STAR WARS™

VIZIUNI DIN VIITOR

TIMOTHY ZAHN

TIMOTHY ZAHN

Viziuni din Viitor

-1998-

Hand of Thrawn series
Specter of the Past (1997)
Vision of the Future (1998)

Cover artist: Drew Struzan

Timothy Zahn

Născut în 1951 la Chicago, Timothy Zahn este un cunoscut autor de science fiction. A câştigat şi un premiu Hugo în 1984 cu nuvela *Cascade Point*.

El este autorul a opt romane din universul Star Wars, şase dintre ele avându-l ca personaj principal pe Marele Amiral Thrawn. *Trilogia Thrawn* a reprezentat un reper important in revitatizarea atentiei asupra francizei Star Wars, toate cele trei cărţi ale seriei apărând pe lista best-seller-urilor din *New York Times.*

Romanul *Viziuni din viitor* face parte din dipticul *Mâna lui Thrawn.*

1

Cercetaşii petrecuseră ultimele douăzeci şi patru de ore măturând sistemul şi când s-au întors, au adus raportul pe care amiralul Pellaeon îl aştepta. În afară de Himera, sistemul Pesitiin era aproape la fel de pustiu pe cât ar putea fi o regiune din spaţiu.

— Fără jenă, domnule, aş spune că v-a refuzat oferta, zise căpitanul Ardiff, venind lângă Pellaeon pe pasarela de comandă a distrugătorului spaţial.

— Poate, răspunse Pellaeon, privind prin videcran la stele. De asemenea, este posibil ca programul propus de mine să fie cam optimist. Generalul Bel Iblis ar putea avea dificultăţi în a convinge conducerea Noii Republici că ar fi în beneficiul lor să discute cu mine.

— Sau are probleme să adune o forţă de atac destul de mare pentru a doborî un distrugător spaţial imperial, spuse Ardiff ameninţător. Mă gândesc că asta ar putea fi o uriaşă plasă de păianjen în mijlocul căreia noi ne aşezăm mai bine.

— Calmează-te, domnule căpitan, îl linişti Pellaeon pe tânăr. Cu toată capacitatea lui militară în plină dezvoltare, Ardiff avea tendinţa de a vorbi gura fără el când era neliniştit.

— Bel Iblis este un bărbat onorabil. Nu mi-ar trăda invitaţia astfel.

— Cred că îmi amintesc şi că el a fost, odată, un om foarte ambiţios, replică Ardiff. Şi deocamdată pare să se fi pierdut în mulţimea de ceilalţi generali şi amirali care infestează armata Noii Republici. Unui om ambiţios i-ar putea veni uşor ideea că a vă captura i-ar creşte semnificativ faima.

Pellaeon zâmbii.

— Mi-ar plăcea să cred că după toţi aceşti ani aş mai putea fi o asemenea pradă, zise el. Dar nu prea cred să fie cazul.

— Puteţi să fiţi cât de modest doriţi, domnule amiral, spuse Ardiff, privind neliniştit la cerul luminat de stele. Dar în această clipă sunteţi ultimul lucru care mai ţine Imperiul laolaltă.

Pellaeon se uită la stele.

— Sau singura şansă de supravieţuire pe care o mai avem, adăugă el încet.

— Oricât aţi vrea să vă gândiţi la asta, domnule, spuse Ardiff cu o notă de duritate strecurându-i-se în voce, singura problemă ar fi că domnul colonel Vermel a plecat să ducă mesajul dumneavoastră şi nu s-a mai întors. De ce?

— Nu ştiu, fu Pellaeon nevoit să recunoască. Să înţeleg că ai o explicaţie?

— Da, domnule, aceeaşi pe care o am de când am plecat de pe Yaga Minor, răspunse Ardiff. Cred că Vermel fie a aflat ceva de la Bel Iblis în persoană, fie a auzit fără să vrea ceva ce a spus celălalt. Ceea ce a auzit l-a făcut pe Bel Iblis să îl închidă undeva de unde să nu poată comunica şi cu dumneavoastră. Că, în cel mai bun caz, ne pierdem vremea aici şi că, în cel mai rău, intrăm într-o capcană.

— Tot e un pariu care merită, domnule căpitan, zise Pellaeon încet. Îi dăm lui Bel Iblis câteva zile să apară. După aceea...

— Domnule amiral Pellaeon? strigă ofiţerul de la senzori din fosa echipajului de la tribord. Se apropie nave, domnule. Se pare că sunt opt, vin pe vectorul unu-şase-patru pe cincizeci-trei.

Pellaeon simţi cum i se uscă gâtul.

— Identificare? întrebă el, încercând să îşi păstreze calmul vocii.

— Patru sunt nave de susţinere corelliane, strigă o altă voce. Cea mare e un crucişător Kaloth – pare că a fost modificat semnificativ. Trei sunt nave de asalt de clasă Pacificator de pe Telgorn. Identificările... neconcludente.

— Cum adică, neconcludente? întrebă Ardiff.

— Identificările lor nu se potrivesc cu nimic din registru, răspunse ofiţerul. Fac o verificare de acoperire, să văd dacă le pot scoate la iveală.

— Nave deghizate, spuse Ardiff întunecat.

— Şi contrabandiştii folosesc acoperiri, îi aminti Pellaeon. La fel piraţii şi unele grupuri de mercenari.

— Ştiu asta, domnule, zise Ardiff. Mai ştiu şi că în acest sistem sunt foarte puţine lucruri pe care astfel de grupuri le-ar putea dori.

— Ai dreptate, recunoscu Pellaeon. Ofiţer de comunicaţii, transmite identificarea noastră şi cere-o pe a lor.

— Identificare transmisă, răspunse celălalt. Niciun răspuns.

— Navele au schimbat cursul, anunţă ofiţerul de la senzori. Acum se află pe un vector de interceptare cu Himera.

Ardiff şuieră încordat printre dinţi.

— Calm, domnule căpitan, îl sfătui Pellaeon. Locotenent, fă o scanare completă de senzori a navelor care se apropie. Capacităţile armelor şi însemnele de pe carene, mai ales.

— Am înţeles, domnule...

— Domnule amiral, îl întrerupse o altă voce. Navele au trecut în formaţie de atac.

— Cred, domnule amiral, spuse Ardiff cu o voce dură, că am primit răspunsul lui Bel Iblis.

Pellaeon îşi strânse mâna stângă în pumn.

— Ceva însemne pe carene, locotenente? întrebă el.

— Acum, domnule... da, domnule, iată-le. Navele de susţinere poartă emblema Forţei de Apărare Corelliene. Celelalte... la fel, domnule.

— Mulţumesc, murmură Pellaeon.

Putea simţi ochii lui Ardiff aţintiţi asupra lui şi înfierbântarea mâniei şi apărării amare a celuilalt.

— Domnule căpitan, cel mai bine ar fi să pregăteşti Himera de luptă.

— Da, domnule.

Ardiff se întoarse pe jumătate către fosa echipajului de la babord.

— Toţi piloţii la navele lor, ordonă el. Gata de lansare la comanda mea. Ecranele deflectoare, pornite; toate turbo-laserele alimentate şi pregătite.

— Şi razele tractoare, adăugă Pellaeon încet.

Ardiff îi aruncă o privire zăpăcită.

— Domnule?

— S-ar putea să vrem să luăm una sau mai multe nave, explică Pellaeon. Sau nişte sfărâmături, după luptă.

Buza lui Ardiff zvâcni.

— Da, domnule. Toate razele tractoare, activate.

Pellaeon făcu câţiva paşi către videcranul din faţă, depărtându-se de murmurul crescut al activităţii din fosele echipajului şi de pe puntea de la pupa. Chiar se putea să fie Bel Iblis acolo, îndreptându-se către Himera în formaţie completă de luptă?

Nu. Ridicol. Nu-l întâlnise niciodată pe Bel Iblis în persoană, dar tot ce auzise despre el arăta că avea un sentiment puternic de onoare şi demnitate. Un astfel de om nu ar fi putut înfăptui ceea ce era, în esenţă, un atac mârşav, nu ca răspuns la o cerere cinstită de negocieri.

Bătăliile lui împotriva lui Thrawn...

Pellaeon zâmbii subţire. Da, iată. Un mod, poate, de a afla dacă era sau nu chiar Bel Iblis cel care conducea forţa pestriţă de atac de acolo.

Simţi doar o mişcare a aerului lângă el.

— Este posibil să fie doar precaut, spuse Ardiff, rostind vorbele cu o evidentă greutate. Suprapunerea scuturilor care rezultă dintr-o astfel de formaţie este utilă şi pentru apărare. Şi ar putea să nu dorească să îşi transmită identitatea până nu se apropie mai mult.

Pellaeon îl privi pe tânărul căpitan cu o uşoară surpriză.

— Mă impresionezi, domnule căpitan, zise el. Unul dintre cele mai importante atribute ale unui bun comandant este abilitatea de a gândi dincolo de propriile lui aşteptări.

— Vreau să fiu corect, domnule, spuse Ardiff cu fermitate. Dar nu cu riscul navei dumneavoastră. Doriţi să lansez navele TIE sau Păsările-de- Pradă?

— Nu încă, răspunse Pellaeon uitându-se pe videcran. Navele erau acum vizibile, puncte minuscule care creşteau. Orice s-ar întâmpla aici, vreau să fie clar că nu am provocat în niciun fel ostilităţile.

Pentru un minut stătură împreună în tăcere şi aşteptară. Navele deveneau tot mai mari...

Şi brusc goneau pe lângă Himera, măturând suprafaţa superioară a distrugătorului spaţial cu o explozie de focuri de turbo-laser. Se opriră, înaintând direct către punte – cineva din una dintre fosele echipajului din spatele lui Pellaeon ţipă de frică sau de surpriză...

Şi apoi dispărură, despărţindu-se de fiecare parte a suprastructurii de comandă şi îndreptându-se către siguranţa distanţei.

Ardiff expiră şuierător.

— Cred că asta dovedeşte ce intenţii au, domnule amiral, spuse el, nervozitatea lui de mai devreme transformându-se într-un profesionalism rece. Cer permisiunea de a ataca.

— Permisiune oferită, răspunse Pellaeon. Însă doar cu turbo-lasere.

Ardiff îl privi tăios.

— Fără nave?

— Nu încă, îi zise Pellaeon, cercetând cerul după atacatori. Probabil că încă se întorceau după acel picaj nebunesc la pupa.

— Am pregătit altceva pentru Păsările-de-Pradă.

Ardiff aruncă o privire scurtă în jurul lor.

— Domnule amiral, vă rog cu respect să vă răzgândiţi, spuse el cu o voce atât de tare, cât să îl audă doar Pellaeon. Crucişătorul are armament puternic. A trecut prea repede de data asta ca să provoace distrugeri majore, dar această grabă nu va dura. Dacă nu

folosim navele pentru a-i ţine la distanţă, înseamnă că o căutăm cu lumânarea.

— Îţi înţeleg îngrijorările, căpitane, îi zise Pellaeon. Atacatorii se vedeau acum, puncte din depărtare care se învârteau aproape alene, pregătindu-se pentru al doilea atac.

— Dar am motivele mele. Comandă bateriilor de turbo-lasere să fie pregătite.

Putu vedea gâtul lui Ardiff mişcându-se, dar căpitanul abia dacă îi oferi o mişcare scurtă din cap.

— Echipajele de pe turbo-lasere: fiţi pregătite, anunţă el cu asprime.

— Crede-mă, murmură Pellaeon, încercând din greu să nu zâmbească atunci când amintirile îl purtară brusc cu zece ani în urmă. Atunci el fusese căpitanul zelos stând pe aceeaşi punte, încercând în cel mai diplomatic mod să îl facă pe superiorul său să gândească raţional în mijlocul unei situaţii de luptă încordate. Avea atunci mai multă experienţă decât Ardiff, desigur, dar asta nu făcuse decât ca frustrările lui să fie mai puternice în timp ce stătea neajutorat şi privea cum Himera se îndrepta cu viteză spre un dezastru sigur. Şi, totuşi, Thrawn nu îl criticase niciodată pentru impertinenţa sau lipsa lui de înţelegere. El doar îşi continuase plin de calm planurile, lăsând rezultatele să vorbească de la sine.

Pellaeon nu putea decât să spere că rezultatele planului său aveau să fie măcar pe jumătate la fel de elocvente.

Atacatorii îşi terminaseră turul şi se întorceau spre Himera.

— Uite-i că vin, anunţă ofiţerul de la senzori. Se pare că de data asta vor face un atac încrucişat.

— Le e teamă să nu intre în suprastructura de comandă, comentă Pellaeon. Asta trebuie să însemne că

una sau două nave aproape că n-au putut să se oprească la timp data trecută.

— Sau doar că le place variaţia, mârâi Ardiff, frustrarea clocotindu-i în spatele cuvintelor.

Iarăşi amintirile sclipiră, şi iar Pellaeon îşi împiedică cu grijă surâsul. Chiar acum, în fierbinţeala luptei, un zâmbet ar fi fost cu siguranţă ceva ce Ardiff nu ar fi putut înţelege.

— Pregătiţi turbo-laserele, zise el. Trageţi de voie.

Atacatorii se aruncară asupra lor, cu armele scuipând laser. Turbo-laserele Himerei răspunseră şi, pentru câteva secunde, totul deveni un spectacol orbitor de focuri verzi şi roşii.

Apoi atacatorii plecară, depărtându-se, iar armamentul teribil al distrugătorului spaţial amuţi.

— Avarii? strigă Pellaeon.

— Doar minore, veni raportul din fosa echipajului de la tribord. Trei sisteme de urmărire a turbo-laserelor din Cvadrantul Unu au fost distruse şi mai sunt câteva spărturi neimportante pe carenă, în lungul părţii din faţă. Au fost astupate.

— Încearcă să ne distrugă toate turbo-laserele din Cvadrantul Unu, mormăi Ardiff. Odată ce reuşesc asta, crucişătorul ăla poate să se aşeze lângă prora şi să sfărâme carena.

— Într-adevăr, asta pare să fie intenţia lor, îl aprobă Pellaeon. Stricăciunile inamicului?

— Necunoscute, dar probabil minime, raportă ofiţerul de la senzori. Configuraţia lor de suprapunere a scuturilor este destul de rezistentă – nu e uşor să treci prin ea.

— Dar este în principalul câmp de raze? întrebă Pellaeon.

— Da, domnule, cel puţin la crucişător, confirmă ofiţerul. Navele de susţinere au şi o protecţie minimă împotriva particulelor.

— N-o să avem prea mari şanse să îi lovim cu torpilele protonice, dacă la asta vă gândiţi, îl avertiză Ardiff. De aproape, viteza lor angulară este prea mare pentru ca torpilele să îi urmărească; şi la o distanţă mai mare, vor avea destul timp să le distrugă.

— Înţeleg tacticile implicate, spuse Pellaeon cu blândeţe. Să vedem dacă putem rescrie niţel scenariul. Colonele Bas, ordonă unei escadrile de Păsări-de-Pradă să pornească la comanda mea. Vectorul lor de atac...

Se opri, urmărind atacatorii. Ajunseseră în cel mai îndepărtat punct al curbei lor şi începeau să se întoarcă pentru încă o şarjă.

— Vector de atac doi-trei pe şapte, decise el. Vor rămâne pe acest vector în formaţie de paradă strânsă până la noi ordine.

Simţi privirea lui Ardiff asupra sa.

— Formaţie de paradă, domnule? repetă căpitanul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Suprapunerea scuturilor lor îi va apăra de focul inamicului, îi explică Pellaeon.

— Nu destul de bine, replică Ardiff. Nu împotriva laserelor unui crucişător Kaloth care trage de aproape.

— Cu ceva noroc, nu vor ajunge aşa de aproape, spuse Pellaeon. Ca şi în ultimele două dăţi, văzu el, atacatorii se apropiau în linie dreaptă. Perfect.

— Colonele: lansează escadrila.

— Am înţeles, zise colonelul Bas. Vânătorii lansaţi.

Pellaeon se întoarse la videcran. Câteva secunde mai târziu, Păsările- de-Pradă apărură pe după marginea carenei, un mănunchi de lumini de motoare în formaţie strânsă ţintind direct către atacatorii care se apropiau.

— Pregătiţi grupul de torpile protonice Numărul Opt, anunţă el. Toate cele cincisprezece torpile să pornească în secvenţă trei-cu-cinci pe vectorul doi-trei pe şapte.

Murmurul de fundal de pe punte păru brusc să scadă.

— Domnule? întrebă ezitant ofiţerul de control al focului. Este acelaşi vector...

— Ca al Păsărilor-de-Pradă, termină Pellaeon propoziţia. Da, ştiu, locotenente. Ai primit ordinul.

— Da, să trăiţi!

— Cinci torpile doar la comanda mea, continuă Pellaeon urmărind cum Păsările-de-Pradă goneau în linie dreaptă către atacatori. Aproape ajunseseră...

— Colonele Bas, comandă Păsărilor-de-Pradă să facă o manevră floare-ofilită la viteză maximă la ordinul meu. Locotenente: trage torpilele.

Brusc, Ardiff scoase un mic pufnet de înţelegere.

— Ah! Fireşte.

— Într-adevăr, aprobă Pellaeon urmărind cu atenţie torpilele care plecau, dureros de conştient de sincronizarea la fracţiune de secundă care era necesară. Aproape ajunseseră...

— Colonele Bas... acum!

Pentru o singură secundă chinuitoare, nimic nu se întâmplă. Apoi, cu o precizie de paradă, Păsările-de-Pradă se desfăcură din formaţia lor strânsă, întorcându-se brusc şi în lateral faţă de vectorul lor de bază, formară pentru scurt timp o floare ofilită stilizată în timp ce se înapoiau la Himera. Ca răspuns, focurile de turbo-laser ale inamicului care loviseră scuturile lor suprapuse se despărţiră, rotindu-se în exterior pentru a urmări fiecare navă...

Şi cu o explozie de lumină puternică, primele trei torpile protonice se năpustiră prin zona centrală

neprotejată, direct printre cele două nave de susţinere din frunte şi explodară fix în prora crucişătorului.

Chiar şi de la distanţa Himerei, consternarea navelor de susţinere a fost imediat vizibilă. Vizibilă imediat, şi complet inutilă. Chiar în timp ce navele adunate laolaltă goneau cu disperare pentru a se despărţi, al doilea grup de torpile lovi, ridicând un nor impresionant de metal de carenă şi de oţel transparent. Al treilea grup trebuie să fi intrat în nişte sfărâmături, căci detonă prematur, strivind una dintre navele de susţinere, care se ferea să se învârtă violent şi să dispară în beznă cu carena spartă.

Până când şi ultimele trei torpile îşi potoliră furia, bătălia se terminase. Crucişătorul fusese făcut praf, iar celelalte nave fugeau să scape cu viaţă.

— Magnific, domnule amiral, zise Ardiff, admiraţia şi ruşinea amestecându-i-se în voce. Îmi pare, ah, rău, dacă am părut...

— Am înţeles, căpitane, îl asigură Pellaeon. Crezi sau nu, am fost şi eu în locul tău.

— Mulţumesc, domnule. Ardiff făcu semn către norul luminos de epave arzânde. Să trimit o echipă să recupereze nişte sfărâmături? Am putea afla cine a fost.

— Dă-i drumul şi trimite echipa, zise Pellaeon. Dar îţi pot spune de pe acum că nu a fost Generalul Bel Iblis.

— Zău, răspunse Ardiff, uitându-se la Pellaeon în timp ce ordona printr-un gest către fosa echipajului. Nu cerea socoteală acum, era doar curios.

— Cum de sunteţi atât de sigur?

— Mai întâi şi mai întâi, răspunse Pellaeon, cât echipa recuperează sfărâmăturile, vreau să treci înregistrarea luptei prin Predictor. încă mai funcţionează, da?

— Da, domnule, spuse Ardiff zâmbind subţire în timp ce înţelegea. De aceea i-aţi lăsat să atace şi a doua oară,

nu? Pentru a fi destule datte pe care să le analizeze Predictorul.

— Exact, zise Pellaeon. Nu s-a descurcat el prea bine la a-şi da seama de tacticile unui anumit inamic; să vedem dacă poate lucra invers pentru a determina inamicul după anumite tactici. Dacă avem noroc, ne-ar putea da măcar un indiciu despre cel care preferă acest stil de luptă.

— Şi sunteţi sigur că nu a fost Bel Iblis?

Pellaeon se uită la norul luminos.

— Ai auzit vreodată de o tăietură de A-interceptor, căpitane?

— Nu cred, domnule.

— Este o tehnică de luptă a Noii Republici, spuse Pellaeon întorcându-se spre el. Cere o sincronizare extrem de precisă, de aceea nu prea este folosită. Un grup de vânători stelari, X-interceptoare, de obicei, se îndreaptă direct către linia de apărare care păzeşte o navă spaţială de luptă. În ultima secundă, X-interceptoarele abandonează, virând în lateral şi plecând.

— Cam cum au făcut Păsările noastre de pradă.

— Exact cum au făcut Păsările noastre de pradă, dădu Pellaeon din cap. Reacţia firească a apărătorilor, desigur, este de a presupune că atacatorii încearcă o manevră pe flancuri şi virează pentru a-i ataca. Dar ce nu îşi dau ei seama decât când e prea târziu, este că un grup de A-interceptoare a zburat fix în spatele X-interceptoarelor, ascunse de ele şi de luminile motoarelor lor. Până când zăresc ei al doilea val, sunt prea departe de linia de apărare pentru a-i mai bloca, iar A-interceptoarele au cale liberă către nava acum neprotejată.

— Destul de deştept, zise Ardiff. Înţeleg de ce nu ai vrea să fie folosită prea des, deşi cu siguranţă a mers

destul de bine şi cu torpilele protonice în rolul A-interceptoarelor. Ce legătură are asta cu Bel Iblis?

Pellaeon zâmbii subţire.

— Am luat parte la bătălia în care a inventat-o.

Ardiff clipi uimit; apoi surâse şi el.

— Cu alte cuvinte, nu este o tactică de care să se lase păcălit?

— Nicio şansă din galaxie, îl aprobă Pellaeon. Dar cu acele însemne corelliane, aş zice că cineva s-a muncit din greu să ne facă să credem că a fost el.

Ardiff redeveni serios.

— Cineva din Imperiu?

— Sau cineva din Noua Republică, răspunse Pellaeon. Ştim că există facţiuni în partea noastră care nu doresc pacea, îmi închipui că au corespondenţi şi în partea cealaltă.

— Probabil, spuse Ardiff. Deci acum ce facem?

— Oricine a ordonat atacul a vrut să credem că Bel Iblis era în spatele lui, zise Pellaeon. Dimensiunea mică a grupului plus retragerea rapidă şi lipsită de ruşine, implică faptul că nu i-a păsat dacă a produs sau nu stricăciuni. Scopul său, prin urmare, a fost să ne gonească de aici înainte de venirea lui Bel Iblis.

— Deci rămânem?

— Rămânem, aprobă Pellaeon. Cel puţin o vreme.

— Da, domnule. Ardiff îşi ţuguie buzele. Vă daţi seama, desigur, că oponentul nostru necunoscut s-ar putea să nu renunţe aşa de uşor. Ar putea ataca din nou.

Pellaeon se întoarse iar pentru a se uita la sfărâmăturile în flăcări.

— Să încerce.

***

Distrugătorul spaţial imperial Himera plutea prin bezna spaţiului, singurul său însoţitor fiind Pesitiin, uriaşa lume gazoasă şi tăcută din depărtare.

Amiralul Pellaeon stătea la videcranul din faţă, privind planeta moartă, când căpitanul Ardiff sosi pe punte.

— Raport de la maiorul Harch, domnule amiral, spuse el energic. Toate stricăciunile provocate de atacul piraţilor au fost reparate. Nava este iar gata de luptă.

— Mulţumesc, căpitane, zise Pellaeon, ascunzându-şi cu grijă un zâmbet. În cele treizeci de ore scurse de la atacul eşuat asupra Himerei, Ardiff trecuse de la a crede că fusese o lovitură pusă la cale de generalul Noii Republici, Garm Bel Iblis, la bănuielile că fusese plănuită de elemente disidente ale Imperiului, până la suspiciuni asemănătoare implicând disidenţi similari Rebeli, iar acum părea convins că era mâna unei bande de piraţi.

Fireşte, cu toată corectitudinea lui, Ardiff chiar petrecuse ultimele treizeci de ore meditând asupra acestor teorii. Raportul preliminar al tehnicienilor despre sfărâmăturile crucişătorului Kaloth distrus îi influenţaseră cu siguranţă gândirea.

— Nicio veste de la patrule? întrebă Pellaeon.

— Doar mai multe răspunsuri negative, domnule, spuse Ardiff. Încă nu există indicaţii despre vreo activitate în acest sistem. Oh, şi naveta de asalt cu senzori invizibili pe care aţi trimis-o pe vectorul de retragere al atacatorilor tocmai s-a întors şi ea. Tot nicio urmă.

Pellaeon dădu din cap. Conform aşteptărilor, chiar aşa – oricine îşi permite să cumpere şi să piloteze un crucişător ştie, de obicei, câteva trucuri ca să îl ascundă.

— A meritat să încercăm, îi spuse lui Ardiff. Pune-i să mai încerce încă un sistem; asta-i distanţa, la care putem

transmite fără un releu. Dacă nu le-au dat de urmă până atunci, ordonă-le să se întoarcă.

—Da, domnule, murmură Ardiff.

Chiar şi fără să se uite, Pellaeon simţea agitaţia lui Ardiff.

— Ai vreo întrebare, căpitane? zise el.

— Este acest camuflaj al comunicaţiilor, domnule, spuse Ardiff. Nu îmi place să fiu complet imposibil de contactat. E ca şi cum ai fi surd şi mut; şi, sincer, mă nelinişteşte.

— Nici mie nu-mi prea place, recunoscu Pellaeon. Dar singurele moduri de a stabili contactul cu universul exterior sunt fie să transmitem către o staţie de relee imperială, fie să pătrundem în HoloNet; şi în clipa în care facem oricare dintre astea, toată lumea de la Coruscant până pe Bastion va şti că suntem aici. Dacă asta se întâmplă, vom avea parte de mai mult de o bandă de piraţi rătăcită care se antrenează pe noi.

Şi, adăugă în gând, ar fi sfârşitul oricărei şanse de a avea o întâlnire liniştită cu Bel Iblis. Presupunând că generalul chiar voia să poarte astfel de discuţii.

— Înţeleg toate acestea, domnule amiral, zise Ardiff. Dar v-aţi gândit că atacul de ieri s-ar putea să nu fie un incident izolat împotriva unei nave imperiale izolate?

Pellaeon ridică o sprânceană.

— Sugerezi că ar fi putut fi un atac coordonat împotriva Imperiului?

— De ce nu? spuse Ardiff. În acest moment sunt gata să accept că probabil nu a fost Noua Republică cea care i-a angajat. Dar de ce n-ar fi putut să o facă de unii singuri? Imperiul a fost întotdeauna dur cu bandele de piraţi. Poate că s-a adunat un grup şi s-a hotărât că e ocazia potrivită pentru răzbunare.

Pellaeon îşi mângâie buza gânditor. La prima vedere, era o sugestie ridicolă – chiar şi pe patul de

moarte, Imperiul era mult mai puternic decât orice adunare posibilă de bande de piraţi care ar fi putut spera să îl înfrângă. Dar asta nu însemna că n-ar fi atât de nebuni, încât să încerce.

— Tot rămâne întrebarea de unde au ştiut ei că suntem aici, arătă el.

— Tot nu am aflat ce s-a întâmplat cu colonelul Vermel, îi aminti Ardiff. Poate că această coaliţie a piraţilor l-a răpit. S-ar putea să le fi spus despre Pesitiin.

— Nu de bunăvoie. Dacă au făcut ceea ce ar fi necesar ca să îl facă să vorbească, o să decorez luna Bastionului cu pieile lor.

— Da, domnule, zise Ardiff. Dar asta ne aduce iar la întrebarea despre cât vom sta aici.

Pellaeon se uită la stele pe videcran. Da, asta era, într-adevăr, întrebarea. Cât ar fi trebuit să aştepte aici, în mijlocul pustietăţii, în speranţa că această eroziune înceată a Imperiului ar fi putut fi oprită? Că ar fi putut încheia acest război cu Noua Republică păstrându-şi întregi o urmă de teritoriu şi de demnitate? Că vor avea în cele din urmă pace?

— Două săptămâni, spuse el. Îi mai dăm lui Bel Iblis două săptămâni să răspundă la oferta noastră.

— Chiar dacă s-ar putea să nu fi primit mesajul?

— A primit mesajul, zise Pellaeon cu hotărâre. Vermel este un ofiţer extrem de competent şi de plin de resurse. Orice s-ar fi întâmplat cu el, sunt sigur că mai întâi şi-a îndeplinit misiunea.

— Da, domnule, spuse Ardiff pe un ton care arăta clar că nu împărtăşea încrederea lui Pellaeon. Şi dacă Bel Iblis nu vine în această perioadă?

Pellaeon îşi ţuguie buzele.

— Vom decide atunci.

Ardiff ezită, apoi se apropie cu jumătate de pas de superiorul său.

— Chiar credeţi că aceasta este cea mai bună variantă a noastră, domnule, nu? spuse el încet.

Pellaeon clătină din cap.

— Nu, căpitane, murmură el. Cred că este singura noastră speranţă.

***

Stolul în formă de V al navelor de patrulare IPV/4 Sienar se desfăcu în formaţie perfectă în ambele laturi, iar distrugătorul spaţial imperial Neîndurătorul alunecă lin între grupurile care se formau din nou, către poziţia orbitală stabilită.

— Foarte impresionant, mârâi Moff Disra către bărbatul subţirel de lângă el, simţindu-şi pulsul în urechi în timp ce privea peste punte la lumea verde-albăstrie încadrată în videcranul din faţă.

— Sper că nu m-ai târât până aici doar ca să urmăresc manevrele forţei defensive kroctariene.

— Răbdare, excelenţă, spuse încet maiorul Grodin Tierce de lângă el. V-am zis că avem o surpriză pentru dumneavoastră.

Disra îşi simţi buza zvâcnind. Da, asta spusese Tierce. Şi asta era tot ce spusese. Cât despre Flim...

Disra îşi îndreptă privirea spre scaunul amiralului, simţind cum buza îi zvâcnea şi mai mult. Artistul lor în deghizări, domesticit, şedea acolo, îndrăzneţ, cu machiajul lui pentru piele albastră, cu inserţiile de suprafaţă strălucind roşiatic, în uniforma lui albă de Mare Amiral. Era imaginea completă, aranjată cu laserul a Marelui Amiral Thrawn, o prefăcătorie crezută cu tărie de toţi imperialii de la bordul Nimicitorului, de la căpitanul Dorja în jos.

Problema era că pe planeta de sub el nu existau imperiali. Nici pe departe. Kroctar, centru comercial şi capitală a sectorului Shataum, era departe în interiorul

teritoriului Noii Republici, cu toată forţa de foc militară pe care te-ai fi aşteptat s-o aibă o astfel de lume. Nu exista nicio garanţie că vreunul dintre ei ar fi fost impresionat de ochii şi de uniforma lui Flim, ori de talentul lui actoricesc.

Şi dacă nu, acest mic triumvirat confortabil pe care Disra îl formase avea să se întoarcă împotriva lor. O fi arătând Flim ca Thrawn, dar avea geniul militar al unui parazit din groapa de gunoi. Tierce, un fost soldat din trupele de şoc şi Gardă Regală sub împăratul Palpatine, era creierul militar al micului lor grup; şi dacă Dorja vedea un presupus maior inferior grăbindu-se să-i dea sfaturi presupusului Mare Amiral genial, toată această iluzie avea să explodeze ca un balon de săpun. Orice cacealma făcea Tierce aici ar fi fost bine să ţină.

— Transmisiune de la suprafaţă, domnule amiral, anunţă ofiţerul de comunicaţii din fosa echipajului de la babord. Este Lordul Superior Bosmihi, şef al Facţiunilor Unificate.

— Prin difuzor, locotenente, zise Thrawn. Lord Superior Bosmihi, aici Marele Amiral Thrawn. V-am recepţionat mesajul. Cu ce vă pot ajuta?

Disra se încruntă la Tierce.

— Ei ne-au contactat pe noii mormăi el.

Tierce dădu din cap, cu un zâmbet mic, dar satisfăcut, jucându-i pe buze.

—Şş, zise el. Ascultă.

— Vă salutăm, Mare Amiral Thrawn, bubui o voce extraterestră nazală din comunicator, şi vă felicităm din toată inima pentru revenirea triumfătoare.

— Mulţumesc, zise Thrawn mieros. Din câte îmi amintesc, eraţi ceva mai puţin entuziast la ultima noastră întâlnire.

Disra îi aruncă lui Tierce o privire pătrunzătoare.

— În timpul călătoriei lui prin acest sector de acum zece ani, murmură Tierce. Stai liniştit, ştie totul despre asta.

Extraterestrul râse în hohote.

— Ah, da... vă amintiţi foarte bine, recunoscu el vesel. Atunci, frica de puterea imperială şi momeala libertăţilor promise încă domneau asupra noastră.

— Astfel de minciuni au domnit asupra multora, aprobă Thrawn. Cuvintele dumneavoastră arată că kroctarii au ajuns la a înţelege mai mult?

Din comunicator se auzi un sunet şuierător, dezgustător.

— Am văzut fărâmiţarea promisiunilor, spuse Lordul Superior cu regret. Dinspre Coruscant nu mai vin ordine; nici scopuri concentrate, nici structuri clare, nici disciplină. O mie de specii extraterestre diferite trag Galaxia în o mie de direcţii diferite.

— Inevitabil, zise Thrawn. De aceea a iniţiat împăratul Palpatine Noua Ordine, de la început. A fost o încercare de a împiedica prăbuşirea pe care o vedeţi începând acum.

—Totuşi, am fost avertizaţi să nu credem în promisiunile imperiale, se apără Bosmihi. Istoria Imperiului este una de subjugare brutală a speciilor non-umane.

— Vorbiţi despre domnia lui Palpatine, zise Thrawn. Imperiul s-a eliberat de această tendinţă anti-extraterestră, auto-distructivă.

— Prezenţa dumneavoastră la comandă constituie o anumită dovadă a acestui lucru, spuse Bosmihi precaut. Totuşi, alţii încă susţin că această tendinţă există.

— Alţii încă mint în multe feluri despre Imperiu, replică Thrawn. Dar nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Vorbiţi cu oricare dintre cele cincisprezece specii extraterestre care trăiesc acum sub conducerea

imperială, fiinţe care îndrăgesc protecţia şi stabilitatea pe care le oferim.

— Da... protecţie. Lordul Superior părea să se lege de acest cuvânt. Se spune că Imperiul este slab; totuşi, presupun că încă sunteţi foarte puternici. Ce garanţie de siguranţă oferiţi sistemelor membre?

— Cea mai bună garanţie din galaxie, zise Thrawn; şi până şi Disra simţi cum îl străbătu un fior la puterea şi ameninţarea ascunse, care se simţeau dintr-odată în vocea artistului în deghizări. Promisiunea mea personală că mă voi răzbuna dacă îndrăzneşte cineva să vă atace.

Se auzi un zgomot care părea a fi între înghiţit şi râgâit.

— Înţeleg, spuse Bosmihi serios. Înţeleg că este cam pe neaşteptate, iar pentru aceasta îmi cer iertare; dar, în numele Facţiunilor Unificate ale poporului kroctar, aş dori să vă cer reprimirea în Imperiu.

Disra se uită la Tierce, simţind cum falca îi cădea cu câţiva milimetri.

— Reprimire? şuieră el.

Tierce îi răspunse cu un zâmbet.

— Surpriză, excelenţă.

— În numele Imperiului, vă accept cererea, zise Thrawn. Fără îndoială, aveţi o delegaţie pregătită să discute detaliile?

— Înţelegeţi bine poporul meu, domnule Mare Amiral Thrawn, spuse Lordul Superior ironic. Da, delegaţia mea vă aşteaptă, într-adevăr, ordinele.

— Atunci le puteţi transmite să se apropie, îi zise Thrawn. Întâmplarea face că Moff-ul imperial Disra se află la bordul Neîndurătorului. Cum este specialist în probleme politice, el se va ocupa de negocieri.

— Vom fi onoraţi să ne întâlnim cu el, spuse Bosmihi. Deşi mă îndoiesc că prezenţa sa este în vreun

fel coincidenţa pe care o sugeraţi. Mulţumesc, domnule Mare Amiral Thrawn; la revedere.

— La revedere, Lord Superior Bosmihi, zise Thrawn.

Făcu un semn spre fosa echipajului.

— Transmisiune terminată, domnule Amiral, confirmă ofiţerul de comunicaţii.

— Mulţumesc, spuse Thrawn, ridicându-se aproape alene din scaunul său de comandă. Semnalizează-le interceptoarelor TIE să fie pregătite pentru sarcina de escortă. Se vor întâlni cu naveta Lordului Superior de îndată ce iese din atmosferă, zburând în formaţie de ceremonie completă. Căpitane Dorja, aş dori să întâmpinaţi personal naveta şi să însoţiţi delegaţia în Sala de Conferinţe 68. Moff Disra vă va aştepta acolo.

— Am înţeles, domnule Amiral, zise Dorja. Plecă de pe punte, aruncându-i lui Disra un zâmbet subţire, satisfăcut, când trecu pe lângă el şi păşii într-un turbolift care aştepta la puntea de la pupa.

— Ai fi putut să zici ceva, mormăi Disra către Tierce când uşa turbo-liftului se închise după căpitan.

Gardianul ridică din umeri cu o mişcare microscopică a corpului.

— Nu eram absolut sigur că asta voiau atunci când au sunat, spuse el, îndemnându-l pe Disra prin uşile de la pupa către alt turbolift. Dar părea o bănuială întemeiată. Kroctar are câţiva vecini potenţial periculoşi, iar Contrainformaţiile raportează că Facţiunile Unificate au devenit extrem de dezamăgite de inabilitatea Coruscantului de a decide cât de mult vor să limiteze luptele inter-sistem.

Ajunseră la turbolift şi intrară într-o cabină care aştepta.

— Kroctar e primul, continuă Tierce când uşile se închiseră şi vehiculul începu să se mişte. Dar nu va fi

ultimul. Deja avem transmisiuni de la alte douăzeci de sisteme ale căror guverne ar dori ca Marele Amiral Thrawn să le facă o vizită şi să stea puţin de vorbă.

Disra pufni.

— Tot ce încearcă este să-şi sperie duşmanii.

— Probabil, aprobă Tierce. Dar nouă ce ne pasă de ce vor să ni se alăture? Ideea e că o fac şi că asta va trimite unde de şoc de aici până pe Coruscant.

— Până când Coruscant-ul se va hotărî să acţioneze.

— Ce pot face? replică Tierce. Propria lor constituţie permite explicit sistemelor membre să se retragă oricând doresc.

Se auzi un piuit de la comunicatorul turboliftului.

— Moff Disra?

— Da?

— Primiţi o transmisiune, excelenţă, sub codul privat numit Usk-51.

Disra simţi cum stomacul încerca să i se strângă. Dintre toţi proştii şi netoţii...

— Mulţumesc, spuse el cât de calm reuşi. Transfer-o în Sala de Conferinţe 68 şi asigură-te să nu fie monitorizată.

— Da, excelenţă.

Tierce se încruntă la el.

— Nu e...?

— Cu siguranţă da, răspunse Disra muşcător. Uşile turboliftului se deschiseră... Haide, şi stai ascuns.

Două minute mai târziu erau în sala de conferinţe, cu uşa închisă în urma lor pentru intimitate. Activând ecranul comunicatorului montat în mijlocul mesei, Disra scoase datacardul de criptare potrivit din setul Lui şi îl puse în locaşul său. Apăsă un buton pentru recepţie...

— Era şi timpul, scuipă căpitanul Zothip, cu ochii scăpărând, cu barba lui blondă şi stufoasă zbârlită de mânie. Nu crezi că am lucruri mai bune de făcut decât...?

— Ce? lătră Disra.

Zothip tresări, dându-şi capul în spate, propria lui tiradă întrerupându-se la mijloc din cauza confuziei bruşte.

— Crezi... că... faci? continuă Disra profitând de tăcere, rostind fiecare cuvânt ca trosnetul unei nuiele putrede. Cum îndrăzneşti să îţi asumi un astfel de risc nebunesc?

— Mai lasă-mă cu imaginea ta preţioasă, mârâi Zothip, recăpătându-şi o parte din insolenţă. Dacă să te însoţeşti cu piraţii este dintr-odată ruşinos pentru tine...

— Aici nu-i vorba despre ce-i ruşinos, zise Disra cu răceală. Mă gândesc la capetele noastre şi dacă o să ni le păstrăm. Sau n-ai observat prin câte relee trece transmisiunea asta?

— Nu zău, spuse Zothip pufnind. Şi eu care credeam că minunatul tău comunicator imperial ar are paraziţi. Deci unde eşti, la casa de vacanţă să-ţi numeri banii?

— Nu prea, spuse Disra. Sunt la bordul unui distrugător spaţial imperial.

Figura lui Zothip păru să se întunece.

— Dacă asta ar trebui să mă impresioneze, mai încearcă. Mi-a ajuns până în gât de scumpele voastre distrugătoare spaţiale.

— Zău. Disra zâmbii cu răceală. Stai să ghicesc. Ai fost prea încrezător, te-ai dus trăgând în toate părţile, iar amiralul Pellaeon ţi-a tăiat penele.

— Nu-ţi bate joc de mine, Disra, îl avertiză Zothip. Niciodată să nu mă iei în râs. Am pierdut un crucişător de luptă Kciloth şi opt sute de oameni buni din cauza acelui katchni, bată-l-ar Vader. Şi cineva o să plătească cu pielea lui. Pellaeon sau tu.

— Nu fi absurd, spuse Disra dispreţuitor. Şi nu încerca să dai vina pe mine. Ţi-am spus să nu ataci cu

adevărat Himera. Tot ce trebuia era să-i faci să creadă că sunt atacaţi de Bel Iblis.

— Şi cum crezi că ar fi trebuit să fac asta? replică Zothip. Să-i insult familia? Să transmit liste cu vechi blesteme corelliene?

— Ai forţat prea mult un imperial, şi el a răspuns, spuse Disra. Consideră că este o lecţie folositoare pe care ai învăţat-o dureros. Şi speră să nu fie nevoie să o mai înveţi o dată.

Zothip privi ameninţător.

— E o ameninţare? întrebă el.

— E un avertisment, se răsti Disra. Parteneriatul nostru a fost extrem de profitabil pentru amândoi. Eu am avut ocazia să dau peste cap transporturile Noii Republici; tu ai avut ocazia să strângi mărfurile din acele nave.

— Şi mi-am asumat toate riscurile, interveni Zothip.

Disra dădu din umeri.

— Oricum, nu mi-ar plăcea să văd că o astfel de relaţie valoroasă se destramă dintr-o cauză atât de trivială.

— Crede-mă, Disra, spuse Zothip încet. Când o să se destrame relaţia ta, o să ai parte de mai multe lucruri neplăcute.

— O să încep să fac o listă, zise Disra. Acum du-te să-ţi lingi rănile; şi data viitoare când mai vrei să vorbeşti cu mine foloseşte canalele potrivite. Această criptare este una dintre cele mai bune creeate vreodată, dar nimic nu este sigur.

— Criptarea e atât de bună, ha? spuse Zothip sardonic. Trebuie să ţin minte asta. Ar trebui să aibă un preţ bun pe piaţa liberă dacă voi avea vreodată nevoie repede de bani.

Flutură o mână în afara ecranului şi acesta se stinse.

— Idiotule, mârâi Disra la ecranul gol. Idiot, tâmpit, cu creierul putred.

În capătul celălalt al mesei, Tierce se mişcă.

— Sper că ai de gând să fii ceva mai diplomat cu kroctarii, spuse el.

Disra îşi mută privirea ameninţătoare de la ecran la Gardian.

— Ce, crezi că ar fi trebuit să-l las să-mi plângă pe umăr? Sau să zic „Gata, gata” şi să promit că o să-i cumpăr un crucişător nou?

— Piraţii Cavrilhu ar fi un duşman periculos, îl avertiză Tierce. Nu din punct de vedere militar, fireşte, ci din cauza a ce ştiu despre tine.

— Zothip e singurul care chiar ştie ceva, mormăi Disra. Tierce avea dreptate... poate că ar fi trebuit să fie puţin mai calm. Dar Zothip n-ar fi trebuit să-l contacteze aşa de direct, mai ales că nu se afla în siguranţa biroului său.

Totuşi, nu avea de gând să recunoască o eroare de judecată în prezenţa lui Tierce.

— Stai liniştit... scoate prea mult din înţelegerea asta ca să renunţe la ea pentru un singur crucişător.

— Ştiu şi eu, spuse Tierce gânditor. N-ar trebui niciodată să subestimezi ce pot face oamenii din mândrie.

— Nu, zise Disra cu înţeles. Şi nici din aroganţă.

Ochii lui Tierce se îngustară cu o fracţiune.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că ai dus lucrurile prea departe, zise el sec. Periculos de departe. În caz că ai uitat, treaba lui Flim era să inspire militarii Imperiului şi să îi atragă puternic de partea noastră. Nu a fost niciodată parte a planului de a provoca atât de deschis Noua Republică.

— Deja am explicat de ce Coruscantul nu are nicio bază legală pentru a acţiona...

— Şi crezi că asta o să-i oprească? replică Disra. Chiar crezi că mici articole de lege vor însemna ceva pentru extratereştrii îngroziţi care cred că Marele Amiral Thrawn le suflă în ceafă? E destul de rău că m-ai convins să-l las pe Flim să se arate senatorului diamal. Dar acum asta? Făcu un semn către planetă.

— Incidentul diamal a însemnat exact ce trebuia, spuse Tierce cu răceală. A creat îndoială şi consternare, a agitat încă un pic vechile animozităţi şi a amuţit unele dintre ultimele voci pe care Rebeliunea le mai avea, voci care îndemnau la calm.

— Minunat... doar că acest mic truc l-a anulat complet pe celălalt, replică Disra. Cum se mai poate întreba cineva dacă diamalii mint, când o întreagă planetă l-a văzut pe Thrawn?

Tierce surâse.

— Ah, dar asta e ideea: întreaga planetă nu l-a văzut. Doar delegaţia aleasă pe sprânceană a Lordului Superior îl va fi văzut; ceilalţi nu au decât cuvântul lor că Thrawn s-a întors. Şi cum o parte a mesajului său către sistemele învecinate este că Kroctar se află sub protecţia lui Thrawn, faptul că l-a văzut va fi la fel de suspect ca şi în cazul diamal-ului.

— Tot timpul faci să pară logic, replică Disra. Dar e mai mult decât laşi tu să se vadă. Vreau să ştiu ce.

Tierce îşi ridică sprâncenele.

— Asta a sunat ca o ameninţare.

— A fost, pe jumătate, îl corectă Disra cu răceală. Iată şi cealaltă jumătate. Băgând mâna în tunică, scoase micul pistol cu laser ascuns acolo.

Nici n-a apucat să ţintească. Înainte ca arma să fie scoasă de tot, Tierce se aruncase cu capul înainte pe masă, impulsul săriturii făcându-l să alunece pe o parte peste plasticul lucios către Disra. Din reflex, acesta a sărit în dreapta, încercând să se depărteze de mâinile

care se apropiau; dar chiar când ridică pistolul, Tierce se roti pe o parte şi apucă ecranul comunicatorului din centru, folosindu-l ca pivot pentru a-şi schimba direcţia şi a se rostogoli pe spate, punându-şi picioarele în faţă, şi apoi împingându-se din el pentru a-şi mări viteza.

Manevra îl prinse pe Disra pe nepregătite. Înainte să apuce să se mişte iar pentru a-şi corecta ţinta, unul dintre picioarele lui Tierce lovi pistolul drept peste ţeavă, trimiţându-l învârtindu-se în partea cealaltă a încăperii.

Disra făcu un pas nesigur în spate, gustul amar al înfrângerii înecân- du-l, când Tierce sări de pe masă. Avusese o singură ocazie să recapete controlul asupra planului său măreţ, şi o ratase.

Iar acum Tierce avea să îl omoare.

Dar, încă o dată, Tierce îl surprinse.

— A fost o mare prostie, excelenţă, spuse celălalt calm, traversând camera şi recuperând pistolul. Zgomotul împuşcăturii v-ar fi adus pe cap un pluton de trupe de şoc într-o clipă.

Disra inspiră cu grijă, coborându-şi braţele.

— Asta e valabil în ambele sensuri, reuşi el să zică, ştiind chiar în timp ce rostea cuvintele că Gardianul nu ar fi avut nevoie să se obosească cu ceva atât de crud şi de zgomotos ca un pistol ca să îl omoare.

Dar Tierce nu făcu decât să clatine din cap.

— Insişti să înţelegi greşit, spuse el.

— Iar tu insişti să lucrezi pe la spatele meu, replică Disra. A câştiga un sistem sau două nu merită riscul de a speria Coruscantul până la a-l face să acţioneze. Ce se întâmplă şi tu nu-mi spui?

Tierce păru să-l măsoare din ochi.

— În regulă, zise el. Ai auzit vreodată expresia „Mâna lui Thrawn”?

Disra clătină din cap.

— Nu.

— Ai răspuns cam repede.

— Lucram la acest plan cu mult înainte ca tu să intri în scenă, îi aminti Disra cu acreală. Am găsit şi am citit tot ce avea legătură chiar şi pe departe cu Thrawn în arhivele imperiale.

— Chiar şi tot ce era în dosarele secrete ale împăratului?

— Odată ce am reuşit să găsesc un mod de a intra în ele, da. Disra se încruntă, căci îi veni brusc o idee. Pentru asta ai făcut cu adevărat călătoria pe Yaga Minor luna trecută?

Tierce dădu din umeri.

— Scopul primar a fost exact cum am discutat: să modific copia lor după Documentul Caamas pentru a se potrivi schimbărilor pe care deja le-ai făcut în actul de pe Bastion. Dar, de vreme ce oricum intrasem în sistem, mi-am petrecut ceva timp căutând referinţe.

— Fireşte, zise Disra, în ceva necioplit, cum ar fi o minciună directă, doar o părticică de adevăr neglijată convenabil. Şi?

Tierce clătină din cap.

— Nimic. În ceea ce priveşte dosarele imperiale existente, termenul parcă nici n-a existat.

— Ce te face să crezi că ar fi existat vreodată?

Tierce îl privi drept în ochi.

— Deoarece l-am auzit pe Thrawn pomenindu-l odată, la bordul Himerei. În contextul victoriei supreme şi totale a Imperiului.

Dintr-odată, camera deveni foarte rece.

— Vrei să spui, ca o superarmă? întrebă Disra cu grijă. O altă Stea a Morţii sau un Zdrobitor de Sori?

— Nu ştiu, zise Tierce. Nu cred. Superarmele erau mai mult în stilul împăratului sau al amiralului Daala, nu al lui Thrawn.

— Şi s-a descurcat de minune fără ele, recunoscu Disra. Dacă stau să mă gândesc, întotdeauna a părut mai interesat de cucerire decât de măcelărirea totală. În plus, dacă ar mai fi existat vreo superarmă, este aproape sigur că Rebelii ar fi găsit-o până acum.

— Cel mai probabil, spuse Tierce. Din păcate, nu putem fi chiar atât de siguri. Cercetările tale amănunţite în istoria lui Thrawn au scos, din întâmplare, la iveală numele de Parck şi Niriz?

— Parck a fost căpitanul imperial care l-a găsit pe Thrawn pe o planetă părăsită de la marginea Spaţiului Necunoscut şi l-a adus împăratului, zise Disra. Niriz a fost căpitanul distrugătorului spaţial imperial Sfătuitorul, pe care Thrawn l-a dus înapoi în Regiunile Necunoscute în presupusa lui expediţie de cartografiere, în urmă cu câţiva ani.

— Presupusa?

Disra pufni.

— Nu trebuie să citeşti prea mult printre rânduri ca să înţelegi că Thrawn şi-a încercat mâna cu politicile Curţii Imperiale şi că şi-a ars degetele. Indiferent cum a fost numită, misiunea lui în Regiunile Necunoscute a fost o formă de exil. Pur şi simplu.

— Da, aceasta a fost părerea generală în Garda Regală atunci, spuse Tierce gânditor. Acum mă întreb dacă s-ar fi putut să însemne mai mult. Oricum, ideea este că nici Parck, nici Niriz – nici Sfătuitorul, de fapt – nu s-au mai întors în slujba oficială a Imperiului. Nici măcar Thrawn nu s-a mai întors.

Disra ridică din umeri.

— Ucişi în misiune?

— Sau poate că s-au întors, dar se ascund undeva, spuse Tierce. Poate că stau de pază pentru această Mână a lui Thrawn.

— Care ce este? întrebă Disra. Zici că nu e o superarmă. Atunci ce e?

— Nu am spus că nu e o superarmă, replică Tierce. Am spus doar că superarmele nu erau în stilul lui Thrawn. Personal, eu văd doar două posibilităţi. Ai auzit vreodată de o femeie pe nume Mara Jade?

Disra căută în memorie.

— Nu cred.

— Acum lucrează cu şeful contrabandiştilor, Talon Karrde, zise Tierce. Însă în Imperiu, era unul dintre cei mai buni agenţi secreţi ai lui Palpatine, cu titlul de Mâna Împăratului.

Mâna Împăratului. Mâna lui Thrawn.

— O posibilitate interesantă, spuse Disra gânditor. Dar dacă Mâna este o persoană, unde a fost în toţi aceşti ani?

— S-a ascuns şi ea, probabil, zise Tierce. A doua posibilitate este şi mai interesantă. Îţi aminteşti că, mai mult decât orice, Thrawn era un maestru în strategie. Ce poate fi mai mult în stilul său decât a lăsa în urmă un plan de maestru pentru victorie?

Disra pufni.

— Care, după zece ani de retrageri imperiale, ar fi total inutil.

— Nu aş renunţa la asta chiar aşa de iute, îl avertiză Tierce. Un strateg ca Thrawn nu vede planurile de luptă doar în termeni de nave de luptă şi de poziţii pentru liniile militare. El ia, de asemenea, în calcul echilibrul geopolitic, punctele moarte, psihologice şi culturale, animozităţile şi rivalităţile istorice... orice fel de factori. Factori care, foarte probabil, mai pot fi încă exploataţi.

Absent, Disra îşi frecă mâna acolo unde lovitura lui Tierce îi izbise dureros pistolul de piele. La prima vedere, era absurd.

Şi totuşi, citise istoria realizărilor lui Thrawn. Văzuse dosarul geniului acestui om. Chiar ar fi putut crea un plan de luptă care să mai poată fi utilizat după zece ani şi o mie de înfrângeri?

— Şi cum e cu acea campanie de cinci ani despre care am citit în dosarele lui? întrebă el. Era acolo ceva ce mi-a scăpat?

— Nu. Tierce clătină din cap. Deja am verificat. Toate acelea erau doar o schiţă a ceea ce plănuia să facă după confruntarea de pe Bilbringi. Dacă Mâna lui Thrawn este o strategie supremă, a ascuns-o în altă parte.

— Împreună cu căpitanul Niriz şi Sfătuitorul, crezi? sugeră Disra.

— Poate, spuse Tierce. Sau, altfel, victoria finală are legătură cu o persoană numită Mâna. În oricare dintre cazuri, există cineva care are ceva ce noi vrem.

Disra zâmbii subţire. Dintr-odată, era clar ca oţelul transparent lustruit.

— Şi astfel, pentru a momi pe acest cineva să iasă la iveală, ai decis să faci ceva paradă cu nada noastră.

Tierce îşi înclină uşor capul.

— În aceste condiţii, cred că merită să ne asumăm riscurile.

— Poate, murmură Disra. Presupunând, fireşte, că toate acestea nu au fost doar o grămadă de baliverne.

Colţul buzei lui Tierce zvâcni.

— Am fost la bordul Himerei împreună cu Marele Amiral vreme de câteva luni, Disra. Înainte de asta, l-am urmărit de lângă împărat aproape doi ani. Niciodată în acest timp nu l-am auzit să facă o promisiune pe care să nu o poată respecta. Dacă a spus că Mâna lui Thrawn este cheia victoriei finale, atunci aşa e. Poţi să contezi pe asta.

— Să sperăm că oricine deţine cheia o să iasă din ascunzătoare înainte ca cei de pe Coruscant să devină

destul de neliniştiţi, încât să acţioneze, spuse Disra. Ce facem mai întâi?

— Ceea ce ai tu de făcut mai întâi este să te pregăteşti să îi întâmpini pe kroctari la revenirea în Imperiu, zise Tierce. Punând pistolul lui Disra pe masă, scoase din tunică un datacard şi îl aşeză lângă armă.

— Iată o scurtă descriere a speciilor, în general, şi a Lordului Superior Bosmihi, în special, continuă el uitându-se spre uşă. Mă tem că sunt toate datele pe care le avem la bord.

— E de ajuns, spuse Disra, apropiindu-se de masă şi luând datacardul. Unde mergem?

— Mă gândeam să mă alătur căpitanului Dorja la escortarea delegaţiei de la cala de andocare, zise Tierce. De abia aştept să îţi văd abilităţile de negociere în acţiune.

Fără să mai aştepte un răspuns, ieşi pe uşă şi dispăru.

— Şi să vezi dacă artistul în deghizări şi Garda Regală încă mai au nevoie de Moff? mormăi Disra după el.

Probabil. Dar asta era în regulă. Lasă-l să se uite... lasă-l şi pe Flim să se uite, dacă voia. O să le arate el. Până când delegaţia krotaciană va fi plecat spre casă, amândoi vor fi absolut siguri că Disra nu era doar un bătrân politician obosit al cărui plan inteligent îi scăpase cumva din mână. Era o parte vitală a acestui triumvirat, o parte care nu avea să dispară pur şi simplu în decor. Mai ales nu cu garanţia victoriei supreme aproape în mâinile lor.

El începuse asta; şi, pe sângele împăratului, el va fi în asta până la sfârşit.

Vârând datacardul în datapad, îşi puse pistolul la loc în tocul ascuns şi începu să citească.

De pe puntea distrugătorului imperial Tiranic nu se vedea nicio planetă. Nici planete, nici asteroizi, nici nave, nici stele. Nimic, decât beznă completă, uniformă.

În afară de un punct. La tribord, aproape vizibil pentru căpitanul Nalgol, era un mic disc de un alb murdar. O aşchie minusculă din capul cometei alături de care zbura Tiranicul, iţindu-se prin câmpul de invizibilitate al navei.

Zburau astfel de o lună deja, complet orbi şi surzi faţă de restul universului din afara existenţei lor insulare.

Pentru Nalgol, asta nu era cu adevărat o problemă. Servise pe unul dintre cele mai importante posturi de ascultare ale Imperiului când era cadet şi simplul fapt că nu exista nimic afară la care să se uite nu îl deranja. Dar nu toţi cei din echipaj erau la fel de rezistenţi ca el. Sălile de exerciţii pentru luptă şi de proiecţie aveau de trei ori mai mulţi clienţi acum, şi auzise că piloţilor de pe navetele de sondare li se ofereau mite uriaşe ca să ia unul sau doi pasageri în călătoriile lor în afara beznei.

Atunci când Imperiul se aflase în culmea puterii lui, echipajele distrugătoarelor spaţiale fuseseră elita galaxiei. Dar acea glorie era demult trecută; şi dacă nu se întâmpla nimic în curând, Nalgol urma să aibă pe cap o serioasă problemă de personal.

Afară, avu loc o explozie strălucitoare în cvadrantul superior de la babord. Relativ strălucitoare, cel puţin: erau luminile motoarelor uneia dintre navele lor de sondare, deghizată cu grijă pentru a arăta ca un vechi remorcher minier uzat. Nalgol o privi cum descrise un cerc pentru a dispărea sub carena în formă de săgeată către cala de andocare.

Nu, bezna necontenită nu îl deranja. Totuşi, trebuia să recunoască faptul că i-ar fi prins bine să îşi închidă ochii o clipă.

Auzi un pas pe pasarela de comandă, lângă el.

— Raport preliminar de la Sonda Doi, domnule, spuse Oissan, şeful Contrainformaţiilor, cu acel ton care-i părea întotdeauna lui Nagol a fi al unuia care pleoscăie din buze.

— Numărul navelor de luptă din jurul lui Bothawui a ajuns la cincizeci şi şase.

— Cincizeci şi şase? repetă Nalgol, luând datapadul celuilalt şi cercetând cifrele. Dacă îşi amintea lista de la cursa de sondare de ieri...

— Patru noi nave diamale?

— Trei diamale, una mon calamari, spuse Oissan. Probabil că sunt acolo ca răspuns la cele şase nave care au sosit cu două zile în urmă.

Nalgol clătină din cap, rămas fără cuvinte de uimire. De la început avusese îndoieli tăcute, dar serioase despre această misiune – ideea că lumea natală a bothanilor va deveni un punct central pentru orice activitate militară, cu atât mai puţin pentru o confruntare de o astfel de magnitudine, păruse absurdă la prima vedere. Dar se părea că însuşi Marele Amiral Thrawn venise cu acest plan; şi să fie al naibii dacă bătrânul ochi-roşii nu avusese dreptate.

— Foarte bine, îi spuse lui Oissan. Vreau ca raportul Sondei Doi să fie gata în următoarele două ore.

— Am înţeles, domnule căpitan. Oissan părea să ezite. Nu vreau să-mi bag nasul în probleme de nivel înalt, domnule, dar la un moment dat va trebui să ştiu ce se va întâmpla acolo dacă vreţi să îmi fac treaba bine.

— Aş vrea să te pot ajuta, domnule colonel, zise Nalgol candid. Dar nici eu nu ştiu prea multe.

— Dar aţi primit o descriere specială a misiunii de la Marele Amiral Thrawn la palatul lui Moff Disra, nu? insistă celălalt.

— Nu poate fi numită descriere, zise Nalgol. Practic ne-a trasat misiunile şi ne-a spus să avem încredere în

el. Făcu un semn cu capul către cometă şi celelalte două distrugătoare spaţiale care zburau alături de ea. Partea noastră este simplă: aşteptăm până când toate navele de acolo se distrug pe ele însele şi planeta cât mai mult posibil, apoi ieşim de sub scut şi le terminăm.

— A termina Bothawui ar fi o treabă bună, comentă sec Oissan. Mă îndoiesc însă că bothanii şi-au neglijat sistemul de apărare planetară. Thrawn a oferit vreun indiciu despre cum vrea să se ocupe de el?

— Nu mie, spuse Nalgol. Totuşi, în aceste condiţii, înclin să cred că ştie ce face.

— Cred, mormăi Oissan. Mă întreb cum a făcut să se înfrunte toate navele alea?

— Cel mai probabil răspuns este zvonul pe care l-ai auzit de la contactele tale de la Limite chiar înainte să activăm scutul, zise Nalgol. Chestia aia despre un grup de bothani care au fost implicaţi în distrugerea Caamas-ului.

— Nu prea pare ceva pentru care să merite să te înfurii, pufni Oissan. Mai ales după atât timp.

— Extratereştii se înfurie din cele mai ciudate motive, îi aminti Nalgol, simţind cum buzele îi zvâcneau de dispreţ. Şi din ce se vede acolo, aş spune că Thrawn le-a găsit punctul cel mai sensibil.

— Aşa s-ar părea, acceptă Oissan. De unde ar trebui să ştim când să ieşim de sub scut şi să atacăm?

— Cred că o bătălie la scară mare va fi destul de evidentă, spuse Nalgol sec. Oricum, ultimul mesaj al lui Thrawn înainte ca noi să intrăm sub scut spunea că în curând, pe Bothawui, se va afla o echipă de şoc imperială care ne va trimite periodic informaţii prin radio.

— Asta ar fi util, zise Oissan gânditor. Fireşte, cunoscându-l pe Thrawn, probabil că va programa bătălia pentru când cometa va fi cel mai aproape de Bothawui,

ca să ne ofere beneficiul maxim de surpriză. Asta înseamnă cam peste o lună.

— Pare logic, aprobă Nalgol. Deşi nu am nici cea mai mică idee despre cum o să-i facă să urmeze acest program strict.

— Nici eu. Oissan zâmbii subţire. Probabil de aceea el este Mare Amiral şi noi nu.

Nalgol zâmbii şi el.

— Chiar aşa, spuse el; şi cu această recunoaştere a adevărului, încă un strat din îndoielile lui păru să se topească. Da, în trecut Thrawn arătase ce poate. De multe, foarte multe ori. În orice fel funcţionase magia lui, părea să o mai facă.

Şi, sub vraja geniului lui Thrawn, Imperiul era pe punctul de a-şi lua revanşa. Iar pentru Nalgol, doar asta conta cu adevărat.

— Mulţumesc, domnule colonel, zise el înapoindu-i celuilalt datapa- dul. Te poţi întoarce la treburile tale. Vreau să verific la Controlul Sondei dacă putem dubla zborurile de sondare fără să atragem atenţia.

— Da, domnule, spuse Oissan cu un alt zâmbet subţire. Până la urmă, nu am vrea să ne ratăm intrarea triumfală.

Nalgol se întoarse pentru a se uita iar în beznă.

— N-o s-o ratăm, promise el încet. N-avem cum.

2

De undeva, din adâncurile minţii sale veni un ciripit insistent; şi, cu o tresărire, Luke Skywalker ieşi din transa lui de hibernare Jedi.

— În regulă, R2, îi spuse el robotului când se dădu jos din pat şi se opri un moment pentru a se reorienta. Aşa; era la bordul navei Marei Jade, Focul lui Jade, îndreptându-se spre sistemul Nirauan. Sistemul în care însăşi Mara dispăruse aproape cu două săptămâni în urmă.

— În regulă, m-am trezit, adăugă el, întinzându-şi degetele de la mâini şi de la picioare şi umezindu-şi gura. Aproape am ajuns?

Robotul piui un răspuns afirmativ, în timp ce Luke îşi trăgea cizmele, un piuit care fu repetat din direcţia cockpitului. Ecoul venea de la robotul pilot VI al Marei, care condusese Focul de când Luke şi R2 veniseră la bord, la punctul de întâlnire de la Duroon şi care până acum refuzase să îi lase să se apropie de aparatele de control ale navei.

O grijă exagerată care era pe punctul de a se sfârşi.

— R2, du-te în cala de andocare şi asigură-te că X-interceptorul e gata de zbor, îi spuse el robotului în timp ce se îndrepta spre cockpit. O să intrăm.

Un minut mai târziu, şedea în scaunul de pilotaj al Focului, studiind aşezarea butoanelor de control şi a ecranelor pentru ultima dată. Robotul VI, poate recunoscând expresia lui Luke ca pe una ce o văzuse destul de des pe faţa Marei, hotărâse să nu se împotrivească.

— Pregăteşte-te, îi zise Luke robotului, aşezându-şi mâinile pe panoul de control. Cronometrul ajunse la zero, iar Luke împinse maneta de hiperpropulsie în faţă. Liniile stelelor sclipiră, se micşorară devenind stele, şi ajunseră.

VI fluieră încetişor.

— Am ajuns, confirmă Luke, uitându-se la soarele din depărtare, discul lui roşu minuscul părând rece şi distant. Planeta Nirauan nu se vedea.

— Căutăm a doua planetă, îi spuse el robotului. Poţi să-mi dai datele ei?

VI piui un răspuns afirmativ şi ecranele de navigare prinseră viaţă.

— O văd. Luke dădu din cap, verificând informaţiile. Era destul de departe.

Ceea ce era intenţionat. Focul avea armament şi scuturi impresionante, dar să atace trăgând în toate direcţiile cu laserele în cuarte nu i-ar fi făcut niciun bine Marei, indiferent în ce situaţie se afla. Planul presupunea furişare şi secret, iar asta însemna să lase Focul ascuns aici în timp ce el şi R2 se strecurau cu X-interceptorul.

Tastă la comunicator pentru conexiunea cu cala de andocare.

— R2? Totul e pregătit?

Se auzi un ciripit de confirmare.

— Bine, zise Luke, privind iar la ecranul de navigare. Erau, estimă el, cam la şapte ore de planetă, la viteza subluminică a X-interceptorului. Un timp destul de lung pentru a sta ghemuit în cockpitul înghesuit şi a se îngrijora pentru Mara, pe lângă faptul că oferea oricui era acolo jos un vector direct către Foc.

Din fericire, mai era o modalitate.

— Începi să calculezi cele două salturi, îi spuse el lui R2, pornind sistemele de arme automate ale Focului. Nu mai mult de cinci minute în fiecare direcţie – nu vrem să dureze mai mult decât trebuie.

R2 piui o confirmare şi se apucă de lucru.

— Acum, ai înţeles ce ai de făcut? îl întrebă Luke pe VI în timp ce potrivea motorul pe viteză scăzută şi punea Focul în mişcare. Chiar în faţă era un grup convenabil de asteroizi care plutea în întuneric şi care ar fi fost o ascunzătoare perfectă.

— O să pun nava printre pietrele alea; iar apoi tu vei sta acolo şi te vei preface că eşti una dintre ele. Bine?

Robotul bolborosi, cam fără tragere de inimă, o aprobare.

— În regulă, spuse Luke, strecurând nava între asteroizi.

Unul dintre ei, cam de mărimea unei mingi de şocbal se lovi uşor de carenă, iar Luke se strâmbă ca răspuns. Focul era bunul cel mai de preţ al Marei, şi era mai atentă cu el decât până şi VI. Dacă se ciobea carena sau dacă doar îi zgâria vopseaua, nimic nu avea să-i mai răscumpere greşeala faţă de Mara.

Îşi încheie manevra cu atenţie exagerată şi reuşi să pună nava în poziţie fără altă coliziune.

— În regulă, asta e, zise el desfăcând centurile şi comutând controalele navei înapoi la VI. Ai codul pe care ţi l-am dat – o să ţi-l transmitem la întoarcere ca să ştii că suntem noi. Oricine altcineva..., nu lăsa nava să tragă în străini decât dacă trag ei primii. Nu înainte de a ne da seama ce se întâmplă acolo jos.

Două minute mai târziu, fiind atent la grămada de pietre plutitoare de afară, scoase uşurel X-interceptorul din cala de andocare a Focului şi se îndreptă spre spaţiu. R2 deja stabilise cursul şi, cu o explozie de linii de stele, decolară.

Luke îi spusese să păstreze limita de cinci minute, iar robotul îi respectase ordinul. La două minute după ce plecaseră, urmând instrucţiunile lui R2, scoase X-interceptorul din hiperspaţiu, îl întoarse şi intră iar. După încă două minute, ajunseră.

R2 fluieră încet.

— Ăsta-i locul, aşa-i, confirmă Luke, privind planeta întunecată care plutea în spaţiu în faţa lor. Exact ca în imaginile pe care le-a adus Gheaţa înstelată.

Şi Mara era undeva acolo jos. Izolată, poate rănită, poate prizonieră.

Sau poate moartă.

Gonind cu hotărâre acest gând din minte, Luke îşi întinse Forţa.

Mara? Mara, mă auzi?

Dar nu primi niciun răspuns.

R2 scoase un ciripit întrebător.

— Nu o simt, recunoscu Luke. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva. Încă suntem destul de departe, iar ea s-ar putea să nu fie suficient de puternică pentru a ajunge până aici. De asemenea, ar putea dormi – asta i-ar limita raza de percepţie.

Robotul nu răspunse. Dar nu era greu să îţi dai seama că gândurile lui erau alături de cele ale lui Luke. Şi mai era şi viziunea pe care Luke o avusese în urmă cu trei săptămâni şi jumătate la unitatea medicală de pe Tierfon. Acea imagine a Marei plutind fără viaţă într-un curs de apă...

— Oricum, nu are rost să te îngrijorezi, spuse Luke, gonind viziunea cât de departe putea în adâncul minţii. Fă o scanare de senzori în secret – nimic care să le pornească detectoarele. Sau, cel puţin, nimic care să le pornească dacă funcţionează ca ale noastre.

Primi o confirmare şi o altă întrebare se derulă pe ecranul computerului X-interceptorului.

— Vom intra pe acelaşi drum ca ea, răspunse Luke. Prin canion, către peştera în care a dispărut. Odată ajunşi acolo, băgăm X-interceptorul înăuntru şi vedem ce se întâmplă.

R2 piui o confirmare care părea neliniştită. Uitându-se la înregistrarea de zbor pe care Karrde i-o dăduse, Luke îndreptă X-interceptorul spre planetă, dorindu-şi pentru o clipă ca Leia să fie cu el. Dacă acele creaturi peste care dăduse Mara erau inteligente, s-ar fi putut să fie nevoie nu doar de măiestria Jedi, ci şi de delicateţea diplomatică, pentru a se înţelege cu ele. Delicateţe pe care Leia o avea, iar el nu.

Se strâmbă. Pe de altă parte, probabil că cei de acasă nu erau prea încântaţi de faptul că el plecase fără să anunţe, şi asta fără să încerce să o ia pe Leia cu el. Nu, abilităţile diplomatice ale Leiei erau mai utile în Noua Republică.

Despre ce abilităţi era nevoie aici, avea să afle în curând.

Încă era departe de atmosfera planetei, când senzorii X-interceptorului înregistrară cele două nave extraterestre care se ridicau de la suprafaţa planetei către ei.

— S-a zis cu furişarea şi secretul, murmură Luke, studiind informaţiile senzorilor. În mod clar, arătau ca nava pe care el şi R2 o zăriseră pe drumul lor de plecare din cuibul piraţilor Cavrilhu, din câmpul de asteroizi Kauron.

Aceea, însă, virase şi fugise înainte să o poată vedea mai de aproape. Acum, pe când perechea se ridica rapid spre el, putea vedea că prima impresie despre navă fusese corectă. Cam de trei ori mai mare decât X-interceptorul, era o combinaţie stranie, dar ciudat de artistică, de manufactură extraterestră amestecată cu mult prea cunoscutul model al vânătorilor TIE. La prora fiecăreia dintre nave era câte o cupolă uşor înnegrită, prin care abia putea distinge o pereche de căşti de zbor de tip imperial.

R2 fluieră gânditor.

— Calm, R2, îl avertiză Luke. Nu înseamnă neapărat că sunt aliaţi ai Imperiului. S-ar putea să fi găsit pe undeva un vânător TIE şi să fi împrumutat de la el.

Mârâitul lui R2 arătă opinia lui despre asta.

— În regulă, bine, probabil că nu, spuse Luke, privind navele care se apropiau. Un minut mai târziu, erau lângă el, ridicându-se uşor deasupra X-

interceptorului şi modificându-şi cursul pentru a vira şi a trece în poziţie de flancare de ambele părţi.

— Primeşti date tehnice despre arme?

Robotul fluieră şi o schemă simplă apăru pe ecranul computerului. Navele erau destul de bine înarmate.

— Minunat, mormăi Luke, întinzându-şi Forţa pentru a încerca să simtă situaţia. Dar tot ce putea detecta erau fondurile emoţionale primare ale celor trei fiinţe de la bordul fiecărei nave. Minţi extraterestre nutrind gânduri extraterestre, lipsite de vreun punct de referinţă de care să se agaţe.

Pe de altă parte, poziţiile lor de flancare erau mai potrivite pentru escortă decât pentru atac. Şi mai important, simţurile Jedi ale lui Luke nu arătau niciun pericol iminent. Pentru moment, cel puţin, probabil că erau, relativ, în siguranţă.

Şi era vremea să înceapă să acţioneze prietenos.

— Hai să vedem dacă putem vorbi cu ei, sugeră el, întinzându-se spre butonul comunicatorului.

Extratereştrii i-o luară înainte.

— Ka sha'ma'ti orfk'ralan, zise în urechea lui Luke o voce surprinzător de melodioasă. Kra 'mirai sumt tara 'kliso mormitth 'raw 'nuruodo surpra 'cin 'zisk mor'kor'lae.

Luke simţi cum i se strângea stomacul.

— R2? întrebă el.

Robotul ciripi o confirmare îngrijorată; era, într-adevăr, aceeaşi transmisiune pe care Karrde şi Mara Jade o primiseră de la nava extraterestră care trecuse pe lângă întreprinderea Rătăcitoare a lui Booster Terrik. Transmisiunea, după spusele Marei, care includea puţin cunoscutul nume complet al lui Thrawn.

Strâmbându-se, Luke îşi deschise comunicatorul.

— Aici X-interceptorul Noii Republici, AA-589, spuse el. Dacă extratereştrii nu vorbeau bazica, fireşte că asta

nu avea să-i folosească la nimic. Totuşi, nu se făcea să stea şi să îi ignore. Îmi caut o prietenă care s-ar putea să se fi prăbuşit pe lumea voastră.

Urmă o scurtă pauză. Privind prin cupolă, Luke avu impresia clară că cele două nave extraterestre se apropiaseră de el cu o fracţiune.

— X-interceptor al Noii Republici, reveni vocea, de data aceasta într-o bazică aproape acceptabilă. Ne vei urma către suprafaţă. Nu te vei abate de la îndrumările noastre. Dacă o faci, vei fi distrus.

— Înţeleg, zise Luke.

Dinspre comunicator se auzi un clic; şi, brusc, cele două nave extraterestre se lăsară să cadă către suprafaţă. Luke era pregătit, urmându-le şi strecurându-se iute în locul lui din formaţie.

— Vă daţi mari, mormăi el pentru sine.

Vorbise prea devreme. O clipă mai târziu, cele două nave se răsuciră iar, de data aceasta, cotind uşor în sus şi apoi brusc spre tribord. R2 ţipă când nava de la babord ţâşni peste capul lui neplăcut de aproape, tonul provocat de supărare devenind ascuţit când Luke viră strâns cu X-interceptorul pentru a se repeta iar manevra. Abia revenise în poziţia de centru, când o făcură iar, cotind spre babord de data aceasta.

R2 mârâi.

— Nu ştiu, îi spuse Luke când prinse iar din urmă escorta. Poate că au vreun fel de sistem de apărare care cere un anumit fel de apropiere de planetă ca să nu se declanşeze. Cum aveau piraţii la baza lor din asteroid, îţi aduci aminte?

Faptul evident se derula pe ecran: conform înregistrării Gheţii înstelate, Mara nu urmase niciun fel de curs complicat.

— Poate că l-au instalat ca răspuns la pătrunderea ei, sugeră Luke. Sau poate că noi venim de pe altă parte

a planetei decât ea – încă n-am reuşit să facem o comparaţie geografică.

R2 mârâi.

— Sau ar putea încerca să creeze o scuză pentru a deschide focul, adăugă Luke încruntat. Deşi de ce ar crede că au nevoie de una nu ştiu.

Navele extraterestre mai făcură trei seturi de manevre în coborârea lor, dar niciuna nu-i puse mari probleme lui Luke. Dar când se apropiară de atmosfera superioară părură să se fi plictisit de joc, stabilindu-se pe o direcţie dreaptă, strânsă, spre orizontul din vest. Luke rămase în formaţie, împărţindu-şi atenţia între nave şi terenul de sub el, întinzându-şi Forţa pentru orice semn de pericol. Îi urmau de douăzeci de minute, iar R2 făcuse în sfârşit o comparaţie între topografia de sub ei şi înregistrările Gheţii înstelate, când înţepătura familiară începu.

— Avem probleme, R2, îi spuse Luke robotului. Încă nu sunt sigur de ce fel, dar e clar vorba de pericol. Dă-mi repede un raport de stare.

Aruncă un ochi pe ecran la raportul de stare care apăru. Pe senzorii X-interceptorului nu apăreau alte nave, de niciun fel, nimic din consumul energetic al escortei lor sau din sistemele lor de armament nu arăta pregătiri de atac, iar sistemele X-interceptorului erau complet funcţionale.

— Cât de departe e fortăreaţa pe care a descoperit-o Mara? întrebă el.

R2 piui: mai puţin de cincisprezece minute la viteza lor actuală.

— Cam în următoarele zece minute, cred, îi zise Luke. Fii pregătit.

Inspirând adânc, aşezându-şi mâinile pe manete, îşi relaxă conştient muşchii şi se scufundă în Forţă.

Mai aveau şase minute până la fortăreaţă, iar canionul prin care zburase Mara tocmai apăruse, mergând în paralel cu ei la orizont, când, în cele din urmă, se întâmplă. Într-o coordonare perfectă, cele două nave de escortă dădură un impuls scurt motoarelor din faţă, trecând din poziţia de escortare în cea de urmărire în spatele X-interceptorului, când viteza le scăzu.

Iar din ţevile pe jumătate ascunse sub cockpiturile lor, ţâşni o salvă de foc albastru ucigător.

Dar ţinta lor nu mai era acolo. O clipă înainte ca motoarele extratereştrilor să pornească, Luke simţise tulburarea subtilă în Forţă; şi înainte ca armele să fi izbucnit, el urcase brusc, rotindu-se într-o buclă strânsă care l-ar fi adus în poziţie de atac în spatele atacatorilor săi.

Sau, cel puţin, acesta era finalul obişnuit al acestei manevre. De data aceasta, însă, Luke avea alte planuri. Înainte de a-şi termina bucla în spatele extratereştrilor, el ţinu botul X-interceptorului îndreptat spre pământ pentru încă două clipe. Apoi, în ceea ce părea a fi ultima secundă, răsuci vânătorul stelar într-o rotire dublă care îi strânse stomacul. Un moment mai târziu, zburau doar la câţiva metri de sol, pe un vector perpendicular cu cel iniţial.

— Ce fac? strigă Luke, neîndrăznind să îşi ia ochii de la peisaj destul de mult cât să se uite singur.

Ţipătul de avertizare al robotului şi o unduire bruscă în Forţă au fost răspunsul. Din spate veni o altă rafală de foc albastru, cea mai mare parte trecând departe de el, în afară de câteva lovituri care se opriră în ecranul lui deflector din spate.

— Li s-a mai alăturat cineva? strigă el.

R2 ciripi un răspuns negativ. Era ceva, oricum. Totuşi, cele două nave erau bune, şi era clar că

echipajele ştiau ce fac. Doi la unu, Luke avea să aibă de furcă. Mai ales că...

R2 piui o întrebare rapidă.

— Nu, lasă foliile-S cum sunt, îi spuse Luke. Noi nu tragem.

Întrebarea robotului fu un fluierat neîncrezător.

— Pentru că nu ştim cine sunt sau de ce sunt aici, îi zise Luke, cercetând terenul din faţă. Chiar dincolo de canionul Marei, terenul devenea brusc ceva ce părea sfărâmat, spart în stânci cu pereţi de granit şi crevase adânci, cu margini ascuţite.

— Nu vreau să omor pe nimeni până nu ştiu cine şi ce sunt.

Replica lui R2 deveni un alt ţipăt când ultima salvă a inamicilor smulse un strat subţire de metal de pe partea de sus a foliei-S de la tribord.

— Stai liniştit, aproape am ajuns, îl calmă Luke, riscând să arunce o privire pe ecranele de stare. Încă nu avea nicio stricăciune serioasă, dar asta nu avea să mai dureze mult, odată ce atacatorii se apropiau.

Ceea ce însemna că cel mai bine ar fi fost să împiedice ca acest lucru să se întâmple.

În spatele lui, R2 fluieră bănuitor.

— Exact acolo mergem, confirmă Luke. Aproape ajunseseră la terenul sfărâmat; iar la tribord observă un defileu care părea potrivit.

— Oh, calmează-te – nu-i mai rău decât alte lucruri prin care am trecut, adăugă el, rotind botul X-interceptorului către acel defileu. Oricum, nu avem de ales. Ţine-te bine – pornim.

Canionul Cerşetorilor de pe Tatooine fusese o cursă dificilă, dar familiară, plină de întoarceri, colţuri şi curbe în ac de păr. Canalul Stelei Morţii fusese mult mai drept, însă cu un plus de focuri de turbolaser şi de vânători TIE care atacau, pentru a-l face mai interesant. Acum,

stâncile de pe Nirauan duceau provocarea şi mai departe, adăugând curbe imprevizibile şi întreruperi, cu adâncimi şi lărgimi variabile, stânci ieşind în faţă şi liane agăţate de copaci.

Proaspătul recrut de la Academia Yavin ar fi recunoscut riscurile implicate. Chiar şi adolescentul încrezut de pe Tatooine ar fi ezitat să parcurgă un astfel de labirint necunoscut la viteze atât de mari. Însă Luke devenise un Jedi iscusit, care ştia că nu ar fi avut nicio problemă.

În mare parte avea dreptate. Nava trecu de prima serie de curbe cu uşurinţă, îndemânarea de pilot a lui Luke şi profunzimea lui în Forţă, combinate cu manevrabilitatea înnăscută a X-interceptorului lăsând mult în urmă navele extraterestre. Ţâşni printr-o vale îngustă, schimbă direcţia spre un alt canion...

Şi aproape pierdu controlul când o explozie de foc albastru zgârie fuselajul de la babord.

— E în regulă, îi strigă el lui R2, simţind o urmă de iritare faţă de sine însuşi în timp ce X-interceptorul se arunca în siguranţa relativă a ravenei alese. Asta se mai întâmplase: îşi concentra atenţia – şi Forţa – atât de mult într-o singură direcţie, încât avea tendinţa să fie orb la orice se întâmpla în afara acelui con. În mod clar, cel puţin unul dintre piloţi fusese destul de deştept, cât să abandoneze urmărirea şi să zboare deasupra labirintului, aşteptând ca ţinta să apară singură.

Dar gambitul eşuase; şi dacă terenul coopera, nu va mai avea altă şansă. X-interceptorul intră într-o a doua vale, mai mică decât prima, şi viră într-o altă ravenă. Lăsând Forţa să-i ghideze mâinile, Luke se uită la stâncile din jur, căutând locul potrivit...

Şi atunci, brusc, îl văzu. De ambele părţi ale X-interceptorului, stânci abrupte se ridicau drept în sus, una dintre ele aplecându-se dintr-odată către cealaltă

până când doar o mică bandă de lumină se mai vedea între vârfurile lor. Şiruri şi pâlcuri de tufişuri cenuşii dezordonate creşteau în diferite locuri pe piatra abruptă, iar un covor gros de tufişuri maronii şi de copaci pitici acoperea fundul canionului. În spate şi în faţă, canionul cotea brusc, lăsând această parte centrală ca pe o bulă izolată, înconjurată de stâncă.

Era locul perfect de aterizare.

R2 nu ţipă şi nici nu scânci când Luke roti vânătorul stelar într-o derapare de o sută optzeci de grade, într-o întoarcere clasică de contrabandist. Probabil, hotărî Luke în timp ce accelera motoarele, deoarece micul robot era prea ocupat să-şi facă griji pentru viaţa lui. Câteva secunde X-interceptorul se zgâlţâi sub el, iar Luke se luptă din greu pentru stabilitate, în timp ce nava încerca să-i scape de sub control. Afară, pereţii canionului care ţâşneau pe lângă ei începură să încetinească şi, în acelaşi timp, el scăzu viteza şi porni elevatoarele repulsoare. Presiunea acceleraţiei negative care îl împingea în pernele scaunului dispăru; rotind X-interceptorul pentru a fi iar cu faţa, aruncă iute o privire în jur. Drept în faţă, doi copaci pitici, dar bogaţi, se ridicau de pe fundul canionului, încadrând ceea ce părea a fi albia secată a unui pârâu, trunchiurile lor fiind exact la distanţa potrivită. Oprind ce mai rămăsese din viteza de înaintare a X-interceptorului, îi îndreptă botul în jos, pentru a se strecura frumos între cele două trunchiuri.

— Gata, zise el, executând ultimele etape ale ciclului de aterizare şi oprind elevatoarele repulsoare. N-a fost aşa de rău, nu?

Din spatele lui se auzi un fluierat slab şi cam tremurat. Se părea că R2 nu-şi recăpătase încă vocea.

Zâmbind uşor, Luke deschise cupola, strâmbându-se la sunetele ascuţite făcute de zeci de frunze cu ghimpi

pe margini care zgâriară oţelul transparent, şi îşi scoase mănuşile şi casca.

Aerul de afară era rece şi mirosea vag a muşchi. Vreme de un minut, ascultă întinzându-şi simţurile îmbunătăţite de Forţă, încercând să audă zgomotele urmăririi. Dar nu era nimic, în afară de sunetele normale ale vântului trecând printre frunze şi ale trilurilor scoase de păsările sau insectele din depărtare.

— Cred că am scăpat de ei, îi spuse lui R2. Cel puţin deocamdată. Ţi-ai dat seama unde suntem?

R2 piui, încă părând cam zăpăcit, şi o hartă apăru pe ecranul computerului.

Luke o studie. Nu era prea rău, dar nici prea bine. Nu se aflau la mai mult de zece kilometri de peştera Marei, însă cea mai mare parte a teritoriului dintre aceste două puncte era format din acelaşi fel de defileuri înguste şi stânci abrupte printre care tocmai zburaseră. Cel puţin o zi întreagă de mers, probabil două, poate chiar trei.

Pe de altă parte, neregularităţile terenului le vor oferi o acoperire mai bună decât ar fi putut cere. Până la urmă, era un schimb corect. Dar nu ar fi fost cine ştie ce schimb dacă extratereştrii i-ar fi găsit înainte de a începe.

— Haide, zise el, ieşind din cockpit şi rostogolindu-se pe pământ, încercarea de a evita ghimpii reuşi doar în parte, însă doar câţiva îl zgâriară până la sânge.

— Hai să ne facem bagajul şi să plecăm de aici.

A durat doar câteva minute să desfacă plasa de camuflaj pe care le-o dăduse Karrde şi să o tragă bine peste X-interceptor. Apoi, ca o măsură de precauţie în plus, tăie câteva din tufişurile şi crengile mai mici cu sabia de lumină şi le împrăştie peste plasă. Nu era perfect, mai ales de aproape, dar era tot ce putea face în timpul pe care îl avea la dispoziţie.

Oamenii lui Karrde alcătuiseră şi o trusă de supravieţuire, adunând proviziile şi încărcându-le la bordul X-interceptorului, în timp ce Luke făcea în grabă actele necesare pentru a pleca de pe Cejansij. Şi după cum Luke ajunsese, în decursul anilor, să ştie la ce să se aştepte de la organizaţia contrabandiştilor, făcuseră o treabă excelentă. Împărţite în două rucsacuri, proviziile includeau batoane de hrană, sticle/filtre de apă, baghete luminoase, o cantitate mare de coardă-sintetică, un pistol cu laser de rezervă, un cort de supravieţuire cu sac de dormit şi chiar un număr mic de grenade cu rază mică de acţiune.

— Sunt surprins că n-au încercat să bage şi un speeder de teren, mârâi Luke când ridică de probă unul dintre rucsacuri pe umeri. Era destul de greu, dar obiectele fuseseră bine distribuite şi ar fi fost destul de uşor să îl care.

— Cred că va trebui să lăsăm celălalt rucsac aici. Eşti gata să te caţeri?

R2 ciripi întrebător, rotindu-şi domul pentru a se uita mai întâi într-o direcţie a canionului, apoi în cealaltă.

— Nu, pe acolo ne aşteaptă să apărem, îi zise Luke.

Arătă în sus către una dintre stâncile care se înălţau deasupra lor.

— Pe acolo, pe sus mergem.

Robotul îşi roti iar domul, fluierând speriat în timp ce se lăsa mult pe spate pentru a privi în sus.

— Calmează-te – nu trebuie să mergem până în vârf, îl linişti Luke. Vezi deschizătura aia cam la două treimi din drum? Dacă am interpretat bine imaginile luate de la înălţime, ar trebui să dea într-o scurtătură care ne va duce până sus.

R2 ciripi deznădăjduit, uitându-se iar înainte şi înapoi prin canion.

— Nu, R2, nu putem să mergem pe acolo, îi zise Luke ferm. Şi nu avem timp să stăm la discuţii. Chiar dacă navele alea nu pot ajunge acolo, s-ar putea să aibă unele mai mici la fortăreaţă. Şi pot oricând să vină pe jos aici. Vrei să-i aştepţi să vină?

Robotul piui categoric. Rotindu-se, începu să sară hotărât în lungul albiei secate a pârâului, către baza stâncii de sub deschizătura pe care Luke o arătase.

Zâmbind, Luke îşi mişcă umerii pentru a potrivi definitiv rucsacul în spate. Apoi, întinzându-şi Forţa, îl ridică pe R2 de la pământ destul de mult cât să treacă de tufişuri şi se îndreptă spre versant.

După cum se dovedi, traseul păruse mai greu decât era cu adevărat. Deşi era cu siguranţă destul de abrupt, peretele nu era nici pe departe o pantă imposibil de verticală aşa cum se vedea de pe fundul canionului. Prize pentru mâini şi picioare erau din belşug; întreaga suprafaţă a stâncii părea să fie punctată cu cornişe înguste şi mici peşteri, iar tufişurile şi lianele ofereau şi ele puncte rezistente de sprijin.

Singura parte problematică era R2, dar chiar şi aceasta se transformă într-o rutină mai mult sau mai puţin confortabilă. Luke folosea Forţa pentru a ridica robotul pe o cornişă îngustă sau către perechi de peşteri cu destul spaţiu între ele, îl ţinea pe loc în timp ce îl lega cu coarda sintetică de tufişurile din apropiere, apoi se căţăra pe lângă el până la un alt loc potrivit pentru a se opri şi repeta.

R2 nu se implica în niciuna dintre părţile acestei proceduri, fireşte. La jumătatea drumului, totuşi, cel puţin se opri să se mai plângă.

Aproape ajunseseră la deschizătură, iar Luke se îndrepta încă o dată către locul în care îl ancorase pe R2, când auzi vocea slabă.

Se opri, ţinându-se cu o mână de o liană noduroasă, şi ascultă. Dar nu erau decât sunetele îndepărtate ale insectelor pe care le tot auzise de când aterizaseră. Trecând prin tehnicile lui Jedi de îmbunătăţire senzorială, îşi ascuţi auzul; dar deşi sunetele deveneau mai puternice şi mai variate, vocea pe care crezuse că o auzise nu era acolo.

Era un scâncet sonor de deasupra lui: R2 fluiera încet în auzul lui îmbunătăţit.

— Mi s-a părut că aud ceva, murmură el, cuvintele bubuindu-i în cap. Iute, îşi aduse auzul la normal. Era ca o voce...

Se întrerupse la piuitul surprins al lui R2.

— Ce e? întrebă el uitându-se în sus. Robotul se uita în jos şi în lungul stâncii; întorcându-şi capul, Luke îi urmări privirea...

Şi îngheţă. Aşezată pe o tufă cu ghimpi, la nici trei metri distanţă, era o creatură mică, gri-maronie, cu aripi moi.

Îi privea.

— Stai calm, îl linişti Luke pe R2, cercetând o clipă creatura.

Avea cam treizeci de centimetri de la cap la gheare, era acoperită cu o piele care părea fină. Aripile strânse la fel, deşi era greu să îţi dai seama cât erau de mari, şi se arcuiau uşor deasupra, într-un fel care îi amintea lui Luke de nişte umeri încovoiaţi. Capul era proporţional de mic şi aerodinamic, cu o pereche de ochi negri cuibăriţi sub pliuri cărnoase şi două tăieturi orizontale sub ei. Cea de sus se unduia în ritmul regulat al respiraţiei, pe când cea de dedesubt era strânsă într-o linie îngustă. O pereche de picioare segmentate, cu gheare late se ţineau de tufişul pe care stătea, fără să pară nici măcar puţin deranjată de ţepii ascuţiţi. Efectul general era a ceva

între un mynock şi un makthier de pradă, şi se întrebă dacă era înrudită cu vreunul dintre ei.

R2 scoase un alt ciripit, de data aceasta îngrijorat.

— Nu cred că vrea să ne facă vreun rău, îl asigură Luke, încă privind creatura. Nu simt niciun pericol din partea ei. Şi suntem cam mari ca să fim masă pentru ceva de dimensiunile astea.

Fireşte, doar dacă nu vânează în haită. Încă urmărind creatura, îşi întinse Forţa, în căutarea altor exemplare din aceeaşi specie. În mod clar erau mai multe în canion, dar cele mai multe păreau să fie destul de departe...

Linia de jos de pe faţa creaturii se deschise, dezvelind şiruri gemene de mici dinţi ascuţiţi, şi emise un tril puternic.

— *Cine eşti?*

Luke clipi surprins. Aceasta era vocea pe care crezuse că o auzise, doar că de această dată era destul de clară. Dar de unde venea...?

— Ce? întrebă el.

Creatura ciripi iar.

— *Cine eşti?*

Avea dreptate. Creatura vorbise.

Doar că nu vorbise. Nu chiar. Dar atunci cum de o înţelegea Luke...?

Iar apoi, brusc, înţelese.

— Sunt Luke Skywalker, zise el, întinzându-şi Forţa către creatură. Cavaler Jedi al Noii Republici. Tu cine eşti?

Creatura emise o scurtă serie de triluri.

— *Ce faci aici, Cavalere Jedi Skywalker?*

— Îmi caut o prietenă, spuse Luke.

Bănuiala lui fusese corectă: deşi nu putea înţelege limba ciripitoare a creaturii, extrăgea din mintea ei, prin Forţă, esenţa comunicaţiei. O întâmplare extrem de rară,

din experienţa lui, şi probabil implica faptul că aceste creaturi erau, cel puţin, uşor sensibile la Forţă.

— A aterizat lângă acest loc aproape cu două săptămâni în urmă şi apoi a dispărut. Ştii unde este?

Creatura păru să se ruşineze niţel. Flutură din aripile deschise pe jumătate şi le reaşeză pe spate. Ciripi iar...

— *Cine este această prietenă?*

— O cheamă Mara Jade, zise Luke.

— *Este şi ea Cavaler Jedi?*

— Într-un fel, răspunse Luke evaziv.

Mara trecuse ocazional pe la Academia lui Jedi în ultimii opt ani, dar niciodată nu rămăsese destul de mult pentru a-şi încheia antrenamentul. De fapt, erau dăţi în care Luke se întreba dacă şi-l începuse cu adevărat.

— Ştii unde e?

Aripile fluturară iar, când creatura ciripi.

— *Nu ştiu nimic.*

— Zău, spuse Luke, lăsându-şi tonul să se răcească doar un pic.

Pentru asta nici măcar nu avea nevoie de Forţă; îi văzuse pe Jacen, Jaina şi Anakin făcând trucul ăsta de atâtea ori, încât recunoştea vinovăţia când o vedea.

— Dacă ţi-aş spune că un Jedi ştie întotdeauna când cineva minte?

Din spatele lui veni un tril puternic şi autoritar.

— *Lasă-l pe cel tânăr în pace.*

Luke întoarse capul. Aşezate pe tufişurile şi pietrele colţoase din partea cealaltă a stâncii, mai erau trei creaturi. Fiecare era de două ori mai mare decât prima, dar chiar şi fără deosebirea de dimensiuni, diferenţele subtile dintre tânăr şi adulţi erau vizibile imediat.

— Îmi cer iertare, le spuse el. Nu încercam să îl intimidez. Poate că mă puteţi ajuta să îmi găsesc prietena.

Una dintre creaturi îşi desfăcu aripile şi făcu un salt scurt către un tufiş mai aproape de Luke, sucindu-şi capul într-o parte şi în alta, ca şi cum l-ar fi studiat pe intrus cu fiecare ochi în parte.

— *Nu eşti unul dintre ceilalţi. Cine eşti?*

— Cred că ştii, zise Luke, un gând tăcut cerându-i să se prefacă a avea o bănuială. Îmi poţi spune în schimb cine eşti tu?

Creatura păru să se gândească.

— *Sunt Vânătorul Vânturilor. Sunt negociatorul acestui cuib al qom qae.*

— În numele Noii Republici, te salut, Vânător al Vânturilor, spuse Luke pe un ton grav. Bănuiesc că ştii despre Noua Republică?

Qom qae-ul mai în vârstă flutură din aripi exact în acelaşi fel în care o făcuse şi tânărul.

— *Am auzit. Ce este Noua Republică pentru noi?*

— Cred că asta depinde de ce vreţi voi să fie, spuse Luke. Dar asta este o problemă pe care să o discute diplomaţii şi negociatorii. Eu sunt aici să-mi ajut prietena.

Vânătorul Vânturilor ciripi cu hotărâre.

— *Nu avem ştiinţă despre niciun străin.*

— *Ba da, ciripi qom qae-ul mai tânăr din spatele lui Luke. Qom jha vorbeau despre...*

Vânătorul Vânturilor îl întrerupse cu un cârâit.

— *Te cheamă Căutătorul Prostiei?* întrebă el muşcător*. Taci!*

— Poate că doar ai uitat, sugeră Luke diplomatic. Până la urmă, un negociator de cuib trebuie că are multe alte probleme la care să se gândească.

Vânătorul Vânturilor bătu din aripi.

— *Ce se întâmplă în afara acestui cuib nu ne priveşte direct pe noi. Du-te la alt cuib al qom qae sau la qom jha, dacă îndrăzneşti. Poate că ei o să te ajute.*

— Bine, spuse Luke. Îmi vei arăta drumul spre ei?

— *Sunt în afara acestui cuib*, ciripi Vânătorul Vânturilor*. Nu ne priveşte.*

— Înţeleg, zise Luke. Spune-mi, Vânător al Vânturilor, ai avut vreodată un prieten la ananghie?

Qom qae-ul îşi desfăcu aripile, iar cei doi însoţitori ai săi îl imitară.

— *Această conversaţie s-a încheiat. Tinere: vino!*

Sări de pe tufişul său, plutind cu aripile întinse către fundul canionului, urmat de cei doi însoţitori. Întorcându-se, Luke îl văzu pe tânărul qom qae plecând după ei.

R2 mârâi dispreţuitor.

— Nu te supăra pe ei prea rău, îi spuse Luke oftând. S-ar putea să existe piedici culturale sau politice despre care noi nu ştim.

Îşi reluă căţărarea.

— Sau s-ar putea doar să le fie teamă să se implice în lupta altuia, adăugă el. Cu siguranţă am mai văzut asta de multe ori în decursul anilor.

Cinci minute mai târziu, au ajuns la deschizătură. Luke avusese dreptate: scurtătura continua în sus către vârful stâncii într-un unghi mult mai uşor, acoperindu-i totuşi în continuare pe tot drumul.

— Perfect, zise Luke uitându-se în lungul ei. Hai să ajungem în vârf şi să vedem unde merge de acolo. Adunând coarda sintetică începu să o înfăşoare…

Şi, brusc, R2 emise un sunet ascuţit de surpriză.

— Ce e? întrebă Luke, apucându-şi iute sabia de lumină când se întoarse. Nu simţea şi nici nu vedea vreun pericol în jurul lor.

— R2, ce e? întrebă el iar, îndreptându-şi atenţia spre robot.

R2 se uita în vale, pe drumul pe care veniseră, gemând plângător, încruntându-se, Luke urmări linia privirii robotului…

Şi simţi că inima îi sare din piept. Pe fundul văii, X-interceptorul lor dispăruse.

— Nu, rosti Luke, uitându-se din răsputeri la culorile maronii şi gri de jos. Primul lui gând, plin de speranţă, a fost că munca lui de camuflaj fusese mai bună decât crezuse şi că vânătorul stelar era încă acolo unde îl lăsaseră. Dar o clipă de cercetare atentă cu simţurile îmbunătăţite Jedi îndepărtară în tăcere acea speranţă.

R2 ciripi neliniştit.

— E în regulă, îl calmă Luke. E în regulă.

Şi spre propria-i surpriză, descoperi că vorbea serios. Dispariţia X-interceptorului era frustrantă şi iritantă; dar, destul de ciudat, nu o însoţea nici un sentiment de frică sau de pericol. Nici măcar vreo îngrijorare serioasă, în ciuda faptului că pierderea navei însemna pierderea oricărei şanse de a scăpa rapid dacă situaţia ar fi cerut-o.

Un îndemn din partea Forţei? Un sentiment, poate, că X-interceptorul era doar în altă parte, şi nu pierdut?

Din păcate, îşi dădu el seama cu seriozitate, putea la fel de bine să fie şi un îndemn în direcţia opusă. Aceea că pierderea navei nu conta pentru că oricum nu va părăsi această lume în viaţă.

Pe neaşteptate, o imagine a lui Yoda se ridică din memoria lui; bătrânul Maestru Jedi oftând obosit când se aşeza pentru ultima dată în patul său. Luke îşi amintea frica lui frica lui, viscerală pentru fragilitatea lui Yoda; îşi aducea aminte tonul exact al glasului său atunci când îi spusese revoltat lui Yoda că nu trebuie să moară. Puternic sunt în Forţă, îi reproşase cu blândeţe Yoda elevului său. Dar nu atât de puternic. Înserarea se lasă asupra mea şi curând va veni şi noaptea. Acesta este cursul lucrurilor... calea Forţei.

Luke inspiră adânc. Obi-Wan murise, Yoda murise, şi, cândva, îi va veni şi lui rândul să se confrunte cu

aceeaşi călătorie. Şi dacă acesta era locul în care acea călătorie avea să înceapă, atunci aşa să fie. Era un Jedi, şi se va purta ca atare.

Între timp, motivul pentru care venise aici nu se schimbase.

— N-avem ce-i face acum, îi spuse el lui R2, întorcându-se cu spatele la vale şi revenind la sarcina de a încolăci coarda sintetică. Să urcăm în vârf şi să vedem unde mergem de acolo.

Direct de deasupra lor se auzi un ciripit uşor.

— *Sunt moduri mai bune de a trece.*

Luke privi în sus. Tânărul qom qae se întorsese, plutind pe un curent ascensionar pe care îl găsise, şi se uita în jos la ei.

— Te oferi să ne ajuţi? întrebă el.

Qom qae-ul îşi îndoi puţin una dintre aripi, schimbarea presiunii aerului trimiţându-l în lateral către faţa stâncii, lângă Luke. Se prinse cu ghearele de una dintre tufe când ajunse la ea şi îşi strânse aripile în spate.

— *Te voi ajuta*, ciripi el. *Qom jha au spus că a mai sosit cineva şi că este cu ei. Te voi duce acolo.*

— Mulţumesc, zise Luke, gândindu-se dacă ar trebui să întrebe despre X-interceptorul care lipsea.

Dar după neseriozitatea de mai devreme a tânărului qom qae, probabil că ar fi fost mai bine să lase orice interogaţii pentru mai târziu.

— Pot să te întreb de ce vrei să îţi asumi acest risc?

— *Sunt cunoscut unora dintre qom jha-ii mai tineri*, ciripi el. *Nu mă tem de ei.*

— Nu vorbesc neapărat despre qom jha-i, spuse Luke vrând să se asigure că tânărul extraterestru înţelegea cu adevărat riscurile. Ceilalţi despre care a vorbit Vânătorul Vânturilor ar putea încerca să ne oprească.

— *Înţeleg acest lucru*. Extraterestrul îşi flutură aripile. *Dar l-ai întrebat pe Vânătorul Vânturilor dacă a avut vreodată un prieten la ananghie. Eu am.*

Luke surâse.

— Înţeleg, spuse el. Şi sunt onorat să am parte de ajutorul tău. Eu sunt Luke Skywalker, după cum am zis, iar acesta este robotul meu, R2. Pe tine cum te cheamă?

Qom qae-ul îşi întinse aripile şi făcu un scurt salt către un tufiş din faţa lor.

— *Eu sunt prea tânăr să am un nume. Mi se spune doar Copilul Vânturilor.*

— Copilul Vânturilor, repetă Luke, privindu-l gânditor. Nu cumva eşti rudă cu Vânătorul Vânturilor?

— *Este tatăl meu*, ciripi Copilul Vânturilor. *Chiar este adevărat ce se spune despre înţelepciunea Cavalerilor Jedi.*

Luke îşi reţinu un zâmbet.

— Uneori, zise el. Dar acum ar trebui să plecăm. Pe drum, poate că îmi vei putea spune mai multe despre poporul tău.

— *Aş fi onorat*, zise Copilul Vânturilor, întinzându-şi aripile cu înflăcărare. *Hai, îţi voi arăta drumul.*

3

De data aceasta, alarma nu a venit în mijlocul desertului. În schimb, a pornit în mijlocul nopţii.

Wedge se trezi brusc, fluturând mâna după butonul de oprire care nu era la locul lui. Genunchiul îi zvâcni într-o parte, lovindu-se de ceva solid; şi când

străfulgerarea de durere îl trezi de tot, îşi aminti unde era. Conform ordinelor – şi uneia dintre presimţirile generalului Bel Iblis – el şi restul escadrilei Vagabond dormeau în X-interceptoare.

După sunetul alarmei care încă mai urla, se părea că presimţirea generalului se confirmase.

Pocni butonul alarmei, nimerindu-l de data asta şi porni comunicatorul.

— Antilles, zise el repede.

— Mobilizare generală, răspunse la fel vocea colonelului Perris. Am primit un semnal de panică de pe Bothawui.

— Minunat, mormăi Wedge, pregătind motoarele. Să ai încredere că bothanii o să-ţi strice somnul.

— În regulă, Vagabonzi, l-aţi auzit? Hai să decolăm!

Se auzi un cor de confirmări şi geamătul pregătirii motoarelor începu să umple colţul lor din Cercul de Aterizare Diplomatic de pe Di'tai'ni. O persoană purtând o salopetă de întreţinere – un trintic, probabil, deşi era greu de spus în lumina slabă – înainta greoi pe pistă către X-interceptoare şi le făcea gesturi nebuneşti împotriva acestui zgomot fără îndoială neautorizat. Wedge îi răspunse tot prin semne şi porni elevatoarele repulsoare.

— Ce e, o altă revoltă la Clădirea Clanurilor?

— Stai bine pe scaun, zise Perris întunecat. Conform bothanilor, o forţă de atac leresenă e pe drum.

Wedge clipi.

— O forţă de atac leresenă?

— Aşa au spus, confirmă coordonatorul de luptă. O flotă de nave de toate clasele, şi nu mă întreba care e problema lor.

— La alegere, mormăi Vagabond Trei. Sunt atât de multe motive în zilele astea să-i urăşti pe bothani.

— Hai să nu ne coborâm la nivelul ăsta, îl admonestă Wedge. Toate X-interceptoarele decolaseră acum şi se îndreptau spre spaţiu. Perris, unde e generalul?

— E pe drum, răspunse Peris. C' tunamar şi A-interceptoarele ei îi escor tează naveta, pentru siguranţă. Vom fi cu câteva minute în urma voastră, totuşi, iar el a zis să o luaţi voi înainte.

— Şi ce să facem? întrebă Vagabond Cinci. Să-i păcălim pe lereseni până veniţi voi?

— Sigur, spuse Perris sec. Doar dacă, desigur, uluitoarea reputaţie a escadrilei Vagabond nu îi face să fugă de tot.

— Oh, da, bine, răspunse Vagabond Cinci la fel de sec. Nu sunt norocoşi bothanii că noi şi uluitoarea noastră reputaţie ne-am nimerit să fim la doar două sisteme depărtare de ei?

Wedge se încruntă. Erau norocoşi, acum că se gândea mai bine. Suspect de norocoşi, de fapt.

— Perris, poţi să scoţi ordinul original care ne-a adus aici? întrebă el.

— Deja l-am scos, spuse Perris. Conform Coruscant-ului, guvernul di'tai'ni a cerut în mod special ca generalul Bel Iblis să medieze această dispută cu muncitorii lor ne-tai'ni rezidenţi.

— Ai idee dacă guvernul di'tai'ni datorează favoruri sau mari sume de bani guvernului bothan? întrebă Vagabond Nouă.

— Asta e o întrebare bună, zise Perris gânditor. O întrebare foarte bună, de fapt.

— E vechiul meu antrenament SecCor, zise Vagabond Nouă. Ne-au învăţat să urmărim întotdeauna banii.

— Bine, deocamdată banii sunt irelevanţi, spuse Wedge. Ajunseseră acum în bezna mai adâncă a

spaţiului, destul de departe pentru a face saltul la viteza luminică.

— Am fost chemaţi în apărarea unui membru al Noii Republici împotriva agresiunii şi doar asta o să facem.

— Noroc, zise Perris. Ajungem şi noi cât de repede putem.

Panoul piui: cursul era stabilit.

— În regulă, Vagabonzi, spuse Wedge. Să mergem.

Drumul spre Bothawui a durat puţin mai mult decât cel pe care îl făcuseră cu o săptămână în urmă ca să îi scape pe sif'krie-i şi transportul lor de plante pommwomm. Cumva, totuşi, păru mult mai scurt. Mintea lui Wedge sărea între întrebări despre iminenta agresiune leresenă, posibila duplicitate bothană, încordarea generală galactică şi ce naiba căuta escadrila lui în mijlocul tuturor acestora.

Şi, mult prea curând, au ajuns.

— Treceţi în formaţie, ordonă el în timp ce restul X-interceptoarelor ieşeau din hiperspaţiu în jurul lui. Luaţi-vă scanerele de rază lungă.

— Nu cred, zise Vagabond Doi, că va fi nevoie.

Wedge se strâmbă.

— Nu, acceptă el. Cred că nu.

Era o forţă de atac leresenă, puternică. Şi, de data asta, părea că bothanii nu mai exageraseră. Întinse pe cer, direct în faţa X-interceptoarelor care se apropiau, erau şase nave de luptă, toate de fabricaţie şi creaţie extraterestră, dar fiecare cam de dimensiunile unei fregate de asalt a Noii Republici. Încă douăzeci de nave mai mici umpleau spaţiile dintre ele, cu cel puţin cinci escadrile de nave de clasă vânător-stelar formând un perimetru de apărare în jurul întregului grup.

— Reputaţia noastră ar face bine să fie chiar uluitoare azi, mormăi Vagabond Doisprezece.

— Gata cu pălăvrăgeala, îi spuse Wedge, studiind grupul. Erau cu mult în afara scutului planetar al lui Bothawui, în afara razei, indiferent de ce fel de arme ar fi avut apărătorii de la sol. Nu îşi putea aminti dacă bothanii aveau sau nu vreo platformă de luptă orbitală care să zboare în jurul lumii lor, dar dacă aveau, niciuna nu se afla de această parte a planetei deocamdată.

Ceea ce cam lăsa escadrila Vagabond de una singură aici. Doisprezece X-interceptoare şi o reputaţie.

Îşi drese glasul şi deschise o frecvenţă comună în bandă largă la comunicator.

— Generalul Wedge Antilles şi escadrila Vagabond a Noii Republici vorbesc forţei de atac leresene, anunţă el. Încălcaţi fără permisiune spaţiul bothan. Vă rog să vă dezvăluiţi intenţiile.

— Această problemă nu vă priveşte, escadrilă Vagabond, răspunse o voce uimitor de melodioasă. Este o dispută privată între guvernele leresen şi bothan.

Wedge aruncă o privire scanerelor. Încă nu se vedea niciun semn de la Bel Iblis şi Pribeagul.

— Pot întreba despre natura acestei dispute?

— Moarte şi soluţionare, zise vocea melodioasă. Moartea a doi lereseni în mâinile bothanilor şi refuzul bothan de a rezolva asta.

Wedge se strâmbă intrând pe frecvenţa Vagabonzilor. În mod clar, aici era o problemă de terminologie, un concept sau o expresie leresenă care nu se traducea bine în bazică. Dar chiar şi aşa, mai era ceva ce nu înţelegea.

— Ştiţi despre ce vorbeşte?

— Stai aşa... acum verific dosarele, zise Vagabond Unsprezece. Am o bănuială... da, iată. Doi lereseni au fost ucişi în revolta de la Clădirea Clanurilor Reunite. Amândoi împuşcaţi, unul dintre ei înainte ca mulţimea să dea buzna înăuntru.

— Mulţumesc, spuse Wedge comutând pe cealaltă frecvenţă. Coman- dante leresen, vă înţeleg mânia pentru pierderea suferită. Ce aţi dori să facă bothanii ca despăgubire?

—Legea leresenă este foarte precisă, răspunse extraterestrul. Gheară pentru gheară, corn pentru corn, viaţă pentru viaţă. Un vinovat sau zece inocenţi din tribul său.

Wedge simţi un fior rece pe şira spinării.

— Cum adică, zece inocenţi? întrebă el precaut.

— Bothanii au refuzat să ne predea membrii de clanuri care i-au ucis pe cei doi lereseni neînarmaţi, zise vocea pe un ton egal. Două vieţi vor fi plătite, aşadar, cu douăzeci.

Atât de precis matematic, se gândi Wedge. Dar cum aveau de gând, mai exact, să facă aşa un truc dacă toţi bothanii se adunau în siguranţă sub scutul planetar...

— Uh-oh, spuse Vagabond Patru încet. Vector trei-şase cu patru-unu.

Wedge se uită. Tocmai ieşind la vedere de după orizontul planetei din spate şi de sub ei, era o mică staţie spaţială.

— Este o uzină de manufactură a cristalelor antigrav, continuă Vagabond Patru întunecat. Model mon calamar. Dacă îmi amintesc bine, echipajul normal de muncitori este între cincisprezece şi douăzeci şi doi.

Wedge îşi înghiţi un blestem, deschizând o frecvenţă privată.

— Interceptează cursul, comandă el. Vreau să stăm între staţie şi lereseni.

Schimbă iar frecvenţa în timp ce accelera.

— Vă înţeleg furia şi frustrarea faţă de guvernul bothan, îi spuse el comandantului extraterestru. Dar trebuie să înţelegeţi că nu putem să stăm pur şi simplu deoparte şi să vă permitem să omorâţi persoane

nevinovate. Generalul Garm Bel Iblis va veni în curând; poate că el va reuşi să medieze...

— Nu există mediere, spuse Ieresenul pe un ton de încheiere. Legea e lege şi cere să fie aplicată. Nici dumneavoastră, nici alţii, nu ne veţi opri.

Se auzi un clic şi conversaţia se termină.

— Poate că nu, mormăi Wedge pentru el în timp ce trecea iar pe frecvenţa Vagabonzilor.

— Dar cu siguranţă putem încerca. În regulă, Vagabonzi, e timpul să o luăm în serios. Treceţi foliile-S în poziţie de atac. Se îndreptă spre panoul...

— Nu! zise brusc Vagabond Nouă. Nu activaţi foliile-S.

Wedge se opri cu mâna deasupra butonului.

— De ce?

— Nu ştiu, răspunse Vagabond Nouă cu vocea încordată. Ceva nu e bine. Nu prea pot... dar ceva sigur nu e bine.

— Vagabond Şef? întrebă Vagabond Opt.

— Aşteptaţi, spuse Wedge, trecând comunicatorul pe frecvenţa personală a lui Vagabond Nouă.

— Corran? Ce e?

— Cum am zis, nu ştiu, repetă Vagabond Nouă. Tot ce ştiu este că am simţit pericolul când ai ordonat activarea foliilor-S. Acum fac o analiză, dar deocamdată nu am găsit nimic.

— Asta e una dintre...? Wedge ezită, nedorind să întrebe despre abilităţile Jedi ale celuilalt nici măcar pe un canal sigur.

— Aşa cred, da, răspunse Vagabond Nouă întrebării.

Wedge se uită la forţa de intervenţie Ieresenă. Nu se mişcaseră de pe poziţii. Aşteptau răbdători ca ţinta să orbiteze către ei.

Şi, în mod clar, neaşteptându-se ca escadrila Vagabond să le facă vreun fel de probleme...

Trecu înapoi pe frecvenţa principală a Vagabonzilor.

— Toată lumea, menţineţi cursul, ordonă el întorcând X-interceptorul către Vagabond Nouă. Mai ales tu, Vagabond Nouă. Vin mai aproape.

Un minut mai târziu, zburau în formaţie strânsă de paradă, cele două lasere de pe vârfurile aripii de la tribordul lui Wedge aproape frecându-se de partea de dedesubt a fuselajului lui Vagabond Nouă.

— În regulă, zise el, apropiindu-se câţiva centimetri. Tu ai flancul meu de la tribord; eu am babordul tău. Uită-te repede după ceva care nu ar trebui să fie acolo. Dacă nu vezi, schimbăm locurile.

— Nu-i nevoie, spuse Vagabond Nouă cu o voce încordată. Iată-l: un cilindru subţire care trece vertical printre foliile-S chiar în faţa cablului de alimentare a laserului.

— Şi tu ai unul, mârâi Wedge. Acum, că ştia unde să caute, intervenţia era evidentă. Zece la unu că toată escadrila a fost minată.

— În regulă, nu activăm foliile-S, spuse Vagabond Doi. Tot mai putem trage, nu?

— Nu cred că ar trebui să încercăm, îl avertiză Wedge, încruntându-se din răsputeri la cilindrul care părea inocent. De fapt... Corran, roteşte-te câteva grade la tribord, te rog.

Fuselajul lui Vagabond Nouă se roti încet puţin mai departe de el.

— Am avut dreptate, rosti Wedge, total dezgustat acum. Capătul cilindrului are două braţe. Unul intră în cablul servomecanismului aripii, celălalt pare să se conecteze la cablul de alimentare al laserului. Cred că şi dacă tragem, şi dacă activăm foliile-S, distrugem laserele. Sau mai rău.

Vagabond Doisprezece înjură pătimaş.

— Sigur au fost cei doi lereseni din echipa de întreţinere di'tai'ni, care îşi făceau tot timpul de lucru pe lângă ele, zise el. Deci ce facem, încercăm să-i păcălim?

Wedge se uită la navele leresene. Se mişcau acum, începând să se adune în jurul staţiei de manufactură care gonea neajutorată spre ele.

— N-are rost, spuse el încet. Deja ştiu că nu avem ce face.

Aşa că urmăriră neputincioşi cum leresenii se apucară să demoleze staţia iute, eficient şi sistematic. Să îşi ia tributul de douăzeci de vieţi inocente ca plată pentru cei vinovaţi.

Până când a sosit restul forţei de intervenţie Pribeagul, se terminase.

Sau, poate mai exact, tocmai începuse.

***

Turela de comunicaţii de pe cuirasatul Pribeagul al Noii Republici era un fel de anacronism printre navele de luptă moderne, o revenire la filozofia de proiectare dinaintea Războiului Clonelor, care dominase în perioada în care Pribeagul şi navele lui surori din flota Katana fuseseră construite. Nu doar întregul grup principal de antene se afla în turelă, ci şi calculatoarele de criptare/decriptare complicate şi complexe.

Celorlalte câteva crucişătoare din flota Katana aflate încă în serviciul Noii Republici li se renovaseră din plin turelele de comunicaţii, echipamentul de criptare/decriptare fiind mutat într-o zonă mai ferită, între punte şi secţiunea Contrainformaţiilor. Dar cumva, indiferent cât de des se vorbea despre procedura de renovare, Pribeagul reuşea întotdeauna să se strecoare printre neconcordanţele din programul de lucru.

Wedge Antilles se întrebase despre asta uneori. Încă exista, ştia, o duşmănie între generalul Garm Bel Iblis şi o

parte din eşalonul superior al Noii Republici, rămasă din anii în care Bel Iblis purtase un război personal împotriva Imperiului, după despărţirea Lui de Mon Mothma. Wedge bănuise întotdeauna că asta era cauza lipsei de renovări, nava-portdrapel a generalului era legată de acea animozitate.

Doar când Wedge şi Escadrila Vagabond fuseseră puşi permanent sub comanda lui Bel Iblis, Antilles aflase adevărul. Secţiunile Contrainformaţiilor, îi explicase Bel Iblis, erau locuri aglomerate şi publice, iar a trimite un semnal decriptat către punte sau camera de comandă ar fi oferit destule ocazii de a asculta conversaţia oricui ar fi avut ceva cunoştinţe şi un surplus de curiozitate. Pe de altă parte, o turelă de comunicaţii era cel mai izolat loc pe care îl puteai găsi la bordul unei nave de luptă şi a avea computerul de criptare/decriptare la îndemână însemna că mesajul începea şi se tennina acolo. Oricând erau programate transmisiuni cu adevărat private, în acel loc îl găseai pe Bel Iblis.

El şi Wedge se aflau acum acolo. La cererea personală a amiralului Ackbar.

— Vă înţeleg îngrijorările, generale Bel Iblis, spuse Ackbar, faţa lui umplând tot ecranul comunicatorului, iar ochii lui imenşi rotindu-se pentru a-l cuprinde şi pe Wedge, şi nu vă contrazic evaluarea. Dar, cu toate acestea, trebuie să vă refuz cererea.

— Susţin cu tărie să vă mai gândiţi, domnule amiral, zise Bel Iblis cu fermitate. Înţeleg situaţia politică de pe Coruscant, dar nu putem permite ca aceasta să ne împiedice să vedem consideraţiile pur militare ale acestui caz.

Tentaculele de pe buzele mon calamar-ului părură să se întărească.

— Din păcate, nu mai există consideraţii pur militare care să implice subiectul Caamas, bubui el. Problemele etice şi politice predomină.

— Ciudată combinaţie, murmură Wedge pentru sine.

Unul dintre ochii lui Ackbar se roti scurt către el înainte de a se întoarce la Bel Iblis.

— Concluzia finală a situaţiei este că orice prezenţă serioasă a Noii Republici lângă Bothawui în acest moment ar fi interpretată drept un sprijin pentru bothani împotriva criticilor lor.

— Nu ar fi aşa ceva, îl contrazise Bel Iblis. Ar fi o voce care să îndemne la calm şi la judecată în mijlocul unui butoi cu pulbere foarte periculos. Deja sunt şaizeci şi opt de nave de luptă acolo, cu toate implicate într-un concurs privind ameninţător în douăsprezece direcţii, toate gata să sară la bătaie la cea mai mică mişcare a celuilalt. Trebuie să existe cineva acolo care să poată media orice problemă înainte de a se transforma într-un război total.

Ackbar oftă, scoţând un scrâşnet mâhnit.

— Sunt de acord cu tine din tot sufletul, generale. Dar Consiliul Suprem şi Senatul sunt autoritatea supremă aici, iar ei au ajuns la o concluzie diferită.

Bel Iblis îi aruncă o privire îndurerată lui Wedge.

— Sper că veţi continua încercarea de a-i face să se răzgândească.

— Da, într-adevăr, zise Ackbar. Dar fie că reuşesc, fie că nu, nu veţi fi cel ales pentru onoarea dubioasă de mediator. Preşedintele Gavrisom a ales deja o altă sarcină pentru dumneavoastră.

— Mai importantă decât cea de a menţine pacea în Bothawui?

— Mult mai importantă, îl asigură Ackbar. Dacă Bothawui este butoiul cu pulbere, atunci Documentul Caamas este scânteia.

Wedge simţi cum, brusc, o premoniţie îl lovi. Se putea ca Gavrisom să se gândească…?

Da.

— Preşedintele Gavrisom a decis, aşadar, că şansa cea mai bună a Noii Republici de a dezamorsa conversaţia este să obţinem o copie intactă a documentului, continuă Ackbar. În acest scop, vă veţi îndrepta imediat spre Ord Trasi, unde veţi începe să alcătuiţi o armată pentru un atac în scop informativ asupra bazei imperiale Ubictorat, de pe Yaga Minor.

Wedge îi aruncă pe furiş o privire lui Bel Iblis. Expresia generalului nu se schimbase, dar falca îi era destul de încordată pentru a arăta că se gândea la acelaşi lucru ca Wedge.

— Cu tot respectul, domnule amiral, spuse Bel Iblis, preşedintele Gavrisom cred că glumeşte. Yaga Minor este, probabil, cel mai puternic sistem apărat din spaţiul imperial sau al Noii Republici. Şi asta doar dacă ne gândim la un atac direct, unde nu contează asupra căror poziţii inamice se trage. A păstra intact sistemul de datte al inamicului adaugă un plus de cinci niveluri de dificultate întregii operaţiuni.

— Preşedintele ştie prea bine despre aceste provocări, zise Ackbar, cu o voce şi mai dogită decât de obicei. Voi fi sincer: nici mie nu-mi place asta. Dar trebuie încercat. Dacă războiul izbucneşte din această cauză, nu avem destule nave sau trupe pentru a menţine pacea sau a o aduce cu forţa. Se poate ca întreaga Nouă Republică să se prăbuşească într-un război civil total.

Bel Iblis se uită iar la Wedge, apoi se întoarse la ecran.

— Da, domnule, spuse el. Din păcate, sunt obligat să fiu de acord cu evaluarea dumneavoastră.

— Aş mai putea spune, adăugă Ackbar, că dacă există vreun fel în care acest lucru se poate face, tu eşti singurul capabil.

Bel Iblis zâmbii ironic.

— Mulţumesc pentru încredere, domnule amiral. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

— Bine, zise Ackbar. Tu şi forţa ta de intervenţie veţi părăsi imediat Bothawui, îndreptându-vă către Ord Traşi. Vă voi trimite discret şi restul de nave în următoarele două săptămâni, timp în care mă aştept să alcătuiţi un plan de luptă şi să fiţi gata de plecare.

— Am înţeles, spuse Bel Iblis. Cum rămâne cu echipamentele sau unităţile speciale?

— Orice poate furniza Noua Republică e al vostru, îl asigură Ackbar. Spune-mi ce vă trebuie şi voi pune să vă trimită.

Bel Iblis dădu din cap.

— Fireşte, vom avea nevoie de discreţie totală în această privinţă, avertiză el. Dacă doar şi o idee ajunge la Imperiu, chiar şi mica noastră şansă dispare.

— Secretul va fi total, promise Ackbar. Deja am pregătit o poveste de acoperire care ar trebui să convingă orice spion imperial, conform căreia navele sunt adunate în taină în regiunile mărginaşe ale sistemului Kothlis pentru apărarea lui Bothawui, dacă ar fi nevoie.

— Ar trebui să meargă, zise Bel Iblis. Asta dacă nu se duc în Kothlis ca să vadă cu ochii lor.

— Două terminale spaţiale rendil au fost deja mutate în sistemul Kothlis, spuse Ackbar. Vor fi echipate cu nave false purtând însemnele şi identificările potrivite, pentru orice imperial care se nimereşte acolo.

— Interesant. Bel Iblis ridică o sprânceană. Deci asta nu e o idee de moment care i-a venit azi-noapte lui Gavrisom. S-a lucrat ceva la ea.

Mon calamar-ul aprobă cu o mişcare a capului său masiv.

— Pregătirile au început în ziua următoare revoltei de la Clădirea Clanurilor Reunite de pe Bothawui, spuse el. Cu implicarea generalului Solo în acel incident, preşedintele a ştiut că nu va mai fi posibil pentru guvernul Noii Republici să facă vreo mişcare politică făţişă fără ca motivele noastre să fie atacate.

— Înţeleg logica, zise Bel Iblis greoi. Spre Ord Trasi, atunci.

— O echipă de legătură vă va aştepta acolo la sosire, spuse Ackbar. Noroc, generale.

— Mulţumesc, domnule amiral. Terminat.

Generalul atinse un buton şi transmisiunea se încheie.

— Ceea ce nu înseamnă că sunt total de acord, comentă el pentru sine către ecranul gol în timp ce se întorcea spre Wedge.

— Ei, generale. Observaţii?

Wedge clătină din cap.

— Am luat parte la un atac în scopuri informative o dată, atunci când încercam să obţinem datte despre Marele Amiral Makati din biblioteca Boudolayz, zise el. Cred că birocraţii au estimat după aceea că am avut succes în proporţie de optzeci la sută. Şi era vorba de Boudolayz, nu de Yaga Minor.

— Da, am citit rapoartele despre acel atac, spuse Bel Iblis mângâindu-şi mustaţa gânditor. E clar că n-o să fie uşor.

Wedge se strâmbă.

— Între timp, Bothawui continuă să strângă nave de război ca insectele în jurul lămpii. În cele din urmă, domnule, cineva o să încerce să profite de asta.

— Sunt de acord, zise Bel Iblis. De aceea ţi-am cerut să mă însoţeşti aici în după-amiaza asta.

— Oh! spuse Wedge, privindu-l atent. Deci ştiaţi că urma aşa ceva?

— Nu atacul asupra lui Yaga Minor în mod special, zise Bel Iblis. Dar aveam bănuiala că cei de pe Coruscant vor refuza cererea mea de a rămâne aici şi de a menţine ordinea. De asemenea, m-am gândit că dacă forţa mea de intervenţie va fi trimisă în altă parte – aşa cum chiar s-a întâmplat – Escadrila Vagabond nu face parte, teoretic, din această forţă.

Wedge se încruntă.

— M-aţi pierdut, domnule general. Am crezut că suntem ataşaţi dumneavoastră permanent.

— Mie, da, aprobă Bel Iblis. Dar nu forţei mele de intervenţie. Este o deosebire teoretică subtilă, dar foarte importantă.

— Vă cred pe cuvânt, spuse Wedge încercând fără succes să găsească o confirmare a acestui lucru în amintirile lui despre regulamentele militare ale Noii Republici. Deci asta ce înseamnă?

Bel Iblis roti scaunul consolei de criptare şi se aşeză.

— Înseamnă că sunt de acord că probabil cineva o să profite de această încurcătură, zise el aşezându-şi mâinile în poală. Poate această organizaţie secretă numită Răzbunare, care tot stârneşte revolte şi cere ca bothanii să plătească cu vârf şi îndesat pentru contribuţia pe care au avut-o în distrugerea Caamas-ului.

— Da, spuse Wedge încet când, dintr-odată, îi veni o idee. Şi cum contribuţia bothanilor la acel atac a fost sabotarea scuturilor planetare ale caamas-ilor...?

Bel Iblis dădu din cap.

— Foarte bine. Da, bănuiala mea este că o să încerce cineva să oprească scuturile de pe Bothawui.

Wedge fluieră încet.

— Credeţi că se poate aşa ceva? Se presupune că bothanii au unul dintre cele mai bune sisteme de scuturi din galaxie.

— Aşa a fost odată, când Imperiul era în culmea puterii lui, zise Bel Iblis. Dacă l-au menţinut, asta nu ştiu. Dar, fireşte, un inamic nu ar trebui să oprească tot sistemul pentru a provoca stricăciuni serioase. Închiderea unui scut chiar de deasupra lui Drev'starn ar deschide o gaură destul de mare, cât să torni prin ea o grămadă de focuri de turbolasere.

— Da, murmură Wedge. Problema este că nu doar bothanii ar fi loviţi.

— Într-adevăr, aceasta este problema, aprobă Bel Iblis cu seriozitate. La ultima numărătoare, peste trei sute de megacorporaţii aveau sediile centrale pe Bothawui, plus mii de companii mai mici şi cel puţin cincizeci de schimburi de bunuri şi de tratate.

Wedge dădu din cap. Dacă erau lovite, nu ar fi însemnat neapărat haos economic universal, dar ar fi adăugat un grad considerabil de mânie şi de resentiment la fierberea care deja avea loc acolo.

Şi cu toate navele acelea de luptă care încercau să se sperie una pe alta deasupra, putea să fie chiar mai rău.

— Ce vreţi să fac?

Bel Iblis părea să îi cerceteze figura.

— Vreau să cobori la suprafaţă şi să ai grijă ca asta să nu se întâmple.

Wedge avusese o bănuială slabă că aceasta era direcţia în care se îndrepta. Chiar şi aşa, fu cam şocant.

— De unul singur? întrebă el. Sau credeţi că aş avea nevoie şi de restul Escadrilei Vagabond?

— Calmează-te, Wedge, nu e aşa de rău pe cât pare, zise el. Nu mă aştept să stai în faţa domului generator din Drev'starn, cu câte un pistol în fiecare mână, şi să ţii

piept Armatei a Treia Imperiale Blindate. Până acum, Răzbunare a arătat mai multă şmecherie şi subtilitate decât forţă brută; iar şmecheria şi subtilitatea sunt lucruri pe care doi piloţi de X-interceptor deştepţi ar trebui să reuşească să le bage de seamă.

Deci echipa de cercetare propusă ajunsese la doi, observă Wedge, dublându-şi, prin urmare, şansele de a găsi acest teoretic ac în carul cu fân.

— Vă gândiţi la cineva anume pentru al doilea pilot de X-interceptor deştept?

— Desigur, spuse Bel Iblis. Colonelul Horn.

— Înţeleg, zise Wedge printre buzele care i se încordaseră brusc. Căutarea unui sabotor ascuns... iar Bel Iblis îl găsise imediat pe Horn. Se putea să fi dedus cumva abilităţile de Jedi bine ascunse ale lui Horn?

— De ce el?

Bel Iblis ridică uşor din sprâncene.

— Pentru că socrul său este contrabandist, spuse el. Sigur are o reţea de persoane de legătură pe care Horn va putea să o folosească.

— Ah, zise Wedge, relaxându-se. Nu mă gândisem la asta.

— De aia sunt eu general suprem, spuse Bel Iblis sec. Ai face bine să cobori să îi dai lui Horn vestea cea bună. L-ai auzit pe Ackbar – am doar două săptămâni să pregătesc toate astea şi vreau să te întorci cu escadrila când vom lovi Yaga Minor.

— Vom face tot ce putem, promise Wedge. Vreţi să luăm una dintre navetele nemarcate ale Pribeagului?

Bel Iblis dădu din cap.

— X-interceptoarele ar cam ieşi în evidenţă. Lăsaţi-vă şi uniformele, dar luaţi-vă formele de identificare militară, pentru cazul în care trebuie să daţi ordine vreunui birocrat. Vă anunţ când am nevoie de voi la Ord Trasi.

— Am înţeles, spuse Wedge.

— Bine, zise Bel Iblis. Voi mai rămâne aici câteva minute – pot să transmit de aici celorlalţi colonei la fel de bine ca şi de pe punte sau din biroul meu. Totuşi, Ackbar a zis imediat, aşa că de îndată ce sunt gata şi celelalte nave, plecăm. Va trebui să părăsiţi Pribeagul înainte de asta.

— Aşa vom face, domnule, spuse Wedge, îndreptându-se către uşă. Vă urez noroc cu planul de luptă, domnule General.

Bel Iblis zâmbii uşor.

— Noroc cu al vostru.

Tocmai intrau în atmosfera lui Bothawui când Corran, care până atunci stătuse sprijinit de videcranul lateral uitându-se înapoi spre pupa, se întoarse şi se aşeză înapoi în scaun.

— Au plecat, anunţă el.

Wedge aruncă o privire la ecrane. Navele forţei de intervenţie Pribeagul nu se mai vedeau, într-adevăr.

— Aşa e, aprobă el. Suntem pe cont propriu.

Corran clătină din cap.

— E o nebunie, Wedge. Şi zici că ţi-a spus în mod special să mă iei pe mine?

— Da, dar n-are de-a face cu talentele tale ascunse, îl asigură Wedge. Crede că poţi folosi reţeaua de contrabandă a lui Booster.

Corran pufni.

— Ar merge dacă Booster ar mai vorbi cu mine acum.

Wedge se uită pieziş la el.

— Ce, doar nu mai e supărat pentru trucul pe care l-am făcut cu Pozna Saltimbancului lângă Sif'kric, nu? Credeam că am hotărât că nu duceau mărfuri de contrabandă şi i-am lăsat să plece.

—Nu, n-au găsit; şi da, mai este, răspunse Corran. Curat sau nu, sif'kric-ii au hotărât că nu vor contrabandişti care să le facă transporturile şi au interzis fără întârziere ca Pozna Saltimbancului să mai ducă viitoarele cargouri de pommwomm.

Wedge se strâmbă.

— Au.

— Asta nu înseamnă că nu o să mai intre, continuă Corran ridicând din umeri. Înseamnă doar că trebuie să găsească alte nave sau un alt camuflaj de identificare sau altceva. Dar e o bătaie de cap, iar lui Booster nu-i plac bătăile de cap. Mai ales cele oficiale.

— Mm, zise Wedge. Îmi pare rău pentru asta. Poate Mirax va reuşi să îl îmbuneze.

— Oh, sunt sigur că da, spuse Corran. Dacă stau să mă gândesc, însă, nu sunt sigur că Booster are vreun interes pe Bothawui. Sunt atât de multe grupuri de contrabandişti pe ea, că se poate să se fi hotărât să o lase în pace.

— Oh, ce convenabil, mârâi Wedge.

— Hei, tu erai cel care voia să se întoarcă la viaţa palpitantă de pilot de X-interceptor, mai ştii? îi aminti Corran. Ai fi putut să pilotezi în siguranţă un calculator pe Coruscant dacă ai fi vrut.

Wedge făcu o grimasă.

— Nu, mulţumesc. Am încercat şi nu mi-a plăcut. Deci, nu te aştepţi să avem vreun ajutor acolo jos?

Urmă o tăcere scurtă.

— Asta e o întrebare interesantă, murmură Corran în cele din urmă pe un ton ciudat. De fapt... cred că da.

Wedge se încruntă la el.

— Ce? Te aştepţi la ajutor?

— Aşa cred, da, spuse Corran pe acelaşi ton ciudat. Nu întreba cum sau de unde. Doar… aşa cred.

— Stai să ghicesc, zise Wedge. O presimţire Jedi?

Corran dădu din cap.
— O presimţire Jedi.
Wedge zâmbii.
— Bine, spuse el, deja având o părere mai bună despre întreaga misiune, în cazul ăsta, nu avem de ce să ne facem griji.
— Ei, nu, zise Corran încet. Nu cred c-aş merge atât de departe, încât să spun asta.

4

— Atenţie la tribord, rosti femela togoriană de la consola de senzori a Sălbaticului Karrde. Mieunatul ei de obicei fluent era acum întrerupt şi aspru. La unghiul doi-cinci pe paisprezece.
— De asta mă ocup, se auzi o altă voce din unitatea de comunicaţii de pe punte. Marginile celor o sută de asteroizi care se rostogoleau alene pe lângă videcran pâlpâiră din cauza luminii reflectate atunci când unul dintre turbolaserele Sălbaticului Karrde sclipi, apoi străluci şi mai puternic, iar asteroidul ţintit se transformă în praf şi flăcări.
Aşezată pe un scaun mai ferit din spatele punţii, Shada D'ukal scutură mintal din cap. Abordarea unui câmp de asteroizi nu era niciodată un lucru uşor, dar i se părea că togoriana şi cel puţin unul dintre operatorii turbolaserelor erau mult prea agitaţi din această cauză. Fie erau nervoşi din fire, fie erau tineri şi lipsiţi de experienţă. Niciuna dintre posibilităţi nu îi trezea prea mare încredere; ambele o făceau să îşi pună întrebări

despre cât de chibzuit fusese căpitanul dacă îi luase cu el pe cei doi.

Poate că şi căpitanul simţea acelaşi lucru.

— Linişteşte-te, H'sishi, o sfătui Karrde pe togoriană din scaunul lui aflat în spatele consolelor navigatorului şi a copilotului. Şi tu, Chal. Doar pentru că acest câmp de asteroizi este mai mare decât altele pe care le-aţi întâlnit nu înseamnă că trebuie să îl trataţi altfel. Uşurel, trageţi doar în pietrele care prezintă un pericol imediat pentru noi şi îl lăsaţi pe Dankin să conducă nava pe lângă celelalte.

Urechile togorienei zvâcniră.

— Mă supun, căpitane, spuse ea.

— Da, domnule, adăugă vocea operatorului.

Nu că admonestarea ar fi avut vreun efect, cel puţin nu unul pe care Shada să îl vadă. H'sishi continua să indice răstit ţintele, iar Chad tot trăgea salve puternice de turbolaser, indiferent dacă ţinta cerea aşa ceva sau nu.

Dar totuşi, poate că nu era doar vina lor. Poate că simţeau nervozitatea lui Karrde şi reacţionau la ea.

Shada îşi mută privirea asupra profilului acestuia. Îşi ascundea bine starea sufletească, doar muşchii obrajilor şi ai maxilarului trădând tensiunea. Însă antrenamentul Mistryl includea citirea feţelor şi a limbajului trupului, iar pentru ochii ei, teama crescândă a lui Karrde era la fel de evidentă ca un far de navigare.

Şi escala care avea să aibă loc pe Pembric 2 era doar prima parte a călătoriei lor. Cum va fi, se întrebă ea neliniştită, când vor ajunge la Exocron?

Avu loc o explozie deosebit de strălucitoare afară, când un asteroid foarte mare fu transformat în praf.

— Oh, vai, murmură o voce metalică şi posomorâtă din dreapta Shadei.

Se întoarse şi văzu robotul de protocol C-3PO prins cu centurile de scaunul de lângă ea. Se uita pe videcran, înfiorându-se la fiecare foc de turbolaser.

— Probleme? întrebă ea.

— Îmi cer iertare, stăpână Shada, răspunse el, reuşind să pară înţepat şi jalnic în acelaşi timp.

— Niciodată nu mi-au plăcut prea mult călătoriile spaţiale. Iar aceasta îmi aduce aminte de un incident neplăcut din trecut.

— Ar trebui să se termine în curând, îl calmă ea. Încearcă să te linişteşti. Garda secretă Mistryl nu folosise niciodată roboţii prea mult, dar unul dintre unchii Shadei deţinuse unul când era mică, iar ea avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ei.

Iar în cazul lui 3PO, simţea o anumită înţelegere personală pentru situaţia lui. Robotul traducător al Leiei Organa Solo îi fusese oferit lui Karrde brusc şi pe scurt – fără avertizare, fără întrebări, fără scuze. În multe feluri, asta semăna cu serviciul îndelungat şi credincios al Shadei faţă de Mistryl.

Un serviciu care se încheiase dintr-odată şi permanent cu o lună în urmă, pe acoperişul măturat de vânturi al Complexului de Distracţii Resinem, unde Shada îndrăznise să pună onoarea personală deasupra ordinelor directe de la cei Unsprezece, conducătorii lui Emberlene, lumea ei distrusă.

Oare celelalte Mistryl o vor vâna acum? Vechea ei prietenă, Karoly D'ulin, sugerase că aşa se va întâmpla. Dar, cum Noua Republică se îndrepta spre auto-distrugere fierbând din cauza unei agitaţii de mici războaie şi rivalităţi reînviate, cu siguranţă, celelalte membre Mistryl aveau lucruri mai importante de făcut decât să vâneze ceea ce credeau a fi o trădătoare.

Pe de altă parte, dacă prietena ei raportase motivele pentru sfidare ale Shadei – repetase vorbele de dispreţ

pentru conducătorii care acum uitaseră tradiţia mândră şi onorabilă pe care Mistryl o urmase odată – atunci cei Unsprezece s-ar fi putut, într-adevăr, gândi că merita efortul de a-i lua urma. Dintre toate motivaţiile unei acţiuni, învăţase ea de mult, mândria rănită era una dintre cele mai puternice. Şi una dintre cele mai distructive, de asemenea. Atât pentru victimă, cât şi pentru vânător.

Prinse o mişcare cu coada ochiului: Karrde se întorsese pe jumătate în scaunul său pentru a se uita la ea.

— Îţi place drumul? întrebă el.

— Oh, e foarte distractiv, îi spuse ea. Nimic nu-mi place mai mult decât să fac manevre strânse cu un echipaj neexperimentat.

Blana togorienei se zburli, doar un pic. Dar nu comentă şi nu îşi ridică ochii de pe ecrane.

— Noile experienţe dau savoare vieţii, spuse Karrde calm.

— În domeniul meu, noile experienţe înseamnă de obicei belele, replică Shada. Apropo, sper că nu ai de gând să ne furişăm. La cum aprind oamenii tăi câmpul de asteroizi, deja tot Pembric 2 ştie că venim.

Ca pentru a-i da dreptate, asteroizii de afară pâlpâiră într-o explozie de foc de turbolaser.

— De fapt, conform Marei, majoritatea navelor trebuie să tragă pentru a intra, spuse Karrde. Degetele lui, observă Shada, băteau uşurel, dar neliniştite, pe cotieră.

— Chiar şi localnicii care s-ar presupune că ştiu drumurile de intrare şi de ieşire.

— Am curăţat câmpul de asteroizi, Căpitane Karrde, miorlăi togoriana.

Shada se uită iar pe videcran. Încă mai pluteau pe lângă ei câţiva asteroizi, dar în cea mai mare parte cerul era, într-adevăr, curat.

— Balizele planetare de aterizare se zăresc, adăugă H'sishi, întorcându-şi capul şi fixând-o pe Shada cu ochii ei galbeni. Proaspătul tău bâzâitor poate acum să-şi întrerupă nervozitatea.

Shada îi menţinu privirea încă două secunde. Apoi, intenţionat, se întoarse. Cea mai mare parte a echipajului Sălbaticului Karrde o înţepase verbal, într-un fel sau altul, încă de la plecarea de pe Coruscant. Oamenii lui Mazzic făcuseră la fel atunci când se alăturase grupului de contrabandişti – reacţia obişnuită, îşi dăduse ea seama cu mult timp în urmă, a unui echipaj strâns unit, în mijlocul căruia era aruncat un străin.

Unul dintre oamenii lui Mazzic avusese nesăbuinţa să treacă linia dintre împunsăturile verbale şi cele fizice şi, ca urmare, petrecuse o lună într-o unitate de reconstrucţie neurală. Aici, la marginea civilizaţiei, spera că echipajul Sălbaticului Karrde nu îşi va învăţa lecţia în acelaşi fel.

Pilotul se întoarse pe jumătate.

— Şi acum, şefule?

— Du-ne pe orbită, îi spuse Karrde. Nu există decât un singur loc pe planetă care se poate ocupa de o navă de dimensiunile astea, Astroportul Erwithat. Ar trebui să ne ofere imediat instrucţiuni de aterizare.

Ca la un semn, comunicatorul pârâi.

— Bss'dum'shun, se răsti o voce ascuţită. Sg'hur hur Erwithat roz'bd bun's unk. Rs'zud huc'dms'hus u burfu.

Shada se încruntă.

— Parcă spuneai că aici se vorbeşte bazica, zise ea.

— Aşa este, spuse Karrde. Probabil că încearcă să ne zăpăcească. Îşi arcui o sprânceană către robotul de lângă Shada.

— 3PO? înţelegi?

— Oh, da, căpitane Karrde, răspunse acesta, cu primul semn de entuziasm pe care Shada îl văzuse la el de când începuse călătoria.

— Ştiu foarte bine mai mult de şase milioane de forme de comunicare. Acesta este dialectul jarellian dominant, o limbă ale cărei antecedente datează încă din...

— Ce spune? îl întrerupse Shada cu blândeţe. Roboţii de protocol, ştia din experienţa ei limitată, ar fi luat-o pe arătură o zi întreagă dacă îi lăsai, iar Karrde nu părea a avea chef de o lecţie de lingvistică.

3PO se întoarse cu faţa spre ea.

— S-a identificat ca fiind turnul de control spaţial, stăpână Shada, şi întreabă despre identitatea şi transportul nostru.

— Spune-i că suntem cargobotul Curbura de Bazalt, zise Karrde. Am venit să cumpărăm ceva provizii şi energie.

3PO se întoarse iar spre el, poziţia lui arătând nesiguranţă.

— Dar, domnule, nava se numeşte Sălbaticul Karrde, obiectă el. Codul transpoderului motorului...

— A fost modificat cu grijă, îl întrerupse pilotul brusc. Haide, controlorul aşteaptă.

— Răbdare, Dankin, zise Karrde. Nu ne grăbim şi nu cred că turnul de control de pe Erwithat are altceva mai bun de făcut acum. Tu transmite mesajul aşa cum este, 3PO. Nu, stai, se întrerupse el, cu un zâmbet viclean jucându-i în colţul guri.

— Spuneai că acesta este dialectul jarellian dominant. Mai sunt şi altele?

— Câteva, domnule, zise 3PO. Din păcate, nu cunosc bine decât două.

— E de ajuns, spuse Karrde. Trimite mesajul într-unul dintre ele. Se aşeză la loc în scaun. Să vedem cât de departe vor să meargă cu jocul ăsta.

3PO transmise mesajul şi, pentru o vreme destul de lungă, comunicatorul rămase tăcut.

— Atenţie, cargobot neidentificat, mârâi neplăcut o voce în bazică. Aici turnul de control spaţial Erwithat. Declaraţi-vă identitatea şi transportul.

Karrde zâmbii.

— Se pare că nu prea departe, comentă el, apăsând pe tasta de transmisiune. Turnul de control Erwithat, aici cargobotul Curbura de Bazalt, zise el. Nu transportăm nimic, doar eram în trecere şi speram că am putea cumpăra ceva provizii şi energie.

— Da? zise controlorul. Ce fel de provizii?

— Te ocupi şi de comerţ, şi de controlul spaţial? replică Karrde.

— Nu, doar de trafic, mârâi celălalt, părând mai nervos ca niciodată. Hai să auzim cât dai pentru drepturile de aterizare.

Shada clipi.

— Drepturi de aterizare? mormăi ea.

Controlorul avea auzul ascuţit.

—Da, drepturi de aterizare, se răsti el. Şi cârâitul ăsta o să te coste trei sute în plus.

Shada simţi cum i se căscă gura. Cârâit? Ce cârâit? Îşi umplu plămânii cu aer pentru a replica ameninţător...

— Oferim o mie, zise Karrde, avertizând-o cu o privire.

Controlorul pufni zgomotos.

— Pentru un cargobot atât de mare? Ori glumeşti, ori eşti nebun.

H'sishi şuieră ceva pentru ea.

— Sau poate un simplu negustor independent sărac, sugeră Karrde. Şi dacă dau o mie o sută?

— Şi dacă dai o mie cinci sute? replică celălalt. Şi în moneda Noii Republici.

— Fireşte, zise Karrde. Ne-am înţeles; o mie cinci sute.

— Platforma de asolizare 28, spuse controlorul, iritarea lui forţată fiind înlocuită acum de o vizibilă bucurie răutăcioasă. Pentru puţin timp, Shada se întrebă cât din cele o mie cinci sute va intra în buzunarele lui.

— Baliza vă va ghida. Banii îi daţi la sosire.

— Mulţumesc, zise Karrde. Curbura de Bazalt terminat.

Închise comunicatorul.

— Chin?

— Baliza se apropie, căpitane, raportă bărbatul mai în vârstă de la consola de comunicaţii, mijindu-şi ochii spre ecran. Ne arată drumul de intrare.

— Transmite-i vectorul navigatorului, ordonă Karrde. Dankin, du-ne unde trebuie. Fiţi atenţi la vânătorii stelari – Mara a spus că uneori trimit escorte pentru navele neobişnuite.

— Bine, confirmă pilotul.

Karrde se uită la Shada.

— Eşti gata să facem o plimbărică după ce ajungem jos?

Shada ridică din umeri.

— Noi, proaspeţii bâzâitori, suntem aici doar pentru a servi. Unde mergem?

— Un bar numit Arsură de Motor, îi spuse el. Presupunând că harta mea este bună, e doar la câteva străzi de platforma de asolizare la care am fost trimişi. Cel cu care sper să mă întâlnesc ar trebui să fie acolo.

— Nu credeam că ne trebuie provizii atât de repede, zise Shada. Cu cine ne întâlnim şi de ce?

— Cu un lord al crimei corellian, rău, dar cultivat, pe nume Crev Bombaasa, spuse Karrde. Conduce cea mai

mare parte a activităţilor ilegale din această parte a sectorului Kathol.

— Şi avem nevoie de ajutorul lui?

— Nu în mod deosebit, zise Karrde. Dar dacă obţinem permisiunea lui de a călători prin această zonă, ne va fi mai uşor.

— Aha, spuse Shada încruntându-se spre profilul lui. Nu prea părea a fi acel Talon Karrde, de obicei neînfricat, despre care auzise atâtea poveşti de la Mazzic şi alţi contrabandişti.

— Ne e teamă că lucrurile vor fi uşoare, nu?

El zâmbii.

— Întotdeauna, răspunse el. Avea un ton degajat, dar Shada putea distinge o stranie lipsă de sinceritate în spatele lui.

— Ah... căpitane Karrde? rosti 3PO ezitant. Veţi avea nevoie de serviciile mele în această vizită?

Karrde surâse.

— Nu, 3PO, mulţumesc, îl asigură el pe robot. După cum am spus, bazica este limba oficială acolo jos. Poţi să rămâi pe navă cu ceilalţi.

Robotului păru să i se ia o piatră de pe inimă.

— Mulţumesc, domnule.

Karrde îşi îndreptă iar atenţia spre Shada.

— Mergem înarmaţi uşor – doar cu pistoalele cu laser.

— Am înţeles, spuse Shada. Dar te las pe tine să duci pistolul.

— Ţi-e teamă că o să se ajungă la violenţă? interveni Dankin.

— Deloc, zise Shada cu răceală, ridicându-se din scaun şi îndreptân- du-se spre uşă. Doar că prefer ca oponenţii mei să nu ştie de unde va veni violenţa. Voi fi în cabina mea, Karrde – anunţă-mă când eşti gata.

Zece minute mai târziu, ajunseseră jos. Cincisprezece minute după aceasta şi după plata taxei de aterizare, dar şi după o scurtă negociere privind costurile adiţionale de protecţie; cu un trio de legionari din paza pembrică în uniforme albe, Karrde şi Shada mergeau pe străzile Astroportului Erwithat.

Nu era, pentru Karrde, ceea ce ar fi putut fi numit un loc plin de inspiraţie. Chiar şi în miezul zilei, o pâclă părea să învăluie întregul oraş, difuzând lumina soarelui şi adăugând o umiditate brizei care bătea din când în când, şi care mişca aerul rece fără să pară a-l răcii. Pământul era compus din nisip ud, comprimat molecular acolo unde era nevoie de străzi, mult departe de permatonul care era materialul de construcţie modern standard. Clădirile aflate de o parte şi de alta a străzilor erau făcute dintr-o piatră albă, netedă, dar dură, curăţenia ei de odinioară fiind acum pătată de petele verzi şi maronii de noroi sau de igrasie. Câţiva pietoni rătăceau pe străzi, mulţi vădind aceeaşi stare de deteriorare ca şi astroportul, iar ici şi colo câte un swooper sau un speeder de teren, grăbite, puteau fi zărite printre clădiri.

Pe scurt, era foarte asemănător cu felul în care îl descria raportul Marei din urmă cu şapte ani. Poate doar niţel mai prăpădit.

— Ce loc minunat, comentă Shada de lângă el. Am impresia că sunt cam prea bine îmbrăcată.

Karrde zâmbii. Îmbrăcată într-o rochie mulată, strălucind în luminile albastre slabe, chiar ieşea în evidenţă din monotonia generală.

— Nu-ţi face griji, o asigură el. După cum spuneam mai devreme, Bombaasa este un lord cultivat al crimei. Pentru ăştia nu poţi să fii niciodată prea bine îmbrăcată.

Se uită la ea.

— Deşi personal, trebuie să recunosc, prefer îmbrăcămintea în argintiu şi roşu închis pe care o purtai când ne-am întâlnit prima dată la Vârtejul lui Whistler, pe Trogan.

— Îmi amintesc îmbrăcămintea aia, spuse ea, pe un ton straniu şi distant. A fost prima pe care mi-a cumpărat-o Mazzic după ce am devenit garda lui de corp.

— Mazzic a avut întotdeauna bun-gust, o aprobă Karrde. Ştii, încă nu mi-ai zis de ce ai ieşit din serviciul lui atât de brusc.

— Tu nu mi-ai spus mie nimic despre acest personaj pe nume Jorj Car'das, pe care îl căutăm, replică Shada.

— Vorbeşte mai încet, zise Karrde tăios, privind iute în jurul lor. Nu părea să-i poată auzi nimeni, dar asta nu însemna neapărat ceva.

— Asta nu-i un nume pe care să-l foloseşti cu uşurinţă pe aici.

Chiar şi uitându-se drept în faţă, putea simţi ochii Shadei asupra lui.

— Chiar te-a speriat, nu? zise ea încet. Nu erai prea încântat de toată povestea când Calrissian te-a convins să-i iei urma; dar chiar te-a băgat în sperieţi.

— Într-o zi, o să înţelegi, îi spuse el. După ce voi putea să-ţi povestesc totul.

Ea ridică din umeri, frecându-se uşor de braţul lui din cauza mişcării.

— Hai să facem un compromis, sugeră ea. Odată ce plecăm de pe Pembric, poţi să-mi spui o jumătate de poveste.

— Interesantă propunere, zise Karrde. De acord; însă doar dacă în schimb îmi spui şi tu jumătate din motivul pentru care l-ai părăsit pe Mazzic.

— Ei bine... ezită ea. Sigur.

Trecură de un colţ, iar Karrde îşi simţi buzele zvâcnind. La o stradă distanţă, cu o mare deschidere în

faţă, era intrarea în cafeneaua Arsură de Motor. Parcate în faţa ei, erau douăzeci de motospeedere simple.

— Pe de altă parte, spuse el încet, s-ar putea să nu fie aşa de uşor să plecăm de pe Pembric pe cât sperăm.

— Se pare că o bandă de swoopere are o întâlnire înăuntru, comentă Shada. Uite santinelele – la stânga, sub copertină.

— Îi văd, zise Karrde. Erau patru: tineri solizi, duri, îmbrăcaţi în jachete cărămizii, şezând lângă swooperele lor. Se prefăceau că stăteau de vorbă, dar era clar că toată atenţia lor era îndreptată în direcţia nou-veniţilor.

— Nu e prea târziu să renunţăm, murmură Shada. Ne putem întoarce la navă şi să ne încercăm norocul cu orice hotărăşte Bombaasa să ne trimită.

Karrde clătină încet din cap.

— Suntem obiecte ale atenţiei oficiale încă de când am aterizat. Dacă încercăm să plecăm acum, oamenii lui Bombaasa ne vor intercepta.

— În acest caz, cea mai bună soluţie ar fi să ne ducem direct acolo, ca la noi acasă, zise Shada energic. Ţine-ţi mâna aproape de pistol – asta o să le atragă atenţia asupra ta. Nu atât de aproape, încât să încerce să tragă ei primii, totuşi. Dacă se ajunge la luptă, lasă-mă pe mine să lovesc prima; şi dacă pare că pierd, iar tu găseşti o scăpare, atunci fugi.

— Am înţeles, spuse Karrde, descoperind că se amuza, în ciuda seriozităţii situaţiei. Shada fusese reţinută în cea mai mare parte a timpului petrecut la bordul Sălbaticului Karrde, fără să se alăture camaraderiei normale de pe navă şi fără să arate vreun interes în a cunoaşte echipajul. Însă iată-o acum, revenind iar la rolul ei de gardă de corp, pregătindu-se să-l apere pe Karrde chiar şi cu preţul vieţii ei.

Ceea ce îl surprinse cel mai mult fu sentimentul că, în adâncul sufletului ei, era sinceră.

Cele patru santinele îi lăsară să se apropie la câţiva metri de şirurile de swoopere parcate înainte de a spune ceva.

— Cafeneaua e închisă, anunţă unul dintre ei.

— E în regulă, zise Karrde, fără să se oprească, în timp ce se uita la ei lipsit de curiozitate.

— Nu ne e sete.

Bărbaţii arătaseră ca şi cum ar fi stat tolăniţi lejer pe vehiculele lor. Dar nu era aşa. Înainte ca Shada şi Karrde să apuce să mai facă doi paşi, santinelele traversară iute piaţeta şi se opriră derapând între nou-veniţi şi swooperele parcate.

— Am spus că localul e închis, repetă ameninţător cel care vorbise, palele de manevră lungi ale swooperului său fiind îndreptate ca o ameninţare lipsită de subtilitate către pieptul lui Karrde.

— Plecaţi.

Karrde scutură din cap.

— Scuze. Avem nişte treburi cu Crev Bombaasa care nu pot aştepta.

Un altul pufni.

— I-auzi la el, spuse în bătaie de joc. Crede că poate să intre la Bombaasa când are chef. Ce amuzant, nu, Langre?

— Te strici de râs, aprobă purtătorul de cuvânt, însă figura lui nu arăta nicio urmă de umor. Ultima ocazie, nenorocitule. Pleci întreg sau pe bucăţi.

— Lordului Bombaasa nu-i va plăcea deloc dacă nu ne laşi să intrăm, îl avertiză Karrde.

— Da? rânjii Langre, împingându-şi swooperul înainte. De parcă mi-ar fi frică.

— Ar trebui să-ţi fie, zise Karrde dându-se un pas înapoi când palele de direcţie împunseră periculos de aproape pieptul lui.

Shada, observă el cu coada ochiului, nu se dăduse în spate odată cu el, ci încă stătea unde o lăsase, depărtându-se cu ochii căscaţi de swooperul care înainta pe lângă ea, pufnind şi vibrând, ca şi cum ar fi fost îngrozită de prezenţa lui.

— Lordului Bombaasa nu-i place să aştepte.

— Atunci, cred că ar trebui să ne grăbim şi să vă punem într-o cutie ca să vă primească, spuse Lange, rânjind puţin mai mult. Împinse swooperul încă un metru înainte, forţându-l pe Karrde să mai facă iute un pas în spate. Nu chiar destul de repede; vârfurile palelor de direcţie îl loviră scurt în piept înainte de a apuca să se dea din drum.

Unul dintre bărbaţi chicoti. Rânjind răutăcios, Langre acceleră iar swooperul, de data aceasta, evident hotărât să-l dărâme pe Karrde. Mişcarea îl aduse direct lângă Shada...

Şi, în acel moment, ea lovi.

Neîndoielnic, Langre nici nu se aştepta. Acum Shada stătea acolo, împietrită ca un animal speriat aflat în căutarea vânătorului; în clipa următoare îşi legănase piciorul stâng în spate, îşi rotise bustul către bărbat şi îl lovise în gât cu pumnul drept.

Se poate să se fi auzit un „poc” însoţind bufnitura loviturii; Karrde nu era sigur. Însă era sigur că Langre era scos definitiv din luptă, când se rostogoli de pe swooper la pământ.

Ceilalţi trei aveau reflexe excelente. Înainte ca Langre să fi atins nisipul, îşi suciseră ghidoanele şi plecaseră duduind în direcţii diferite prin piaţetă, împiedicând orice încercare a Shadei de a-i doborî şi pe ei în acelaşi fel. Virând aproape de clădirile care îi înconjurau, cotiră şi opriră brusc, întorcându-şi swooperele către Shada.

— Dă-te de aici! se răsti Shada către Karrde, mişcându-se către centrul piaţetei şi luând o poziţie de luptă joasă.

Întorcându-şi capul înainte şi înapoi, se uită pe rând la fiecare dintre bărbaţi, ca şi cum i-ar fi provocat să o atace.

Pentru câteva clipe, aceştia au părut că îi ignoră invitaţia, în vreme ce discutau situaţia folosind un cod de semne pe care Karrde nu-l recunoscu. Profitând de perioada de calm, se retrase până când ajunse la marginea scuarului. Până acum, bărbaţii nu arătaseră nicio intenţie de a scoate armele pe care, fără îndoială, le aveau, dar asta se putea schimba oricând. Urmărindu-i cu atenţie, îşi coborî mâna spre pistolul cu laser...

— Mai bine nu, auzi o voce răguşită în ureche.

Cu grijă, Karrde îşi întoarse capul, precauţia fiind dictată de ţeava dură care, dintr-odată, îl apăsa în şale. Trei bărbaţi cu feţele dure, îmbrăcaţi în uniformele Legiunii de Pază, stăteau acolo, iar ultimul dintre ei tocmai închidea uşa secretă care se deschisese în clădirea din spatele său.

— Ai venit la timp, legionare, îi spuse Karrde conducătorului.

Probabil că era inutil, dar trebuia să încerce.

— Prietena mea e în pericol.

— Da? zise celălalt, scoţându-i lui Karrde pistolul din toc. Mie mi se pare că ea a început. Oricum, pe aici e o infracţiune doar să încerci să-ţi croieşti drumul până la Bombaasa.

— Chiar dacă Bombaasa hotărăşte că se bucură că i-am făcut o vizită? răspunse Karrde. Ai avea probleme serioase.

— Nu, spuse legionarul, vârându-şi la cingătoare pistolul pe care îl luase şi venind în laterala lui Karrde.

— De aceea avem astea, adăugă el, ridicându-şi arma în timp ce se depărta, cu prudenţă, încă un metru de prizonier.

Nu era, după cum observă Karrde acum, o armă cu laser, ci o veche puşcă blocatoare Merr-Sonn.

— Dacă Bombaasa decide că vrea să vă vadă, ei, vă dăm drumul. Dacă nu – rânjii diabolic – atunci sunteţi gata ambalaţi pentru înmormântare. Foarte simplu.

Făcu un semn cu puşca blocatoare.

— Acum taci din gură. Vreau să urmăresc asta.

Sufocat de frustrare, Karrde se întoarse către piaţetă. Echipajul Sălbaticului Karrde nu ar fi putut ajunge aici destul de repede pentru a da ajutor, chiar dacă ar fi reuşit să deschidă comunicatorul şi să dea alarma. Nu putea decât să spere că Shada e atât de bună pe cât susţinea.

Şi, în acel moment, terminându-şi discuţia privată, bărbaţii atacară.

Nu se năpustiră toţi de-o dată, aşa cum s-ar fi aşteptat Karrde. Bănuind poate că Shada avea să încerce să îi facă să se lovească unul de altul, doi dintre ei începură să descrie un cerc larg în jurul ei, în timp ce al treilea acceleră direct spre femeie.

Shada rămase pe loc, dar chiar înainte ca palele de direcţie să ajungă la pieptul ei, se lăsă să cadă pe spate, lipindu-se de pământ. Bătăuşul chiui de satisfacţie în timp ce trecea peste ea, un strigăt triumfător care se transformă într-un ţipăt de surpriză când Shada îşi strânse genunchii la piept şi lovi cu putere drept în sus, nimerind swooperul chiar în faţa gurilor motoarelor de direcţie şi dărâmându-l pe conducător din şa.

Lui îi luă doar o secundă să se ridice şi să-şi recapete controlul. Dar în spaţiul închis al piaţetei, asta însemnă cu o jumătate de secundă mai mult şi cu o

izbitură imensă, bătăuşul şi swooperul se loviră drept într-una dintre clădiri.

Legionarul de lângă Karrde fluieră încet.

— Ăsta e al doilea, comentă el. E bună.

Karrde nu răspunse. Shada era acum din nou în picioare, iar cele două swoopere rămase îşi lărgiseră cercul, ca şi cum le-ar fi fost teamă să nu se apropie prea mult. Dacă decideau că nu merita să rişte încă un accident şi îşi scoteau armele...

Iar apoi observă cum unul dintre atacatori se uita urât la cei trei legionari; şi, din acea singură privire, îşi dădu seama că folosirea pistoalelor ieşea acum complet din discuţie. Cu atât de mulţi martori, mândria dicta ca ei să se ocupe de femeie fără arme.

Cele două swoopere încă mergeau în cerc.

— Haide, Barsky, strigă şeful legionarilor. Doar nu ţi-e teamă, nu?

— Încetează, nenorocitule, se răsti unul dintre ei.

— Pentru tine e domnule locotenent. Nenorocitule, nenorocitule, murmură legionarul pentru sine.

Brusc, Barsky îşi scoase vehiculul din cerc şi atacă spre interior. Era aceeaşi tehnică simplă pe care o folosise şi predecesorul său, iar Karrde se surprinse ţinându-şi răsuflarea când Shada se lăsă iar pe spate în faţa lui. Cu siguranţă, bărbatul nu putea fi atât de prost, încât să încerce aceeaşi mişcare ca cel de dinainte.

Nu era. Chiar când Shada atinse pământul, el trase cu putere de manetele de pe ghidon, botul swooperului ridicându-se în timp ce vehiculul mai alunecă vreo doi metri înainte de a se opri brusc. Cu un strigăt victorios, se roti cu o sută optzeci de grade şi îndreptă botul swooperului către locul în care aterizase Shada.

Dar ea nu mai era acolo. În loc să se trântească la pământ şi să rămână pe loc, aşa cum făcuse ultima dată, ea începuse o mişcare convulsivă a corpului, ca un val,

spatele şi picioarele arcuite aruncându-o de pe nisip şi ajutând-o să se prindă, aparent imposibil, cu mâinile şi cu picioarele de partea de dedesubt a swooperului. Cumva, reuşi să se ţină pe parcursul manevrelor de rotire şi de picaj; iar când bătăuşul se apleca, cu gura deschisă, pentru a se uita mai bine la locul în care ar fi trebuit să fie victima lui, ea îşi desprinse unul dintre picioare şi îl lovi puternic în tâmplă.

Lângă Karrde, locotenentul pleoscăi din limbă.

— Nu-mi vine să cred, mormăi el, în mod clar la fel de uimit pe cât fusese Barsky înainte ca lovitura Shadei să-i îndepărteze toată zăpăceala din minte. Cine-i această bahshi?

— Una dintre cele mai bune, îl asigură Karrde, pe un ton confidenţial, scăzut, care părea să se potrivească firesc cu jumătatea de pas pe care o făcu spre bărbat. Un alt pas la fel de lung, estimă el, şi va fi destul de aproape.

— De fapt, asta n-a fost nimic, adăugă el, coborându-şi vocea şi mai mult în acelaşi timp în care făcea şi acea jumătate de pas rămasă. Stai să vezi ce-i face ăstuia.

Aruncă o privire atentă în lateral. Locotenentul era prins, foarte bine, holbându-se cu ochii strălucitori de fascinaţie la piesa care se juca în scuar, aşteptând să vadă ce truc magic avea să mai scoată la iveală femeia misterioasă.

Ultimul bărbat părea să se fi hotărât. Ieşind din cerc, la capătul opus al piaţetei, se lipi de manetele de pe ghidon şi atacă. Shada fandă în stânga şi apoi se feri în dreapta, gurile proeminente ale motoarelor trecând la câţiva centimetri de şoldul ei. Conducătorul învârti brusc vehiculul, sperând, în mod clar, că o va putea prinde din lateral cu botul lung al swooperului. Dar calculase greşit viteza, iar palele de direcţie care se legănau vâjâiră

destul de departe de ea. Îi mai luă ceva să termine învârtirea şi inerţia, oprindu-se cam la trei metri de Karrde şi de legionari. Se roti iar pentru a se întoarce spre Shada, cu umeri cocoşaţi, în aşteptare...

Şi cu o mişcare lejeră şi lină, Karrde luă puşca blocatoare din mâna legionarului şi trase.

Atacatorul ţipă o înjurătură urâtă când plasa din semi-plastic îl lovi în spate, înfăşurându-se pe el şi prinzându-i strâns mâinile pe lângă corp.

— Pe loc repaus, domnilor, spuse Karrde cu blândeţe, făcând un pas mare pentru a se depărta de ei şi aţintind puşca asupra lor.

— Drăguţ, zise locotenentul. În mod destul de ciudat, nu părea prea supărat. Foarte drăguţ.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea, spuse Karrde făcând un semn din cap către ceilalţi doi legionari. Puneţi armele jos, vă rog.

— Nu va fi necesar, zise o voce suavă de undeva de deasupra lui.

Karrde riscă să arunce rapid o privire în sus, dar nu vedea pe nimeni.

— Nu, nu sunt acolo, îl asigură vocea, cu o urmă de amuzament în ton. V-am urmărit reprezentaţia din interiorul cazinoului meu şi trebuie să recunosc că am fost impresionat de opera voastră. Spune-mi, ce cauţi aici?

— Să vă văd, lord Bombaasa, îi răspunse Karrde interlocutorului său ascuns. Speram să recuperez o veche datorie.

Locotenentul scoase un sunet neplăcut din gât. Dar Bombaasa nu făcu decât să râdă.

— Nu cunosc să îţi fiu dator, prietene. Dar, te rog, haide să vorbim despre acest lucru. Locotenent Maxiti?

— Domnule? spuse locotenentul, luând automat poziţia de drepţi.

— Dă-i domnului pistolul înapoi şi însoţeşte-l pe el şi pe doamnă în cazino. Şi pune-ţi oamenii să ia gunoiul din scuar.

Interiorul Arsurii de Motor era foarte diferit de atmosfera de afară – foarte deosebit, de fapt, de aproape orice altă cantină şi cafenea ieftine în care intrase Shada vreodată. Aerul era răcoros şi confortabil de uscat, iar în vreme ce separeurile de pe lângă pereţi erau destul de întunecate pentru a asigura intimitatea, restul barului era luminos şi aproape vesel.

Nu că muşterii actuali ar fi fost dintre cei care să aprecieze astfel de nuanţe plăcute. Erau cam douăzeci de persoane, copii la indigo ale celor de care se ocupase afară, cu toţii privind ameninţător la nou-veniţi dinspre grupul lor de mese dintr-un colţ, de lângă tejgheaua curbată. Pentru puţin timp, Shada se întrebă dacă Bombaasa le spusese că santinelele de afară erau târâte neceremonios din piaţetă, dar goni iute acest gând. Ar fi fost puţin probabil ca cel care deţinea acest fel de bar să şi-l rişte provocând intenţionat o bătaie înăuntru.

Cu toate acestea, rămase atentă la aceştia în timp ce locotenentul Maxiti îi conducea prin zona centrală către o uşă discretă din spatele ringului de dans.

Când se apropiară, uşa se deschise, lăsându-i să zărească o cămăruţă şi un om solid cu ochi negri . Îl cântări din priviri pe Karrde, iar la Shada se uită mai lung, apoi făcu un semn din cap către legionar.

— Mersi, îi spuse celui din urmă, concediindu-l cu acest singur cuvânt, după care se uită iar la Karrde.

— Intraţi, îi invită el, făcând un pas în lături pentru a-i lăsa să treacă.

Cămăruţa din spate fusese aranjată ca un cazinou compact, cu patru mese în jurul cărora cam o duzină de fiinţe de diferite rase erau angajate într-o varietate de jocuri de cărţi şi zaruri. Cu minţile şi speranţele

îndreptate asupra banilor, cu siguranţă niciunul dintre ei nu băgă de seamă că intraseră persoane noi.

Cu toţii, mai puţin unul. Un omuleţ îndesat, cu braţe subţiri, ca nişte beţe, care stătea singur la cea mai mare dintre mese, cu ochii uşor ieşiţi din orbite aţintiţi fără să clipească asupra lui Karrde şi a Shadei când aceştia pătrunseră în încăpere. Doi bărbaţi solizi, cu acelaşi aspect de gardă de corp ca şi cel care acum închidea uşa în urma lor, stăteau în poziţie de drepţi lângă scaunul bondocului, privindu-i, de asemenea, pe nou-veniţi.

Shada se strâmbă, asta nu-i plăcea deloc. Dar Karrde nu ezită.

— Bună ziua, lord Bombaasa, spuse el, păşind chiar până la marginea mesei. Vă mulţumesc că ne-aţi primit fără să fim anunţaţi.

Cele două gărzi de corp părură să se încordeze, dar Bombaasa doar zâmbii uşor.

— Ca şi legendarul Rastus Khal, sunt întotdeauna la dispoziţia celor care îmi trezesc interesul, zise el mieros. Iar voi chiar îmi treziţi interesul.

Ochii ca de insectă se îndreptară asupra Shadei.

— Deşi pentru o clipă am crezut că ai rămas fără trucuri, adăugă el. Dacă tovarăşul tău nu ar fi înhăţat puşca blocatoare a locotenentului, ai fi avut probleme.

— Nu prea, îi spuse ea liniştită. Am zărit o reflecţie a lui când se mişca spre legionari şi am bănuit că era pe cale să încerce ceva. Dacă n-ar fi mers, ar fi avut imediat nevoie de ajutorul meu, iar atacatorul mai putea aştepta.

Bombaasa scutură din cap admirativ.

— O demonstraţie uluitoare, draga mea, cu adevărat uluitoare. Deşi mă tem că pe parcurs ţi-ai murdărit rochia. Poate că aş putea aranja să îţi fie curăţată înainte de a pleca.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, domnule, spuse Karrde înainte ca Shada să poată

răspunde. Însă nu cred că vom putea rămâne pe Pembric atât de mult.

Bombaasa zâmbii iar, dar de această dată în expresia lui era o sclipire ameninţătoare.

— Asta rămâne de văzut, prietene, îl avertiză el întunecat. Şi dacă eşti un alt emisar al Noii Republici sau al sectorului Kathol, care încearcă să îmi anexeze teritoriul, ai putea descoperi că plecarea ta va fi întârziată considerabil.

— Nu am legături cu niciun fel de grup guvernamental, îl asigură Karrde. Nu sunt decât un simplu cetăţean, venit să vă ceară o favoare.

— Zău, spuse Bombaasa jucându-se alene cu pandantivul uşor strălucitor de la gât. Am impresia clară că nu îţi dai seama cât costă favorurile mele.

— Cred că veţi descoperi că aceasta a fost deja plătită, răspunse Karrde. Şi este doar o mică favoare, până la urmă. Avem de îndeplinit o misiune în interiorul teritoriilor cartelului dumneavoastră, şi am dori liberă trecere printre diferitele bande de piraţi şi de bandiţi din subordinea dumneavoastră până o încheiem.

Bombaasa căscă ochii politicos.

— Atâta tot, spuse el. Ei, ei, dragă domnule. Aşa o ţintă mare şi tentantă precum cargobotul tău şi dumneata vrei liberă trecere? Clătină din cap cu tristeţe. Nu, nu înţelegi deloc preţurile mele.

Shada simţi cum i se încordau muşchii, dar îi relaxă în mod conştient. Toate cele trei gărzi de corp erau înarmate şi păreau competente; dar dacă se ajungea la luptă, se îndoia că vreunul dintre ei înfruntase vreodată o Mistryl.

Din păcate, spre deosebire de cazul cu banda de swoopere, nu şi-ar fi putut permite să-i lase răniţi, dar în viaţă. Mai întâi, va trebui să-l scoată din joc pe cel din spatele lor...

— Eu am greşit, zise Karrde, părând aproape luat pe nepregătite. Am crezut că aţi fi mai recunoscător faţă de o persoană care v-a salvat viaţa.

Bombaasa tocmai ridica degetul către gărzile de corp de lângă el. Acum, auzind vorbele lui Karrde, împietri, degetul rămânând în aer.

— Ce tot spui? întrebă el precaut.

— Vorbesc despre o situaţie care a avut loc aici doar cu şase ani în urmă, zise Karrde. Una în care un domn destul de bine îmbrăcat şi o tânără cu păr arămiu au împiedicat un complot care urmărea asasinarea dumneavoastră.

Încă două secunde Bombaasa continuă să se uite fix la Karrde. Shada aruncă iute o privire pe ascuns către cele două gărzi de corp, făcându-şi în minte planul de atac...

Şi brusc, luând-o prin surprindere, Bombaasa izbucni în râs.

Ceilalţi jucători din cazinou se opriră în mijlocul activităţilor lor, întorcându-se să caşte gura pentru o clipă la ceea ce părea a fi un sunet neobişnuit în lumea lor mică, disperată şi tăcută. Bombaasa, încă râzând, făcu un semn cu mâna, iar gărzile de corp se relaxară vizibil.

— Ah, prietene, zise el chicotind încă. Chiar aşa, prietene. Deci tu eşti căpetenia misterioasă despre care a vorbit tânăra doamnă când a refuzat să accepte orice plată.

— Eu sunt acela, spuse Karrde dând aprobator din cap. Cred că ea a mai sugerat că un om cu educaţia dumneavoastră evidentă va accepta să poarte datoria până când va putea fi plătită în mod corect.

— Aşa a făcut. Bombaasa flutură din mâna subţire către Shada. Iar acum vii cu aceasta. Nu m-aş fi aşteptat niciodată că ar exista două domniţe atât de frumoase,

dar letale, cu atât mai puţin ca ambele să fie credincioase aceluiaşi om.

Ridică o sprânceană spre Shada.

— Sau eşti în slujba acestui om, draga mea? adăugă el. Dacă te interesează să te reprofilezi, ţi-aş putea face o ofertă avantajoasă.

— Nu sunt în slujba nimănui, spuse ea, şi cuvintele îi arseră gâtul chiar în momentul în care le rostea. Dar deocamdată, călătoresc cu el.

— Ah! Bombaasa se uită cu atenţie la ea, ca şi cum ar fi încercat să-i măsoare sinceritatea, apoi ridică din umeri. Dacă te vei răzgândi, nu trebuie decât să vii la mine, zise el. Uşa mea îţi va fi întotdeauna deschisă.

Îşi întoarse atenţia spre Karrde.

— Ai dreptate: chiar îţi sunt dator, spuse el. Înainte de a pleca, îţi voi oferi o acoperire specială de identificare pentru nava ta, care te va arăta ca fiind sub protecţia mea.

Strânse din buze.

— Totuşi, deşi te va proteja de membrii cartelului meu, s-ar putea ca în acelaşi timp să însemne un pericol în plus pentru tine. Anul trecut o nouă bandă periculoasă de piraţi s-a mutat în această zonă, una pe care până acum nu am reuşit nici s-o eliminăm, nici s-o aducem sub controlul nostru. Bănuiesc că aceştia vor considera un cargobot aflat sub protecţia mea drept o provocare deosebit de interesantă.

Karrde ridică din umeri.

— După cum aţi arătat mai devreme, am fi oricum o ţintă atrăgătoare. Nu suntem, fireşte, nici pe departe atât de vulnerabili pe cât părem.

— Nu am nicio îndoială în această privinţă, zise Bombaasa. Totuşi, inamicul este destul de bine înarmat, cu o flotă considerabilă de vânători stelari de asalt SoroSuub de clasă Corsar, dar şi un număr de nave mai

mari. Dacă ai timp, poate că vei permite oamenilor mei să facă rapid nişte îmbunătăţiri armamentului sau scuturilor tale.

— Vă mulţumesc de ofertă, spuse Karrde, şi dacă altele ar fi circumstanţele, aş fi bucuros să o accept. Dar mă tem că misiunea noastră este una presantă şi nu ne permitem să pierdem timpul.

— Ah, zise Bombaasa. Foarte bine, atunci. Plecaţi când trebuie – acoperirea de identificare va fi gata când doriţi. Zâmbii cu viclenie. Şi, fireşte, nu vi se va cere o viză de plecare.

— Sunteţi foarte generos, domnule, spuse Karrde, făcând o scurtă plecăciune. Vă mulţumesc, iar datoria este acum stinsă. Luând-o pe Shada de braţ, se întoarse să plece...

— Încă un lucru, prietene, îl întoarse Bombaasa din drum. Nici unul dintre asociaţii dumneavoastră nu şi-a dat numele când au fost aici, şi nici nu au vrut să mi-l spună pe al dumitale. Ţi-aş rămâne recunoscător dacă mi-ai satisface curiozitatea.

Lângă ea, Shada simţi cum Karrde se încordă.

— Fireşte, Lord Bombaasa. Mă numesc Talon Karrde.

Personajul îndesat păru să se îndrepte în scaun.

— Talon Karrde, oftă el. Chiar aşa. Unii dintre, ah, asociaţii mei de afaceri mi-au vorbit despre tine. Adesea, pe larg.

— Sunt sigur, zise Karrde. Mai ales acele agenţii hutt cu care cartelul dumneavoastră are legături.

Pentru o clipă, ochii lui Bombaasa se îngustară. Apoi, figura i se limpezi şi surâse iar.

— Hutt-ii au dreptate: într-adevăr ştii mai mult decât ar fi sănătos pentru tine. Totuşi, atâta vreme cât nu încerci să îţi extinzi organizaţia în teritoriul meu, de ce m-aş teme?

— De nimic, domnule, îl aprobă Karrde. Vă mulţumesc pentru ospitalitate. Poate că ne vom mai întâlni cândva.

— Da, spuse Bombaasa încet. Întotdeauna există o şansă.

Locotenentul legionar, Maxiti, se oferi să îi ducă la platforma lor de asolizare. Dar Karrde îl refuză. Era puţin de mers, până la urmă, şi după ce au gustat din atmosfera de pe Pembric, condiţiile cam austere de la bordul Sălbaticului Karrde aveau să pară mult mai plăcute.

În plus, după tonul ultimului schimb de replici cu Bombaasa, nu ar fi fost bine să pară ce se grăbeau să se depărteze de el.

— Cine e Rastus Khal? întrebă Shada.

Cu un efort, Karrde îşi luă gândul de la viziunile cu lorzi răzbunători ai crimei care se răzgândesc.

— Cine?

— Rastus Khal, repetă Shada. Bombaasa i-a pomenit numele imediat după ce am intrat.

— A fost un personaj de ficţiune dintr-o capodoperă a literaturii corelliene, zise Karrde. Am uitat care. Bombaasa este destul de citit, cel puţin aşa am auzit. Se pare că îi place să se considere un ucigaş cult.

Shada pufni.

— Cult? Dar are de a face cu hutt-ii!

Karrde ridică din umeri.

Pentru un minut, merseră în tăcere.

— Ştiai că are legături cu organizaţiile hutt criminale, spuse Shada. Totuşi i-ai zis cine eşti. De ce?

— Nu mă aştept ca Bombaasa să îşi încalce promisiunea pe care mi-a făcut-o, spuse Karrde. Fiinţele cultivate îşi plătesc întotdeauna datoriile, iar Mara şi Lando chiar i-au salvat viaţa.

— Întrebarea nu se referea atât la Bombaasa, cât la tine, replică Shada. Nu avea nevoie să ştie cine eşti, şi am văzut ce experienţă ai la a evita răspunsurile la care nu vrei să răspunzi. Aşa că de ce i-ai spus?

— Pentru că eu cred că vestea despre această întâlnire va ajunge la Jorj Car'das, zise Karrde încet. Astfel, va şti că eu sunt cel care vine să îl vadă.

Simţi că Shada se încruntă.

— Pardon? Credeam că ideea era să ne strecurăm în linişte până la el.

— Ideea era să vedem dacă el are o copie a Documentului Caamas, o corectă Karrde. Dacă apărem brusc, fără vreun avertisment, se poate ca el să ne ucidă direct, înainte de a reuşi să-i vorbim.

— Şi dacă ştie că venim? replică Shada. Mie mi se pare că nu facem decât să-i dăm mai mult timp să se pregătească.

— Exact, spuse Karrde cu seriozitate. Şi dacă se simte pregătit, s-ar putea să fie dispus să asculte înainte de a trage.

— Pari convins că va trage.

Karrde ezită. Să-i spună, se întrebă el, motivul exact pentru care fusese de acord să o ia în această călătorie?

Nu, decise el. Nu încă. În cel mai bun caz, probabil că s-ar simţi insultată sau ofensată. În cel mai rău, ar putea refuza să mai continue.

— Da, cred că există o probabilitate foarte mare să o facă, zise el.

— Ştiind că eşti tu.

Karrde dădu din cap aprobator.

— Ştiind că sunt eu.

— Hm-hm, spuse Shada. Ce i-ai făcut tipului ăstuia, până la urmă?

Karrde simţi un muşchi zvâcnindu-i în falcă.

— I-am furat ceva, răspunse el. Ceva la care ţinea mai mult decât la orice din univers. Probabil mai mult decât la viaţa lui.

Mai făcură câţiva paşi în tăcere.

— Continuă, îi ceru Shada.

Karrde se forţă să zâmbească.

— Ţi-am promis doar jumătate de poveste pentru azi, îi aminti el, încercând să pară degajat. Asta a fost. Acum e rândul tău.

— De ce l-am părăsit pe Mazzic? Shada ridică din umeri. Nu-s prea multe de spus. Am plecat pentru că o gardă de corp care devine ea însăşi o ţintă nu prea mai e de folos nimănui.

Deci Shada devenise o ţintă. Asta era chiar foarte interesant.

— Pot să întreb cine este atât de sinucigaş, încât să te vâneze?

— Sigur, poţi să întrebi, zise Shada. Deşi nu vei primi niciun răspuns. Nu până când aflu şi restul poveştii lui Car'das.

— Cumva, mă aşteptam să spui asta, murmură Karrde.

— Deci, când îl primesc?

Karrde privi în sus prin ceaţă, la strălucirea slabă a soarelui lui Pembric.

— Curând, promise el. Foarte curând.

5

— În cele din urmă au început, anunţă Leia întunecată în timp ce închidea uşa apartamentului în spatele ei şi se prăbuşea pe canapea alături de Han. În cele din urmă, au început să tragă.

— Da, am auzit, răspunse Han posomorât, radiind îngrijorare în timp ce îşi strecura braţul în jurul ei. Ce face Senatul?

— În cea mai mare parte, încearcă să îşi dea seama ce pot face, îi zise Leia.

— Ce trebuie să-şi dea seama? întrebă Han. Lerasenii au măcelărit douăzeci şi unu de bothani, ca să nu mai pomenim că au făcut praf o staţie spaţială foarte bună. Nu poate Gavrisom să ordone ca guvernul leresen să fie pus sub acuzaţie?

— Aş fi vrut eu să fie aşa de uşor, spuse Leia. Din nefericire, nu este. Trei dintre consilierii supremi au afirmat deja că vor vota împotriva unei astfel de rezoluţii, în baza faptului că nu am avut aceleaşi cereri de despăgubire de la guvernul bothan pentru distrugerea Caamas-ului.

— Dar nu-i acelaşi lucru, insistă Han. De fapt, sunt chiar opuse. Leresenii au omorât persoane inocente, chestia cu Caamas este despre a nu omorî persoane inocente.

— Nici noi nu am cerut ca bothanii să pedepsească paznicii care au tras în participanţii la revoltă, îi aminti Leia.

Simţi licărirea lui de ruşine mânioasă.

— Da, mârâi el. Din cauza mea.

Leia îl strânse de genunchi ca să îl liniştească.

— Nu doar din cauza ta, dragule, zise ea. Poziţia Consiliului este că acţiunea gărzilor se califică drept autoapărare. Din nefericire, nu toată lumea o vede la fel.

Han pufni.

— Gândire de Clan.

— Da, ştiu, spuse Leia. Nici eu nu înţeleg, să faci responsabilă o rudă pentru acţiunile altuia. Dar realitatea este că responsabilitatea familiei sau a clanului este un principiu central pentru multe culturi.

— Poate, cedă Han. Dar tot trebuie să-i plesneşti pe leraseni. Dacă nu o faci, o să încurajezi pe toată lumea care are ceva cu bothanii.

— Deja s-a întâmplat, răspunse Leia, înfiorându-se. O duzină de alte guverne au anunţat Senatul că îşi vor prezenta propriile liste de cereri de la bothani.

— Sau altfel?

Leia dădu din umeri.

— Asta e ameninţarea din subtext.

Han scoase un sunet urât din gât.

— Ştii cât de mult îi respect pe bothani, iubito, dar asta devine ridicol. Crezi că Fey'lya ţipă la Gavrisom după protecţie?

— Nu are de ce, îi spuse Leia. Diamalii şi mon calamar-ii au anunţat că îşi trimit navele să apere Bothawui de alte agresiuni.

Han fluieră încet.

— Glumeşti. Ce fel de nave?

— Din cele mari, zise Leia. Crucişătoare spaţiale de la mon calamar-i, câteva nave de luptă de clasă Nebula şi Rezistenţă de la diamala. Spun că apără drepturile nevinovaţilor. Alţii, că nu sunt decât ultimele victime ale manipulării bothane.

— Aşa aş vota şi eu, zise Han. A dovedit Bel Iblis că bothanii au fost în spatele cererii false de mediere?

— Nu are dovezi, dar nu are nicio îndoială că a fost o păcăleală ca să îi ţină pe el şi forţa de intervenţie la mică distanţă de Bothawui, răspunse Leia strâmbându-se. Pe lângă asta şi sabotajul Ieresen al laserelor escadrilei Vagabond...

— Păi ce, au recunoscut?

— Nu doar că au recunoscut, dar se mândresc cu asta, zise Leia. Consideră că este onoarea supremă să îi ferească pe cei neimplicaţi să fie răniţi într-una dintre încăierările lor.

Han pufni.

— Fac pariu că Wedge a fost foarte mulţumit de asta.

— El şi Garm sunt pe punctul să scoată pistoalele, spuse Leia. Garm i-a zis în faţă lui Gavrisom că Noua Republică nu va fi piesa de sacrificiu în jocurile politice ale nimănui.

— Ăsta pare un citat exact, comentă Han. Uite, întoarce-te niţel.

Trăgându-şi braţul de după gâtul ei, începu să îi maseze umerii.

— Aşa şi e, răspunse Leia, simţind cum muşchii încordaţi se relaxau cu greu sub presiunea degetelor lui Han. E plăcut.

— Bine... aşa ar trebui, spuse Han cu o urmă de umor forţat. Ştii, n-a fost prea inteligent din partea bothanilor să se pună cu cineva ca Bel Iblis.

— Sunt sigură că ştiu şi ei, aprobă Leia. Arată cât de disperaţi devin.

Simţi mişcările laterale când Han clătină din cap.

— E o nebunie, Leia. Nu-i pasă nimănui că s-a întors Thrawn?

— Fireşte că nu, zise ea. Jumătate dintre ei nu cred o iotă din asta – cred că diamalii au inventat toată povestea ca să îi sperie pe toţi şi să-i facă să-i lase pe

bothani în pace. Cealaltă jumătate admite că ar putea fi adevărat, dar nu văd niciun fel în care Imperiul ar mai putea reprezenta o ameninţare pentru ei.

— Atunci sunt cu toţii nişte proşti, mârâi Han. Thrawn are un as în mânecă. Pun Şoimul la bătaie că are.

— Sunt de acord, spuse Leia oftând. Pe de altă parte, în acest moment aproape că nu trebuie să facă nimic. Noua Republică degenerează rapid într-o sută de tabere înarmate, toate polarizate de problema Caamas.

— Caamas-ii nu pot face nimic să îi oprească? întrebă Han. Nu cred că vor asta.

— Bineînţeles că nu, răspunse Leia. Dar trebuie să înţelegi că problema Caamas a devenit mai mult o scuză decât un subiect real. Toată lumea spune că se gândeşte la interesele Caamas-ului şi la justiţie, dar mulţi folosesc asta doar ca pe un strigăt de luptă în timp ce îşi văd de răfuielile lor.

— Da, zise Han cu amărăciune. Şi noi ce facem?

— Nu putem face decât un lucru, spuse Leia. Trebuie să le acceptăm scuza; şi asta înseamnă să facem rost de numele bothanilor implicaţi şi să îi aducem la judecată.

În emoţiile lui Han avu loc o schimbare subtilă.

— Da, zise el. Ei... Karrde încearcă.

Leia se încruntă.

— Ai vorbit cu el azi? Credeam că a plecat deja de pe Coruscant.

— Din câte ştiu, da, zise Han. Nu, dar am dat de veste pe la câţiva contrabandişti pe care îi ştiu că vor să vorbesc cu Mazzic.

— Despre ce?

— Vreau să aflu dacă această Shada D'ukal chiar a lucrat pentru el, răspunse Han. Şi de ce a plecat.

Leia zâmbii.

— Doar nu-ţi faci griji pentru Karrde, nu?

— Nu, protestă Han. Fireşte că nu. Karrde poate să aibă şi singur grijă de el.

— E în regulă, dragă, îl linişti ea, bătându-l iar încet pe picior. Şi eu îl plac.

— Eu nu pot să zic că-l plac, continuă Han să protesteze. Adică, uneori poate să fie o adevărată pacoste.

— Şi tu puteai, dragă, îi aminti Leia. De fapt, încă mai poţi. Ştii, uneori mă gândesc că Talon Karrde este cam cum ai fi fost tu dacă nu te alăturai Rebeliunii.

— Poate, spuse Han. Mai puţin barba.

— Mulţumesc Forţei pentru micile favoruri, zise Leia sec. Oricum, aşa mi-am petrecut eu ziua. În afară de a pălăvrăgi cu contrabandiştii, tu ce ai făcut?

— Am gândit, în cea mai mare parte, răspunse el. Mă gândeam că ar fi timpul să plecăm şi noi o vreme.

— Un gând minunat, murmură Leia. Dar Gavrisom ar face o criză dacă aş încerca acum să plec.

— Doar asta ar trebui să merite, spuse Han. Nu cred că l-am văzut vreodată pe Pufăilă făcând o criză.

Leia zâmbii.

— Îţi mulţumesc de ofertă, Han, serios. Dar ştii că nu putem.

— Te dai bătută prea uşor, îi reproşă el uşor. Pariez că aş putea aranja ceva.

Leia se desprinse din masaj, întorcându-se pentru a se încrunta la Han.

Tocmai atunci avusese loc o altă schimbare a emoţiilor lui...

— Presupunând că aş ţine pariul, întrebă ea cu suspiciune, ce mi-ai spune că ai mai făcut azi?

El îi oferi una dintre privirile lui nevinovate.

— Eu? Oh, mai nimic. Ţii pariul sau nu?

— Dă-i drumul, Han, spuse ea punând ceva intimidant în încruntare. Către ce loc ne-ai rezervat un zbor?

Ca întotdeauna, intimidarea ricoşă fără vreun efect vizibil.

— Nicăieri important, spuse el cu un zâmbet care acum se furişa pe sub toată inocenţa. Dar m-am gândit că am putea face şi noi o mică expediţie în sectorul Kanchen. Pe Pakrik Major, mai exact.

Leia căută în memorie. Auzise de sectorul Kanchen şi îşi amintea vag că Pakrik Major era capitala acestuia. Dar asta era tot.

— Ce e acolo şi ne interesează şi pe noi? întrebă ea.

— Absolut nimic, o asigură Han. Bine, adică în afară de o conferinţă anuală de sector la care un oficial al Noii Republici chiar ar trebui să participe. Ştii tu... etichetă diplomatică şi aşa mai departe.

Ea oftă.

— Şi prin ce criză trec ei de au nevoie să o mediez eu?

— Asta e frumuseţea, răspunse el, acum rânjind făţiş. Nu e niciuna. Totul acolo e chiar paşnic. O să participăm, probabil, la câteva întâlniri plicticoase, apoi ne retragem la linişte şi relaxare.

— Presupunând că există linişte pe undeva prin zonă.

— Există, spuse Han. Pakrik Major are o planetă geamănă, Pakrik Minor, unde nu sunt decât ferme, câteva staţiuni şi o grămadă de regiuni nedezvoltate.

Suna tot mai bine.

— Ferme zici?

— De fructe şi de grâne, în cea mai mare parte, răspunse Han dând din cap. Şi păduri, şi munţi, şi toată liniştea pe care o vrei. Şi nimeni de aici nici măcar nu trebuie să ştie că ne ducem.

Leia oftă.

— În afară de Gavrisom, spuse ea, simţind o urmă de regret. Şi nu o să fie niciodată de acord.

Rânjetul lui Han deveni îngâmfat.

— Ba sigur că da. De fapt, l-am sunat după-amiază şi am stabilit totul, îi place ideea.

Ea clipi.

— Îi place ideea?

— Ei, poate că nu îi place de tot, dădu Han înapoi. Dar ne lasă să mergem şi asta contează. Corect?

— Corect, spuse Leia privindu-l. Arunci şi cartea cealaltă, da?

Han dădu din umeri.

— N-a zis-o direct, recunoscu el fără tragere de inimă, dar am sentimentul că nu s-ar supăra dacă noi doi am cam dispărea o vreme.

— Chiar şi cu Thrawn liber?

Han se strâmbă.

— Mai ales cu Thrawn liber.

Leia suspină, înfăşurându-şi braţele pe după gâtul lui. Ar fi trebuit să îşi dea seama că era ceva în spatele acestui lucru. Din cauza controversei focurilor de armă bothane care încă se mai agăţa de Han şi a susţinerii de către ea a afirmaţiei nedovedite a lui Lando că îl văzuse pe Thrawn, amândoi deveniseră impedimente politice. Nu era de mirare că Gavrisom se folosea de şansa de a-i scoate din viaţa publică pentru o vreme.

— Îmi pare rău, Han, îşi ceru ea scuze. Întotdeauna pun prea multe întrebări, nu?

— Nu-i nimic, dragă, spuse el strângând-o tare în braţe. Nu trebuie să-i lăsăm să demonstreze asta, ştii. A fost ideea noastră să ne luăm o vacanţă, nu contează ce cred ei.

Leia zâmbii subţire.

— „Nu poţi să mă dai afară; plec”, cită ea o glumă veche.

— Ceva de genul ăsta, spuse el. Oricum, am vorbit cu Chewie şi nu e nicio problemă să mai ţină puţin copiii pe Kashyyk. O să avem nişte timp doar pentru noi.

Leia zâmbii uşor pe gâtul lui.

— Ştii, este exact ce îmi ziceam când ne-a trimis Gavrisom pe Bothawui, zise ea. Ai văzut ce bine a ieşit.

— Ei, de data asta o să meargă, rosti Han cu încredere. Fără bothani, fără revolte, fără să tragă nimeni în noi. Garantat.

— O să ţin minte, îl avertiză ea, ieşind din îmbrăţişare pentru un sărut scurt. Când plecăm?

— De îndată ce îţi faci bagajele, spuse el strângând-o de braţ. Şi grăbeşte-te... eu mi le-am făcut de ore întregi.

— Da, să trăiţi, zise Leia prefăcându-se serioasă, în timp ce se ridica şi se îndrepta spre dormitor. O perioadă calmă, liniştită, departe de probleme şi de controverse. Da, era exact ce îi trebuia.

Fermele de grâne de pe Pakrik Minor. De abia aştepta.

***

— Cea de a şasea oră măreaţă a celei de a cincisprezecea zile glorioase a Conferinţei Anuale a Sectorului Kanchen începe acum, intonă heraldul, vocea lui profundă răsunând pe câmpul în formă de castron în care şedeau diferiţi delegaţi, pe vine, întinşi sau ghemuiţi, în funcţie de conformaţia fiecăruia.

— Să salutăm şi să preamărim Electorul Grandios al lui Pakrik şi să-i cerem să-şi exprime sublima şi atotcuprinzătoarea înţelepciune în conducerea acestei adunări.

Fiinţele reunite îşi strigară sau mârâiră aprobarea cu spusele heraldului. Toate în afară de Han; şi, întinsă alături de el pe iarba moale, Leia fu nevoită să surâdă cu un amuzament ascuns. Fusese ideea lui Han să vină aici, până la urmă: o pauză temporară de la disensiunile amare şi suspiciunile muşcătoare care izbucniseră prin toată Noua Republică încă de când copia parţial distrusă a Documentului Caamas ieşise la iveală.

Şi fusese o idee bună. În jumătatea de zi de când sosiseră, Leia începuse deja să simtă cum o părăsea încordarea. Plecarea de pe Coruscant era exact ce îi trebuia, şi se străduise să amintească asta soţului ei de două ori până acum şi să îi mulţumească pentru grija lui.

Deocamdată, din nefericire, toate asigurările ei nu erau auzite. Încă o dată, Han nu reuşise să ia în calcul ceea ce Leia numea pe ascuns Factorul de Ruşine Solo.

— Şi, de asemenea, să-i salutăm şi să-i preamărim pe oaspeţii noştri din Noua Republică, continuă heraldul, întinzându-şi mâna într-un gest larg către Han şi Leia. Fie ca înţelepciunea lor sublimă, curajul lor măreţ şi onoarea lor minunată să lumineze cerul de deasupra întrunirii noastre.

— Ai uitat de sprâncenele noastre ridicate, mormăi Han pentru sine când întrunirea îşi bubui urările.

— E mai bine decât pe Coruscant, îl dojeni Leia uşurel în timp ce se ridica pe jumătate şi făcea cu mâna. Haide, Han, fii drăguţ.

— Dau din mână, nu vezi, mormăi Han sprijinindu-se într-o mână şi fluturând-o fără tragere de inimă pe cealaltă. Nu înţeleg de ce trebuie să facă asta din oră în oră.

— Preferi să fim acuzaţi că ajutăm la ascunderea unei încercări de genocid? replică Leia.

— Aş prefera să ne lase în pace, spuse Han, dând pentru ultima dată din mână şi apoi lăsând-o să cadă.

Leia îşi coborî şi ea braţele, iar urletul de aprobare al delegaţilor se stinse.

— Răbdare, dragule, zise Leia când heraldul făcu o plecăciune adâncă şi îl pofti ceremonios pe podium pe Electorul Grandios, complex îmbrăcat.

— Nu durează decât tot restul zilei ăsteia – poţi să suporţi atât de mult. Mâine ne vom îndrepta spre Pakrik Minor şi ne vom bucura de pacea şi de liniştea pe care mi le-ai promis.

— Ar fi bine să fie cu adevărat pace şi linişte, avertiză Han, privind în jur la mulţimea de delegaţi.

— Va fi, îl asigură Leia, întinzându-se să-l strângă de mână. Aici, pe Pakrik Major or fi pompă şi ceremonie, dar acolo, printre ogoare, nu ne va recunoaşte nimeni.

Han pufni, dar chiar în acelaşi timp Leia simţi cum se liniştea.

— Da, zise el. Vom vedea.

***

— Carib?

Strâmbându-se din cauza genunchilor obosiţi, Carib Devist se ridică din locul în care stătuse ghemuit, atent să nu se lovească de niciunul dintre cele două şiruri de grâne între care se afla.

— Sunt aici, Sabmin, strigă el, fluturând unealta de carotaj cât de sus putea pe deasupra tulpinilor.

— Te-am văzut, răspunse Sabmin. Se auzi pârâitul frunzelor fărâmicioase de care se frecă; iar apoi, Sabmin ieşi printr-o deschizătură din şirul de plante.

— Trebuia să vin ime... Se întrerupse, încruntându-se la unealta din mâna lui Carib. Uh-oh.

— Păstrează-ţi exclamaţiile pentru alte ocazii, spuse Carib acru. Zi shavit şi fii sincer.

Sabmin şuieră încet printre dinţi.

— Câte colonii? întrebă el.

— Până acum, doar una, spuse Carib, îndreptând carotiera către tulpina în care săpase. Şi am găsit şi o împărătească, deci este posibil să fi oprit infestarea. Dar n-aş băga mâna în foc.

— O să îi anunţ pe ceilalţi, zise Sabmin. Poate că ar trebui să-i trimitem vorbă şi coordonatorului tri-vale, în caz că aceasta nu e singura vale în care intră gândacii.

— Da. Carib se uită la fratele său. Şi ce veste minunată îmi aduceai tu mie?

Sabmin strânse din buze.

— Tocmai am primit confirmarea de pe Bastion, spuse el încet. Consilierul suprem al Noii Republici, Leia Organa Solo, se află cu siguranţă pe Pakrik Major. Iar atacul asupra ei trebuie să aibă loc neapărat.

Din reflex, Carib ridică privirea spre planeta pe jumătate luminată care atârna pe cer deasupra lor.

— Cred că sunt nebuni, zise el. Să atacăm aşa, pur şi simplu, un consilier suprem al Noii Republici?

— Nu cred că le pasă pe cine atacăm, atâta vreme cât este un oficial al Noii Republici, spuse Sabmin. Se pare că Electorul Grandios a trimis pe Coruscant o invitaţie în alb, cerând un reprezentant. Cred că cererea a fost interceptată de vreun imperial care ştia deja că noi suntem pregătiţi aici şi că am putea acţiona ca o rezervă. Doar întâmplarea a făcut ca Gavrisom să o trimită pe Organa Solo.

— Da, zise Carib întunecat. Întâmplarea. Asta a venit cu autorizarea personală a Marelui Amiral Thrawn?

— Nu ştiu, spuse Sabmin. Informarea nu menţiona asta. Dar trebuie să vină de la el, nu? Adică, dacă este la comandă, atunci el conduce.

— Cred că da, acceptă Carib fără tragere de inimă. Deci asta era.

Războiul era pe punctul de a izbucni brusc şi violent în sistemul Pakrik. Chiar în curtea lor... iar lunga aşteptare se încheiase. Existenţa liniştită a Celulei Imperiale în Adormire Jenth-44 era pe cale să se încheie.

— Zici că noi suntem rezerva. Care este echipa primară?

— Nu ştiu, spuse Sabmin. Bănuiesc că vreo trupă trimisă special de pe Bastion.

— Şi când trebuie să se întâmple?

— Mâine, zise Sabmin. Organa Solo şi soţul ei trebuie să vină aici, pe Minor, după încheierea conferinţei.

— Şi nu există nicio indicaţie dacă atacul este real sau doar trebuie să pară real?

Sabmin îl privi surprins, dar expresia se transformă iute într-una gânditoare şi cu subînţeles.

— Interesantă idee, spuse el. Dacă Thrawn e implicat, nimic nu-i sigur, nu? Nu, tot ce ştiu era că va avea loc un atac, iar noi trebuie să fim pregătiţi pentru cazul în care Solo e mai bună sau mai norocoasă decât ne aşteptăm.

Carib se strâmbă.

— Cred că până şi lui Solo trebuie să i se termine norocul mai devreme sau mai târziu.

— Da. Sabmin îl privi bănuitor. La ce te gândeşti?

Carib se uită iar pe cer.

— Mă gândesc că trebuie să facem asta după ureche, zise el încet. Totuşi, un lucru e sigur: dacă lupta ajunge lângă valea noastră, indiferent cine câştigă, nu vom sta cu mâinile în sân. Am investit prea multe aici ca să renunţăm fără luptă.

Sabmin dădu aprobator din cap.

— Am înţeles, spuse el cu seriozitate. Le voi transmite celorlalţi. Orice s-ar întâmpla mâine, vom fi pregătiţi.

***

În faţă, prin vegetaţia extraterestră, un pâlc de copaci noduroşi se frecă de ecranul din stânga lui Pellaeon, iar simulatorul TT-TB viră spre dreapta, ca răspuns.

— Aveţi grijă cu acei copaci, domnule amiral, îl avertiză vocea maiorului Raines prin transmiţătorul din cască. Probabil că nu o să vă loviţi prea rău, dar am văzut oameni care s-au încurcat atât de tare în ei, încât am fost nevoiţi să trimitem câţiva soldaţi să dărâme copacul din rădăcini. Durează şi deveniţi o ţintă uşoară până când sunteţi eliberat.

— Confirmat, zise Pellaeon, depărtându-se de copaci. Simularea de luptă cu un TT-TB, oricât de frustrantă putea fi uneori, ieşea atât de mult de sub îndatoririle lui de comandă, încât devenea o sursă de relaxare pentru el.

Deşi, desigur, nimic din ce include lupta nu iese cu adevărat de sub îndatoririle unui comandant suprem. Cu cât Pellaeon înţelegea mai bine cum se comportă vehiculele mecanizate pe un teren dificil, cu atât mai bine va şti să le folosească în viitoarele operaţiuni.

Presupunând, fireşte, că Imperiul va mai avea vreodată ocazia de a lansa atacuri la sol.

Cu hotărâre, goni acest gând. Unul dintre motivele pentru care venise aici jos, până la urmă, fusese acela de a uita de lipsa de răspuns continuă şi frustrantă a Noii Republici faţă de oferta lui de pace.

Acum trecuse de pâlcul de copaci. Recăpătând viteză, tastă pentru a obţine o imagine laterală şi a vedea cum se descurca Raines cu jungla.

O făcea chiar foarte direct. Privind mai în faţă decât Pellaeon, îşi folosea tunul cu laser pentru a tăia obstacolele potenţiale cu mult înainte de a deveni o problemă.

O tehnică destul de zgomotoasă, desigur, şi care oferea inamicilor destule avertismente. Pe de altă parte, TT-TB-urile nu erau arma potrivită aici, unde era necesar să te furişezi, iar metoda lui Raines îl ajuta să se mişte prin junglă mult mai repede decât Pellaeon. Ridicându-şi privirea, încercând să îşi înăbuşe reflexul de a se uita pe unde păşea TT-TB-ul, trase de câteva ori, de probă.

— Aşa, domnule amiral, zise Raines aprobator. Încercaţi să anticipaţi de unde vin problemele înainte de a fi destul de aproape pentru a ţinti.

Pellaeon mârâi.

— Şi mai bine, evitaţi să folosiţi TT-TB-urile în această situaţie.

— Oricând putem, spuse Raines. Din păcate, nenorociţilor le place să se ascundă în locuri ca acesta şi apoi să-şi tragă câmpuri de energie peste capete. În plus, nimic nu se compară cu un TT-TB care tropăie printre copaci când e vorba să bage în sperieţi pe cineva.

Se auzi un clic de la transmiţătorul din cască.

— Domnule amiral, sunt Ardiff, spuse vocea căpitanului Himerei. Locotenentul Mavron e pe drum. Urmă o pauză foarte scurtă. Raportează, domnule, că are un vector.

Pellaeon simţi cum i se îngustau ochii. Misiunea lui Mavron fusese o bănuială, o ultimă încercare de a afla ceva despre forţa care îi lovise cu şase zile în urmă. Dacă zicea că descoperise un vector...

— Spune-i să vină în Camera de comandă 14 de îndată ce andochează, îi ordonă el lui Ardiff, închizând simulatorul. Ne întâlnim acolo.

Ardiff aştepta singur în camera de comandă când Pellaeon sosi.

— Am presupus că aceasta este o întâlnire privată, aşa că le-am cerut celorlalţi piloţi să plece, explică el. Are legătură cu cercetarea HoloNet?

— Sper că da, zise Pellaeon făcându-i semn spre unul dintre scaunele din jurul ecranului central şi aşezându-se şi el.

— Ah… locotenente, adăugă când uşa se deschise şi Mavron intră. Bun venit acasă. Un vector, spuneai?

— Da, domnule, zise Mavron punând un datapad pe masa monitorului şi aşezându-se uşurel pe un scaun, cu rigiditatea ciudată a celui care a stat prea mult timp într-un cockpit de vânător stelar.

— Releul HoloNet de la Horska mai păstra înregistrările transmisiunilor care s-au făcut din această zonă chiar după ce am fost atacaţi.

— Bănuiesc că ai reuşit să le obţii pe toate? întrebă Pellaeon ridicând datapadul.

— Da, domnule, zise Mavron. Din păcate, nu am găsit niciun nume, dar am aflat destinaţiile acelor transmisiuni. Făcu un semn din cap către datapad. Mi-am luat libertatea de a arunca o privire peste ele pe drumul de întoarcere. Cea pe care am însemnat-o mi s-a părut cea mai interesantă.

Pellaeon strânse din dinţi când o găsi pe cea despre care vorbea locotenentul.

— Bastion.

Ardiff mormăi înfundat.

— Deci în spatele atacului a fost un imperial.

— Mai e ceva, spuse Mavron. Destinaţia originală era Bastion; dar apoi a fost retransmisă încă de câteva ori şi a ajuns undeva în sistemul Kroctar.

— Sistemul Kroctar? zise Ardiff încruntându-se. Asta este în adâncul teritoriului Noii Republici. Ce ar căuta acolo cineva de pe Bastion?

— M-am întrebat şi eu, spuse Mavron, cu o voce dintr-odată întunecată. Aşa că la întoarcere m-am oprit la Caursito şi am scos o copie a TriNebulon-ului pentru acea zi. Dacă sunt corecte coordonatele, Facţiunile Unificate de pe Kroctar au anunţat că au negociat un tratat între ele şi Imperiu. Mediatorul actului… bine, conform Lordului Superior Bosmihi, a fost Marele Amiral Thrawn.

Pellaeon simţi un fior rece pe spate.

— E imposibil, spuse el. Dar parcă nu era vocea lui. Thrawn e mort. L-am văzut murind.

— Da, domnule, zise Mavron dând din cap. Dar conform raportului…

— L-am văzut murind! tună Pellaeon.

Izbucnirea bruscă îl luă prin surprindere chiar şi pe el. Cu siguranţă, îi surprinse pe Ardiff şi pe Mavron.

— Da, domnule, ştim, spuse Pellaeon. Evident, e un fel de truc. Domnule locotenent, îmi închipui că restul mai poate aştepta până când îţi vei încheia raportul complet. Poţi să te duci să te relaxezi.

— Mulţumesc, domnule, zise Mavron, bucuros în mod vizibil că i se oferea ocazia de a scăpa. Termin raportul într-o oră.

— Foarte bine. Ardiff dădu din cap. Eşti liber.

Aşteptă până când Mavron ieşi, iar uşa se închise, pentru a vorbi din nou.

— Este un truc, domnule amiral, îi spuse lui Pellaeon. Trebuie să fie.

Cu un efort, Pellaeon îşi aduse gândurile înapoi de la amintirea acelei zile îngrozitoare de pe Bilbringi. Ziua în care Imperiul murise total şi irevocabil.

— Da, murmură el. Dar dacă nu? Dacă Thrawn chiar e în viaţă?

— Ei, în acest caz... Ardiff se întrerupse, fruntea încreţindu-i-se brusc de nesiguranţă.

— Exact, spuse Pellaeon dând din cap. Vremea în care geniul tactic al lui Thrawn ne-ar fi putut aduce vreun câştig a trecut de... când? De cinci ani? De şapte? De zece? Ce-ar mai putea face acum decât să ne aducă Noua Republică pe cap, de frică?

— Nu ştiu, domnule, Ardiff se opri. Dar nu asta vă preocupă, de fapt.

Pellaeon îşi privi mâinile. Erau noduroase din cauza vârstei şi înnegrite de lumina sorilor a o mie de lumi.

— Am fost cu Thrawn pentru ceva mai mult de un an, îi zise lui Ardiff. Am fost ofiţerul superior al flotei lui, elevul său – ezită – poate chiar confidentul lui. Nu sunt sigur. Ideea este că ne-a ales, pe Himera şi pe mine, când s-a întors din Regiunile Necunoscute. Nu a fost la întâmplare; ne-a ales.

— Nu, nu sunt prea multe lucruri pe care Thrawn să le fi făcut la întâmplare, aprobă Ardiff. De unde rezultă că dacă s-a întors...?

— A ales pe altcineva, termină Pellaeon fraza celuilalt, vorbele stră- pungându-i inima. Şi nu pot exista decât foarte puţine motive pentru care ar face asta.

— Nu poate fi funcţia, spuse Ardiff cu hotărâre. Sunteţi Comandantul Suprem, până la urmă. Şi, desigur, nu poate fi nici competenţa. Ce-a mai rămas?

— Viziunea, poate, sugeră Pellaeon, bătând uşurel cu vârful degetului în datapad. Această propunere de pace a fost ideea mea, ştii. Eu am venit cu ea, eu m-am bătut pentru ea şi eu le-am vârât-o Moff-ilor pe gât. Moff Disra a fost unul dintre cei care s-au opus cu tărie şi zgomotos. Moff Disra de pe Bastion. Coincidenţă?

Pentru o clipă, Ardiff tăcu.

— În regulă, zise el. Chiar dacă acceptăm toate astea – ceea ce eu nu accept, apropo – de ce să trimiţi

un grup de piraţi sau de mercenari să ne atace? De ce să nu vii aici şi să spui direct că ideea tratatului de pace cade?

— Nu ştiu, zise Pellaeon. Poate că nu a căzut. Poate că exact aici vrea Thrawn să stau. Fie să mă pregătesc să vorbesc cu Bel Iblis, din orice motiv, fie...

Strânse din buze.

— Fie să nu stau în calea lui. Undeva unde să nu mă pot amesteca în ce planuri o avea.

De data aceasta, tăcerea ţinu dureros de mult.

— Nu cred că v-ar face asta, domnule, spuse Ardiff în cele din urmă. Dar în vorbele lui Pellaeon nu putea distinge nicio urmă de convingere sinceră.

— Nu după toate prin câte aţi trecut.

— Nici tu nu crezi asta, zise Pellaeon încet. Thrawn nu era om; oricât de mult ar fi părut. Era un extraterestru, cu gânduri, scopuri şi planuri extraterestre. Poate că nu am însemnat pentru el nimic mai mult decât încă o unealtă pe care ar fi putut-o folosi în atingerea ţelului său. Oricare ar fi fost acesta.

Aproape ezitant, Ardiff atinse braţul lui Pellaeon.

— A fost un drum lung, domnule, spuse el. Lung, greu şi descurajant. Pentru noi toţi, dar cel mai mult, pentru dumneavoastră. Dacă pot face ceva...

Pellaeon se forţă să zâmbească.

— Mulţumesc, domnule căpitan, stai liniştit; n-o să mă dau bătut. Nu înainte de a se termina asta.

— Atunci rămânem aici? întrebă Ardiff.

— Pentru câteva zile, spuse Pellaeon. Vreau să-i dau lui Bel Iblis toate şansele.

— Şi dacă nu apare?

— Fie că da, fie că nu, pe urmă mergem pe Bastion, zise Pellaeon, simţind o urmă de tristeţe în voce. Pentru asta şi alte probleme, Moff Disra trebuie să dea nişte explicaţii.

— Da, domnule, spuse Ardiff, ridicându-se. Să sperăm că toată povestea asta cu apariţia lui Thrawn este doar un truc de-al lui.

— Cu siguranţă nu vom spera, îl admonestă Pellaeon cu blândeţe, întoarcerea lui Thrawn ne-ar revitaliza oamenii şi nu ar aduce decât bine Imperiului. Nu aş vrea să se spună niciodată că mi-am pus mândria deasupra acestor lucruri.

Ardiff îşi drese glasul.

— Nu, domnule, fireşte că nu. Îmi cer iertare, domnule amiral.

— Nu-i nevoie, căpitane, îl asigură Pellaeon ridicându-se în picioare. După cum spuneai, a fost un drum lung şi greu. Dar este aproape de final, într-un fel sau altul, se va sfârşi în curând.

Procedurile de intrare pe Astroportul Drev'starn erau considerabil mai stricte decât ultima dată când Drend Navett aterizase aici, pe lumea principală a bothanilor. Nu era de mirare, având în vedere evenimentele din ultimele cinci zile. După atacul-surpriză Ieresen împotriva uzinei lor orbitale şi adunarea de forţe militare de diferite specii pe cerul de deasupra lor, tensiunile creşteau într-un ritm rapid şi extrem de satisfăcător.

Iar procedurile bothane, de obicei atât de prielnice afacerilor, avuseseră de suferit, ca rezultat. Odată doar o simplă formalitate, ieşirea din zona de carantină a astroportului presupunea acum o verificare completă a identificării şi o scanare a transportului.

Nu că asta ar fi contat pentru Navett. De data aceasta, nu avea nimic în transport care să facă nici măcar pe vreun bothan paranoic să i se zburlească blana. Iar identificarea lui era atât de bună, cum numai Contrainformaţiile Imperiale le puteau face.

— Identificarea şi efectele dumneavoastră personale par să fie în ordine, spuse vameşul bothan după

procedura de cincisprezece minute care părea să fie în regulă astăzi.

— Totuşi, Departamentul de Importuri va trebui să efectueze şi alte teste pe animalele dumneavoastră înainte de a li se permite să intre în oraşul propriu-zis.

— Sigur, nicio problemă, zise Navettt, dând din mână într-unul dintre gesturile largi, specifice districtului Betreasley de pe Fedje unde se născuse, conform identificării. Habar nu avea dacă bothanul va observa astfel de subtilităţi, dar prima regulă a infiltrării este să îţi intri în rol aşa cum un soldat din trupele de şoc intră în armura lui.

— Hei, am mai făcut asta pe zeci de planete, adăugă el. Ştiu cum stă treaba cu carantina asta.

Blana bothanului se undui, abia vizibil.

— Pe multe lumi ziceţi? întrebă el. Aveţi vreo problemă cu păstrarea magazinelor?

Navett se încruntă, ca şi cum ar fi încercat să desluşească o propoziţie complicată, apoi se însenină.

— Nu, ai înţeles greşit, spuse el. Nu încerc să mă stabilesc undeva. În plus, dacă nu ai o mână de băieţi să se ocupe de magazin, nu poţi să te descurci în afacerile cu animale exotice decât dacă te tot muţi. O grămadă de exemplare de care nici nu auzi dacă nu te duci la sursă.

— Poate, murmură bothanul. Dar nu cred că veţi găsi prea mare cerere pe Bothawui în aceste vremuri tulburi.

— Glumeşti? zise Navett, lăsând să iasă la iveală un pic de aroganţă mieroasă. Hei, locul ăsta e perfect. O planetă sub asediu – multă încordare – e exact locul unde oamenii au nevoie de un animal ca să îşi ia gândurile de la problemele lor. Crede-mă – am văzut asta de zeci de ori.

— Dacă ziceţi dumneavoastră, spuse bothanul, unduindu-şi blana de pe umăr, fiindu-i în mod clar

indiferent dacă acest extraterestru cam bizar făcea sau nu profit.

— Mulţumesc, zise Navett, adunându-şi actele. Nu durează mult, da?

— Va dura atât cât cer regulile, spuse bothanul. Să aveţi o zi plină de pace şi de profit.

—Da. Şi tu la fel.

Cinci minute mai târziu, Navett mergea pe stradă, croindu-şi drum prin mulţimea de călători care se grăbeau spre şi dinspre astroport. Trecând de şirurile de speedere de teren de închiriat, se întoarse cu spatele la soarele care apunea şi se îndreptă mergând pe jos către un grup de hoteluri ieftine aflate la marginea zonei astroportului.

Având soarele în spate, observă umbra care venea după el cu câteva secunde înainte de a păşii Klif alături de el.

— Ceva probleme? întrebă celălalt încet.

— Nu, a mers foarte bine, răspunse Navett. Tu?

Klif scutură din cap.

— Niciuna. A luat mita, apropo, dar n-a vrut să promită că vom scoate animalele mai repede.

— Nu cu o mită atât de mică, aprobă Navett zâmbind pentru sine. O atenţie jignitor de mică din partea asistentului negustorului de animale de companie, şi niciuna de la negustor, ar fi trebuit să întărească imaginea lor, construită cu grijă, de mici afacerişti care încearcă să câştige iute fără să aibă habar cum stau lucrurile.

Iar cu bothanii, o astfel de imagine le garanta că vor fi în centrul distracţiei personale, a dispreţului ascuns şi a dezinteresului oficial total.

Ceea ce însemna că atunci când va veni vremea ca secţiunea Drev'starn a scutului planetar de pe Bothawui să cadă, o va face.

— Îi vezi pe Horvic sau Pensin acolo? întrebă Klif. Eu nu l-am zărit pe niciunul.

— Nu, dar sunt sigur că au intrat fără probleme, spuse Navett. Putem să stabilim punctul de întâlnire mâine, dacă reuşim să găsim un magazin destul de repede.

— Am luat o listă de închirieri, zise Klif. Cele mai multe au şi apartamente deasupra.

— Asta e bine, spuse Navett. Ne uităm la noapte pe ea şi vedem dacă e ceva în zona potrivită. Dacă nu, putem să vorbim cu un agent imobiliar dimineaţă.

Klif chicoti.

— Stai liniştit... ne-au mai rămas destui bani de dat mită.

— Da, murmură Navett, privind în jur.

Cu cincisprezece ani în urmă, spuneau zvonurile, informaţiile oferite de bothani conduseseră Alianţa Rebelă pe Endor şi duseseră la moartea împăratului Palpatine şi la distrugerea celei de a doua Stele a Morţii. În anii care trecuseră de atunci, bothanii fuseseră implicaţi în organizaţia Soarelui Negru, distrugerea Muntelui Tantiss şi multe alte lovituri împotriva Imperiului.

Nu cunoştea întregul scop al planului care se desfăşura aici; dar dintre toate lumile pe care Marele Amiral Thrawn le-ar fi putut alege pentru distrugere, puţine i-ar fi oferit mai multă satisfacţie personală decât aceasta.

Ajunseseră la hotelul ales şi, când începură să urce treptele, un robot străvechi care stătea de pază lângă uşă se mişcă.

— Bună seara, domnilor, şuieră el. Pot să vă chem un hamal?

— Nu, ne descurcăm, spuse Navett. N-are rost să aruncăm banii pe un robot.

— Dar, domnule, serviciul este gratuit, zise robotul, părând zăpăcit.

Deja Navett şi Klif trecuseră de el, împingând uşile şi intrând în hol.

Observară că ei erau singurii clienţi care îşi duceau bagajele.

Dar asta era bine. Lasă-i pe bothani şi pe oaspeţii lor mai sofisticaţi să râdă de ei pe la spate, dacă doreau. Când focul va începe să cadă din cer, râsetele se vor transforma în ţipete de groază.

Iar Navett se va bucura de fiecare clipă.

6

În a cincisprezecea zi petrecută în bezna peşterii de pe Nirauan, Mara Jade s-a trezit şi a descoperit că, în cele din urmă, sosise un salvator.

Nu era, totuşi, niciunul dintre cei la care s-ar fi aşteptat.

— Mara?

Se ridică brusc în culcuşul ei, clipind din reflex, în ciuda faptului că în bezna adâncă nu se vedea nimic. Senzaţia că cineva o strigase fusese tăcută, dar la fel de clară ca şi cum numele i-ar fi fost rostit cu voce tare. Îşi întinse Forţa... Şi în acelaşi timp sentimentul prezenţei lui pluti în ea. Al prezenţei lui şi al identităţii.

Era Luke.

Tonul emoţiilor lui se schimbă, urma dură de nelinişte care le străpungea transformându-se brusc în uşurare când simţi răspunsul ei şi află că era teafără. O

nouă urmă de aşteptare se scurse în mintea lui, iar când ea se concentră, simţi întunericul fizic din jurul Lui. Cel mai probabil era în peşteră, se hotărî ea, croindu-şi drum în direcţia ei.

Ceea ce, din păcate, însemna că aşteptarea lui era un pic prematură. Să găsească peştera era una; să se găsească unul pe altul prin mulţimea de coturi avea să fie cu totul altceva.

Dar Luke se gândise deja la asta. Întrebarea ei nerostită primi o nouă senzaţie de îmbărbătare din partea lui; şi chiar când Mara se încrunta, prinse un sentiment al altora care îl înconjurau, fiinţe care păreau să-l urmeze. Se părea că acele creaturi asemănătoare cu mynock-ii, care o aduseseră aici, îl călăuzeau.

Se uită la tavan şi la pereţii din jurul ei. Acolo erau şi mai multe astfel de fiinţe, urmărind-o în tăcere.

— Vine Skywalker, anunţă ea în întuneric. Sunteţi mulţumiţi?

Erau. Chiar şi cu imposibilitatea frustrantă de a le auzi cuvintele direct, nu putea confunda fiorul de agitaţie care îi străbătea.

— Cât mă bucur, zise ea.

Ridicându-se în picioare, înaintă pipăind către pârâul subteran care curgea clipocind prin stâncă la câţiva metri depărtare. Alesese acest loc mai demult, în timpul captivităţii ei, ca pe unul care îi oferea apă de băut, şi în zilele trecute de atunci învăţase să parcurgă drumul până la el fără ajutorul baghetei luminoase.

Ajunse la pârâu, găsi piatra plată aşezată la îndemână, unde îşi ţinea sticluţa cu soluţie de spălat din trusa de supravieţuire şi îşi dădu jos salopeta. Îmbrăcămintea era unul dintre modelele de calitate, care erau obişnuite la bordul navelor lui Karrde, iar mizeria şi uleiurile se curăţau uşor de pe ea. De pe Mara, însă, nu

erau la fel de uşor de dat jos; şi dacă avea să primească vizitatori, părea potrivit să se facă prezentabilă.

Apa era mică, în plus, curgea repede şi era rece ca gheaţa. Mara se stropi pe tot corpul, încercând să nu clănţăne prea mult din cauza şocului termic. Câteva picături de soluţie de spălat, o altă scufundare chinuitoare în gheaţa lichidă a pârâului pentru a se limpezi şi termină. O adiere doar puţin mai caldă bătea prin acelaşi loc prin care curgea pârâul, iar ea stătu în acest curent câteva minute, scuturându-şi surplusul de apă şi părul până când fu aproape uscată. Îmbrăcând din nou salopeta, îşi adună lucrurile şi se întoarse la tabără.

Tocmai la timp. Încă îşi punea la loc echipamentul în rucsac atunci când zări primele pâlpâiri ale luminii reflectate de tavanul înalt şi de pereţii stâncoşi. Rulându-şi sacul de dormit şi băgându-l în rucsac, se aşeză pe ;scaunul; ei – o altă piatră aproape plată – şi aşteptă.

Păru să treacă un timp nedeterminat până când lumina care se reflecta deveni, în cele din urmă – un Maestru Jedi ţinând o baghetă luminescentă; şi de abia atunci înţelese Mara de ce aşteptase atât de mult. Luke era împovărat cu ceea ce părea a fi una dintre trusele de supravieţuire de tipul totul-mai-puţin-clapete-de-dejecţie, pe care oamenii lui Karrde le alcătuiau cu plăcere; şi, rulând stângaci, dar brav, alături de el, pe terenul accidentat, era droidul lui astromec R2.

— Mara? strigă Luke, iar vocea îi răsună în peşteră.

— Aici sunt, răspunse Mara, ridicându-se şi fluturând bagheta luminescentă. Dar ştii că nu te-ai grăbit.

— Scuze, spuse el sec, înaintând cu greu spre ea. Nu am găsit ghişeul local pentru închirieri de aerospeedere şi a trebuit să o luăm pe jos. Arăţi bine.

— Tu arăţi îngrozitor, replică ea, cercetându-l cu un ochi critic.

Jacheta lui şi salopeta de sub ea erau pătate de noroi şi de transpiraţie

şi presărate cu mici rupturi şi găuri.

— Dar cât ai mers? Ai făcut turul planetei?

— Nu, doar vreo zece kilometri, zise el, scuturându-şi rucsacul din spate şi trecându-şi o mână prin păr. Dar au fost numai stânci şi sălbăticie.

— Şi ciulini, se pare, adăugă Mara arătând spre rupturile din salopeta lui. Vrei să te speli? Un pic mai în colo e un pârâu care nu are prea multă gheaţă în el.

Droidul bolborosi.

— Poate mai târziu, spuse Luke. Cum s-au purtat cu tine?

Mara dădu din umeri.

— Ambiguu, zise ea. La început, am crezut că sunt ţinută prizonieră. Dar nu i-a deranjat să mă mişc prin apropiere, aşa că m-am gândit că s-ar putea să mă fi înşelat. Pe de altă parte, nici nu mă lasă să mă depărtez prea mult în vreo direcţie, iar sabia mea de lumină şi pistolul cu laser sunt tot la ei.

— Pistolul?

— Da, pistolul meu, spuse Mara, pe un ton care însemna „las-o baltă”. Extratereştrii îi luaseră ambele arme principale; dar nu observaseră micul pistol de rezervă ascuns, în tocul lui, pe antebraţul ei stâng. Până acum, nu avusese ocazia să-l folosească, dar nici nu voia ca Luke să-i dezvăluie existenţa.

— Şi sabia de lumină, repetă ea. Aşa că acum nu mai ştiu ce se petrece.

— Da, ghizii mei qom jha mi-au spus că îi înţelegi cu greu, zise Luke. Părea că înţelesese mesajul despre pistol. Eu cred că motivul pentru care te-au adus aici a fost să te ţină în siguranţă.

— De asta mi-era frică, spuse Mara, simţind cum i se înroşeau obrajii şi sperând să nu se vadă cât îi era de ruşine.

Era destul de rău că cineva fusese nevoit să bată tot drumul până la marginea Spaţiului Necunoscut pentru a o salva după ce se dăduse singură cu capul de o piatră. Era şi mai rău că acel cineva era Luke Skywalker, Maestru Jedi, care probabil avea un milion de alte lucruri mai bune de făc ut decât asta. Dar ca ;salvarea; să fie din ceea ce părea a fi, în esenţă, un serviciu improvizat de babysitteri extratereştri, asta era peste poate de ruşinos.

— Nu-ţi face probleme, zise Luke încet.

Ea roşi şi mai tare.

— La naiba, Skywalker, nu te băga în mintea mea.

Îi simţi propria îmbujorare de jenă din cauza indiscreţiei neintenţionate.

— Scuze, îşi ceru el iertare. Dar nu am vrut. Au spus că au fost nevoiţi să te protejeze din cauză că erai vânată de Ameninţătorii din Turnul înalt.

Mara se încruntă, uitând rapid de ruşinea ce o cuprinsese.

— Ameninţătorii?

— Aşa îi numesc qom jha-ii, răspunse Luke. Fiinţe asemănătoare nouă, zic ei, şi aliate cu Imperiul.

— Minunat, murmură Mara. Având atenţia concentrată în ultimele zile asupra supravieţuirii şi a explorării împrejurimilor, motivul pentru care venise pe Nirauan fusese aproape uitat.

Dar acum şi-l reamintea rapid: nava misterioasă pe care ea şi Luke o zăriseră furişându-se pe lângă baza piraţilor Cavrilhu şi cea care, mai târziu, zburase pe lângă distrugătorul spaţial al lui Booster Terrik. Fiinţe extraterestre cu tehnologie extraterestră, dar cu o influenţă imperială distinctă adăugată construcţiei.

— Deci am avut dreptate, zise ea. Chiar căutau imperiali la baza Cavrilhu.

— Aşa începe să pară, spuse Luke. Deşi să nu uităm că nu avem decât cuvântul qom jha-ilor pentru asta. Va trebui să verificăm şi noi.

— Hm! Mara se uită la el. Deci pot să vorbească cu tine, da?

— Prin Forţă, da. Luke se opri, privind uşor în gol, ca şi cum ar fi ascultat un sunet slab. Mara îşi întinse şi ea Forţa, dar în afară de ciripitul obişnuit al creaturilor, tot nu putea distinge decât aproape-voci le familiare care scoteau aproape-cuvinte.

— Nu auzi? întrebă el.

— Nu înţeleg, recunoscu Mara. Gândul o irita aproape la fel de mult ca faptul că trebuia să fie salvată. Ce spun?

— Deocamdată, nu prea multe, zise Luke. Aşteaptă să sosească negociatorul lor. Am înţeles dintr-o conversaţie anterioară pe care am avut-o cu un grup numit qom qae că acesta este termenul pentru conducător sau reprezentant.

— Aha. Mara se încruntă când un fior de neplăcere trecu prin aproape-voci. Am sentimentul clar că nu le place prea mult de qom qae-i.

— Da, ştiu, aprobă Luke, pe un ton puţin cam neliniştit. De fapt, s-ar putea să fie în parte şi vina mea. Cred că sunt nemulţumiţi că am adus un qom qae cu mine aici.

— Nu e chiar cel mai diplomatic lucru pe care l-ai fi putut face.

— A petrecut ultimele două zile arătându-mi drumul până aici, răspunse Luke, pe un ton uşor defensiv. A vrut să intre să te vadă, iar eu am hotărât că şi-a câştigat măcar acest drept. În plus, orice s-ar întâmpla, probabil că priveşte ambele grupuri.

— S-ar putea. Mara se uită în jurul lor. Unde este această călăuză?

— Pe acolo pe sus, zise Luke măturând tavanul cu raza baghetei luminoase. Fiecare dintre qom jha-ii ca nişte mynock-i zvâcni când fasciculul de lumină trecu, ferindu-se de strălucire.

Cu toţii în afară de unul, o creatură ceva mai mică, a cărei piele dură părea să fie de o culoare ceva mai deosebită decât a celorlalte fiinţe adunate strâns în jurul ei. De asemenea, spre deosebire de ceilalţi, care stăteau atârnaţi lejer de crăpăturile sau umflăturile din tavan, acesta stătea drept şi cu stângăcie pe o piatră care ieşea din perete.

— El e? întrebă Mara.

— Da, zise Luke, ţinând lumina asupra lui pentru o clipă, apoi întorcân- d-o iar spre pământ.

— Îl cheamă Copilul Vânturilor.

Mara dădu din cap, gândindu-se la zborul ei prin canion şi la toate micile peşteri pe care le observase că străpungeau pereţii acestuia.

— Să înţeleg că qom qae-ii locuiesc pe stânci?

— Cuibul lui da, cel puţin, spuse Luke. Tatăl său este şi negociatorul lor.

— Prieteni sus-puşi, zise Mara. Ar putea fi util.

— Nu sunt sigur că „prietenie” termenul cel mai potrivit, spuse Luke sec. Se pare că au fugit cu X-interceptorul meu când nu eram atent, iar Copilul Vânturilor fie nu vrea, fie nu poate să îmi zică unde l-au dus. Trebuie să fi fost nevoie de o mulţime dintre ei doar ca să îl mişte.

— Aşa e, spuse Mara strâmbându-se. Ştiu pentru că i-am văzut pe qom jha-i făcând acelaşi lucru cu Apărătorul meu, purtându-l prin peşteră, cine ştie unde. Se pare că au mai multe în comun cu qom qae-ii decât ar vrea să recunoască.

— De fapt, Apărătorul tău nu e prea departe, zise Luke. R2 şi cu mine l-am zărit când veneam. I-a făcut o scanare rapidă – nu părea să fie avariat.

— Asta-i o uşurare, spuse Mara simţind cum i se ridica o mică parte din greutatea de pe inimă. Poate că Apărătorul nu ar fi reuşit să o ducă până acasă, dar fără el nici nu s-ar fi putut ridica de la pământ.

— După toate prin câte a trecut Karrde ca să pună mâna pe el, m-ar ucide dacă l-aş pierde. Când vine cu întăriri?

Luke se strâmbă.

— Ei, ca să fiu sincer... i-am spus să nu mai trimită pe nimeni.

Mara simţi cum i se uscă gura.

— Aşa, care va să zică, spuse ea, luptându-se să îşi păstreze calmul vocii. Dacă Luke începea să revină la obiceiurile lui de Jedi atotputernic...

— Doar nu crezi că dacă noi doi ne ocupăm de o fortăreaţă plină de inamici o să avem prea mari avantaje, nu?

O expresie stranie trecu pe faţa lui.

— Nu despre asta era vorba, protestă Luke. Nu am crezut că ar fi o idee bună ca o întreagă forţă de atac să năvălească în sistem. Mai ales că nu ştiam dacă eşti sau nu prizonieră.

— Cred că e logic, acceptă Mara, relaxându-se un pic. Cred că asta înseamnă şi că nu ai niciun crucişător spaţial ascuns în sistemul exterior, nu?

— Mă îndoiesc că Noua Republică ar putea renunţa chiar şi la un transportor înarmat acum, zise Luke, iar expresia feţei i se întunecă. Lucrurile devin foarte urâte acolo.

— Lasă-mă să ghicesc. Caamas şi bothanii?

— Caamas, bothanii şi o mie de lumi care folosesc Caamas-ul ca scuză pentru a-şi rezolva vechile probleme

cu vecinii lor, îi spuse el. Şi, sincer, încep să mă întreb dacă există într-adevăr o cale de a opri toate astea.

— Ce gând îmbucurător, mârâi Mara. Hai să le luăm pe rând, bine? începem cu a confirma că aceşti Ameninţători sunt aceiaşi cu cei pe care îi căutăm. Bănuim că am reperat una dintre acele nave extraterestre care intra aici atunci când am ieşit din viteza super luminică, dar era prea departe pentru a o identifica pozitiv.

— Oh, ei sunt, o asigură Luke. Doi dintre ei m-au escortat la venire, apoi au încercat să mă doboare.

Mara se strâmbă.

— Cred că asta spune totul despre tabăra în care sunt.

— Nu neapărat, o preveni Luke. Sau, cel puţin, nu permanent. Am putea reuşi să-i convingem... stai o clipă. A venit negociatorul.

Mara dădu din cap; deja simţise aşteptarea de dinaintea sosirii.

— Va trebui să îmi traduci, îi spuse ea. Îmi doresc să îi pot auzi şi eu.

— Cu siguranţă ar simplifica lucrurile, aprobă Luke, încreţindu-şi fruntea gânditor. Mă întreb dacă... uite, dă-mi mâna.

— Mâna? repetă Mara, încruntându-se când i-o întinse.

— Eu îi pot simţi, explică el, luându-i mâna cu dreapta şi ţinând-o strâns. Noi ne putem simţi unul pe altul. Dacă putem stabili o legătură destul de puternică...

— Merită încercat, aprobă Mara întinzându-şi Forţa.

Comunicaţiile extratereştrilor erau acum mai clare, într-adevăr, ca nişte cuvinte şoptite printre ciripituri, dar un pic prea încete pentru a fi desluşite, îşi întinse Forţa şi mai mult, încruntându-se din cauza concentrării.

— Hai să încercăm asta, zise Luke, păşind aproape de ea şi îndreptându-şi faţa în aceeaşi direcţie ca a ei. Trecându-i mâna din dreapta în stânga, îşi trecu braţul drept pe după talia ei şi se aplecă pentru a-şi lipi capul de al ei.

Şi în acel moment, ca un ecran stricat al cărui sistem de auto-reglaj tocmai a pornit, sunetele şi senzaţiile vagi pe care le prinsese în ultimele două săptămâni se închegară brusc în cuvinte.

—... *Negociatorul pentru acest cuib al qom jha-ilor*, se scurseră vorbele în mintea ei. *Sunt cunoscut ca Mâncătorul de Termite de Foc. Qom jha se bucură că în cele din urmă ai venit la noi.*

— Suntem bucuroşi să fim aici, spuse Luke pe un ton grav. Eu sunt Luke Skywalker, după cum se pare că deja ştiţi. Ea este prietena şi aliata mea, Mara Jade.

Un val de emoţie străbătu încăperea.

— *De ce ai adus-o la noi, Maestre Călător în Ceruri?* întrebă Mâncătorul de Termite de Foc, cu o precauţie ciudată în voce.

Luke se încruntă.

— Nu am adus-o eu; a venit de bunăvoie. Este vreo problemă?

— *Nu ai ascultat mesajul nostru în legătură cu această Jad din Mara?* întrebă Mâncătorul de Termite de Foc. *Cu siguranţă l-ai primit deja.*

— Nu am primit niciun mesaj de la voi, spuse Luke. Când şi unde a fost trimis?

— *Nu înţeleg,* zise Mâncătorul de Termite de Foc, părând îngrijorat acum. *Cum adică niciun mesaj?*

— Adică niciunul, spuse Luke. Nu am auzit despre această lume înainte ca prietenii Marei să-mi povestească despre prinderea ei.

— *Dar mesajele au fost trimise,* insistă Mâncătorul de Termite de Foc. *Aşa a promis negociatorul qom qae...*

Se întrerupse, bătând ameninţător din aripi.

— *Tu... qom qae, se răsti el. Ieşi în faţă şi vorbeşte în apărarea cuibului tău.*

Lângă porţiunea de zid pe care stătuse Copilul Vânturilor avu loc o agitaţie bruscă. Mara îşi îndreptă bagheta luminoasă în acea direcţie, tocmai la timp pentru a-l vedea pe micul qom qae căzând către podea pentru a evita trei qom jha care încercau să-l lovească. Aceştia îşi schimbară direcţia către el; schimbându-şi şi el direcţia, Copilul Vânturilor coti în sus şi către o crăpătură largă din peretele opus, sub tavan.

— Lăsaţi-l în pace! strigă Luke tăios. E doar un copil.

— *Este un qom qae,* se răsti Negociatorul când Copilul Vânturilor plonjă cu capul înainte în crăpătură. *Este responsabil pentru trădările cuibului său.*

Luke dădu drumul mâini Marei şi se depărtă de ea cu un pas.

— Nu îl veţi ataca şi nici hărţui, zise el pe un ton de comandă, vorbele fiindu-i subliniate de trosc-vâjul şi de lama de un verde strălucitor a sabiei de lumină.

— Lăsaţi-l în pace, eu îi voi pune întrebări.

Din experienţa Marei, un Jedi cu sabia aprinsă era o privelişte care de obicei le făcea pe fiinţele conştiente să se oprească pentru o clipă sau două de reflecţie serioasă. Qom jha-ii fie nu înţelegeau, fie nu le păsa, fie presupuneau că o distanţă de cinci metri pe verticală ar fi fost o apărare potrivită faţă de arma strălucitoare de sub ei. În lumina verde, Mara îl putu vedea pe Copilul Vânturilor încercând să se înghesuie mai adânc în adăpostul limitat oferit de crăpătură, lovind fără succes către cei trei qom jha-i care băteau din aripi în jurul lui. Un ordin de la negociator, pe care Mara îl simţi pe jumătate, de neînţeles acum, când Luke se depărtase de ea, şi un alt grup de qom jha-i se desprinse din tavan şi se îndreptă spre confruntare.

Şi era vremea, hotărî ea, să le amintească extratereştrilor exact cu cine aveau de a face. Aruncându-şi bagheta luminoasă în mâna stângă, smulse cu dreapta pistolul de rezervă din tocul de pe antebraţ şi trase trei focuri ţintite cu precizie în peretele din jurul ascunzătorii Copilului Vânturilor.

Cu un ţipăt surprins, qom jha-ii care atacau se retraseră din faţa exploziilor şi a aşchiilor de piatră, bătând pentru o clipă din aripi înainte de a se aşeza în noi poziţii pe tavan, departe de qom qae-ul asediat. Un alt ordin pe jumătate simţit veni de la negociator, şi peste încăpere se aşternu o linişte încordată.

— Acum o clipă îi ziceaţi Maestre, strigă Mara către extratereştri. Este un Maestru Jedi care trebuie respectat şi ascultat sau nu?

Avu loc un torent de aproape-cuvinte.

— Traducerea? murmură Mara.

— A zis: „Nu eşti în poziţia de a-i vorbi astfel negociatorului qom jha”, îi spuse Luke, mutându-şi sabia de lumină în mâna stângă şi venind iar lângă ea. Privind îngrijorat la tavan, îşi puse iar braţul în jurul ei şi îşi lipi capul de al ei...

—... *Într-adevăr, chiar acum atârnaţi prinşi de o piatră sfărâmicioasă*, intră iar în mintea ei vocea Mâncătorului de Termite de Foc. *Negi că eşti aceeaşi Jad din Mara care odată zbura alături de cuibul Imperiului?*

Braţul lui Luke păru să se încordeze pe spatele Marei.

— Ce vrei să spui? întrebă el cu precauţie.

— Cei din Turnul înalt au făcut mare agitaţie şi negocieri în privinţa acestei fiinţe, zise Mâncătorul de Termite de Foc pe un ton întunecat.

Poate că încrederea noastră în tine este cea care atârnă prinsă de o piatră sfărâmicioasă, Maestre Călător în Ceruri.

— Sau poate că piatra sfărâmicioasă este în capetele voastre, replică Mara înainte ca Luke să poată răspunde. Dacă vreun inamic al Imperiului vorbeşte despre mine, este pentru că sunt aproape în capul listei cu duşmani ai lor. Sau nu v-aţi obosit să ascultaţi întreaga conversaţie?

Negociatorul dădu iar din aripi, dar, de data aceasta, gestul avea o urmă de nesiguranţă în el.

— *Limba lor nu este uşor de înţeles*, acceptă el. *Însă deja am fost trădaţi o dată de qom qae şi nu dorim să adăugăm încă o trădare acesteia. Maestre Călător în Ceruri, ai spus că îl vei forţa pe qom qae să vorbească în apărarea cuibului său?*

— Am spus că eu îi voi pune întrebări, îl corectă Luke cu blândeţe, stingând sabia. Copile al Vânturilor, coboară aici.

Urmă un moment de ezitare; iar apoi qom qae-ul se strecură din crăpătură şi ateriză pe o piatră de lângă Luke.

— Sunt aici, Jedi Skywalker, spuse el, uitându-se, încă îngrijorat, la tavan.

— Cuibul tău de qom qae a primit mesaje pentru mine şi Noua Republică de la acest cuib de qom jha? întrebă Luke. Şi Negociatorul tău a promis Mâncătorului de Termite de Foc că va trimite aceste mesaje?

Copilul Vânturilor păru să-şi încovoaie aripile peste cap, un sentiment puternic de vină neliniştită emanând dinspre el.

— *Nu sunt în poziţia de a negocia pentru cuibul meu,* zise el. *Vânătorul Vânturilor...*

— *Vânătorul Vânturilor nu este aici,* îl întrerupse brusc Mâncătorul de Termite de Foc. *Vei răspunde întrebării.*

Copilul Vânturilor se ascunse şi mai mult între aripi.

— *Este aşa cum spui*, acceptă el fără tragere de inimă.

— Ei, asta se potriveşte, mormăi Mara. Am fi putut afla despre acest loc cu ani în urmă.

— Aşa se pare, zise Luke. De ce nu au fost trimise mesajele, Copil al Vânturilor?

— *Vânătorul Vânturilor a hotărât că nu ar fi sigur,* spuse tânărul qom qae. *Ar fi fost nevoie ca un qom qae să se prindă de una dintre maşinile zburătoare ale Ameminţătorilor şi să îndure o călătorie lungă prin frig şi întuneric pentru a ajunge la tine.*

— *Acesta nu este un motiv de trădare a negocierilor noastre*, zise Mâncătorul de Termite de Foc cu dispreţ. *Qom qae-ii au zburat astfel prin întuneric de multe ori, aşa susţin. Recunoaşte că frica şi laşitatea v-au făcut să trădaţi.*

— *Voi, cei din qom jha, sunteţi în siguranţă în peşterile voastre*, răspunse Copilul Vânturilor. *Noi, cei din qom qae, trăim în aer liber.*

— *Oare Ameninţătorii nu ne ameninţă pe toţi?* întrebă Mâncătorul de Termite de Foc, bătând din aripi.

— *Ameninţătorii intră în peşterile voastre ca să îşi caute răzbunarea la qom jha?* replică tânărul qom qae. *Răzbunarea lor se va abate doar asupra qom qae-ilor.*

— *Oare qom jha-ii nu sunt primii care îşi riscă vieţile căutând să afle planurile Ameninţătorilor? Oare qom jha-ii nu continuă să îşi asume aceste riscuri?*

— *Află qom jha-ii ceva de valoare? Nu aţi confundat-o pe această prietenă şi aliată a lui Jedi* Skywalker *cu una ce zboară alături de cuibul Ameninţătorilor?*

— Destul, interveni Luke în ceartă. Orice s-ar fi întâmplat s-a terminat şi a încerca să împărţim vina nu ne va aduce nimic. Bine, deci mesajele n-au fost trimise. Dar acum suntem aici şi suntem gata să vă ajutăm.

— Întrebarea este, adăugă Mara, dacă meritaţi ajutorul nostru.

Luke se întoarse pe jumătate pentru a se încrunta la ea.

— Ce faci...?

— Taci, mormăi ea. Ai încredere. Ei, Mâncătorule de Termite de Foc?

Urmă o altă tăcere stânjenitoare.

— *Ne este teamă de Ameninţători,* recunoscu negociatorul cu părere de rău. *Şi qom jha-ii, şi qom qae-ii zboară în umbra ghearelor lor. Am dori să îndepărtăm această ameninţare, dacă vreţi.*

— Da, v-am înţeles dorinţele, zise Mara. Dar nu aceasta este problema. Problema este dacă meritaţi sprijinul nostru. Şi dacă da, cum intenţionaţi să o dovediţi.

— *Ce dovadă aştepţi?*

— Pentru început, vom avea nevoie de ajutor să intrăm în Turnul înalt, spuse Mara. Presupun că ai voştri au intrat în el de undeva din acest sistem de peşteri; vom avea nevoie de călăuze către acea intrare. După aceea, s-ar putea să avem nevoie ca unii dintre voi să creeze o diversiune sau să întreprindă recunoaşteri ale teritoriului.

Negociatorul dădu din aripi.

— *Cererea ta va pune acest cuib în pericol.*

— Cererea ta ne pune pe noi în pericol, replică Mara. Sau ai prefera să renunţăm şi să plecăm chiar acum?

Avu loc un scurt fir secundar de conversaţie, fie prea rapidă, fie prea străină pentru ca Mara să o înţeleagă.

— Sper că ştii ce faci, murmură Luke.

— Oricum ai lua-o, tot o să avem nevoie de ghizi, spuse Mara. Oricum, am mai avut de a face cu astfel de culturi. Oricine îşi numeşte şeful „negociator” se aşteaptă să negocieze. A te oferi să faci ceva gratis

pentru ei şi a spera ca ei să răspundă la fel nu funcţionează de obicei. Le trezeşte bănuielile.

Lângă Luke, Copilul Vânturilor se agită.

— *Ce vei face acum cu mine, Jedi* Skywalker*?* întrebă el.

— Stai liniştit, zise Luke. O să mă asigur că vei ieşi în siguranţă de aici şi că vei ajunge la cuibul tău.

Qom qae-ul îşi încovoie aripile.

— *Nu mă pot întoarce.*

Luke se încruntă.

— De ce?

— *Nu mă vor primi înapoi,* spuse el. *L-am nesocotit pe negociatorul qom qae şi nu mi se va permite să mă alătur cuibului din nou.*

Luke îşi întinse capul într-o parte.

— Nu ţi se va permite să te alături? întrebă el critic. Sau nu ţi se va permite să te alături fără să fii pedepsit?

Emoţiile tânărului qom qae se agitară.

— *Aş prefera să merg cu voi la Turnul înalt*, zise el. *Dacă voi vedea direct pericolele ridicate de aceşti Ameninţători, le voi înţelege mai bine. Poate că voi reuşi să îi conving pe ceilalţi qom qae să vă ajute.*

— Cum spuneam: negociatori, zise Mara ironic.

— Da, încep să înţeleg, spuse Luke pe acelaşi ton. Îţi apreciez oferta, Copil al Vânturilor, dar se poate să fie foarte periculos.

— *Aparatul vostru va călători cu voi?*

Mara aruncă o privire droidului astromec care stătea într-o parte ciripind încet pentru sine.

— Bună întrebare, aprobă ea. Cu siguranţă ne va încetini.

— Adevărat, dar dacă vrem să avem vreo şansă de a intra în sistemele de calculatoare ale Turnului înalt, o să avem nevoie de el, arătă Luke.

— Presupunând că măcar reuşeşte să intre în legătură cu acele reţele, avertiză Mara. Sunt extratereştri, ştii.

— Ştim că folosesc tehnologie imperială în navele lor spaţiale, îi reaminti Luke. Sunt destule şanse ca ei să aibă şi cel puţin câteva calculatoare de ale noastre acolo.

— *Dacă aparatul vostru călătoreşte cu voi, eu de ce nu pot?* vorbi iar Copilul Vânturilor. *Odată ajuns în aerul liber şi luminile puternice ale Turnului înalt, voi fi un cercetaş mai bun decât aceşti locuitori ai peşterilor.*

— Doar că tu nu ştii nimic despre Turnul înalt, zise Luke. În plus, având în vedere rivalitatea dintre cele două cuiburi ale voastre, nu cred că Mâncătorul de Termite de Foc va vrea să zăboveşti pe teritoriul lui mai mult decât trebuie.

Copilul Vânturilor bătu din aripi.

— *Atunci poate că este vremea ca această rivalitate să ia sfârşit,* spuse el cu măreţie. *Poate că este vremea ca un qom qae brav şi de onoare să iasă în faţă şi să vindece piatra sfărâmicioasă de sub ghearele noastre.*

Luke şi Mara se uitară unul la altul.

— Tu? se aventură Luke.

— *Vă îndoiţi de sinceritatea mea?* rosti Copilul Vânturilor. *Eu, care l-am sfidat pe negociatorul propriului meu cuib pentru a te aduce aici!*

— Nu sinceritatea ta o punem la îndoială, îl asigură Luke. Este... bine...

— *Este vârsta mea,* zise tânărul qom qae, pe un ton care acum era în mod clar îmbufnat. *Nu credeţi că un copil care încă poartă numele tatălui său poate înfăptui fapte măreţe.*

Brusc, Mara observă că discuţia de pe tavan încetase. Mâncătorul de Termite de Foc şi ceilalţi qom jha-i ascultau cu atenţie la conversaţia care avea loc sub ei.

Şi îşi dădu seama că, având un membru al unui cuib rival alături de ei în călătorie, oricine ar fi fost trimis de Mâncătorul de Termite de Foc ar fi făcut de două ori mai mult pentru a arăta cât de folositori pot fi qom jha-ii.

— Nu, nu suntem îngrijoraţi de vârsta ta, îi spuse ea Copilului Vânturilor. Până la urmă, eu eram încă un copil când am plecat în prima mea misiune pentru împărat, Luke nu era cu mult mai mare când a început să zboare cu războinicii Rebeliunii.

Putu simţi încruntarea lui Luke. Dar era evident că înţelesese tonul ei, deoarece dădu din cap în semn de aprobare.

— Are dreptate, îi zise el qom qae-ului. Uneori dorinţa de a reuşi şi voinţa de a învăţa sunt mult mai importante decât vârsta sau experienţa.

— Partea cu „voinţa de a învăţa” înseamnă că vei respecta ordinele, adăugă Mara cu asprime. Dacă ţi se spune să te opreşti, să te mişti, să te fereşti sau să te dai din drum, o faci şi întrebi după aceea. S-a înţeles?

— *Mă voi supune fără crâncnire*, zise Copilul Vânturilor, iar în tonul lui nu se putea să nu observi exuberanţa tinerească. *Nu veţi regreta alegerea făcută.*

Luke se uită la qom jha-i.

— Qom qae-ii ne-au oferit serviciile copilului negociatorului, spuse el. Ce oferă qom jha-ii ca dovadă a valorii lor?

— *Într-adevăr, va fi greu să egalăm un dar atât de preţios,* zise Mâncătorul de Termite de Foc, cu o notă clară de sarcasm în ton. *Totuşi, nu putem decât să încercăm.*

Dădu un ordin bătând din aripi, şi trei qom jha-i coborâră de pe tavan şi se aşezară pe pietre în faţa lui Luke şi a Marei.

— *Spărgătorul de Pietre, Păstrătorul Promisiunilor şi Constructorul cu Liane au înfruntat cu toţii pericolele*

cavernelor pentru a pătrunde în Turnul înalt. Aceştia vă vor arăta drumul şi vă vor apăra cât de bine vor putea de pericolele peşterilor.

— Mulţumim, spuse Luke plecându-şi capul. Se pare că qom jha-ii merită într-adevăr ajutorul nostru.

— *Qom jha-ii sunt încântaţi să fie consideraţi astfel,* zise Mâncătorul de Termite de Foc. *Drumul este lung, totuşi, iar pentru fiinţe fără aripi călătoria spre intrare va dura câteva cicluri solare. Când ajungeţi acolo şi sunteţi pregătiţi să intraţi, trimiteţi vorbă înapoi şi alţi vânători qom jha vi se vor alătura pentru a vă apăra.*

— Ne va fi de mare ajutor, spuse Luke. Din nou, vă mulţumim.

— Iar eu vreau să-mi primesc înapoi sabia de lumină şi pistolul cu laser, adăugă Mara.

— *Vor fi înapoiate imediat*, promise Mâncătorul de Termite de Foc. *Vom vorbi din nou, Maestre Călător în Ceruri. Până atunci, drum bun.*

Se lăsă să cadă de pe tavan şi zbură în beznă dincolo de raza baghetelor luminoase, urmat de restul qom jha-iilor. Un minut mai târziu, doar Copilul Vânturilor şi cele trei călăuze qom jha mai rămăseseră.

— Se pare că a mers bine, comentă Mara.

— Într-adevăr, o aprobă Luke. Retrag totul.

— Ce retragi?

— Orice îndoieli aş fi avut, zise el. Ai fost minunată. Cât de repede eşti gata să plecăm?

— Sunt gata acum, spuse Mara, cercetându-l cu un ochi critic. Dar totuşi, eu am stat degeaba în ultimele două săptămâni, numărând pietrele. Întrebarea este dacă tu eşti gata de mers sau dacă mai bine te-ai odihni câteva ore.

Droidul ciripi cu tandreţe.

— Cred că R2 votează pentru odihnă, zise Luke zâmbind. Surâsul se şterse. Dar nu cred că ar trebui să

plecăm imediat. L-ai auzit pe negociator – ne aşteaptă un drum lung.

— Iar tu ai un milion de alte lucruri mai bune de făcut acasă, zise Mara, simţind un val proaspăt de vinovăţie.

— Nu am spus asta, zise Luke cu blândeţe.

— Nu înseamnă că nu este adevărat, mârâi ea. Uite, dacă vrei să pleci, sunt sigură că qom jha-ii şi cu mine...

— Nu, spuse el iute.

Iute; şi pe un ton doar un pic prea ascuţit.

— Te-a călcat cineva pe bătături? întrebă ea privindu-l curioasă.

Dar dacă existase vreun semn pe faţa lui, acesta dispăruse acum.

— Trebuie să fiu aici, zise el încet. Nu mă întreba de ce.

Pentru câteva clipe, se priviră fix unul pe altul. Mara îşi întinse Forţa, dar emoţiile lui Luke nu trădau mai mult decât faţa lui.

— În regulă, spuse ea în cele din urmă. Stai să-mi iau rucsacul. Cred că Karrde s-a gândit să îţi dea o baghetă luminoasă de rezervă.

— De fapt, a trimis trei, zise Luke lăsându-se pe vine lângă rucsacul lui şi scoţând una dintr-un buzunar exterior.

— Oh, şi ar trebui să umplu sticlele astea cu apă înainte de a pleca. Ziceai că e un pârâu în apropiere?

— E acolo, spuse Mara arătând cu mâna în timp ce păşea către rucsacul ei şi se apleca lângă el. Stai o clipă şi îţi arăt.

Nu, nu trebuia să întrebe, se hotărî ea în timp ce verifica închizătorile. Nu acum. Dar va găsi o cale să aducă iar subiectul în discuţie mai târziu.

Pentru că, orice ar fi fost, era ceva ce îl îngrijorase pe Luke. Şi orice îngrijorează pe un Cavaler Jedi merită foarte mare atenţie.

— În regulă, zise ea ridicându-se în picioare şi punându-şi rucsacul pe un umăr. Urmează-mă. Şi ai grijă pe unde calci.

7

— Asta e, zise Han făcând semn cu capul spre videcranul Şoimului. Pakrik Minor. Nu-s prea multe de văzut, nu?

— E minunat, îl asigură Leia privind spre lumea în picăţele verzi- albastre care se profila în faţa lor. O vacanţă. O vacanţă adevărată. Fără Coruscant; fără politică; fără problema Caamas; fără răzbunări străvechi şi războaie mocnite. Chiar şi fără copii, droizi sau noghri-i grijulii la fiecare pas. Doar ea, Han şi tăcerea.

— Ferme şi păduri, spuneai?

— Doar aşa ceva există aici, promise el. Şi vom avea câte puţin din fiecare. Sakhisakh a sunat în timp ce erai la ceremoniile de încheiere şi a zis că au găsit un han drăguţ ţinut de o familie de fermieri chiar la marginea uneia dintre aceste păduri.

— Pare minunat, spuse Leia visătoare. S-a mai plâns că el şi Barkhimkh trebuie să ne aştepte la astroport?

— Oh, tot nu sunt mulţumiţi că ne lasă singuri, spuse Han ridicând din umeri. Mai ales după revolta de pe Bothawui. Dar ştiu să asculte ordinele. Zâmbii cu viclenie. Şi cred că s-a simţit mai bine când i-am spus că folosim o identificare falsă.

Leia clipi.

— Ce facem?

— Da... nu ţi-am zis? întrebă Han, radiind inocenţă. Am luat cu mine o veche formă de identificare de contrabandist ca să ne rezervăm camera cu ea.

Leia îi aruncă una dintre privirile ei răbdătoare.

— Han, ştii că nu putem face aşa ceva.

— Ba sigur că da, zise el, ignorând ca de obicei privirea. Oricum, parcă trebuia să laşi totul în seama mea, îţi aminteşti?

— Nu-mi aduc aminte ca încălcarea legii să facă parte din program, spuse Leia. Dar tensiunile începeau deja să dispară, iar ea descoperi cu o uşoară surpriză că problema identităţii false nu îi provoca nici măcar un tremur de vinovăţie în conştiinţă. Având în vedere unele lucruri pe care le făcuse în viaţa ei – inclusiv rebeliunea făţişă şi activă împotriva unui guvern legitim – asta nu era ceva aşa de grav.

— N-ai fi scăpat uşor dacă 3PO era aici.

— Nu fără să ascult o prelegere, oricum, zise el strâmbându-se.

Leia zâmbii.

— Oh, haide, Han. Recunoaşte – şi ţie ţi-e dor de el.

— Ba nu, protestă Han. Doar... nu contează.

— Ce nu contează?

Han se strâmbă.

— Când mă gândesc la 3PO, mă gândesc la Karrde; şi tot nu îmi place ideea că el se îndreaptă spre Inelul Exterior cu femeia aia, Shada D'ukal. Ştiu că nu ai detectat nicio urmă de trădare când ai vorbit cu ea, dar tot cred că va aduce belele.

Leia oftă. Shada D'ukal, fostă gardă de corp a unui şef al contrabandiştilor pe nume Mazzic, care se strecurase cu uşurinţă prin paravanul noghri din jurul apartamentului lor de la Muntele Manarai şi se auto-

invitase la şedinţa lor privată de strategie cu Karrde şi Lando. Un potenţial aliat puternic? Sau un inamic la fel de mortal?

— Nici mie nu-mi place în mod special, îi spuse lui Han. Dar Karrde e băiat mare şi a fost ideea lui să o ia cu el. Apropo, ai reuşit să iei legătura cu Mazzic ca să îl întrebi despre ea?

Han clătină din cap.

— Încă umblă vorba pe la limite că vreau să vorbesc cu el, dar nu a venit nimic până să plecăm de pe Pakrik Major. Fireşte, acum va trebui să aştepte până ne întoarcem.

Leia ridică din sprâncene.

— Vrei să spui că nici oamenilor tăi de contact dintre contrabandişti nu le-ai zis că mergem pe Pakrik Minor? Chiar eşti serios în privinţa vacanţei ăsteia.

— Drăguţ, mârâi el.

În cockpit se aşternu tăcerea. Leia urmărea cum Pakrik Minor se apropia tot mai mult, încercând să recapete starea pe care o avea înaintea discuţiei despre Karrde şi Shada. Dar, nu se ştie de ce, pacea refuza să revină. Îşi întinse Forţa, încercând să-şi calmeze gândurile şi emoţiile...

Pe panoul de control, avertizarea de proximitate începu să semnalizeze.

— Înfumuraţi nebuni, mormăi Han încruntându-se la ecrane. În numele spaţiului, ce cred ăştia că fac?

Şi cu puterea unei palme peste faţă, Leia înţelese brusc.

— Han, ai grijă! izbucni ea.

El reacţionă instantaneu, vechile reflexe de contrabandist combinân- du-se cu încrederea netăgăduită în abilităţile Jedi ale nevestei lui pentru a arunca Şoimul într-un picaj lateral abrupt...

Tocmai când o pereche strălucitoare de raze de laser roşii sfâşie spaţiul deasupra lor.

— Deflectoarele! zise Han repede, îndreptând nava şi făcând încă un viraj.

Leia apăsase deja butonul.

— Pornite, confirmă ea, tastând la panoul pentru arme şi aruncând iute o privire la ecranul de la pupa. În spate erau trei nave mici, de dimensiunile unui vânător stelar, care trăgeau iar în timp ce se chinuiau să imite manevrele Şoimului. Niciuna nu avea forme de identificare.

— Asta face parte din distracţie?

— Nu e pe biletul meu, scrâşni Han din dinţi. Mersi de avertisment.

— Aproape că nici n-ai primit unul, mărturisi Leia, trăgând o salvă cu bateria de lasere în cuartele din partea superioară a Şoimului. Toate cele patru ratară focurile.

— Credeam că sentimentul care nu îmi dădea pace era doar grija mea pentru Karrde şi Shada.

— Ei, dacă doreşti, poţi să începi să te îngrijorezi pentru noi, zise Han aruncând nava într-o buclă în spirală. Oricine ar fi tipii ăştia, sunt buni.

— Nu voiam să aud asta, zise Leia pornind comunicatorul. Era timpul să cheme în ajutor Apărarea de pe Pakrik.

Dar atacatorii i-o luaseră înainte.

— Ne bruiază transmisiunile, îi spuse ea lui Han, mânioasă. Chiar şi frecvenţele private ale Noii Republici.

— Cum ziceam, sunt buni, mârâi Han, aplecând Şoimul într-un alt viraj de eschivare. Ai observat că au aşteptat până am fost prea aproape de planetă pentru a mai putea face saltul la viteza hiperluminică.

Alte raze de laser trecură pe lângă ei, mai aproape de data aceasta. Leia trase o altă salvă, ca răspuns, ratând iar.

— Se mişcă prea mult pentru ca sistemul de ţintire de aici să le poată face faţă, spuse ea.

— Da, ştiu, zise Han. Mă duc la bateria de sus. Fii gata să preiei conducerea.

Leia se înfioră. Acolo sus, deasupra navei, doar cu scuturile Şoimului şi câţiva centimetri de oţel transparent între el şi atacatori...

Dar avea dreptate: unul dintre ei trebuia să o facă. Chiar şi cu abilităţile Jedi pe care putea să se bazeze, nu era nici pe departe un trăgător la fel de bun ca Han.

— Sunt gata, spuse ea, apucând maneta de navigaţie a copilotului. Singurul mod în care îl putea apăra acum era să se asigure că niciun laser nu îşi atingea ţinta.

— Propui vreo strategie?

— Încearcă să faci în aşa fel, încât să nu ne nimerească, zise aplecându- se şi mai mult peste maneta lui. Aproape împotrivindu-se, Şoimul ieşi din buclă...

— În regulă; gata, spuse el trecând controlul navei către Leia şi, cu aceeaşi mişcare, alunecând din scaun.

— Ai preluat?

— Da, confirmă Leia. Ai grijă.

— Bine, spuse Han şi fugi din cockpit.

Leia îi lăsă cinci secunde ca să ajungă la scară, apoi roti nava într-o manevră de picaj şi învârtire menită să zăpăcească un atacator şi să îl facă să tragă pe lângă ţintă. Dar urmăritorii erau prea deştepţi pentru a fi păcăliţi atât de uşor. O privire aruncată ecranului din spate îi arătă că aceştia încă se ţineau după Şoim ca nişte mynock-i hămesiţi. O altă salvă trecu pe lângă ei, de data aceasta câteva raze ricoşând din câmpul deflector al Şoimului.

— Gata, am ajuns, anunţă vocea lui Han prin comunicator. Cum te descurci?

— Nu pe cât de bine mi-ar plăcea, îi spuse Leia. Cred că au găsit distanţa de tragere.

— Da, am observat, zise el sec. E în regulă – nava o să reziste. Mai ţine-i la distanţă câteva secunde.

— Încerc, spuse Leia, aruncând Şoimul în altă manevră răsucită pentru evitare şi încercând cu disperare să găsească ceva mai concret decât să încerce să se ferească de ei. Dar putea să facă atât de puţin. Aici nu erau decât Han, ea şi Şoimul, cu atacatorii înghesuindu-i din spate şi discul lui Pakrik Minor care umplea tot cerul şi care începea să-i înghesuie din faţă.

Pakrik Minor...

— Han, o să duc nava spre planetă, anunţă ea în comunicator. Chiar şi cu transmisiunile bruiate, dacă ajungem destul de aproape cineva ar trebui să observe ce se întâmplă şi să dea alarma.

— Pare bine, zise el, dar ai grijă. Tipii ăştia nu sunt făcuţi pentru manevre în atmosferă, dar nici noi. Ha!

— Ce?

— Am nimerit unul. Nu l-am încetinit, dar cred că i-am dezactivat scuturile. Dă-i drumul.

Jocul mortal continuă. Leia solicită motorul de viteză subluminică cât de mult se putea, înaintând chinuit, răsucindu-se, către masa crescândă a lui Pakrik Minor. Ploaia de raze de laser continuă, cele mai multe ratându-şi ţinta, însă destul de multe nimereau pentru ca situaţia să devină îngrijorătoare. Deja indicatoarele roşii de pe panourile de stare le depăşeau pe cele verzi, numărul lor crescând cu fiecare salvă. Nechemată, o amintire apăru: prima ei cursă cu Şoimul, pe când goneau nebuneşte pentru a se depărta de Steaua Morţii, deschizându-şi drumul prin lanţul de santinele format din luptători TIE în încercarea de a scăpa.

Dar atunci Luke fusese cu ei, şi Chewie, şi 3PO, şi R2. Iar Şoimul era mai tânăr, mai puţin temperamental. În plus, Vader şi Tarkin doriseră, de fapt, ca ei să scape…

Brusc, amintirea fu spulberată de o explozie strălucitoare deasupra şi în spatele ei.

— Han…!

— L-am nimerit! jubilă vocea lui Han prin comunicator. Unul doborât, au mai rămas doi. Nava se mai ţine?

Leia aruncă iute o privire la panourile de stare.

— Da, însă nu mai are mult. Am pierdut stabilizatoarele de flux ionic, iar motorul subluminic funcţionează la mai puţin de jumătate din capacitate. Se pare că dacă mai primim o lovitură directă, ne pierdem şi deflectorul din spate.

Han mârâi.

— Se pare că e timpul să încercăm ceva mai deştept. Ai făcut vreodată o întoarcere de contrabandist?

— O dată sau de două ori, spuse Leia cu precauţie. Dar deja am încercat un picaj-şi-întoarcere şi n-a mers. Probabil că ăştia ştiu totul despre întoarcerile de contrabandist.

— Da, dar n-o s-o faci aşa cum se aşteaptă ei, zise Han. Vei învârti Şoimul ca şi cum ai vrea să-l opreşti brusc; în schimb, îl vei roti până când vei ajunge iar cu faţa spre planetă, şi apoi vei accelera cu toată puterea. Asta ar trebui să-i prindă pe nepregătite.

— Şi dacă nu?

— Stai, că nu am terminat, spuse Han. Le laşi câteva secunde ca să prindă viteză în încercarea de a te ajunge; şi apoi faci o întoarcere de contrabandist simplă. Cu ceva noroc, vor trece drept pe lângă noi.

— Sau vor intra drept în noi, zise Leia strâmbându-se. Eşti gata?

— Gata. Fă-o.

— Încep. Încleştându-şi dinţii, Leia opri motorul şi roti brusc Şoimul. Stelele se învârtiră ameţitor – zări cele două nave care frânau pentru a nu-şi pierde ţinta – masa luminată de soare a lui Pakrik Minor apăru din nou...

Şi acceleră la maximum iar, viteza apăsând-o puternic în scaun.

— Han?

— Perfect, raportă el cu o satisfacţie macabră. Poţi să măreşti viteza?

— Scuze, asta-i tot, îi spuse ea verificând ecranele.

— E în regulă, ne ajunge, o asigură el. Pregăteşte-te. Întoarcerea de contrabandist... acum.

Încordându-se, Leia opri motorul şi, încă o dată, făcu Şoimul să se învârtească. Atacatorii apărură în faţa ei, mai aproape de data aceasta şi încadraţi de luminile motoarelor subluminice accelerate la maximum. Oprind rotirea, ea porni iar motoarele.

Atacatorii au încercat. Chiar s-au străduit. Însă chiar şi fiind mai mici, tot aveau destulă inerţie şi cu atât de multă viteză le era imposibil să se oprească. Cu minţile radiind frustrare şi furie neajutorată, trecură pe lângă Şoim.

Sau cel puţin unul o făcu.

Şocul impactului o aruncă pe Leia din scaun, scrâşnetul îngrozitor de undeva de la pupa răsunându-i în urechi.

— Leia! strigă vocea lui Han în timp ce ecoul zgomotului era însoţit de o duzină de semnale de alarmă. Leia!

— Sunt bine, strigă şi Leia ca să acopere gălăgia. Han, am fost loviţi.

— Pierzi aer?

— Nu ştiu... nu ştiu, bâigui Leia, clipind către panoul de stare, dar ceva încerca să îi acopere vederea. Îşi trecu o mână peste ochi; păru să ajute.

— Nu... carena e intactă. Dar motorul şi elevatoarele repulsoare...

— Cobor într-un minut, o întrerupse Han. Mai ţine nava întreagă.

Cu coada ochiului, Leia văzu o explozie de lumină şi culoare. Îşi ridică privirea de pe panouri şi fu uimită să vadă cum Pakrik Minor se rotea iar prin faţa ei. Ultima navă rămasă era încadrată în centrul discului planetar, legănându-se nesigură în timp ce încerca să încetinească.

Dar tocmai când se rotea, Han o nimeri drept în centru cu o salvă de laser. Cu o scânteiere multiplă şi strălucitoare de foc, dispăru.

— În regulă, asta e, anunţă Han. Acum vin, dragă.

Leia dădu din cap, trecându-şi iar mâna peste ochi şi îndreptându-şi atenţia asupra panourilor de stare. Motoarele subluminice erau terminate, dar indicatoarele nu arătau câte stricăciuni suferiseră. Repulsoarele erau cam în aceeaşi stare; nava distrusă trebuie să fi lovit partea de dedesubt a Şoimului şi o spintecase până la stern.

Lovită şi lateral – nava încă se învârtea încet. Leia porni motoarele auxiliare, încercând să o îndrepte, observând doar atunci că mâna pe care şi-o trecuse peste ochi avea o dâră aprinsă de sânge pe ea. Întinzându-şi Forţa, verifică rana şi porni procesul de vindecare.

Şi apoi veni Han, lăsându-se să cadă în scaunul pilotului, lângă ea.

— Aşa, să vedem, mormăi el, tastând la propriul lui panou de stare. Îi aruncă Leiei o privire şi tresări surprins când văzu sângele de pe fruntea ei.

— Leia...!

— Nu-i nimic... doar o tăietură, îl asigură Leia. Ce facem cu motoarele?

— Le reparăm, ce să facem? mârâi Han, ridicându-se iar din scaun. Şi cât mai repede.

Plecă în goană. Leia reuşi să oprească rotaţia Şoimului şi îşi ridică iar privirea...

Şi i se tăie respiraţia. Pakrik Minor, care pe toată durata luptei fusese neplăcut de mare, umplea acum toată partea de cer pe care o vedea.

Şi se apropia tot mai mult.

Şoimul fusese alături de ei doi de când se căsătoriseră, iar cu Han chiar şi mai mult, şi Leia ştia că l-ar fi durut foarte mult să renunţe la navă. Dar ar fi fost culmea nebuniei să ţii la un lucru atât de mult, încât să mori odată cu el. Strâmbându-se, apăsă tasta pentru activarea capsulei de salvare.

Nu se întâmplă nimic.

— Oh, nu, oftă ea, apăsând iar şi iar. Nu.

Dar rezultatul nu se schimbă. Capsulele de salvare erau inactive.

Iar ea şi Han erau prinşi în nava distrusă, prăbuşindu-se către pământ.

Cu un nod în gât, porni comunicatorul. Avea să fie dificil, dar bruiajul fiind anulat, poate că ajutoarele ar fi putut ajunge aici la timp.

Însă indicatorul comunicatorului pâlpâia roşu, încă o victimă a impactului cu vânătorul stelar distrus. Erau izolaţi şi pe cont propriu.

Şi pe cale să moară.

Leia inspiră adânc, întinzându-se către Forţă pentru a-şi potoli frica. Nu era momentul să intre în panică.

— Han, capsulele de salvare nu funcţionează, anunţă ea, încercând să-şi păstreze vocea cât mai calmă.

— Ştiu, răspunse vocea lui încordată. Am văzut când eram acolo sus. Încearcă amplificatorul de repornire.

Leia găsi butonul, îl apăsă.

— Merge?

— Nu încă, zise el. Stai să încerc altceva.

— Vrei să vin să te ajut?

— Nu, am nevoie să stai la butoane, spuse Han. Şi uită-te după... dacă vezi vreo navă, încearcă să tragi un semnal de alarmă cu laserele în cuarte. Şi să speri că o astfel de navă bine-venită nu va încerca să răzbune ultimul grup.

— Bine.

Minutele se scurseră încet. Luminiţele roşii începură să pâlpâie timide în verde pe măsură ce Han lucra; dar nu destule şi nu destul de repede. Un şuierat, încet mai întâi, dar tot mai puternic, începu să umple cockpitul, în vreme ce Şoimul străpungea ionosfera lui Pakrik Minor fără scuturile care să atenueze zgomotul şi frecarea. Spaţiul negru de deasupra ei începu să fie acoperit uşor de ceaţă, pe când ei cădeau tot mai mult, iar Leia simţi cum temperatura creştea încet. Sub ea, formele de relief ale planetei începeau să prindă formă: aici un lac, acolo un lanţ muntos, dedesubt şi în faţă o vale largă şi mănoasă.

— Încearcă iar să reporneşti, întrerupse Han tăcerea şi gândurile Leiei, vocea lui luând-o prin surprindere.

— Bine. Apăsă butonul şi, de data aceasta, motorul răspunse cu un huruit timid.

— În regulă, încet, avertiză Han. Nu încerca să ne opreşti dintr-odată – peticeala asta nu suportă prea multe. Accelerează puţin şi vezi dacă poţi să ne încetineşti. Şi dacă mai ai vreun truc Jedi în mânecă, acum e momentul să-l încerci.

— Deja o fac, spuse Leia, simţind un fior în inimă.

Tot încercase, de fapt, de când îşi dăduse seama de întreaga proporţie a pericolului în care se aflau. Încercase să contacteze orice persoană sensibilă la Forţă din sistem, amuţise în mintea lui Han orice i-ar fi atras atenţia pentru a se putea concentra mai bine asupra

muncii lui, se întinsese către Forţă căutând îndrumare şi inspiraţie. Dar nici una dintre acestea nu fusese de ajutor; şi, cu un sentiment aproape copleşitor de neajutorare, ştia că nu mai avea ce face. Nu putea repara motoarele subluminice cu o mişcare din mână, nici nu putea să oprească inexorabila cădere a Şoimului către planetă, nici să cheme ajutoare care nu existau.

Suntem pierduţi. Îi răsună în minte geamătul des repetat al lui 3PO. *Foarte bine că nu era aici*, se hotărî ea. *Şi nici copiii, aflaţi în siguranţă pe Kashyyyk, în grija lui Chewbacca. Şi nici chiar gărzile noghri. Dacă acesta era momentul în care ei aveau să moară, nu era nevoie să mai ia şi pe alţii cu ei. La revedere, Jacen, Jaina, Anakin,* se gândi ea spre stele, ştiind aproape sigur că mesajul nu va ajunge la ei, dorindu-şi cu un regret adânc să îi mai vadă o dată. Pe panoul de stare, aproape rătăcit în haosul de acolo, semnalul de proximitate începu să piuie...

Şi, spre surprinderea Leiei, o mică navă trecu pe deasupra.

— Han! strigă ea. Altă navă tocmai...

Se întrerupse, valul de speranţă rămânându-i în gât ca un os. Nava încetinise pentru a-şi potrivi viteza cu a Şoimului, mergând deasupra şi puţin în faţa lui, abia acum putând să o vadă mai bine.

— O navă? strigă Han agitat. Unde?

Leia suspină. O a doua navă se alăturase acum primeia, mergând în paralel cu Şoimul, deasupra şi la dreapta lui, o a treia ocupase poziţia din stânga, iar ecranul de la pupa arăta încă una zburând direct deasupra gurilor de evacuare ale motoarelor subluminice.

— Nu contează, îi spuse ea încet lui Han. Sunt interceptoare TIE imperiale.

8

— Ce sunt? Se auzi clinchetul sacadat al unui set de scule care aterizase pe punte. Aşteaptă, vin acum.

Leia se uită la navele care îi însoţeau. Erau chiar interceptoare TIE. Şi într-o condiţie excelentă, din câte putea să-şi dea seama, iar ea se întrebă de unde or fi apărut. Cu siguranţă, imperialii nu lansau un atac decisiv asupra sistemului Pakrik; conferinţa de sector fiind încheiată şi delegaţii fiind deja în drum spre sistemele lor, nu prea aveai ce face aici.

Fireşte, asta dacă nu erau rezerva pentru primii trei vânători stelari, în acest caz, erau aici pentru a se asigura că treaba era dusă la bun sfârşit.

Cu un scrâşnet de cizme frecat pe plăcile punţii, Han se opri cu o alunecare lângă ea.

— Ce fac? gâfâi el, uitându-se iscoditor la ei.

Leia se încruntă.

— Nimic, zise ea, dându-şi seama cu întârziere cât de stranie era lipsa lor de acţiune. Să stea şi să se uite cum aveau să se zdrobească de pământ părea peste poate de sadic, chiar şi pentru imperiali. Cel puţin pentru soldaţii combatanţi; cunoscuse nişte Moff-i şi Grand Moff-i care s-ar fi desfătat cu aşa ceva.

— Fac manevre, spuse Han dintr-odată, arătând cu degetul. Cea din stânga... vezi? Merge un pic spre exterior.

— Văd, zise Leia. Dar pentru ce?

O clipă mai târziu, primi răspunsul. La unison, câte un disc galben aprins, legat cu un cablu galben, ţâşni din

burta fiecăruia dintre cei patru TIE, prinzându-se cu putere de partea superioară a carenei Şoimului. Cablurile se întinseră; şi, cu o smucitură care aproape îl dărâmă pe Han din picioare, căderea navei fu încetinită brusc.

Leia se uită la Han şi îşi văzu propria uimire oglindită pe faţa lui.

— Aşeza-s-ar un hutt pe mine, murmură el. Ancore magnetice. Se cufundă în scaunul de pilotaj, uitându-se la Leia. Mă dau bătut. Ce se întâmplă?

Leia clătină din cap.

— Nu ştiu, spuse ea încet, întinzându-şi Forţa. Dar e ceva cu piloţii ăştia, Han.

— Cum ar fi?

— Încă nu pot spune, repetă Leia. Dar e ceva foarte straniu.

— Mie-mi zici. Arătă cu capul către videcran. Ei, orice-ar fi, ar trebui să aflăm destul de repede. Se pare că deja aterizăm.

Avea dreptate. Trecuseră peste un şir de dealuri joase şi acum navele TIE coborau aproape de vârfurile copacilor. Desfăşurându-se pe sub ei, erau câmpuri întinse de grâne, lanurile drepte unduindu-se în bătaia vântului produs de trecerea lor. Zburară peste o cale de acces, mai multe ogoare, altă cale, şi mai multe ogoare. În partea opusă a acestui decor mai erau nişte dealuri, mai înalte decât cele peste care trecuseră în urmă cu câţiva kilometri.

Iar la baza celui mai înalt dintre ele, ceva mai mult decât un punct negru în lumina înceţoşată a după-amiezei, era o peşteră.

— Da, acolo mergem, bine, zise Han. Drăguţ şi intim, doar dacă nu cumva se întâmplă ca acela care deţine aceste câmpuri să le muncească acum. Văd că deja ne aşteaptă un comitet de primire.

Leia dădu din cap, mijind ochii din cauza luminii ca să vadă siluetele care stăteau în faţa peşterii.

— Număr... parcă sunt zece.

— Plus piloţii celor patru interceptoare TIE, plus cine o mai fi înăuntru, o aprobă Han, scoţându-şi din nişa de depozitare de sub panoul de control pistolul şi tocul acestuia.

— Ai vreun plan? întrebă Leia uitându-se la pistol.

— Nu chiar, zise Han în timp ce îşi punea tocul. Nu o să mă apuc să trag, dacă de asta ţi-e teamă. Dacă voiau să ne vadă morţi, ne-ar fi lăsat să ne zdrobim.

— Poate cred că sunt şi copiii cu noi, spuse Leia, înfiorându-se din cauza amintirilor neplăcute. După atâtea dăţi în care copiii fuseseră răpiţi sau ameninţaţi...

— Dacă e aşa, o să fie foarte dezamăgiţi, spuse Han pe un ton nemilos. Intenţionat, îşi verifică pistolul şi îl băgă înapoi în toc. Şi o să aibă şi o grămadă de probleme.

Făcu un semn cu capul către cingătoarea ei.

— Petrecerea trebuie să înceapă, dragă. Nu ar trebui să te îmbraci şi tu?

— Aşa e, zise Leia, scoţând sabia de lumină din compartimentul ei din bord şi agăţând-o la curea. Calmându-şi gândurile, se întinse către Forţă pentru putere şi înţelepciune.

— Sunt gata.

Un minut mai târziu, ajunseră la dealuri; şi direct în faţa peşterii, după cum prezisese Han, interceptoarele TIE trecură în modul repulsor şi aşezară lin Şoimul pe pământ. Eliberară ancorele magnetice, le strânseră şi, cu o uşurinţă provenită din experienţă, se aliniară şi începură să intre unul câte unul în peşteră.

— Cel puţin asta explică modul cum de au apărut ca din senin, comentă Han în timp ce închidea ce mai rămăsese din sistemele Şoimului. Fac pariu că asta este

una dintre celulele în adormire ale Marelui Amiral Thrawn.

— Întotdeauna am crezut că sunt doar o legendă, spuse Leia privind în bezna peşterii. Una dintre dezinformările pe care le-a lansat Imperiul după moartea lui Thrawn... bine, după ce am crezut că a murit.

— Tot nu sunt convins că e viu, mârâi Han, ridicându-se şi păşind către uşă. Nu are rost să refuzăm asta. Hai, să vedem ce vor.

Unul dintre cei din comitetul de primire îi aştepta la baza rampei când Han deschise trapa. Era un bărbat înalt, cam cât Han, şi solid, cu ochi negri şi o claie deasă de păr lung, negru.

— Salut, spuse el dând din cap când începură să coboare rampa.

Avea o voce destul de prietenoasă, dar în postura şi pe faţa lui era o tensiune evidentă.

— Sunteţi răniţi? Doamnă consilier, sângeraţi.

— E doar o zgârietură, îl asigură Leia, frecându-şi sângele uscat. Sentimentul ciudat pe care îl avusese în privinţa piloţilor TIE se întorsese acum, mai puternic.

— Deja e aproape vindecată.

Bărbatul dădu din cap, o parte din părul negru căzându-i în ochi.

— Da, fireşte. Tehnici de vindecare Jedi.

— Unde este restul grupului? întrebă Han, uitându-se în jur când ajunseră la baza rampei.

— Vă verifică nava, replică bărbatul, arătând în spatele lor.

Leia se întoarse. Ceilalţi pe care îi văzuseră mergeau pe sub Şoim, pipăind şi estimând stricăciunile.

— Al doilea korlier v-a făcut-o, nu? continuă bărbatul. Sunteţi norocoşi – dacă vă lovea niţel mai sus, vă distrugea miezul activ şi probabil că vă rupea şi carena.

— Deci acestea sunt nave rapide korlier, ha? zise Han pe tonul unui profesionist care schimbă păreri cu un altul. Am auzit de ele, dar n-am mai văzut vreuna.

— Nu sunt foarte obişnuite, îl aprobă omul. Dar cum Cartelul Korlier nu pune serii pe niciunul dintre modelele lor, sunt favoritele celor care nu vor să li se afle identitatea.

— Un fel de opus al interceptoarelor TIE, spuse Han cu înţeles, arătând din cap către gura peşterii.

Bărbatul surâse amar.

— Cam aşa, zise el. Mă numesc Sabmin Devist, apropo. Bun venit la Celula în Adormire Imperială Jenth-44.

— Bine v-am găsit, spuse Han cu o urmă de sarcasm. Şi, acum ce se întâmplă?

— Vorbim, se auzi o voce din dreapta lor.

Leia se întoarse. Venind pe după Şoim, era un bărbat îmbrăcat într-un costum de pilot TIE. Era cam de înălţimea şi de constituţia lui Sabmin, observă ea, cu o versiune mai scurtă a aceluiaşi păr negru şi cu o barbă bine tunsă.

— Mă cheamă Carib Devist, doamnă Consilier Organa Solo, zise el în timp ce trecea spre Sabmin. Sunt un fel de purtător de cuvânt al acestui grup.

— Eşti fratele lui Sabmin? întrebă Leia. Asemănarea era evidentă.

Carib zâmbii slab.

— Aşa le spunem oamenilor, spuse el. De fapt...

Păşii alături de Sabmin.

— Văd că eşti un Jedi, nu cred că o să-ţi ia prea mult.

Leia se încruntă, întrebându-se unde voia să ajungă. Cei doi stăteau acolo, privind-o, părul lui Sabmin flutura în adierea vântului...

Şi, brusc, îşi dădu seama. Sabmin, Carib...

Îşi întoarse capul. În spatele lor, oamenii care cercetaseră Şoimul ieşiseră de sub navă şi stăteau tăcuţi în rând, ascultând şi ei. Haine diferite, frizuri diferite, unii aveau bărbi sau mustăţi, ici şi colo câte o cicatrice…

Dar altfel identici. Complet identici.

— Han...?

— Da, zise el; şi când se concetră asupra gândurilor lui, înţelese că şi el îşi dăduse seama.

— Fraţi, ha?

Carib ridică stânjenit din umeri.

— Sună mai bine, spuse el încet, decât clone.

Pentru un moment lung, singurul sunet fu cel al adierii vântului care bătea printre lanurile de grâne.

— Ah, zise Han în cele din urmă cu o o voce studiat nepăsătoare. Ce drăguţ. Deci, cum e să fii clonă?

Carib zâmbii amar – exact acelaşi zâmbet, observă Leia cu un fior ascuns, pe care îl avusese şi Sabmin cu un minut în urmă.

— Cam cum bănuieşti, spuse el. Este acel fel de secret care devine tot mai apăsător pe măsură ce trece timpul şi îmbătrâneşti.

— Da, zise Han, îmi dau seama.

Faţa lui Carib împietri.

— Mă ierţi, Solo, dar nu ai cum să-ţi dai seama. De fiecare dată când unul dintre noi părăseşte această vale, o face ştiind că fiecare contact cu exteriorul pune în pericol vieţile noastre şi pe cele ale familiilor noastre. Ştiind că tot ce trebuie este ca o singură persoană să se uite la noi cu alţi ochi, şi acest balon de săpun, creat cu grijă, al familiei Devist atât de strânse se va sparge în focul urii, al mâniei şi al crimei.

— Cred că exagerezi niţel, sugeră Leia. Am trecut de mult de devastarea produsă de Războiul Clonelor. Vechile prejudecăţi nu mai sunt atât de puternice.

— Aşa crezi, doamnă consilier? replică Carib. Eşti o femeie sofisticată, un politician şi un diplomat, obişnuită să ai de-a face cu întreg spectrul fiinţelor cu judecată. Şi te pricepi la asta. Totuşi, şi tu te simţi inconfortabil în prezenţa noastră. Recunoaşte.

Leia oftă.

— Poate, un pic, recunoscu ea. Dar nu vă ştiu la fel de bine ca vecinii şi prietenii voştri.

Carib clătină din cap.

— Nu avem prieteni, zise el. Şi, dacă am trecut de mult de Războiul Clonelor, nu suntem aşa de departe de perioada în care Marele Amiral Thrawn a folosit soldaţi ca noi în lupta lui pentru putere.

— Pentru el lucraţi acum? întrebă Leia studiind faţa lui Carib. Era ceva neliniştitor de familiar...

— Ordinele au venit în numele lui Thrawn, spuse Carib cu precauţie. Dar, fireşte, pe un ordin poţi să pui orice nume.

Lângă ea, Leia simţi cum gândurile lui Han se schimbară brusc.

— M-am prins, zise el pocnind uşor din degete. Baron Fel. Aşa-i?

— Baron Soontir Fel? întrebă Leia, simţind cum i se strângea stomacul. Da, de acesta îi amintea Carib: un Soontir Fel tânăr. Odată, cel mai bun pilot TIE al Imperiului, Fel se însurase cu sora lui Wedge Antilles, iar apoi fusese obligat să cadă la o înţelegere cu escadrila Vagabond pentru a-şi salva soţia după ce directorul Contrainformaţiilor imperiale, Ysanne Isard, decisese să o ucidă. Salvarea reuşise, dar apoi o capcană plănuită impecabil îl adusese pe Fel înapoi în mâinile lui Isard. În acel moment dispăruse, probabil pentru un scurt proces şi o execuţie rapidă.

Doar că toate acestea se întâmplaseră numai la câteva luni după Endor, cu ani întregi înainte ca Thrawn

să se fi întors din Regiunile Necunoscute şi să fi început operaţiunea de clonare. De unde apărea întrebarea...

Han i-o luă înainte.

— Şi cum de a trăit Fel destul de mult pentru ca Thrawn să îl bage în cuvele de clonare? întrebă el.

Carib clătină din cap, o scurtă tresărire de durere trecându-i pe faţă.

— Educaţia noastră nu a inclus nimic din trecutul lui Fel. Presupunem... ezită. Nu putem decât să presupunem că orice fel de simpatie ar fi avut faţă de Noua Republică i-a fost îndepărtată de către Isard.

— Sau de Thrawn?

— Sau de Thrawn, îl aprobă Carib cu greutate. Altfel, mă îndoiesc că Fel ar fi fost considerat destul de sigur pentru a fi clonat. Indiferent cât de bun pilot ar fi fost.

Urmă un alt moment de tăcere. Leia îşi întinse Forţa, dar în cazul în care Carib era tulburat de discuţia despre minţile distruse, atunci acest lucru era mascat de sentimentele clonelor din jur.

— Şi totuşi, tocmai ne-aţi salvat vieţile, îi aminti ea.

— Nu fi prea încrezătoare din cauza asta, mârâi Han. Dacă ne-ar fi lăsat singuri, ne-am fi prăbuşit fix în centrul văii lor. Crezi că secretul lor ar fi rămas ascuns cu toţi investigatorii care ar fi cotropit locul?

— Şi totuşi, secretul nostru este oricum dezvăluit, îi aminti Carib cu calm. Depinde de ceea ce vă hotărâţi să faceţi.

— Poate, spuse Han, lăsându-şi lejer mâna să se legene pe lângă pistol. Sau poate depinde de ce vreţi voi să faceţi.

Carib clătină din cap.

— Ai înţeles greşit. Nu dorim să vă facem rău. Şi nici să luptăm pentru Marele Amiral Thrawn şi pentru Imperiu.

Han se încruntă.

— Şi ce, vă predaţi?

— Nu chiar. Carib păru să îşi facă putţin curaj. Ceea ce dorim – singurul lucru pe care îl vrem – este cuvântul vostru că vom fi lăsaţi în pace aici.

Han şi Leia se uitară unul la altul.

— Ce vreţi? întrebă Leia.

— Ce, este un preţ prea mare pentru că v-am salvat vieţile? întrebă Sabmin. Având în vedere cât ne sunteţi de datori...

— Stai o clipă, spuse Han, ridicând o mână. Stai să ne lămurim. Aţi fost creaţi de Thrawn?

Pe faţa lui Carib zvâcni un muşchi, dar el dădu afirmativ din cap.

— Corect.

— Adică vorbim de Marele Amiral Thrawn, da? insistă Han. Tipul care vrea să reînvie Imperiul? Cel care a ales cei mai buni şi mai loiali piloţi TIE, conducători de TT-TB şi mai ştiu eu ce şi i-a trecut prin cuvele de clonare?

Carib clătină iar din cap.

— Tot nu înţelegi. Cu siguranţă, Baron Fel a fost loial Imperiului sau, cel puţin, faţă de ceea ce era Imperiul înainte ca măcelari nebuni precum Isard să preia puterea. În vremea lui, Imperiul însemna stabilitate şi ordine.

— Ceea ce vouă, în Noua Republică, v-ar cam trebui acum, adăugă Sabmin critic.

— Să nu amestecăm şi politica, interveni iute Leia, înainte ca Han să poată da o replică pe măsură. Tot nu înţeleg. Dacă Baron Fel a fost loial Imperiului şi dacă înţelegeţi nevoia de a readuce acea ordine...

— Şi dacă Thrawn chiar s-a întors, mormăi Han.

— Şi dacă Thrawn chiar s-a întors, aprobă Leia, atunci de ce nu vreţi să luaţi parte la asta?

Carib surâse cu tristeţe.

— Pentru că, măcar o dată, măreţul Mare Amiral Thrawn a calculat greşit, zise el. A existat un lucru pe care Baron Fel l-a slăvit mai mult decât gloria personală sau chiar stabilitatea galactică.

Arătă cu mâna în jurul său, gestul cuprinzând ogoarele care îi înconjurau.

— A iubit pământul, spuse el încet. Şi noi la fel.

Şi, în cele din urmă, Leia înţelese.

Se uită la Han.

— Glumeşte, nu? întrebă soţul ei, expresia şi gândurile lui arătând în mod clar că nu credea o iotă.

— Adică... uite, Luke nu mai ştia cum să scape de la ferma aia de pe Tatooine.

— Luke era la o fermă de umezeală în mijlocul deşertului, îi aminti Leia, lăsându-şi privirea să alunece uşurel peste şirurile ordonate de grâne, propriile amintiri despre vegetaţia bogată de pe Alderaan venindu-i în minte. Nu era ca aici.

— Simţi şi tu, nu? zise Carib încet. Atunci, înţelegi.

Se uită la câmpuri.

— Acum aceasta este viaţa noastră, doamnă consilier. Pământul şi familiile noastre sunt ceea ce contează pentru noi. Politica, războiul, chiar şi zborul – toate acestea sunt din trecut. Se uită iar la ei. Ne credeţi?

— Mi-ar plăcea, spuse Leia. Cât de departe sunteţi dispuşi să mergeţi pentru a o demonstra?

Carib îşi adună puterile.

— Cât de departe este nevoie.

Leia dădu din cap şi se apropie de el, simţind tresărirea de nelinişte a lui Han când plecă de lângă el, şi se uită în ochii tinerei clone. Calmîndu-şi mintea, îşi întinse Forţa către mintea lui. El stătu impasibil, permiţând sondarea fără să tresară... şi când se dădu înapoi, Leia nu mai avea nicio îndoială.

— Vorbeşte serios, Han, confirmă ea. Cu toţii sunt sinceri.

— Deci gata, da? zise Han. O să plecăm şi o să-i lăsăm aici?

— Mai întâi o să vă reparăm nava, fireşte, spuse Carib. Droizii MX care se ocupă de întreţinerea vânătorilor noştri probabil că o pot pune pe picioare într-o zi sau două.

Spre surpriza Leiei, Han clătină din cap.

— Nu-i de ajuns, zise el cu hotărâre. Ne cereţi să apărăm un grup de sabotaj imperial. Acesta e un risc destul de mare pentru noi, ştii.

Grupul din lateral se agită.

— Ce încerci să...? începu cineva.

Carib îi făcu semn să tacă, în timp ce un zâmbet subţire îi întindea colţurile gurii.

— Întotdeauna ai fost un afacerist, Solo, spuse el sec. Ce vrei?

— Nu vreţi să mai luptaţi, zise Han. Asta-i bine, nici noi. Dar dacă nu rezolvăm chestia asta cu Caamas repede, nu o să mai avem de ales.

— Adică? întrebă Carib.

— Trebuie să aflăm care au fost bothanii implicaţi în lovitura asupra Caamas-ului, spuse Han. Şi nu ştim decât un loc de unde putem obţine aceste nume.

Carib strânse scurt din buze.

— Imperiul.

— Mai precis, arhiva imperială centrală de pe Bastion, zise Leia, înţelegând unde voia Han să ajungă. Problema este că nu ştim unde se află Bastionul.

— Nici noi, spuse Sabmin. Ordinele noastre au venit de la Ubictoral printr-un canal special. N-am avut niciodată contact direct cu Bastionul, nici cu conducerea imperială actuală.

— Sigur, dar trebuie să existe un mod prin care să le trimiteţi un mesaj urgent, zise Han. Nu se poate ca procedurile operative imperiale să fi scăpat din vedere chiar asta.

Carib şi Sabmin avură un schimb de priviri.

— Există un loc la graniţa spaţiului imperial unde putem merge, spuse Carib şovăielnic. Dar nu trebuie să-l folosim decât dacă avem informaţii foarte importante care nu pot aştepta să fie transmise pe canalele obişnuite.

— Cred că putem inventa ceva care să se potrivească, zise Han. Dacă putem, mă duci acolo?

— Stai aşa, interveni Leia. Vrei să spui, să ne ducă acolo?

— Iartă-mă, dragă, zise Han clătinând din cap. Dar dacă există o persoană pe care oricine din Imperiu o cunoaşte din vedere, tu eşti aceea.

— Oh, zău? replică Leia. Crezi că tu eşti mai bun?

— Eu nu am fost niciodată preşedintele Noii Republici, observă Han. În plus, unul dintre noi trebuie să plece.

— De ce? întrebă Leia, simţind o durere surdă în inimă. Han făcuse o grămadă de lucruri nebuneşti în viaţa lui, dar să meargă în inima Imperiului depăşea chiar şi vechea lui nesăbuinţă de contrabandist.

— Noua Republică are alţi oameni pe care i-ar putea trimite.

— Da, dar în care dintre ei putem avea încredere? întrebă Han. Pe lângă asta, nu avem timp să ne întoarcem şi să formăm o echipă. Toată Noua Republică se află acum pe muchie de cuţit.

— Dar nu te poţi duce singur, insistă Leia. Şi nu uita că sunt un Jedi. Orice problemă ai...

— Mai vine cineva, anunţă brusc una dintre clone arătând cu mâna.

Leia se uită. Tocmai trecând de dealurile din depărtare, un aparat care zbura jos se apropia de ei.

— Carib, mai bine i-ai duce pe ceilalţi în peşteră, îi spuse ea, trecând prin tehnicile Jedi de îmbunătăţire senzorială şi mijindu-şi ochii către vehiculul care se apropia.

— Şi mai bine, duceţi-vă cu toţii. Se pare că este naveta Khra a gărzilor noastre noghri.

— Prea târziu, spuse Carib privind vehiculul în timp ce le făcea semn celorlalţi să stea pe loc. Dacă ăia sunt noghri, deja ne supraveghează. A încerca să ne ascundem acum nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

Naveta aproape ajunsese la ei, trecând jos peste grâne, fără să dea vreun semn că se va opri. Han scoase un sunet neinteligibil din gât, şi chiar şi Leia simţi o umbră de nesiguranţă. Arăta ca o navetă Khra, dar la viteza cu care zbura, era imposibil de confirmat. Dacă, în schimb, era un alt atac...

Şi atunci, aproape în ultima clipă, naveta frână puternic, oprindu-se în aer. O siluetă cenuşie scundă sări pe uşa pentru pasageri, iar naveta porni din nou, legănându-se peste peşteră şi dealuri înainte de a vira înapoi către grupul adunat în jurul Şoimului.

— Doamnă consilier, spuse Barkhimkh grav, recăpătându-şi iute echilibrul după saltul de trei metri. Nu avea arme la vedere, dar cu un noghri, asta nu însemna prea multe.

— Monitorul Apărării de pe Pakrik a zis că o navă a fost atacată şi a dedus că era a dumneavoastră. Suntem încântaţi să vă găsim întregi.

— Mulţumesc Barkhimkh, răspunse Leia, păstrându-şi tonul la fel de grav şi de rece ca al lui. Ceea ce voia el cu adevărat să facă, ştia, era să îşi exprime ruşinea profundă şi ura de sine pentru că el şi Sakhisakh nu

fuseseră acolo pentru a-i apăra de atac. Dar nu ar fi dezvăluit nici măcar o urmă din aceste sentimente în faţa străinilor.

— Îţi apreciem îngrijorarea, adăugă ea. După cum vezi, am reuşit să aterizăm în siguranţă printre prieteni.

— Da, zise noghri-ul, măsurând grupul cu o singură privire bine antrenată. Presupun că acum – vocea i se poticni doar un pic – vă veţi întoarce cu noi?

O scăpare aproape imperceptibilă; dar pentru Leia era de ajuns.

— Nu, e în regulă, spuse ea repede, făcând un pas către Carib. Nu ne vor face rău.

— Nu înţelegeţi, mârâi Barkhimkh ameninţător. Brusc, în vocea lui se simţea dispreţul, iar în mâna lui, la fel de brusc, apăruse un pistol. Sunt clone imperiale.

— Sunt clone, da, zise Leia. Dar acum sunt de partea noastră.

Barkhimkh scuipă.

— Sunt imperiali.

— La fel au fost şi noghri-i, odată, spuse Carib încet.

Pistolul lui Barkhimkh zvâcni către el, iar ochii lui negri şi mari aruncau flăcări. Orice pomenire de către străini a lungului lor serviciu pentru Imperiu era considerată o insultă.

— Nu, spuse Leia cu tărie, întinzându-şi Forţa pentru a da ţeava pistolului într-o parte.

— Ne-au salvat vieţile şi au cerut protecţie.

— Dacă doriţi, puteţi să vă încredeţi în ei, doamnă consilier, zise Barkhimkh ameninţător. Dar eu nu o voi face.

Cu toate acestea, pistolul dispăru.

— La puţin timp după ce aţi plecat de pe Pakrik Major a sosit o transmisiune urgentă pentru dumneavoastră, spuse noghri-ul, semnalizându-i să aterizeze partenerului său care descria cercuri cu naveta.

— Aţi primit-o?

— Nu, zise Leia încruntându-se. Nu îşi dăduse seama că noghri-i le puteau intercepta comunicaţiile private.

— Probabil că a sosit când eram bruiaţi. Ai vreo copie?

— Sakhisakh o va aduce, spuse Barkhimkh, făcând un semn abia vizibil cu capul către naveta care acum ateriza în laterala lor. Fireşte, nu am încercat să o decriptăm.

Ceea ce nu însemna neapărat că n-ar fi putut s-o facă dacă ar fi vrut.

— Spune-i să mi-o aducă în Şoim, te rog, zise ea. Mă duc să pregătesc echipamentul de decriptare. Aşteaptă aici cu Han şi ajută-l pe Carib şi pe ceilalţi să pregătească reparaţiile.

Zece minute mai târziu, aşezată la măsuţa din Şoim, în timp ce Sakhisakh stătea de gardă între ea şi trapă, puse datacardul în datapad.

Mesajul era scurt şi foarte la obiect:

Leia, sunt generalul Bel Iblis. Tocmai am primit informaţii foarte importante şi trebuie să vorbesc cu tine urgent. Te rog să rămâi pe Pakrik Minor; voi sosi acolo în trei zile şi ne vom întâlni la astroportul din nordul Barris-ului. Te rog să tratezi această comunicare cu cea mai mare grijă.

Leia se încruntă, pielea de pe ceafă înţepând-o. Oare ce putea Bel Iblis să fi descoperit atât de important, încât să vină până aici? Şi de ce ea, dintre toţi ceilalţi?

Se auzi zgomotul cizmelor pe metal şi, când îşi ridică privirea, îl văzu pe Han trecând pe lângă Sakhisakh.

— Pare destul de clar, cred, raportă el, strecurându-se în scaunul de lângă ea. Droidul-şef crede că pot

repara nava în vreo două zile. Deci, ce-i cu mesajul ăsta important?

Fără un cuvânt, Leia îi întinse datapadul. Han îl citi, încruntându-se pe măsură ce îl parcurgea.

— Interesant, declară el, punând datapadul pe masă. Cum de ştie Bel Iblis că suntem aici?

— Probabil că i-a spus Gavrisom, zise Leia. El e singurul care ştie că venim pe Pakrik Minor după încheierea conferinţei.

— Da, bine, şi cele trei korliere ştiau, spuse Han, întorcând datapadul pentru a se mai uita o dată la mesaj. Cât de sigură eşti că ăsta vine chiar de la Bel Iblis?

— Cât se poate de sigură, zise Leia. Are codul lui de semnătură, plus confirmarea de limitare la punte.

— Adică ce, şmecheria aia cu cod integrat în criptare pe care a scornit-o Ghent în urmă cu două luni?

— Aia, spuse Leia. Cred că imperialii nici nu ştiu că acolo sunt coduri, cu atât mai puţin să aibă o cale de a le accesa sau de a le copia.

— Doar dacă nu cumva Ghent a folosit acelaşi truc şi când lucra pentru Karrde, medită Han, frecându-şi bărbia. Poate că imperialii s-au prins atunci.

— Nu, Bel Iblis l-a întrebat despre asta când a propus tehnica prima dată, zise Leia. Ghent a spus că era ceva ce abia descoperise.

— Mm. Han citi iar mesajul. Nu ştii despre ce este vorba?

— Habar n-am, spuse Leia. Bănuiesc că o să aflăm în vreo două zile.

— Ei, cel puţin tu o să afli, zise Han. Până atunci eu şi Carib o să plecăm.

Leia inspiră adânc, simţind din nou cum, brusc, durerea i se întorcea în piept.

— Han...

— Nu ne contrazicem, dragă, spuse Han încet, întinzându-se şi luând-o de mână. Nici mie nu-mi place. Dar dacă nu oprim chestia asta, totul o să se prăbuşească. Ştii asta mai bine decât mine.

— Nu ştim asta, îl contrazise Leia. Avem guvernul Noii Republici şi studenţii Jedi ai lui Luke care să ne ajute să ţinem lucrurile sub control. Dacă se ajunge la un război civil, îi putem forţa pe bothani să plătească orice despăgubiri este nevoie, chiar dacă asta le va distruge economia.

— Chiar crezi că diamalii îl vor lăsa pe Gavrisom să îi forţeze la o astfel de autodistrugere? replică Han. Ca să nu mai vorbim de mon calamar-i, sif kri-i şi cine s-o mai fi alăturat bothanilor în ultima vreme? Haide, n-am câştigat războiul cu iluzii.

— Ei, atunci ce zici de Karrde? întrebă Leia făcând o ultimă încercare.

— Ce-i cu el? răspunse Han. Doar pentru că s-a dus să caute o copie a Documentului Caamas nu înseamnă că o s-o şi găsească. De fapt, nici el nu părea prea încrezător. Dacă ar fi fost, ar fi cerut jumătate de plată înainte.

Leia se uită urât la el.

— Vorbesc serios.

— Şi eu, zise Han strângând-o de mână. Crezi că eu vreau să mă duc la plimbare în mijlocul Imperiului? Uite, poţi să vorbeşti cât vrei despre a ţine lucrurile sub control; dar dacă Noua Republică pică, tu, Gavrisom şi toţi elevii de la şcoala lui Luke nu o să fiţi în stare să o puneţi pe picioare la loc. Şi dacă se întâmplă asta, ce viaţă vor duce Jacen, Jaina şi Anakin? Sau puii lui Chewie, sau nepoţii lui Cracken, sau oricine altcineva? Nici mie nu-mi place, dar e ceva ce trebuie făcut.

Leia inspiră adânc, întinzându-şi Forţa. Nu, nu-i plăcea deloc treaba asta. Dar în acelaşi timp, paradoxal,

simţea că era corect. Neplăcut, cu siguranţă nesigur, dar corect.

— Nu te duci singur, nu? suspină ea. Adică, mai iei pe cineva în afară de Carib?

— Da, mă gândesc la cineva, spuse Han cu un amestec ciudat de uşurare şi de regret în voce. Uşurare, bănuia ea, pentru că nevasta lui Jedi nu avea să mai insiste să nu plece; regret, din acelaşi motiv.

Leia reuşi să zâmbească.

— Lando?

— Cum ai ghicit? spuse Han, reuşind să răspundă cu un surâs. Da. El şi alţi câţiva. Se întoarse pe jumătate şi se uită la Sakhisakh. Tu nu, dacă asta voiai să întrebi.

— V-aş sfătui să vă răzgândiţi, zise Sakhisakh. O gardă de noghri deghizaţi în sclavi ar putea trece neobservaţi chiar şi pe o lume imperială. Se uită la Leia. Deja v-am dezamăgit de două ori, doamnă Vader, mai întâi pe Bothawui, acum aici. Nu am putea suporta ruşinea şi dezonoarea unei a treia greşeli.

— Dezonoarea nu va conta prea mult dacă suntem prinşi la zece paşi de navă din cauza voastră, observă Han. Îmi pare rău, dar Lando şi cu mine putem să ne descurcăm singuri. Voi doar aveţi grijă de Leia, da?

— Nu te teme, spuse Sakhisakh, cu o ameninţare grea în voce. Aşa vom face.

Sub masă, Leia îl prinse pe Han de mână.

— S-a terminat cu mica noastră vacanţă, zise ea, forţându-se să zâmbească, dar probabil că fu la fel de neconvingătoare pe cât se simţea.

Expresia care trecu repede pe faţa lui Han o făcu să îşi dorească să nu fi spus asta.

— Îmi pare rău, Leia, zise el cu o voce joasă. Se pare că nu mai reuşim să luăm şi noi o pauză, nu?

— Nu prea des, îl aprobă ea oftând. Dacă mi-aş fi dat seama de la început cât de mult ne vor costa toate astea... nu ştiu.

— Eu ştiu, spuse Han. Tu ai fi murit pe Alderaan, Palpatine ar fi fost încă la conducerea Imperiului, iar eu aş fi transportat încă mirodenii pentru viermi ca Jabba. Doar asta, şi merită.

— Ai dreptate, zise Leia simţindu-se uşor ruşinată pentru momentul de autocompătimire. Când vreţi să plecaţi tu şi Carib?

— Ei, să vedem, spuse Han gânditor, o sclipire neaşteptată de zburdălnicie atingând tonul trist al emoţiilor sale. Trebuie să-i transmit lui Lando, iar Carib trebuie să scoată cargobotul şi să-l verifice. Şi el e un familist, deci va avea nevoie de timp pentru a-şi lua la revedere de la nevastă şi copii. Deci, să zicem... mâine dimineaţă? Îi voi spune lui Carib că nu vor pleca decât dimineaţă, indiferent ce scuze va trebui să inventeze.

— Mulţumesc, zise ea încet, strângându-i mâna şi încercând iar să zâmbească. Se simţea mai bine acum.

— Nu asta căutam, spuse Han. Dar cred că e mai bine decât nimic.

— Mult mai bine, îl asigură ea. Dar crezi că toate aceste crize mai pot aştepta o noapte?

— Nu ştiu, zise Han, ridicându-se din scaun şi oferindu-i braţul într-unul dintre acele gesturi ale familiei regale alderaaniene pe care le folosea prea rar.

— Dar vor fi nevoite să aştepte.

9

În afara cupolei curbate din oţel transparent, un ultim jet de bule ţâşni din formaţiunea stâncoasă brăzdată de vene albăstrii care se ridicau de pe fundul oceanului. Şi, ca şi cum acesta ar fi fost un semnal, luminile din zonă începură să slăbească în intensitate. Zumzetul încet al convorbirii din galeria de observaţie se opri, în aşteptare.

Stând lângă zidul din spate, Lando Calrissian zâmbii, aşteptând şi el ceva. Când el şi Tendra Risant propuseseră pentru prima dată această operaţiune minieră subacvatică, familia ei nu fusese prea entuziasmată; dar criticaseră făţiş ideea lui de a adăuga o galerie de observaţie, astfel încât clienţii dispuşi să plătească, să poată privi. Ridicol, spuseseră ei – nimeni nu plăteşte bani buni ca să se uite cum lucrează minerii, chiar şi într-un loc neobişnuit ca fundul oceanului Varn. Dar Lando insistase, iar Tendra îl susţinuse, şi contabilii familiei le dăduseră, până la urmă, banii, în silă.

Ceea ce mărea plăcerea de a privi galeriile pline, ca aceasta, aşteptând cu nerăbdare să înceapă spectacolul.

Luminile se stinseră, lăsând formaţiunea stâncoasă abia vizibilă, ca o formă întunecată profilându-se în apa de mare din jur doar un pic mai deschisă la culoare. Cineva din galerie îi şopti unui prieten...

Şi, brusc, un singur punct de foc verde-albăstrui se văzu la unul dintre capetele stâncii. Crescu rapid, devenind o linie, apoi o pereche de ramuri şi, într-un final, o pânză de păianjen luminoasă, atunci când venele albastre de fraca se aprinseră şi arseră. Şi atunci dârele

de bule galbene apărură când căldura minereului fraca, arzând, aprinse stratul de tertian de dedesubt şi, pentru următoarele aproximativ treizeci de secunde, întreaga formaţiune a fost înconjurată de o pălălaie de foc şi lumină. Ca o fiinţă vie, zvârcolindu-se în agonia tăcută a chinurilor morţii...

Şi, cu o ploaie de scântei multicolore şi un ultim jet de bule, formaţiunea se transformă într-o grămadă de pietre.

Cineva suspină uimit; iar când scânteile şi bulele dispărură şi luminile începură să se aprindă din nou, aplauzele izbucniră spontan. Luminile din galerie se aprinseră şi ele, iar cu un zumzet de conversaţie agitată spectatorii începură să se întoarcă în zonele cazinoului. Lando aşteptă lângă uşă în timp ce ieşeau, zâmbind, acceptând complimentele, răspunzând la o mulţime de întrebări, de la cele mai banale până la cele mai inteligente, iar când ultimii duroşi ieşiră, reprogramă uşa pentru a permite accesul tuturor. Minerii trebuia să mai detoneze astăzi una sau două formaţiuni, dar până atunci galeria va rămâne deschisă, fără bani, pentru oricine ar fi vrut să vină şi să privească.

Tocmai pornea pe coridor către Camera Tralus, când comunicatorul piui. Scoţându-l, îl porni.

— Calrissian.

— Transmisiune pe legătura cu suprafaţa, anunţă ofiţerul-şef de comandă Donnerwin. Este criptată şi marcată ca privat.

— O primesc în biroul meu, îi zise Lando închizând comunicatorul şi schimbând direcţia. Probabil că era Tendra care voia să îi spună că îşi terminase călătoria corelliană şi că se întorcea. Ori poate că era senatorul Miatamia sau alt oficial diamal cu veşti despre înţelegerile de securitate pe care spera să le încheie cu ei pentru transporturile de minereu.

În oricare caz, era o convorbire bine-venită. Ajungând la biroul său, închise uşa, se aşeză în scaunul de la masă şi, cu o nerăbdare dublă faţă de cea a pariorilor din galerie, deschise comunicatorul.

Nu era Tendra. Nici măcar Miatamia.

— Salut, Lando, spuse Han cu un zâmbet slab, mult prea cunoscut pe faţă. Cum merge treaba?

— Mult mai rău decât cu două minute în urmă, îi răspunse Lando, nerăbdarea dispărându-i ca o bulă de săpun şi aşezându-i-se în adâncurile stomacului ca un sentiment neplăcut.

— Cunosc privirea asta. Ce vrei?

— Am nevoie să vii cu mine într-o scurtă călătorie, zise Han. Poţi să lipseşti câteva zile?

Senzaţia din stomacul lui Lando deveni un pic mai rece. Fără „cine, eu?”, nici „ce te face să crezi că vreau ceva?”, fără niciun fel de glumă. Orice se petrecea, Han o lua foarte în serios.

— Depinde, evită el răspunsul. Cât de periculoasă va fi această scurtă călătorie? Din nou, ar fi trebuit să intervină o glumă. Dar nu se întâmplă aşa.

— Ar putea fi destul de riscantă, recunoscu Han. Ar putea fi chiar mai rău de atât.

Lando se strâmbă.

— Han… uite, trebuie să înţelegi…

— Am nevoie de tine, Lando, îl întrerupse Han. Ne grăbim şi îmi trebuie cineva în care să mă pot încrede. Ai experienţa de care am nevoie, cunoşti oamenii care trebuie şi nu am pe cine altcineva să iau.

— Han, am responsabilităţi aici, zise Lando. Am o afacere de condus…

— Şi Karrde a avut afaceri de condus, îl întrerupse Han iar. N-o să-i placă dacă refuzi.

Lando clătină din cap cu resemnare. Nu, cu siguranţă lui Karrde nu-i va plăcea dacă va refuza asta.

Nu după ce Lando îl convinsese de unul singur să meargă în sectorul Kathol pentru a încerca să obţină o copie intactă a Documentului Caamas de la misteriosul Jorj Car'das, ale cărui legături cu Talon Lando tot nu le înţelegea. Dar nu asta era ideea. Ideea era că Karrde nu voise să se confrunte cu Car'das, dar totuşi se dusese. Acum Han dădea cărţile pe faţă, iar Lando era ruşinat cu douăzeci de puncte din douăzeci şi trei.

— În regulă, spuse el. Însă doar din cauza lui Karrde. Unde şi când?

— Chiar acum, zise Han. Ai acolo Doamna Norocului?

— La suprafaţă, da, îi spuse Lando. Pot să iau următoarea navetă şi să fiu acolo în jumătate de oră. Cine sunt ceilalţi oameni de care spuneai că avem nevoie?

— Pentru început, Lobot, vechiul tău administrator şi amic, zise Han. Şi acel verpin cu care a lucrat pentru o vreme... cum îl chema?

— Moegid, spuse Lando, mijindu-şi ochii. Han, sper că asta nu e ceea ce cred eu?

— Probabil că e mai rău, recunoscu Han. Lobot şi Moegid încă mai fac chestia aia de spargere despre care îmi spuneai?

— Nu ştiu, zise Lando suspinând. Dar sunt sigur că încă mai pot. Nu cumva ai localizat...?

Ezită. Chiar şi cu transmisiunea criptată, nu voia să spună numele cu voce tare.

Evident, nici Han.

— Adică locul despre care am vorbit la Orowood? spuse celălalt indirect. Cred că da. Ia-i pe Lobot şi pe Moegid şi ne întâlnim la două sisteme spre Nucleu faţă de locul unde n-ai avut de ales.

Lando zâmbii slab. Au sosit chiar înaintea ta, îi răsunară acuzator vorbele în minte, la fel de clare ca şi

cum s-ar fi întâmplat ieri. N-am avut de ales. Îmi pare rău.

Şi mie îmi pare rău, replicase Han când el şi Leia, cu un pluton de soldaţi din trupele de şoc pe urme, intraseră în sufrageria privată din Oraşul Norilor pentru a se confrunta cu Darth Vader.

— La două sisteme spre Nucleu să fie, confirmă el.

— Te aştept, spuse Han.

Transmisiunea se încheie. Lando se lăsă pe spate în scaun, privind fără să vadă la ecranul gol. Locul despre care am vorbit la Orowood. Vorbiseră despre câteva locuri diferite la acea întâlnire clandestină. Însă doar unul dintre ele l-ar fi putut face pe Han să fie atât de supărat.

Bastion. Ultimul loc al atât de des mutatei capitale imperiale, numele şi poziţia planetei gazdă fiind ţinute în mare secret. Probabil una dintre cele mai bine apărate lumi din galaxie, cu siguranţă punctul central al puterii imperiale; în mod foarte clar, locul în care numele de Han Solo şi Lando Calrissian nu erau deloc admirate.

Şi unul dintre ultimele locuri din galaxie în care un sett complet de dosare imperiale trebuie să se fi aflat. Dosare care ar fi putut conţine numele şi clanurile de bothani care ajutaseră la distrugerea lumii Caamas cu o jumătate de secol în urmă. Dosare care ar fi putut opri cearta tot mai violentă despre posibilitatea ca întreaga specie bothană să plătească pentru acea mână de criminali anonimi.

Dacă reuşeau să găsească acel dosar important. Şi să plece în viaţă.

Deschise comunicatorul.

— Donnerwin, trimite-i un mesaj lui Lobot la Centrul de Scufundări, ordonă el. Spune-i să se pregătească pe el şi pe Doamna Norocoasă... plecăm într-o scurtă călătorie. Pentru o clipă, se gândi dacă să-i comande lui Lobot să-l contacteze pe Moegid, dar se hotărî să n-o facă. Doamna

Norocoasă avea o criptare mai bună decât comunicatoarele obişnuite, iar cu cât mai puţine informaţii puteau fi interceptate, cu atât mai bine.

— Şi rezervă-mi un loc pe următoarea navetă care merge la suprafaţă.

— Confirmat, spuse Donnerwin, ca întotdeauna, fără să fie uimit de această schimbare bruscă din planurile şefului. Naveta pleacă în douăzeci de minute. Vreţi să o reţin?

— Nu, pot să ajung la timp, îi zise Lando, făcându-şi iute o listă în minte. Orice ar fi putut avea nevoie se afla deja la bordul Doamnei Norocoase şi, în afară de vreun dezastru major, cazinoul şi operaţiunea minieră ar fi trebuit să se poată descurca singure o vreme. Cel puţin până se întorcea Tendra.

Un val de vină îl încercă. După toate prin care trecuseră el şi Tendra, împreună, ea avea dreptul să afle de ce lăsa el totul baltă aşa. Mai ales dacă exista vreo şansă ca el să nu se mai întoarcă.

Înghiţi, dar îşi simţi gura surprinzător de uscată. Avea să se întoarcă, sigur. Fireşte că da. Oare nu el zburase direct în inima celei de-a doua Stele a Morţii şi scăpase cu viaţă? Sigur că da. Şi supravieţuise distrugerii Muntelui Tantiss, şi acelei neplăceri corelliene, ba chiar şi de la tot ce mai fusese între ele.

Însă acum era mai bătrân şi mai înţelept, cu o afacere care chiar îi plăcea şi cu o femeie de care, probabil pentru prima dată în viaţă, se simţea cu adevărat şi cinstit legat? Nu voia să piardă nimic din astea. Cu siguranţă nu murind.

Dar, hei, nu avea de ce să îşi facă griji. Mergea cu Han, iar Han era cel mai norocos bandit din câţi cunoscuse vreodată. O să se întoarcă întregi. Sigur că da. Garantat.

— Şefule?

Lando clipi, ieşind din conversaţia lui privată de încurajare şi concen- trându-se iar asupra lui Donnerwin.

— Ce-i?

— Mai doriţi ceva? întrebă celălalt.

— Nu, zise Lando, simţindu-se cam ridicol. Doar ai grijă ca lucrurile să meargă bine până se întoarce Tendra.

Donnerwin zâmbii.

— Sigur, şefule. Drum bun.

— Mulţumesc.

Lando opri comunicatorul şi, cu o grimasă, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Nu, nu era nimic prostesc la a fi precaut. Era ceva mult mai rău de atât.

Era vârsta. Lando începea să se simtă bătrân; şi nu-i plăcea asta. Nici un pic.

Foarte bine. Se va duce şi va face această scurtă călătorie de plăcere în inima Imperiului. Îi va face bine şi, pe deasupra, s-ar putea să şi salveze Noua Republică.

Sigur. Va fi ca pe vremuri.

În cască se auzi deschizându-se şi închizându-se uşa de la biroul lui Calrissian; şi, cu un suspin, Karoly D'ulin scoase aparatul din ureche.

— Shassa, murmură ea în gol.

Cuvântul păru să rămână în aer în faţa ei, acolo în mica încăpere utilitară. Un vechi blestem de luptă Mistryl, dar rostit acum nu cu mânie sau în furia bătăliei, ci cu o tristeţe profundă.

Câştigase pariul... iar acum va fi nevoită să îşi ucidă o veche prietenă.

Cu degete îndemânatice, începu să desfacă echipamentul de interceptare audio pe care îl pusese în biroul lui Calrissian când sosise aici, cu patruzeci de ore în urmă, iar un val de mânie îi inundă starea întunecată. Mânie pentru că Talon Karrde era atât de previzibil; mânie pentru că ea însăşi îi anticipase mişcările cu atâta

precizie; mânie pentru că Shada D'ukal o punea în această situaţie.

Pe cenuşa lui Emberlene, ce o făcuse pe Shada să îi sfideze astfel pe cei Unsprezece, se întrebă ea. Loialitatea, spusese Shada pe acel acoperiş bătut de vânturi. Dar asta era, în mod clar, ridicol. Mazzic era un mic contrabandist jegos – nimic mai mult – care nu putea cere mai multă loialitate de la Shada decât vreunul dintre zecile de alţi patroni pentru care lucrase în decursul anilor. Adevărat, această slujbă durase mai mult decât majoritatea; dar, indiferent ce ar fi crezut Mazzic, Shada tot fusese o gardă secretă Mistryl în tot acest timp, răspunzând în final doar celor Unsprezece Bătrâni ai Poporului.

Deci Shada îi încălcase ordinele şi, ca rezultat, o înţelegere Mistryl cu un lord al crimei hutt se stricase, iar cei Unsprezece voiau capul Shadei. Tuturor celor din Mistryl li se ceruse să o caute şi câteva echipe fuseseră trimise anume pentru a-i lua urma.

Şi, din toată această agitaţie, Karoly fusese cea care o găsise.

Chiar şi acum, după opt zile, ironia situaţiei încă îi lăsa un gust amar lui Karoly. Nu mai lucrase cu Shada de douăzeci de ani, totuşi reuşise să anticipeze că următoarea mişcare a Shadei va fi în direcţia ierarhiei Noii Republici, deşi dacă era pentru a se alătura acesteia sau pentru a trăda, Karoly încă nu ştia. Ajunsese pe Coruscant tocmai la timp pentru a o vedea pe Shada părăsind Oraşul Imperial şi o urmărise până la un apartament deţinut de consilierul suprem Leia Organa Solo şi de soţul ei, lângă Munţii Manarai.

Ar fi putut să o atace pe Shada acolo – cu siguranţă surpriza ar fi fost de partea ei. Dar se zvonea că soţii Solo aveau întotdeauna un corp de războinici noghri în jurul lor şi, chiar dacă iscusinţa lor în luptă era

supraapreciată, ar fi fost riscant ca o singură Mistryl să îi înfrunte.

Aşa că îşi chemase ajutoare. Dar, înainte ca acestea să ajungă, Shada părăsise clădirea în compania lui Talon Karrde. Din nou, atunci ar fi putut fi şansa ei; însă înainte de a reuşi să facă mai mult de a se infiltra în cala lor de andocare, Organa Solo şi droidul ei de protocol sosiseră împreună cu doi noghri pe urme. Ea şi droidul intraseră, noghri-i ocupându-şi poziţiile lângă trapa exterioară; iar când Organa Solo plecase, câteva minute mai târziu, o făcuse fără droid. Îşi luase gărzile şi părăsise terminalul.

Şi atunci, spre umilinţa lui Karoly, Sălbaticul Karrde decolase imediat, lăsând-o prea departe de nava ei pentru a avea vreo şansă de a-i urmări.

Cei Unsprezece fuseseră furioşi. La fel şi echipa de vânătoare Mistryl care lăsase totul pentru a se grăbi pe Coruscant la chemarea ei. Nimic nu fusese spus; dar totuşi, nimic nu trebuia. Expresiile fuseseră de ajuns, şi privirile piezişe şi comentariile mormăite între ele în timp ce se întorceau la navele lor. Auziseră povestea despre cum Karoly o lăsase pe Shada să scape la Complexul de Distracţii Resinem şi nu era greu de ghicit că multe dintre ele credeau că făcuse acelaşi lucru şi aici.

Ceea ce făcea ca dovadă că se înşelau să fie mult mai importantă. Aşa că se luase după o bănuială nesigură, întorcându-se la o vagă legătură dintre Karrde şi Calrissian, pe care Mazzic o mirosise cu câţiva ani în urmă.

O bănuială care se dovedise adevărată. Solo fusese precaut în acea transmisiune, dar acea singură referinţă indirectă la Karrde era tot ce-i trebuia. Shada plecase cu Karrde, iar lui Calrissian i se cerea să se alăture.

Şi oriunde se va duce, Shada va fi şi ea acolo. Calrissian fusese, odată, contrabandist, şi orice contrabandist – fost sau nu – are una sau două

ascunzători la bordul navei lui. În cazul în care Karoly reuşea să ajungă la Doamna Norocoasă, chiar şi cu câteva minute înaintea lui Calrissian, erau destule şanse să se ascundă înainte ca el să înceapă să urce pe rampa de intrare.

Şi dacă se dovedea că el voia să folosească ascunzătoarea ei pentru altceva... ei bine, va trage în această ţintă când va ajunge la ea.

Între timp, trebuia să îşi strângă bagajele şi să rezerve un loc în naveta care mergea spre suprafaţă. De preferat, mai aproape de uşă decât cel al lui Calrissian.

Aşteptând până când nu se mai auzi nimic de pe coridorul de afară, se strecură din cămăruţa utilitară şi se îndreptă în pas rapid către încăperea ei.

***

— Domnule Amiral? se auzi vocea căpitanului Dorja din difuzorul comunicatorului în cercul interior de ecrane repetative ale încăperii de comandă secundare.

— Naveta ambasadorului ruurian tocmai a părăsit nava şi se îndreaptă spre suprafaţă.

Întinzându-i paharul lui Tierce, Flim îi aruncă lui Disra un zâmbet îngâmfat şi se îndreptă către ecranele repetative.

— Mulţumesc, domnule căpitan, zise el cu acea voce calmă şi măsurată a lui Thrawn, pe care o imita atât de bine. Pregăteşte un curs spre Bastion şi anunţă-mă când nava este gata.

— Da, domnule.

Comunicatorul se închise cu un clic.

— Era şi timpul, mârâi Disra, privindu-l ameninţător pe Tierce. După mine, deja ne-am forţat prea mult norocul aici.

— Cunoaştem părerile tale despre acest subiect, mulţumesc, spuse Tierce, nu chiar cu insubordonare, în

timp ce îi dădea înapoi lui Flim paharul cu băutură. Aş vrea să îţi reamintesc faptul că trei tratate nou-nouţe sunt un rezultat foarte bun pentru o săptămână de muncă.

— Doar dacă nu se abate Coruscantul asupra noastră ca un rancor rănit, replică Disra cu amărăciune. Forţează-i tu destul de mult şi de rău, şi o s-o facă.

— Asta nu prea se cheamă forţare, excelenţă, zise Flim. Şi vocea lui era cam prea aproape de insubordonare, după gustul lui Disra.

— Nu am pornit şi nici nu am provocat ostilităţi şi am mers doar acolo unde am fost invitaţi. Ce motive ar avea Coruscantul să ne atace?

— Ce părere ai de motivele că încă există o stare de război între noi? se răsti Disra. S-a gândit vreunul dintre voi la asta?

— Sinucidere politică, pufni Flim. Am fost invitaţi de aceste sisteme, îţi aduci aminte? Dacă încearcă să-şi vâre nasul Coruscantul...

Se întrerupse când un fluierat strident se auzi dinspre ecranele repetative.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Alarma de luptă de urgenţă, spuse Tierce repede, aproape vărsând restul băuturii lui Flim pe uniforma lui de un alb imaculat, în timp ce trecea pe lângă maestrul în deghizări şi se lăsa să cadă în scaunul de comandă.

— Amirale, treci aici, adăugă el, mâinile fugindu-i pe butoanele de comandă.

Ecranul tactic se aprinse, transformând încăperea într-o uriaşă hologramă de luptă; şi, când o făcu, unitatea de comunicare piui.

— Domnule Amiral, cred că suntem pe punctul de a fi atacaţi, zise vocea lui Dorja cu calm. Opt corvette de clasă Prădător tocmai au făcut saltul în sistem, îndreptându-se spre noi.

Voluntar, Disra îşi descleştă fălcile în timp ce se uita prin cameră după simbolurile strălucitoare ce arătau Prădătorii care se apropiau. Fireşte că Dorja era calm – credea că îl are pe Marele Amiral Thrawn la bord şi că problemele erau, fără îndoială, sub control. Dar nu-l avea pe acesta, iar problemele nu erau sub control. Şi, dacă Disra nu făcea repede ceva, acest balon fragil de săpun avea să le explodeze în braţe.

Flim era acum lângă Tierce, iar maiorul se întindea să deschidă comunicatorul.

— Spune-i lui Dorja să preia comanda, şuieră Disra către ei. Spune-i că e ceva prea mic sau prea banal ca să îţi pierzi tu vremea...

— Şşş! şuieră Tierce, întrerupându-l cu o privire ameninţătoare şi cu o mişcare fermă de mână. Domnule Amiral?

— Gata, zise Flim, iar Tierce apăsă butonul comunicatorului.

— Mulţumesc, domnule căpitan, spuse mieros maestrul în deghizări; şi, încă o dată, brusc, Marele Amiral Thrawn apăru în încăpere. I-aţi identificat?

— Nu, domnule, nu încă, zise căpitanul. Au generatoare de bruiaj aleatoriu care maschează formele de identificare ale motoarelor. Foarte ilegale, fireşte.

— Fireşte, îl aprobă Thrawn. Lansează jumătate de escadrilă de Păsări-de-Pradă pentru a le intercepta.

— Da, să trăiţi!

Tierce închise comunicatorul.

— Eşti nebun? mârâi Disra. O jumătate de escadrilă de vânători stelari împotriva...?

— Calmează-te, excelenţă, spuse Flim, aruncându-i lui Disra o privire rece şi calculată. Aceasta era una dintre tehnicile standard ale lui Thrawn pentru a depista identitatea unui oponent necunoscut.

— Şi, mai la obiect, aşa câştigăm timp, adăugă Tierce, degetele zburându-i nebuneşte pe consola calculatorului. Corvette Prădător, corvette Prădător... iată-le. Folosite cel mai des de Sectorul Corporaţiilor în aceste zile, plus câteva în diferite flote de apărare de sistem din Inelul Exterior.

— Interesant, comentă Flim, aplecându-se pentru a citi peste umărul lui. Ce o fi vrând Sectorul Corporaţiilor?

— Nu ştiu, zise Tierce. Disra? Ai vreo idee?

— Nu, spuse Disra, scoţându-şi datapadul. Nu, nu ştia de ce cineva din Sectorul Corporaţiilor ar fi vrut să-i atace astfel... dar, pe de altă parte, pomenirea Prădătorilor îi trezise o amintire vagă.

— Ai o listă a celorlalte sisteme care le folosesc? întrebă Flim.

— Acum o parcurg, spuse Tierce. Nu-mi sare nimic în ochi... uite şi Păsările-de-Pradă.

Disra îşi ridică privirea şi văzu semnele care indicau vânătorii stelari ce goneau către intruşii din depărtare, apoi îşi coborî iar ochii asupra datapadului. Avea ceva de a face cu căpitanul Zothip şi cu piraţii Cavrilhu, îşi amintea el. Uite, asta era secţiunea...

— Am nevoie de nişte sugestii, spuse Flim repede.

— Modelul standard al lui Thrawn ar fi să lase Păsările-de-Pradă să înceapă atacul şi apoi să le retragă, zise Tierce. Felul în care răspundea inamicul acestei sondări era, de obicei, de ajuns pentru a-i permite să îşi dea seama cine era.

— Asta-i bun pentru Thrawn, replică Flim cu teamă. Din păcate, momentan nouă ne cam lipseşte tipul lui de geniu.

— Doar dacă maiorul Tierce nu a luat cursuri în domeniu pe când era în Garda Regală, adăugă Disra, închizând datapadul cu un pocnet, având un sentiment măreţ de triumf.

— Ne sari în ajutor, ca de obicei, excelenţă, spuse Tierce absent, tot mai căutând prin dosarele din calculator.

— Mă bucur că mă apreciezi, zise Disra. Sunt diamali.

Avu satisfacţia de a-i vedea pe amândoi întorcându-se pentru a se uita la el, cu o expresie surprinsă şi uimită pe faţa lui Flim, cu aceeaşi surprindere atinsă de suspiciune pe cea a lui Tierce.

— Ce? întrebă Flim.

— Sunt diamali, repetă Disra, savurând din plin momentul. Cam cu trei luni în urmă, Ministerul de Comerţ diamal a cumpărat douăsprezece corvette Prădător pentru a le folosi la escortarea transporturilor. Şi, este posibil, şi pentru ceva operaţiuni mai dubioase.

— Eşti sigur? întrebă Flim, privind iscoditor ecranul. Aici nu apare.

— Sunt sigur că nu, zise Disra. Căpitanul Zothip a încercat să le cumpere, dar a fost supralicitat. După cum spuneam, s-ar putea să le păstreze pentru operaţiuni dubioase.

— Şi cum ai tras tu concluzia de aici că ar fi aceleaşi nave? întrebă Flim.

— Nu, are dreptate, interveni Tierce înainte ca Disra să poată răspunde. Senatorul ăla diamal pe care l-am târât împreună cu Calrissian la bordul Neîndurătorului – îţi aminteşti de el? N-am crezut nicio clipă că a fost convins pe deplin că eşti Thrawn.

— Şi, dacă rapoartele de la Contrainformaţii sunt corecte, el este unul dintre cei care au ajutat la scindarea guvernamentală de pe Coruscant din cauza întregii probleme, le aminti Disra.

— Da, aşa este, spuse Tierce, întorcându-se la tastatura calculatorului. Se pare că s-a hotărât să ne mai testeze o dată.

— Întrebarea este ce facem, zise Flim uitându-se prin cameră. Iar Păsările-de-Pradă aproape au ajuns.

— Ştiu, spuse Tierce uitându-se fix la ecranul calculatorului. Cheamă-i înapoi.

— Deja? se încruntă Disra din cauza acestei tactici. Credeam că trebuie să...

— Nu-mi trebuie nimic, i-o tăie Tierce. Cheamă-i înapoi şi pune-l pe Dorja să pregătească o manevră Tron Boral.

— O ce? întrebă Disra, încruntându-se şi mai rău.

— O tehnică de luptă cam secretă, îi explică Flim, aplecându-se peste umărul lui Tierce şi pornind iar comunicatorul.

— E de ajuns, căpitane, spuse el mieros. Cheamă Păsările-de-Pradă şi pregăteşte Neîndurătorul pentru o manevră Tron Boral.

— Am înţeles, domnule Amiral, zise Dorja iute. Veţi veni şi dumneavoastră pe punte alături de mine?

Tierce se uită la Flim şi bătu cu degetul într-un punct de pe ecran.

— Nu veţi avea nevoie de ajutorul meu, îl asigură Thrawn pe căpitan, dând din cap către Tierce în semn de confirmare şi aplecându-se mai mult, pentru a citi secţiunea indicată.

— O manevră Tron Boral, urmată de un atac Marg Sabl făcut de aproape de păsările noastre de pradă, şi cred că atacatorii noştri necunoscuţi se vor mai gândi la planurile lor. Asta dacă vor mai fi în viaţă, desigur.

— Da, domnule, spuse căpitanul, iar Disra aproape îl văzu cum îşi freca mâinile de nerăbdare.

— Manevra Tron Boral este pregătită.

— Execută, domnule căpitan.

Flim închise iar comunicatorul.

— Şi asta ar trebui să fie de ajuns, zise el sprijinindu-se degajat de spătarul scaunului de comandă şi uitându-se cu interes la ecranul tactic.

— Vezi tu, deja avem un plan de luptă împotriva diamalilor, explică Tierce privindu-l pe Disra. Thrawn s-a intersectat cu ei de câteva ori în timpul marşului său prin Rebeliune în urmă cu zece ani. Făcu un semn către calculator.

— Tot ce am avut de făcut a fost să deschid dosarul uneia dintre acele lupte...

— Au început, îl întrerupse Flim. Fug ca iepurii.

Disra îi urmări degetul cu privirea. Flim avea dreptate; Prădătorii se întorceau, într-adevăr, îndreptându-se către hiperspaţiu.

— Dar încă nu am făcut nimic, protestă el, simţindu-se cam stânjenit.

— Ba sigur că da, zise Tierce cu o voce plină de o satisfacţie morbidă. Nu uita că şi ei au înregistrări ale victoriilor lui Thrawn. Neînduratorul a început o manevră Tron Boral... şi asta le-a fost de ajuns.

— Da, murmură Flim în timp ce, în celălalt capăt al încăperii, simbolurile Prădătorilor sclipiră şi se stinseră când aceştia făcură saltul în hiperspaţiu.

— Cu nişte nave care nici măcar nu erau înregistrate pe numele lor, am răspuns cu cea mai potrivită mişcare.

Deschise iar comunicatorul.

— Ieşiţi din formaţiunea de luptă, căpitane, îi ordonă el lui Dorja. Şi informaţi guvernele ruuriene că atacul asupra lumii lor a fost împiedicat.

— Imediat, domnule Amiral, se auzi vocea lui Dorja. Sunt sigur că vor fi încântaţi. Să continuăm pregătirea unui curs către Bastion?

— Da, zise maestrul în deghizări, poţi pleca din sistem când doreşti. Eu voi medita, dacă ai nevoie de mine.

— Da, să trăiţi! Odihnă plăcută, domnule Amiral.

Flim opri comunicatorul.

— Şi cu asta, adăugă el către Disra şi Tierce, chiar am terminat. Dacă diamalii nu erau convinşi până acum; acum sunt.

— Bravo lor, zise Disra acru. Îţi dai seama, desigur, că acest mic exerciţiu nu a făcut decât să ne ducă mai aproape cu un pas de a speria Coruscantul şi a-l face să vină peste noi.

— Răbdare, excelenţă, spuse Tierce, închizând ecranul tactic şi ridicându-se din scaunul de comandă. Sunt sigur că ne-a ajutat şi să îi convingem pe ruurieni că au trecut de partea câştigătoare.

— Da, zise Disra. Şi poate că ne-am mai apropiat cu un pas de „Mâna lui Thrawn”.

Flim se încruntă.

— „Mâna lui Thrawn”? întrebă el precaut. Ce este o Mână a lui Thrawn?

Tierce îşi strânse buzele, în mod clar iritat.

— Excelenţă...

— Ce-i o Mână a lui Thrawn? repetă Flim.

— Nu, nu, continuă, îi spuse Disra lui Tierce, fluturând alene din mână şi pregătindu-se să se bucure din plin şi de acest moment. Tierce şi Flim se înţelegeau mult prea bine pentru gustul său. Era vremea ca amândoi să guste din bănuielile şi îndoielile în privinţa acestui aranjament pe care Disra le simţea încă de când începuse.

— Este povestea ta. Spune-i-o tu.

— Ascult, zise Flim, cu o voce brusc întunecată. Ce-i chestia asta despre care nu te-ai obosit să-mi zici şi mie.

Tierce îşi drese glasul.

— Uite cum stă treaba...

Disra se gândi mai târziu că era un lucru bun că încăperea de comandă secundară era total izolată fonic.

Chiar şi aşa, din cauza atâtor strigăte, nici nu simţise vibraţia caracteristică a punţii care arăta întoarcerea distrugătorului spaţial în hiperspaţiu.

10

Primii o sută de metri au fost destul de uşor de parcurs, chiar şi cu problemele obişnuite ale lui R2 pe teren accidentat. Mara explorase o parte din această secţiune a peşterii şi studiase restul cu bagheta ei luminoasă şi cu macro-binoclul, deci putea alege ruta cea mai bună.

Dar, după aceea, podeaua începu să coboare abrupt cam zece metri; şi când ajunseră în încăperea de la capătul coridorului, erau pe un teritoriu nou.

— Cum arată? îi strigă Luke Marei în timp ce folosea Forţa pentru a-l trece pe R2 peste un bolovan de la piciorul pantei pe care coborâseră.

— Cam cum te-ai aştepta, răspunse Mara.

Îşi întinsese bagheta luminoasă în faţă, iar trupul ei era conturat de lumina reflectată într-un nimb difuz de către praful din atmosferă.

— Ştii, ar fi frumos ca măcar o dată să nu fim nevoiţi să facem o călătorie în care să fim obligaţi să târâm droidul astromec prin pietre, tufişuri, nisip şi mai ştiu eu ce.

R2 piui indignat.

— De obicei, R2 a ştiut să îşi poarte de grijă, îi aminti Luke, scuturându-şi pietricele de pe palme în timp ce păşea lângă ea.

— Totuşi, când a trebuit să-l tragem noi prin nisip?

— Sunt sigură că o să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Mara arătă în faţă. Cum ţi se pare?

Luke se uită prin ceaţă. Încăperea era scurtă, nu avea mai mult de cincisprezece metri de unde stăteau ei până în capătul opus, dar era, într-adevăr îngrozitoare. Un labirint de pietre şi de bolovani acoperea zona, iar lamele zimţate ale stalactitelor şi stalagmitelor ieşeau din tavan şi din podea la întâmplare, blocându-le drumul. În capătul opus, camera se închidea iar, transformându-se într-o crăpătură îngustă, prin care părea că abia te-ai fi putut strecura.

— Nu arată prea rău, îi spuse el. Ne putem ocupa de stalactite cu săbiile de lumină. Întrebarea cea mare este dacă R2 are loc prin crăpătura aia.

Aerul foşni, iar Păstrătorul Promisiunilor zbură şi se aşeză cu capul în jos pe o stalactită.

— Ai probleme, Maestre Călător în Ceruri? se formă gândul în mintea lui Luke. Drumul este prea greu pentru tine?

— *Niciun drum nu este prea greu pentru Jedi* Skywalker, sări Copilul Vânturilor, indignat, în apărarea lui Luke, zburând pe o piatră de lângă Mara. *L-am văzut făcând fapte măreţe în aer liber.*

— *Poate că sunt măreţe în ochii uşor de orbit ai unui qom qae,* interveni ironic Spărgătorul de Pietre de pe o altă stalactită de la câţiva metri depărtare. *Cei care şi-au câştigat numele sunt mai greu de impresionat.*

— Iar vorbesc, nu? mormăi Mara.

— Qom jha-ii se întreabă dacă această încăpere ne va pune probleme, îi spuse Luke. Copilul Vânturilor ne ia apărarea.

— Frumos din partea lui, zise Mara, scoţându-şi sabia de lumină şi cântărind-o în mână. Să le facem o mică demonstraţie?

Luke se încruntă la ea.

— Eşti sigură că poţi... adică...

— Vrei să zici dacă sunt în stare? i-o tăie Mara. Da, sunt. Doar pentru că nu am absolvit scumpa ta Academie Jedi, nu înseamnă că nu pot folosi Forţa la fel de bine ca oricine altcineva. Vrei partea de sus sau pe cea de jos?

— O iau pe cea de sus, zise Luke, un pic intimidat de înflăcărarea replicii ei. Îşi luă sabia de lumină şi aruncă iute o privire prin încăpere, întipărindu-şi bine în minte poziţia fiecărei stalactite.

— Eşti gata?

Drept răspuns, Mara îşi aprinse sabia, lumina lamei adăugând o nuanţă albastră celei albe, neutre, care venea de la bagheta ei luminoasă.

— Începem când vrei tu.

— Bine, spuse Luke, încercând să îşi ascundă îndoielile în timp ce adăuga verdele sabiei lui la amestecul de culori.

— Dă-i drumul.

Simultan, îşi arcuiră braţele şi aruncară, trimiţându-şi săbiile Jedi învârtindu-se prin cameră, lamele acestora tăind curat şi eficient ţepii de piatră.

Sau, cel puţin, cea a lui Luke...

Ea încercă. Şi chiar se strădui. Luke putea percepe acest lucru din postura ei, din mâna ei întinsă, din încordarea mintală pe care o simţea ca pe o descărcare electrică în jurul ei.

Dar, după cum spusese odată Maestrul Yoda, Faci sau nu faci. Nu există încercare. Şi, în acest caz, aşa cum fusese şi atunci, într-adevăr nu exista încercare. La jumătatea încăperii, sabia Marei păru să ezite, întrerupându-şi ritmul, iar vârful lamei se aplecă şi zgârie uşor podeaua de rocă. Din când în când, îşi revenea şi zbura drept una sau două secunde, dar apoi încetinea

sau se apleca iar, când Mara aproape o scăpa din strânsoarea Forţei.

De două ori a fost Luke tentat să o ajute, cu o sarcină atât de uşoară, n-ar fi avut probleme să controleze ambele săbii. Însă de fiecare dată rezistă tentaţiei; Mara Jade mânioasă şi frustrată părea ceva destul de rău, să adauge la asta şi sentimentul că era luată de sus nu presupunea o combinaţie pe care el se simţea pregătit să o înfrunte.

În plus, treaba era făcută, chiar dacă un pic cam neregulat. Şi, în ceea ce privea scopul secundar al demonstraţiei, subtilităţile spectacolului scăpau cu totul audienţei. Hărmălaia de ţipete şi de triluri care venea dinspre qom jha-i îi umplu lui Luke urechile şi mintea, în timp ce stalactitele cădeau din tavan în jurul lor, spărgându-se de pietrele de pe jos.

Dar nici zgomotele pietrelor care se sfărâmau, nici exclamaţiile de uimire ale qom jha-ilor nu puteau acoperi chiotele încântate ale Copilului Vânturilor.

— *Am avut dreptate – vedeţi, am avut dreptate,* strigă el bucuros. *Este un mare războinic Jedi ca şi Mara Jade de lângă el.*

Luke simţi o înţepătură când îşi chemă sabia înapoi, având grijă ca aceasta să ajungă odată cu arma mai înceată a Marei.

— Războiul nu te face măreţ, Copile al Vânturilor, îl dojeni el cu blândeţe pe qom qae în timp ce îşi stingea sabia de lumină şi o prindea la centură.

— Lupta trebuie să fie întotdeauna ultima alegere a unui Jedi.

— *Înţeleg,* zise Copilul Vânturilor, tonul gândurilor sale arătând clar că, de fapt, nu înţelegea nimic. *Dar când îi veţi distruge pe Ameninţători...*

— Nu o să distrugem nimic, insistă Luke. Cel puţin, nu înainte de a încerca să vorbim cu ei.

— Eu aş renunţa în locul tău, strigă Mara peste umăr în timp ce se îndrepta spre deschizătura îngustă. Va înţelege după ce îşi va vedea câţiva prieteni murind în luptă. Nu înainte.

Luke simţi un nod în gât. Obi-Wan, Biggs, Dack... lista era lungă.

— În acest caz, sper să nu înţeleagă niciodată, murmură el.

— Oh, va înţelege, îl asigură Mara cu o voce întunecată, cuvintele răsunând ciudat, căci îşi strecurase capul în crăpătură şi mişca bagheta luminoasă.

— Mai devreme sau mai târziu, toţi înţeleg.

Se trase înapoi şi îşi desprinse sabia de lumină de la centură.

— Poţi să vii – drumul se îngustează doar din cauza unui perete subţire de stâncă. Durează doar un minut până îl tai.

Şase ore mai târziu, Luke ceru, în final, să se oprească.

— Era şi timpul, zise Mara, strâmbându-se în timp ce se aşeza uşurel, în cea mai confortabilă poziţie, pe piatra rece.

— Începusem să cred că speri să ajungem la Turnul înalt până la noapte.

— Aşa aş fi vrut, spuse Luke, măturând nişte pietricele de pe un pinten de stâncă din faţa ei şi aşezându-se. Nu arăta nici pe departe la fel de obosit ca ea, observă Mara cu o urmă de invidie. Nu putea decât să spere că el îşi ascundea epuizarea mai bine ca ea.

— Am impresia că trebuie să ne grăbim cu treaba asta.

— Tu întotdeauna te grăbeşti, zise Mara, închizându-şi ochii. Te-ai gândit vreodată că, din când în când, ai putea lăsa şi pe alţii să facă toată munca?

Simţi cum textura emoţiilor lui se schimbă şi se întrebă dacă expresia lui va fi rănită, mânioasă ori indignată atunci când îşi va deschide ochii.

Spre uşoara ei surpriză, nu era niciuna dintre acestea. Era, mai degrabă, o expresie de interes calm.

— Crezi că încerc să fac prea mult?

— Da, zise ea, privindu-l cu atenţie. De ce? Nu eşti de acord?

El ridică din umeri.

— În urmă cu un an sau doi nu aş fi fost, spuse el. Acum... nu ştiu.

— Ah, zise Mara. Mai întâi, afirmaţia lui de la baza-asteroid a piraţilor Cavrilhu cum că încerca să îşi reducă utilizarea Forţei, iar acum cel puţin o recunoaştere timidă a faptului că s-ar putea să încerce să facă prea multe. Într-adevăr, era un progres.

— Fireşte, dacă nu faci tu totul, atunci cine o să facă?

De pe piatra pe care stătea, Copilul Vânturilor spuse ceva, iar Luke zâmbii.

— Nu, Copile al Vânturilor, zise el. Nici măcar un Maestru Jedi nu poate face totul. De fapt – îi aruncă Marei o privire – uneori pare că nu este treaba unui Maestru Jedi să facă totul.

Constructorul cu Liane comentă şi el.

— Da, spuse Luke.

— Ce a zis? întrebă Mara.

— Mi-a citat ceea ce pare a fi un proverb qom jha, răspunse Luke. Despre cum multe liane strânse la un loc sunt mai puternice decât acelaşi număr de liane luate separat. Cred că practic pe fiecare planetă din Noua Republică există câte o variantă a acestuia.

Mara îi aruncă o privire amară qom jha-ului.

— Ştii, puteam să aud gândurile lui Palpatine de oriunde din Imperiu. Adică de oriunde – Planetele

Nucleului, Inelul de Mijloc, chiar şi în timpul unei călătorii pe care am făcut-o odată la marginea Inelului Exterior.

— Şi totuşi nu-i poţi auzi pe qom jha-i sau pe qom qae-i din partea cealaltă a camerei, spuse Luke. Trebuie să fie enervant.

— „Enervant” nu e chiar cuvântul pe care îl căutam, zise ea pe un ton acid. Cum de tu îi auzi şi eu nu? Dacă nu este un secret Jedi profesional.

Emoţiile lui rămaseră calme.

— De fapt, chiar asta este, spuse el. Nu e vorba de secret, ci de faptul că tu nu eşti Jedi.

— Ce, pentru că nu am trecut prin Academia ta? zise Mara în bătaie de joc.

— Nu de asta, spuse Luke. Există moduri de a deveni Jedi şi fără a trece printr-o Academie. Ezită, abia vizibil. Dar, dacă tot a venit vorba, de ce nu te-ai întors?

Ea îi studie faţa, întrebându-se dacă era un subiect despre care ar fi vrut să discute chiar acum.

— Am avut lucruri mai bune de făcut, zise ea, în schimb.

— Înţeleg, spuse Luke; şi, de această dată, ea chiar simţi un tremur în emoţiile lui. Cum ar fi să zbori prin Noua Republică alături de Lando, de exemplu?

— Ei, ei, zise Mara arcuindu-şi uşor sprâncenele. Observ o urmă de gelozie?

Încă o dată, el o surprinse. Pâlpâirea emoţiilor, în loc să se aprindă, ca un tăciune peste care adie vântul, se stinse într-un fel de tristeţe blândă.

— Nu gelozie, spuse el încet. Dezamăgire. Întotdeauna am sperat că te vei întoarce să îţi termini pregătirea.

— N-ai sperat destul, zise Mara, înăbuşindu-şi o scânteie de veche amărăciune. Am crezut că după toate prin câte am trecut împreună pe Myrkr şi pe Wayland meritam cel puţin o atenţie specială din partea ta. Dar de

fiecare dată când apăream, mă salutai, după care, practic, mă ignorai. Kyp Duron sau altul dintre puşti – ei primeau toată atenţia ta.

Luke se strâmbă.

— Ai dreptate, recunoscu el. Am crezut... cred că mă gândeam că nu ai atâta nevoie de atenţie ca ei. Kyp era mai tânăr şi mai lipsit de experienţă... Se întrerupse.

— Şi uite ce-ai câştigat, nu se putu abţine Mara să observe. Aproape că a distrus întreaga Academie, ca să nu mai vorbim despre tine, Noua Republică şi tot ce i-a mai stat în cale.

— Nu a fost vina lui, spuse Luke. Lordul Sith Exar Kun îl atrăgea către partea întunecată.

— Continuă, te rog, zise Mara, dându-şi seama că se întorcea pe teritoriul pe care deja se hotărâse că voia să îl evite pentru moment.

— Şi a cui a fost ideea să înfiinţeze Academia pe Yavin? Şi cine a decis să o lase acolo după ce a fost rezolvată problema cu Exar Kun?

— Eu, spuse Luke privind-o fix. Unde vrei să ajungi?

Mara se strâmbă. Nu era nici timpul, nici locul să înceapă această discuţie.

— Tot ce vreau să zic este că nu eşti infailibil, zise ea, evitând încă o dată subiectul. Doar asta şi ar trebui să fie un motiv destul de bun să nu încerci să le faci singur pe toate.

— Hei, nu te contrazic, protestă Luke cu un zâmbet slab. M-am schimbat... zău. Doar te-am lăsat să-ţi mânuieşti singură sabia, nu?

— Mersi că mi-ai amintit, spuse Mara, simţind cum se înroşea de ruşine. Chiar credeam că pot să o controlez mai bine de atât.

— Controlul lung şi susţinut este de obicei cel mai greu de stăpânit, zise Luke. Dar am descoperit nişte

tehnici speciale pentru asta. Uite, ridică-ţi sabia de lumină şi o să-ţi arăt.

Mişcându-şi şoldul pentru a elibera sabia – şi, în acelaşi timp, pentru a-şi muta piciorul de pe o piatră care devenise neplăcut de ascuţită – Mara ridică arma în faţa ei.

— Vrei să o aprind? întrebă ea, prinzând-o cu Forţa şi luându-şi mâna de pe ea.

— Nu, nu este nevoie, spuse Luke. În regulă, acum ţine sabia nemişcată în faţa ta. Vreau să te uiţi la ea, dar în acelaşi timp să o şi vizualizezi, aşa cum pluteşte ea acolo. Poţi s-o faci?

Mara îşi închise ochii pe jumătate, mintea purtând-o înapoi la călătoria lor prin pădurea de pe Wayland din urmă cu zece ani. Şi atunci Luke îşi asumase cu uşurinţă rolul de profesor, iar ea pe cel de elev.

Dar de atunci se schimbaseră multe. Şi de data aceasta, poate că ea va fi cea care va da lecţia cea mai importantă.

— Bine, am făcut-o, îi zise ea. Ce urmează?

Mara învăţa repede, după cum Luke observase în trecut, şi prinse cu uşurinţă bazele tehnicii de concentrare. Continuă să o exerseze încă jumătate de oră, apoi fură nevoiţi să plece.

— Sper că droidul tău nu o să rămână fără energie înainte de a ajunge acolo, comentă Mara în vreme ce Luke folosea Forţa pentru a-l ridica pe R2 peste o altă secţiune de teren care arăta de parcă fusese sfâşiată de nişte gheare.

— Nu mi-ar plăcea deloc să ştiu că după ce l-am cărat cu noi atât drum devine o piesă de mobilier.

— Va fi în regulă, zise Luke. Acum nu foloseşte prea multă energie, iar droidul tău i-a dat câteva baterii în plus când veneam aici.

— Stai aşa, spuse Mara încruntându-se. Droidul meu, Slips? Parcă ziceai că ai venit cu X-interceptorul.

— Da, am coborât cu interceptorul pe planetă, spuse Luke. Dar în sistem am intrat cu Focul Jadei. Cred că am uitat să pomenesc asta.

— Cred că da, zise Mara tăios, cu un val de mânie care îl făcu pe Luke să se înfioare când trecu prin emoţiile ei.

— Cine naiba ţi-a dat voie...? Nu contează. A fost Karrde, nu?

— A spus că Apărătorul tău nu are un motor de hiperpropulsie, zise Luke, simţind tonul defensiv al vocii sale. Doi oameni într-un cockpit de X-interceptor stau cam înghesuiţi.

— Nu, ai dreptate, spuse Mara cam fără tragere de inimă, iar el simţi cum ea îşi înăbuşea reflexul de protectivitate faţă de singurul lucru din univers care îi aparţinea cu adevărat.

— Dar ar fi bine să-l fi ascuns cum trebuie. Şi vreau să zic foarte bine ascuns.

— Aşa am făcut, o asigură Luke. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine nava asta.

— Şi ar fi bine să nu-i fi zgâriat vopseaua, îl avertiză ea. Bănuiesc că nu te-ai gândit să aduci radiobaliza de apelare?

— Ba da, zise Luke încruntându-se uşor în timp ce scormonea într- unul dintre buzunarele salopetei. Din motive necunoscute, o amintire de demult îi venise în minte: data în care se întorsese pe Dagobah şi dăduse peste o veche radiobaliză de apelare a unei nave de dinaintea Războiului Clonelor. Nu ştiuse ce era, dar R2 îşi amintise că îl văzuse odată pe Lando folosind un aparat asemănător, aşa că se îndreptaseră spre operaţiunea minieră a lui Calrissian de pe Nkllon pentru a-l întreba despre obiect. Şi întâmplarea a făcut că au ajuns la timp

pentru a-i ajuta pe Han şi pe Leia să respingă un atac al Marelui Amiral Thrawn.

Dar de ce trebuia să îşi amintească tocmai acest lucru acum? Deoarece Mara era aici şi, tot atunci, avusese prima viziune a ei? Sau ceea ce îi stârnise ceva aflat atât de adânc în minte avea legătură cu acea radiobaliză veche – sau cu cea a Focului sau cu radiobalizele, în general?

Mara îl privea ciudat.

— Probleme? întrebă ea.

— Mi-a fugit gândul, spuse Luke, scoţând radiobaliza şi dându-i-o. Totuşi, nu o să poţi chema Focul de aici. Suntem cu mult în afara razei de acţiune şi cred că îmi aduc aminte că radiobaliza funcţionează doar atât cât vezi cu ochii.

— Nu, are şi o opţiune de emitere, zise Mara. Dar raza chiar este cam limitată. Totuşi, în Turnul înalt s-ar putea să existe transmiţătoare prin care să trimit semnalul.

Îi aruncă încă o privire ameninţătoare pentru acest subiect.

— Deşi poţi să fii sigur că nu o să scot nava din ascunzătoare decât şi doar atunci când o să putem neutraliza cuiburile lor de vânători. Că veni vorba, nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu cei doi cu care te-ai întâlnit.

— Nu sunt prea multe de spus, zise Luke, scoţându-şi sabia de lumină şi aprinzând-o.

O mişcare rapidă, şi încă o stalactită căzu, spărgându-se de pământ în faţa lui.

— Mi-au spus să-i urmez, apoi au făcut o serie de manevre iuţi. Atunci am crezut că s-ar putea să caute o scuză pentru a deschide focul.

— Mai probabil, au vrut să vadă cu ce fel de navă şi de pilot au de a face, sugeră Mara.

— La aceeaşi concluzie am ajuns şi eu, aprobă Luke, întinzându-şi Forţa pentru a-l ridica pe R2 peste stalactita sfărâmată. Oricum, au aşteptat până am ajuns la câţiva kilometri de Turnul înalt şi atunci au deschis focul. M-am ferit prin canioanele pe care le arăta înregistrarea ta şi am reuşit să scap de ei.

Mara tăcu o clipă.

— Ai spus că ţi-au cerut să-i urmezi. Vorbeau bazica?

— Într-un final, zise Luke. Dar au început cu acelaşi mesaj pe care Karrde l-a înregistrat când cealaltă navă a zburat pe lângă distrugătorul spaţial al lui Booster Terrik.

— Karrde ţi-a dezvăluit asta, spuse Mara, emoţiile ei devenind brusc mai întunecate. Ţi-a arătat şi restul?

— Mi-a dat informaţiile tale de aterizare, zise Luke. Mai era ceva?

— Da, şi nu era nimic bun, spuse Mara. În primul rând, numele lui Thrawn este îngropat în acel mesaj. În al doilea rând, sora ta a recuperat de lângă Muntele Tantiss un datacard stricat care era etichetat „Mâna lui Thrawn”.

Mâna lui Thrawn.

— Nu-mi place cum sună, zise Luke.

— Nimănui nu-i place, îl aprobă Mara încruntată. Întrebarea este ce înseamnă?

— Ţie ţi se spunea Mâna Împăratului, îi aminti Luke. S-ar putea ca şi Thrawn să fi avut un astfel de agent?

— De asemenea, acesta este primul lucru pe care l-a întrebat toată lumea, zise Mara, iar Luke simţi o scurtă pâlpâire de iritare. Asta sau dacă ar putea fi vorba despre o superarmă ca o altă Stea a Morţii. Dar niciuna dintre acestea nu erau în stilul lui.

Luke pufni.

— Nu, stilul lui era să prăvălească o strategie genială peste oricine.

— Pe scurt, spuse Mara. Totuşi, datacardul a apărut din arhiva personală a împăratului, deci trebuie să însemne ceva. Palpatine nu ar fi creat o dezinformare doar pentru distracţia lui particulară.

— Ei, orice ar însemna, s-ar părea că prietenii noştri din Turnul înalt au un fel de legătură cu Thrawn, zise Luke. Mă întreb dacă pot fi un grup din poporul lui.

— Oh, ce gând vesel, mârâi Mara. Să sperăm că nu toată specia lui are acelaşi geniu tactic ca el.

— Da, murmură Luke.

Dar chiar când aprindea sabia de lumină pentru a mai tăia nişte rocă din calea lor, un alt gând neliniştitor îi veni în minte. Dacă Mâna lui Thrawn nu era un asasin sau un agent special...

— Iar te gândeşti, îi întrerupse Mara meditaţia. Haide, să auzim.

— Tocmai mă gândeam că Mâna lui Thrawn ar putea fi un elev, zise Luke, întorcându-se pentru a se uita la ea. Cineva pe care să-l fi pregătit să-i ia locul dacă i s-ar fi întâmplat ceva.

— Atunci unde e? întrebă Mara. Vreau să spun că au trecut zece ani. De ce nu a apărut până acum?

— Poate că Mâna nu a crezut că este încă pregătit, sugeră Luke. Poate a crezut că trebuie să se mai antreneze înainte de a-i lua locul lui Thrawn.

— Sau altfel, zise Mara, iar în lumina cu umbre aspre de la baghetele luminoase; faţa ei se încordă brusc, a aşteptat momentul potrivit pentru a-şi face mutarea.

Luke inspiră adânc, aerul rece al cavernei părând dintr-odată şi mai rece.

— Cum ar fi momentul în care Noua Republică este pe punctul de a fi sfâşiată din cauza problemei Camaas.

— Exact aşa ar fi profitat Thrawn de situaţie, spuse Mara. De fapt, resursele imperiale fiind reduse practic la zero, este cam singurul lucru pe care l-ar putea face.

Pentru ceva timp, se uitară unul la altul fără să vorbească.

— Cred, zise Mara în cele din urmă, că cel mai bine ar fi să intrăm în turnul ăla şi să vedem ce se întâmplă acolo.

— Cred că ai dreptate, spuse Luke, îndreptându-şi bagheta luminoasă către direcţia lor de mers şi mărindu-i puterea cu o treaptă. Cam la cinci metri în faţă, coridorul pe care se aflau părea să se deschidă într-o cameră largă, oricum, destul de largă pentru a putea înghiţi raza de lumină a baghetei. Făcu un pas înainte...

Şi se opri când o senzaţie subtilă îl furnică în străfundul minţii. Era cineva în faţă...

— Am simţit şi eu, mormăi Mara din spatele lui. Totuşi, parcă nu ar fi semnalul meu de avertizare obişnuit.

— Poate că nu este atât de periculos, zise Luke. Cel puţin nu pentru noi.

R2 ciripi, cu un sunet care reuşea să fie bănuitor şi neajutorat în acelaşi timp.

— Nu vorbea despre tine, îl asigură Mara pe droid. Vezi ceva, Luke?

— Da, spuse Luke zâmbind încordat.

În faţă, cele trei călăuze qom jha care, până acum, zburaseră înainte şi înapoi pe deasupra sarcinii lor care mergea mai încet pe jos, se aşezaseră pe pietre în această parte a gurii peşterii.

— Cred că acolo e ceva cu care nu sunt prea nerăbdători să se întâlnească.

— Şi despre care se pare că au uitat să ne pomenească, observă Mara. Un alt test?

— Se poate, zise Luke. Nu... Copile al Vânturilor, stai aici.

— *Nu văd niciun pericol*, protestă tânărul qom qae. Dar, cu toate acestea, coborî în picaj pe o stalagmită de lângă deschizătură.

— Ce pericol este?

— O să aflăm imediat, îi spuse Luke, apucând mânerul sabiei şi strecu- rându-se către cavernă. Mara?

— Sunt în spatele tău, zise ea. Vrei să mă ocup de lumini?

— Te rog, spuse Luke, dându-i peste umăr bagheta lui. Ascuţindu-şi toate simţurile, păşii în deschizătură.

Pentru un minut stătu acolo nemişcat, cercetând terenul în timp ce Mara mişca încet razele de lumină. Încăperea era impresionant de largă şi de înaltă, cu o mână de canale care purtau cursuri unduitoare de apă pe podeaua altfel destul de dreaptă. Nu mai existau stalactitele şi stalagmitele cu care avuseseră de a face până acum prin restul sistemului de peşteri, însă părţile de jos ale pereţilor erau străpunse de zeci de găuri de câte jumătate de metru în diametru care păreau să se întindă în adâncul stâncii. Întreaga încăpere – pereţi, tavan, podea, chiar şi albiile pâraielor – era acoperită cu ceea ce părea a fi un înveliş gros dintr-o substanţă ca muşchiul. În capătul opus, camera se îngusta iar, într-un tunel asemănător cu cel în care stăteau ei.

— Trebuie să existe deschideri către suprafaţă, zise Mara încet, respiraţia ei încălzindu-i pentru scurt timp ceafa. Nu este lumină, dar se simte cum se mişcă aerul. Şi este şi apă.

— Da, murmură Luke. Aer, apă şi plante – chiar şi muşchi – toate arătau că aici ar fi putut exista un complet ecosistem.

Unul care ar fi putut include chiar şi animale de pradă...

— Vrei să-i dai o raţie de hrană? sugeră Mara.

— Să încercăm mai întâi o piatră, spuse Luke, aplecându-se pentru a lua un bolovan cât un pumn. Îl aruncă în centrul încăperii; şi, în timp ce se îndrepta spre pământ, îl prinse cu Forţa şi îl roti brusc într-o parte…

Şi, brusc, ceva ţâşni dintr-unul dintre pereţi şi se retrase imediat.

Şi, cu acea mişcare, piatra dispăru.

— Uau! zise Luke, uitându-se la acea porţiune de perete în timp ce Mara îndrepta baghetele luminoase spre ea.

— Ai văzut de unde a ieşit chestia aia?

— Cred că de undeva de acolo, spuse Mara. A trecut prea repede... acolo. Vezi?

Luke dădu din cap. Dintr-una dintre găurile adânci din perete, o cascadă mică de pietriş se scurse tăcută pe muşchiul alb. Se văzu o mişcare prin muşchi atunci când pietrişul trecu, apoi se linişti şi încăperea fu iar cufundată în tăcere şi nemişcare.

— Cred că nu-i plac pietrele, comentă Mara.

— Ar fi trebuit să încercăm cu raţia de hrană, o aprobă Luke, întin- zându-şi Forţa şi derulându-şi memoria pe termen scurt. Nu îl ajută; mişcarea fusese prea iute.

— Ai putut să vezi ce a fost?

— Un fel de limbă sau de tentacul, zise Mara. Probabil că partea principală a creaturii este în gaura aia.

— Şi probabil că nu e singură, spuse Luke, uitându-se atent la celelalte găuri din încăpere. Ai vreo idee?

— Ei, pentru început ar trebui să ne uităm mai de aproape la unul dintre ei, zise Mara. Prinzi vreo urmă de sentimente pe aici?

Luke îşi întinse Forţa prin cameră.

— Nu, îi spuse el. Nimic.

— Atunci înseamnă că nu sunt decât animale de pradă, zise ea, strecu- rându-se în deschizătura de lângă

el şi dându-i baghetele luminoase. Asta ne ajută. Vrei să te dai din drum?

— Ce faci? întrebă Luke încruntându-se, în timp ce ea îşi scotea sabia de lumină şi o aprindea.

— Cum ziceam: mă uit mai de aproape, spuse ea. Ţinând sabia în faţa ei, o prinse cu Forţa şi începu să o învârtă încet. Încă învârtindu-se, aceasta pluti uşor în stânga, pe lângă perete. Se apropie de una dintre găuri...

Şi, cu o explozie de lumină şi mai multe zgomote de piatră sfărâmată, dispăru în gaură.

— *Mara Jade!* gâfâi Copilul Vânturilor. *Gheara-armă...*

— Nu-i nimic, îl calmă Luke. Îşi ţinea ochii pe gaură, fără să îndrăznească să se uite la Mara. Dacă socotise greşit...

Şi atunci, cu un al doilea zgomot puternic de rocă spartă, o fiinţă lungă, ca un vierme, ieşi clătinându-se din gaură, acoperită cu sânge rozaliu care încă se scurgea din şase tăieturi adânci de pe corpul ei. Mişcându-se aproape grotesc de încet, alunecă pe peretele acoperit de muşchi şi se opri într-o piatră de pe jos. O limbă răsucită se desfăcu alene din gura inertă, urmată de sabia Marei.

Se auzi un suspin de uimire dinspre unul dintre qom jha-i.

— *Deci aşa arată,* spuse Păstrătorul Promisiunilor.

— N-aţi mai văzut niciunul până acum? întrebă Luke.

— *Nu,* răspunse qom jah-iul. *Nu i-am întâlnit până acum treizeci de anotimpuri*.

Luke ridică o sprânceană.

— Zău. Înainte de asta nu au fost aici sau nu i-aţi descoperit voi?

— *Nu pot răspunde corect la această întrebare,* zise Păstrătorul Promisiunilor. *Qom jha-ii vin rareori în această parte a cavernei.*

— Probleme? întrebă Mara în timp ce îşi întindea Forţa pentru a-şi recupera sabia de lumină.

— Se pare că se ridică întrebarea dacă această încăpere era aşa până în urmă cu treizeci de ani, îi spuse Luke.

— Interesant, zise Mara uitându-se cu dezgust la sabia ei acum însângerată. Strecurând-o pe după colţ în încăpere, o şterse pe o margine de muşchi alb.

— S-ar putea ca cineva să se fi mutat în Turnul înalt cam pe atunci şi să fi dorit să descurajeze turismul întâmplător.

— Asta este o posibilitate, aprobă Luke.

— Ei, eu mi-am făcut partea, zise Mara, cercetându-şi iar sabia de lumină. Tu poţi să te ocupi de următorii... Sunt, cam treizeci?

— Cam aşa, confirmă Luke, făcând o estimare rapidă a numărului de găuri din pereţii cavernei. Crezi că ar putea fi destul de deştepţi ca să îşi dea seama că suntem prea mari de mâncat?

— Nu mi-ar plăcea să mă bazez pe asta, spuse Mara. Limbile alea au mai multă forţă şi viteză decât le trebuie pentru a rupe oase.

— De acord, zise Luke. Nu cred că există vreo cale de trecere la care să nu poată ajunge.

— Nici pe asta nu m-aş baza, spuse Mara. Oricum, pare destul de clar. Mergem pe lângă un perete şi îi tăiem pe rând din laterală.

Luke se strâmbă. Destul de direct, cu siguranţă, dar cam sângeros. Fiinţele erau lipsite de sentimente, fireşte, şi era de importanţă vitală ca el şi Mara să treacă de ele. Însă tot nu-i plăcea ideea unui măcel de mari dimensiuni.

Dar poate că mai era o soluţie.

— Păstrător al Promisiunilor, este clar că ai mai întâlnit creaturile astea, zise el, uitându-se peste umăr. Ce mănâncă?

Păstrătorul Promisiunilor bătu din aripi.

— *La începutul şi la sfârşitul fiecărui anotimp au loc migraţii de insecte.*

— Hmm? întrebă Mara.

— Insecte migratoare, traduse Luke.

— Ah, spuse Mara. În afară de cazul în care pot să facă rost de nişte qom jha-i proaspeţi, cred.

Spărgătorul de Pietre îşi agită aripile în semn de avertizare.

— *Nu ne insulta, Jade din Mara.*

— Fireşte, asta nu explică ce mănâncă acum, continuă Mara. Deocamdată nu sunt prea multe insecte pe aici.

— Cel puţin nu se văd, zise Luke.

Închizându-şi sabia, se strecură în încăpere, ţinându-se aproape de perete. Întinzându-şi mânerul sabiei cât de departe putea, lovi scurt în muşchi.

Brusc, se auzi un tumult de bâzâituri; şi, dintr-odată, o duzină de insecte mari ţâşni din cavităţile nevăzute ale muşchiului, zburând nebuneşte prin cameră în toate direcţiile.

Nu ajunseră prea departe. La fel de brusc pe cât apăruseră insectele, avu loc o agitaţie de limbi care plesneau şi, o clipă mai târziu, tăcerea se aşternu iar peste încăpere.

În spatele lui Luke, R2 bolborosi cu teamă.

— Interesant, comentă Mara. Stratul de muşchi trebuie să fie mai gros decât pare. Se uită la Luke. Sper că nu o să propui să lovim pereţii şi să încercăm să ne furişăm cât durează festinul.

— Ai pe jumătate dreptate, zise Luke, deschizându-şi sabia şi păşind iar în încăpere. Vârând vârful aprins în muşchi, tăie cu grijă un pătrat cu latura de un metru de material format din muşchi. Închise sabia, o puse la centură, prinse bine marginile pătratului şi trase.

Cu un sunet de sfâşiere ciudat de tulburător, o bucată de cincisprezece centimetri se desprinse. Luke şi-o prinse pe antebraţe încercând să o ţină mai mult sau mai puţin la un loc, înfiorându-se la vederea a o sută de gâze stârnite care mişunau la suprafaţă sau se îngropau la loc în muşchi.

— Minunat, spuse Mara venind lângă el. Şi, acum e ora mesei?

— Cam aşa, zise Luke, îndreptându-se încet către următoarea gaură şi aruncând bucata în faţa ei. Limba ţâşni şi cu un vârtej de praf de muşchi, bucata dispăru.

— Să vedem dacă a funcţionat, spuse Mara, trecând pe lângă Luke şi întinzându-şi lama sabiei de lumină în faţa găurii.

Nu se întâmplă nimic.

— Se pare că da, hotărî ea. Mai bine treci droidul cât încă mestecă.

— Bine, zise Luke, întorcându-se şi prinzându-l cu Forţa pe R2. Copile al Vânturilor, qom jha-ilor... să mergem.

Un minut mai târziu, erau cu toţii în cealaltă parte a bârlogului.

— Ei, sunt impresionată, declară Mara, ieşind din poziţia de gardă pentru a li se alătura.

— Şi nici nu a fost nevoie să ucidem, observă Luke, aprinzându-şi sabia şi păşind către următorul bârlog de prădător.

— În afară de o grămadă de insecte, spuse Mara. Apropo, ai ceva împotriva insectelor?

El crezuse că se ascunsese destul de bine.

— Îmi aduc aminte de chestiile alea droch, asta-i tot. Nicio problemă.

— Ah, zise Mara, închizându-şi sabia şi păşind pe după Luke. Să-ţi spun ceva: tu tai, şi eu descojesc. Bine?

Două ore mai târziu, se opriră, în cele din urmă, pentru pauza de noapte.

— Cel puţin, cred că este noapte, zise Luke uitându-se la ceas. Tocmai mi-am dat seama că nu l-am potrivit după ora locală.

— E noapte, îl asigură Mara, sprijinindu-se plină de recunoştinţă de piatra pe care o alesese şi închizând ochii. Mai târziu, ştia, va plăti pentru asta cu numeroase dureri şi înţepături din cauza umezelii şi a marginilor ascuţite. Dar, deocamdată, era nemaipomenit de bine.

— Noaptea înseamnă momentul în care toţi băieţeii şi fetiţele cuminţi se duc la culcare. Prin urmare, sigur e noapte.

— Cred că da, zise Luke.

Mara deschise ochii şi se uită printre gene la el. Tocmai atunci ceva tremurase în emoţiile lui.

— Nu? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu, ai dreptate, cedă el, cam fără tragere de inimă. Trebuie să dormim.

În loc să ce ? Mara îşi întinse Forţa, încercând să pătrundă mai adânc

În mintea lui. Dar drumul acela era blocat, nu putea distinge nimic în afară de o barieră de nesiguranţă cu o urmă de...

Se încruntă. Ruşine? Chiar asta percepea?

Asta era. Şi dacă marele Maestru Jedi Luke Skywalker avea o astfel de emoţie, atunci era, în mod clar, vorba de progres.

Şi, date fiind acestea, ultimul lucru pe care şi-l dorea ea era să îi uşureze situaţia. Când va dori, în cele din urmă, să îşi deschidă carapacea destul de mult, încât să o întrebe despre relaţia ei cu Lando, îi va spune. Nu înainte.

Şi poate că până atunci va fi în stare să audă şi celelalte lucruri, mai neliniştitoare, pe care avea să i le spună.

Poate.

11

—Deci asta e; ha? întrebă Wedge sprijinindu-se nonşalant de unul dintre felinarele bothane în stil vechi care se aflau pe marginea parcului, uitându-se peste terenul gol către domul alb, scânteietor, din centru.

— Asta e, confirmă Corran încruntându-se către datapad. Cel puţin, aici aşa zice.

Wedge îşi mută privirea către marginea parcului, către strada care îl încojura şi către magazinele cu steagurile lor colorate, aflate pe marginea ei. Se părea că era zi de cumpărături, şi sute de trecători bothani şi străini se revărsau în această zonă.

— Cred că sunt nebuni, îi spuse lui Corran. Să pui o astfel de ţintă...

Se întrerupse când doi duroşi trecură pe lângă el şi se îndreptară pieziş spre parc.

— Într-o zonă publică, continuă el pe un ton mai scăzut, înseamnă s-o cauţi cu lumânarea.

— Pe de altă parte, a avea o parte din scutul planetar în capitală îţi garantează siguranţa oraşului, arătă Corran. Asta le va plăcea tuturor străinilor care fac afaceri aici.

— Bothanii au dat întodeauna mare importanţă imaginii, cedă Wedge acru.

Chiar şi aşa, trebuia să recunoască faptul că locul nu era nici pe departe atât de vulnerabil pe cât părea. Conform datelor pe care Bel Iblis le extrăsese pentru ei, domul era construit dintr-un aliaj special de permoţel, avea o singură uşă şi nicio fereastră, şi era plin cu gărzi înarmate şi cu sisteme automate de apărare. Echipamentul de generare a scutului era la două niveluri sub pământ, cu o sursă de energie de rezervă autonomă, o cameră plină cu piese de rezervă şi un corp de tehnicieni de serviciu despre care se spunea că puteau demonta şi asambla la loc întreg sistemul în fix două ore.

— Aşa este; însă lăsând imaginea de-o parte, n-au fost niciodată neglijenţi în a-şi păzi spatele, arătă Corran. Sigur au dispozitive de securitate în şapte feluri de la...

Se opri căci un grup de bothani care flecăreau animat unul cu altul trecu printre cei doi oameni. O pereche de hoinari care venea în urma grupului principal era şi mai absorbită; unul dintre ei intră drept în Wedge, aproape dărâmându-l.

— Întregul meu clan îşi cere iertare, domnule, gâfâi acesta, iar blana i se undui de ruşine şi de jenă, în timp ce se dădea în spate direct spre Corran. Acesta încercă să se ferească, dar bothanul deja se mişca prea repede şi se lovi de el.

— Împiedicatule, îl dojeni al doilea bothan, prinzându-l pe Corran de braţ pentru a-l ajuta să îşi recapete echilibrul. Vei îndatora tot clanul nostru până la moartea soarelui lui Bothawui. Cele mai mari scuze, bunii mei domni. Sunteţi răniţi?

— Nu, suntem bine, îl asigură Wedge. Se uită la Corran pentru confirmare şi zări o urmă de încruntare care îi încreţea fruntea.

— Dacă mă gândesc mai bine...

— Excelent, excelent, continuă bothanul, în mod clar fără să fie interesat cu adevărat de răspuns în timp ce îşi lua însoţitorul de braţ şi se îndreptară către magazine.

— Atunci să aveţi o zi bună şi plină de prietenie, bunilor domni.

Wedge se apropie de Corran, uitându-se cum cei doi bothani aproape că dărâmară o femeie în vârstă de la marginea mulţimii şi apoi dispărură în şuvoiul de trecători.

— Ce s-a întâmplat? murmură el. Te-ai lovit?

— Nu, zise Corran încet, încruntându-se şi mai mult. Doar că am simţit ceva în neregulă la...

Brusc, se plesni peste tunică, încruntarea transformându-i-se într-o consternare totală.

— Droyk! Mi-a luat portofelul!

— Ce? sări Wedge, pipăindu-şi buzunarul.

Şi, găsindu-l gol:

— Oh, la...

— Haide, zise Corran intrând în mulţime.

— Nu-mi vine să cred, mârâi Wedge, venind după el. Cum au reuşit să facă?

— Nu ştiu, strigă Corran peste umăr, împingând trecătorii în lături unul după altul. Puteam să jur că ştiu toate trucurile. Nu cred că ai reuşit să observi blazonul clanului, nu?

— L-am văzut, dar nu l-am recunoscut, îi spuse Wedge, simţindu-se ca un prost făcut grămadă. Tot ce aveau – banii, acreditările şi formele de identificare civile şi militare – se aflau în acele portofele.

— Generalul o să ne omoare dacă nu le recuperăm.

— Da – pe rând şi foarte încet, îl aprobă Corran întunecat.

Îşi croi drum cu umerii printr-un ultim pâlc de trecători şi se opri pe trotuar într-un loc deocamdată gol.

— Vezi ceva? întrebă el, întinzându-şi gâtul pentru a se uita peste capetele mulţimii.

— Nimic, zise Wedge, privind înjur şi întrebându-se ce aveau să facă acum, în numele mătuşii lui Ackbar.

Guvernul bothan nu ştia că erau aici şi, probabil, ar fi fost furios dacă ar fi aflat. La fel şi orice oficial al Noii Republici.

— Nu cred că ai putea să, ah...?

— Dacă nu am reuşit să detectez nimic atunci când erau chiar lângă mine, probabil că nu voi reuşi să o fac de la distanţă, spuse Corran părând complet dezamăgit de sine însuşi. Sper că ai un plan de rezervă pregătit.

— Credeam că tu l-ai pregătit, replică Wedge ursuz. Din nefericire, tot ce mai puteau face acum era să se întoarcă la navetă şi să se alăture Pribeagului la Ord Tarsi.

Generalul Bel Iblis, se zvonea, avea un repertoriu uimitor de invective corelliene, pe care îl scotea la iveală doar atunci când era foarte furios. Wedge nu putuse să confirme zvonul. Se părea că, în curând, va avea această ocazie.

— Mirax nu o să ţi-o ierte niciodată, îl avertiză el cu un oftat.

— Da... de parcă ţie o să ţi-o ierte Iella, mârâi Corran drept răspuns.

— Hei, aici, tinerilor. Beţi ceva cu mine?

Wedge se întoarse şi descoperi o bătrână cu ochi scăpărători care stătea lângă el.

— Ce?

— V-am rugat să beţi ceva cu mine, repetă ea. E o zi aşa de însorită, iar lumina este prea puternică pentru ochii mei bătrâni.

— Scuze, dar suntem cam ocupaţi acum, zise Corran răstit, ridicându-se pe vârfuri pentru a se uita iar peste capetele mulţimii.

— Voi, tinerii, spuse femeia pe un ton de reproş. Tot timpul sunteţi prea ocupaţi ca să vă opriţi şi să vă bucuraţi de viaţă. Prea ocupaţi să plecaţi urechea la înţelepciunea celor mai în vârstă.

Wedge se strâmbă, îndreptându-şi iar atenţia spre mulţime, sperând ca bătrâna nebună să înţeleagă aluzia. Nici nu înţelegea ce tot căuta pe străzile din Drev'starn.

— Uite, doamnă, îmi pare rău…

— Dar sunteţi prea ocupaţi să beţi ceva cu o bătrână singură? continuă ea, vocea devenindu-i mâhnită. Asta este scandalos. Mai ales când bătrâna singură face cinste.

Wedge se uită în spate, căutând un mod ferm, dar politicos, de a scăpa de ea.

— Uite, doamnă...

Şi se opri. Femeia îşi ridicase mâna acum şi ţinea în ea, la vedere, două obiecte. Două dreptunghiuri mici şi negre.

Portofelele lor.

Wedge simţi cum gura i se deschise câţiva milimetri, concentrându-se pentru prima dată asupra feţei ei. Era aceeaşi femeie peste care dăduseră cei doi hoţi de buzunare în timp ce plecau în grabă.

— Ah, Corran? spuse el, întinzându-se şi luând portofelele din mâna femeii. Lasă.

— Ce...? întrebă Corran, întrerupându-se la jumătatea frazei când Wedge îi întinse portofelul. Grijuliu, îl luă, abătându-şi privirea de la femeie doar atât cât să se asigure că totul se afla la locul său.

— Pot să te întreb cum de ai intrat în posesia lor?

Femeia chicoti, clătinând din cap.

— Voi ăştia de la SecCor sunteţi mortali. Vă programează pentru sunet sau doar vă trimit manualele?

Corran se uită la Wedge.

— Ne place să fim exacţi, spuse el pe un ton puţin cam ofensat. Şi este fost SecCor.

— Nu contează, zise ea ridicând din umeri. Oricum, băieţi, ar trebui să fiţi mai atenţi… frumoase holograme de familie aveţi acolo, mi-ar părea rău să le pierdeţi. Acum, Wedge, ce părere ai de o băutură? Chiar am multe să vă povestesc.

— Da, de ce nu? aprobă Wedge precaut, în timp ce în minte i se derula o întreagă listă de posibilităţi neplăcute. Dacă îi deconspira grupurilor criminale locale – sau, mai rău, organizaţiei Răzbunare – ori dacă doar le cerea o răscumpărare grasă…

— Evident, deja ne cunoşti numele. Iar pe tine te cheamă...?

— Moranda Savich, zise ea. Un fel de angajat de rezervă al vechiului vostru prieten, Talon Karrde.

— Şi, dacă mă gândesc mai bine, faceţi voi cinste.

Droidul ospătar le aduse băuturile, vărsând cele câteva picături obligatorii pe masa din piatră sculptată, primi moneda de la Wedge, apoi plecă.

— Chakta şi kae, zise Moranda, ridicându-şi paharul. Am spus bine, Corran? Niciodată nu am fost sigură de pronunţia corelliană corectă a acestei urări.

— Destul de bine, mârâi Corran, ridicându-şi privirea de la datapad cu o neplăcere evidentă şi uitându-se la Wedge. Ei?

Acesta ridică din umeri.

— Mie mi se pare în regulă.

— Bine, asta nu-i de ajuns, zise Corran întunecat. Am observat şi că singurul mod de a confirma că această scrisoare de recomandare chiar vine de la Karrde ar fi să trecem codurile de identificare prin Coruscant.

— Atunci mişcaţi-vă la biroul de legătură al Noii Republici şi puneţi-i să o facă, spuse Moranda, luând o

înghiţitură lungă din lichiorul verde-albăstrui pe care îl comandase. Nu avem prea mult timp la dispoziţie, ştiţi.

— Da, murmură Wedge, încercând să citească acea faţă complet nepăsătoare. Din păcate...

— Din păcate nu puteţi face asta? sugeră ea, trăgând cu ochiul la Wedge peste marginea paharului. Da, mă gândeam eu. Neplăcut.

— De ce spui asta? întrebă Corran.

— De ce spun ce? replică Moranda. Că sunteţi pe cont propriu sau că asta e neplăcut?

— Prima, zise Corran. Parcă te-ai fi aşteptat la asta.

— Oh, haide, spuse ea batjocoritor. Chiar m-am uitat bine în portofelele voastre, aminteşte-ţi. Ce altă concluzie se poate trage când actele voastre militare sunt ascunse după cele civile?

— Exact, zise Corran, fixând-o cu acea privire ameninţătoare despre care Wedge se hotărî că era un standard al Securităţii Corelliene.

— Ceea ce înseamnă că încă dinainte de a ne turna această poveste ştiai că nu o putem verifica.

— Şi ce, am creat asta pe loc? întrebă ea, arătând către datacardul care era încă în datapadul lui.

— Sau o aveai la un loc cu celelalte zeci de falsuri ale tale, replică Corran. Noi de unde să ştim?

Ridicându-şi paharul, Moranda îl goli.

— Nu contează, zise ea ridicându-se în picioare. Credeam că suntem de aceeaşi parte şi m-am gândit că ne-am putea ajuta între noi. Se pare că nu se poate. Data viitoare încercaţi să aveţi mai multă grijă la buzunare.

Wedge se uită la Corran şi prinse mişcarea lui aprobatoare din cap, aproape invizibilă.

— Te rog, ia loc, Moranda, spuse el ridicându-se pe jumătate şi prinzând-o de braţ. Îl simţi dureros de subţire pe sub mânecă.

— Te rog.

Ea se opri, aruncându-le o privire iscoditoare. Apoi, zâmbindu-i subţire lui Wedge, se aşeză.

— Un test, presupun. L-am trecut?

— Destul cât să te mai ascultăm un pic, îi zise Wedge. Să începem cu motivul exact pentru care eşti aici.

— Pesemne că din acelaşi motiv ca voi, spuse ea. Karrde crede că va avea loc o explozie, cu bothanii în mijlocul ei şi vreau să văd dacă există forţe externe care plănuiesc să apese pe buton.

— Şi tu eşti singura pe care a putut-o trimite? sugeră Corran.

— Nu prea, zise Moranda. Are oameni care urmăresc mişcările de personal şi de echipamente în toată Noua Republică. Alţii verifică fiecare raport, bănuială şi speculaţie care apar. S-a nimerit ca eu să fiu trimisă aici.

— Cu ce ordine? întrebă Wedge.

Moranda arătă cu capul spre uşa cafenelei.

— Există o putere de foc foarte mare acolo, pe orbită, spuse ea. Ar putea începe oricând să tragă unii în alţii. Însă dacă cineva vrea să dea în Bothawui, ar trebui să scape mai întâi de scuturile planetare. Karrde mi-a cerut să stau cu ochii pe ele.

— De asta stăteai pe lângă generatorul din Drev'starn? întrebă Wedge. Încercai să vezi cum ar putea intra cineva?

— Asta deja am făcut-o, zise ea. De fapt, astăzi ieşisem să văd dacă mai cercetează şi altcineva locul. Zâmbii răutăcios. De aceea v-am agăţat pe voi. Fără supărare, dar ieşiţi în evidenţă din mulţime ca un wookiee la o reuniune de familie noghri.

Wedge dădu din cap când, în sfârşit, înţelese.

— De aceea ai pus să fim buzunăriţi? Ca să afli cine suntem?

Buzele subţiri ale Morandei zvâcniră.

— De fapt, nu. S-a întâmplat să văd când cei doi bothani v-au săltat lucrurile şi am avut grijă să fiu în poziţia din care să le salt şi eu de la ei.

Wedge se uită la Corran.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Că s-ar putea ca cineva să ne fi remarcat, zise Corran uitându-se cu grijă prin cafenea. S-ar putea. Nu cred că ştii unde s-ar fi putut ascunde cei doi hoţi, nu?

— Scuze, spuse Moranda clătinând din cap. Am ajuns aici doar în urmă cu vreo două zile şi nu am avut ocazia să stabilesc legături cu limita locală.

— Dar ai putea dacă ai vrea? întrebă Wedge, încă încercând să îşi facă o părere despre această femeie. În Karrde avea ceva încredere; însă Karrde avea o organizaţie imensă şi nu ar fi avut cum să cunoască pe toată lumea personal. Moranda Savich ar fi putut cu uşurinţă să facă joc dublu sau să stoarcă organizaţia lui Karrde pentru scopurile ei, ori chiar ar fi putut să-l folosească pentru masă şi casă gratis între două angajamente mai nesigure. Dacă cineva din Răzbunare, să zicem, i-ar oferi mulţi bani pentru a-i trăda pe el şi pe Corran, ar face-o?

Moranda oftă.

— Uite, Wedge, spuse ea încet. Am făcut multă muncă de escroc, iar în acest tip de activitate înveţi să citeşti feţele oamenilor. Îmi dau seama că nu ai încredere în mine. Şi chiar nu te acuz – până la urmă, abia ne-am întâlnit. Dar am acea scrisoare de la Karrde şi chiar v-am recuperat portofelele. Pe nepregătite, nu ştiu ce să mai fac pentru a te convinge.

— Dar vrei să ne convingi, zise Corran.

Ea zâmbii, subţire şi nesigur.

— Am primit o sarcină, spuse ea simplu.

Wedge îşi ascunse o grimasă. Tot avea un sentiment ciudat în această privinţă, însă argumentele ei păreau a

avea sens. Dacă se ivea ceva mai târziu, spera ca simţurile Jedi ale lui Corran să îi poată preveni.

— În regulă, zise el. Deocamdată, cel puţin, hai să ne unim resursele. Sugestii?

— Bine, evident, primul lucru pe care trebuie să îl facem este să aflăm dacă a sosit cineva suspect de când a fost distrusă staţia orbitală de cercetări, în urmă cu o săptămână, spuse Moranda pe un ton profesional. Asta a pornit toată această acumulare militară, până la urmă. Dacă Răzbunare se hotărăşte să profite de această situaţie, s-ar putea să fie nevoiţi să trimită mai mulţi oameni aici.

— Răzbunare sau oricine altcineva, murmură Corran. Imperiul, de exemplu.

— Pare logic, aprobă Wedge. Există însă o problemă. Informaţiile se află în calculatoarele Vămii Bothawui şi nu avem acces la ele.

— Oh, asta nu-i nicio problemă, îl asigură Moranda cu o mişcare nepăsătoare din mână. Hai, terminaţi-vă băuturile şi mergem la voi să vorbim despre asta.

— Sigur, zise Wedge, sorbind lung din paharul pe care nu îl atinsese până atunci şi ridicându-se în picioare. Orice se întâmplase aici, se hotărî el, asta avea să fie foarte interesant.

Nu că ar fi fost, neapărat, un lucru bun.

***

— Zău? spuse Navett în comunicator, ridicând privirea când Klif intră în magazinul de animale de companie „Exoticalia Pet Emporium” şi închise uşa în urma lui. Hei, e nemaipomenit. Când pot să trec să le iau?

— Oricând doreşti, se auzi vocea funcţionarului de la vama bothană în comunicator. De preferat cât mai repede, adăugă acesta.

— Fii sigur, zise Navett bucuros. Deja vin clienţi care vor să vadă ce avem şi trebuie să le spunem că încă nu avem nimic. Putem să venim chiar acum, da?

— Cred că deja am răspuns la această întrebare, replică bothanul în timp ce în fundal se auzi un alt strănut.

— Oh... bine, spuse Navett când Klif se apropie. Minunat. Mulţumesc mult.

— Să ai o zi liniştită şi profitabilă.

— Da, şi tu la fel.

Închise comunicatorul.

— Am intrat, îi zise lui Klif punând instrumentul de-o parte. Şi, după strănutat, aş spune că cel puţin câţiva dintre bothani sunt alergici la micii noştri polpiani.

— Ar trebui să-i facă dornici să scape mai repede de ei, spuse Klif.

— Cred că asta deja s-a întâmplat, aprobă Navett. L-ai văzut pe Horvic?

Klif dădu din cap.

— El şi Pensin au intrat ca echipă de întreţinere pentru localul acela ho'din la două străzi de generatorul de scut. Tura de după închidere.

— Perfect, zise Navett. Dacă planurile lor erau corecte, atunci cafeneaua aceea era chiar deasupra unuia dintre canalele subterane prin care intrau cablurile de alimentare în acel loc.

— Da. Lui Klif i se întunecă faţa. Acum, veştile proaste. Cei doi hoţi de buzunare pe care i-am angajat au dat greş.

Navett înjură. Ar fi trebuit să ştie că nu avea rost să se încreadă în talentele locale.

— Au fost prinşi?

— Din câte zic ei, furtul a mers bine. Klif se strâmbă. Doar că atunci când s-au întors la mine, nu mai aveau portofele.

Navett îşi miji ochii.

— Cum adică nu le mai aveau?

— Cum îţi spun: le-au pierdut. Cel mai probabil, i-a văzut cineva din mulţime când le-au furat şi s-a gândit să facă la fel.

— Eşti sigur că nu au păstrat banii pentru ei?

Klif ridică din umeri.

— Nu, nu sunt absolut sigur. Dar este greu de crezut că doi agenţi ai Noii Republici ar avea mai mulţi bani la ei decât ofeream eu. Strânse din buze. Doar dacă, fireşte, nu sunt agenţi ai Noii Republici.

Navett îşi trase un scaun şi se aşeză gânditor. Se putea să se fi înşelat în privinţa lor?

— Nu, îşi răspunse el întrebării nerostite. Nu, sigur sunt agenţi ai Noii Republici. Probabil că şi militari, după cum arată. Întrebarea este cine e această nouă mutabilă care s-a alăturat grupului?

— Nu crezi că a fost doar un alt hoţ care a profitat de situaţie? întrebă Klif.

Navett ridică din sprâncene.

— Dar tu?

— Nu, nu prea, spuse Klif greoi. Era prea mare pericolul de a fi prins cu bunurile asupra lui când se trezeau păgubiţii.

— Exact aşa cred şi eu, zise Navett. Nu, şi-au găsit un aliat de la limită. Un aliat foarte bun, chiar, din câte se pare.

Klif şuieră încet printre dinţi.

— Nu putem renunţa la nimeni pentru a-i supraveghea ca lumea, îi aminti el lui Navett. Poate ar trebui să scăpăm de ei.

Navett se scărpină pe obraz. Era o idee tentantă.

O treabă delicată care trebuia făcută repede era destul de grea şi fără agenţii militari ai Noii Republici

care să îşi bage nasul. Dacă se putea să fie eliminaţi în linişte...

— Nu, spuse el. Nu încă. Nu se poate să ne urmărească pe noi. O să fim atenţi şi dacă ni se pare că sunt prea interesaţi de noi, s-ar putea să fim nevoiţi să facem ceva în această privinţă. Dar, deocamdată, îi lăsăm în pace.

Lui Klif îi zvâcni buza.

— Tu eşti şeful, zise el. Sper că nu faci o greşeală.

— Dacă fac, este una care poate fi corectată cu uşurinţă, spuse Navett ridicându-se în picioare. Haide, să ne luăm feţele de cinstiţi-dar-proşti şi să mergem să ne ridicăm animalele.

12

De undeva, din depărtare, se auzi strigătul ca un ciripit în codul de luptă noghri.

— Se apropie nava, traduse Barkhimkh. O vede Sakhisakh.

— Îl cred pe cuvânt, spuse Leia. Înconjurată de pâlcul de copaci de pe acest deluşor de lângă Astroportul Bariss de Nord de pe Pakrik Minor, putea vedea foarte puţin în afară de vegetaţia din jurul ei, un petic minuscul de cer albastru drept deasupra şi, sub ea, speederul de teren pe care îl împrumutaseră de la Sabmin.

În opinia ei era o situaţie cam neplăcută şi, în plus, probabil că nici nu era necesară. Având în vedere că transmisiunea purta codul cu semnătura personală a lui Bel Iblis şi confirmarea de limitare la punte, nu se putea

ca în nava aceea să fie altcineva. Dar gărzile noghri nu doriseră ca ea să se arate înainte ca ocupantul navei să fie identificat pozitiv şi, de dragul îngrijorărilor lor, fusese de acord să facă aşa cum voiau ei.

Acum auzea nava care se apropia.

— Pare destul de mică, zise ea, făcându-şi exerciţiile de îmbunătăţire senzorială Jedi pentru a auzi mai clar vaietul îndepărtat.

— Aşa este, bubui neplăcut de tare aprobarea înceată a lui Bakhimkh în auzul ei sensibilizat. Eu voi observa.

Urmă sunetul unui trup care se mişca prin frunziş, zgomotul tunător scăzând până la o şoaptă când Leia îşi readuse auzul la nivelul normal, în depărtare, vaietul crescu, apoi scăzu brusc atunci când nava se aşeză pe platforma ei şi îşi opri motoarele.

Sunetul se stinse de tot şi, pentru un moment lung, nu se mai auzi decât foşnetul frunzelor din jurul ei. Leia aşteptă, întrebându-se ce se întâmpla acolo. Astroportul cu nume pompos era, de fapt, cu puţin mai mare decât un câmp deschis, cu o mână de platforme de asolizare din permaton împrăştiate pe el; lui Sakhisakh nu ar fi trebuit să îi ia atât timp pentru a ajunge acolo şi a verifica.

Decât dacă erau probleme. Îşi întinse Forţa, căutând îndrumare... Şi atunci, plutind prin adierea vântului, se auzi un alt strigăt de luptă noghri.

— Nu este niciun pericol şi putem merge, spuse Barkhimkh de lângă ea, cu o voce puţin cam încurcată.

— Dar ne avertizează că nu este totul aşa cum ne aşteptam.

Leia se încruntă. Nu era cum se aşteptau?

— Ce înseamnă asta? Garm nu e acolo?

— Nu ştiu, zise Barkhimkh suindu-se în speederul de teren şi pornind elevatoarele repulsoare. Nu am putut să

văd decât că nava este, într-adevăr, mică, aşa după cum deja aţi constatat şi că nu poartă însemne.

— Nu poartă însemne? întrebă Leia cu grijă. Niciunul?

— Nu am văzut niciunul, spuse Barkhimkh iar, strecurându-se cu speederul de teren printre copaci. Poate că de la o distanţă mai mică vor fi vizibile.

În afară de cargobotul de grâne uzat de la capătul opus al câmpului, nou-venita era singura navă care se vedea. Era, într-adevăr, un vehicul mic, probabil pentru două persoane, cu liniile unei navete diplomatice, dar cu un aspect pe care Leia nu-şi amintea să-l mai fi văzut până atunci. La prora, acolo unde o navă diplomatică ar fi avut însemnele guvernamentale, nu era nimic. La jumătatea ei, pe laterală, trapa era deschisă, iar o rampă scurtă cobora pe permaton.

— Sakhisakh a intrat? întrebă ea.

— Da, răspunse Barkhimkh. Aşteaptă împreună cu pilotul şi pasagerul.

Pilotul şi pasagerul? Leia dădu mecanic din cap, privind ţintă la prova navei. Acum, când se apropiaseră de vehicul, vedea că existau, într-adevăr, însemne şterse pe carenă, acolo unde fusese odată un fel de blazon. Şi chiar şi cu conturul abia vizibil, era ceva vag familiar la acel desen. Ceva ce îi stârnea o amintire la fel de vagă, dar, cu toate acestea, tulburătoare...

Speederul de teren se opri la rampă.

— Doamnă consilier Organa Solo, anunţă Sakhisakh grav din trapa deschisă. Musafirul dumneavoastră vă cere cu umilinţă onoarea de a fi în prezenţa dumneavoastră.

— Desigur, zise Leia pe acelaşi ton oficial. Sakhisakh îl cunoştea pe Bel Iblis destul de bine; cine era înăuntru, încât îl făcea să vorbească aşa de formal?

— Musafirul meu ar dori să îşi prezinte cererea în persoană?

— Da, spuse Sakhisakh, făcând o uşoară plecăciune şi dându-se într-o parte.

Şi, când o făcu, apăru un nou personaj. Un umanoid înalt, acoperit cu un puf moale şi auriu, cu slabe însemne violete în jurul ochilor şi umerilor.

— Pacea fie asupra dumneavoastră, doamnă înalt consilier Leia Organa Solo, zise el cu o voce plăcută şi profundă, însă cu o notă de tristeţe adâncă şi străveche în ea.

— Eu sunt Elegos A'kla, împuternicit al Vestigiului Caamas. Doriţi să mă însoţiţi la bordul navei mele?

Leia înghiţi cu greu când amintirile o invadară. Vizita ei în taberele secrete de caamasi de pe Alderaan şi sutele de steaguri colorate purtând blazoanele familiilor caamase pe care le văzuse acolo.

Blazoane precum cel care fusese îndepărtat de pe prova navei lui Elegos.

— Da, domnule împuternicit A'kla, spuse el. Aş fi onorată.

— Vă rog să mă iertaţi că am pătruns în intimitatea dumneavoastră, zise caammasul, dându-se înapoi când Leia începu să urce pe rampă. Mi s-a spus că dumneavoastră şi perechea dumneavoastră aţi venit aici pentru odihnă şi, în mod normal, nu v-aş fi încălcat singurătatea. Dar am dorit din toată inima să vorbesc cu dumneavoastră; iar cel pe care l-am adus cu mine a spus că mesajul său este important până la punctul unei urgenţe îngrozitoare.

— Şi această persoană este...? întrebă Leia păşind în navă şi întinzându-şi Forţa. În mod clar mai era cineva aici. Cineva familiar...

— Cred că îl cunoaşteţi, zise Elegos dându-se într-o parte.

Şi acolo, într-un scaun din spatele încăperii, agitându-se cu teamă sub privirea atentă a lui Sakhisakh...

— Ghent! exclamă Leia. În numele Forţei, ce faci aici?

— Trebuia să vorbesc cu tine imediat, zise Ghent, vocea lui părând şi mai speriată când sări din scaun. Îl căutam pe Bel Iblis, dar lipseşte şi nu pot să ajung la el. Iar tu eşti preşedintele Noii Republici şi aşa mai departe, deci...

— De fapt, nu sunt preşedinte acum, Ghent, îl întrerupse Leia cu blândeţe. Sunt în concediu. Ponc Gavrisom conduce guvernul.

Ghent clipi surprins şi, în ciuda seriozităţii din atitudinea lui, Leia fu nevoită să se abţină pentru a nu zâmbii. Ghent fusese odată cel mai bun sintezor al lui Talon Karrde, cu un talent atât d.e formidabil în spargerea şi manipularea sistemelor informatice, încât Bel Iblis îşi stabilise ca scop personal să îl atragă pe puşti. În anii trecuţi de când generalul îşi atinsese ţelul, Ghent se dovedise tot mai bun, urcând constant pe scara ierarhică, iar acum deţinea postul de şef de Criptare.

Însă, departe de iubitele lui calculatoare, tânărul era cât se poate de naiv, inocent şi pierdut. Faptul că, trăind în inima Coruscantului, tot nu reuşise să afle de concediul Leiei era ceva normal pentru el.

— Poate că încă poate fi de ajutor, sugeră Elegos, intervenind în consternarea ruşinată a lui Ghent cu aplombul tipic pentru un caamas. De ce nu-i spui de ce ai venit?

— Da, sigur, zise Ghent, recuperându-şi vocea şi scoţând un datapad dintr-un toc vechi şi tocit de la curea.

— Vezi tu, generalul Bel Iblis mi-a dat un datacard...

— O clipă, îl întrerupse vocea aspră a lui Sakhisakh. Tu i-ai trimis doamnei consilier Organa Solo un mesaj în numele lui Bel Iblis?

— Ei, hm... da, recunoscu Ghent, privindu-l îngrijorat pe noghri. L-am căutat pe general, înţelegi, dar nu am putut să ajung la el. Şi am aflat că Leia este aici...

— Cum adică nu ai putut să ajungi la el? interveni Leia. Unde e? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, e în sistemul Kothlis, o asigură Ghent iute, luându-şi ochii cu greu de la noghri. Un fel de strângere de nave... nu ştiu pentru ce. Dar nu am putut să îi trimit niciun mesaj, nici măcar cu codurile de acces cele mai înalte. Deci când am aflat că eşti aici...

— Cum ai aflat că e aici? întrebă Sakhisakh.

Ghent se agită iar.

— Bine... era în dosarele lui Gavrisom. Adică, de obicei nu aş intra în treburile Consiliului Suprem, dar era foarte important. Şi atunci l-am întâlnit pe el... făcu deznădăjduit un semn cu mâna către Elegos.

— Vă aşteptam la birou, rosti caamasul, vocea lui trimiţând un bine venit val de calm prin încăpere.

— După cum au demonstrat cei doi colegi ai mei când aţi vorbit cu ei, suntem foarte îngrijoraţi de făgaşul pe care au intrat lucrurile. Acum, cu ameninţările ascunse adresate poporului bothan, îngrijorarea a crescut foarte mult.

Ridică din umeri, gestul mişcându-i tot spatele, până la umeri.

— Fireşte, plănuisem să vă aştept până la întoarcere pentru a vorbi mai multe cu dumneavoastră. Însă şeful de criptare Ghent a insistat să vă vadă imediat, aşa că i-am oferit un mijloc de transport, având în vedere că ştia unde vă aflaţi.

— Şi având în vedere că putea folosi codul de semnătură privată a lui Garm pentru a se asigura că voi

veni la astroport? întrebă Leia, ridicând din sprâncene către Ghent.

Tânărul sintezor se înfioră.

— N-am crezut că o să vii dacă ar fi fost vorba doar de mine, mormăi el.

Leia îşi înăbuşi un suspin. Da, acesta era într-adevăr Ghent. De fapt, numele şi experienţa lui cântăreau enorm de mult la nivelurile superioare ale guvernului Noii Republici. Un alt lucru care, neîndoielnic, îi scăpase în întregime. Cât despre faptul că îl adusese şi pe Elegos, probabil că Ghent nu avea nici cea mai mică idee despre pilotarea unei nave. Era frustrant şi iritant, dar se potrivea.

— Bine, calmează-te, spuse ea. Interogatoriul s-a terminat şi totul este uitat, cel puţin pe moment. Acum, care este acest mesaj pentru care a meritat să încalci o mulţime de legi?

Înfiorându-se iar, Ghent îi întinde datapadul pe care îl ţinea în mână.

— Chiar este un mesaj pentru Bel Iblis, zise el. Dar... mai bine citeşte-l tu, da?

Leia luă datapadul şi îl deschise. Pe de altă parte, nu se putu ea abţine să se întrebe, dacă ar fi ştiut că era doar Ghent şi nu Bel Iblis, ar fi insistat mai mult ca Han să o ia în călătoria lui în inima Imperiului? Chiar şi fără mesajul lui Ghent, motivele păruseră drepte şi corecte atunci. Dar totuşi...

Atunci cuvintele apărură pe ecranul datapadului... şi un fior rece o străbătu.

— De unde ai asta? întrebă ea, vocea sunându-i ireal peste bubuiturile pe care le simţea dintr-odată în urechi.

— Generalul Bel Iblis l-a adus de la Morishim, zise Ghent vocea lui tremurând şi ea acum. O corvetă corelliană a intrat în sistem, dar un distrugător spaţial a prins-o din urmă şi a luat-o.

— Îmi aduc aminte că am citit raportul privat al lui Bel Iblis despre asta, spuse Leia. Dorea ca incidentul să rămână sub tăcere cât timp încerca să afle ce s-a întâmplat.

— Ei, aceasta este o transmisiune de la corvetă, zise Ghent. Era bruiată complet, dar am reuşit să îndepărtez paraziţii şi să o descurc. Inspiră zgomotos. Înţelegi de ce trebuia să o dau cuiva cât mai repede?

Leia dădu din cap în tăcere, privind fix mesajul.

...colonelul Meizh Vermel, emisar special al amiralului Pellaeon, trimis aici pentru a-l contacta pe generalul Bel Iblis privind negocierea unui tratat de pace între Imperiu şi Noua Republică. Nava mea este atacată de elementele trădătoare ale Imperiului şi nu cred că voi supravieţui. Dacă Noua Republică este de acord să poarte astfel de discuţii, Amiralul Pellaeon se va afla peste o lună la centrul de extragere a gazului abandonat de lângă Pesitiin pentru a vă întâlni. Repet: Aici colonelul Meizh Vermel...

— Doamnă consilier? murmură Sakhisakh din capătul opus al încăperii. Este vreo problemă?

Leia îşi ridică privirea spre noghri, aproape uimită să îl găsească acolo, în timp ce gândurile i se învârtejeau în minte. Un tratat de pace. Nu un armistiţiu temporar, ci o pace adevărată, reală. Ceva ce căutase şi după care tânjise de pe vremea împăratului Palpatine şi a deciziei ei din tinereţe de a i se opune lui şi tot ce însemna el.

Şi iat-o, fiindu-le oferită de către comandantul suprem al Flotei Imperiale.

Sau nu? Pellaeon se oferea doar să negocieze, până la urmă. Oare la o astfel de întâlnire se vor pune condiţii care vor transforma întreaga acţiune într-o pierdere de

vreme sau, mai rău, într-o lovitură propagandistică a Imperiului?

Sau era chiar şi mai rău? Era vreo capcană?

— Doamnă consilier? repetă Sakhisakh, venind lângă ea şi privind-o îngrijorat cu ochii lui mari şi negri. Ce vă supără?

Fără o vorbă, ea îi dădu datapadul. Pentru că, probabil, Pellaeon nu mai conducea Imperiul. Dacă era să îl creadă pe Lando – şi dacă aia nu fusese o şmecherie – Marele Amiral Thrawn se întorsese.

Şi cu Thrawn, nimic nu era ceea ce părea. Niciodată.

Sakhisakh rosti ceva ce suna urât în limba noghri.

— Nu puteţi crede asta, mârâi el, aruncându-i datapadul înapoi lui Ghent de parcă ar fi fost ceva murdar, care îl dezgusta chiar şi la atingere.

— Imperiul este întruparea minciunilor şi a trădării. Nu va fi niciodată altfel.

— Da, adesea a fost aşa, aprobă Leia cu seriozitate. Pe de altă parte...

— Nu există altă parte! sări Sakhisakh. Mi-au trădat şi mi-au ucis poporul. Au trădat şi au ucis poporul tău.

— Ştiu, murmură Leia, vechea durere ridicându-i-se în gât ca acidul.

— Şi dacă Thrawn a înşelat într-adevăr moartea, continuă noghriul, vocea lui devenind morbidă, atunci există chiar şi mai multe motive pentru a respinge orice ar spune Imperiul.

— Probabil, zise Leia. Şi totuşi...

— Pot să mă uit şi eu? întrebă Elegos.

Leia ezită. Practic, asta era o chestiune extrem de confidenţială a Noii Republici...

— Da, fireşte, spuse ea, dându-i datapadul, instinctele ei sensibilizate de Forţă fiind mai puternice decât aspectele legale stricte ale situaţiei. Înaintea distrugerii lumii lor, caamasii fuseseră printre cei mai

buni mediatori şi negociatori din câţi cunoscuse Vechea Republică, abilităţile lor în aceste probleme rivalizându-le chiar şi pe cele ale unui Jedi. Elegos ar fi putut avea o înţelegere mai profundă, care ar fi ajutat-o să rezolve totul.

Pentru un moment lung, caamasul studie datapadul în tăcere. Apoi, ochii lui verzi-albăstrui străluciră de emoţie şi îşi ridică privirea.

— Nu văd altă variantă, zise el. Da, ar putea fi o capcană, dar nu este sigur. Şi, dacă există chiar şi cea mai mică şansă ca amiralul Pellaeon să fie sincer, aceasta trebuie cercetată.

Sakhisaskh se uită suspicios la celălalt.

— Îi admir de mult pe caamasi, domnule împuternicit A'kla, spuse el, vocea fiindu-i aproape provocatoare. Dar acum vorbeşti ca un copil de ţâţă. Chiar sugerezi ca Bel Iblis să meargă drept în mâinile Imperiului?

— M-ai înţeles greşit, prietene, zise Elegos cu calm. Nu propun aşa ceva pentru generalul Bel Iblis. Într-adevăr, după cum deja ai observat, ar fi imposibil chiar şi să îi sugerez acest lucru.

— De ce? întrebă Leia.

— Deoarece, după cum Ghent a descoperit, nu avem mijloacele de a comunica iute cu el, spuse Elegos. Iar viteza este de cea mai mare importanţă, deoarece oportunitatea poate începe să dispară chiar acum. Atinse datapadul. Nu ştiu când a avut loc incidentul de la Morishim, dar este clar că forţele care se opun amiralului Pellaeon au început deja să îşi strângă rândurile împotriva lui. Chiar dacă toate atacurile făţişe au eşuat, nu poate aştepta oricât un răspuns de la Coruscant.

Sakhisakh îi aruncă o privire îngrijorată Leiei.

— Atunci cui propui să îi cerem să intre în mâinile Imperiului?

Elegos clătină din cap.

— Nu trebuie să cerem nimănui, îi zise noghri-ului. Alegerea este clară şi evidentă. Mă voi duce eu.

Sakhisakh păru uimit.

— Tu?

— Desigur, spuse Elegos. Doamnă consilier Organa Solo, am obligaţia de a-l duce pe Ghent înapoi pe Coruscant. Dacă veţi accepta să preluaţi această obligaţie, pot pleca imediat spre Pesittin.

Leia oftă. Acum, în cele din urmă, înţelegea de ce i se păruse corect să îl lase pe Han să se ducă singur pe Bastion şi ea să rămână aici.

— Nu este nevoie, Elegos, zise ea. Îl poţi duce tu. Eu voi fi cea care va merge la Pesittin.

Sakhisakh scoase un zgomot din gât.

— Nu vă pot permite să faceţi asta, doamnă Consilier Organa Solo, mormăi el. A intra într-un asemenea pericol...

— Îmi pare rău, Sakhisakh, spuse Leia cu blândeţe. Dar după cum a zis şi Elegos, nu avem de ales. Sunt singura de aici care are autoritatea de a negocia în numele Noii Republici.

— Atunci aduceţi pe altcineva de pe Coruscant, ceru noghri-ul.

— După cum tot Elegos a spus, nu avem timp, zise Leia. Dacă Pellaeon se încadrează în program, deja au trecut unsprezece zile de când este la Pesittin. Trebuie să merg, şi trebuie să plec acum. Inspiră adânc. Dacă nu suporţi să ai de a face cu imperiali, voi înţelege, cu siguranţă. Pot să iau Şoimul şi să mă duc singură.

— Vă rog să nu mă insultaţi, spuse Sakhisakh întunecat. Barkhimkh şi cu mine vă vom însoţi, fireşte. Chiar şi până la moarte, dacă asta ne aşteaptă.

— Mulţumesc, zise Leia. Îţi mulţumesc şi ţie, Ghent, pentru că mi-ai adus mie acest mesaj. Ai făcut ce

trebuia, cu toate ilegalităţile flagrante şi aşa mai departe. Domnule împuternicit A'kla, îţi mulţumesc şi ţie pentru ajutorul acordat.

— Stai o clipă, spuse Ghent, în ochii lui citindu-se iar confuzia. Te duci acolo? Singură?

— Nu singură, mârâi Sakhisakh. Noi vom fi cu ea.

— Da, bine, zise Ghent uitându-se când la Leia, când la Elegos. Adică... Elegos? Nu poţi... ştii tu?

— Să călătoresc cu ea? spuse caamasul. Cu siguranţă, aş fi mai mult decât dispus să o fac. Deşi nu am niciun rol oficial în cadrul Noii Republici, poporul meu are câteva mici abilităţi de negociere. Îl privi gânditor pe Ghent. Dar, după cum deja am explicat, principala mea obligaţie este să te duc pe tine pe Coruscant.

— Doar dacă nu vrei să iei o navetă spre Pakrik Major, iar de acolo să găseşti o cursă de linie care să te ducă acasă, sugeră Leia.

— Dar nu voiam ca tu să... faţa lui Ghent se schimonosi în ceva ce părea aproape dureros. Adică, ţi-am adus ţie mesajul doar pentru că...

Oftă, cu o expiraţie atât de puternică, încât păru să se micşoreze ca un balon din care iese aerul.

— În regulă, zise el resemnat. Da, bine. Sigur. Merg şi eu cu tine. De ce nu?

Leia clipi. Nu era decizia pe care o aşteptase de la el.

— Îţi mulţumesc de ofertă, Ghent, spuse ea. Dar chiar nu este nevoie.

— Nu, nu... nu încerca să mă convingi să nu vin, zise Ghent. Eu te-am băgat în asta... aş face bine să rămân alături de tine până la capăt. Oricum, toată lumea spune că ar trebui să ies mai des în lume.

Leia îi aruncă o privire lui Elegos şi prinse mişcarea din cap, aproape imperceptibilă, a celuilalt. Se părea că

trei zile petrecute alături de un caamas într-o navă de două persoane îi făcuseră lui Ghent tot binele din lume.

Sau, altfel, sintezorul începea, în cele din urmă, să se maturizeze.

— În regulă, spuse ea. Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor. Se uită prin încăpere. Va trebui să luăm Şoimul, mă tem că... nava asta este prea mică pentru noi toţi. Este la o distanţă de cam douăzeci de minute cu speederul de teren.

— Atunci, să mergem, zise Elegos îndemnându-i cu blândeţe. Nu avem timp de pierdut.

Cinci minute mai târziu, goneau peste terenul lui Pakrik Minor, singurul sunet care se auzea fiind şuieratul vântului, căci ocupanţii vehiculului stăteau învăluiţi în tăcerea propriilor gânduri.

La ce se gândeau ceilalţi în timpul acelei călătorii, Leia nu a aflat niciodată. Însă în ceea ce o privea, îi venise brusc o idee nouă şi tulburătoare. Un Jedi, ştia, putea adesea să vadă sau să simtă viitorul şi, aşa cum făcuse şi ea deseori, putea, în acelaşi fel, să aibă un sentiment de corectitudine a căii alese ori a poziţiei acelui Jedi. Acum vedea această corectitudine pentru ea.

Dar putea vreun Jedi, se întreba Leia, să îşi vadă moartea din timp? Sau drumul ce ducea la acel moment rămânea întotdeauna în beznă? Poate că o simţeai dreaptă şi corectă tot timpul, până în clipa trecerii?

Nu ştia. Poate că aceasta era calea pe care va afla răspunsul.

13

Din cabina îndepărtată de la pupa, sunetul alarmei de luptă de pe puntea Sălbaticului Karrde era ceva încet, aproape subtil. Dar Shada fusese antrenată să observe lucrurile subtile şi era deja trează şi îmbrăcată înainte ca trilul din depărtare să se fi oprit. Aruncându-şi halatul pe ea, vârându-şi pistolul cu laser într-un buzunar lateral, se îndreptă spre punte.

Coridoarele erau pustii. Shada mări pasul, încercând să prindă zgomotul bătăliei sau al forţării motoarelor, care ar fi arătat fuga sau eschiva. Însă nava era straniu de tăcută, singurele sunete pe care le auzea fiind zumzetul motorului şi paşii ei plesnind încet. În faţă, uşa care dădea spre punte se deschise la apropierea ei; strecurându-şi mâna în buzunarul halatului şi apucând mânerul pistolului, dădu buzna înăuntru.

Şi se opri cu o alunecare, cam zăpăcită. Echipajul de pe punte se afla în poziţiile obişnuite, unii dintre ei uitându-se întrebători la intrarea ei bruscă, în faţă, pe videcran, cerul pestriţ al hiperspaţiului trecea pe lângă ei.

— Bună, Shada, spuse Karrde, ridicând privirea de la monitorul motoarelor, unde el şi cu Pormfil se părea că se consultau în privinţa a ceva.

— Credeam că dormi. Ce te aduce aici la ora asta?

— Alarma de luptă... ce credeai? replică Shada, uitându-se iar în jur. Ce se întâmplă, o simulare?

— Nu chiar, zise Karrde venind lângă ea. Îmi cer iertare; n-am crezut că alarma se va auzi până la tine.

— Face parte din treaba mea să fiu atentă la necazuri, spuse ea înţepat. Ce-i cu această „nu chiar” simulare a ta?

— Ne apropiem de sistemul Episol şi de planeta Dayark, explică Karrde. Există o şansă destul de mare să avem ceva probleme când ieşim din hiperspaţiu.

Shada se uită pe videcran.

— Banda aceea secretă de piraţi despre care ne-a spus Bombaasa?

— Se poate, zise Karrde. Fără îndoială, vestea despre călătoria noastră ne-a luat-o înainte.

— Ca să nu mai vorbim despre vestea identităţii tale, spuse Shada.

Lui Karrde îi zvâcni buza.

— Indiferent; după ce am zărit nava aceea care aştepta pe lângă punctul nostru de schimbare a cursului de la Jangelle, m-am gândit că ar fi cel mai bine să intrăm în sistemul Episol pregătiţi.

— Pare logic, zise Shada. În afară de faptul că nu te-ai gândit că trebuie să aflu şi eu.

— N-am crezut că ai avea ce face, spuse Karrde cu blândeţe. În afară de cazul în care ne abordează – ceea ce garantez că nu se va întâmpla – nu va fi luptă corp la corp.

— Lupta corp la corp nu este singurul meu domeniu de lucru, zise Shada cu încăpăţânare. Sau nu ţi-am spus că sunt perfect calificată să folosesc turbo-laserele alea?

Toţi cei de pe punte luaseră un aer de tăcere atentă.

— Nu, nu ai pomenit despre asta, spuse Karrde. Dar în aceste moment, este irelevant. Terminalele turbo-laserelor sunt, din necesitate, cam expuse şi dacă este vreo problemă aş prefera să fii aici unde este... bine...

— Unde e mai sigur? termină Shada fraza. De ce, pentru că s-ar putea ca cei care ne aşteaptă să nu fie piraţi?

Dankin se întoarse pe jumătate în scaunul de navigator pentru a se uita la Karrde. Deschise gura ca pentru a vorbi, se răzgândi şi se întoarse înapoi.

— Nu este Car'das, zise Karrde cu o voce controlată cu grijă. Nu aici. Dacă ar fi avut de gând să ne lovească din timp, ar fi făcut-o până acum. Asta înseamnă că s-a hotărât să aştepte până ajungem la Exocron.

— Întotdeauna e frumos să ai ceva la care să te aştepţi, mârâi Shada. În acest caz, lasă-mă să mă ocup de unul dintre turbo-lasere. Sunt cel puţin la fel de bună ca Balig – probabil mai bună decât Chal.

— Am putea să-l ţinem pe Chal la consola de observaţie, murmură Dankin.

Lui Karrde îi zvâcni buza, dar dădu afirmativ din cap.

— În regulă, să vedem de ce eşti în stare. Dankin, spune-i lui Chal să se întoarcă şi să preia observarea. H'sishi, cum stăm cu timpul?

Suntem la patru minute şi jumătate de sosire, spuse togoriana de la consola de senzori, ochii ei galbeni cercetând-o pe Shada cu atenţie, fără să clipească.

— Ar fi bine să urci, îi zise Karrde Shadei, făcând un semn din cap către uşa de pe punte. Este turbo-laserul doi.

— Ştiu, spuse Shada. Vă anunţ când sunt pregătită.

Trei minute mai târziu, era prinsă în chingi la consola de control, cu faţa către bula mare din oţel transparent, făcând o verificare preliminară şi gonind fantomele a douăzeci de ani de astfel de lupte, mai întâi cu Mistryl, apoi cu contrabandiştii lui Mazzic. În cele mai multe dintre ele fusese destul de norocoasă să se afle de partea învingătoare. În celelalte...

— Shada, sunt Chal, se auzi vocea tânărului din cască. Eşti gata?

— Aproape, zise Shada, privind cum ultimele dintre beculeţe se făceau verzi. Da, gata.

— În regulă. Dacă era supărat că fusese luat atât de repede de la postul său, Chal nu o arăta în voce.

— Fii atentă; începem numărătoarea inversă. De la zece... pe locuri...

Ascultă, pe jumătate atentă, numărătoarea, cu mâinile odihnindu-se pe manete şi cu ochii începând deja modelul de cercetare pentru lupta pe care instructorii ei Mistryl o învăţaseră să îl aplice cu atât de mult timp în urmă. Numărătoarea ajunse la zero, cerul pestriţ explodă în linii de stele şi se micşoră în stele...

Şi cu o zguduitură îngrozitoare, o rază de laser se izbi cu putere în flancul Sălbaticului Karrde.

Şapte ţinte aşteaptă], mârâi H'sishi, tonul vocii ei oferindu-i Shadei imaginea părului alb-cenuşiu făcut măciucă. Mici nave de atac... clasa Corsar.

— Confirm numărul şi clasa, adăugă Chal. Relevment...

Recitarea ţintelor fu acoperită de urletul şuierat al turbo-laserului când Shada roti arma şi trase. Unul dintre Corsari, încercând să se furişeze pe sub cala de andocare a cargobotului, fu nimerit drept în partea stângă şi se făcu praf. Cel de lângă el, ferindu-se de cea mai mare parte a sfărâmăturilor, se chinui nebuneşte să se depărteze, însă reuşi doar să zboare drept în raza trasă de turbo-laserul lui Griv. Ceea ce mai rămase din navă continuă din inerţie spre exterior, arzând ca un rug funerar zburător.

— Doi doborâţi! strigă Chal bucuros. Ba trei.

— Toată lumea să rămână atentă, zise vocea mai calmă a lui Karrde. De data aceasta i-am luat prin surprindere. Acum ştiu la ce să se aştepte.

Shada dădu din cap în semn de aprobare, aruncând iute o privire la ecranul tactic. Cei patru Corsari se retrăseseră, mergând alături de Sălbaticul Karrde, însă, în mod clar, nefiind prea nerăbdători să atace din nou.

Între timp, Karrde acceleră puternic prin spaţiu către gigantul de gaz din depărtare în jurul căruia se învârtea Dayark, lumea-capitală a Republici Kathol.

— Cred că acum o să încerce cu tunul ionic, spuse Shada. Putem să facem faţă?

— Cu uşurinţă, o asigură Karrde. Cu siguranţă la un tun atât de mic. Ia uite-i.

Despărţindu-se în perechi, cei patru Corsari rămaşi ţâşniră peste şi pe sub Sălbaticul Karrde, trăgând cu toată puterea cu tunurile ionice. Shada trase repede o rafală de laser, lovindu-l oblic în partea superioară pe unul dintre ei înainte ca ambele nave să dispară pe după masa Sălbaticului Karrde.

— Observator? îl chemă ea.

— I-ai distrus tunul ionic, confirmă Chal. Balig, tu i-ai dezafectat ecranul deflector posterior...

— Atacă din nou, îl întrerupse mârâitul lui H'sishi.

Shada aruncă o privire la ecranul tactic şi îşi roti turbo-laserul către punctul în care trebuia să apară cel mai apropiat Corsar...

Atacatorul se învârti pe după carena Sălbaticului Karrde, trăgând inutil cu laserele în blindajul gros al cargobotului. Shada şi Balig răspunseră focului, cele două turbo-lasere lovindu-l drept în proră şi împrăştiindu-l într-o explozie de lumină puternică...

Şi, cu un bubuit asurzitor, ceva trecu drept prin bula din oţel transparent a Sahdei.

— Sunt lovită! suspină Shada, luptându-se cu durerea sfâşietoare pe care o simţea dintr-odată în partea dreaptă a pieptului şi în umărul drept.

În jurul ei începea să şuiere un vânt rece, căci aerul ieşea cu viteză prin bula spartă. Nu mai putea să-şi folosească mâna dreaptă; cu stânga trase de centuri, întrebându-se în treacăt dacă va reuşi să se elibereze şi

să iasă din terminal înainte ca vidul să o anihileze. Poate că acum, în final, se termina totul...

Vântul începuse să scadă când reuşi să îşi desprindă chinga de sus. Semn rău. Îşi mută mâna către centura de jos, începând să vadă neclar...

Şi, cu o a doua izbitură, mai mult simţită decât auzită, bula şi stelele fură înlocuite de o placă de metal cenuşiu.

Clipi; dar chiar când creierul ei văduvit de oxigen încerca să îşi dea seama ce se întâmpla, prin terminal trecu o rafală de aer care îi făcu urechile să plesnească şi, brusc, mâini străine o smulseră din ultimele legături.

— Am luat-o! strigă o voce deranjant de tare în urechea ei. Dar e rănită. Trimite-l repede pe Annowiskri aici.

— Aici sunt, se auzi o a doua voce din cealaltă parte a Shadei. Simţi o înţepătură în mână...

Îşi reveni încet sau, cel puţin, prea încet pentru o Mistryl. Rămase o clipă întinsă în tăcere, cu ochii închişi, în timp ce îşi evalua situaţia şi starea fizică. Partea dreaptă a pieptului şi mâna dreaptă îi erau uşor amorţite, iar scalpul o mânca aşa cum se întâmplă după fiecare sesiune într-o bactacuvă, însă în afară de asta se simţea destul de bine. După sunetul slab al respiraţiei îşi putea da seama că nu era singură; din lipsa zgomotelor de fundal ale motoarelor sau aparatelor se părea că Sălbaticul Karrde ajunsese pe Dayark.

Deci încă nu era sfârşitul şi îii mai rămăsese viaţă de trăit. Păcat. Inspirând adânc, dar tăcut, deschise ochii.

Era întinsă pe unul dintre cele trei paturi din terminalul medical al navei. Aşezat în capătul opus al navei, privind gânditor în gol, era Karrde.

— Să înţeleg că am câştigat? întrebă Shada.

Karrde tresări uşor, îndreptându-şi privirea spre ea.

— Da, am învins destul de uşor, zise el. Cum te simţi?

— Nu prea rău, spuse ea, mişcându-şi braţul drept de probă. În afară de mica amorţeală şi rigiditate pe care deja le observase, nu părea prea rău, cel puţin atât timp cât nu încerca să îl mişte prea mult în orice direcţie.

— Mai trebuie lucrat puţin la mână.

— Da, Annowiskri mi-a zis că mai ai nevoie de cel puţin o sesiune în bactacuvă, spuse Karrde. Am pus să fii trezită ca să mă poţi însoţi într-o scurtă plimbare în afara navei. Dacă te interesează, fireşte.

— Bineînţeles că da, zise Shada. Unde suntem pe Dayark?

— Pe principalul astroport al capitalei Rytal Prima, răspunse Karrde. Am asolizat în urmă cu două ore.

Shada se încruntă.

— Şi ieşi abia acum? Parcă ne grăbeam.

— Ne grăbim, spuse Karrde. Însă a trebuit să facem pe gazdele pentru un mic grup de inspectori. Au petrecut mai mult de o oră mergând prin navă cu proverbiala sită deasă. Căutând cu ostentivitate dovezi de contrabandă.

— Sper că i-ai urmărit cu atenţie.

— Cu foarte mare atenţie, o asigură Karrde. Oricum, au plecat acum, iar Pormfil şi Odonnl fac pregătirile pentru a repara nava. Între timp, comandantul militar al Republicii Kathol ar vrea să vorbească ceva cu noi.

— Fără îndoială, despre atacatorii noştri.

— Fără îndoială, aprobă Karrde. Poate mai ales despre cum am reuşit să-i înfrângem cu pierderi atât de mici.

Shada ridică din sprâncene.

— Pierderi atât de mici fiind un termen relativ, desigur.

Karrde se strâmbă.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Shada...

— Lasă, i-o tăie Shada. Scuzele o făceau întotdeauna să se simtă prost, chiar şi când erau sincere. Mai ales când erau sincere.

— A fost ideea mea, îţi aduci aminte? Deci, care-i planul?

— Ar trebui să mă întâlnesc cu un anume general Jutka la o cafenea chiar de lângă astroport, îi spuse Karrde. Aici se vorbeşte în mare parte bazica, dar există şi un grup mare de colonişti ithorieni, aşa că m-am gândit să îl luăm şi pe 3PO cu noi în caz că avem probleme de traducere.

— Ciudat loc pentru o întâlnire oficială, comentă Shada. Se pare că nu s-au hotărât dacă vor să se asocieze cu noi sau nu.

— Aş spune că ai nimerit direct la ţintă, aprobă Karrde, privind-o gânditor, înţelegerea pe care o ai asupra politicii este destul de bună, mai ales pentru o simplă gardă de corp.

— N-am susţinut niciodată că aş fi simplă, replică Shada, legănându-şi picioarele peste marginea patului. Lasă-mă cinci minute să mă schimb şi pe urmă mergem să-l vedem pe general.

Zece minute mai târziu, cei trei mergeau pe strada aglomerată care trecea pe lângă astroport. Karrde şi Shada păşeau unul lângă altul, iar droidul de protocol auriu îşi târa cu nervozitate picioarele în urma lor.

— Localnicii par curioşi, comentă Shada cu o voce joasă.

Karrde dădu din cap. Deja remarcase privirile aruncate pe ascuns de către trecătorii ithorieni şi cât de iscoditor se uitau la ei unii dintre oameni.

— Mara a spus că sunt un popor precaut, dar nu lipsit de prietenie.

— Asta-i bine de ştiut, zise Shada. Fireşte, raportul este din urmă cu şase ani. Interesantă îmbrăcăminte

poartă... hainele alea lucitoare cu toate smocurile alea de blană lăsate pe ele?

— Este blană de crosh, o recunoscu Karrde. Un animal local de pe una dintre lumile din Republica Kathol. Este confortabilă şi durabilă, iar acele părţi îmblănite pot fi lăsate fie la întâmplare, fie într-o varietate de modele. Mara mi-a spus că hainele din blană de crosh tocmai deveneau la modă atunci când ea şi Calrissian au fost aici; văd că de atunci a devenit un adevărat stil.

— Probabil pentru că este un mijloc de a recunoaşte străinii pe loc, spuse Shada, apucând o parte a materialului din care era făcută salopeta ei.

— În mod clar e un grăunte de adevăr aici, aprobă Karrde. Această porţiune a galaxiei a fost, în cea mai mare parte, lăsată în pace de străini, dar au avut câteva confruntări cu Imperiul şi au existat câteva încercări din partea Noii Republici de a o aduce în rând cu gândirea politică actuală.

— Un scop de care localnicii nu sunt interesaţi?

— Nu chiar, zise Karrde, privind înjur la steagurile comerciale şterse care fluturau în adierea vântului. Câteva dintre ele erau în bazică, dar majoritatea era inscripţionată cu gliptoglife ithoriene ori cu un alfabet format din linii şi puncte pe care nu îl cunoştea deloc.

— 3PO, căutăm un loc care se cheamă „Ithor Loman”, spuse el şi îl trase pe droid alături de ei. Îl vezi pe undeva?

— Da, căpitane Karrde, este chiar acolo, spuse 3PO ridicând o mână pentru a arăta către o firmă scrisă în ithoriană.

— Îmi aminteşte de localul lui Bombaasa de pe Pembric, mârâi Shada. Ştii, Karrde, ai putea să te gândeşti ca, din când în când, să mai adaugi câţiva oameni la grupurile astea de sondare ale tale.

— Nu ţi s-ar părea o jignire la adresa abilităţilor tale de luptă?

— Cred că mi-am demonstrat adecvat abilităţile mele de luptă, replică Shada. Ideea este că dacă scoţi destui oameni pe teren poţi uneori să împiedici lupta să înceapă.

Karrde dădu din cap, ascunzându-şi un zâmbet.

— Voi ţine minte asta. După tine.

Având în vedere ora devreme a dimineţii, cafeneaua părea neobişnuit de populată, cu ithorieni şi oameni în jachetele lor din blană de crosh plus una sau două persoane care erau în mod clar străini ca şi ei.

— Ai idee care este generalul Jutka? murmură Shada.

— Cred că se uită el după noi, spuse Karrde. Dacă nu...

Se întrerupse când un bărbat zvelt, scund, cu părul scurt şi cu o haină din blană de crosh modernă se ridică de la o masă din apropiere şi veni spre ei.

— Ah... vizitatori, zise el vesel, cu ochii scânteind de interes sau de bună dispoziţie în timp ce îi măsura din priviri pe fiecare dintre ei.

— Trebuie că aţi venit să îl vedeţi pe generalul Jutka.

— Da, aşa este, spuse Karrde. Şi tu?

— Entoo Needaan E-elz, la dispoziţia dumneavoastră, zise el făcând o scurtă plecăciune. Spuneţi-mi Entoo Nee.

— Interesant nume, zise Karrde privindu-l cu atenţie. Partea cu Entoo sună ca un indicativ de droid.

— Destul de ciudat, uneori oamenii chiar mă confundă cu un droid, spuse Entoo Nee, ochii scăpărându-i şi mai tare. Nu înţeleg de ce. Dacă doriţi să mă urmaţi, vă voi conduce la masa generalului.

Ţopăi printre mese fără să mai aştepte un răspuns, într-un pas la fel de vioi ca şi vorba lui.

— Ce omuleţ ciudat, comentă 3PO în timp ce îl urmau. Totuşi, pare inofensiv.

— Niciodată să n-ai încredere în aparenţe, îl avertiză Shada. Părerea mea este că nu se potriveşte deloc aici.

— O să stăm cu ochii pe el, îi zise Karrde. Acela trebuie să fie Jutka.

Entoo Nee se oprise lângă o masă din fund unde un singur om solid

şedea cu spatele la perete, cu un singur pahar în faţă. Deşi purta acum deja familiara jachetă din blană de crosh, lui Karrde i se părea că se simţea cam inconfortabil în ea.

— Da, ăsta e un militar, spuse Shada, ca un ecou al gândurilor lui Karrde în timp ce Entoo Nee vorbi scurt cu celălalt.

— Îţi dai seama după cât de stânjenit se simte fără uniformă.

Entoo Nee păşii în lături când ceilalţi apărură, făcându-le vesel semn către bărbatul masiv.

— Domnule general Jutka, permiteţi-mi să vi-i prezint pe vizitatorii noştri, zise el, părând dintr-odată cam plouat. Îmi pare rău... nu v-am reţinut numele.

— Nu le-am spus, zise Karrde. Îmi poţi spune căpitane. Ei sunt prietena mea Shada şi droidul nostru traducător, C-3PO.

Generalul mormăi ceva într-o limbă necunoscută.

— Spune că nu se aştepta la o întreagă paradă de operetă, traduse 3PO îndatoritor. De fapt...

— Destul! se răsti Jutka. Droidul tău să-şi ţină gura, că altfel i-o închid eu!

— Oh, vai, suspină 3PO, făcând iute un pas în spate. Îmi cer iertare, domnule general Jutka...

— Am spus să-şi ţină gura, îl întrerupse Jutka. Nu vreau să mai repet. Acum staţi jos.

— Desigur, zise Karrde, lăsându-se într-un scaun de lângă general şi uitându-se la 3PO.

Entoo Nee venise lângă droid şi îl calma vorbindu-i încet.

— Eu am greşit, domnule general. Credeam că am venit aici pentru o discuţie, nu pentru o serie de ameninţări.

— Îmi cer iertare dacă aţi rămas cu această impresie, spuse Jutka întunecat, privind ameninţător la Shada.

Ea îi ignorase invitaţia de a lua loc, trecând, în schimb, în cealaltă parte a mesei, astfel încât stătea practic în faţa lui, iar pentru o clipă Karrde crezu că generalul avea să-i dea ordin direct să se aşeze.

— Ideea este că tu faci probleme, zise el. Iar cei care fac probleme nu sunt bine primiţi în lumea mea.

— Înţeleg, spuse Karrde. Deci în Republica Kathol a fi atacat de piraţi este un semn că faci probleme?

Jutka îşi miji ochii.

— Nu mă forţa, îl avertiză el. Ştiu pentru cine zbori... identificarea navei tale o arată foarte clar. Ultimul lucru pe care îl vreau este să nimeresc la mijloc într-un război între Bombaasa şi Rei'Kas.

— Rei'Kas? repetă Shada, pe un ton ca al cuiva care tocmai a făcut o legătură. Rodianul?

— Da, zise Jutka încruntându-se la ea. Adică nu?...

— Nu, nu ştiam cine sunt prietenii noştri, confirmă Karrde. Mii de mulţumiri. Îl ştii pe acest Rei'Kas, Shada?

— Doar după renume, îi spuse Shada. A fost şef de trupă de atac pentru Cooperativa Stăpânilor de Sclavi Karazak. Unul destul de bun, se pare. De asemenea, era dur, violent şi rău, scotea din sărite cam pe oricine lucra cu el.

Karrde dădu din cap, simţind cum gura i se usca niţel. Un stăpân de sclavi rău, acum în teritoriul lui

Car'das. Câţi alţi răufăcători, se întreba el, se mai nimeriseră în acest colţ de galaxie?

— Interesant.

— La fel de interesant ca şi faptul că domnul general îi ştia numele, pe când nici măcar Bombaasa nu a reuşit să îl afle, adăugă Shada. Sunteţi bun prieten cu el, domnule general?

— Treaba mea este să apăr Republica Kathol, zise Jutka, vocea lui tremurând cu o uşoară ameninţare. Nu am această responsabilitate faţă de străinii care vin aici nechemaţi şi care se bagă în probleme care nu-i privesc.

Cu coada ochiului, Karrde o văzu pe Shada cum îşi mişcă milimetric capul, cercetând iute partea principală a cafenelei.

— Mă ameninţi, domnule general? întrebă el cu blândeţe.

— Îţi dădeam un avertisment, spuse Jutka tăios. L-ai lovit pe Rei'Kas şi el nu acceptă cu uşurinţă aşa ceva. Ţi-a însemnat nava şi, câtă vreme te afli pe teritoriul său, se va ţine după tine.

— Dorim din toată inima să părăsim acest teritoriu, îl asigură Karrde. După ce îmi termin treaba, fireşte.

— Fă cum vrei, spuse Jutka, mârâind când îşi ridică greutatea din scaun. Dar te-am avertizat cinstit. Să nu uiţi asta.

— Nu o să uit, zise Karrde. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Jutka aruncă o privire ameninţătoare şi traversă cafeneaua. Deschizând brutal uşa, ieşi fără să se uite în urmă.

— Şi aici a ales Car'das să se retragă, da? spuse Shada, aşezându-se în scaunul pe care Jutka tocmai îl eliberase. Minunat.

— Vorbeşte mai încet, o dojeni Karrde, uitându-se în jur. Nimeni nu părea să dea o atenţie deosebită acestui colţ al încăperi, însă aparenţele nu înseamnă nimic.

— Şi mă îndoiesc că retragerea a făcut vreodată parte din planurile lui.

Shada îi oferi o privire cercetătoare.

— Crezi că Rei'Kas lucrează pentru el?

Karrde dădu sobru din cap.

— Aş spune că este total posibil.

Îi urmări mişcarea ochilor şi îşi ridică privirea în timp ce Entoo Nee îşi trăgea un scaun şi se aşeza la masa lor.

— Aţi avut o conversaţie plăcută cu generalul? întrebă el voios. Asta-i bine. Foarte bine.

Se aplecă mai aproape de masă.

— Am vorbit cu droidul vostru, zise scăzând tonul, conspirativ. Spune că vă aflaţi în căutarea legendarei lumi pierdute Exocron.

Karrde se uită la 3PO.

— 3PO?

— Îmi cer iertare, domnule, zise droidul cu o voce nefericită. Nu am vrut să dezvălui nimic. M-a întrebat dacă suntem în căutarea Exocronului, iar eu am confirmat fără să gândesc.

— Vă rog să nu daţi vina pe droid, spuse Entoo Nee. Scopul vostru nu este un secret. Cel puţin nu pentru mine. Îl căutaţi pe Jorj Car'das, nu?

Shada îi aruncă lui Karrde o privire peste masă.

— 3PO, de ce nu te duci tu la bar să ne iei două pahare de bere locală? sugeră ea. În drumul tău, ascultă şi vezi dacă auzi pe cineva vorbind rodiană.

— Da, stăpână Shada, zise droidul, părând uşurat că i se oferea şansa să scape. Imediat.

Plecă.

— Foarte inteligent, spuse Entoo Nee, rânjind către Shada. Crezi că observatorii pe care i-ar fi trimis Rei'Kas

în mulţime vor vorbi între ei în rodiană, ha? Într-adevăr, foarte inteligent.

— Mulţumesc, zise Shada, fixându-l cu o privire aproape ameninţătoare. Ne povesteai despre Jorj Car'das.

— Da. Entoo Nee se trase şi mai aproape de masă. Aveţi dreptate să îl căutaţi pe Car'das pe Exocron. Acolo se află. Ridică un deget în semn de avertizare. Însă Exocron nu este uşor de găsit. Cei mai mulţi oameni din Republica Kathol nu au auzit în viaţa lor de el. Majoritatea celor care au auzit crede că este o legendă.

— Aşa am auzit şi eu, spuse Karrde luptându-se cu un sentiment brusc de groază. Cum de ştia Entoo Nee pentru ce era aici? Doar dacă nu lucra pentru Car'das, fireşte?

— Spune-mi de ce este atât de greu de găsit?

Entoo Nee zâmbii şi mai larg.

— Nu trebuie să-ţi spun eu asta. Ah, dar poate prietena ta nu ştie, adăugă el, îndreptându-şi rânjetul spre Shada. Vezi tu, sunt toate mini-nebuloasele şi emanaţiile de gaze de la Fisura Kathol. Toate astea reflectă lumina, iar radiaţiile bruiază senzorii şi comunicaţiile... devine îngrozitor de greu să mai găseşti ceva. A căuta prin toată zona ar dura zeci de ani.

— Şi bănuiesc că tu ne poţi scăpa de toate necazurile? întrebă Shada.

— Chiar pot, spuse el. Vă pot duce pe Exocron. Chiar la Car'das, dacă vreţi.

Se uită iar la Karrde.

— Însă doar dacă doreşte căpitanul Karrde.

Cu un efort puternic, Karrde îşi păstră expresia calmă. Deci micuţul îi ştia şi numele.

— Şi cât ne-ar costa această îndrumare?

— Nimic, zise Entoo Nee. Dar nici nu există „noi”. Vom fi doar tu şi cu mine.

— Pardon? spuse Shada ridicând un deget. Doar tu şi el? Cum rămâne cu restul?

— Va trebui să aşteptaţi aici, îi zise Entoo Nee. Nu se poate altfel, mă tem că... nava mea nu poate duce decât două persoane.

— Dar de ce să nu mergi cu noi şi să ne ghidezi nava? întrebă Karrde.

— Oh, nu, zise Entoo Nee părând şocat. N-aş putea face aşa ceva.

— De ce? întrebă Shada? Pentru că nu vrea Car' das să ne primească pe toţi?

Entoo Nee clipi.

— Am spus vreodată că vrea Car'das să primească pe vreunul dintre voi? Nu am spus aşa ceva.

Ceea ce nu era acelaşi lucru cu a zice că nu îi ceruse Car'das să facă propunerea.

— Dacă accept, spuse Karrde încet, când va trebui să plecăm?

— Stai o clipă, interveni Shada înainte ca Entoo Nee să poată răspunde. Cum adică, dacă accepţi? Nu vrei să pleci singur cu el.

Karrde se strâmbă. Nu, era foarte sigur că nu voia. Dar, cândva, avea să fie nevoit să îl înfrunte pe Car'das. Şi dacă aceasta era cea mai bună cale de a-şi apăra oamenii în timp ce o făcea...

— Să îţi explic altfel, zise Shada uitându-se ameninţător la Entoo Nee. Eu sunt garda lui de corp şi nu îl las să plece singur. Nici cu tine, nici cu altcineva. Clar?

Entoo Nee îşi ridică mâinile cu palmele desfăcute.

— Dar...

Se întrerupse când 3PO reapăru şi puse pe masă două halbe grele cu lichid închis la culoare.

— Mulţumesc Creatorului, spuse el pe nerăsuflate. Clientela acestui local este cea mai neplăcută...

— Lasă culoarea locală, i-o tăie Shada. Ai auzit ceva în rodiană?

— De fapt, da, zise droidul, întorcându-se şi arătând către o masă din partea opusă, de lângă bar. Trei bărbaţi umani de la masa aceea... da; cei care acum se ridică..

— Ah... oh, mormăi Shada, aruncându-i o privire lui Entoo Nee. Haide... trebuie să plecăm.

— Nu vă obosiţi, spuse încet o voce răutăcioasă din spatele lui Karrde.

Uşurel, se întoarse. La două mese distanţă, trei bărbaţi şedeau cu faţa spre ei.

Şi toţi trei aveau pistoalele scoase.

14

— Oh, vai, suspină abia auzit droidul. Suntem distruşi.

Karrde se uită în jur. În spatele Shadei, cei trei bandiţi pe care 3PO tocmai îi identificase se apropiau de ei printre mese, având şi ei pistoale în mâini acum. În restul cafenelei, băutorii şi clienţii obişnuiţi fie se holbau uimiţi ori cuprinşi de o nerăbdare morbidă, fie încercau să se retragă pe nevăzute înainte de a începe să se tragă.

— Presupun că ar fi o pierdere de energie să vă spun că v-aţi luat de cine nu trebuie, zise el întorcându-se spre bărbaţii din spatele său.

— Nu, dă-i drumul, spuse sarcastic purtătorul de cuvânt al bandiţilor, în timp ce trei dintre ei se ridicară şi se desfăşurară în evantai pentru a-şi supraveghea ţintele.

— Întotdeauna îmi face plăcere o porţie bună de râs dimineaţa. Mâinile pe masă, vă rog. Deci... am înţeles bine numele? Talon Karrde?

— Da, aşa este, rosti Entoo Nee voios înainte ca Talon să poate răspunde. Iar ei sunt Shada şi droidul lor de protocol C-3PO.

Purtătorul de cuvânt îl străpunse cu privirea pe micuţ.

— Eşti cu ei?

Entoo Nee căscă ochii inocent.

— Eu? Nu chiar, domnule...

— Atunci dispari de aici.

Entoo Nee clipi, le aruncă repede o privire Shadei şi lui Karrde şi se ridică de pe scaun.

— Căpitane Karrde, vă rog să mă anunţaţi dacă vă răzgândiţi.

Îi zâmbii scurt lui Karrde şi purtătorului de cuvânt apoi se îndreptă ţopăind către uşă. Purtătorul de cuvânt îl urmări, încruntându-se; şi când micuţul deschise uşa, se întoarse către Karrde.

— Despre ce să te răzgândeşti? întrebă el în timp ce bufnitura uşii care se închidea răsuna prin încăpere.

— Tocmai îmi făcuse o ofertă interesantă, zise Karrde, ridicându-şi braţele cu încetineală evidentă şi încrucişându-le pe piept. Banditii, fiind concentraţi asupra lui şi a Shadei, nu băgaseră de seamă că cineva intrase în cafenea în aceeaşi clipă în care Entoo Nee ieşise. Dacă ar fi putut să le atragă atenţia asupra lui pentru câteva secunde în plus...

Şi atunci, cineva din capătul celălalt al încăperii înjură uimit. Unul dintre bandiţi privi înjur...

— Shri... Xern! Lătră el.

Purtătorul de cuvânt se întoarse... Şi împietri, cu gura căscată de uimire.

În tăcere, cu hotărâre, H'sishi păşea spre ei.

Mai dură o secundă până când Xern îşi recăpătă vocea.

— În numele Fisurii, ce-i asta? suspină el.

— Este o togoriană, îl informă Karrde, aruncându-i Shadei o privire pe ascuns. Ochii ei se mişcau repede între banditţii brusc neatenţi, în mod clar măsurând distanţe şi evaluând posibilităţi. Asta ar fi putut aduce necazuri.

— Oh, şi e cu mine, adăugă el.

H'sishi încă se apropia de semicercul de bandiţi, cu gura deschisă destul cât să i se vadă colţii.

— Spune-i să se oprească, se răsti Xern, vocea atingându-i un ton mai înalt când smuci pistolul pentru a-l îndrepta spre togoriană.

— M-ai auzit? Spune-i să se oprească sau trag.

— Nu te-aş sfătui să tragi într-un togorian, îl dojeni Karrde cu blândeţe. Nu o să reuşeşti decât să îl înfurii.

Xern îi aruncă o privire neîncrezătoare...

Şi, în acea clipă, Shada acţionă.

Mâna ei stângă, aşezată lejer lângă halbă, o înşfacă şi, cu o mişcare scurtă din antebraţ, îi aruncă conţinutul peste masă drept în faţa lui Xern. Acesta urlă, ridicându-şi mâna, prea târziu, pentru a încerca să se ferească de valul de lichid. O zvâcnitură în direcţia opusă, şi Shada aruncă halba cu o forţă zdrobitoare în gâtul unuia dintre ceilalţi bandiţi. Începu să sară, scâncind înfundat când Karrde îl apucă de braţ şi îl ţinu cu putere pe scaun. Se auziră trosnetul focurilor de laser şi sunetele trupurilor care cădeau pe podea...

— Lasă arma, Xern, spuse Karrde încet. Chiar şi pentru el, vocea i se păru o tulburare surprinzătoare a liniştii încordate care se aşternuse peste cafenea.

— Foarte încet, foarte atent.

Xern îşi şterse ochii pentru ultima dată cu mâneca, clipi, îi deschise... şi, pentru a doua oară în ultima

jumătate de minut, păru să rămână mut de uimire şi de neîncredere, când văzu scena din jurul său. Nu-i venea să creadă că Shada şi Karrde stăteau la masă neatinşi; nu-i venea să creadă că trupurile încovrigate ale oamenilor săi zăceau pe podea în jurul lui, mici norişori de fum otrăvit ridicându-se din găurile de laser care brăzdau trupurile lor.

Şi nu-i venea să creadă că cei patru bărbaţi îmbrăcaţi în blană de crosh răspândiţi pe la diferite mese din cafenea aveau pistoalele aţintite spre el.

— Pistolul, Xern, ceru iar Karrde în vreme ce banditul continua să stea cu gura căscată, iar picături din băutura Shadei i se scurgeau ritmic pe bărbie.

Shada se mişcă, dar înainte să se poată ridica, H'sishi deja ajunsese lângă Xern şi apucase ţeava pistolului cu o mână masivă. El tresări, ca şi cum abia atunci ar fi văzut-o pe togoriană pentru prima dată, iar ea suci arma pentru a o aţinti, inofensiv, spre tavan. Ridică şi cealaltă mână, îşi înfipse delicat o gheară în spatele încheieturii şi, de data aceasta, el îi dădu în cele din urmă drumul.

— Bravo tuturor, zise Karrde ridicându-se în picioare în timp ce H'sishi se retrăgea, având acum pistolul în mână. Dankin?

— Aici sunt, se auzi o voce familiară dinspre o faţă deosebit de nefamiliară când celălalt se ridică de la masa lui.

— Du-te şi dă-i ceva barmanului pentru deranj, îi ceru Karrde. Este ceva tradiţional în astfel de cazuri, adăugă el către Xern, în timp ce Dankin se îndrepta către bar, căutându-se în buzunar.

— Griv, stai lângă uşă; Chal, Balig, mergeţi şi asiguraţi drumul spre navă.

— Bine.

Ceilalţi trei se îndreptară spre uşă.

— Eşti drăguţ, rosti Xern cu răutate. Foarte drăguţ. Dar dacă aşa crezi că o să scapi de ciocanul lui Rei'Kas, eşti nebun.

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş face mai multe griji pentru ce o să-mi facă Rei'Kas pentru că mi-am pierdut gaşca în felul ăsta, replică Talon. De asemenea, mi-aş face griji pentru cum să scap de aici înainte ca H'sishi să decidă că eşti prea periculos să pleci în viaţă.

— Oh, o să plec, zise Xern ameninţător. Dar o să ne mai vedem, Karrde. Chiar înainte să mori. Cu o ultimă privire urâtă, se întoarse şi ieşi tropăind din cafenea.

— Ei, spuse Karrde, întorcându-se spre Shada şi întinzându-i o mână.

Ea nu se mişcă.

— Deci ai avut tot timpul întăririle pe poziţii, zise ea, uitându-se la el.

Pe faţa şi în glasul ei se citea în mod clar ceva tulburător.

— Parcă spuneai că nu ai lua-o ca pe o insultă, îi aminti Karrde cu grijă.

— Sunt deghizaţi, zise ea.

Încet, Karrde îşi coborî mâna pe lângă corp.

— Cu toţii au fost văzuţi de inspectorii locali care au cercetat nava mai devreme, explică el. Am presupus că unii dintre ei erau iscoade ale piraţilor şi că ar fi putut să-i recunoască.

— Şi îmbrăcămintea din blană de crosh?

— Mara a cumpărat-o când a fost ultima dată aici, spuse Karrde, începând să simtă broboanele de sudoare care îi apăreau pe frunte.

Shada se ridică în picioare.

— Şi nu te-ai gândit, zise ea încet, că ai putea să ai atâta încredere în mine, încât să mă informezi.

Pentru o clipă, Karrde nu reuşi să-şi recapete vocea. Durerea profundă din glasul Shadei era atât de neaşteptată.

— Nu, nu-i asta, spuse el. Nu am...

Dar era prea târziu. Deja îi întorsese spatele şi se îndrepta spre uşa păzită de Griv.

— S-au încheiat reparaţiile? întrebă ea.

Griv îi aruncă iute o privire Lui Karrde peste umărul ei.

— Mai e puţin, zise el precaut.

— Bine, spuse ea, trecând pe lângă el şi deschizând uşa.

— Pare sigur, anunţă ea. Să ne întoarcem la navă.

Griv se uită iar, întrebător, la Karrde.

— Da, murmură el îndreptându-se către uşă.

Drumul de întoarcere la Sălbaticul Karrde fu foarte tăcut.

Shada îşi scosese salopeta şi tocmai îşi pusese halatul când cineva sună la uşa cabinei.

— Cine e? întrebă ea.

— Sunt Karrde, se auzi înfundată vocea celuilalt prin panou. Pot să intru?

Shada oftă, înfăşurându-şi bine halatul în jurul ei şi înnodând cordonul.

Nu dorea să îl vadă în mod special, mai ales acum. Dar se angajase în această călătorie şi nu avea cum să îl evite pur şi simplu pe căpitan şi să îşi mai şi îndeplinească angajamentul.

În plus, mâhnirea provocată de felul în care el îi trădase cu nepăsare încrederea aproape trecuse.

— Intră, strigă ea, apăsând pe butonul de deschidere.

Uşa se deschise, iar Karrde păşii înăuntru.

— Tocmai am făcut saltul la viteza luminică, îi spuse el, observând şi ignorând vestimentaţia ei dintr-o singură

privire. Odonnl estimează că mai avem şapte zile până la Exocron.

— Bine, zise ea energic. Până atunci ar trebui să revin la capacitatea completă de luptă. Că veni vorba, iartă-mă, dar tocmai mă duceam la bactacuvă.

— Asta mai poate aştepta, spuse Karrde politicos, dar ferm, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun. Aş vrea să vorbesc cu tine.

Ea se gândi să îl refuze. Era încă angajata lui pentru această călătorie.

— Despre ce? zise ea luând loc şi întrebându-se dacă el chiar era atât de insensibil, încât să încerce să născocească, aşa de târziu, vreo scuză jalnică pentru chestia de la cafenea.

Dar el o surprinse.

— Jorj Car'das, fireşte, spuse el, trăgându-şi un scaun în faţa ei şi aşezându-se. Este timpul să auzi toată povestea.

— Zău, zise ea, păstrându-şi o voce neutră. Îi promisese că îi va povesti aceste lucruri pe drumul spre sistemul Exocron; care, din câte spunea el, era încă la o săptămână distanţă. Oare acesta era felul lui de a-şi răscumpăra nechibzuinţa de mai devreme?

Nu că ar fi contat. Prea puţin, prea târziu; dar, cel puţin, va scoate nişte informaţii folositoare din asta.

— Dă-i drumul, zise ea.

Karrde privi în gol, ca şi cum s-ar fi uitat la un punct din timpul sau spaţiul din depărtare.

— Povestea lui Jorjk Car'das începe cam în urmă cu şaizeci de ani, spuse el. În epoca Războaielor Clonelor şi a haosului pe care aceasta a adus-o în galaxie. În timpul acestui conflict, şi după aceea, a existat o mare nevoie de contrabandă cu bunuri comune, dar şi cu cele ilegale. Aşa că, în grabă şi cam la întâmplare, numeroase organizaţii au fost alcătuite.

— Asta a fost când hutt-ii chiar au dat lovitura, nu? întrebă Shada, interesul trezindu-i-se în ciuda împotrivirii ei. Ştia foarte puţine despre această perioadă şi voise întotdeauna să afle mai multe.

— Mulţi dintre ei, da, răspunse Karrde. Car'das era unul dintre cei care s-au aruncat în afacere şi, fie prin iscusinţă, fie doar prin noroc chior, a ajuns să aibă una dintre cele mai bune organizaţii. Nu dintre cele mai mari, dar clar una dintre cele mai bune.

— Operau cam de cincisprezece ani când, din întâmplare, a fost prins la mijloc într-o mare bătălie dintre nişte Jedi ai întunericului bpfasshi şi... bine, cam tot restul lumii din acel sector. Din câte a povestit Car'das mai târziu, unul dintre Jedi întunericului a pus stăpânire pe nava lui personală şi l-a forţat să decoleze.

Shada se înfioră. Despre asta chiar ştia câte ceva; un grup de Mistryl fusese implicat în acest conflict de partea celor care se apărau. Unele dintre poveştile pe care le auzise în copilărie de la supravieţuitoare îi provocaseră coşmaruri.

— Sunt uimită că s-a întors şi că a mai fost în stare să mai povestească ceva, zise ea.

— La fel au fost şi toţi ceilalţi, spuse Karrde. De fapt, ceilalţi patru membri ai echipajului său nu s-au mai întors. Însă Car'das a reuşit. A apărut brusc două luni mai târziu, a revenit la conducerea organizaţiei lui şi, după toate aparenţele, viaţa şi-a intrat în normal.

— Dar aparenţele erau înşelătoare?

— Foarte înşelătoare, aprobă Karrde sobru. A devenit repede evident pentru apropiaţii lui că i se întâmplase ceva grav în acele două luni. Încă mai avea unul dintre cele mai bune grupuri de contrabandişti, dar, dintr-odată, a început să depună eforturi să îl facă să fie şi unul dintre cele mai mari. Intra sistematic în teritoriile grupurilor mai mici şi fie le cumpăra, fie le absorbea ori

le distrugea, preluându-le rutele şi clienţii. Spre deosebire de hutt-i şi de alte grupuri, căuta acoperire totală prin forţă brută, în locul unui control concentrat, întinzându-şi peste tot o reţea subţire în loc să încerce să domine vreun sistem sau sector anume, în câţiva ani, era deja pe cale de a avea ceva ce, într-o zi, ar fi putut rivaliza chiar şi cu organizaţia lui Jabba.

— N-a încercat nimeni să-l oprească? întrebă Shada. Nu mi-i pot imagina pe hutt-i stând de-o parte şi lăsându-l să-i înfrângă chiar aşa.

— Draga mea Shada, toţi au încercat să-l oprească, spuse Karrde întunecat. Însă era aproape de neoprit. Undeva, cumva, îşi descoperise o abilitate de a ghici cu precizie ce plănuiau oponenţii împotriva lui şi era adesea în stare să le respingă atacurile chiar înainte ca acestea să înceapă.

Shada îşi aminti de zecile de misiuni pe care le îndeplinise pentru Mistryl şi de orele de cercetare chinuitoare pe care fusese nevoită se le petreacă pentru a afla puterile şi slăbiciunile, armele şi strategiile, aliaţii şi duşmanii adversarilor ei.

— Un talent util, murmură ea.

— Foarte util, aprobă Karrde. Dar chiar în timp ce organizaţia lui creştea, Car'das însuşi a început să se schimbe. A devenit... nu ştiu. Cu toane, predispus la explozii de furie înspăimântătoare din cauza unor lucruri mărunte de care nici nu ar fi trebuit să îi pese sau la a cugeta ore întregi de unul singur privind hărţi ale Imperiului. Şi mai semnificativ, poate, după ani de tinereţe viguroasă, părea să îmbătrânească rapid. Mult mai repede decât ar fi părut normal sau posibil.

— Şi atunci, într-o zi, s-a suit în nava lui personală, a decolat... Şi a dispărut.

Shada se încruntă.

— A dispărut. Adică... a dispărut?

— Vreau să spun că nu a mai fost zărit în galaxia cunoscută, zise Karrde. Nu s-a mai apropiat de niciunul dintre oamenii lui; nu a mai contactat pe niciunul dintre locotenenţii lui; şi, dacă a mai fost văzut vreodată de vreunul dintre duşmanii săi, aceştia nu au mărturisit.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Shada.

— Acum douăzeci de ani, spuse Karrde. L-a început nu au existat prea multe îngrijorări – mai plecase uneori în călătorii secrete. Dar după ce trecuseră trei luni şi el tot nu ieşise la iveală, locotenenţii lui au început să discute despre ce ar fi trebuit să facă dacă nu apărea.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Shada. Au vrut să supună la vot şi să vadă cine va prelua organizaţia.

— Nu cred că votarea a fost procedura la care se gândea vreunul dintre ei, spuse Karrde cu tristeţe. De fapt, ameninţarea violenţei era atât de puternică, încât s-a propus ca organizaţia să fie pur şi simplu împărţită şi fiecare dintre noi să ia câte o bucată.

— Problema fiind cum să faci împărţeala pentru a mulţumi pe toată lumea, zise Shada, observând cu interes cuvântul trădător. Era pentru prima dată în povestirea lui când Karrde folosise cuvântul „noi”.

— Aşa că tot aţi ajuns la o luptă pentru putere.

Karrde strânse scurt din buze.

— Nu chiar. Am bănuit ce s-ar fi întâmplat într-o astfel de luptă şi nu eram pe deplin convins că nu se va întoarce Car'das. Aşa că... am preluat conducerea.

Shada îşi ridică uşor sprâncenele.

— Pur şi simplu?

El ridică din umeri stingherit.

— Mai mult sau mai puţin. A fost nevoie de planificare şi de sincronizare, fireşte, şi de o doză serioasă de noroc, deşi nu cred că mi-am dat seama de cât de mare a fost decât atunci când am privit totul după ce au trecut câţiva ani. Însă da, în mare, pur şi simplu. I-

am neutralizat pe ceilalţi locotenenţi şi i-am dat afară, după care am anunţat restul organizaţiei că, din acel moment, ne vom ocupa de afaceri ca de obicei.

— Pariez că asta te-a făcut să fii foarte îndrăgit, spuse Shada. Dar nu văd unde este problema, cel puţin în ceea ce îl priveşte pe Car'das. A plecat şi nu s-a mai întors, corect?

— Problema, zise Karrde anevoie, este că nu sunt sigur de asta.

Shada îşi miji ochii.

— Oh?

— Am preluat organizaţia într-o singură noapte, zise Karrde. Dar asta nu înseamnă că, după aceea, nu au existat încercări ale locotenenţilor excluşi şi ale oamenilor lor de a mă îndepărta şi de a prelua ei conducerea. Au fost opt atentate, chiar, de la două care au avut loc imediat şi încercări ratate, până la un plan complicat după trei ani, care, probabil, le-a luat conspiratorilor tot acest timp să îl pună la cale.

— Evident, toate au eşuat.

Karrde aprobă cu o mişcare din cap.

— Problema este că şefii a patru dintre aceste comploturi au susţinut în timpul interogatoriilor că în spatele lor s-a aflat Car'das.

Shada pufni încet.

— Perdele de fum, spuse ea cu dispreţ, gonind ideea cu o mişcare din mână. Au încercat doar să te sperie să cazi la înţelegere cu ei.

— Aceasta a fost concluzia mea atunci, zise Karrde. Însă, desigur, nu aveam cum să fiu sigur. Încă nu am cum, la drept vorbind.

— Cred că nu. Shada îi studie faţa. Şi ce s-a întâmplat în urmă cu şase ani de te-a făcut să-i trimiţi pe Jade şi pe Calrissian să îl caute aici?

— A început mai înainte, spuse Karrde. Cu zece ani în urmă, de fapt, chiar după ce Marele Amiral Thrawn a murit. Îi zvâcni buza. Sau poate după ce doar şi-a înscenat moartea. Eram pe Coruscant, ajutând Alianţa Contrabandiştilor şi s-a întâmplat că Lando Calrissian mi-a arătat ceva ce Luke Skywalker găsise îngropat pe o planetă numită Dagobah.

Shada căută în memorie.

— Nu cred că am auzit vreodată de locul ăsta.

— Nici nu ai de ce să fi auzit, zise Karrde. Nu există absolut nimic acolo – nici oraşe, nici tehnologie, nici colonii. Ce o fi căutat Skywalker în mlaştini, nu ştiu, dar era evident că aparatele electronice rătăcite nu îşi aveau locul acolo, acesta fiind, probabil, motivul pentru care l-a şi luat. Oricum, după însemnele de pe el mi-am dat seama că era radiobaliza de apelare a navei personale a lui Car'das.

— Zău, spuse Shada încruntându-se. O radiobaliză de apelare era modul de control pentru o navă cu comandă secundară completă, una care putea funcţiona prin teleghidare de fiecare dată când proprietarul o apela. Cei din Mistryl nu foloseau niciodată nave cu comandă secundară completă, însă ea călătorise o dată cu una, alături de un client. Una peste alta, îi dădeau fiori.

— Car'das avea o navă cu comandă secundară completă, nu?

— Da, una de epocă, de dinainte de Războaiele Clonelor, zise Karrde. A cumpărat-o curând după ce s-a întors din acea încăierare cu Jedi întunericului. A spus că voia o navă destul de mare care să poată zbura singură, fără să aibă nevoie de echipaj.

— Şi întâmplarea a făcut ca Skywalker să găsească radiobaliza asta de apelare zăcând în noroi pe nu ştiu ce planetă părăsită. Ce convenabil.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Karrde. Însă am vorbit cu Skywalker şi se pare că descoperirea a fost complet întâmplătoare.

— Deşi întotdeauna a fost discutabil dacă un astfel de cuvânt se poate aplica unui Jedi, interveni Shada.

— Adevărat, recunoscu Talon. Totuşi, a fost primul indiciu pe care l-am avut într-un deceniu; şi chiar dacă era un fel de înscenare, m-am gândit că ar merita riscul de a vedea unde duce.

— Aşa că ai trimis-o pe Jade să-i dea de urmă, spuse Shada, amintin- du-şi conversaţia la care trăsese cu urechea în apartamentul familiei Solo din Turnul Orowood. Iar Calrissian a insistat să participe şi el.

— În linii mari, zise Karrde. Au început pe Dagobah şi s-au îndreptat spre exterior, căutând prin vechile dosare ale astroporturilor după locurile în care s-ar fi putut opri pentru reparaţii sau realimentare. De asemenea, au dezgropat indicii despre el ici şi colo – unele din arhiva de pe Coruscant, unele de la diferite personaje de la Limită, altele de la Securitatea Corelliană, din toate locurile – şi au început să pună piesele cap la cap.

— O slujbă pe viaţă, murmură Shada.

— Nu a fost chiar aşa de rău, dar a durat câţiva ani, spuse Karrde. Mai ales pentru că amândoi tot erau chemaţi la alte treburi sau pentru a ajuta la rezolvarea cine ştie cărei crize prin care mai trecea Coruscantul. Totuşi, urma era deja atât de veche, încât una sau două luni petrecute pe undeva nu prea mai contau. S-au ocupat de asta până când au ajuns la sectorul Kathol şi la Exocron.

— Iar aici, din câte ne dăm seama, urma se termină.

Pentru o clipă, tăcerea domni în încăpere în vreme ce Shada se gândea la tot ce auzise.

— Bănuiesc că nu l-au văzut niciodată pe Car'das în persoană?

Cu un efort vizibil, Karrde păru să se depărteze de fantomele trecutului la care se holbase.

— Au avut ordine clare să nu o facă, zise el. Trebuia să afle unde era – şi, cu o lume atât de bine ascunsă ca Exocron, să descopere şi o cale de a ajunge acolo – apoi să se întoarcă. Urma ca eu să continui din acel punct.

— Şi asta când s-a întâmplat?

Karrde ridică din umeri stingherit.

— Acum câţiva ani.

— Deci ce s-a întâmplat?

— Să fiu sincer, mi-am pierdut curajul, recunoscu el. După ce făcusem, nu eram deloc sigur cum aveam să dau ochii cu el. Nu aveam habar ce să-i spun, nici măcar cum aş fi putut încerca să îmi cer iertare. Aşa că am tot căutat scuze pentru a amâna.

Inspiră adânc.

— Iar acum se pare că am întârziat.

Shada se strâmbă.

— Crezi că Rei'Kas lucrează pentru el?

— Rei'Kas, poate şi Bombaasa, probabil o duzină de alte persoane de care nu am auzit, spuse Karrde cu greu. Dar, în mod clar, a început să se mişte. Doar că de data asta pare să se concentreze pe piraterie şi pe comerţul cu sclavi în locul contrabandei şi al afacerilor cu informaţii. Partea mai violentă a Limitei... şi nu văd decât un singur motiv pentru care face asta.

— Să vină după mine. În persoană.

Pentru o clipă, vorbele părură să rămână în aer ca o condamnare la moarte.

— Nu cred că asta este neapărat ceea ce urmează, întrerupse Shada tăcerea, îndemnată de o dorinţă neclară de a-l contrazice.

— De ce nu se poate ca doar să-şi formeze o forţă pentru a-şi clădi un mic imperiu aici, unde nu-l vede nimeni? Poate pentru a prelua Exocron sau chiar această mică aşa-zisă Republică Kathol?

— Este aici de aproape douăzeci de ani, Shada, îi aminti Karrde. Dacă voia să îşi clădească un imperiu, nu crezi că ar fi făcut-o până acum?

— Dacă voia să te elimine, nu crezi că ar fi făcut-o şi pe asta până acum? replică Shada.

— Se poate ca deja să fi încercat.

— Şi atunci, ce, a renunţat după primii trei ani?

Karrde clătină din cap.

— Nici eu nu înţeleg, acceptă el. Dar l-am cunoscut pe Car'das; şi nu este genul de persoană care să poată sta degeaba. Era un om neiertător, dur şi calculat, care nu ierta niciodată un rău făcut lui şi care nu lăsa pe nimeni şi nimic să stea în calea a ceea ce el dorea. Şi trăia pentru provocări – cu cât mai mari, cu atât mai bine.

—Şi ştie că sunt aici şi că îl caut. Micuţul... Entoo Nee... este cea mai bună dovadă.

Shada se înfioră fără să vrea. Sălbaticul Karrde, care până acum păruse atât de sigur şi de solid, devenise dintr-odată mic şi foarte vulnerabil.

— Şi iată-ne. Intrăm drept în gura lui.

— Tu, cel puţin, nu ai avea de ce să te temi, o asigură Karrde. Nu ai niciun fel de legătură cu mine sau cu organizaţia mea. Ezită. De fapt, de aceea am fost de acord să vii şi tu.

Shada se uită fix la el, în vreme ce ceea ce înţelegea o lovea, dintr-odată, ca o cârpă înmuiată în apa rece ca gheaţa.

— Te aştepţi să te omoare, nu? suspină ea. Şi crezi...?

— Nu eşti asociată cu mine, Shada, zise Karrde încet. Toţi ceilalţi de la bord sunt. Aş fi venit singur, dar ştiam că nu aş fi supravieţuit în ceva mai mic şi mai slab înarmat decât Sălbaticul Karrde. Car'das este un om răzbunător; da, ca şi Bombaasa, îi place să se considere o persoană cultivată. Sper să îl pot convinge să mă lase în viaţă, fireşte; sper şi mai mult că nu o să facă rău echipajului meu. Dar dacă este de neînduplecat în reglarea conturilor... sper, cel puţin să îl pot convinge să te lase să te întorci în Noua Republică cu o copie a Documentului Caamas.

Shada clătină din cap.

— Karrde, e o nebunie...

— Oricum, asta-i toată povestea, o întrerupse el uşurel, ridicându-se în picioare şi punând scaunul de unde îl luase.

— Ah, în afară de faptul că acea bibliotecă de datte imensă pe care Car'das o adunase în decursul anilor a dispărut împreună cu el, acesta fiind motivul pentru care credem că ar putea avea o copie a Documentului Caamas. Iar acum, chiar trebuie să te duci la bactacuvă. Ne vedem mai târziu.

Plecând capul, ieşi.

— Karrde, e o nebunie, repetă Shada, încet, în camera goală.

Doar mai târziu, plutind în bactacuvă, îşi dădu seama de partea cealaltă. Karrde spera, spusese el, că va fi lăsată de Car'das să plece.

Dar nu o garanta.

15

Spărgătorul de Pietre spuse ceva cu acea aproape-voce iritantă de qom jha şi zbură pentru a se aşeza în poziţia lui obişnuită, cu capul în jos, pe o stalactită micuţă.

— Minunat, anunţă Luke. Se pare că am ajuns.

Mara ridică raza baghetei luminoase de pe pământ în faţa ei şi cercetă pereţii coridorului, neîndrăznind să creadă că epuizanta călătorie de patru zile se încheiase în final. Oraşe sau nave spaţiale, ori chiar o tabără liniştită sub cerul liber – acestea erau peisajele pe care şi le-ar fi dorit. Treaba asta cu orbecăitul prin întuneric, în tuneluri murdare, în care şiroieşte apă şi aerul este umed, nu era în mod clar, făcută pentru ea.

Dar supravieţuise, şi nu simţise nevoia să îl omoare pe vreunul dintre qom jha de mai mult de două ori pe zi, şi droidul astromec nu provocase prea multe probleme, iar Skywalker fusese o companie neaşteptat de plăcută.

Fireşte, de acum se vor confrunta cu Turnul înalt, cu toate pericolele lui necunoscute. Dar asta era bine. Pericolul făcea şi el parte din peisajele preferate de ea.

Şi dintre ale lui Luke, dacă stătea să se gândească.

— Uite-o, zise Luke, îndreptându-şi raza baghetei luminoase spre o porţiune de stâncă aflată la câţiva metri mai departe în lungul coridorului.

— De partea asta a acelei arcade.

— Arcadă? repetă Mara încruntându-se în timp ce îndrepta bagheta luminoasă în direcţia indicată. Sigur, era imposibil ca cineva să fi construit o arcadă aici, în mijlocul pustietăţii, nu?

Nu. Fireşte, semăna destul de mult cu o arcadă, cu coloanele ei laterale mai mult sau mai puţin verticale făcând o deschizătură de vreo doi metri lăţime pe coridorul cavernei, iar arcul ei aproape rotund unindu-se cu tavanul cam la trei metri înălţime. Însă orice privire mai atentă arăta imediat că era vorba de o formaţie naturală, creată de vreun truc de eroziune sau de lovitura unei pietre ori de vreun curs de apă demult dispărut.

— E un fel de a spune, zise Luke, mutându-şi şi el raza de lumină pe formaţiunea de piatră. Aminteşte într-un fel de arcada aceea din oraşul Hyllyard de pe Myrkr, nu?

— Te referi la chestia aia enormă, ca o ciupercă, pe care ţi-ai dat toată silinţa să o dărâmi peste noi? replică ea. Cea pentru care a trebuit să ne croim drum prin pădure vreme de trei zile pentru a ajunge la ea? Aia unde jumătate dintre trupele de şoc din Imperiu stăteau şi ne aşteptau să venim?

— Chiar aia, spuse el, iar Mara simţi amuzamentul pe care i-l provocase tirada ei. Ai uitat că a fost locul în care ţi-ai dorit mai mult decât orice din galaxie să mă omori.

— Eram tânără atunci, zise ea tăios, îndreptându-şi lumina în altă parte.

— Deci, unde-i deschizătura asta?

— Chiar acolo, spuse Luke, mutându-şi iar raza baghetei luminoase către o porţiune de perete care părea mototolită, chiar de sub tavan. În centrul fasciculului de lumină era o mică zonă deschisă care părea să se piardă în bezna de dincolo.

— O văd, zise Mara. Nu părea să intre aer pe acolo; trebuie că era blocată ceva mai departe. Pare strâmtă.

— Nu pentru mult timp, spuse Luke, dându-i bagheta luminoasă şi aprinzând sabia Jedi.

— Daţi-vă înapoi – probabil că o să sară aşchii de piatră.

Roti sabia în perete, tăind piatra...

Şi, cu o pâlpâire de lumină verde, lama dispăru.

R2 ţipă, iar Mara prinse explozia lui de uimire, când Luke se clătină un pic înainte de a-şi recăpăta echilibrul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu ştiu, zise el uitându-se de aproape şi pieziş la capătul armei.

— Credeam că am pornit-o... stai să mai încerc o dată.

Apăsă butonul şi, cu obişnuitul trosc-fâş, lama se aprinse iar la viaţă. Luke o privi pentru o clipă, apoi luă o poziţie sigură de luptă şi roti iar vârful sabiei în peretele de stâncă.

Şi, încă o dată, lama tăie doar puţin în rocă înainte de a se stinge.

Unul dintre qom jha bătu din aripi şi spuse ceva.

— Da, zise Luke, iar Mara putu simţi bănuiala urâtă din mintea lui când amintiri vechi ieşiră la suprafaţă.

— Da ce? întrebă ea.

— Trebuie că această piatră conţine minereu de cortoză, îi spuse el. Îşi ridică bagheta luminoasă lângă faţa rocii, lumina dansând în scântei minuscule.

Mara clătină din cap.

— În viaţa mea n-am auzit de asta.

— Se pare că este destul de rar, spuse Luke. Tot ce ştiu este că închide săbiile de lumină. Corran şi cu mine am dat odată peste nişte utilizatori de Forţă care îşi făcuseră armuri din fibre de cortoză împletite. A fost o surpriză destul de mare.

— Te cred, zise Mara amintindu-şi şi ea ceva. Deci asta era lespedea aia de piatră pe care o avea Palpatine între pereţii dubli din reşedinţa lui privată.

Luke ridică o sprânceană.

— Avea casa căptuşită cu minereu de cortoză?

— Şi unele dintre celelalte birouri ale lui şi săli de tron, cred, spuse Mara. Niciodată n-am ştiut cum se chema. Din ce mi-a zis, înţeleg că dacă sabia ta are circuite dimetris oriunde în bucla de activare, când loveşti piatra se declanşează o reacţie de şoc care trece prin tot sistemul şi care într-o fracţiune de secundă opreşte totul. Ceva în plus ca să oprească orice Jedi rătăcit care ar fi putut veni după el.

— Ce lucruri ai mai învăţat şi tu ca Mâna împăratului, murmură Luke. Ştii dacă se poate tăia cumva?

— Oh, desigur... Într-o sută de feluri, îl asigură Mara, lăsându-şi rucsacul pe pământ. În afară de treaba cu sabia de lumină, chestia asta e practic nefolositoare. E prea slabă şi sfărâmicioasă ca să poţi construi cu ea... un glonţ de mitralieră bine tras ar trebui să o spargă. Stai să văd... ah.

Scoase una dintre grenadele pe care le trimisese Karrde şi lumină cu bagheta seria.

— Da, asta ar trebui să meargă dacă vrei să încerci.

Unul dintre qom jha-i făcu un alt comentariu.

— Păstrătorul Promisiunilor crede că grenadele nu ar fi o idee bună, traduse Luke. Spune că nu suntem prea departe de Turnul înalt şi că sunetul se transmite destul de departe pe sub pământ.

— Probabil că are dreptate, acceptă Mara, punând grenada deoparte şi cercetând piatra în locul în care tăiase Luke. Pe de altă parte, în felul ăsta nu desprinzi decât câţiva centimetri o dată. Zgomot sau întârziere în plus. Tu alegi.

Luke îşi trecu gânditor mâna pe rocă, iar Mara îi simţi concentrarea, în timp ce el se întindea spre Forţă.

— Să încercăm cu săbiile o vreme, propuse el încet. Cel puţin vreo două ore. Asta ar trebui să ne ajute să estimăm mai bine cât va dura.

— Bine, zise Mara. Putem să trecem oricând la grenade dacă ni se pare că merge prea încet. Îşi mişcă raza baghetei luminoase pe piatră. Deci, pe lângă caverne pline cu animale de pradă, acum avem şi un perete care blochează săbiile de lumină. Cât de convenabil pentru cineva.

— S-ar putea să fie doar o coincidenţă, spuse Luke. Dar nu părea să creadă nici el. Ei, n-avem de ales, să începem. Brusc, se încruntă. Doar dacă nu crezi că asta ne-ar putea strica săbiile.

Mara ridică din umeri.

— Nu văd cum s-ar putea, dar chiar nu ştiu. Din fericire, vom putea să observăm orice problemă înainte de a deveni prea gravă.

— Corect, aprobă Luke, uitându-se la robotul astromec. R2: porneşte toţi senzorii şi fii atent la săbiile de lumină. Anunţă-ne dacă vezi că se supraîncălzesc sau altceva.

Robotul piui o confirmare şi îşi desfăcu mica lui unitate de senzori.

— Probabil că ar trebui să începem în formă de triunghi, sugeră Mara, trecând în partea cealaltă a tunelului şi înfigând bagheta într-o crevasă de unde lumina de sub gaura prin care se furişau qom jha-ii.

— Tăiem pieziş din părţi opuse. Astfel nu o să ne încurcăm în lame, iar tăieturile în unghi sunt de obicei mai bune pentru a slăbi stânca în profunzime.

— Pare bine. Luke se uită în sus la cei trei qom jha-i, strânşi unul lângă altul pe tavan. Spărgătorule de Pietre, de ce nu te întorci la Mâncătorul de Termite de Foc? Spune-i că suntem aproape gata pentru cercetaşii în plus

pe care a promis că îi va trimite în Turnul înalt împreună cu noi.

Qom jha-ul zise ceva.

— Nu, dar vom fi în curând, spuse Luke. Şi ar fi bine să mai iei pe cineva cu tine.

Aşezat pe o bucată de piatră de sub arcadă, Copilul Vânturilor bătu din aripi şi zise ceva ce suna nerăbdător.

— Nu, nu tu, îi spuse Luke cu fermitate tânărului qom qae. Păstrător al Promisiunilor, mergi tu cu el.

Dinspre qom jha veni un scurt comentariu care părea uşor arogant, iar apoi Spărgătorul de Pietre şi Păstrătorul Promisiunilor plecară în zbor prin beznă către intrarea în peşteră. Copilul Vânturilor aruncă o replică sarcastică în timp ce ei se depărtau, apoi se aşeză furios înapoi pe piatra lui.

— Pariez că pierd o ceartă foarte inteligentă, zise Mara amar, scoţându-şi sabia de la centură şi aşezându-se în poziţie la stânga tăieturii începute de Luke.

— Nu chiar, spuse Luke aprinzându-şi sabia şi trecând în partea opusă. Eşti gata?

Mara îşi aprinse sabia.

— Să-i dăm drumul.

Trecuse aproape o oră, iar ei terminaseră conturul deschizăturii, când, dintr-odată, R2 ţipă.

— Stai, Mara, strigă Luke închizând sabia şi întrebându-se ce se întâmpla. Se concentrase cu atenţie asupra armei şi nu simţise nici măcar o bănuială că ar fi avut vreo problemă. Îi aruncă o privire lui R2…

Şi se opri să se uite mai atent. Unitatea de senzori a droidului era întinsă, dar nu era îndreptată spre săbiile de lumină. În schimb, era aţintită către coridorul din faţă.

— Mara? strigă el, mutând arma în mâna dreaptă şi scoţându-şi bagheta de lumină. Mătură cu ea coridorul în timp ce, în spatele lui, Mara îşi închidea sabia.

Şi, în tăcerea care se lăsase brusc, auzi un zgomot. Un foşnet, ca mii de voci guturale din depărtare şoptind fără cuvinte între ele. Un huruit nebunesc care răsuna în mintea lui în timp ce se întindea cu Forţa către el.

Şi se apropia.

— Nu-mi place cum sună, murmură Mara, păşind lângă el.

— Nici mie, zise Luke, reglând bagheta luminoasă la maximum şi măturând iar tunelul cu ea. Nu se vedea nimic, dar la cum se sucea şi se răsucea culoarul în ambele părţi, asta nu însemna prea multe. Îşi făcu Jedi tehnicile de îmbunătăţire a simţurilor...

— *Termite de foc!* spuse agitat Constructorul cu Liane din spate, de pe tavan. *Vin!*

— Ce? întrebă Mara.

— Zice că vin termitele de foc, transmise Luke.

— Ah... oh, spuse Mara. Numele negociatorului lor... „Mâncătorul de Termite de Foc”.

— Da, zise Luke privind în sus la qom jha. Bătea din aripi cu un fel de nerăbdare. Credeam că o termită de foc e un fel de plantă. Constructor cu Liane, ce sunt fiinţele astea?

— *Sunt creaturi mici, dar periculoase*, spuse qom jha-ul. *Mănâncă şi distrug tot ce le stă în cale şi pot ucide tot ce întâlnesc.*

— Zice că-s mici, dar periculoase, îi spuse Luke Marei, măturând iar tunelul cu bagheta luminoasă.

— Caz în care, un zgomot atât de puternic sugerează că trebuie să fie ale naibii de multe, trase Mara încruntată concluzia, privind în jur. Am sentimentul foarte urât că suntem pe punctul de a întâlni o nouă specie de roverine.

Luke se înfioră. Văzuse holoviduri cu aceste insecte prădătoare dezgustătoare în marşul lor anual peste junglele de pe Davirien. Roverinele călătoreau în roiuri

de sute de mii, uneori chiar milioane, practic defrişând terenul de orice fel de plantă în trecerea lor.

Plante, şi orice animale prea încete sau prea bolnave pentru a se da din calea lor, mâncând până la os astfel de exemplare rămase în urmă.

— Constructor cu Liane, cât de repede se mişcă? strigă el.

— Prea repede, sări Mara înainte ca qom jha-ul să poată răspunde. Uite… vin.

Luke îşi ţinu respiraţia. Înainte, cam la distanţa la care bătea raza baghetei luminoase, apăruse marginea din faţă a unui val negru pulsând, umplând toată podeaua şi revărsându-se cam un metru în sus pe pereţi. Chiar în timp ce se uita, marginea se revărsă ca un lichid vâscos într-o uşoară adâncitură din podea, reapărând când trecu de buza acesteia.

Iar Mara avea dreptate. Veneau mult prea repede.

— Aş zice că avem cam un minut până să ajungă aici, spuse Mara. Dacă mai ai vreun truc isteţ, acum e timpul să-l pui la bătaie.

Luke îşi muşcă buza în timp ce mintea îi gonea. Exista un mod, ştia, de a folosi Forţa pentru a crea un scut personal de nivel scăzut. Dar a menţine scutul destul de mult, mai ales împotriva atât de multor inamici, ar fi fost practic imposibil. În plus, nu credea că ar fi putut-o apăra şi pe Mara astfel, iar ea, aproape sigur, nu cunoştea această tehnică. A folosi

Forţa pentru a muta fiecare termită de foc din drum pe măsură ce treceau ar fi fost o sarcină la fel de imposibilă, chiar dacă ar fi lucrat şi Mara alături de el.

Şi, dacă acestea semănau cu roverinele de pe Davirien, ar fi fost de ajuns ca doar una dintre ele să scape şi să îşi înfigă acul otrăvitor pentru a le zdruncina controlul şi pentru a avertiza restul furnicarului de prezenţa hranei. Nu, singura lor şansă era de a nu se afla

deloc în calea termitelor de foc. Fie undeva mai departe pe coridor, fie...

— Arcada, zise Mara brusc. Avem nevoie de nişte trepte cam până la doi metri...

— Corect, spuse Luke, aprinzându-şi sabia şi păşind în deschizătură în timp ce măsura distanţa din ochi. Da, avea să meargă.

Presupunând că aveau destul timp să facă pregătirile necesare.

— R2, astupă-ţi toate deschizăturile, strigă el în timp ce înfigea orizontal vârful de un verde strălucitor al lamei în marginea interioară a coloanei arcadei la jumătate de metru deasupra capului său. Dacă minereul de cortoză se întindea atât de mult de la peretele coridorului...

Din fericire, nu era aşa. Lama sabiei tăie cu uşurinţă câţiva centimetri în stâncă, fără vreun semn că ar fi avut probleme.

— Copile al Vânturilor, du-te la deschizătura de acolo, strigă el în timp ce prindea sabia şi o ridică deasupra tăieturii pe care tocmai o făcuse. Găseşte-ţi un loc de care să te prinzi şi stai acolo.

— *Dar voi, Jedi Skywalker?* întrebă tânărul qom qae neliniştit, zgomotul bătăii aripilor lui fiind aproape înecat de bâzâitul celor două săbii de lumină. *Voi cum vă veţi apăra?*

— Vei vedea, îl asigură Luke.

Coborî lama sabiei în unghi oblic, tăind inegal o bucată de piatră şi lăsând o treaptă mică în marginea interioară a arcadei. Foşnetul termitelor de foc devenind tot mai puternic pe măsură ce se apropiau.

— Mara?

— Am terminat, strigă ea acoperind zgomotul, lumina alb-albăstrie din spatele lor dispărând când ea îşi închise sabia. Mai avem cam douăzeci de secunde.

Luke privi în tunel în timp ce îşi readucea sabia în mână. Partea din faţă a furnicarului era la aproape cinci metri distanţă, coridorul din spatele lui fiind complet negru din cauza insectelor.

— Sunt gata, spuse el, închizând arma şi punând-o la centură. La trei?

— La trei, zise Mara.

Luke făcu jumătate de pas înapoi şi, pentru o clipă, se lipi cu spatele de cel al Marei în timp ce ei măsurau distanţa şi îşi întindeau Forţa, fiecare în felul lui.

— La trei, repetă Luke, încercând să ignore zgomotul care părea să cuprindă tot coridorul.

La un perete distanţă, R2 gemea speriat.

— Unu, doi, trei.

Sări către treaptă, făcând o jumătate de răsucire în aer şi sperând cu întârziere ca arcul saltului său să nu fie destul de mare, încât să-şi spargă capul de piatra curbată de deasupra lui. Când ajunse să vadă centrul arcadei, o zări pe Mara, şi ea în aer, cu spatele la piatră, începând să coboare către treapta ei proaspăt săpată. Mâinile îi erau întinse către el, cu palmele în afară, ca şi cum s-ar fi întins să-l împingă. Luke îşi ridică şi el braţele, cu palmele în aceeaşi poziţie, în timp ce călcâiele lor se loviră cu un sunet înfundat şi se proptiră bine pe trepte. Palmele li se întâlniră, degetele se împletiră...

Mara inspiră adânc, expirând aerul cu un sunet abia auzit peste zgomotul termitelor de foc care acum se scurgeau prin tunel, pe sub picioarele lor.

— Fir-aş kessel, zise ea. A mers.

Luke dădu din cap, luând şi el o gură mare de aer. Cu picioarele pe tăieturile pe care le făcuseră, cu mâinile întinse drept şi cu palmele încleştate pentru a se prinde şi a se susţine unul pe altul, deveniseră, practic, o arcadă umană sub cea de piatră. Şi, cât timp stăteau aşa, rămâneau în siguranţă deasupra roiului de insecte.

Însă dacă vreunul dintre ei cădea...

— Comod, nu? comentă Mara uitându-se în jur. Şi foarte simbolic. Marele şi puternicul Maestru Jedi obligat să se bazeze pe altcineva pentru a supravieţui.

— Mi-aş dori să termini cu asta, mârâi Luke. Deja am recunoscut că nu pot să le fac pe toate.

— Ceea ce nu este chiar totuna cu a te baza pe alţii, zise Mara. Dar, bine; consideră că am terminat. Se pare că suntem destul de sus.

Luke privi în jos. Fluviul de termite de foc, după cum observase deja, se revărsa la o înălţime destul de mare pe pereţi, deoarece prea multe insecte încercau să treacă printr-un spaţiu prea îngust. Aici, la arcadă, unde coridorul era şi mai strâns, se ridicau şi mai mult, câteva dintre ele fiind la câţiva centimetri de treptele lor.

— Crezi că pot să ne mănânce cizmele? întrebă el.

— Dacă se suie destul de multe şi încep să înfulece, probabil că pot mânca orice, zise Mara. Şi nu este nevoie decât ca una dintre ele să ne observe, pentru a flutura ce steaguri chimice or fi având ele ca să anunţe restul roiului.

Luke dădu din cap încruntat.

— Deci, cu alte cuvinte, dacă vreuna dintre ele pare că se apropie prea mult, prinde-o cu Forţa şi scapă repede de ea.

— Şi mai bine, arunc-o de un perete, spuse Mara. Ce aş vrea eu să ştiu este ce caută aici. Nu se poate să fie destulă hrană în tot complexul de peşteri pentru un furnicar atât de mare.

— Poate că e o scurtătură dintr-o parte în alta a suprafeţei planetei, sugeră Luke. Mai este şi râul ăla subteran pe care l-am traversat cu ceva timp în urmă... poate au venit aici pentru apă.

— S-ar putea, zise Mara, uitându-se într-o parte. Aş fi vrut să fi avut timp să ne ridicăm şi bagajele... ce, în numele spaţiului?

Luke îi urmări privirea, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Constructorul cu Liane cum plonja aproape de termitele de foc care goneau şi se ridica din nou, părând să aibă în gură câteva insecte.

— Le mănâncă, spuse el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Bineînţeles, zise Mara. Mâncătorul de Termite de Foc, îţi aduci aminte?

— Dar atunci... bălmăji Luke, acum complet zăpăcit. Nu sunt chiar atât de periculoase?

— Fireşte că sunt, pufni Mara. N-ai auzit niciodată de înfumuratul din fiecare clan ce îşi alege un nume care îl face să pară calm şi înţelept? Acesta trebuie să fie varianta qom jha de Loveşte-Rancorul.

— Loveşte-Rancorul?

— Este un termen de argou de la curtea lui Palpatine, spuse Mara. Orice cascadorie prostească în care riscurile sunt mult mai mari decât câştigul.

Luke îşi umezi gura care se uscase brusc în timp ce îl privea pe Constructorul cu Liane care îşi terminase gustarea şi plonja iar. În numele Forţei, de ce îşi asuma un risc atât de îngrozitor?

Şi chiar era un risc îngrozitor. Luke simţea pericolul implicat, simţurile lui Jedi înţepându-l de parcă ameninţarea ar fi fost îndreptată direct asupra lui. Cu siguranţă, Constructorul cu Liane nu era flămând. Nu?

— La prima vedere, aş zice că se dă mare, mormăi Mara răspunzând întrebării lui nerostite.

— Pentru cine? Pentru noi?

— Nu prea. Mara făcu un semn cu capul către peretele din spatele lui Luke. Pentru puşti.

Luke îşi întinse gâtul pentru a se uita. Aflat într-un echilibru nesigur pe o piatră de lângă deschiderea qom jha-ilor, Copilul Vânturilor urmărea fascinat cum Constructorul cu Liane plonja peste mulţimea de insecte, aripile tânărului tremurând de agitaţie sau de nervozitate ori de invidie.

— Ah... oh, spuse Luke. Doar nu crezi...?

— Sper că nu e atât de prost, zise Mara. Dar qom jha-ii au râs de el încă de la începutul călătoriei noastre. Aşa că s-ar putea.

Luke se strâmbă.

— Copile al Vânturilor, stai pe loc, ordonă el, punând o fermitate Jedi în voce. Nu ai voie să încerci ce face Constructorul cu...

Şi, brusc, un ţipăt îngrozit îi răsună în minte.

— Ce...? gâfâi el, corpul zvâcnindu-i cu putere din cauza şocului provocat de ţipăt.

— E Constructorul cu Liane, rosti Mara, degetele ei strângându-le pe ale lui Luke pentru a-l ajuta să-şi păstreze echilibrul. Luke privi în jos...

Şi văzu o privelişte îngrozitoare. Constructorul cu Liane, bătând nebuneşte, dar inutil, din aripi, se lupta pe jumătate scufundat în fluviul viu care curgea prin coridor. Zeci de termite se târau deja pe capul şi pe aripile lui, muşcând şi înţepând. Chiar când ţipătul înspăimântat al Copilului Vânturilor se uni cu cel al Constructorului cu Liane în mintea lui Luke, încă o sută de insecte se târâră pe qom jha, greutatea lor împingându-l şi mai adânc în şuvoi.

Nu era vreme de pierdut. Întinzându-şi Forţa, Luke îl ridică pe Constructorul cu Liane din furnicar, ţinându-l în aer. Îşi mută atenţia spre insecte, apucându-le cu Forţa şi aruncându-le de pe el.

— Nu te chinui, spuse Mara încet. Nu mai ai ce face.

Luke îşi înfrână reflexul impulsiv de a nega. Era un Jedi… trebuia să poată face ceva.

Dar nu. Avea dreptate… şi când ţipătul mintal al Constructorului cu Liane se stinse în tăcerea morţii, lăsă trupul să se scufunde uşor în şuvoiul de termite.

— Uşor cu degetele, zise Mara încet.

Cu un efort, Luke îşi întoarse privirea spre ea, concentrându-se pe mâinile lor împreunate. Degetele i se albiseră din cauză că le strângea pe ale ei cu forţă, din frustrare.

— Scuze, mormăi el, forţându-se să slăbească strânsoarea.

— E în regulă, spuse ea. Ştii, strângi destul de bine. Credeam că voi, Jedi, vă concentraţi, de obicei, mai mult pe aspectele mintale ale Forţei decât pe a vă menţine în formă.

Încerca să îi abată atenţia, ştia, să îi îndepărteze gândurile de la grozăvia căreia tocmai îi fusese martor. Înţelegerea din partea Marei era, în sine, o experienţă nouă; însă nici vorbele, nici compătimirea nu aveau nicio şansă de a reduce sentimentele de vină şi de furie care i se ridicau în gât ca un diavol de nisip pervers.

— Nu e bine, se răsti el. Ştiam că e periculos… l-aş fi putut opri. Ar fi trebuit să-l opresc.

— Cum? replică Mara. Adică, sigur, ai fi putut folosi Forţa ca să-l ţii lipit de tavan. Dar ce drept ai fi avut de a face aşa ceva?

— Cum adică, ce drept? sări Luke. Eu conduc aici. Siguranţa lor este responsabilitatea mea.

— Oh, haide, zise Mara, încă înţelegătoare, dar şi cu o urmă de dispreţ acum. Constructorul cu Liane era o fiinţă adultă, responsabilă şi inteligentă. Ştia ce face. A fost alegerea lui şi a suportat consecinţele. Dacă vrei să începi să te simţi vinovat pentru greşeli, începe cu cele pe care le-ai făcut chiar tu.

— Cum ar fi? mârâi Luke.

Pentru un moment lung, Mara se uită calm la el, iar Luke simţi brusc un val de îndoială strecurându-se în furia lui.

— Cum ar fi? repetă Mara. Ei, să vedem. Cum ar fi că nu ai mutat Academia Jedi de pe Yavin când ai aflat că o putere întunecată foarte urâtă infesta locul. Cum ar fi că nu ai oprit un turbo-laser descentrat cum era Kyp Durron încă din clipa în care a început să arate că avea tendinţe spre partea întunecată. Cum ar fi că nu ai oferit protecţie adecvată copiilor surorii tale împotriva răpirii, în ciuda faptului că acest lucru mai fusese încercat deja de vreo două ori. Cum ar fi să te declari unilateral Maestru Jedi după mai puţin de zece ani de slujbă. Cât de lungă vrei să fie lista?

Luke încercă să se uite urât la ea. Dar privirea nu avea forţă şi, cu o grimasă de ruşine, îşi luă ochii de pe faţa ei.

— Ai dreptate, suspină el. Ai completă dreptate. Nu ştiu, Mara. A fost... nu ştiu.

— Lasă-mă să ghicesc, zise ea, sarcasmul dispărându-i iar din voce. Viaţa ca Jedi a fost mult mai neclară decât te-ai fi aşteptat. Ai avut probleme să înţelegi ce ar fi trebuit să faci sau cum ar fi trebuit să te porţi. Ai câştigat o putere uriaşă în Forţă, dar adesea ai fost paralizat de teama că o vei folosi greşit. Sunt pe aproape?

Luke se uită fix la ea.

— Da, spuse el, fără a-i veni să creadă. De unde ştia? Exact aşa este.

— Şi totuşi, continuă ea, cândva în ultimele două luni, lucrurile au devenit dintr-odată mai clare. Nu că ai fi avut nişte revelaţii orbitoare, ci că o mare parte din ezitare a dispărut şi ai descoperit că îţi este mai uşor să

alegi ceea ce, dacă te gândeşti mai târziu, este calea cea dreaptă.

— Corect, din nou, zise Luke. Deşi au existat şi una sau două revelaţii destul de impresionante, adăugă el, gândindu-se în urmă.

— Viziunea de pe Tirefon care m-a făcut să iau legătura cu Karrde tocmai la timp pentru a afla despre cum ai fost prinsă aici, de exemplu. O privi cu atenţie. Ştiai ce se întâmpla?

— Da, a fost doar puţin mai vizibil decât orbitor de evident, spuse ea cu ironie. Pentru mine, cu siguranţă. Probabil şi pentru Leia, Corran şi unii dintre elevii tăi Jedi. Posibil pentru toţi ceilalţi din Noua Republică.

— Oh, mulţumesc, zise Luke, încercând să-i imite tonul fără să reuşească în totalitate. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Perfect. Aşa şi trebuia. Mara inspiră adânc, iar Luke îi simţi neplăcerea. Uite, tu eşti în centrul problemei. Tu eşti cel care trebuie să ia decizia finală. Dar dacă vrei părerea mea, totul a început cu acea călătorie pe care ai făcut-o pe Bryss în urmă cu vreo nouă ani. Unde te-ai confruntat... cu ce te-oi fi confruntat tu acolo.

Luke se înfioră.

— Împăratul renăscut.

— Nu contează, spuse Mara cu o urmă ciudată de nerăbdare. Eu nu sunt convinsă că era chiar el. Ideea este că tu ai decis, prosteşte şi cam arogant, în opinia mea, că cel mai bun mod de a-l opri ar fi fost să te prefaci că i te alături şi să îl laşi să te înveţe câte ceva din tehnicile lui din partea întunecată.

— Dar nu am trecut de partea întunericului cu adevărat, protestă Luke, încercând să-şi amintească acele zile negre. Adică, nu cred că am făcut-o.

Mara clătină din cap.

— Discutabil; dar aproape că nu contează. Într-un fel sau altul, încă eşti băgat de bunăvoie în asta. Şi, începând din acel moment, a influenţat tot ce ai făcut.

Una dintre sentinţele Maestrului Yoda îi veni în minte. Dacă odată ai apucat pe calea întunericului, îl avertizase bătrânul profesor, întotdeauna îţi va domina destinul.

— Aşa s-a întâmplat, nu? murmură el, jumătate pentru sine, căci toate greşelile şi erorile, şi, da, aroganţa ultimilor nouă ani se ridicau ameninţător în faţa lui.

— La ce m-oi fi gândit?

— Nu ai gândit, zise Mara, cu un amestec ciudat de nerăbdare şi de compasiune împletindu-se în vocea şi în emoţiile ei.

— Reacţionai, încercând să salvezi pe toţi şi toate. Iar pe parcurs ai ajuns la jumătate de rază de laser de a te auto-distruge.

— Deci ce s-a schimbat? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Ochii Marei se strânseră un pic.

— Vrei să zici că nu ştii?

Luke se strâmbă, întrebându-se dacă nu înţelesese mai devreme. Momentul critic de pe Iphigin, când el şi Han se pregăteau de luptă împotriva bandei de piraţi despre care Han dedusese că se apropia. Clipa în care avusese viziunea împăratului Palpatine şi a lui Exar Kun râzând de el...

— Nu ştiu, recunoscu el. Am luat decizia de a înceta să mai folosesc atât de mult puterea Forţei. Şi, brusc, prin amestecul de compasiune şi de nerăbdare veni un val de ceva neaşteptat. Un şuvoi copleşitor de uşurare.

— Te-ai prins, spuse Mara încet. În fine.

Luke clătină din cap.

— Dar de ce? întrebă el. Este evident că puterea există, orice Jedi o poate folosi. Doar pentru că am atins

partea întunecată este atât de rău pentru mine să o folosesc?

— Probabil că asta este doar o parte, zise Mara. Dar chiar dacă n-ai fi făcut asta, tot ai fi dat de necaz. Ai fost vreodată într-o fabrică de modelare a plăcii de carenă?

— Ah... nu, spuse Luke, clipind din cauza schimbării bruşte a subiectului.

— Dar într-o unitate de măcinare a minereului? sugeră ea. Lando a avut câteva la un moment dat... sigur ai vizitat măcar una dintre ele.

— Am văzut-o pe cea de pe Varn, da, zise Luke, pomenirea numelui lui Lando aruncând brusc un văl peste sentimentul de agitaţie crescând treptat provocat de aceste noi dezvăluiri ale relaţiei Marei cu Calrissian...

— Bine, spuse Mara, fie neobservând, fie ignorând schimbarea din emoţiile lui Luke. Uneori, păsările îşi fac cuibul în suporturile de sus ale acestor clădiri. Ai auzit-o pe vreuna cântând când ai fost acolo?

Luke zâmbii încordat. Din nou, era atât de evident.

— Fireşte că nu, zise el. Era prea mare zgomotul acolo ca să mai pot auzi ceva atât de încet.

Mara surâse şi ea.

— Destul de evident, nu, odată ce înţelegi. Forţa nu înseamnă doar putere, aşa cum cred mulţi dintre cei care nu sunt Jedi. Înseamnă şi îndrumare: orice, de la acele viziuni din viitor destul de impresionante, până la avertismentele mai subtile în timp real. Uneori mă gândesc la asta ca la un simţ al pericolului. Problema este: cu cât încerci să obţii mai multă putere pură, cu atât mai puţin eşti în stare să îi auzi îndrumările peste zgomotul propriei tale activităţi.

— Da, murmură Luke, atât de multe nelămuriri clarificându-se acum dintr-odată. Adesea se întrebase cum se putea ca el să fie în stare să reconstruiască fortăreaţa lui Darth Vader în timp ce Maestrul Yoda

obosea doar dacă făcea ceva destul de simplu, cum ar fi fost să ridice un X-interceptor din mlaştina de pe Dagobah. În mod clar, Yoda înţelesese alegerile mult mai bine decât arogantul lui elev.

Şi chiar şi în timpul scurt care trecuse de când Luke se hotărâse să încerce aceeaşi variantă, deja zărise frânturi din motivul pentru care Yoda alesese acea cale. Mici fărâme de îndrumare, apărând uneori ca ceva puţin mai mult decât sentimente vagi şi aproape inconştiente, se iviseră tot mai des; îl apăraseră de a fi luat prizonier pe baza piraţilor Cavrilhu din asteroid, ori îi arătaseră în tăcere să accepte ajutorul Copilului Vânturilor, ceea ce îl adusese direct la această cavernă şi la sprijinul provocat de mândrie al qom jha-ilor.

— În urmă cu vreo două luni am fost pe Iphigin, să-l ajut pe Han cu nişte negocieri, zise el. Diamalii care participau la discuţii i-au spus lui Han că Jedi care folosesc atât de multă putere ca mine ajung întotdeauna să alunece de partea întunericului.

— S-ar putea să fie corect, aprobă Mara. Nu toţi Jedii întunericului provin dintr-un antrenament prost, ştii. Unii dintre ei alunecă singuri în asta.

— Nu este un gând prea plăcut, zise Luke sobru, gândindu-se la Academia Yavin. La succesele lui în educarea Jedi-ilor şi la eşecuri.

— Mai ales că am început să predau când mă aflam sub influenţa părţii întunecate.

— Da, am observat şi eu asta, aprobă Mara. Este posibil ca acesta să fie unul dintre principalele motive pentru care nu te-ai descurcat prea bine cu prima serie de elevi.

Luke se strâmbă.

— De asta nu ai zis nimic?

— De asta şi din cauza schimbărilor pe care le-am văzut la tine, spuse ea. Nu părea să te intereseze să

asculţi vreun avertisment despre ce făceai, iar eu am hotărât că atunci când avea să se prăbuşească peste tine nu ne-ar fi folosit niciunuia să fiu şi eu prinsă între dărâmături. Ridică din umeri. Oricum, Corran era acolo şi părea să fi rămas cu capul pe umeri.

— Totuşi, nu a rămas prea mult timp acolo, murmură Luke.

— Da, asta am aflat-o mai târziu. Păcat.

Pentru o clipă, tăcură amândoi. Luke îşi întinse gâtul pentru a se uita într-o parte, întrebându-se dacă se vedea deja capătul roiului de termite de foc. Această introspecţie era jenantă şi dureroasă; în plus, aveau treburi urgente de făcut.

Însă covorul întunecat se întindea încă atât de departe cât îi puteau permite să vadă neregularităţile şi coturile coridorului.

— Dar tu? întrebă el întorcându-se spre Mara. Ai fost Mâna împăratului. De ce viaţa ta nu a fost dominată de partea întunecată?

Ea ridică stânjenită din umeri.

— Poate că a fost. A fost cu siguranţă de când m-a luat Palpatine de acasă şi până când am scăpat de ultimul ordin pe care mi-l înfipsese în minte.

Privirea i se înceţoşă într-un mod straniu, ca şi cum s-ar fi uitat într-un loc secret din interiorul ei.

— Deşi este ciudat, cumva. Palpatine nu a încercat niciodată să mă atragă de partea întunecată, cel puţin nu aşa cum a făcut cu Vader şi cum a încercat cu tine. De fapt, nu cred că am fost vreodată cu adevărat de partea întunecată.

— Dar tot ce făceai era munca împăratului, spuse Luke. Dacă el era de partea întunecată, nu ar fi trebuit să fii şi tu?

Mara clătină din cap.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Dar nu am fost. Privirea i se întoarse la normal, iar Luke simţi cum bariera ei de apărare se ridică din nou, ca şi cum Mara şi-ar fi dat seama dintr-odată că sentimentele ei fuseseră prea vizibile.

— Tu eşti Maestrul Jedi. Tu să-ţi dai seama.

— O să mă ocup de asta, promise Luke. Dar, barierele se ridicaseră la loc.

Însă nu atât de mult pe cât fuseseră înainte. Nici măcar pe aproape.

— Între timp, zise ea, metodele acelea de menţinere a controlului pe care mi le-ai arătat funcţionează şi asupra muşchilor în afară de săbii?

Luke se concentră asupra braţelor ei, observând pentru prima dată că tremurau uşor din cauza oboselii.

— Merg foarte bine, spuse el. Dar pentru muşchi există o tehnică mai bună. Să îţi arăt...

Dură încă o oră până când roiul de termite de foc îşi încheie migraţia pe sub ei şi dispăru pe coridorul peşterii. În urma lor rămaseră R2 şi orice alt obiect metalic ori care nu putea fi digerat din rucsacurile lor, deşi genţile în sine dispăruseră. Şi, fireşte, rămăşiţele Constructorului cu Liane.

Mara aruncă o privire oaselor împrăştiate, apoi se uită cu hotărâre în altă parte. Da, era vina qom jha-ului că murise; şi da, la un anumit nivel ţinea doar de echilibrul naturii; şi da, făcuse tot posibilul pentru a-l împiedica pe Luke să se simtă vinovat. Însă nimic din acestea nu însemna că ar fi trebuit să-i placă ce se întâmplase sau să vrea să vadă rezultatele.

— Bine că batoanele de hrană erau puse în cutii metalice, comentă ea, masându-şi degetele în timp ce împungea cu vârful cizmei ce mai rămăsese din echipamentul lor. Totuşi, sticlele cu apă nu au rezistat la fel de bine.

— E destulă apă aici, îi aminti Luke. Stătea lângă tăietura lor, uitându-se în sus la Copilul Vânturilor. Doar că nu vom putea să ducem rezerve cu noi. Este sigur acum, Copile al Vânturilor. Poţi să cobori.

Tânărul qom qae nu se mişcă, aproape-vocea auzindu-se iar.

— Înţeleg, spuse Luke cu blândeţe. Dar trebuie să cobori. Acolo stai în drum şi nu vrem să te lovim cu săbiile de lumină.

Pentru o clipă, Mara se gândi că qom qae-ul se va hotărî să rămână la înălţime şi să îşi încerce norocul cu săbiile. Apoi, cu împotrivire vizibilă, îşi întinse aripile, zbură încet şi se aşeză cam incomod pe cupola droidului.

— Şi acum? întrebă Mara, trecând lângă Luke. Ne întoarcem la ciopârţit?

Luke ridică din umeri.

— Peretele nu o să cadă de unul singur, zise el. Doar dacă nu crezi că ar trebui să riscăm să folosim grenadele.

Mara se uită în lungul coridorului. Nu se vedea nimic, însă după acel furnicar de termite de foc, se simţea cam speriată.

— Deocamdată hai să rămânem la săbii, propuse ea. Dacă Spărgătorul de Pietre se întoarce cu întăririle înainte să terminăm, ne mai gândim.

— Mi se pare corect, o aprobă Luke, scoţându-şi sabia de la centură şi aprinzând-o. R2, fii atent la orice problemă.

Droidul ciripi o confirmare cam neliniştită şi îşi întinse iar unitatea de senzori, aproape dărâmându-l pe Copilul Vânturilor de unde stătea.

— În regulă, spuse Luke, ocupându-şi poziţia lângă tăietura lor. Să începem.

— Bine, zise Mara, aprinzându-şi şi ea sabia.

Sabia lui Luke tăie şi se stinse; cea a Marei făcu la fel...

Şi cu asta, îşi dădu ea seama, se terminase. Purtaseră discuţia despre care ea ştiuse că urma să aibă loc, şi de care se temuse, încă de când ajunseseră aici. Şi, în timp ce Luke nu fusese, evident, încântat de a-şi da seama cât de mult stricase ultimii câţiva ani, primise veştile mai bine decât se aşteptase ea.

Acum întrebarea era ce va face cu ceea ce tocmai aflase. Fie avea să accepte cu uşurinţă şi se va angaja la ceea ce ştia că era corect, fie atracţia puterii şi a soluţiilor rapide îl va împinge, în cele din urmă, către calea uşoară. Cea întunecată.

Mara nu avea ce face decât să aştepte şi să vadă.

16

Din spatele lor se auzi sunetul unei uşi care se deschidea, iar Han îşi întoarse capul şi îl văzu pe Lando intrând pe puntea Doamnei Norocoase.

— În regulă, s-a făcut, anunţă celălalt, pe un ton încordat şi, în mod clar, morocănos. Totul a fost oprit. Motoare, senzori, sistemul de calculatoare... totul.

Traversă puntea şi se aşeză în scaunul pilotului de lângă Han.

— Şi aş vrea să anunţ oficial că nu îmi place deloc chestia asta.

— Nici eu nu sunt prea bucuros, fu constrâns Han să recunoască. Dar aşa trebuie să fie.

Lando pufni.

— Spune un pilot imperial de TIE care a recunoscut singur că este o clonă, adăugă el acuzator. Ştii, Han, am făcut ceva lucruri nebuneşti la viaţa mea, dar ăsta e pe primul loc.

Han se strâmbă, privind stelele. Era o nebunie, da. Undeva acolo, la un micro-salt în hiperspaţiu, era o staţie imperială de contact cu Ubictoratul, cu toate sistemele de siguranţă, puterea de foc şi răutatea pe care le presupunea.

Şi iată-i şi pe ei, probabil în interiorul perimetrului ei defensiv, stând ca un gornt cu burta în sus, cu toate sistemele ţinute bine în frâu pentru a nu fi prea vizibili pentru cercetaşii pe care staţia i-ar fi putut trimite să bântuie prin zonă. Aşteptând ca o clonă imperială să se întoarcă şi să le spună unde se afla capitala Bastion în acest Imperiu redus.

— Leia zicea că e în regulă, îi spuse el lui Lando.

— A zis că e sincer şi că nu plănuieşte să te trădeze, îl corectă Lando întunecat. Nu a zis că este un mincinos destul de bun ca să facă treaba asta. Mai ales nu în faţa vreunui agent bănuitor din naştere al Ubictoratului.

Han se uită la el.

— Nu-ţi plac clonele, nu?

Lando pufni iar.

— Nu, nu-mi plac, spuse el neutru. O fi vorbit Palpatine despre speciile extraterestre ca fiind sub-umane, dar clonele chiar sunt jos de tot.

Pentru un minut, puntea rămase cufundată în tăcere. Han se mai uită la stele, mângâind cu vârfurile degetelor mânerul pistolului cu laser şi încercând să nu se lase cuprins de neliniştea lui Lando. Până la urmă, Leia fusese de acord ca el să vină aici, iar Leia era Jedi. Sigur ar fi văzut sau ar fi simţit, ori ar fi bănuit dacă urma să se întâmple ceva rău. Nu?

— Povesteşte-mi despre acest Baron Fel, spuse Lando brusc. Adică cel original. Cum era?

Han ridică din umeri.

— Tipic corellian, aş zice. Ei, nu, de fapt nu era. Mai bine zis un băiat de la ţară care a fost mituit cu o bursă la academie pentru a-l împiedica să depună mărturie într-o acţiune legală împotriva fiului unui funcţionar înalt de la un combinat agricol. O vreme am fost împreună la Cardia, deşi eu nu prea stăteam cu el. Era un om cumsecade, cred – chiar puţin cam cu nasul pe sus, uneori – şi un pilot destul de bun.

— La fel de bun ca tine? întrebă Lando.

Han zâmbii subţire.

— Mai bun, zise el, uşor surprins că o recunoştea cu voce tare. Cel puţin când era vorba de ceva mic, aşa ca un vânător TIE.

— Şi cum a ajuns să fie clonat? întrebă Lando. Din câte îmi amintesc, a părăsit Imperiul, s-a alăturat escadrilei Vagabond, apoi a fost prins iar. Deci întrebarea este de ce ar clona cineva pe un tip care deja te-a trădat? Nu-mi pasă cât de bun era ca pilot.

— Leia şi cu mine l-am întrebat acelaşi lucru pe Carib când am fost pe Pakrik Minor, răspunse Han. Ne-a zis că nu ştie, că nu a făcut parte din educaţia rapidă pe care au primit-o în cuvele de clonare.

Lando mârâi.

— Ascultă. Ar fi trebuit să-l ţină cel puţin trei, patru ani, până când şi-a pregătit Thrawn cuvele de clonare. Nu?

— Nu a avut nevoie de el în întregime, murmură Han. C'baoth l-a clonat pe Luke după mâna pe care şi-a pierdut-o pe Bespin, îţi aminteşti?

— Da, dar mâna lui Luke era unul dintre trofeele lui Palpatine, observă Lando. De ce s-ar complica cineva să păstreze părţi din Fel? Nimeni nu ştia că Palpatine avea

toate cuvele alea de clonare ascunse, cu atât mai puţin că Thrawn va apărea şi că le va porni.

— Corect, cedă Han. Deci probabil că l-au ţinut în viaţă pe undeva.

— Exact, zise Lando. Întrebarea este unde?

— Nu ştiu, spuse Han. Nimeni nu a găsit dosare despre el în niciuna dintre închisorile sau coloniile penale pe care le-am eliberat. Având în vedere legăturile pe care le-a avut cu escadrila Vagabond, am fi aflat despre aşa ceva.

Ezită.

— Un alt lucru pe care s-ar putea să nu îl ştii este că înainte cu o lună sau două de a fi capturat, nevasta lui a dispărut şi ea.

Lando se încruntă.

— Îmi aduc aminte că Wedge a vorbit odată despre asta. Dar tu spui că a dispărut;... credeam că a răpit-o Imperiul.

— Aşa a crezut toată lumea atunci, aprobă Han. Dar, odată ce au început să cerceteze dovezile, a devenit mult mai puţin clar ce s-a întâmplat. Oricum, nimeni nu i-a mai dat de urmă.

Lando scutură din cap.

— Dacă există ceva în chestiile astea care ar trebui să mă încurajeze, nu reuşeşte. Singurul mod în care Isard l-ar fi putut face pe Fel să treacă iar de partea Imperiului ar fi fost să-i spele creierul. Ai putea să-mi spui ce fel de clonă ar fi ieşit din asta?

Han suspină.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că Leia l-a verificat.

Lando dădu din cap.

— Da, sigur.

Din nou, tăcerea se lăsă pe punte. De data aceasta, Han fu cel care o rupse.

— Ce fac Lobot şi Moegid acolo în spate? întrebă el.

— Îşi exersau tehnicile de sintezori înainte de a mă trimite tu să opresc calculatorul, zise Lando, încă morocănos. Probabil că acum verifică echipamentul lui Moegid.

— Le-ai spus unde mergem?

Lando strânse puţin din buze.

— Le-am zis că mergem în Imperiu. Nu le-am spus exact unde. Sau de ce.

— Poate ar fi bine să te duci s-o faci, sugeră Han. S-ar putea ca Moegid să aibă nevoie să îşi mai aducă aminte câte ceva despre sistemele informatice imperiale sau mai ştiu eu ce.

— Nu cred că un verpin are vreodată nevoie să îşi aducă aminte de ceva, zise Lando. Cu toate acestea, se ridică din scaun. Sigur, de ce nu? La fel de bine am putea să ne îngrijorăm împreună. Oricum e mai bine decât să stăm şi să aşteptăm să ne cadă ciocanul în cap.

— Stai liniştit, strigă Han după el în timp ce Lando ieşea de pe punte. O să fie bine. Crede-mă.

Nu primi niciun răspuns în afară de bufnetul uşii care se închise în urma lui. Oftând iar, Han îşi îndreptă din nou atenţia spre a urmări întoarcerea cargobotului lui Carib, încercând din greu să nu se îngrijoreze.

***

Agentul Ubictoratului care şedea la consola lui, îşi ridică privirea pe sub sprâncenele stufoase către vizitatorul său.

— În regulă, spuse el cu o voce care îi amintea într-un fel lui Carib de o mie de viermi prasher frecându-şi aripile de frunzele din lan.

— Identificarea ta e bună.

— Mă bucur, zise Carib, încercând să îşi pună un ton de indignare îndreptăţită în voce. Pentru urechile sale, totuşi, sună doar tânguitor.

— Asta înseamnă că suntem, în cele din urmă, gata să ascultăm?

Agentul se lăsă pe spate în scaun, privindu-l cu calm pe Carib.

— Sigur, zise el. Dacă tu eşti pregătit să asculţi o listă întreagă de acuzaţii împotriva ta, dacă ştirile tale nu sunt atât de arzător de urgente pe cât pari tu să crezi.

Îşi trânti instrumentul de scris pe biroul din faţa lui.

— La naiba, Devist, ştii că nu ar trebui niciodată să vii aici. Voi toţi ar trebui să ştiţi asta. Tot ce ai de raportat trebuie să treacă prin canalele potrivite. Totul.

Carib rămase în poziţie de drepţi, ascultând critica pe jumătate atent şi aşteptând cu toată răbdarea de care era capabil ca să rămână celălalt fără cuvinte.

Tirada auto-generată, ştia, era una dintre metodele clasice ale Ubictoratului de a zăpăci pe cineva pe care voiau să îl facă vulnerabil.

Dar nu. Nu era ceva ce ştia el. Era ceva ce ştiuse Baron Soontir Fel. Ceva ce fusese transferat artificial împreună cu măiestria de pilot a lui Carib şi a fraţilor săi. Amintiri care nu-i aparţineau, de la o persoană care nu era el.

Şi totuşi, la un anumit nivel, chiar era el. Era un gând ameţitor, totuşi, o neclaritate dureroasă şi înspăimântătoare a identităţii, care îl costase pe Carib multe nopţi nedormite pe Pakrik Minor înainte de a lua decizia conştientă de a-l îngropa cât putea de mult în adâncurile minţii sale.

Şi reuşise destul de bine să-l ţină acolo... până când ordinele mult aşteptate şi mult temute sosiseră de la ce mai rămăsese din Imperiu – chiar se întâmplase cu doar două săptămâni în urmă? – reactivând unitatea lui de luptă TIE. Atunci, toate vechile nesiguranţe, întrebări şi îndoieli de sine ieşiseră iar la suprafaţă. Era o clonă. O clonă. O clonă...

Opreşte-te, se răsti el la acest cuvânt. Sunt Carib Devist. Soţul lui Lacy, tatăl lui Dabrien şi Keena, fermier din Valea Dorchess de pe Pakrik Minor. De unde vin şi ce am ajuns să fiu nu contează. Eu sunt eu.

Inspiră cu grijă... şi, când făcu asta, îndoielile se întoarseră la somnul lor neliniştit din adâncurile minţii lui. Era Carib Devist; şi, în ciuda a orice ar fi spus, ori ar fi crezut cineva, era într-adevăr un individ unic.

Agentul Ubictoratului începea acum să se calmeze şi, cu o pâlpâire de amuzament ascuns, Carib îşi dădu seama că, o dată, vechea tactică de intimidare se întorsese împotriva lui. Departe de a-şi zăpăci victima, tirada îi dăduse, în schimb, timpul de care avea nevoie pentru a-şi aduna gândurile şi curajul şi de a se pregăti pentru o confruntare verbală.

— Deci, să auzim, mârâi agentul. Să auzim vestea asta a ta nemaipomenit de importantă.

— Da, domnule, zise Carib. A avut loc un atac imperial asupra consilierului suprem al Noii Republici Leia Organa Solo pe Pakrik Minor în urmă cu cinci zile. A eşuat.

— Da, mulţumim, ştim asta, spuse agentul cu sarcasm. Vrei să-mi zici că tu ai încălcat regulile...

— Motivul pentru care a eşuat, continuă Carib, a fost că...

— Eu vorbesc acum, Devist, se răsti agentul. Ai încălcat regulile de securitate pentru o poveste pe care o puteam afla din Ziarul Coruscantului...?

— ...a fost că... a continuat Carib neînduplecat, au fost ajutaţi...

— Vrei să taci? O să-ţi pun pielea în saramură...

— ...de o navă extraterestră necunoscută, încheie Carib.

— ...de hutt... Se întrerupse. Cum adică, navă extraterestră necunoscută? întrebă el.

— Adică o navă de un model complet necunoscut, zise Carib. Avea patru panouri exterioare, precum cele două de pe un vânător TIE, dar restul era în mod clar ne-imperial.

Pentru un minut, agentul îl măsură pe Carib din priviri.

— Bănuiesc că nu s-a întâmplat să obţii vreo înregistrare a luptei, spuse el în cele din urmă, pe un ton provocator.

— Nu a luptei în sine, zise Carib scoţând un datapad din gentuţa de la şold. Dar am obţinut ceva despre navă după aceea.

Agentul întinse mâna. Carib puse datapadul în ea, ţinându-şi, în minte, pumnii strânşi. Solo înscenase asta în timpul drumului până aici din două înregistrări pe care el şi Organa Solo le avuseseră cu ei în navă. De unde obţinuseră originalele, Carib nu ştia.

Şi nici nu-i păsa. Lupta, intrigile, securitatea galactică... el şi fraţii lui nu voiau să mai aibă de a face cu niciuna dintre aceste probleme. Tot ce doreau era să fie lăsaţi în pace să-şi întreţină familiile, să muncească la fermele lor şi să-şi trăiască vieţile.

Şi, chiar în acest moment, singurul lucru de care îi păsa era ca înregistrarea falsă a lui Solo să fie destul de bună pentru a-l păcăli pe acest conţopist cu uitătură urâtă. Dacă era...

Agentul fluieră pentru sine, zgâindu-se la cititorul său.

— Pe dinţii lui Tarkin, mormăi el, clătinând din cap. Informaţiile astea despre energie sunt corecte?

— Asta era acolo. Carib ezită, dar nu putu rezista. Deci, a meritat să încalc regulile de securitate pentru asta?

Agentul îşi ridică privirea, dar era clar că nu-l mai vedea cu adevărat pe Carib.

— Da, aşa cred, zise el absent, pornindu-şi cu furie panoul. Sigur. Dar ai grijă când mergi spre casă şi ţine-o tot în zig-zag. Eşti liber.

Şi cu asta, gata. Fără mulţumiri, fără „bine făcut”, nimic. Doar un mic agent al Ubictoratului cu o slujbă fără viitor, la marginea pustietăţii, căruia începeau să-i joace în cap vise de mărire.

Dar asta era bine, ştia Carib în timp ce mergea pe coridor. El îşi terminase treaba, sau aproape terminase, iar Solo avea să continue de aici. Se putea întoarce la Lacy şi la fraţii lui şi să se scufunde iar în anonimitatea liniştită care era tot ce îşi doreau.

Doar dacă nu...

Se strâmbă când îşi dădu seama cu întârziere. Da, agentul de la Ubictorat înghiţise momeala hăpăind. Dar asta nu era o garanţie că analiştii militari de pe Bastion, care vor cerceta cu minuţiozitate înregistrarea vor face la fel.

Şi nu era o garanţie că Marele Amiral Thrawn nu va vedea imediat şarlatania. Dacă o făcea, şi dacă Solo ar fi fost încă în spaţiul imperial în acel moment...

Scutură o dată din cap pentru a gândi limpede. Nu. Făcuse ce i se ceruse şi îşi riscase viaţa pentru asta. Ce se întâmpla acum era treaba lor. El îşi făcuse partea. Punct.

Grăbind pasul, se îndreptă către tunelul de andocare unde se afla cargobotul său. Cu cât mai repede ieşea de aici şi ajungea la fermă, cu atât mai bine.

Din lateral, difuzorul cârâi brusc.

— Solo?

Iute, Han îşi coborî picioarele de pe marginea panoului de control de care şi le sprijinise şi porni comunicatorul.

— Da, sunt aici, Carib, zise el. Ai reuşit?

— Da, zise Carib. A trimis droidul sondă pe un vector patruzeci şi trei pe cincisprezece.

În spatele lui Han, se deschise uşa.

— E Devist? întrebă Lando.

— Da, spuse Han în timp ce activa o hartă. Sigur ăsta e vectorul spre Bastion?

— Este direcţia în care s-a dus sonda, zise Carib. Îţi trimit o copie a înregistrării.

— Eu întrebam dacă eşti sigur că o trimitea spre Bastion, spuse Han când un piuit dinspre panou confirmă primirea transmisiunii.

— Nu a zis nimic, spuse Carib. Dar după sclipirea provocată de promovarea din ochii lui, nu ştiu unde ar fi putut-o trimite în altă parte.

— Ce părere ai de baza principală a Ubictoratului de pe Yaga Minor? replică Lando. Nu acesta este lanţul de comandă obişnuit?

— De obicei, da, zise Carib. Dar problemele de mare importanţă militară merg direct la comandantul suprem. Nava voastră extraterestră necunoscută ar trebui să intre în categoria asta.

— Să sperăm, mormăi Lando.

— În plus, sunt implicate politici militare, adăugă Carib. Oricine este blocat pe o astfel de staţie de contact este aici deoarece eşaloanele superioare l-au dat, practic, afară. Singurul mod de a scăpa este să impresionezi pe cineva aflat destul de sus în rândurile militarilor. Din nou, asta înseamnă să o trimiţi direct la Bastion.

Han ridică din sprâncene către Lando.

— Mie mi se pare logic.

— Cred că da, spuse Lando suspicios uitându-se cu ochii mijiţi la cargobotul care stătea în spaţiu de partea cealaltă a videcranului Doamnei Norocoase. Deci, Baron Fel era destul de bun la politici militare, nu?

Han se strâmbă. Orice ar fi simţit Lando despre clone, nu avea niciun motiv să sară calul şi să îl înfurie pe Carib. Mai ales că omul încerca să îi ajute.

Chiar şi mai mult, având în vedere că se aflau la graniţa spaţiului imperial, în raza de foc a unei staţii a Ubictoratului.

— Carib...

— E în regulă, Solo, zise Devist cu o voce studiat neutră. Poate că acum vei fi de acord că aveam dreptate atunci când am discutat pe Pakrik Minor.

Han se strâmbă iar. Părerea lui Carib că în Noua Republică încă mai existau prejudecăţi puternice împotriva clonelor...

— Da. Scuze.

— Este în regulă, repetă Carib. Eu mi-am făcut treaba; mă duc spre casă. Noroc. Cargobotul viră pe deasupra Doamnei Norocoase şi pâlpâi din cauza pseudomişcării când făcu saltul în hiperspaţiu.

— Dar ştiu că se grăbeşte să plece, mârâi Lando.

— Se îndreaptă spre casă, îi aminti Han, focalizându-şi atenţia spre hartă. Un curs de patruzeci şi trei pe cincisprezece de la staţia Ubictorat ar duce la...

— Se pare că e sistemul Sartinaynian, zise Landol, uitându-se peste umărul lui.

— Da, aşa este, aprobă Han dând din cap.

— Ciudat loc de a pune o capitală imperială, spuse Lando având încă o urmă de suspiciune în glas.

— Oh, nu ştiu, spuse Han, trecând repede peste datele pe care Doamna Norocoasă le avea despre sistem. A fost un sector important odată, aşa că, probabil, erau obişnuiţi să aibă de-a face cu birocraţia.

— Totuşi, tot e departe de luminile strălucitoare ale Coruscantului, zise Lando.

— Nu totul este aşa? replică Han. Haide, pierdem timp.

Clătinând din cap, Lando se lăsă în scaunul pilotului.

— Sigur. Hai să intrăm drept în inima capitalei imperiale. De ce nu?

— Lando, uite...

— Nu, nu-i nimic, Han, spuse Lando, oftând obosit. Am zis c-o fac, o fac. Doar că mi-aş fi dorit să nu fie nevoie. Se întinse şi porni calculatorul de navigaţie. Dar dorinţele nu îţi aduc ce cărţi vrei. Sună-i pe Lobot şi pe Moegid, te rog, şi spune-le să-şi pună centurile.

— Sigur, zise Han, întinzându-se cu o mână după hamurile lui şi cu cealaltă după butonul comunicatorului.

— Hei, stai liniştit. O să iasă bine.

— Da, spuse Lando. Sigur.

***

— Nu! se răsti senatorul ishori Ghic Dx'ono, bătând cu un pumn cornos în masă pentru a accentua. Nici nu încape discuţie. Ishorii nu vor accepta nimic mai puţin decât dreptatea totală şi completă pentru caamasi şi pentru oamenii Noii Republici.

— Cu toţii căutăm dreptate, replică senatorul diamal Porolo Miatamia, cu o voce de un calm glacial, obişnuită pentru specia lui. Însă...

— Minţi! aproape că ţipă Dx'ono, cu urechile lipite de cap. Diamalii cer imposibilul şi refuză să cadă la înţelegere pentru mai puţin!

— Domnilor senatori, vă rog, interveni preşedintele Ponc Gavrisom, bătând scurt din aripi între cei doi, ca şi cum ar fi încercat să despartă doi jucători de şocbal înfierbântaţi. Nu cer o rezolvare a problemei Caamas aici şi acum. Tot ce cer...

— Ştiu eu ce cereţi, mârâi Dx'ono. Însă dreptatea amânată este prea adesea dreptate ignorată. Împunse acuzator cu un deget către Miatamia. Şi aceasta este exact situaţia pe care diamalii încearcă să o creeze.

— Diamalii au tot interesul de a vedea că se face dreptate, spuse Miatamia cu răceală. Dar înţelegem că problemele mai urgente trebuie să aibă întâietate.

— Thrawn e mort! se răsti Dx'ono, sărind în picioare ca pentru a-l ataca fizic pe celălalt. Este mort! O spun toate dosarele imperiale!

Miatamia rămase nemişcat.

— L-am văzut, domnule senator. L-am văzut şi l-am auzit...

— Minciuni! îl întrerupse Dx'ono. Numai minciuni, scornite pentru a ne abate de la aflarea dreptăţii.

Stând pe scaun în cămăruţa din spatele peretelui fals, Booster Terrik clătină din cap.

— Ce idioţi, mormăi el. Amândoi.

— Ei, ei, tată, spuse fiica lui, Mirax Terrik Horn, strângându-l de braţ. Probabil că amândoi sunt bine intenţionaţi, fiecare din punctul lui de vedere.

— Şi cu toţii ştim care drum e pavat cu bune intenţii, zise Terrik cu amărăciune, aruncând o privire peste umăr. Oricum, unde-i afurisitul ăla de Bel Iblis? Mai am şi alte treburi.

— Nu ai altceva de făcut decât munca de întreţinere şi de revizie, îl privi Booster prudent.

— Cuvântul „terminăm” presupune un început.

— Da, aşa este, îl aprobă Bel Iblis, aşezându-şi scaunul în faţa celor doi şi luând loc. Nu te-am chemat aici doar pentru a-ţi oferi o demonstraţie privată a talentului de mediator al lui Gavrisom. Apropo, presupun că nu e cazul să-ţi spun că tot ce auzi aici trebuie considerat confidenţial.

— Zău. Booster se încruntă gânditor la fiica lui. Să vedem. Ishorii ţipă când dezbat şi vor câte un metru pătrat de piele de pe fiecare bothan ca să-l dea caamasilor rămaşi. Diamala vor acelaşi metru pătrat, însă doar de pe bothanii care au ajutat la distrugerea

Caamas-ului – chiar şi exhumându-i, la nevoie – de îndată ce se prinde cineva cine au fost. Mirax, cui crezi că ar trebui să-i vindem mai întâi aceste secrete?

Ea îi aruncă tatălui ei o privire răbdătoare şi îşi îndreptă atenţia spre Bel Iblis.

— Înţelegem, domnule general, spuse Mirax. Ce doriţi?

— V-am lăsat să vedeţi niţel din această conversaţie privată în speranţa că va aduce o notă de seriozitate situaţiei în care ne aflăm, zise Bel Iblis făcând un semn din cap către discuţia care continua neauzită în spatele lui. Strângerea navelor de luptă deasupra lui Bothawui se repetă în toată Noua Republică, pe măsură ce lumile şi speciile se strâng în spatele ishorilor sau diamalilor în această problemă. Singurul mod în care putem dezamorsa situaţia este de a afla exact care au fost bothanii care au sabotat scuturile planetare ale Caamas-ului.

— Ca dansator, domnule general, nu eşti mai bun ca ei, spuse Booster. Treci la subiect.

Bel Iblis îl privi drept în ochi.

— Vreau să împrumut întreprinderea Rătăcitoare.

Booster se holbă la el, prea uimit ca să-i mai râdă în faţă.

— Cred că glumeşti, reuşi el în cele din urmă. Sigur că nu se poate.

— Pentru ce vă trebuie? întrebă Mirax.

Bel Iblis îşi îndreptă privirea spre ea.

— Credem că la baza Ubictorat de pe Yaga Minor ar putea exista o copie completă a documentului Caamas, îi zise el. Gavrisom a hotărât să lanseze un atac de obţinere a informaţiilor pentru a pune mâna pe ea.

— Un atac de obţinere a informaţiilor la o bază Ubictorat? repetă Booster. Cine-i nefericitul care s-a ales cu însărcinarea asta?

Bel Iblis îl privi cu calm.

— Eu, spuse el.

Pentru un moment, în încăpere se făcu linişte. Booster studia figura lui Bel Iblis, dorindu-şi ca generalul să fi acoperit peretele fals din spatele lui atunci când oprise sunetul. Cearta de acolo, mai ales datul din mâini al senatorului ishori, îi distrăgea foarte mult atenţia.

După cum, probabil, îşi dorise Bel Iblis.

— În regulă, zise el într-un final. Am înţeles... ai nevoie de un distrugător spaţial pentru a te furişa prin liniile lor de apărare exterioare. Din câte ştiu, Noua Republică încă mai are câteva capturate. De ce nu folosiţi unul dintre ele?

— Din două motive, spuse Bel Iblis. Mai întâi, sunt prea bine cunoscute. Ar dura prea mult să le ascundem însemnele şi semnăturile de identificare ale motoarelor.

— Şi probabil că asta n-ar păcăli pe nimeni prea mult, murmură Mirax.

Booster se uită urât la ea. Până la urmă, cu cine ţinea?

— Corect. Bel Iblis dădu aprobator din cap. În al doilea rând, nu putem lua niciunul dintre ele de la sarcinile lor de patrulare fără ca toţi din acel sector să le simtă imediat lipsa. Ştii cum este un atac pentru obţinere de informaţii: dacă ţinta are măcar idee despre planurile tale, eşti terminat.

Booster îşi încrucişă braţele pe piept.

— Scuze, domnule general. Îţi înţeleg problema şi aşa mai departe, dar nu cădem la învoială. Am trecut prin prea multe pentru nava asta ca să o risc într-un plan nebunesc care oricum nu e treaba mea.

Bel Iblis îşi aplecă uşor capul într-o parte.

— Eşti sigur că nu e treaba ta?

Booster îşi desfăcu braţele destul de mult, pentru a se bate în partea superioară a pieptului.

— Vezi vreun însemn al armatei Noii Republici aici?

— Îl vezi pe senatorul diamal de acolo? replică Bel Iblis. Sunt aliaţi cu mon calamarii în această problemă bothană; şi ştii cât de mult urăsc mon calamarii contrabandiştii. Dacă izbucneşte un război total, unul dintre primele lucruri pe care este posibil să le facă va fi să atace toate grupurile de contrabandişti pe care le găsesc, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a seca potenţiala sursă de soldaţi pe care cealaltă parte i-ar putea folosi.

Ridică din sprâncene.

— Şi, având un distrugător spaţial imperial, unde crezi că vei ajunge pe lista lor de priorităţi?

Booster se strâmbă.

— Pe undeva pe primele locuri?

— Acolo te-aş fi pus şi eu, aprobă Bel Iblis. Deci, a mă ajuta pe mine este foarte mult în interesul tău.

Avea dreptate, trebuia Booster să recunoască. Şi putea simţi acuzaţia din privirea lui Mirax în timp ce aceasta se uita fix la el, amintindu-i de comentariul său superficial din urmă cu mai puţin de cinci minute, despre faptul că nu puteau face nimic.

Şi îşi dădu seama – poate chiar înaintea fiicei lui – că dacă Bel Iblis se ducea pe Yaga Minor, soţul lui Mirax, Corran, şi restul escadrilei Vagabond probabil că vor merge cu el.

Dar a i se cere să-şi rişte în acest fel îndrăgita lui întreprindere Rătăcitoare era prea mult. Da, era pe punctul de a se face bucăţi, jumătate dintre sistemele ei erau nesigure sau dezafectate şi avea un cost de operare care l-ar fi făcut să pălească şi pe un baron imperial. Dar era a lui. Toată...

Se opri. La ce naiba se gândea?

Îşi desfăcu braţele şi se aşeză mai bine pe scaun, cercetându-l din priviri pe Bel Iblis.

— Din păcate, chiar dacă aş spune da, n-ai putea să-l însoţeşti, arătă el. Fă o matrice de senzori pe jumătate serioasă asupra întreprinderii Rătăcitoare şi până şi un wampa orb o să-ţi spună că nu ne mai ridicăm la standardele imperiale. Avem nevoie de turbo-lasere şi amplasamente pentru raze tractoare noi, de reconstrucţia scuturilor, de înlocuirea unor sisteme... ne trebuie totul.

În timpul acestui discurs, privirea lui Bel Iblis devenise vizibil mai dură.

— Înţeleg, spuse el sec. Airen Cracken m-a avertizat în privinţa ta.

— Mă bucur să aud că îşi mai aminteşte de mine. Booster ridică din umeri. Cum doreşti, domnule general. Îţi împrumut nava; dar, în schimb, trebuie să-mi înnoieşti sistemele. Şi, fie că pierdem, fie că învingem, toate astea îmi rămân mie la sfârşit.

— Mon calamarilor le va plăcea la nebunie.

— Dacă izbucneşte războiul, mon calamarii vor fi ultima mea grijă, spuse Booster direct. Orice amărât de pirat sau de grup de contrabandişti din galaxie va încerca să pună mâna pe întreprindere. Asta-i oferta mea; faci cum vrei.

— Accept, zise Bel Iblis ridicându-se în picioare. Unde se află nava acum?

— Este parcată în sistemul exterior Mrisst, îi spuse Booster, ridicându-se şi el şi încercând să nu-şi arate surpriza. Experienţa lui, despre care recunoştea că era pestriţă, cu oficialii Noii Republici era că aveau nevoie de mai multă linguşeală şi de şi mai multă tocmeală înainte de a ceda. Iar ofiţerii Noii Republici erau şi mai răi.

— Unde vrei să ţi-o trimit?

— Îţi spun când ajungem la bord, zise Bel Iblis.

Booster se încruntă.

— Vii cu noi?

— Împreună cu două sute dintre oamenii mei, spuse generalul. Te vom ajuta să navighezi până când vom lua un echipaj potrivit de la punctul de întâlnire.

— Am un echipaj potrivit, replică Booster. Ar fi trebuit să ştie că Bel Iblis nu va ceda aşa de uşor.

— Pentru a servi un depozit mobil pentru contrabandişti, poate, zise Bel Iblis. Dar nu pentru a te da drept o navă de luptă imperială. Voi aduce la bord un echipaj de bază complet înainte de a pleca de la punctul de întâlnire.

Booster îşi îndreptă umerii.

— Să lămurim asta acum, domnule general, spuse el îndârjit. Întreprinderea Rătăcitoare este nava mea. Dacă eu nu o conduc, nu pleacă nicăieri.

Încă o dată, Bel Iblis îl surprinse.

— Desigur, zise el cu calm. Nu aş accepta altfel. Ne aşteaptă o navetă; plecăm imediat.

— Cum spui tu, zise Booster, luptându-se cu sentimentul neplăcut că, în ciuda aparenţelor, Bel Iblis tot nu cedase chiar cum părea.

— Mirax, tu poţi să iei naveta mea şi să te duci acasă.

Bel Iblis îşi drese glasul.

— Ce? întrebă Booster bănuitor.

— Mă tem că Mirax va trebui să vină cu noi, spuse Bel Iblis pe un ton împăciuitor. Este de cea mai mare importanţă să avem o siguranţă totală în această privinţă, iar acest lucru înseamnă ca nimănui dintre cei care ştiu despre ce este vorba să nu i se permită să umble liber.

Booster îşi îndreptă iar umerii.

— Dacă tu crezi că eu o să-mi las fata să participe la un atac pentru obţinere de informaţii asupra unei baze Ubictorat...

— Oh, nu, nici vorbă, se grăbi Bel Iblis să-l asigure. Ea şi fiul ei pot rămâne în urmă la punctul de întâlnire împreună cu echipa de pregătire.

Încă o dată, Booster avu sentimentul clar că îi fugea pământul de sub picioare.

— Bine, mormăi el. Ei, să mergem. Dacă eşti hotărât să intri într-o bază imperială, ar fi bine să ne apucăm de treabă.

— Da, zise Bel Iblis. Şi vreau să îţi mulţumesc încă o dată pentru ajutor. Nu-ţi face griji; totul o să meargă bine.

— Da, mormăi Booster luând-o pe Mirax de braţ. Sigur.

17

Cu o lovitură întreruptă de sabie, ultima bucată căzu din deschidere şi se sparse cu zgomot de podeaua de piatră.

— Gata, spuse Luke, uitându-se în gaură. Ce crezi?

Mara veni lângă el şi vârî bagheta luminoasă în deschizătură.

— Tot o să fie strâmtă pentru droid, zise ea. Dar cred că o să meargă.

Luke se uită peste umăr la cei opt qom jha care atârnau de tavanul coridorului. Da, o să meargă. Mai important, acum când Spărgătorul de Pietre şi

Păstrătorul Promisiunilor se întorseseră cu vânătorii qom jha pe care Mâncătorul de Termite de Foc îi promisese, ar fi trebuit să pornească la drum înainte de a-şi pierde prestigiul în ochii ghizilor lor.

Sau, cu alte cuvinte, înainte de a-şi pierde atâta încredere în Maestrul Călător în Ceruri, încât să se hotărască să renunţe de tot la această călătorie. Nu spuseseră prea multe despre moartea violentă a Constructorului cu Liane, dar evitau în mod clar zona în care prietenul lor murise.

Şi nici nu încercau să se poarte frumos cu Copilul Vânturilor. Dacă Luke şi Mara nu începeau să se mişte, era probabil să aibă parte de şi mai multe necazuri, de care avuseseră deja destule.

— Sunt de acord, zise el, punându-şi sabia de lumină la brâu şi păşind către mica grămăjoară de lucruri care mai rămăsese din rucsacul lui după ce termitele de foc trecuseră. Nu mai era mare lucru în afară de batoanele de hrană în cutia lor de metal, de bateriile de energie de rezervă pentru pistolul cu laser, baghetele luminoase şi de ceva coardă sintetică. Sacii de dormit, cortul de supravieţuire, trusele medicale, chiar şi cutiile cu detonatoare pentru grenade, totul fusese transformat în fărâme inutile.

— Cred că luăm ce mai putem recupera din chestiile astea?

— Asta făceam, spuse Mara. Deschisese una dintre cutiile de alimente şi îşi împărţea batoanele prin diferitele buzunare ale salopetei.

— Prima regulă a soldatului: concentrează-te pe hrană.

— Am înţeles, zise Luke, începând să-şi umple buzunarele.

R2 rulă neliniştit până la el pe terenul neregulat şi, cu un piuit de invitaţie, îşi deschise compartimentul secret al cupolei.

— Pun ce a mai rămas din coarda sintetică în R2, o anunţă Luke pe Mara, vârând colacul în compartiment. În caz că ai nevoie.

— Bine, spuse Mara. Sunt gata.

— Şi eu, zise Luke scrutând în beznă. Vrei să rămânem în aceeaşi ordine de mers?

— Adică tu în faţă şi eu în urmă, cu bagajele? întrebă Mara arătând cu capul către R2.

Luke simţi cum i se încălzea faţa.

— Adică...

— Ştiu ce ai vrut să zici, spuse Mara aruncându-i un zâmbet ironic. Dar tu eşti Jedi; şi, dacă e acolo ceva cu dinţi mari, tu ai cea mai mare şansă de a-l prăjii înainte de a apuca să verse sânge. Aşa. După tine.

Luke îşi ridică privirea spre qom jha-ii care aşteptau.

— Sigur, zise el, mutând bagheta luminoasă în mâna stângă şi scoţându-şi sabia. Suntem gata, Spărgătorule de Pietre.

— *Urmaţi-mă,* spuse qom jha-ul desprinzându-se de pe tavan şi zburând în întuneric.

Deveni repede clar că drumul lor nu era atât un tunel, ci o crăpătură îngustă în formă de „V” în stâncă. La primii trei paşi, Luke fu nevoit să îşi pună la loc sabia la centură şi să îşi bage bagheta luminoasă în tunică pentru a-şi elibera mâinile şi a se putea trage. În spatele său, auzea ţiuitul continuu neliniştit al lui R2 şi, din când în când, câte un bufnet înfundat când Mara îl lovea de câte un perete lateral.

De fiecare dată când asta se întâmpla, trebuia să îşi înfrâneze impulsul de a-şi oferi ajutorul. Dacă Mara ar fi avut nevoie de el, i-ar fi spus. Probabil.

Din fericire, crăpătura nu avea decât trei metri lungime, terminându-se cu un perete gălbui.

— *Acesta este drumul de intrare*, zise Spărgătorul de Pietre aşezat lângă o mică deschizătură care străpungea peretele în partea de sus. *După acest zid se află Turnul înalt.*

— Aş spune c-am ajuns, comentă Mara. E clar că peretele e artificial.

— De acord, zise Luke, luând o poziţie mai mult sau mai puţin stabilă în faţa zidului şi scoţându-şi sabia. Staţi de-o parte, tu şi R2.

Peretele era destul de subţire şi, mai important, nu era făcut din minereu de cortoză. Trei lovituri rapide cu lama verde şi aveau pe unde intra.

Luke trecu prin deschizătură, cu sabia şi simţurile Jedi pregătite. Dincolo de zid era o încăpere întunecată, cu tavan înalt şi incredibil de prăfuită, care se prelungea mai mult decât bătea bagheta lui luminoasă. Din loc în loc, pe pereţi se aflau, la înălţimi diferite, suporturi complicat lucrate, care ţinuseră odată torţe ori lumini asemănătoare unor torţe. Deasupra lor, cam în douăsprezece puncte în jurul încăperii, alte găuri arătau zonele în care peretele galben se rupsese de tavan. În afară de suporturi, nu existau alte decoraţiuni sau mobile.

— Nu seamănă cu Hijarna, mormăi Mara din spatele lui, mişcându-şi şi ea bagheta luminoasă în jur.

— Ce? întrebă Luke.

— Pe planeta Hijarna există o fortăreaţă ruinată, explică ea. Karrde o foloseşte uneori ca loc de întâlnire.

— Da, zicea el ceva de asta când ne-am întâlnit pe Cejansij, spuse Luke. A zis că dacă fortăreaţa asta e ca cealaltă, probabil că ar putea respinge orice atac pe care imperiul l-ar putea porni asupra ei.

— El sau Noua Republică, în general, zise Mara încruntată. Fortăreaţa de pe Hijarna a fost făcută dintr-o rocă neagră incredibil de dură, care ar putea mânca focuri concentrate de turbo-laser la micul dejun.

Făcu un semn cu bagheta luminoasă.

— Prima dată când m-am uitat la Turnul înalt de lângă gura peşterii mi-am adus aminte de fortăreaţă. Dar materialul din care sunt făcuţi pereţii nu seamănă cu acela.

R2 fluieră, extinzându-şi unitatea de senzori şi rotind-o înainte şi înapoi ca şi cum ar fi căutat ceva.

— Asta nu înseamnă neapărat ceva, arătă Luke, lăsându-se pe vine în faţa droidului şi uitându-se la datapadul pe care îl prinseseră de el pentru a traduce comentariile lui mai complicate.

— Se poate să fi fost construit de două grupuri diferite provenind din acelaşi popor.

— Poate. Ce zice?

— Spune că după modul de prindere, nu crede că suporturile au făcut parte din decoraţiunile originale, zise Luke. Orice o fi însemnând asta.

Se îndreptă şi arătă către partea nevăzută a camerei.

— Mai spune că pe undeva pe acolo funcţionează o sursă de energie extrem de puternică.

— Zău, rosti Mara cu interes, făcând un pas în acea direcţie şi luminând cu bagheta în întuneric. Să aruncăm o privire.

— *Nu!* zise tăios Păstrătorul Promisiunilor de deasupra lui Luke.

— Stai aşa, îi spuse Luke Marei, uitându-se în sus.

Păstrătorul Promisiunilor stătea pe unul dintre suporturi, cu aripile tremurându-i de agitaţie.

— *Ce s-a întâmplat?* întrebă el.

— *În acea parte se află distrugerea,* zise qom jha-ul. *Alţii au căutat în acea direcţie. Niciunul nu s-a mai întors.*

— Spune că în acea direcţie este pericol, îi traduse Luke Marei. Nu se ştie de care.

— În afară de faptul că mănâncă qom jha-i, presupun, zise Mara. Pe de altă parte, singura cale de a ieşi de aici este în direcţia aceea.

— *Nu, mai este un drum,* spuse Spărgătorul de Pietre de pe alt suport. *Veniţi.*

Zbură către peretele din dreapta şi se aşeză pe marginea uneia dintre celelalte găuri de sub tavan.

— *Aici*, zise el. *Aici este intrarea în pasajul secret.*

— Zău, spuse Luke, mijind ochii. Qom jha-ii nu pomeniseră până acum nimic despre un pasaj secret.

— Şi acest pasaj duce în Turnul Ascuns?

— *Veniţi,* zise Spărgătorul de Pietre. *Veţi vedea.*

— Pasaj secret, hm? comentă Mara în timp ce traversau încăperea, cu R2 rulând în urma lor. Nu-mi amintesc să se mai fi vorbit despre asta.

— Nici eu, spuse Luke. S-ar putea să fi fost doar o scăpare.

— Sau un fapt uitat, neplăcut, dar convenabil, zise Mara întunecată.

R2 piui întrebător.

— Neplăcut pentru că, de obicei, pasajele secrete au şi ieşiri secrete, îi zise Mara peste umăr droidului. Şi, dacă qom jha-ii nu au găsit acele ieşiri, nu ar avea de unde să ştie mai multe decât noi despre interiorul Turnului înalt.

— Ce zici de asta, Spărgătorule de Pietre? întrebă Luke. Aţi fost înăuntru sau nu?

— *Am călătorit prin coridorul secret,* veni răspunsul, cam posac. *Există locuri din care îi putem vedea pe Ameninţători şi putem auzi ce vorbesc.*

— Stai să ghicesc, spuse Mara. N-au fost niciodată în interiorul Turnului înalt, dar sunt siguri că îşi vor găsi drumul prin el odată ce intrăm.

— În mare, zise Luke greoi. Aparent, în ciuda vorbelor lor, niciunul nu a fost înăuntru.

— *Unii dintre qom qae-i au fost înăuntru,* rosti Copilul Vânturilor. *Îi cunosc pe unii care au făcut-o.*

Luke se încruntă la el.

— Da? Cine? Când?

— *Prieteni din alte cuiburi au intrat pe deasupra,* explică Copilul Vânturilor. *Dar au fost repede goniţi şi au văzut foarte puţine.*

— Totuşi, se pare că asta este mai mult decât au făcut qom jha-ii, spuse Luke uitându-se iar la Spărgătorul de Pietre. Qom jha-ul păstra o tăcere înverşunată, dar Luke îşi putea da seama că nu era deloc mulţumit de această dezvăluire.

— Tu, Copile al Vânturilor, ai fost înăuntru?

— *Nu,* zise acesta. *Doar prietenii din cuiburile foarte apropiate de aici.*

— Ce se discută? întrebă Mara.

— Copilul Vânturilor spune că unii dintre qom qae-ii mai tineri din zonă şi-au băgat nasul prin părţile superioare ale Turnului înalt, zise Luke. Dar cum se face că ai legături cu aceştia, Copile al Vânturilor? Parcă Vânătorul Vânturilor spunea că problemele din afara cuibului nu vă privesc pe voi.

— *Nu privesc pe qom qae-ii adulţi,* zise Copilul Vânturilor. *Însă copiii pot să zboare oriunde doresc.*

— Ah. Deci qom qae-ii adulţi erau teritoriali, însă copiii lor se amestecau peste graniţele cuiburilor oricând voiau.

Şi, în acelaşi timp, jucau rol de ambasadori şi de strângători de informaţii? Posibil. Era ceva ce trebuia

ţinut minte dacă şi când Noua Republică se va hotărî să stabilească un contact oficial cu ei.

Lângă el, Mara îşi drese glasul.

— Ceva din această conversaţie, fără îndoială fascinantă, ne va ajuta să intrăm în Turnul înalt?

— Nu chiar, aprobă Luke lăsând deoparte, deocamdată, această imagine a structurii sociale qom qae. Păşind către partea de zid pe care se afla qom jha-ul, cercetă suprafaţa cu mâna. Dacă acolo se afla o uşă secretă, era foarte bine ascunsă.

— Crezi că ar trebui să folosim un resort sau să o deschidem în modul cel mai simplu?

Răspunsul Marei fu trosc-fâş-ul sabiei ei.

— Dă-te din drum, zise ea. Şi, tu, qom jha-ule.

Spărgătorul de Pietre zbură iute pe unul dintre suporturi. Trei tăieturi rapide, şi Mara făcuse o deschidere pe măsura unui om în perete. Cu sabia de lumină pregătită, sări în gaură şi fandă în dreapta. Luke era imediat în spatele ei, fandând în stânga.

Se aflau într-un coridor îngust, lat de nu mai mult de un metru şi jumătate, care, ca şi camera din spate, se întindea spre dreapta mai departe decât băteau baghetele lor luminoase. În cealaltă parte, tunelul se sfârşea într-un perete, la doar câţiva metri distanţă.

Şi, urcând pe deasupra capetelor lor din partea opusă, era o scară.

— Pe aici, Mara, anunţă Luke încetişor peste umăr în timp ce se îndrepta în acea direcţie.

Scările erau înguste şi, ca şi coridorul, se întindea dincolo de raza baghetei luminoase. Deasupra şi spre stânga se zărea ceva dintr-un tavan înclinat şi care se înălţa: o altă scară, hotărî el, probabil unită cu aceasta într-un punct nevăzut. Ridicându-se pe partea interioară a scării era o serie de cilindri groşi, puşi unul peste altul,

care mergeau de sub nivelul coridorului până în bezna de deasupra.

— Bine, pe aici urcăm, spuse Mara de lângă el. Uh... oh.

— Ce? întrebă Luke, încruntându-se în timp ce îşi întindea Forţa. Nu simţea niciun pericol.

— Scările, zise Mara, luminând cu bagheta treptele cele mai de jos. Asta seamănă cu materialul de construcţie de pe Hijarna.

Luke se încruntă.

— Ai cum să ştii sigur?

— Câteva raze de laser ar trebui să fie de ajuns, spuse ea. Dar probabil că sunetul ar ajunge mai departe decât am vrea. Oricum, în acest moment nu are importanţă – nu lansăm un atac decisiv.

— Aşa-i... Încercăm să ne furişăm înăuntru, aprobă Luke. Se pare că va trebui să mergem în şir indian.

— Cred că deja ne-am obişnuit cu toţii cu asta, zise Mara jucându-se în sus şi în jos pe trepte cu raza baghetei luminoase. Îmi aminteşte de coridorul secret pe care îl avea Palpatine în palatul imperial.

— Mie îmi aminteşte de puţul de serviciu din Ilic, de pe Noul Cov, spuse Luke, amintindu-şi acel drum lung pe care el şi Han îl parcurseseră pe acele scări pentru a ajunge la un loc mustind de imperiali.

— Te-ai aştepta că măcar unul dintre constructorii ăştia de scări secrete ar avea politeţea să instaleze şi un turbo-lift, zise Mara, clătinând din cap. Sau, cel puţin, un droid transportor.

— Ar fi drăguţ, aprobă Luke. Ei, n-avem ce face decât să începem să urcăm. Să mergem.

Cu zona îngustă şi relativ deschisă deasupra şi în jurul lor, Luke se hotărî să îi lase pe Spărgătorul de Pietre şi grupul lui de qom jha să preia conducerea, zburând înainte şi deasupra lor. Luke urma după ei, cărând

droidul, lăsându-i pe Mara şi pe Copilul Vânturilor la urmă.

Mara se plânsese niţel din această cauză, susţinând că nu era obosită şi că putea să se ocupe foarte bine de droid. Dar Luke decretase că scara era destul de sigură pentru ca el să îl ducă pe droid şi îi ignorase protestele.

Nu că s-ar fi plâns prea mult. În ultima vreme droidul devenise tot mai greu, iar ea era bucuroasă să scape o vreme de povară.

— Ai idee ce sunt astea? îl întrebă ea pe Luke, atingând cu degetele peste primul dintre cilindrii verticali în timp ce trecea pe lângă el. Din locul în care se afla acum pe scări putea vedea primul palier şi o socoteală rapidă îi arătă că erau treizeci de cilindri până acolo.

— Nu arată ca nişte puţuri de ventilaţie.

Droidul ciripi.

— R2 zice că sunt linii de tensiune, îi spuse Luke. Probabil că duc energie în Turnul înalt de la acea sursă pe care a detectat-o.

— A naibii de mare capacitate, zise Mara privind cilindrii cu nelinişte. Toţi douăzeci poartă energie?

Droidul piui iar.

— Doar trei sunt activi acum, spuse Luke. Dar ceilalţi sunt în bună stare. Poate merg spre arme sau generatoare de scut?

— Tocmai asta mă întrebam şi eu. Mara simţi cum îi zvâcnea buza. De lângă gura peşterii se văd trei turnuri care se înalţă din fortăreaţă: trei sunt intacte, un al patrulea este distrus.

— Da, îmi amintesc despre asta din înregistrarea pe care Gheaţa înstelată a adus-o, zise Luke, cu vocea şi emoţiile încordate. Sugerezi că lovitura care a dărâmat acel turnn ar fi putut săpa şi o parte din ravena prin care ai zburat. Aşa de dură este roca de pe Hijarna?

— Nu ştiu, spuse Mara încruntată. Însă roca de pe Hijarna plus generatoarele de scut, care au nevoie de şaptesprezece linii de tensiune ar putea fi.

Luke fluieră încet, clătinând din cap.

— Ştii, cu fiecare clipă, acest loc începe să pară tot mai impenetrabil. Nu cred că îmi place asta.

— Eu sunt sigură că nu-mi place, replică Mara înverşunată. Mai ales dacă nimerim în mâini, probabil, neprietenoase. Ar fi mai rău decât la Muntele Tantiss.

Ajunseră la etaj şi continuară să urce. Pentru o vreme, Mara încercă să numere treptele, dar, undeva pe la două sute cincizeci, renunţă, considerând că exerciţiul era inutil.

Trecuseră de al patrulea etaj, când începu să simtă o prezenţă străină.

Urmări senzaţia pentru următoarele câteva minute, până când fu sigură. Când începură să se îndrepte spre al cincilea etaj, se întinse şi îi atrase atenţia lui Luke.

— Luke? murmură ea. Companie.

— Ştiu, răspunse el murmurând. Îi simt de ceva vreme. Înseamnă că ne apropiem de părţile locuite ale Turnului înalt.

— Nu ţi se pare că senzaţia este familiară?

— Foarte, o asigură el. Sunt din aceeaşi specie cu piloţii care au încercat să mă doboare la venire.

— Nu m-am apropiat atât de mult de nimeni din acest grup, zise Mara Înfiorându-se brusc. Dar sigur am mai avut această senzaţie.

Luke păru să îşi facă curaj.

— Thrawn?

Ea dădu din cap.

—Thrawn.

Pentru un timp, rămaseră tăcuţi.

— Ei, tu ai cerut-o, îi aminti Mara. Ai zis că ăia ar putea fi un grup format din oamenii lui.

— Aşa începe să pară, spuse Luke, ridicând privirea şi făcând semn. Spărgătorule de Pietre?

Se auzi un fâlfâit de aripi şi qom jha-ul ateriza pe o treaptă din faţa lui Luke.

— Ai spus că există locuri de unde poţi vedea sau asculta în Turnul înalt, zise Luke. Care este cel mai aproape de noi?

Spărgătorul de Pietre începu să vorbească. Săturându-se brusc de acest statut de rangul al doilea al ei, Mara se întinse şi îl luă pe Luke de mână.

— ... nu prea departe, auzi ea vocea răsunând prin mintea lui Luke.

— Două întoarceri şi o porţiune.

— O porţiune? întrebă Mara încruntându-se.

— Locul trebuie să fie la jumătatea uneia dintre scări, spuse Luke, aruncând o privire la cilindrii de lângă ei. Cel puţin liniile astea de tensiune ar trebui să mascheze informaţiile despre formele de viaţă, dacă se uită cineva. E convenabil.

— Dar înseamnă că nici R2 nu o să poată prinde mare lucru, arătă Mara. Nu-i prea convenabil.

— Dar asta cu siguranţă nu va fi o problemă pentru voi, rosti Copilul Vânturilor. Aveţi Forţa.

— Adevărat, aprobă Luke.

— Unii mai mult decât alţii, fireşte, adăugă Mara, ascunzându-şi o grimasă.

Ca şi în timpul călătoriei lor pe Wayland din urmă cu zece ani, Luke îi făcuse o instrucţie Jedi mai mult sau mai puţin fără oprire pe toată durata drumului lor prin aceste caverne. Dar în ciuda acestor eforturi, se părea că nu era mai aproape de a auzi această comunicaţie stranie prin Forţă a qom jha-ilor şi a qom qae-ilor decât atunci când sosise prima dată pe planetă.

Şi începea să o macine. Chiar începea să o macine. Totuşi, ce trebuia să facă pentru a sparge această barieră dintre ea şi puterile Jedi complete?

Nu avea un răspuns. S-ar fi putut să aibă Luke, dar ea nu. Şi, cu niciun chip, nu avea să-l întrebe pe Luke. Nu în curând, oricum.

Dezgustată, dădu drumul mâinii lui.

— Bine, haide, mârâi ea. Dacă vrem să facem asta, să începem.

— Corect, zise Luke. Dacă prinsese brusca ei întristare, nu o comentă.

— În regulă, Spărgătorule de Pietre, să mergem. Şi avertizează-ţi grupul ca din acest moment să facă linişte deplină.

Îşi reluară urcuşul. Mara mergea în urma lui Luke, punând un picior înaintea altuia doar din instinct, toată atenţia ei fiind îndreptată spre exterior în timp ce se întindea către prezenţele străine care se apropiau tot mai mult. Nici una nu părea să fie foarte aproape, dar din experienţele trecute ştia că, în privinţa minţilor extraterestre necunoscute, distanţele aparente puteau fi înşelătoare.

După două scări şi jumătate distanţă, aşa cum promisese Spărgătorul de Pietre, ajunseră la postul de observaţie.

— E o ieşire, bine, mormăi Mara, uitându-se în alcovul care se deschidea în laterala scării. Cam de trei metri lăţime şi de unul adâncime, se sfârşea într-un panou în formă de uşă făcut din piatră neagră, dotat cu o încuietoare cu roată şi două mânere. În mijlocul panoului era o gaură micuţă prin care strălucea o rază la fel de mică de lumină roşiatică.

— Se pare că se deschide spre exterior.

— Da, murmură Luke, intrând în alcov pentru a se uita mai de aproape. Interesantă încuietoarea asta. De ce să încui uşa din partea asta?

— Poate că a fost făcută doar pentru anumite grupuri de rang înalt care vor ca toţi ceilalţi să stea deoparte, spuse Mara întinzându-şi Forţa. Prezenţa extraterestră tot se simţea, dar era încă înfundată.

— Dacă vrei s-o încerci, probabil că acum e bine.

— Corect. Pentru un moment, Luke îşi ţinu faţa lipită de uşă, uitându-se pe gaura cheii. Apoi, apucând roata, o învârti spre dreapta.

Mara se strâmbă în aşteptare, dar scârţâitul metalului ruginit pe care îl aşteptase nu se făcu auzit. De fapt, sunetul încet îi semănă mai mult cu bucăţi de piatră şlefuită alunecând uşor una pe alta. Luke termină de învârtit roata, apoi apucă cele două resorturi.

— Începem, mormăi el şi apăsă.

Se părea că cine crease sistemul de lubrifiere automată pentru încuietoare o făcuse şi pentru balamale. Din nou doar cu huruitul slab al pietrei care se freacă de piatră, uşa se deschise.

Mara trecuse prin deschizătură înainte ca uşa să îşi termine mişcarea, cu pistolul în mână şi cu simţurile ascuţite, în alertă totală.

Se aflau la capătul unui coridor destul de larg, văzu ea, care se întindea cam douăzeci de metri înainte de a se termina într-o zonă deschisă, ca un atrium, cu o coloană centrală groasă, care trecea vertical prin ea şi din care izvora lumină de un roşu pal. Aşezate de-a lungul fiecărei părţi a coridorului erau cinci uşi îngropate, fiecare încadrată de câte două suporturi ca cele pe care le văzuseră în camera de la subsol. Totuşi, spre deosebire de acelea, părţile superioare ale acestora împrăştiau o lumină albă; strălucitoare, adăugând-o la cea roşie, mai slabă, care venea de la coloana din

atrium. Tavanul şi podeaua erau acoperite cu un model complicat făcut din plăcuţe întreţesute, în timp ce pereţii erau, contrastant, acoperiţi cu un metal argintiu simplu.

Dinspre intrarea din spate se auzi un piuit.

— R2 spune că lumina roşie are acelaşi spectru cu cea a soarelui, zise Luke de lângă ea. Fie suntem aproape de vârf, fie canalizează lumina până aici.

— Cred că a doua variantă, spuse Mara. Decorul este o surpriză – fortăreaţa de pe Hijarna nu e făcută decât din piatră neagră. Ai chef de o mică recunoaştere?

— Sigur, zise Luke. Spărgătorule de Pietre, dacă tu sau ceilalţi ştiţi ceva despre Turnul înalt şi nu ne-aţi povestit, acum e momentul să o faceţi.

Mai mulţi qom jha-i ciripiră şi aproape-vorbiră; şi, brusc, toţi opt fâlfâiră pe lângă Mara şi zburară prin coridor. Ajungând la capăt, se despărţiră şi dispărură în direcţii diferite.

— A spus că nu ştiu nimic mai mult, îi spuse Luke Marei, dar că sunt dornici să afle.

— Doar să nu ne aducă locuitorii pe cap, zise Mara oprind bagheta luminoasă şi vârând-o într-un buzunar. Probabil că ar fi mai bine să laşi droidul aici.

— Aşa voiam, spuse Luke. R2, întoarce-te în alcov şi închide uşa. Copile al Vânturilor… nu, rămâi aici cu R2.

Se auzi un protest evident de la tânărul qom qae.

— Nu acum, zise Luke hotărât. Mai târziu, poate, dar nu acum. Haide, Mara.

Merseră pe coridor, Copilul Vânturilor încă protestând în urma lor.

— Pare a fi o zonă rezidenţială, comentă Luke, făcând un semn din cap către uşile pe lângă care treceau.

— Da, spuse Mara uitându-se încruntată la coloana centrală de care se apropiau. Vedea că avea forma unei

scări circulare uriaşe, doar că, în loc de treptele care să urce în jurul ei, era o rampă netedă. Iar marginea...

— Rampa aia se mişcă?

— Aşa se pare, zise Luke, întinzându-şi gâtul. Ca o bandă rulantă circulară care urcă.

Ajunseră la capătul coridorului, iar Mara se uită cu grijă pe după colţ. Se vedeau mai multe coridoare ca acesta, întinzându-se ca razele unui soare, cu centrul în zona deschisă din jurul benzii rulante în spirală.

— În mod clar, este o cazarmă, spuse Mara. Mă întreb unde este rampa care merge în jos.

— Este pe marginea interioară a celei care urcă, zise Luke arătându-i. Vezi... partea dinspre interior coboară?

— O văd. Mara dădu din cap. Trebuie să fie dificil să traversezi de pe rampa care urcă atunci când vrei să cobori.

— Probabil că vom avea ocazia să încercăm, spuse Luke, apropiindu-se de Mara şi luând-o pe după umăr. Ea se încruntă la el, îşi deschise gura să întrebe ce făcea...

— ... *nimeni,* se auzi vocea Păstrătorului Promisiunilor când qom jha- ul apăru în zbor dintr-unul dintre coridoare. *Unele dintre celelalte pasaje se termină cu pereţi, dar cele mai multe se continuă în alte caverne asemănătoare.*

— Aţi văzut pe cineva? întrebă Mara.

— *Nu am văzut pe nimeni,* zise Păstrătorul Promisiunilor cu vocea uşor uimită a celui căruia i se pune o întrebare la care deja a răspuns.

— Mulţumesc. Luke îşi înclină capul pentru a se uita la Mara. Pe unde vrei să o luăm? În sus sau în jos?

— În sus, spuse Mara, depărtându-se uşor de el. Întotdeauna era un pic cam tulburător să se uite la cineva a cărui faţă se afla doar la cincisprezece centimetri distanţă.

— Toate camerele de comandă şi alte chestii interesante de la Hijarna sunt la etajele superioare.

— În sus să fie, zise Luke, luând mâna de pe ea şi mergând la banda rulantă în spirală. Pare liber, adăugă el, uitându-se cu grijă în sus, când Mara veni lângă el. Simţi vreun pericol?

— Nu mai mult decât în ultimele zece minute, spuse Mara. Sigur, să încercăm.

— Bine. Luke îi făcu un semn cu mâna Păstrătorului Promisiunilor. Haide, qom jha... mergem sus.

Păşiră pe porţiunea exterioară a bandei rulante, amândoi clătinându-se uşor când corpurile fură nevoite să prindă din urmă picioarele care începură brusc să se mişte.

— Este clar că ne apropiem de extratereştri, comentă Luke în vreme ce grupul de qom jha-i zbură pe lângă ei în drum spre următorul nivel, îmi doresc să fi avut o estimare mai bună pentru specie.

— Da, ar fi frumos să ştim cât de aproape sunt de fapt, aprobă Mara, uitându-se în sus când qom jha-ii se despărţiră iar în toate direcţiile.

Unul dintre cei veniţi ca întăriri – Zburătorul prin Ţepi, îl identifică Mara nesigură – reapăru deasupra lor când Mara şi Luke ajunseră la etaj, vorbind repede.

— Zice că nici aici nu au găsit pe nimeni, raportă Luke. Spărgătorul de Pietre a sugerat...

Sclipirea simţului ei de pericol a fost singurul avertisment.

— Luke!

— Jos! zise repede acesta, aprinzându-şi sabia.

Mara deja se lăsa într-un genunchi, rotindu-se pe loc în timp ce ochii şi pistolul căutau ţinta. O mişcare la marginea unuia dintre coridoare îi atrase atenţia... Îşi îndreptă pistolul către ea...

Şi, dintr-odată, lumea explodă într-o lumină albastră strălucitoare.

Instinctiv, se feri de raza de laser, pistolul trăgând ca răspuns. O altă explozie albastră se transformă în verde când lama lui Luke o întâlni, făcând-o să ricoşeze prin încăpere. Încă o explozie albastră, prinsă din nou de lama sabiei. Mara trase de două ori, avu satisfacţia de a-l vedea pe trăgătorul pe jumătate ascuns ferindu-se...

— În spate! strigă Luke.

Mara se lipi cu burta de rampă, răsucindu-se în acelaşi timp cu faţa în direcţia opusă. Se vedeau doi trăgători în uniforme vişinii, fugind de la capătul unui coridor către adăpostul oferit de ceea ce părea a fi un mic vehicul utilitar. Trase două focuri... rată în ambele dăţi...

Şi, brusc, unul dintre trăgători se opri pe loc, ridicându-şi arma cu ambele mâini. Mara îşi îndreptă pistolul către el, o mică parte a minţii ei observând pielea albastră de pe faţa şi mâinile acestuia şi ochii roşii, strălucitori, care o priveau ameninţător...

— Ai grijă!

Dar avertismentul veni prea târziu. Chiar când Mara trase iar şi se roti pentru a căuta noua ameninţare, avu loc încă o explozie albastră...

Şi o suliţă de durere se înfipse în umărul ei drept.

Se poate să fi suspinat de durere; mai târziu nu avea să îşi amintească dacă o făcuse. Dar, imediat, Luke fu aplecat lângă ea, frica lui fiind abia simţită prin valurile de durere care se revărsau asupra ei. Mâna lui cercetă iute zona rănii, iar ea putu simţi durerea scăzând niţel când Forţa se scurse din el în ea.

— Ce crezi? reuşi ea să rostească printre dinţii încleştaţi. Am văzut destule pentru turul ăsta?

— Eu zic că da, spuse el, în timp ce sabia lui zumzăia cu furie în timp ce respingea mai multe raze de laser albastru.

— Atunci...

Clipi surprinsă. Deasupra ei era marginea unuia dintre etajele fortăreţei; dar se ridica şi se depărta cu viteză de ea. Chiar acum, vedea ea, ajungeau la nivelul de la care plecaseră.

— Cum am ajuns pe partea care coboară a benzii rulante? întrebă ea.

— Te-ai rostogolit pe ea când ai fost lovită, îi spuse el, mutându-şi mâna de pe gâtul ei pentru a o sprijini pe după umeri. Nu-ţi aminteşti?

Mara clătină din cap. Mişcarea îi trimise un val nou de durere în umăr.

— Reflex de luptă, cred. Stai... pistolul meu!

— E în regulă... l-a luat Păstrătorul Promisiunilor, o asigură Luke, stingându-şi sabia.

Se ridică pe jumătate, iar ea se simţi ridicată în acea stranie şi intangibilă strânsoare a Forţei.

— Am ajuns.

Nivelul la care ajunseseră începuse să treacă de ei acum. Întinzându-se spre Forţă, luând-o pe Mara cu el, Luke sări peste secţiunea care urca a benzii rulante şi ateriză pe podeaua de dincolo de ea. Luând-o în braţe, se grăbi pe coridor către uşa secretă.

— Uite, pot să merg singură, mârâi Mara, uitându-se peste umărul lui Luke care fugea. Unii dintre qom jha-i se vedeau venind după ei, dar nu era nici un semn că ar fi fost urmăriţi.

— Nu trebuie să mă duci în braţe...

— Taci, spuse Luke, mintea clocotindu-i de îngrijorare şi de grijă. Sper că R2 n-a încuiat uşa... ah.

În faţă, uşa se deschidea greoi către ei, împinsă de Copilul Vânturilor care se chinuia vizibil. Încercând să-şi

depăşească durerea, Mara se întinse cu Forţa către uşă, ajutându-l cât de mult putea. Droidul, rulând şi el în ajutor, ţipă surprins şi se dădu iute înapoi tocmai la timp ca Luke şi Mara să se năpustească înăuntru, urmaţi de patru qom jha-i.

— *Închideţi uşa*, auzi Mara ordinul Spărgătorului de Pietre prin mintea lui Luke în timp ce qom jha-ii băteau nebuneşte din aripi pentru a se opri.

— Dar ceilalţi? întrebă Luke în timp ce doi dintre qom jha-i aterizau pe resorturi şi începeau să tragă.

— *S-au dus în celelalte coridoare,* zise Spărgătorul de Pietre. *Vor încerca să îi îndepărteze pe Ameninţători de această zonă.*

— Să sperăm, spuse Luke în timp ce uşa se închidea la loc. Închideţi uşa... eu o duc pe Mara la etajul cel mai de jos.

— Nu... mergi sus, zise Mara, scoţându-şi cu mâna stângă bagheta luminoasă în timp ce Luke începea să coboare pe scări. Dacă descoperă uşa, vor presupune că am mers în jos.

— Pare logic, aprobă Luke, întorcându-se şi începând să urce. R2, asigură-te că au închis-o bine şi stai de pază.

O clipă mai târziu, ajunseră la palier.

— Îmi doresc să mai fi avut sacii de dormit, spuse Luke în timp ce o aşeza cu grijă pe piatra rece şi lua bagheta luminoasă de la ea. Cum te simţi?

— Ca şi cum ar prăji cineva un ewok aici, îi zise Mara. Dar mai bine. Foloseşti pe mine trucul ăla de calmare a durerii?

— Din toate puterile, spuse Luke, ţinând bagheta între dinţi şi scoţându-i jacheta. Nu este nici pe departe eficient pe altcineva pe cât este pe tine însuţi, adăugă el, vorbind cu bagheta în gură, în timp ce împăturea jacheta şi i-o strecura sub cap pe post de pernă.

— Ştiam că mai era ceva pentru care ar fi trebuit să mai rămân la Academie ca să învăţ, zise ea, şuierând printre dinţi când Luke îi puse bagheta pe piept şi începu să îndepărteze cu mare grijă marginile arse ale pânzei din jurul rănii.

— Nu cred că faci un curs rapid de iniţiere.

— De obicei îmi place să predau lecţia asta mai încet. Lui Luke îi zvâcni buza. Au.

Mara se uită la umăr şi, brusc, îşi dori să n-o fi făcut.

— „Au” nici măcar nu începe să o descrie, îi spuse ea, fiindu-i un pic cam rău în timp ce îşi întorcea privirea cu hotărâre. Arsura era mult mai urâtă decât crezuse.

— Cred că tocmai am ajuns la concluzia că o să îmi lipsească trusa medicală mai mult decât sacii de dormit.

— Nu te da bătută tocmai acum, o linişti Luke.

Degetele lui îi mângâiau pielea de pe umăr şi de pe gât; şi, în timp ce o făceau, durerea scăzu iar.

— E bine, zise Mara închizând ochii.

— Te pun într-o transă de vindecare, explică Luke, cu o voce care părea ciudat de îndepărtată. Poate fi mai înceată, dar uneori este la fel de eficientă ca o bactacuvă.

— Sper că este unul dintre acele momente, murmură Mara. Dintr-odată se simţea foarte obosită.

— Încă un minunat truc Jedi pe care va trebui să mi-l arăţi cândva.

— Noapte bună, Luke. Nu uita să mă trezeşti dacă băieţii răi vin să strice petrecerea.

— Noapte bună, Mara, spuse Luke încet.

Încet şi inutil – deja adormise.

— *O să moară?* întrebă o voce neliniştită de lângă el.

Preocupat de rana Marei şi de pregătirea transei de vindecare, nu observase sosirea Copilului Vânturilor. Halal Maestru Jedi.

— Nu, o să fie bine, îl asigură Luke. Rana nu este gravă, iar eu am ceva abilităţi de vindecare.

Copilul Vânturilor veni ceva mai aproape, uitându-se fără să clipească la femeia întinsă lângă Luke.

— *A fost vina mea, Jedi Skywalker?* întrebă el într-un final. *Nu am deschis uşa destul de repede?*

— Nu, nu-i vorba de asta, îl asigură Luke. Nu are absolut nicio legătură cu tine.

— *Atunci qom jha-ii v-au dezamăgit.*

Luke se încruntă la tânărul qom qae. Având în vedere rivalitatea enervant de durabilă dintre cele două grupuri, s-ar fi aşteptat ca în judecata Copilului Vânturilor să se găsească o notă de condamnare sau, cel puţin, de superioritate arogantă. Însă nu simţea decât regret şi tristeţe.

— Poate, zise Luke. Dar s-ar putea să nu fie nici vina lor. S-ar putea ca Ameninţătorii să ne fi observat venirea şi să fi pregătit o ambuscadă. Şi nu uita că cei care trăiesc în peşteri, ca qom jha-ii, probabil că nu văd la fel de bine ca tine sau ca mine în camerele luminate.

Copilul Vânturilor păru să se gândească la asta.

— *Dacă Ameninţătorii au întins o capcană, ar putea veni aici în căutarea voastră.*

— S-ar putea, aprobă Luke. Dacă ştiu de locul ăsta, fireşte. S-ar putea să nu – tot praful de aici arată că încăperea nu a mai fost folosită de ceva vreme.

— *Totuşi, ar putea ştii chiar dacă nu cunosc,* îi aminti Copilul Vânturilor. *Prietenul tău aparat şi qom jha-ii aşteaptă şi păzesc jos. Nu ar trebui ca cineva să se ducă să aştepte şi să păzească sus?*

— Bună idee, aprobă Luke. Du-te şi spune-i Spărgătorului de Pietre să trimită doi dintre vânătorii lui să stea de gardă la următoarea ieşire de deasupra noastră.

— *Mă voi supune,* zise qom qae-ul, întinzându-şi aripile. *Dar nu va trebui să trimită decât unul. Îl voi însoţi eu.*

Luke deschise gura să comenteze; o închise la loc. Copilul Vânturilor avusese de suferit de pe urma dispreţului obişnuit al qom jha-ilor încă de când ajunseseră la peşteră. Acum ar fi putut face ceva folositor şi care nu ar fi fost, probabil, prea periculos.

— În regulă, Copile al Vânturilor. Mulţumesc.

— *Nu este nevoie de mulţumiri,* zise Copilul Vânturilor*. Este doar ce este drept pentru mine să fac pentru Jedi Skywalker.* Îşi întinse gâtul pentru a-i arunca Marei o ultimă privire. *Şi pentru iubita lui însoţitoare.*

Întinzându-şi aripile, zbură în întunericul scării, lăsând ultimul comentariu să răsune neplăcut în mintea lui Luke. Iubită însoţitoare, însoţitoare. Iubită...

Se uită la Mara, trăsăturile ei familiare fiind transformate în zone puternic contrastante de umbră şi lumină de către raza baghetei. Iubită...

— Nu, murmură Luke pentru sine.

Nu. Îi plăcea Mara, cu siguranţă. Chiar foarte mult. Era deşteaptă şi descurcăreaţă, cu o tărie mintală şi emoţională pe care se putea baza, plus cu un umor ascuţit şi cu o lipsă de respect care provocau un contrast înviorător faţă de veneraţia automată şi negândită pe care prea mulţi oameni o aveau pentru el în ultima vreme. Fusese un aliat de nădejde în momente foarte grele şi periculoase, rămânând alături de el, Han şi Leia chiar şi atunci când restul ierarhiei ostile a Noii Republici îi declarase nedemni de încredere.

Şi, poate cel mai important lucru, era puternică şi capabilă în Forţă, cu abilitatea de a-i împărtăşi gândurile şi emoţiile într-un fel în care chiar şi un cuplu atât de unit ca Han şi Leia nu reuşea să o facă.

Dar nu o va iubi. Nu-şi putea asuma acest risc. De fiecare dată în trecut când îşi permisese luxul de a ţine atât de mult la o femeie, acesteia i se întâmplase ceva îngrozitor. Gaeriel fusese ucisă. Callista îşi pierduse abilităţile Jedi şi, în cele din urmă, îl părăsise. Lista tragediilor părea uneori nesfârşită.

Totuşi, dacă teoria Marei era corectă, toate aceste dezastre se întâmplaseră în timp ce el era încă sub efectele întârziate ale atingerii lui de partea întunecată. Oare acum lucrurile aveau să fie diferite? Ar fi putut fi altfel?

Scutură hotărât din cap. Nu. Putea să încerce toată logica din lume – putea găsi motiv după motiv pentru care şi-ar fi putut permite să mai aibă iar astfel de sentimente. Dar nu acum. Nu cu Mara.

Deoarece, atârnând ca un spectru întunecat deasupra tuturor acestor lucruri, era acea viziune pe care o avusese abia cu o lună în urmă pe Tierfon. Cea în care îi văzuse pe Han şi pe Leia în pericol; în care îi văzuse pe Wedge, Corran şi escadrila Vagabond în focul bătăliei; cea în care se văzuse pe sine însuşi pe balconul de pe Cejansij de unde avea să fie dus mai apoi la Talon Karrde şi avea să afle despre dispariţia Marei.

Şi în care o văzuse pe Mara înconjurată de pietre zimţate şi plutind nemişcată într-un ochi de apă. Cu ochii închişi; cu braţele şi picioarele inerte. Ca moartă.

Se uită iar la ea, cu o durere surdă în inimă. Poate că acesta era destinul ei, sfârşitul vieţii ei pe care Luke nu l-ar fi putut împiedica. Dar până când acest lucru era dovedit, îşi va da şi viaţa, dacă va fi nevoie, pentru a nu-l lăsa să se întâmple. Şi dacă o parte din sacrificiu era să o ţină departe de umbra influenţei distructive a părţii întunecate pe care o avusese asupra atâtora, atunci va trebui să facă acest sacrificiu.

Dar deocamdată cea mai mare nevoie a ei era de a fi vindecată. Şi aceasta nu cerea nicio jertfă, doar timp şi atenţie.

— Noapte bună, spuse el din nou, ştiind că ea nu-l putea auzi.

Din impuls, se întinse şi o sărută uşurel pe buze. Apoi, întinzându-se lângă ea pe piatra rece, îşi aşeză capul lângă al ei pe un colţ al jachetei lui împăturite şi îşi puse mâna pe pieptul ei, astfel încât vârfurile degetelor să poată atinge zona din jurul umărului ars. Intrând într-un fel de semi-transă pentru a-l ajuta să se concentreze, se întinse către Forţă şi se apucă de treabă.

18

Îi luă câteva minute, dar în cele din urmă Wedge îi găsi pe ceilalţi la o cafenea mică în aer liber la jumătate de stradă distanţă de biroul de înregistrare a traficului spaţial.

— Aici eraţi, zise el pe un ton uşor acuzator, în timp ce se lăsa să cadă în cel de-al treilea scaun de la masă.

— Care-i problema? întrebă Moranda, sorbind din lichiorul verde-albăstrui pal, care-i fusese tovarăş permanent la cafenea încă de când o cunoscuseră. Ţi-am zis că o să fim pe stradă.

— Ai dreptate... ar fi trebuit să ghicesc că te referai la locul ăsta, replică Wedge, aruncând o privire acră băuturii. Nu crezi că ai început cam devreme?

— Ce, asta? întrebă Moranda, ridicând paharul şi rotindu-l în lumina dimineţii. Asta nu-i nimic. Oricum, ai

avea tu inima să-i refuzi unei bătrâne una dintre ultimele plăceri care i-au mai rămas?

— Scuza asta cu „bătrâna” începe să se cam uzeze.

Wedge îşi îndreptă atenţia spre Corran şi cana cu băutură aromatică pe care o ţinea între palme.

— Şi tu ce scuză ai?

Corran ridică din umeri.

— Îi ţin companie. Să înţeleg că cercetarea sosirilor navelor a mers prost?

— N-a mers deloc, mârâi Wedge, uitându-se urât la cana lui Corran. Acum, că stătea să se gândească, o băutură părea o idee bună. Dar după acel discurs moralizator nu prea mai putea să cheme un droid şi să comande ceva...

Lângă el avu loc o mişcare, şi o mână mecanică îi puse în faţă o cană, vărsând mai întâi câteva picături, după străvechiul şi iritantul obicei bothan.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Am comandat-o când te-am văzut venind, spuse Moranda. Ne-am gândit că după ce ai avut de a face cu birocraţia bothană s-ar putea să vrei ceva mai tare decât o ciocolată fierbinte.

Wedge se strâmbă. Se terminase cu şarmul măreţ al conducerii.

— Mulţumesc, zise el, luând o înghiţitură.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Moranda. Nu te-au lăsat să vezi dosarele navelor care au aterizat?

— Nu fără cincisprezece forme de autorizare, îi spuse Wedge. E o nebunie. Ba chiar mai mult, având în vedere că tot ce se află pe listele alea este, teoretic, o informaţie publică. Dacă aş fi vrut să stau la astroport şi să notez numele fiecărei nave care soseşte, aş fi putu să o fac.

— Devin agitaţi, murmură Corran, învârtindu-şi cana. Sunt îngrijoraţi că Răzbunare ar putea începe să îi lovească pe cei mai buni clienţi ai lor.

— Oricum, nu are rost să te pui cu birocraţia, zise Moranda. Hai să ne gândim logic la asta.

Wedge o invită cu un semn din mână.

— Te ascultăm.

— În regulă. Moranda luă o înghiţitură. Cred că suntem cu toţii de acord că dacă cineva vrea să dezafecteze generatorul de scut din Drev'starn, un atac frontal iese din discuţie. Doar dacă nu aduc cu ei un lansator de torpile protonice portabil, clădirea este prea bine apărată.

— Ceea ce înseamnă că vor fi nevoiţi să se bazeze pe un subterfugiu, aprobă Corran. Până acum este destul de evident.

— Nu mă grăbi, îl dojeni Moranda. Acum, putem presupune că nu vor reuşi să cumpere pe nici unul dintre tehnicieni sau dintre cei care lucrează înăuntru. Dar cum ar fi să-i planteze ceva unuia dintre ei?

— Cum ar fi o bombă? întrebă Wedge cu îndoială. Nu cred. E un spaţiu mare acolo jos. Orice bombă destul de puternică pentru a produce stricăciuni serioase ar fi găsită cu uşurinţă.

— În plus, dacă au ceva creier, îi pun pe muncitori să îşi schimbe hainele înainte de a intra în zonele în care se află generatorul, adăugă Corran. Asta îi apără şi de monitoarele de spionaj care i-ar putea fi strecurate cuiva.

— Deci muncitorii ies din discuţie, zise Moranda. Cum rămâne cu diferitele circuite subterane care aduc apă şi energie?

— Nu există conducte de apă, spuse Wedge gânditor. Se presupune că apa şi hrana sunt aduse de afară şi că sunt scanate de trei ori împotriva

contaminării. Se uită la Corran. Totuşi, cu energia este cu totul altă poveste.

— S-ar putea să ai un fir, aprobă Corran, încruntându-se în timp ce bătea încetişor cu degetele în masă. Fiecare generator de scut ar trebui să aibă sursa lui de energie autonomă. Dar este numită sursă de rezervă, ceea ce implică faptul că principala sursă de energie este exterioară.

— De unde aflaţi toate astea, apropo? întrebă Moranda. Sper că nu din propaganda bothană.

— Nu, le-am scos din dosarele militare ale Noii Republici, îi zise Wedge. Din păcate, ce avem noi cam duce lipsă de detalii.

— Secretomanie paranoică tipic bothană, mârâi Moranda. Nu cred că aveţi vreo idee unde se află reţelele.

— Nici măcar o bănuială, îi spuse Corran.

— Ei, atunci ăsta e al doilea lucru pe care trebuie să îl facem, zise Moranda. Să obţinem planurile complete ale clădirii.

Corran îşi arcui o sprânceană.

— Sper că nu te aştepţi să ni le dea bothanii pe tavă.

Moranda pufni.

— Fireşte că nu, spuse ea. De aceea zic că este al doilea lucru pe care trebuie să îl facem. Nu putem să vizităm clădirea arhivelor de construcţii în timpul zilei.

Wedge avu un schimb de priviri cu Corran.

— Clădirea e deschisă doar ziua, observă el cu grijă.

— Exact, zise Moranda zâmbind încurajator. Te prinzi repede.

Wedge se uită iar la Corran.

— Corran?

Celălalt făcu o grimasă, dar apoi ridică din umeri.

— Avem nişte ordine, îi aminti el lui Wedge. Şi astea nu sunt doar de a-i apăra pe bothani, ştii.

— Cred că da, spuse Wedge fără tragere de inimă. Se terminase cu şarmul conducerii; se terminase chiar şi cu conducerea. Totuşi, Moranda avea dreptate. Din păcate.

— Deci, dacă ăsta-i al doilea lucru pe care trebuie să-l facem, care-i primul?

— Mă gândeam să obţinem transmisiunile făcute de aici în ultimele câteva zile, zise Moranda. Dacă Răzbunare pune la cale ceva, probabil că grupul lor trebuie să dea raportul din când în când.

Wedge căscă gura.

— Vrei să mergi să verifici traficul de comunicaţii? Ai habar cât de multe se fac pe planeta asta?

— Tocmai de aceea nu o să îşi facă griji în privinţa asta, spuse Moranda veselă. Se vor gândi că nu o să fie nimeni atât de nebun să caute în toate astea.

— Cei de faţă se exclud, evident.

— Ei, fireşte. Moranda ridică o mână. Acum, staţi o clipă, nu este aşa de rău pe cât pare. Putem elimina transmisiunile de la corporaţiile majore sau cu reputaţie solidă – chiar dacă una dintre ele este implicată, nu ar trimite nimic în nume propriu. De asemenea, putem să eliminăm şi orice mesaj necriptat, şi orice mesaj de peste, să zicem, cincizeci de cuvinte. Ar trebui să obţinem ceva rezonabil.

Wedge se încruntă.

— De ce mesajele de peste cincizeci de cuvinte?

— Cu cât este mesajul mai scurt, cu atât este mai greu de decriptat, explică Corran, părând la fel de nedumerit ca şi Wedge. E unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat la SecCor. Întrebarea mea este de ce ne mai chinuim să îl găsim, dacă tot nu o să putem să-l citim?

— Ca să aflăm unde se duce, desigur, zise Moranda terminându-şi lichiorul. Tipii de la capătul ăsta n-au decât să fie cât de precauţi vor; dar dacă au un contact prost pe linie, tot putem să-i prindem. Tot ce ne trebuie este un sistem probabil şi pot să-i trimit pe oamenii lui Karrde peste ei de la celălalt cap.

— Tot pare o nebunie, declară Wedge, privindu-l pe Corran. Tu ce crezi?

— Nu e o nebunie mai mare ca cea de a intra în clădirea arhivelor de construcţii după ora închiderii, arătă Corran.

— Mulţumesc că mi-ai adus aminte, suspină Wedge. Sigur, să încercăm. Doar să fie în stare calculatorul de pe naveta noastră de aşa ceva.

— Dacă nu, cel de pe nava mea se descurcă, îl asigură Moranda ridicându-se în picioare. Haide, să trecem la treabă.

***

— Căpitane?

Nalgol se întoarse de la întunericul de nepătruns din faţa distrugătorului spaţial imperial Tiranic.

— Da?

— Legătură radio de la echipa de şoc, domnule, zise Oissan, şeful contrainformaţiilor, oprindu-se în poziţie de drepţi şi înmânându-i căpitanului un datapad.

— Mă tem că nu o să vă placă.

— Zău, spuse Nalgol, aruncându-i lui Oissan o privire lungă şi dură în timp ce lua datapadul. Având în vedere orbirea Tiranicului, era, fără îndoială, plăcut să primeşti aceste scurte rapoarte de la echipa de şoc a contrainformaţiilor imperiale de pe Bothawui. Dar, pe de altă parte, orice transmisiune secretă, chiar şi una inocentă, trimisă unei balize de legătură lipsite de importanţă, nu făcea decât să-i mai dea un indiciu

inamicului. Cât despre posibilitatea ca acea transmisiune potenţial periculoasă să conţină veşti proaste...

Mesajul era, ca întotdeauna, scurt. Suntem la zece zile de încheierea punctului de iniţiere. Vom reface programul.

— Zece zile? Nalgol îşi mută privirea ameninţătoare de la datapad la Oissan. Ce-i prostia asta cu zece zile? Raportul de acum două zile spunea că vor mai fi doar şase zile.

— Nu ştiu, domnule, zise Oissan. Toate mesajele către noi trebuie să fie scurte...

— Da, ştiu, i-o tăie Nalgol, încruntându-se iar la datapad. Încă zece zile în această beznă blestemată. Exact ce-i lipsea echipajului acestei nave iritate.

— Ar face al naibii de bine să informeze Bastionul mai bine decât pe noi.

— Sunt sigur că aşa fac, domnule căpitan, spuse Oissan. Paradoxal, poate, este mult mai sigur să trimiţi o transmisiune lungă pe o frecvenţă comercială prin HoloNet decât să trimiţi una radio, pe rază scurtă, până la noi.

— Cunosc destul de bine teoria comunicaţiilor, mulţumesc, zise Nalgol glacial. Un om prudent, se gândi el întunecat, ar fi găsit un mod de a se retrage rapid după ce ar fi adus astfel de ştiri. Fie Oissan nu era atât de prudent pe cât crezuse Nalgol întotdeauna, fie era şi el destul de iritat pentru a căuta un motiv de ceartă cu căpitanul său.

Sau aceasta făcea parte dintr-o evaluare privată a stării psihice a căpitanului său.

Oricât i-ar fi plăcut să o nege, Nalgol trebuia să accepte că lipsa de ocupaţie şi izolarea începeau să-l afecteze şi pe el.

— Eram doar îngrijorat ca întârzierea să nu afecteze planurile Bastionului, îi spuse el celuilalt, forţându-se să

îşi păstreze calmul vocii. De asemenea, aş vrea şi eu să ştiu cum naiba au pierdut şase zile întregi dintr-un program de două luni.

Oissan ridică din umeri.

— Fără să ştiu exact ce trebuie să facă ei acolo, nici nu mă pot aventura să ghicesc, spuse el corect. În această situaţie, vom fi nevoiţi să ne bazăm pe judecata lor. Ridică uşor sprâncenele. Şi pe geniul Marelui Amiral Thrawn, desigur.

— Desigur, murmură Nalgol. Întrebarea este dacă toţi înfierbântaţii ăia înarmaţi din jurul lui Bothawui vor fi în stare să se abţină încă zece zile înainte de a începe să tragă. La cât a mai ajuns numărul navelor de luptă?

— Ultimul raport de la nava-sondă se află în înregistrarea aceea, domnule, zise Oissan făcând un semn din cap către datapad. Dar cred că numărul actual este de o sută douăsprezece nave.

— O sută douăsprezece? repetă Nalgol, încruntându-se în timp ce deschidea raportul. Iată-l: o sută douăsprezece. Nu se poate, insistă el.

— Ba da, domnule, îl asigură Oissan. Au venit treizeci şi una de nave de luptă, se pare că toate în ultimele zece ore.

Nalgol cercetă lista. Şi era un grup bine echilibrat: paisprezece nave diamale şi d'fariene pro-bothane contra şaptesprezece nave ishori anti-bothane.

— Incredibil, spuse el clătinând din cap. Extratereştrii ăştia nu au altceva mai bun de făcut?

Oissan pufni încet.

— Din ştirile pe care le aduc navele-sondă, dacă nu suntem îngropaţi în de trei ori mai multe nave este doar pentru că Noua Republică chiar are lucruri mai bune de făcut, zise el. Dar nu vă faceţi griji, am încredere în corpul diplomatic al Noii Republici. Sunt sigur că vor păstra calmul până când vom fi gata de atac.

— Sper, spuse Nalgol încetişor, întorcându-şi iar privirea spre bezna de afară. Deoarece după toată această aşteptare, dacă nu apuca să tragă în pleava asta rebelă şi iubitoare de extratereştri, avea să fie foarte furios.

Chiar foarte furios.

***

Soneria enervant de veselă de la „Exoticalia Pet Emporium” sună, iar Navett ieşi din camera din spate la timp pentru a-l vedea pe Klif închizând uşa după el.

— Văd că afacerile merg perfect, zise el privind în jur prin magazinul fără clienţi în timp ce mergea către tejghea printre şirurile de cuşti cu animale.

— Exact cum îmi place mie, spuse Navett, sprijinindu-se într-un cot de tejghea şi făcându-i semn celuilalt către un scaun. Ai trimis mesajele?

— Da. Klif trecu pe lângă el şi se aşeză pe un scaun. Dar nu cred că o să le placă vreunul.

Navett ridică din umeri.

— Să ni se alăture. Va fi neplăcut şi pentru noi... va trebui să prelungim data de livrare pentru cei trei mawkreni. Dar nu prea avem ce face. A fost ideea bothanilor, nu a noastră, să se apuce să îşi ţină tehnicienii încuiaţi în clădirea scutului câte şase zile în şir.

— Da, zise Klif cu greu. Nu cred că se aşteaptă cineva să ne trimitem bombiţele cu ceas cu următorul schimb înainte ca acesta să intre în tură.

— Stai liniştit, îl calmă Navett. Acoperirea noastră e foarte sigură, iar lui Horvic şi lui Pensin nu o să le strice să mai spele o vreme vasele pentru ho'dini. Putem să mai rezistăm şase zile fără probleme.

— Poate că nu, spuse Klif posomorât. Ghici pe cine am zărit la centrul de comunicaţii când verificam mesajele.

Navett miji ochii.

— Doar nu pe cele două personaje din armata Noii Republici?

— În carne şi oase şi de două ori mai fudule, aprobă Klif cu o mişcare din cap. Şi aveau companie: o bătrână cu o mantie cu glugă care părea să se descurce mai bine decât ei. Cineva de la limită, fără îndoială.

Navett se scărpină pe obraz.

— Crezi că ea le-a recuperat portofelele de la hoţii bothani?

— Bine, acum aveau portofelele la ei, spuse Navett. Deci aş zice că da, probabil ea a fost.

— Hm. Nişte personaje din armata Noii Republici împreună cu o hoaţă de la limită. Primeau sau trimiteau ceva?

— Nici una, nici alta, îi spuse Klif. Scoteau o listă cu toate transmisiunile făcute de aici în ultimele cinci zile.

— Interesant, zise Navett, bătând uşurel darabana cu degetele în tejghea. Analiză?

— Sunt pe urmele noastre, mârâi Klif. Sau, cel puţin, ştiu că mai e cineva aici. Ridică o sprânceană. Şi, bănuiesc ei, are legătură cu generatorul de câmp din Drev'starn, altfel nu ar fi petrecut atât timp pe aici.

— Recomandare?

— Îi omorâm, spuse Klif direct. La noapte.

Navett se uită pe lângă el la vitrina din capătul opus al magazinului, privind sutele de trecători şi zecile de vehicule care treceau în grabă. Drev'starn era un oraş extrem de aglomerat, pe care prezenţa navelor de luptă de deasupra îl făcea şi mai agitat. Oamenii şi extratereştrii se grăbeau peste tot...

— Nu, zise el încet. Nu sunt pe urmele noastre. Nu încă. Bănuiesc ei că se pune ceva la cale, dar nu sunt siguri. Nu, cel mai bine pentru noi acum este să rămânem ascunşi şi să nu le atragem atenţia.

Klif îşi ţuguie buzele, dar dădu din cap aprobator, în silă.

— Tot nu-mi place chestia asta, dar tu eşti şeful. Poate că nu vor decât să dea de Răzbunare; şi nu o să caute un grup atât de mare într-un magazinaş de animale de companie.

— Bună idee, aprobă Navett. Chiar ne-am putea gândi să înscenăm o altă revoltă pentru ei dacă ni se pare că ajung prea aproape. Dacă eşti pregătit de o altă reprezentaţie.

Klif ridică din umeri.

— Două revolte pe Bothawui ar putea însemna că ne forţăm norocul, zise el. Dar pot să pornesc una, dacă este nevoie.

În cealaltă parte a încăperii, unul dintre animale chiţăi de două ori şi apoi tăcu. Probabil că unul dintre mawkrenii borţoşi gemea în somn, hotărî Navett. Ar fi fost bine să se apuce să le facă injecţiile alea, dacă nu voia să aibă o grămadă de şopârle minuscule care să-i mişune printre picioare cu şase zile înainte de a avea nevoie de ele.

— Nu îmi doresc decât să ştim cine sunt oponenţii noştri, comentă el.

— Poate că putem afla, spuse Klif scoţând un datapad. I-am urmărit până la astroport şi la nava lor. Se dovedeşte că este un Pacificator Sydon MRX-BR excedentar.

Navett se strâmbă. Pacificatorul fusese vehiculul de cercetare preferat al Imperiului, capabil să caute noi lumi şi să le ofere o lovitură devastatoare la nevoie. Considerat de Noua Republică a fi prea provocatoare

pentru sensibilităţile delicate ale fiinţelor primitive înspăimântate, utilizarea lui fusese încetată repede. Încă un semn, dacă mai era nevoie, de cât de mult se destrămau lucrurile de la Endor.

— Ai vreun nume?

— Şi un cod de înregistrare, zise Klif, dându-i datapadul. Este nava femeii, din păcate – ea a deschis-o – dar tot putem să-i verificăm prin ea.

— Excelent, spuse Navett luând datapadul. Expresul Degetelor Iuţi, ha? Pare a fi nava unei hoaţe de buzunare, bine. Un nume cochet pentru o hoaţă cochetă.

Îi dădu datapadul înapoi.

— Pe undeva prin Drev'starn trebuie să existe un birou al Navelor şi Serviciilor. Găseşte-l şi vezi ce obţii.

— Aha, zise Moranda din alcovul minuscul pentru calculator al navei. Ei, ei, ei.

Aşezat în sala de lângă alcov, Wedge îşi luă ochii de la sculptura-contur scumpă de pe peretele din faţa lui şi gândurile de la meditaţia asupra felului în care Moranda ar fi putut ajunge în posesia unui astfel de trofeu.

— Ai găsit ceva? întrebă el.

— S-ar putea, spuse Corran. Cu braţele încrucişate şi sprijinit de perete, se uitase peste umărul Morandei în ultimele două ore.

— Trei mesaje, toate scurte şi criptate, au fost trimise în ultimele cinci zile. Se uită la Wedge. Ultimul e din dimineaţa asta.

— De când din dimineaţa asta? întrebă Wedge ridicându-se şi îndreptându-se spre ceilalţi.

— Cam cu zece minute înainte de a ajunge noi acolo, spuse Moranda, uitându-se la ecran. Cred că nu ar fi trebuit să zăbovim atât cu băutura aia. Păcat.

Wedge se strâmbă, simţind un gust amar. „Păcat” nu era nici măcar jumătate din asta. Cu Corran şi abilităţile lui Jedi, chiar ar fi putut să-l identifice şi să-l

prindă pe cel care le trimisese dacă ar fii fost acolo la timp.

Dacă.

— Unde s-au dus transmisiunile?

— Către sectorul Eislomi, zise Moranda. Mai exact, în direcţia staţiei de relee HoloNet Eislomi III.

Wedge îşi înăbuşi un oftat.

— Cu alte cuvinte, o fundătură.

— Aşa se pare.

— Totuşi, dacă deja au trimis trei mesaje, ar mai putea trimite şi altele, arătă Corran. Vocea lui era calmă şi controlată, fără vreo urmă de frustrarea sau dezamăgirea pe care Wedge ştia că trebuia să le simtă şi el pentru acest eşec parţial.

— În cel mai rău caz, putem să supraveghem locul.

— Pierdere de vreme, pufni Moranda. Dacă au vreun pic de minte, sunt în stare să detecteze un urmăritor de la şaizeci de paşi cu ochii închişi.

— Depinde cum e făcută urmărirea, replică încăpăţânat Corran. Şi de cine o face.

— Ce, tu? îl luă Moranda în râs, măsurându-l din cap până în picioare. Bine. Ca şi cum n-ai ieşi în evidenţă ca un soldat din trupele de şoc la o petrecere ewok.

— Parcă era ca un wookiee la o reuniune de familie noghri.

— Nu, nu... eşti destul de flexibil să le faci pe amândouă.

— Oh, mulţumesc, mârâi Corran. Mulţumesc foarte mult.

— Calmaţi-vă amândoi, îi întrerupse Wedge cu asprime. Corran are dreptate, Moranda... e nemaipomenit de bun la filaj. Oricum, şi Moranda are dreptate, Corran... n-avem timpul sau trupele necesare să acoperim toate transmisiunile care pleacă, chiar şi dacă am fi siguri că folosesc acelaşi centru.

— Cel puţin ştim cu siguranţă că operează cineva aici, observă Moranda. Asta e ceva.

— Nu prea mult, totuşi, mormăi Corran.

— Acum m-am gândit, zise Wedge ridicând vocea, că mai este o cale pe care nu am încercat-o. Presupunând că Răzbunare nu este locală... şi având în vedere sentimentul ei anti-bothan, cred că putem presupune că... trebuie să-şi fi găsit un loc în care să îşi stabilească sediul. Întrebare: unde?

Moranda pocni din degete.

— Un magazin. Trebuie să fie un magazin.

— Are dreptate, aprobă Corran, frustrarea şi mândria lui profesională rănită fiind dintr-odată uitate. Un apartament n-ar fi bun... e prea riscant să se tot perinde lumea pe acolo la ore nepotrivite. Cu un magazin, poţi să zici oricând că sunt livrări sau echipe de curăţenie.

— Şi, dacă lucrezi pentru altcineva, nu ai prea multă intimitate atunci când îţi trebuie, adăugă Moranda. Şi, ar trebui să fie ceva deschis destul de curând, şi probabil cât mai aproape de clădirea generatorului de câmp.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Wedge. Şi dacă oricum nu putem intra în clădirea arhivelor de construcţii decât mai târziu...?

— Ce mai aşteptăm? întrebă Corran desprinzându-se de perete şi îndreptându-se către trapă. Cineva din Drev'starn trebuie să aibă o listă a tuturor magazinelor nou deschise. Să-l găsim.

19

— Nu, spuse căpitanul Ardiff, împungând cu furculiţa pentru a accentua. Nu cred. Niciun pic.

— Dar programele de ştiri? replică colonelul Bas. Chiar şi blocaţi aici am obţinut, câte, cinci? Dacă treaba asta e o făcătură, e al kriffului de bună. Dacă-mi iertaţi limbajul, domnule, adăugă el cu întârziere, uitându-se ruşinat la Pellaeon.

— L-am iertat, colonele, zise Pellaeon, ascunzându-şi un zâmbet. Bas se căţărase în ierarhia piloţilor TIE şi ajunsese colonelul vânătorilor Himerei; şi, deşi încerca din greu să se integreze între oamenii, în general, mai cultivaţi care formau corpul ofiţerilor, limbajul mai necioplit din tinereţea lui ieşea periodic la suprafaţă.

Lui Pellaeon îi plăcea asta. Nu înjurăturile în sine, ci faptul că limbajul omului era un semn evident al opiniilor şi emoţiilor lui cinstite şi clare. Spre deosebire de unii dintre cei cu care avea de a face Pellaeon, Bas rareori încerca să îşi ascundă gândurile şi sentimentele în spatele vorbelor lunecoase şi politicoase.

— Sunt zvonuri, colonele, doar atât, spuse Ardiff clătinând din cap. Acceptă faptele: Thrawn a murit. Amiralul Pellaeon a fost acolo şi a văzut. Acum, dacă ăsta ar fi un truc...

Pellaeon îşi coborî ochii în farfurie şi împunse altă îmbucătură din brualkiul înăbuşit, detaşându-se mintal de discuţie. Era aceeaşi ceartă fără sfârşit, cu aceleaşi opinii şi speculaţii, care se tot purta pe navă de o săptămână, de când locotenentul Mavron se întorsese cu povestea presupusei apariţii a lui Thrawn în sistemul

Kroctar. Fiecare, de la Ardiff în jos, avea opinia lui despre; dacă era adevărat sau nu, niciunul dintre ei neputând să o dovedească celorlalţi, şi întreaga navă devenise încordată ca un arc întins prea mult.

Dar aşteptarea, cel puţin, era pe sfârşite. Îi lăsase generalului Bel Iblis o lună şi jumătate pentru a-şi face planurile, iar Himera se afla aici, la Pesitiin, de două săptămâni. În mod clar, indiferent de motiv, Bel Iblis nu venea.

Şi era vremea să plece acasă. Să se întoarcă în Imperiu şi pe Bastion. Şi, la diferite niveluri, să afle exact ce punea la cale Moff Disra. Va da ordinul de pregătire de plecare de îndată ce îşi va fi terminat masa. Dacă Bel Iblis nu sosea într-o oră după aceea...

—Domnule amiral Pellaeon, domnule căpitan Ardiff, aici este puntea, se auzi vocea maiorului Tschel din difuzorul popotei. Permiteţi să vă dau raportul.

Ardiff ajunse primul la buton.

— Sunt căpitanul, zise el. Amiralul este cu mine. Ce este?

— O navă tocmai a intrat în sistem, domnule, spuse Tschel cu vocea încordată.

Ardiff îi aruncă lui Pellaeon o privire tăioasă.

— O altă acţiune a piraţilor noştri?

— Nu cred, domnule, zise Tschel. Până acum, cel puţin, este doar o singură navă: un cargobot uşor YT-l300 puţin înarmat. Transmit o cerere de a veni la bord şi de a vorbi cu domnul amiral.

Pellaeon inspiră adânc.

— Transmisiunea are ataşat vreun nume? întrebă el.

— Da, domnule, spuse Tschel. Susţine că este înaltul consilier al Noii Republici Leia Organa Solo.

***

Cu patru vânători TIE zburând în poziţii de escortă de ambele flancuri, Şoimul se înălţă deasupra soarelui din depărtare, în umbra calei de andocare a distrugătorului spaţial.

— Ne-am angajat acum, spuse Elegos încet din scaunul de lângă Leia.

— Da, aprobă ea, cu mâinile pe manete, privind cum raza tractoare a Himerei îi trăgea în navă. Aşa este.

— Te deranjează? întrebă caamasul. La ce te gândeşti?

Leia făcu un semn, cu o mişcare rapidă a umerilor încordaţi.

— La un anumit nivel, fireşte că mă deranjează, îi zise ea. Riscurile sunt ceva ce o fiinţă raţională preferă întotdeauna să evite. Dar nu toate riscurile sunt rele. Una peste alta, ăsta e un risc bun.

Se întoarse pe jumătate şi încercă să zâmbească.

— Cât despre cealaltă parte a întrebării tale, tocmai mă gândeam că dacă 3PO ar fi fost aici, probabil că acum ar zice „Suntem sortiţi pieirii".

Elegos chicoti, un sunet caamas special.

— Foarte bine, spuse el. Nu ştiam prea multe despre tine, doamnă consilier, în afară de ceea ce am citit şi de ce am auzit de la alţii. Această călătorie, oricât de scurtă, a fost foarte instructivă. Indiferent ce va urma, mă voi considera întotdeauna onorat că am petrecut aceste câteva zile cu tine.

Leia inspiră adânc. Cuvintele în sine, luate separat, puteau fi privite ca având un sunet ameninţător. Însă rostite cu căldura liniştită a unui caamas, toate potenţialele sentimente de ameninţare sau frică dispăreau. Ceea ce ajungea la ea era curajul, speranţa şi hotărârea; o inspiraţie şi o putere care veneau nu atât de la Elegos, cât din rezervele ascunse în interiorul ei.

Rezerve pe care vorbele şi prezenţa lui reuşeau cumva să le extragă din ea.

Nu era de mirare, se gândi ea cu o durere surdă, că senatorul Palpatine, înfometat de putere, dorise să distrugă un popor atât de periculos.

La baza rampei, Şoimului aştepta o siluetă singuratică atunci când Leia şi cei trei începură să coboare: un bărbat cu părul alb, de înălţime potrivită, cu faţa brăzdată de vârstă, însă cu poziţia de drepţi de paradă a unui ofiţer de carieră. Îşi purta bine uniforma imperială, se gândi Leia; îşi purta chiar şi mai bine pe piept emblema de amiral al Flotei.

— Doamnă consilier Organa Solo, zise el plecând capul cu seriozitate când ea se apropie. Sunt amiralul Pellaeon. Bun venit la bordul navei Himera.

— Mulţumesc, domnule amiral, spuse Leia răspunzând cu aceeaşi mişcare. A trecut mult timp.

El se încruntă.

— Mă tem că sunt în dezavantaj, zise el. Nu ştiam că ne cunoaştem.

— Nu am fost prezentaţi oficial, îi spuse Leia. Dar îmi aduc aminte că tatăl meu mi-a atras atenţia asupra dumneavoastră ca fiind cel mai promiţător dintre ofiţeri în timpul Marii Adunări Alderaaniene anuale de la Pavilionul Regal când aveam zece ani.

Lui Pellaeon îi zvâcni buza.

— Îmi amintesc bine acele zile, zise el încet. Uneori, aş prefera să le fi uitat.

Ochii i se mutară asupra lui Elegos, care era în stânga Leiei.

— Poate doriţi să îmi prezentaţi restul delegaţiei dumneavoastră?

— Cu siguranţă, spuse Leia, trecând, pentru moment, peste statutul neoficial al grupului. Acesta este Elegos A'kla, împuternicit al Vestigiului Caamas.

Pellaeon zâmbii şters şi dădu din cap.

— Domnule împuternicit A'kla.

— Domnule amiral Pellaeon, zise Elegos, coborându-şi capul într-o plecăciune caamas.

— La dreapta mea se află Sakhisakh clan Tlakh'sar, continuă Leia, făcând un semn către noghriul de lângă ea.

Pellaeon îşi păstră zâmbetul, dar Leia simţea o nouă fragilitate în spatele lui.

—Desigur, spuse amiralul. Alderaanian, caamas şi noghri. Trei fiinţe cu cele mai bune motive de a urî Imperiul. Sakhisakh se mişcă...

— Nu suntem mânioşi pe dumneata, domnule amiral, zise Elegos cu calm înainte ca noghriul să poată vorbi. Nici nu simţim vreo animozitate împotriva popoarelor din Imperiu. Lumile noastre au fost distruse de mâna împăratului Palpatine, iar acum şi el este mort. A continua să alimentăm focurile urii nu ne va aduce nimic.

— Mulţumesc, domnule împuternicit, spuse Pellaeon. Vă apreciez generozitatea şi înţelepciunea. Ochii i se aţintiră scurt asupra lui Sakhi-sakh, apoi se întoarseră spre Ghent, care stătea neliniştit lângă Elegos.

— Şi dumneata, domnule, ce nedreptate anume reprezinţi?

— Eu? întrebă Ghent tresărind. Oh, nu. Eu nu fac parte din acest grup. Adică... eu sunt doar sintezorul care a reconstruit mesajul lui Vermel pentru generalul Bel Iblis.

Ultima urmă de zâmbet dispăru de pe faţa lui Pellaeon.

— Cum adică, l-ai reconstruit? rosti el. Colonelul nu a prezentat mesajul în persoană?

— Mă tem că nu a ajuns atât de departe, zise Leia. Conform spuselor generalului Bel Iblis, corveta lui a fost

interceptată de un distrugător spaţial în timp ce se apropia de Morishim.

Ochii lui Pellaeon căpătară o privire ucigătoare.

— Interceptată şi distrusă?

— Nu, cel puţin nu atunci, spuse Leia. Distrugătorul spaţial a tras nava în cala de andocare şi apoi a scăpat.

— Înţeleg.

Pentru un moment, Pellaeon rămase nemişcat, uitându-se în gol, cu o figură dură şi aproape crudă, cu emoţiile atinse de o furie clocotitoare.

Leia îşi întinse Forţa, încercând să citească dincolo de această emoţie şi întrebându-se dacă ar trebui să întrerupă tăcerea sau să îl aştepte pe el să o facă.

Elegos preluă decizia.

— Înţeleg că domnul colonel Vermel v-a fost un prieten apropiat, comentă el încet.

Ochii şi atenţia lui Pellaeon reveniră.

— Sper că încă mai este, zise el. Dacă nu, cineva o să plătească amarnic pentru moartea lui.

Expiră.

— Dar aţi venit să vorbim despre pace, nu despre răzbunare. Dacă doriţi să mă urmaţi, am pregătit o încăpere în afara calei de andocare.

— Aş prefera să discutăm la bordul navei mele, dacă nu vă supăraţi, spuse Leia. Din păcate, gărzile mele de corp insistă asupra acestui lucru.

Pentru o fracţiune de secundă, în emoţiile lui Pellaeon se simţi o pâlpâire de nesiguranţă, chiar de frică. Dar apoi teama se şterse, iar el surâse din nou.

— Fireşte, aveţi mai mulţi noghri la bord, zise el aruncând o privire la Şoimul care se profila deasupra lor. Fără îndoială că ne urmăresc chiar acum, cu armele pregătite.

— Nu vă paşte niciun pericol, domnule amiral, interveni Elegos. Decât dacă îl aduceţi dumneavoastră la bord.

Pellaeon făcu un semn spre rampă.

— În acest caz, doamnă consilier, accept. Vă rog, luaţi-o înainte.

Un minut mai târziu, Leia, Pellaeon şi Elegos stăteau în jurul mesei

de joc a Şoimului – un loc dureros de nepotrivit pentru o astfel de ocazie însemnată, se gândi Leia un pic jenată, dar singurul de pe navă în care puteau sta cu toţii confortabil. Sakhisakh, fără să comenteze, ocupase o poziţie de gardă de unde putea urmări atât discuţia lor, cât şi rampa. Ghent, tot fără comentarii, se dusese la consola tehnică a Şoimului şi îşi făcea de lucru cu calculatorul.

— Voi trece direct la subiect, doamnă consilier, zise Pellaeon, uitându-se în trecere la Ghent şi la noghri. Războiul care a început în urmă cu douăzeci şi ceva de ani este, practic, încheiat... iar Imperiul a pierdut.

— De acord, spuse Leia. Această opinie este împărtăşită şi de alţii în Imperiu?

Un muşchi de pe faţa lui Pellaeon zvâcni.

— Sunt sigur că cetăţenii imperiali obişnuiţi au acceptat acest adevăr de ceva vreme, zise el. Doar conducerea a fost cea care s-a agăţat de speranţa că inevitabilul ar putea fi, cumva, împiedicat.

— Iar acum această conducere este de acord cu noi doi şi cu cetăţenii obişnuiţi?

— Da, spuse Pellaeon. Fără plăcere, însă da. Am fost autorizat de cei opt Moffi rămaşi să încep negocierile de pace cu Noua Republică.

Leia simţi un nod în gât. Ascultase mesajul lui Vermel; venise la bord şi îl văzuse pe Pellaeon

aşteptând-o singur... Însă doar acum părea cu adevărat real.

Pace. Cu Imperiul.

— Totuşi, aţi spus deja că Imperiul a pierdut, întrerupse Elegos tăcerea. Ce mai este de negociat?

Leia îşi îndreptă umerii, trimiţându-i o mulţumire tăcută lui Elegos pentru că îi amintise subtil care era datoria ei aici. Reprezenta Noua Republică şi nu putea admite ca nada emoţională a păcii să o împiedice să vadă realităţile intelectuale dure ale situaţiei.

— Domnul împuternicit A'kla are dreptate, zise ea. Ce aţi câştiga dintr-un tratat de pace este evident. Ce am câştiga noi?

— Poate că ceea ce am câştiga noi nu este atât de evident pe cât credeţi, spuse Pellaeon. Până la urmă, Noua Republică se luptă cu agitaţii interne şi există toate indiciile că problemele se vor agrava.

Se uită cu subînţeles la Elegos.

— Câţiva dintre Moffi, de fapt, cred că sunteţi pe punctul de a vă prăbuşi într-un război civil total din pricina acestui subiect Caamas. În mijlocul unei astfel de anarhii, rămăşiţele Imperiului ar putea trece neobservate cu uşurinţă. Atunci, de ce să ne mai umilim cu un tratat de pace?

Leia îşi simţi gura uscată. Era o întrebare foarte bună.

— Dacă aţi crede cu adevărat că suntem în pragul autodistrugerii, nu aţi mai fi aici, arătă ea.

— Poate, zise Pellaeon. Poate că doar nu cred că cei mai aprigi oponenţi ai Imperiului vor uita de noi. Se opri. Sau poate că aş putea împiedica acel război civil.

Leia se încruntă.

— Cum?

— Mai întâi aş vrea să afirm ce ar dori Imperiul să fie inclus în orice tratat dintre noi, spuse Pellaeon. Vrem ca

graniţele noastre să fie confirmate şi acceptate de Coruscant, cu garantarea dreptului de liberă trecere şi de liber schimb între lumile noastre şi cele ale Noii Republici. Fără hărţuire; fără lupte la graniţă; fără presiune propagandistică împotriva noastră.

— Cum rămâne cu ne-umanii care trăiesc sub conducere Imperială? întrebă Sakhisakh. Trebuie să acceptăm şi să fie folosiţi doar ca sclavi?

Pellaeon clătină din cap.

— Imperiul care odată înrobea şi exploata fiinţele cu raţiune a murit, îi spuse el noghriului. Dominaţia umană a lui Palpatine s-a transformat demult în cooperare totală între toate fiinţele dintre graniţele noastre.

— Toţi supuşii voştri recunosc acum că sunt egali? întrebă Leia.

— Probabil că nu, recunoscu Pellaeon. Dar, odată ce vom avea siguranţa unui tratat de pace, oricărui sistem imperial care va dori să se alăture Noii Republici i se va oferi această şansă.

Ridică sprâncenele.

— De asemenea, ne vom aştepta ca sistemelor dintre graniţele voastre care ar dori să se realăture Imperiului să li se permită să facă această alegere, cu aceleaşi garanţii de siguranţă şi de liber schimb aplicate şi lor.

Sakhisakh scuipă o înjurătură noghri.

— Ce popoare ar fi atât de nebune, încât să vă dea vouă libertatea lor? întrebă el dispreţuitor.

— Ai fi surprins, zise Pellaeon. Libertatea, până la urmă, este un lucru foarte subiectiv şi relativ. Şi, după cum spuneam, nu mai suntem Imperiul pe care îl ştiaţi voi.

Noghriul mormăi iar pentru sine, dar tăcu.

— Fireşte, toate garanţiile de siguranţă vor funcţiona şi în cealaltă direcţie, zise Pellaeon, întorcându-

se înapoi spre Leia. Fără atacuri din partea forţelor imperiale; fără provocări; fără mercenari. Faţa îi zvâcni, aproape într-un zâmbet. Şi, desigur, dacă s-ar întâmpla să dăm peste vreo altă super-armă ascunsă de Palpatine, vom lucra împreună la dezamorsarea ei.

Leia îşi adună curajul.

— Şi cum rămâne cu super-arma pe care deja o folosiţi?

Pellaeon se încruntă.

— Ce super-armă?

— Cea care aproape ne-a învins o dată, zise Leia. Marele Amiral Thrawn.

Pellaeon strânse scurt din buze, iar Leia simţi valul de nesiguranţă şi

de teamă liniştită care trecu prin el.

— Nu ştiu, doamnă consilier. Habar nu am ce se întâmplă acolo.

Leia îi aruncă o privire lui Elegos.

— Cum adică?

— Întocmai cum vă spun, îi zise Pellaeon. În ultimele două săptămâni am stat aici la Pesitiin în aşteptarea generalului Bel Iblis şi m-am aflat sub un camuflaj total al comunicaţiilor începând cu câteva zile înainte de asta. Până cu o săptămână în urmă nici nu ştiam că se spune despre Thrawn că ar fi în viaţă.

Leia se încruntă, întinzându-şi Forţa către Pellaeon. Însă în gândurile sau emoţiile lui nu putea detecta nicio urmă de duplicitate.

— Spuneţi „se spune că este în viaţă”, domnule amiral, zise Elegos. Această exprimare implică faptul că nu credeţi că s-a întors?

— Nu ştiu ce să mai cred, domnule împuternicit, spuse Pellaeon. Cu siguranţă, am toate motivele să cred că a murit. Mă aflam pe puntea Himerei, lângă el, când s-a părut că a murit.

— Din nou, spuneţi ;s-a părut; că a murit, insistă Elegos. A murit sau nu?

— Chiar nu ştiu, zise Pellaeon suspinând. Thrawn era extraterestru, cu fiziologie extraterestră şi… clătină din cap. Chiar a fost văzut de cineva din Noua Republică? Cineva în ale cărui vorbă şi judecată să te poţi încrede?

— Prietenul meu, Lando Calrissian, a fost interceptat şi dus la bordul Neîndurătorului împreună cu senatorul diamal, spuse Leia. Amândoi susţin că a fost într-adevăr Thrawn.

— Neîndurătorul, murmură Pellaeon, încruntându-se. Nava lui Dorja; şi el este unul dintre cei care l-au cunoscut personal pe Thrawn. Este greu de crezut că ar putea fi uşor de păcălit. Sau, de fapt, că şi-ar risca nava fără un motiv extrem de bun.

Leia ezită; dar nu avea cum să o spună altfel.

— Mă gândesc, domnule amiral, că aceste discuţii ar putea fi premature, zise ea. Dacă Thrawn este în viaţă, atunci s-ar presupune că nu vă mai aflaţi la conducerea armatei imperiale.

— Dacă este în viaţă, mai mult ca sigur mă va uşura de comanda supremă, spuse Pellaeon pe un ton egal. Totuşi, în acest moment, acest lucru este irelevant. Armata este subordonată Moffilor, iar Moffii m-au autorizat să negociez acest tratat.

— Această autorizare nu va fi, totuşi, retrasă în cazul întoarcerii lui Thrawn? replică Leia.

— S-ar putea, recunoscu Pellaeon. Dar până când sunt informat de o astfel de decizie, îmi păstrez autoritatea.

— Înţeleg, murmură Leia, brusc văzându-l pe bătrânul amiral într-o altă lumină. Aflase despre revenirea lui Thrawn cu o săptămână în urmă; însă, în loc să se întoarcă repede pentru a afla mai multe, rămăsese intenţionat aici, sub un camuflaj de comunicaţii. Nu doar

pentru a-l aştepta pe Bel Iblis, ci pentru a se asigura că încă mai avea autoritatea de a negocia dacă şi când Bel Iblis va fi sosit. Pentru a porni avalanşa, poate dincolo de abilitatea Moffilor sau a lui Thrawn de a o opri cu uşurinţă.

Acesta nu era un joc sau, cel puţin, nu era un joc la care participa şi el. Amiralul Pellaeon, Comandantul Suprem al forţelor imperiale, dorea sincer pacea.

— Thrawn le-a spus ceva lui Calrissian şi senatorului diamal? întrerupse Pellaeon meditaţia Leiei. Presupun că au fost lăsaţi să plece... foarte puţini oameni scapă pur şi simplu de pe un distrugător spaţial imperial.

— De fapt, în anumite privinţe, mesajul lui a fost asemănător cu al dumneavoastră, zise Leia. I-a avertizat că Noua Republică se îndreaptă spre autodistrugere şi şi-a oferit ajutorul pentru evitarea acestui lucru.

— Luaţi în calcul oferta lui?

— Din păcate, metoda propusă de el a fost considerată drept inacceptabilă de către Senat, spuse Leia. A dorit să vorbească între patru ochi cu liderii bothani şi din aceste conversaţii să afle cine a sabotat scuturile caamase.

— Interesant, zise Pellaeon, frecându-şi gânditor bărbia. Mă întreb cum nişte simple discuţii cu ei ar putea duce la asta. În afară de cazul în care şefii clanurilor chiar ştiu adevărul.

— Ei susţin că nu, spuse Leia. Şi, având în vedere ameninţarea crescândă la adresa întregii specii bothane, cred că ne-ar fi oferit această informaţie dacă ar fi avut-o.

— Aţi sugerat că şi dumneavoastră aţi putea avea o modalitate de a preveni războiul civil, îi aminti Elegos amiralului. Aţi dori să o dezvoltaţi?

Leia simţi cum Pellaeon îşi îndepărtă atenţia de la gândurile lui.

— Sunt sigur că v-aţi gândit că această criză ar putea fi rezolvată dacă aţi găsi versiunea completă a Documentului Caamas, zise el. În schimbul unor termeni favorabili de pace, Imperiul ar fi dispus să vă ofere o copie a acestui dosar.

Leia îi aruncă o privire lui Sakhisakh şi văzu reacţia subtilă a noghriului. Dacă se încadrau în program, Han şi Lando ar fi trebuit ca tocmai acum să caute acel document pe Bastion.

— Aşa, pur şi simplu? îl întrebă ea pe Pellaeon. Ni-l daţi aşa?

— Odată ce îl vom deţine, da. Se opri. Este, însă, o problemă. Dacă documentul există cu adevărat, se află în secţiunea Dosarelor Speciale a arhivelor, care este foarte bine închisă şi puternic criptată. Nu am cum intra în aceste dosare; nimeni dintre cei pe care îi cunosc nu poate. Dacă dorim să ajungem la document la timp, Noua Republică va trebui să ne împrumute un specialist de vârf în decriptări.

Din direcţia consolei tehnice se auzi un fel de bolborosit înecat. Ghent încă stătea cu faţa la panoul de control, dar spatele îi devenise dintr-odată rigid.

— Unde ar trebui să meargă? îl întrebă ea pe amiral, încă privindu-l pe Ghent. Pe Bastion?

—Nu, la baza Ubictorat de pe Yaga Minor, spuse Pellaeon. Comandantul de acolo îmi este prieten şi există o consolă de acces la calculator mai izolată pe care o poate folosi. Pe Bastion ar fi mult prea periculos.

Leia se uită la el, simţind brusc un nod în gât.

— Cum adică, periculos?

— Bastion este casa şi fortăreaţa unuia dintre cei mai vehemenţi adversari ai păcii dintre toţi oficialii Imperiului, zise Pellaeon încruntat, Moff Disra. De asemenea, pare a fi vârât până la gât într-un mic război

privat folosind bande de piraţi mercenari şi fonduri obţinute ilegal.

— Da, am observat toată activitatea piraterească, spuse Leia, luptându-se din greu să-şi păstreze calmul vocii. Han şi Lando pe Bastion... Nu credeţi că Moff Disra s-ar bucura să aibă un reprezentant al Noii Republici pe lumea lui?

Pellaeon pufni.

— Care să sape în dosarele private imperiale? Nu prea. Expertul dumneavoastră nu ar rezista acolo mai mult de şase ore înainte de a suferi vreun accident convenabil. Dar va fi destul de în siguranţă pe Yaga Minor.

— Mă bucur să aud asta, zise Leia uitându-se iar la Sakhisakh. Figura noghriului era rigidă şi pe ea se citea aceeaşi durere şi teamă pe care le simţea şi ea. Han pe Bastion, în inima fortăreţei unui Moff răzbunător...

— Ar fi posibil să ne oferiţi un astfel de expert? întrebă Pellaeon.

Cu un efort suprem, Leia îşi goni temerile.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu cred.

Pellaeon păru uimit.

— Nu credeţi?

— Nu, zise Leia uitându-se iar la consola tehnică. Ghent încă stătea cu faţa la panoul de control, însă îşi întorsese capul doar atât cât să poată urmări pe ascuns conversaţia din jurul măsuţei de joc.

— Poate mai târziu, după ce vom avea un acord oficial. Dar nu încă.

— Până când va exista un acord, s-ar putea să fie deja prea târziu, o avertiză Pellaeon. Navele noastre de cercetare obţin ocazional programe de ştiri, dar chiar şi din acestea ştim că situaţia din Noua Republică se înrăutăţeşte în mod clar. Chiar şi cu un expert sintezor, proiectul va lua ceva timp.

Se strâmbă.

— Şi mai există încă un factor. Bănuim că unul dintre agenţii lui Moff Disra ar fi putut să pătrundă deja o dată în acele Dosare Speciale. Nu ştim ce căuta, însă, în mod sigur, Documentul Caamas este o ţintă posibilă. Dacă întârziem prea mult şi reuşeşte să intre iar pentru a şterge dosarul, s-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul. Doar dacă acţionăm imediat...

— În regulă, îl întrerupse Ghent, rotindu-se brusc în scaun pentru a se întoarce cu faţa spre ei. În regulă, merg.

Leia clipi. Încă o dată, o luase complet prin surprindere.

— Nu vrei asta, zise ea. Ar putea fi periculos.

— Pericolul va fi foarte mic, insistă Pellaeon.

— Nu contează, spuse Ghent. Vocea îi tremura, dar bărbia nu i se mişca. Pe drumul de venire de la Coruscant, Elegos mi-a povestit tot ce s-a întâmplat cu lumea lui. A fost îngrozitor... toată lumea omorâtă, şi toate animalele. I-am urât pe cei care au făcut asta... chiar i-amurât. Şi i-amurât pe bothani pentru că au făcut să se întâmple asta.

Se uită la Elegos.

— Dar mi-a spus că ura nu este bună, că este unul dintre acele lucruri care îl răneşte mai mult pe cel care urăşte decât pe cel care este urât. Mi-a spus că poate exista dreptate fără ură şi pedeapsă fără răzbunare. Mi-a spus că suntem cu toţii responsabili pentru ce facem şi pentru ce nu facem, şi că nimeni nu ar trebui să plătească pentru crimele altuia.

O privi pe Leia în ochi.

— Sunt sintezor, doamnă consilier Organa Solo. Sunt un sintezor bun. Şi sunt răspunzător pentru ce fac şi pentru ce nu fac, aşa cum eşti şi tu, şi Elegos. Dacă pot fi de ajutor şi nu o fac, sunt la fel de vinovat ca oricine

altcineva. Dădu din mână neputincios. Nu sunt prea bun la astea, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Înţeleg perfect, îl asigură Leia. Şi oferta ta înseamnă foarte mult. Întrebarea este dacă îţi pot da voie să îţi rişti viaţa astfel.

— S-ar părea că răspunsul la o astfel de întrebare ar trebui să fie clar, doamnă consilier, zise Elegos. Ca Jedi, vi se pare calea cea dreaptă ca şeful de criptare Ghent să meargă pe Yaga Minor?

Leia îşi ascunse o grimasă. Încă o dată, percepţia caamasului intervenise, amintindu-i adevărata ei sursă de înţelegere şi de îndrumare.

Doar că, de data aceasta, acea sursă o părăsise. Sau poate că, mai corect, ea părăsise sursa. Indiferent cât de mult se întindea spre Forţă, nu putea vedea decât agitaţia propriilor ei temeri pentru siguranţa lui Han. Temeri pe care, până acum, reuşise să şi le ascundă; vina că îl lăsase – chiar şi încurajată de el – să calce pe o lume ostilă; indignarea şi furia că după toţi anii lor de sacrificiu, ea şi Han erau încă cei cărora, se părea, li se cerea întotdeauna să rişte totul pentru alţii.

Înfrânându-şi lacrimile, încercă să respingă valul de emoţii. Dar acesta rămase ca o apă agitată, înspumată, spărgându-se de mintea şi de spiritul ei.

Şi, aşa cum calmul Jedi îi scăpa, la fel se întâmpla şi cu orice speranţă de a vedea calea lui Ghent.

— Nu ştiu, recunoscu ea în cele din urmă. Se pare că nu reuşesc să văd nimic.

— Asta înseamnă că nu-i puteţi garanta siguranţa? întrebă Pellaeon încruntându-se.

— Niciodată nu este garantată siguranţa nimănui, domnule amiral, spuse Elegos. Nici chiar de către un Jedi. Zâmbii şters, cu o ciudată expresie melancolică. Deşi, fireşte, cei mai mulţi dintre noi ne parcurgem viaţa fără

nicio asigurare că drumul pe care ne aflăm este cel corect. Nicio asigurare în afară de cea a spiritului nostru.

— Elegos a tot vorbit despre astea de când am plecat de pe Coruscant, zise Ghent cu o slabă încercare de a rânjii. Cred că o parte din chestiile lui nobile s-au prins de mine.

Neliniştit, se ridică în picioare.

— Aceasta este calea cea dreaptă. Şi sunt pregătit. Când plecăm?

— Imediat, spuse Pellaeon, trăgându-se la marginea mesei şi ridicându-se în picioare. Voi alcătui o scrisoare de prezentare pentru generalul Hestiv şi îl voi detaşa pe unul dintre cei mai de încredere piloţi ai mei să te ducă pe Yaga Minor. Aruncă o privire la îmbrăcămintea lui Ghent. Cred că, de asemenea, o să îţi dau şi o uniformă imperială. S-ar putea ca Disra să aibă informatori pe Yaga Minor şi nu are rost să atragi atenţia aducând un civil într-o bază militară.

— Nu îl veţi duce dumneavoastră cu Himera? întrebă Leia.

Pellaeon clătină din cap.

— De îndată ce ne vom încheia discuţia, mă voi duce drept pe Bastion. Am nişte întrebări destul de precise la care Moff Disra îmi datorează nişte răspunsuri.

Leia înghiţi.

— Înţeleg.

— Atunci, cu permisiunea dumneavoastră, mă duc să pregătesc transportul şefului de criptare Ghent. Pellaeon îi surâse şters lui Ghent. Adică transportul domnului locotenent imperial Ghent. Urmează-mă, locotenente.

Trecând pe lângă Sakhisakh, se îndreptă spre ieşirea Şoimului.

— Sigur, zise Ghent pornind după el. La revedere, Elegos. La fel şi dumneavoastră, doamnă consilier.

— Mergi cu înţelepciune şi curaj, spuse Elegos grav.
— Forţa fie cu tine, adăugă Leia. Şi mulţumesc.

***

Căpitanul Ardiff aştepta pe puntea de la pupa când Pellaeon ieşi din turbolift.

— Şoimul Mileniului tocmai a ieşit din perimetrul de siguranţă şi a făcut saltul spre hiperspaţiu, raportă el.

— Bine, zise Pellaeon, uitându-se pe lângă el la videcran. În depărtare, vedea pâlpâirile slabe ale luminii soarelui reflectată de panourile vânătorului de escortă TIE care se întorcea la Himera.

— Şi locotenentul Mavron?

— El şi pasagerul său au plecat în urmă cu o jumătate de oră. Ardiff îşi arcui uşor sprâncenele. Pot să întreb...?

— Cum au decurs convorbirile? Pellaeon ridică din umeri. Cred că atât de bine pe cât merg discuţiile preliminare de obicei. Organa Solo nu este gata să angajeze Noua Republică pe un curs de acţiune doar în baza cuvântului meu, iar eu am spus, de asemenea, că nu pot accepta cuvântul ei drept garanţie pentru acţiunile viitoare ale Coruscantului. Deci, mai sunt multe dansuri verbale de făcut.

— Dar doreşte să discute.

— Doreşte foarte mult să discute. Pellaeon ezită. Cel puţin, despre majoritatea lucrurilor.

Ardiff se încruntă.

— Cum adică?

Pellaeon se uită iar la stele.

— Este ceva ce nu mi-a spus, zise el. Ceva important – măcar de asta sunt sigur. Dar ce este mai exact... clătină din cap. Nu ştiu.

— Poate informaţii private în legătură cu bothanii? sugeră Ardiff. Sau ceva mai personal? A mai avut

probleme pe Coruscant... se poate să fie pe punctul de a-şi pierde complet influenţa acolo?

— Sper că nu, zise Pellaeon. Problemele politice dintre ea şi Coruscant ar face acest proces mult mai dificil decât este deja. Ar putea respinge orice propunere doar pentru că a fost şi ea implicată.

— Sau ar putea să o sprijine pentru că a fost ea implicată, arătă Ardiff. Polarizarea pe care deja o vedem în privinţa subiectului Caamas s-ar putea răsfrânge şi asupra unui lucru ca ăsta.

— Aceasta este una dintre cele mai mari griji ale mele, aprobă Pellaeon întunecat. Pacea va fi respinsă de unii doar pentru motivul că inamicii lor politici o susţin.

Păşii pe lângă Ardiff pe pasarela de comandă.

— Însă cu toţii avem doar cărţile pe care ni le-a dat universul, spuse el. Dacă Organa Solo refuză să ne arate unele dintre ele, va trebui să jucăm aşa.

— Iar între timp, adăugă el, avem alte probleme de rezolvat. Stabileşte cursul spre Bastion, domnule căpitan. Este vremea ca Moff Disra şi cu mine să avem o discuţie lungă şi serioasă.

***

În faţa Şoimului, stelele explodară în linii, iar Leia se cufundă niţel în scaun.

— Crezi că a vorbit serios? întrebă ea, întorcându-se către Elegos.

Acesta ridică din umeri în stilul caamas, cu tot corpul.

— Cred că amiralul Pellaeon este sincer, zise el. După cum presupun că ştii cu mai multă siguranţă decât mine. Bănuiesc că întrebarea pe care vrei să o pui cu adevărat este dacă putem avea încredere în sinceritatea lui.

— Nu ştiu, spuse ea. Ai dreptate, nu simt niciun fel de duplicitate la Pellaeon. Dar cu întoarcerea lui Thrawn pe scenă... Clătină din cap. Elegos, la el nimic nu a fost niciodată cum părea. Te putea manipula să faci exact ce voia el, în ciuda faptului că ştiai că asta încerca. S-ar putea ca Thrawn să folosească această iniţiativă de pace a lui Pellaeon într-un scop cu totul diferit.

— De aceea nu i-ai zis că Han Solo se află pe Bastion? întrebă Elegos.

Leia îl privi fix.

— De unde ştii despre asta? întrebă ea. Nu ţi-am spus că Han s-a dus acolo.

Elegos ridică iar din umeri.

— Ai dat indicii, zise el. La fel şi noghri. Nu mi-a fost greu să le pun cap la cap. Ochii lui albastru pe verde o sfredeliră. De ce nu i-ai spus amiralului Pellaeon despre asta?

Leia se întoarse pentru a scăpa de privire, prefăcându-se că studiază indicatorul motoarelor Şoimului.

— Ştim că imperialii încurajează cel puţin o parte din violenţele care au loc în Noua Republică, zise ea, luptându-se cu uscăciunea pe care o simţea brusc în gură. Revolta de pe Bothawui, de exemplu – garda mea noghri a găsit dovezi că focurile de armă care au stârnit-o au venit de la o armă cu lunetă imperială rară.

— Interesant, murmură Elegos. Nici despre asta nu i-ai zis lui Pellaeon.

— Problema este că nu avem dovezi solide pentru nimic, spuse Leia, clătinând obosită din cap. Şi chiar dacă am avea... a te lupta cu Thrawn este ca şi cum te-ai lupta cu o umbră, Elegos. Nu este niciodată unde crezi tu, făcând ceea ce te aştepţi să facă. Tot ce face sunt cercuri în cercuri, în alte cercuri.

— Totuşi, nu poţi lăsa incertitudinea să te paralizeze, observă Elegos. Această cale îi permite să câştige din start. La un moment dat, bine sau rău, trebuie să acţionezi. Privirea lui părea să o străpungă. Trebuie să te hotărăşti în cine te încrezi.

Leia îşi înfrână lacrimile apărute brusc.

— Nu pot să am încredere în Pellaeon, zise ea direct. Nu încă. Dacă Thrawn dirijează întreaga operaţiune, Han ar fi un ostatic extrem de util sau o monedă de schimb. Nu puteam să risc să afle de la Pellaeon că Han este acolo.

— Dar ai avut destulă încredere în el, cât să-l laşi să-l ducă pe Ghent într-o situaţie care ar putea fi la fel de periculoasă, arătă Elegos.

— Ghent a vrut să se ducă, spuse ea, ştiind chiar în timp ce vorbea că un astfel de argument o punea pe un teren foarte nesigur. În plus, nu i-ar fi de niciun folos lui Thrawn.

— Poţi mai mult, doamnă consilier, zise Elegos, reproşul blând din vocea lui fiind o împunsătură în inima Leiei. Ghent ştie foarte multe despre tehnicile de criptare şi decriptare ale Noii Republici. Într-o stare de război, astfel de cunoştinţe ar avea o valoare imensă pentru Imperiu.

— Am mai discutat despre asta, îi aminti Leia, primele urme de mânie colorându-i sentimentul de vină care se agita în ea. Cine se credea acest caamas să-i spună ei ce e bine şi ce e rău să facă?

— Nu avem cum să evităm riscurile.

— De acord, zise Elegos. Şi nu sugerez că deciziile tale au fost neapărat greşite.

Leia se încruntă, mânia crescândă transformându-se în nesiguranţă bănuitoare.

— Ce sugerezi, atunci? întrebă ea.

— Că eşti îngrijorată deoarece ţi-ai folosit puterea şi autoritatea pentru a-ţi apăra soţul mai mult decât ai făcut-o pentru un străin, spuse Elegos. Că eşti îngrijorată că ai trădat încrederea care îţi este acordată în calitatea ta de înalt consilier, diplomat şi Jedi.

— Nu este obligată să-ţi răspundă, împuternicit A'kla, se auzi o voce aspră de noghri din spate lor.

Leia îşi întoarse capul pentru a-l vedea stând în uşa deschisă a cockpitului.

— Probleme? îl întrebă Leia.

— Nu, o asigură noghriul, înaintând şi luând poziţie în spatele ei. Am venit să raportez că nu ne urmăreşte nimeni şi că Barkhimkh închide sistemele de arme. Îşi întoarse ochii negri spre Elegos. Dacă ea alege să îşi apere clanul de pericol, asta nu te priveşte.

— De acord, spuse Elegos cu calm. După cum deja am zis, nu sunt aici să emit judecăţi.

— Atunci de ce insişti pe acest subiect? întrebă Sakisakh.

— Pentru că, după cum iarăşi am spus, ea însăşi nu este convinsă ca a făcut bine, zise Elegos întorcându-şi privirea spre Leia. Este important să se gândească bine la această problemă şi să ajungă la o concluzie, indiferent care. Fie de a-şi accepta deciziile ca fiind corecte şi de a continua, fie de a le recunoaşte greşite şi, de asemenea, de a continua.

— De ce trebuie să facă asta? întrebă Sakhisakh.

Caamasul zâmbii cu tristeţe.

— Pentru că este un înalt consilier, un diplomat şi un Jedi. Doar atunci când se va împăca cu sine însăşi va avea înţelegerea şi înţelepciunea de care vom avea nevoie cu toţii să ne bazăm în zilele ce vor veni.

Pentru un timp, niciunul nu vorbi. Leia se uita în gol la cerul pestriţ al hiperspaţiului care trecea în goană pe lângă ei, muşcătura puternică a ruşinii alăturându-se

restului de emoţii care se zbăteau în sufletul ei. Încă o dată, Elegos avea dreptate.

— Ar fi trebuit să fii Jedi, Elegos, spuse ea oftând în timp ce îşi desfăcea centurile şi se ridica din scaun.

— Nu am abilitatea unui Jedi de a atinge Forţa, zise Elegos, cu o urmă stranie de regret în voce. Şi totuşi, vorbeşti cu mai mare dreptate decât probabil crezi. Poporul meu are o legendă conform căreia, la începutul epocii lor, primii Cavaleri Jedi au venit pe Caamas pentru a învăţa de la noi utilizarea morală a puterii lor.

— Nu mă îndoiesc că această legendă este adevărată, spuse Leia, făcând semn către scaunul din care tocmai se ridicase. Sakhisakh, dacă preiei tu controlul aici, mă duc în cală. Trebuie să mă gândesc şi să meditez serios.

20

— Bună ziua, cetăţeni-învăţaţi ai Ordinului Imperial M'challa, şuieră salutul obişnuit al anticului droid de serviciu SE2 din spatele biroului de recepţie.

— Cu ce putem eu şi Biblioteca Imperială să vă ajutăm în această dimineaţă?

— Dă-ne o consolă de calculator, zise Han, stăpânindu-şi cu fermitate starea deja proastă. Deja se profila o zi caniculară şi umedă, iar el se simţea inconfortabil şi ca un prost să defileze pe străzile oraşului într-una dintre robele de învăţat tradiţionale M'challa pe care el şi ceilalţi le purtau încă de când sosiseră pe

Bastion. Ultimul lucru pe care şi-l mai dorea era să facă schimb de împunsături cu un droid SE2.

— Ne descurcăm singuri cu căutarea informaţiilor, mulţumesc.

— Desigur. Droidul se uită la el, apoi la Lando, apoi la Lobot. Privirea îi zăbovi asupra celui din urmă, ca şi cum s-ar fi întrebat de ce acesta îşi trăsese gluga atât de mult pe ochi într-o zi atât de călduroasă.

— Voi, cetăţeni, aţi mai fost aici, spuse el. În fiecare dintre ultimele trei zile, dacă memoria mea nu s-a degradat.

— Facem un studiu pe termen lung, interveni Lando mieros. Durează foarte mult.

— Doriţi ajutor? întrebă îndatoritor droidul. Avem câţiva droizi de cercetare şi replici de interfaţă disponibile pentru închiriere la un preţ nominal.

— Ne descurcăm singuri, îi zise Han, luptându-se din răsputeri să se abţină de la a-i striga droidului în faţa de metal. Tu, dă-ne o consolă, bine?

— Desigur, cetăţean-învăţat, spuse droidul amabil. Consola 47A. Mergeţi prin uşa dublă din stânga...

— Ştim unde e, zise Han, întorcându-se pe călcâie şi mergând cu paşi mari spre uşa indicată.

— Şi mulţumesc, adăugă Lando.

El şi Lobot îl prinseră din urmă pe Han chiar la uşa dublă.

— Crezi că poţi să atragi niţel mai mult atenţia asupra noastră? mârâi Lando când Han porni prin labirintul de cabine individuale şi de grup care umpleau camera imensă şi dintre care doar câteva erau ocupate.

— Poate ar trebui să dai cu droidul de câteva ori de birou... aşa ar trebui să reuşeşti.

— Multor imperiali nu le plac droizii, mârâi Han drept răspuns. Chiar şi învăţaţilor. Hai să o lăsăm baltă, da?

Lando nu răspunse, iar Han simţi o înţepătură de vinovăţie pentru că sărise aşa la prietenul lui. Până la urmă, Lando îi făcea o favoare doar pentru că era aici. Dar dispoziţia lui era deja prea proastă pentru ca vinovăţia să înainteze prea mult. Trei zile de mers pe vârfuri prin capitala imperială, de a fi obligat să suporte imperiali prefăcuţi, proprietari de cafenele care încearcă să te fure şi droizi SE2 idioţi, începuse să se sature de toate astea.

Mai ales, având în vedere cât de mult progresaseră în încercarea lor de a intra în secţiunea Dosarelor Secrete. Mai exact, deloc.

Ajunseră la Consola 47A şi Han trase un al treilea scaun de la o cabină nefolosită pentru a-l adăuga celor două aflate deja acolo.

— În regulă, zise Lando, activând câmpul de intimitate al cabinei în timp ce îl aşeza pe Lobot în faţa tastaturii, iar el lua loc în scaunul de alături.

— Ai contact bun cu Moegid?

Lobot răspunse aşezându-şi degetele pe taste. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, încet, începu să apese.

Mutându-şi scaunul lângă Lando, înăbuşindu-şi o remarcă sarcastică prin care nu ar fi rezolvat nimic şi care era probabil gratuită, Han se aşeză şi încercă să se liniştească. Poate că de data aceasta vor avea noroc.

***

Nava fu cufundată în tăcere aproape o oră până când Karoly se hotărî, încă o dată, că bănuise greşit.

Era supărător. Nu, de fapt, era enervant. Să ajungă până aici cu Solo şi Calrissian – să petreacă zile întregi îngropată de vie în acest compartiment pentru contrabandă înghesuit de sub secţiunea de zi elegantă a yachtului lui Calrissian – şi apoi nici măcar să nu-i

găsească pe Karrde şi pe Shada aşteptând la capătul acesta al călătoriei era înnebunitor.

Inspiră adânc în beznă, comandându-şi cu asprime să se calmeze. Poate Karrde şi Shada întârziaseră doar şi erau încă pe drum. Nu trebuia decât să aibă răbdare şi să îi aştepte.

Între timp, era clar că nu avea nimic de câştigat dacă stătea în gaura asta şi îşi plângea de milă. Întinzându-se deasupra, deschise zăvorul care ţinea trapa ascunsă şi trase cu grijă panoul într-o parte.

Pentru o clipă rămase nemişcată pe jumătate chinuită, ascultând la orice indiciu care i-ar fi putut arăta că ar fi fost auzită. Se ridică uşurel şi ieşi pe coridor, respirând adânc pentru a-şi scoate din plămâni aerul stătut al compartimentului.

Nu se vedea nimeni. Nu că asta ar fi fost o surpriză. Solo, Calrissian şi acel ciborg legat la biocalculator căruia îi spuneau Lobot plecaseră cu toţii împreună în acea dimineaţă, lăsându-l probabil pe verpin în locul lui obişnuit din camera de control de la pupa. Aceasta fusese procedura în fiecare zi de când aterizaseră aici şi nimic din frânturile de conversaţie pe care le auzise nu arătase că s-ar fi schimbat ceva din această rutină. Repede, se gândi să se strecoare la pupa pentru a încerca iar să-şi dea seama ce făcea verpinul, dar se hotărî să renunţe. Ultimele două încercări în această direcţie nu îi dezvăluiseră nimic util şi nu vedea vreun motiv pentru care să mai piardă timpul cu asta.

Ceea ce o făcea să se întrebe cu ce ar fi trebuit să-şi piardă timpul.

De fapt, nu erau prea multe variante. În ultimele trei zile îi urmărise pe Solo şi pe ceilalţi până la ceea ce droidul SE2 de la biroul de primire identificase drept o bibliotecă imperială. În primele două zile se furişase după ei înăuntru; ieri, plictisită să se mai holbeze prin ecranul

de intimitate ca să-i vadă apăsând butoanele calculatorului toată ziua, îi lăsase înăuntru şi plecase în cercetare pe lângă clădire şi prin vecini.

Acum, după ce se strecurase înapoi la bordul navei cu o noapte în urmă, verificase teoria conform căreia Shada s-ar fi putut întâlni, de fapt, cu verpinul, în timp ce Solo şi ceilalţi erau plecaţi. Dar şi asta căzuse... şi din ceea ce putea Karoly să vadă, rămăsese fără opţiuni. Având în vedere dovezile de până acum, Shada s-ar fi putut să nu mai vină deloc.

Iar acesta era un gând extrem de iritant. Ar fi însemnat că interpretase total greşit acea conversaţie dintre Solo şi Calrissian la care trăsese cu urechea şi că venise aici după thresheri verzi pe pereţi.

Orice ar fi însemnat ;aici;. Era în spaţiul imperial – măcar atât fusese evident din populaţia exclusiv umană chiar înainte de a zări prima uniformă a Securităţii Imperiale. Dar unde anume în Imperiu era, asta nu ştia.

Nu că ar fi contat prea mult, în afară de faptul că dacă Solo şi Calrissian ar fi reuşit să se descotorosească de ea, ar fi putut avea probleme să se întoarcă acasă. Puţin probabil, totuşi – din cum vorbiseră de dimineaţă, oricare ar fi fost scopul lor, încă erau departe de a-l atinge.

Totuşi, Karrde fusese pomenit în acea conversaţie, deci poate că era doar precaut. O altă recunoaştere rapidă în jurul bibliotecii, se hotărî ea, apoi îl va urmări pe Solo din nou, când îşi vor lua pauza de prânz obişnuită.

Şi poate că de data aceasta chiar vor vorbi ceva care să merite ascultat.

Strecurându-se pe coridor, atentă la orice sunet, se îndreptă spre trapă.

***

— Încă un raport de la noul tău Imperiu, excelenţă, spuse Tierce punând două datacarduri pe biroul lui Disra. Guvernele ruuriene v-au trimis o copie a tratatului complet dintre sistemele lor şi Imperiu.

— Sistemele? întrebă Disra luând datacardul şi uitându-se încruntat la el. Credeam că tratatul nostru e doar cu sistemul lor principal.

— Aşa era, zise Tierce cu îngâmfare. Se pare că mica noastră demonstraţie împotriva acelor Prădători diamali a convins trei dintre coloniile lor independente că vor să fie şi ele de partea învingătorului.

— Chiar aşa, spuse Disra uitându-se dintr-odată cu interes la datacard. Coloniile ruuriene independente erau eforturi reunite cu alte şase specii.

— Ceilalţi proprietari ai acestor lumi au fost de acord?

— Aşa se pare, zise Tierce. Tratatele vorbesc despre sistemele-colonie în întregimea lor, fără a menţiona anumite regiuni sau districte. Zâmbii. Fireşte, ruurienii sunt destul de buni la persuasiune.

— Nu sunt singurii, spuse Disra uitându-se în capătul celălalt al camerei unde Flim stătea cocoşat pe un scaun, uitându-se posomorât pe fereastră.

— Felicitări, amirale. Ai mai strâns trei sisteme.

Flim nu răspunse, iar Disra îşi simţi buza zvâcnind de dispreţ. Se părea că maestrul în deghizări încă era bosumflat.

— Nu-ţi face griji, zise Tierce urmărind privirea urâtă a lui Disra. O să treacă în curând şi peste asta.

— Că dacă nu, o să se afle curând tras în ţeapă pe undeva prin Spaţiul Necunoscut, mârâi Flim fără să se întoarcă. Chiar lângă voi doi.

Disra se uită la Tierce.

— Care-i problema?

— Nimic serios, spuse Tierce gonind subiectul maestrului în deghizări cu o fluturare de mână. E îngrijorat de nava aia extraterestră, atâta tot.

— Ah, zise Disra, zâmbind subţire. Da... misterioasa navă extraterestră pe care pilotul din celula în adormire o zărise şi o înregistrase lângă Pakrik Minor. Cum mai stăm cu asta, apropo?

— Analiştii trebuie să termine dintr-un moment în altul, îl asigură Tierce. Am sentimentul că ăsta s-ar putea să fie răspunsul, excelenţă.

Disra simţi un fior pe şira spinării.

— Chiar crezi că a fost Mâna lui Thrawn în nava aia?

— Ai văzut modelul, arătă Tierce. Pe jumătate vânător TIE, pe jumătate altceva. Da, cred că este Mâna lui Thrawn sau agentul lui ori altcineva trimis de căpitanul Parck. Oricum, cred că am reuşit, în cele din urmă, să momim ţinta să iasă la iveală.

Flim scoase un hârâit răguşit.

— Ca şi cum ai momi o Stea a Morţii, mormăi el.

— Cam exagerezi cu melodrama, amirale, spuse Tierce, răbdarea lui părând să fie pusă laîncercare. Oricine ar fi, sunt zece feluri în care îi putem împiedica să se apropie atât de mult, încât să îşi dea seama că eşti un fals.

— Şi dacă vor să ne salute? replică Flim. Ce o să zici atunci? Că am laringită? Că am plecat pentru o săptămână?

— Terminaţi, amândoi, îi întrerupse Disra când comunicatorul de pe biroul său începu să clipească. Asta s-ar putea să fie.

Porni comunicatorul.

— Moff Disra, zise el.

Bărbatul de pe ecran era între două vârste, cu privirea uşor mioapă a celui care a petrecut mulţi ani uitându-se în ecranul unui calculator.

— Colonelul Uday, excelenţă: Analiza Contrainformaţiilor Imperiale. Am raportul final privind înregistrarea pe care mi-aţi trimis-o.

— Excelent, spuse Disra. Trimite-l imediat.

— Da, să trăiţi, spuse Uday uitându-se în jos şi apăsând nişte butoane care nu se vedeau. O altă luminiţă de pe ecranul lui Disra începu să pâlpâie, arătând transferul.

— Din păcate, nu am putut afla prea multe despre navă, continuă Uday, ceea ce am găsit este acolo.

— Mulţumesc, zise Disra, încercând să nu pară prea nerăbdător. Cu cât mai repede putea să termine cu acest prost vorbăreţ, cu atât mai repede el şi Tierce puteau începe să citească raportul rând cu rând.

— Vei primi o citaţie pe ordinea de zi pentru munca ta.

— Dacă îmi permiteţi, excelenţă, mai întâi aş avea două lucruri de spus, zise Uday ridicând două degete.

— Sunt sigur că totul se găseşte în raportul tău, spuse Disra întinzându-se către butonul de oprire. Mulţumesc...

— Conform notei care a însoţit fişierul, înregistrarea a fost făcută de un vânător TTE lângă Pakrik Minor, zise Uday. Se dovedeşte că nu este adevărat.

Disra îngheţă cu degetul deasupra butonului.

— Explică.

— Fişierul este de fapt o compilaţie de două înregistrări diferite, spuse Uday. Una a fost făcută în sistemul Kauron, credem, cealaltă fie în sistemul Nosken, fie în Drompani. De asemenea, niciuna dintre ele nu a fost făcută de un vânător TIE.

Disra îi aruncă lui Tierce o privire atentă. Figura Gardianului Regal devenise de piatră.

— De unde ştii? întrebă el.

— Că nu provin de la vânători TIE? întrebă Uday. Profilele de senzori nu se potrivesc. Cred că prima a fost făcută cu un X-interceptor sau cu un A-interceptor, o navă de luptă bine înarmată a făcut-o pe a doua. Nu una a Noii Republici – semnătura de verificare nu corespunde. Colonelul ridică din umeri. Cât despre locul în care au fost făcute, asta am aflat cu uşurinţă după dispunerea stelelor din fundal.

Disra inspiră cu grijă.

— Mulţumesc, domnule colonel, spuse el. Ai fost de mare ajutor. Cum ziceam, se apropie o citaţie pe ordinea de zi.

— Mulţumesc, excelenţă, spuse Uday.

Disra apăsă butonul comunicatorului şi faţa colonelului dispăru.

— Ei, zise Mofful uitându-se iar la Tierce. Se pare că am fost minţiţi.

— Aşa este, spuse Tierce, cu o voce înceată şi cu o expresie dintr-odată ameninţătoare. Cred, excelenţă, că am fost trădaţi.

Disra înjură urât.

— Clona aia nenorocită. Afurisita aia de clonă. N-ar fi trebuit niciodată să avem încredere în ei. Thrawn n-ar fi trebuit niciodată să înceapă tâmpenia asta de proiect.

— Calmează-te, zise Tierce pe un dintr-odată tăios. Thrawn ştia foarte bine ce făcea. Şi nu uita că multe clone au murit luptând pentru Imperiu.

— Tot sunt o grozăvie, mârâi Disra. Vorbise cu clonele; le condusese în luptă; chiar le vânduse piraţilor Cavrilhu în schimbul preţioşilor vânători stelari, Pasăre de pradă, ai lui Zothip. Tot i se făcea pielea de găină când se gândea la ele.

— Şi nu poţi să ai încredere în ele.

— Putem să lăsăm o clipă trădarea clonelor şi pe Carib Devist? interveni Flim încordat. Mie mi se pare că

întrebarea ar fi de ce ne-a trimis o înregistrare falsă? Ce ar fi avut de câştigat?

Tierce inspiră adânc, forţându-se în mod clar să se calmeze.

— Într-adevăr, asta e întrebarea. Disra, cum a venit înregistrarea?

— La bordul unei navete de sondare de la staţia de contact a Ubictoratului de la Parshoone, îi spuse Disra. Trimisă de agentul de serviciu...

— Trimisă direct aici? îl întrerupse Tierce. Fără intermediari? Fără schimbări de curs?

— Nu, zise Disra, strângând o mână în pumn când, brusc şi cu întârziere, îşi dădu seama. Voiau să afle poziţia Bastionului.

— Şi au reuşit, spuse Tierce întunecat, având deja comunicatorul în mână. Aici maiorul Tierce de la Securitatea Capitalei: alertă totală. Posibili spioni în oraş; localizaţi-i şi puneţi-i sub supraveghere. Nu îi reţineţi încă – repet, nu îi reţineţi. Confirmarea de la Moff Disra trebuie să sosească.

Primi un răspuns şi închise.

— Trebuie să trimiţi o confirmare, excelenţă, zise el.

— Ştiu, spuse Disra, încruntându-se la el. Scuză-mă dacă par neobişnuit de încet azi; dar nu vrei să îi reţii? Spioni sau sabotori umblă liberi în oraşul meu şi tu nu vrei să-i reţii?

— Nu cred că sunt sabotori, zise Tierce. Până la urmă, se află aici cel puţin de vreo două zile şi n-a explodat nimic.

— Oh, asta e liniştitor, spuse Disra cu răceală. De ce nu vrei să fie reţinuţi?

— După cum adesea zicea Thrawn, în fiecare problemă se află o oportunitate. Tierce îşi întoarse privirea într-o parte. Mi-am dat seama că avem una extrem de interesantă aici.

Încruntându-se, Disra îi urmări privirea...

— Aţi face bine să nu vă gândiţi la ce cred eu că vă gândiţi, îi avertiză Flim, mutându-şi neliniştit ochii de la unul la altul.

— Fireşte că da, îl asigură Tierce. O echipă de spioni rebeli, confruntată cu Marele Amiral Thrawn în persoană? Ar fi apogeul reprezentaţiei tale.

— Adică ar fi lespedea de sub rugul meu funerar, replică Flim. Eşti nebun, Tierce? O privire dacă îmi aruncă şi o să ai un Mare Amiral martirizat.

— Ceea ce nu ar fi o idee chiar aşa de rea, mârâi Disra, tastând confirmarea alertei de securitate datte de maior. Tierce are dreptate – este ocazia perfectă de a-ţi demonstra omniscienţa.

— Abia aştept, spuse Flim acru, încrucişându-şi braţele.

— Calmează-te, amirale, zise Tierce împingându-l pe Disra mai încolo şi tastând pentru a obţine o grilă de cercetare.

— Îi localizăm în cincisprezece minute, iar în treizeci, toată treaba o să fie gata.

Se auzi un semnal dinspre ecran.

— Excelenţă?

Mormăind o înjurătură, Disra porni comunicatorul.

— Da, ce este?

Un bărbat tânăr, cu un aer serios, apăru pe ecran.

— Aici maiorul Kerf, excelenţă: controlul astroportului, se identifică el. M-am gândit că aţi dori să aflaţi că naveta a aterizat.

Disra îi aruncă lui Tierce o privire peste ecran şi răspunse ridicând din umeri.

— A cui navetă a aterizat?

— Credeam că ştiţi, domnule, zise Kerf părând un pic surprins. Zicea că se îndreaptă spre palat să vă vadă, am presupus...

— Lasă presupunerile tale, domnule maior, se răsti Disra. Cine e?

—Bine, este amiralul, domnule, bâigui Kerf. Ştiţi... amiralul Pellaeon.

***

Ospătarul de la cafeneaua în aer liber aşeză pe masă platoul cu felii de trimpian gătit în plasă, acceptă plata cu un fel de rânjet şi se îndreptă spre copertina sub care se afla barul.

— E o dulceaţă, ce să zic, mormăi Lando uitându-se urât după el.

— Probabil se gândeşte că învăţaţii M'challa habar n-au ce-i aia servire de calitate, aşa că lasă, spuse Han luând una dintre felii şi înmuind-o în sosul miasra gălbui, având grijă să nu-şi murdărească mâneca. În ciuda faptului că iar nu avansaseră deloc în această dimineaţă, se simţea mai bine ca mai devreme.

Lando, pe de altă parte, părea să se fi molipsit de proastă dispoziţie.

— Şi ce, asta înseamnă că banii noştri nu sunt buni? mârâi el. Îţi zic eu, Han, iar li s-a urcat la cap.

— Da, ştiu, spuse Han, luând o îmbucătură în timp ce se uita la oamenii care treceau grăbiţi pe străzile din jurul cafenelei. Se grăbeau la treburile lor, în pas vioi şi cu un optimism pe care probabil nu-l mai avuseseră de ani întregi. Şi nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama de ce.

Marele Amiral Thrawn se întorsese.

— Trebuie să înţeleagă faptul că încă sunt în inferioritate, arătă el cu gura plină. Le-au mai rămas, cât, o mie de sisteme?

— Nu-i prea mult, aprobă Lando, înhăţând şi el o bucată de trimpian şi întingând-o delicat în sosul miasra. Lobot, observă Han, fără să lase conversaţia sau

dispoziţia proastă să-l încetinească, ajunsese deja la a doua bucată.

— Dar nu ţi-ai da seama doar dacă te-ai uita la ei.

— Da, zise Han, uitându-se înjur. Oameni veseli, voioşi, încrezători că universul se va deschide iar şi că va ploua cu minuni. Era destul să îţi strice şi mai rău dispoziţia...

Se opri, uitând brusc de gustul acrişor al fripturii de trimpian pe care o avea în gură. Dincolo de trecători, traficul de vehicule se oprise momentan când un camion-speeder la jumătate de stradă distanţă se îndreptase către o rampă de încărcare. Iar într-unul dintre speederele de teren aflate la câţiva metri de cafenea...

— Lando, fii atent, şuieră el, făcând semn cu capul către vehicul. Speederul ăla de teren, decapotabil, verde închis. Tipul cu barbă blondă deasă?

Lando îşi trase marginea glugii pentru a vedea mai bine.

— Fir-aş un păstor jegos de nerfi, răsuflă el. Ăla nu-i Zothip!

— Sigur seamănă cu el, aprobă Han întunecat, luptându-se cu impulsul de a-şi strânge gluga un pic mai mult în jurul feţei. Căpitanul Zothip, şeful piraţilor Cavrilhu, şi una dintre cele mai rele forme de plevuşcă inteligentă pe care avusese vreodată ghinionul s-o întâlnească. Având în vedere recompensa pusă pe capul lui Zothip, n-ar fi trebuit să existe nicio planetă civilizată în toată galaxia pe care să-şi poată arăta faţa urâtă.

Şi totuşi, uite-l aici, în mijlocul capitalei imperiale, înghesuit într-un speeder de teren împreună cu cinci gărzi de corp la fel de urâte, strigând obscenităţi la camionul-speeder de parcă ar fi fost la el acasă.

— Aş zice că am descoperit legătura piraţi-Imperiu pe care Luke şi cu mine o căutăm de mult timp, mormăi el. Clone şi toate alea.

— Aş zice că ai dreptate, spuse Lando, roba provocându-i mâncărimi în timp ce îl trecea un fior. Sper că n-o să propui să-l urmărim ca să o confirmăm.

Han clătină din cap.

— Nici vorbă, amice, m-am încurcat cu el odată, demult. N-am nici cea mai mică dorinţă să încerc iar.

— Nici eu, zise Lando expirând zgomotos. Ştii ceva, Han? îmbătrânim.

— Da, mie-mi spui, zise Han. Haide, să mâncăm şi să ne întoarcem la bibliotecă.

Se uită la soarele strălucitor şi la cerul albastru, fără nori.

— Dintr-odată, acest oraş pare mult mai puţin prietenos decât în urmă cu cinci minute.

Camionul-speeder îşi termină manevrele, traficul se reluă, iar Solo şi ceilalţi îşi reluară masa.

Şi, punând o monedă de valoare mare lângă gustarea ei pe jumătate terminată, Karoly părăsi cafeneaua şi se strecură în şuvoiul de trecători. Brusc, ceva mai interesant decât Solo, Calrissian şi cercetarea lor de la bibliotecă îi atrăgea atenţia.

Ceva mult mai interesant.

Speederul de teren Kakkran, verde-închis, nu ajunsese la mai mult de o stradă distanţă, când găsi ce căuta: un Ubrikkian 9000 vechi şi uzat, nesupravegheat, parcat pe marginea străzii. Palmându-şi şperaclul

Mistryl sări în scaunul şoferului, apucă maneta de control cu o mână, iar cu cealaltă vârî şperaclul în spatele panoului de informaţii. Motorul porni huruind şi, aruncând o privire peste umăr, Karoly se vârî într-o deschizătură în şuvoiul de vehicule. Un privitor obişnuit n-ar fi văzut nimic ciudat; nu putea decât să spere că proprietarul nu va simţi lipsa speederului înainte de a-şi termina ea treaba cu el.

Intră şi ieşi din trafic până când ajunse destul de aproape de Zothip pentru a putea zări frecvent Kakkranul verde-închis. Clădirile care arătau mai oficiale, inclusiv cea care era reşedinţa guvernatorului local, se aflau pe terenul mai înalt din partea de nord a oraşului, în stânga lor. Dacă acea conexiune cu imperialii pe care o pomenise Solo era adevărată, piraţii ar fi trebuit să vireze în curând.

Dar, spre surprinderea ei crescândă, nu au făcut-o. În schimb, Kakkranul continuă spre est, cotind la nord doar după ce palatul rămase cu mult în urma lor. Ajunseră la periferia oraşului şi intrară între dealurile împădurite din partea de nord, iar Karoly se văzu nevoită să stea tot mai în spate pe măsură ce traficul scădea.

Piraţii schimbă drumurile încă de două ori, mergând tot mai departe spre nord, iar Karoly începu să regrete că nu reuşise să obţină o hartă a zonei. Drumul pe care se aflau părea să înconjoare oraşul, ceea ce pentru ea nu avea niciun sens, decât dacă încercau să ajungă în spatele palatului.

Încă se gândea la acest lucru când Kakkranul ieşi brusc de pe drum şi dispăru printre copaci.

Opri şi ea, coborând din Ubikkian şi intrând în pădure pe jos. Înaintase puţin când auzi în faţa ei zgomotul repulsoarelor care se opreau.

— Eşti sigur că aici e? auzi ea o voce aspră printre copaci. Nu seamănă cu nicio cale de scăpare din câte am mai văzut.

— Crede-mă, căpitane, îl asigură o voce mai cultivată. Am cercetat bine zona ultima dată când am fost aici.

Karoly zări o mişcare printre copaci, se îndreptă spre un tufiş pitic...

— Iată, zise bărbatul cultivat şi, când Karoly se lăsa pe vine în spatele tufişului, îl văzu pe unul dintre cei şase

piraţi întinzând o mână şi dând într-o parte crengile unui pom care creştea pe faţa stâncii.

— O gaură de şarpe tipic imperială.

Zothip mârâi, aplecându-se pentru a se uita înăuntru.

— Sunt două speedere de teren aici. Control, tunelul e destul de larg pentru ele?

— Cred că vom afla, spuse bărbatul cultivat. Grinner, porneşte-l,

Piraţii dispărură pe sub crengi, iar după un minut se auzi zgomotul

motoarelor repulsoare care porneau. Sunetul crescu, apoi se stinse în depărtare. Karoly numără până la zece, apoi se strecură până la copac şi pe sub crengile lui.

Se afla acum într-o încăpere mică, doar de două ori mai largă decât tunelul placat care se întindea printre dealuri, cu un mic speeder de teren Slipter parcat într-o parte. În depărtare se vedea lumina reflectată a celuilalt speeder care înainta iute prin tunel.

Folosind şperaclul, porni Slipterul, sperând ca vehiculul piraţilor să acopere zgomotul. Rotindu-se şi lăsând farurile stinse, porni în urmărire.

— Echipa de securitate opt raportează, spuse tânărul soldat de la monitorizarea comunicatorului cu o voce de o claritate militară. Trei suspecţi au fost observaţi într-un speeder de teren în faţa clădirii Timaris. Echipa de securitate doi raportează că doi suspecţi tocmai au intrat într-un magazin de bijuterii de la numărul paisprezece de pe strada Bleaker.

— Am informaţiile de la ambele echipe, adăugă soldatul de la unul dintre ecranele calculatoarelor. Acum fac identificarea.

— Îi va căuta în sistemul complet de dosare ale Flotei de pe Ompersan, excelenţă, explică locotenentul

de lângă Disra. Dacă au avut vreodată de a face cu Imperiul, feţele lor se află acolo.

— Foarte bine, locotenente, zise Disra uitându-se prin camera operativă întunecată cu un amestec de satisfacţie şi invidie. Satisfacţie, pentru că echipa de comandă pe care o instalase aici cu un an în urmă lucra cu acea viteză şi eficienţă care fuseseră odată mândria armatei imperiale. Invidie, pentru că nu lucra pentru el.

— Vreo propunere, domnule Amiral?

Stând în spatele consolei de monitorizare a comunicaţiilor, Thrawn ridică politicos din sprâncene. În lumina slabă, ochii lui păreau şi mai strălucitori ca de obicei.

— Propun, excelenţă, zise el, accentuând puţin cuvântul ;propun;, ca mai întâi să lăsăm echipa de analiză să-şi facă treaba. Nu avem nimic de câştigat dacă ne facem simţită prezenţa înainte de a şti cine sunt spionii.

— Poate că toţi sunt, replică Disra, plictisit brusc de condescendenţa politicoasă. Că se potrivea sau nu cu personajul – că era sau nu periculos – era vremea să îi mai taie din nas maestrului în deghizări.

— Coruscantul tot încearcă să afle poziţia Bastionului de mai bine de doi ani. Mă îndoiesc că ar irosi această informaţie obţinută cu greu trimiţând aici câţiva spioni.

Simţi privirea lui Tierce asupra lui şi dezaprobarea lui faţă de această provocare verbală. Dar sprâncenele albastru-închis ale lui Thrawn abia se ridicară, politicos.

— Ce sugeraţi, atunci, excelenţă? Că o echipă de sabotaj a fost trimisă pentru a dezafecta scuturile planetare în vederea unui atac major?

Disra se holbă la el, şocul făcându-l să uite de iritare pentru o clipă. Era exact acelaşi plan pe care îl desfăşurau ei împotriva bothanilor, pe Bothawui. În

numele Imperiului, ce îl apucase pe Flim să vorbească pe faţă despre asemenea lucruri aici?

Fu salvat din această zăpăceală de soldatul de la consola calculatorului.

— Raport de la Ompresan, domnule Amiral, anunţă acesta. Suspecţii au fost identificaţi. Cu toţii sunt cetăţeni imperiali.

— Foarte bine, confirmă Thrawn. Continuaţi căutarea. Excelenţă, sper că nu aţi uitat de întâlnire.

Disra se uită la ceas, abţinându-se să îi arunce o privire urâtă. Da, Pellaeon trebuia să sosească la palat în orice clipă. Şi, cu timpul scurt şi confuzia pe care o provocase remarca lui înţepătoare despre sabotori, maestrul în deghizări reuşise să respingă atacul verbal al Moffului fără a zice nimic din ce ar fi putut fi considerat o insubordonare.

Exact ce ar fi făcut şi adevăratul Thrawn. Disra presupunea că ar fi trebuit să fie satisfăcut.

— Mulţumesc că mi-aţi amintit, domnule Amiral, spuse el. Continuaţi. Şi anunţaţi-mă în clipa – în clipa – în care aflaţi ceva.

Se întorseseră la lucru de jumătate de oră când degetele lui Lobot se opriră brusc.

— Ce e? întrebă Han, iar mirosul de sos miasra din respiraţia lui pluti pe lângă urechea lui Lando când se întinse peste umărul lui.

— Am intrat?

— Nu ştiu, zise Lando încruntându-se la Lobot. Faţa acestuia îşi schimbase subtil expresia chiar când degetele i se opriseră. Şi mai important, modelul luminiţelor de pe panoul de frecvenţe al implantului său de ciborg se schimbase.

— Ceva i-a întrerupt contactul cu Moegid.

— Uh... oh, mormăi Han pentru el. Crezi că au dat de noi?

— Nu ştiu, spuse iar Lando, cercetând profilul lui Lobot şi întrebându-se dacă ar fi trebuit să încerce să-i vorbească. Ochii lui Lobot păreau să privească în gol, ca şi cum ar fi fost în transă ori s-ar fi gândit adânc.

— N-am mai văzut modelul ăsta de frecvenţă.

— Hm. Han se întinse şi îl împunse de probă pe Lobot în umăr. Nu primi niciun răspuns.

— Poate e o frecvenţă de rezervă?

— S-ar putea, aprobă Lando. Nu ştiam că au instalat o a doua frecvenţă de comunicaţii, dar pare logic. Aş vrea...

Brusc, modelul luminiţelor se schimbă iar.

— Atenţie, cârâi Lobot, vocea lui fiind o parodie stranie a glasului ca de insectă al unui verpin. Frecvenţele de securitate sunt foarte acttive.

— Moegid vorbeşte prin el, zise Lando, simţind o greutate în stomac. Din câte îşi amintea, Lobot şi Moegid nu mai făcuseră asta niciodată.

— Moegid, mă auzi?

Urmă o pauză lungă, ca şi cum ar fi avut loc un fel incomod de traducere în două sensuri.

— Da, spuse Lobot în cele din urmă. Aveţi grijă. Frecvenţele de securitate sunt foarte acttive.

— Ne-au dat de urmă, zise Han hotărât, ridicându-se în picioare. Haide, să plecăm de aici.

— Crezi că e o idee bună? întrebă Lando, uitându-se la scena uşor tulbure care se vedea prin câmpul de intimitate. Cel puţin aici vor trebui să vină până la noi ca să ne vadă feţele.

— Asta dacă nu găsesc un ecran la care să-l conecteze pe droidul ăla de acolo, spuse Han muşcător. Haide, ajută-mă cu Lobot – s-ar putea să nu fie în stare să meargă singur. Moegid, e cineva pe lângă navă?

Parcurseseră jumătate din drumul către uşă, ţinându-l pe Lobot de subţiori, când Moegid răspunse.

— Nimeni, îi asigură Lobot cu acelaşi cârâit de verpin. Instrucţiuni.

— Stai pe loc, îi zise Han. Ajungem cât de repede putem. Mai bine întrerupe şi transmisiunile cu Lobot.

— Şi nu atinge nimic, adăugă Lando. Dacă porneşti motoarele, în jumătate de minut au şi dat de tine.

— S-ar putea s-o fi făcut oricum, îl avertiză Han în timp ce îşi continuau drumul spre ieşire. Fac pariu că s-au prins că înregistrarea pe care eu şi Leia i-am dat-o lui Carib nu era făcută la Pakrik Minor. Tot ce au de făcut este să verifice dosarele cu navele care au ajuns după sondă.

— Asta dacă Moegid nu a intrat în calculatorul astroportului şi a schimbat data de sosire, mârâi Lando.

— Trebuia să facă asta?

— Trebuia să încerce. Nu ştiu dacă a reuşit sau nu.

Luminiţele de pe implantul lui Lobot se schimbară iar; şi, dintr-odată, la fel de brusc cum se trezeşte un somnambul, ciborgul se îndreptă în mâinile lor, pasul devenindu-i sigur.

— Trebuie să ne întoarcem cât mai repede, spuse Lando, dând drumul braţului lui Lobot şi strecurându-şi mâna sub mantie pentru a desface micul şi nedetectabilul aruncător de proiectile ascuns acolo. Bine, teoretic nedetectabil.

— Şi să sperăm ca ajungem acolo înaintea lor.

***

În faţă, luminile speederului de teren al piraţilor se opriseră pe loc. Karoly înţelese şi îşi opri şi ea repede vehiculul, întrerupând repulsoarele de îndată ce fu sigur să o facă.

Tocmai la timp. Chiar când geamătul repulsoarelor ei se stinse, auzi ultimele ecouri ale zgomotului făcut de celălalt vehicul care se oprea.

Luminile încă erau îndreptate înainte, în partea opusă ei. Sărind din speederul de teren, se îndreptă spre ele cu un mers înşelător de stângaci, care stabilea un echilibru între viteză şi linişte.

Nu că liniştea ar fi fost prea necesară. Zothip, mai ales, nu părea să îşi facă deloc probleme în privinţa gălăgiei.

— Gaură de şarpe tipic imperială, bubui vocea lui aspră, nefiresc de puternică în spaţiul închis al tunelului. Unde duce turboliftul ăsta?

— Cred că în palat, răspunse Control. Cel puţin el părea să facă efortul de a vorbi mai încet. Nu am…

— Atunci unde duce partea astalaltă a tunelului? interveni altcineva.

— Nu ştiu, zise Control răbdător. După cum începusem să spun, nu am fost aici.

Acum Karoly era destul de aproape pentru a-i vedea în lumina proiectată de speederul de teren.

— Am face bine să aflăm, mârâi Zothip. Grinner, cheamă turboliftul şi stai aici cu el când vine. Restul, hai la o plimbare.

Cei cinci plecară, trecând prin lumina speederului de teren. Zothip era în mijloc, încercuit de cele patru gărzi. Piratul rămas, Grinner, apăsă o dată pe butonul turboliftului, apoi se întoarse pentru a-şi privi camarazii care plecau.

Karoly ajunsese lângă speeder când sosi turboliftul. Se lăsă în spatele vehiculului, nemişcată, cu pistolul pregătit, atunci când Grinner se întoarse în poziţia din care ar fi putut-o vedea.

Dar cu farurile care îi băteau în faţă, nu avea cum să o zărească pe ea, ascunsă în umbră. Aruncă o privire în maşină, părând să îşi confirme că era goală, şi se întinse să apese butonul de oprire. Apoi, satisfăcut că îşi

îndeplinise ordinele, se întoarse pentru a aştepta revenirea lui Zothip.

Karoly îşi dădu seama că nu existau prea multe variante pentru ea în acest punct şi că cele pe care le avea nu erau prea acceptabile. Ar fi putut regla conturile Mistryl cu Zothip chiar acum şi aici, bazându-se pe surpriză şi pe antrenamentul ei pentru a recupera dezavantajul numeric. Dar din ceea ce auzise, se părea că între Zothip şi cineva din palat avea loc ceva foarte interesant. Se plănuia un asasinat, poate? Sau o lovitură de stat?

Nu că i-ar fi păsat în mod deosebit de ce li se întâmpla guvernatorilor imperiali. Sau soldaţilor ori Moffilor, în fond. Din partea Mistryl, cu toţii ar fi putut să se prăbuşească în flăcări. Dar dacă piraţii se furişau într-un palat guvernatorial de pe o lume imperială era destul de ciudat ca să îi provoace curiozitatea. Ridicându-se, se strecură în tăcere în spatele lui Grinner.

Cu atenţia îndreptată către tunel şi gândindu-se la cine ştie ce, acesta nu auzi nimic. Trecând prin spatele lui, având grijă să nu intre în raza vederii lui periferice, Karoly se strecură în turbolift.

Era, după cum ghicise din câte zărise, un turbolift militar, probabil recuperat de pe un cuirasat. Şi, cum se întâmpla cu aceste modele, uşa pe care tocmai intrase avea un corespondent în partea opusă a lui.

Nu fusese folosită în ultimul timp; măcar atât putea spune dintr-o singură privire. Însă, tot dintr-o singură privire, nu se părea că ar fi fost închisă.

Nu putea afla decât într-un singur fel... şi timpul pentru a face acest test era acum. Din depărtare se auzeau ecourile paşilor şi, când se uită înapoi la uşă îl văzu pe Grinner dispărând în acea direcţie când înaintă prin tunel spre piraţii care se întorceau.

Îi luă doar cinci secunde pentru a-şi scoate ghearele de căţărare din geanta de la şold, a le deschide, a şi le prinde bine de mâini şi a le strecura vârfurile în crăpătura dintre uşile închise. Strângând din dinţi, începu să le deschidă.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Trase mai tare, folosindu-şi muşchii antrenaţi de Mistryl; şi, cu o bruscheţe care o luă prin surprindere, uşile se desfăcură, alunecând uşurel şi aproape fără zgomot în pereţii laterali.

Spre deosebire de lift, puţul lui nu fusese luat de nicăieri. Fusese săpat în stâncă, având doar un cadru uşor care susţinea echipamentul de tractare şi repulsor care antrena sistemul.

Spaţiul dintre grilaj şi lift era minim, dar potrivit. Ieşind pe uşă se întoarse iar pentru a fi cu faţa la cuşca liftului, găsi o priză de picior pe buza cadrului uşii şi prinse uşile.

Le trăsese aproape de tot când Zothip apăru pe după colţ şi intră în ascensor.

Împietri, renunţând să le mai tragă, cercetând acum exteriorul cuştii liftului. Dacă Grinner observa că uşile erau crăpate mai mult decât înainte, avea să aibă probleme. Dar Grinner nu se remarcase prin spirit de observaţie până acum, iar ea oricum nu mai avea ce face. Mai important era faptul că dacă nu găsea un mod de a se ţine, avea să rămână în urmă.

Nu găsea prize de mână potrivite, ceea ce însemna că trebuia să îşi facă ea unele. Aşteptând până în clipa când unul dintre piraţi intră în lift, îşi înfipse ghearele de căţărare în grilajul din spatele a două dintre panourile luminoase. Abia apucase să se prindă bine, când simţi vibraţia provocată de închiderea uşilor, şi porniră.

— Deci, ce era la capătul tunelului? auzi ea vocea lui Grinner prin crăpătură.

S-ar fi aşteptat ca răspunsul să vină de la Zothip, dar se auzi vocea lui Control.

— Un fel de apartament, zise el. Destul de frumos decorat.

— Era cineva înăuntru? întrebă Grinner.

— Acum nu, spuse Control. Dar oricine o fi locuind acolo îi place să aibă propriul lui scaun de căpitan al unui distrugător spaţial.

— Ce? mârâi Grinner. Pe faţa lui Vader, de ce ar vrea cineva aşa ceva?

— Foarte bine, zise Control ştrengăreşte. Ai înţeles întrebarea. Acum, dacă am avea şi răspunsul, am avea perechea completă.

— Nu-mi place asta, tună Zothip. Deloc nu-mi place. Joacă ceva foarte ascuns şi mie nu-mi place asta.

— Orice-ar fi, o să aflăm în curând, îl asigură Control. Totuşi, s-ar putea să vrem să intrăm cu puţin mai multă linişte decât te-ai gândit.

— Oh, o să intrăm în linişte, promise Zothip ameninţător. Nu-ţi face griji. N-o să audă nimic.

21

Parcurseseră cinci străzi – cu patru mai multe decât se gândise Han că vor putea – când totul începu să iasă la iveală.

— Han? murmură Lando pe când cei trei se grăbeau pe o stradă aglomerată împreună cu alţi trecători. Speederul ăla de teren de securitate de acolo, din dreapta, tocmai a încetinit.

— Ştiu, spuse Han încruntat, trăgând cu ochiul pe după marginea glugii de învăţat. Din câte vedea prin

geamurile curbate, în vehicul erau doi bărbaţi. Tineri ageri, după cum arătau, fără îndoială înarmaţi până în dinţi.

— Asta e al câtelea, al treilea care se uită la noi?

— Cam aşa, oftă Lando. Unde or fi Luke şi trucurile lui Jedi când ai nevoie de ei?

— Luke sau Leia, adăugă Han, dorindu-şi din tot sufletul să nu o fi contrazis cu atât succes să vină în această călătorie. S-ar fi putut să fi fost observaţi mult mai repede; dar, cel puţin, când s-ar fi întâmplat ar fi avut un Jedi alături.

— Acum se întoarce... ne-au dat de urmă, da.

— Ei, nu te da bătut încă, zise Lando aruncând iute o privire înjur. Încă ai o poziţie oficială în Noua Republică am putea să cădem la o înţelegere cu ei. Mai ales dacă ştiu cum reacţionează Leia când cineva din familia ei intră în bucluc.

— Ca atunci când vreunul dintre copiii ei e răpit sau când soţul ei e bătut măr? mârâi Han, simţind cum se înroşise.

— Nu asta am vrut să spun, protestă Lando.

— Oricum, mersi, zise Han uitându-se înjur, căutând inspiraţie. Privirea îi căzu asupra unei cafenele de peste stradă cu o pancartă mare pe care scria CONCURS DE SABACH AZI, aşezată la vedere în fereastra fumurie, pentru intimitate...

— Acolo. Îi dădu un ghiont lui Lando pentru a-i atrage atenţia asupra cafenelei. Ai aruncătorul de proiectile, da?

— Hm... da, zise Lando precaut. La ce te gândeşti exact?

— Cărui lucru nu-i pot rezista tipii de la securitate? întrebă Han. Mai ales cei tineri şi încrezuţi?

— Nu ştiu, spuse Lando lipsit de haz. Să calce prizonierii în picioare?

Han clătină din cap.

— O încăierare pe cinste, zise el făcând un semn cu capul către cafenea. Te duci cu Lobot în centru şi faceţi curăţenie. Eu mă ocup de restul.

— Bine. Noroc.

Scăpară întregi din trafic şi intrară în cafenea. Înăuntru, era chiar cum sperase Han să fie: un spaţiu larg, bine luminat şi aglomerat peste poate cu jucători de sabacc aplecaţi peste mese şi cu chibiţi care stăteau în spatele lor şi li se uitau peste umăr. Făcând la dreapta chiar lângă uşă, Han se strecură în spatele unui zid de spectatori în timp ce Lando şi Lobot îşi croiau drum spre barul curbat care ieşea din centrul peretelui din stânga. Până când ajunseră acolo, Han reuşi să-şi scoată roba de învăţat. Aruncând-o lângă perete, îşi şterse palmele de transpiraţie şi aşteptă mişcarea lui Lando.

Nu a trebuit să aştepte prea mult.

— Gata, asta e! urlă brusc Lando, vocea lui trecând prin murmurul scăzut al conversaţiei din fundal ca o sabie de lumină printr-un bloc de gheaţă. Toate capetele se întoarseră spre bar...

Şi zvâcniră de şoc şi teamă când aruncătorul de proiectile făcu o gaură în tavan.

— Rezolvăm asta acum şi aici, creier de kowk obosit, strigă Lando peste ecoul bubuiturii şi peste câteva ţipete speriate.

— Toată lumea – afară!

Lui Han, ca şi tuturor celorlalţi, nu îi era clar cine era creierul de kwok obosit la care se referea Lando. Dar, din câte arăta exodul brusc, nimeni nu părea dornic să accepte acest titlu. Uitând de băuturi, de cărţi şi de demnitate, mulţimea ţâşni spre uşă.

Han lăsă cam jumătate dintre ei să treacă de el. Apoi, făcându-şi loc în mulţime, se strecură pe uşă şi ieşi în stradă.

Avusese dreptate în privinţa celor doi bărbaţi de la securitate. Abandonându-şi complet supravegherea lor liniştită, aceştia înaintau împotriva curentului prin puhoi către locul din care se auzeau focurile de armă, cu pistoalele scoase din toc şi pregătite. Croindu-şi drum de-a curmezişul şuvoiului de oameni, Han se apropie de ei.

Concentrat asupra cafenelei, primul dintre ei trecu de Han fără să-i arunce măcar o privire. Han aşteptă până când cel de-al doilea tocmai trecea pe lângă el; atunci, apucându-i mâna în care ţinea pistolul, se roti pe un călcâi şi îşi înfipse cu putere cotul în stomacul puştiului. Aerul ieşi din el cu un vâj sonor şi chinuit, care anunţa clar că fusese scos din luptă.

Din păcate, zgomotul îl avertiză la fel de clar şi pe partenerul lui. Chiar în timp ce Han smulgea pistolul din mâna inertă a victimei sale, celălalt om de la securitate, încă prins în mulţime, se întorcea pentru a vedea ce se întâmplase.

Puştiul era, cu siguranţă, tânăr şi destul de agil. Dar se întorsese spre stânga, ceea ce îl făcu să nu poată trage repede în spatele lui. Han, pe de altă parte, deja îşi aţintise arma. Rugându-se ca toate binefacerile civilizaţiei să fie prezente aici, în capitala imperială, trase.

Rugăciunea îi fu ascultată. În locul unei explozii ucigătoare de laser, arma din mâna lui trase cercurile albastre, strălucitoare, ale unui şoc paralizant.

Tânărul căzu ca un bolovan în urma mulţimii care deja fugea de această nouă ameninţare la adresa păcii şi liniştii ei. Ridicând pistolul deasupra capului, Han sări peste corpul care zăcea cu faţa în jos şi se grăbi spre cafenea.

Înăuntru era pustiu. Chiar şi barmanul găsise un loc în care să dispară.

— Nu e ca pe vremuri în Inelul Exterior, comentă Lando, aproape întristat, dezbrăcându-se de roba de învăţat cu o mână, în timp ce cu cealaltă ţinea aruncătorul de proiectile pregătit.

— Norocul tău că nu e, îi aminti Han. Pe Tatooine sau pe Bengely ai fi avut cincisprezece pistoale îndreptate spre tine înainte să tragi a doua oară. Haide... uşa din spate e pe acolo.

Cu toate acestea, simţi o urmă de regret în timp ce se îndreptau spre partea din spate a cafenelei. Chiar fuseseră nişte vremuri frumoase...

***

Făcându-şi curaj, Disra îşi ridică ochii de pe datapad.

— Nu ştiu ce să spun, domnule amiral, zise el, atent să nu exagereze indignarea rănită din voce şi din expresie. Fireşte că neg categoric toate aceste lucruri.

— Fireşte, repetă Pellaeon, cu ochii reci şi cercetători. Sunt sigur că nu este altceva decât o campanie de defăimare orchestrată cu grijă împotriva dumitale de către inamicii politici.

Disra îşi muşcă limba iritat. Chiar aceasta era linia pe care plănuise să o urmeze. Oricum, Vader să-l ia pe ăsta.

— Nu aş merge atât de departe, spuse el în schimb. Nu mă îndoiesc că cel puţin unele dintre sursele dumneavoastră au fost sincere. Totuşi, indiferent de motivaţiile sau de sinceritatea lor, informaţiile sunt greşite.

Pellaeon avu un schimb de priviri cu colonelul Dreyf, care şedea lângă el. Priviri răbdătoare, cunoscătoare, de ambele părţi.

— Zău, spuse Pellaeon uitându-se iar la Disra. Şi care sugerezi că sunt motivaţiile şi sinceritatea datelor

comerciale oficiale pe care domnul comandant Dreyf le-a descoperit pe Muunilinst?

— Este secţiunea a cincisprezecea din dosar, îi indică Dreyf îndatoritor, în caz că nu aţi observat-o.

Disra scrâşni din dinţi, uitându-se la datapad. Să-i ia Vader pe Pellaeon şi pe Dreyf.

— Tot ceea ce pot sugera este că cineva a plantat intenţionat aceste cifre, zise el.

Era o apărare incredibil de slabă şi, neîndoielnic, toţi cei din birou ştiau asta. Dar chiar când Pellaeon deschise gura pentru a rosti asta, se auzi o bătaie diferită din capătul opus al încăperii şi una dintre uşile duble se deschise greoi. Disra ridică privirea, gata să îl pârjolească cu ea pe cel care avusese curajul să intervină într-o conversaţie privată...

— Excelenţă? spuse Tierce, clipind cu o surprindere intenţionat jucată prost la vederea celor doi soldaţi înarmaţi de lângă uşă, gărzile pe care Pellaeon avusese insolenţa să le aducă.

— Oh, îmi cer iertare, domnule...

— Nu, e în regulă, domnule maior, zise Disra. Ce s-a întâmplat?

— Am un mesaj urgent pentru dumneavoastră, excelenţă, spuse Tierce, înaintând timid către birou, cu ochii aţintiţi asupra lui Pellaeon. Din camera operativă a palatului.

— Bine, să vedem, mârâi Disra, făcându-i un semn nerăbdător să se apropie şi încercând să îşi ascundă îndoielile apărute brusc. La fel de uşor, Tierce ar fi putut să îl sune pe comunicator pentru a-i da veşti despre vânătoarea lor de spioni; difuzorul era potrivit în aşa fel, încât doar Disra putea auzi. Dacă venise în persoană până aici însemna că se întâmplase ceva foarte rău...

Tierce ajunse la birou şi îi înmână datapadul lui Disra. Şi chiar se întâmplase ceva foarte rău.

Spioni inamici identificaţi ca fiind foştii generali ai Noii Republici Han Solo şi Lando Calrissian plus un bărbat neidentificat, cu un implant de ciborg. Subiecţii au fost observaţi şi identificaţi la intersecţia Regisine cu Corlioon, dar au scăpat de supraveghere şi au fugit. Securitatea Capitalei încearcă în acest moment să stabilească contactul.

Disra ridică privirea spre Tierce, şi văzu nota de duritate din ochii Gardianului Regal.

— Nu-mi place să primesc astfel de rapoarte, spuse el ameninţător. Ce face locotenentul, mai exact, în privinţa asta?

— Cu toţii se ocupă de asta, zise Tierce. Se pare că îşi dau toată silinţa.

— E vreo problemă? rosti Pellaeon.

Întrebarea îi era adresată lui Disra, dar ochii – şi atenţia – îi erau îndreptaţi, în mod clar, asupra lui Tierce.

— Poate că doriţi să vă ocupaţi personal de asta.

Disra scrâşni iar din dinţi. Da, voia foarte mult să vadă ce se întâmpla acolo. Dar Pellaeon nu i-ar fi permis să scape din cârlig, nici măcar temporar, decât dacă ar fi avut pregătit vreun plan şiret.

Îşi înăbuşi un surâs când îşi dădu seama. Fireşte... Pellaeon dorea să aibă şansa de a-l interoga repede şi privat pe Tierce şi încerca să scape de Moff.

Iar acum era la fel de clar că speranţa de a-i legăna această momeală prin faţă era exact motivul pentru care Tierce adusese el însuşi mesajul.

— Mulţumesc, domnule amiral. Domnule maior Tierce, poate că le ţii dumneata companie amiralului şi însoţitorilor săi până mă întorc.

— Eu, domnule? întrebă Tierce, oferindu-le vizitatorilor o figură prostească, cu ochii căscaţi. Bine, cu siguranţă, să trăiţi. Dacă pe domnul amiral nu-l deranjează.

— Deloc, spuse Pellaeon încetişor. Aş fi încântat.

— Mă întorc repede, promise Disra. Simţiţi-vă bine. Amândoi.

Treizeci de secunde mai târziu, era înapoi în camera operativă.

— Pe dinţii lui Vader, ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Liniştiţi-vă, excelenţă, spuse Thrawn, ochii scăpărându-i în semn de avertizare către Disra. I-am pierdut doar pe moment.

Disra îi aruncă o privire ameninţătoare celuilalt, abţinându-se să dea o replică muşcătoare. Dacă problema asta era din vina maestrului în deghizări, avea să-l lipească de perete.

— Aş putea afla şi eu cum s-a întâmplat aşa ceva?

— Solo şi Calrissian sunt veterani în luptă, extrem de experimentaţi în tehnicile de supravieţuire, zise Thrawn cu calm. Oamenii de securitate cu care au avut de a face nu erau nici una, nici alta. Ridică din umeri cu o mişcare subtilă a umerilor pe sub uniforma albă.

— De fapt, a fost destul de instructiv, demonstrând unele deficienţe evidente din procedurile de antrenament ale Securităţii Capitalei. Va trebui să remediem aceste lucruri.

— Sunt sigur că vor fi încântaţi să vă primească indicaţiile, spuse Disra, uitându-se la panoul de stare. Acum afişa o imagine generală a oraşului, împreună cu poziţiile tuturor trupelor din Securitatea Capitalei împrăştiate prin el.

— Nu ar fi mai logic să ne concentrăm supravegherea asupra astro- portului? Probabil că încearcă să se întoarcă la navă.

— Sigur că da, aprobă Thrawn. Totuşi, dacă ajung acolo şi descoperă un lanţ de trupe de şoc care să le blocheze drumul, vor găsi o altă cale de a părăsi Bastionul.

— S-ar putea să aveţi dreptate, zise Disra, în silă. Fără îndoială, era argumentul lui Tierce. Cel mai probabil, şi cuvintele lui; practic, Disra auzea inflexiunile vocii Gardianului Regal în tonul maestrului în deghizări.

— Atunci, vă pot întreba ce sugeraţi să facem?

Thrawn îşi întoarse ochii roşii strălucitori către panoul de stare.

— Primul pas în a prinde o pradă conştientă este să gândeşti ca ea, spuse el. Din nou, vorbele parcă ieşeau din gura lui Tierce. Care era misiunea lor aici şi cum doreau să o îndeplinească?

— Ce ziceţi de sabotaj? scrâşni Disra. Sună ca o misiune posibilă?

— Nu, zise Thrawn cu fermitate. Nu ar fi trimis nişte oameni ca Solo şi Calrissian pentru sabotaj. Pentru spionaj, poate, dar nu pentru sabotaj.

— Domnule amiral Thrawn? rosti unul dintre soldaţii din trupele de şoc de la consola lui. Am o verificare parţială a ţintelor, acum. Avem o înregistrare făcută de un droid care arată că şi-au petrecut ultimele trei zile în Biblioteca Imperială.

— Foarte bine, spuse Thrawn, uitându-se la Disra.

Îşi înclină foarte puţin capul către un colţ neocupat al camerei...

— Aş dori să vorbesc o clipă cu dumneavoastră, domnule amiral, zise Disra, înţelegând semnalul. Între patru ochi, dacă se poate.

— Fireşte, excelenţă, spuse Thrawn, făcându-i un gest către colţ.

Traversară încăperea.

—Nu-mi spune... lasă-mă să ghicesc, mormăi Disra păstrându-şi tonul scăzut al vocii. Au venit aici după Documentul Caamas.

— Ce descoperire uimitoare, excelenţă, zise Flim, fără prea mult sarcasm, părăsind subtil interpretarea lui

Tierce. Partea interesantă este că nu am auzit niciodată ca Solo sau Calrissian să aibă măcar vreo urmă de pregătire de sintezor pentru o astfel de treabă.

Disra se încruntă. Trecând peste impertinenţa maestrului în deghizări, avea dreptate. Avea mare dreptate. Disra însuşi îşi croise drum în Dosarele Speciale ale împăratului, dar el avusese ani întregi la dispoziţie şi oricâţi experţi ar fi dorit pentru a le cere sfatul.

— Atunci sintezorul trebuie să fie cel cu implant, care-i însoţeşte, sugeră el.

Flim îşi ţuguie uşor buzele.

— Nu, nu cred, spuse el. Nu au reuşit să se uite destul de bine la el pentru a-l identifica, dar bănuiesc că este Lobot, vechiul administrator al lui Calrissian din vremurile lui de pe Bespin, înainte de Endor. Din câte ştiu, nici Lobot nu are experienţă de sintezor...

Se întrerupse, mijind dintr-odată ochii.

— Ce e? întrebă Disra.

— Există un truc despre care am auzit odată, zise Flim încetişor. Un truc de sintezor pe care l-a inventat cineva de la limită în urmă cu câţiva ani. Aşa, cum era? Nu, taci o clipă... lasă-mă să mă gândesc.

Vreme de douăsprezece secunde, singurul sunet din încăpere fu murmurul conversaţiei din fundal, în timp ce oamenii care lucrau îşi comunicau unii altora informaţiile pe măsură ce acestea soseau. Toate erau negative. Disra inspira adânc, concentrându-se pentru a-şi ţine în frâu nerăbdarea. Spionii inamici umblau liberi prin oraşul lui...

Şi, brusc, ochii lui Flim reveniră asupra lui.

— Verpini, spuse el cu o urmă de triumf în voce. Asta era. Verpini.

Făcu jumătate de pas pe lângă Disra.

— Domnule locotenent, începe o scanare în spectru larg a frecvenţelor de comunicare, comandă el, vocea

fiindu-i dintr-odată iar a lui Thrawn. Concentrează-te pe frecvenţele de biocomunicare verpine.

Locotenentul nici măcar nu ridică sprâncenele.

— Da, să trăiţi, spuse el iute, apucându-se de treabă.

— Stai o clipă, zise Disra, aproape apucându-l pe Flim de mânecă, dar amintindu-şi la timp că nu s-ar fi potrivit cu personajul.

— Frecvenţe de biocomunicare ale verpinilor?

— Chiar este un truc impresionant de drăguţ, spuse Flim, coborându-şi iar vocea la nivelul la care doar Disra îl putea auzi. Ai un sintezor verpin ascuns pe undeva, în timp ce un trimis cu un implant reglat pe frecvenţa de biocomunicare a verpinului merge la sistemul în care vrei să intri. Cu fluxul de datte pe care îl suportă implantul, toată treaba funcţionează aproape ca o legătură telepatică. Verpinul vede prin ochii celui cu implantul şi sparge sistemul de la propria lui consolă, iar degetele trimisului le imită pe ale lui la sistemul real.

— Cu alte cuvinte, îl transformă într-o marionetă, rosti Disra, simţind cum i se întorcea stomacul pe dos de silă. Ca un extraterestru să se joace astfel cu o fiinţă umană, chiar şi cu una cu implant, care deja nu mai era umană, era o ticăloşie la limita obscenităţii.

— În mare, aprobă Flim degajat. Cum ziceam, un truc foarte drăguţ.

— Te cred pe cuvânt, mârâi Disra. Fireşte, pentru un maestru în deghizări care era băgat în limită, aceste obscenităţi erau, probabil, doar un mod obişnuit de viaţă.

— Şi dacă au închis legătura?

Flim ridică din umeri cu acelaşi gest ca a lui Thrawn de mai înainte. Deşi nu putea fi auzit de soldaţi, era încă destul de precaut pentru a-şi păstra rolul.

— Atunci ne împotmolim şi vom fi nevoiţi să încercăm altceva.

Disra se uită la panoul de stare.

— Dacă încercăm să emitem pe frecvenţele alea de biocomunicare? întrebă el. Poate să îi spunem verpinului să pornească repulsoarele sau aşa ceva? Cel puţin am afla care e nava lor.

— Ar trebui să ştim să codăm un mesaj în verpină, zise Flim cu îndoială în glas. Nu cred că putem găsi pe cineva care să o facă destul de repede.

— N-ar putea să se ocupe de traducere un droid de protocol?

— Nu fără un modul special, îi spuse Flim. Modelele de serie nu sunt echipate, de obicei, pentru a traduce verpina. Cererea e prea mică.

Îşi mângâie gânditor buza inferioară.

— Pe de altă parte, dacă Lobot mai are deschisă legătura la capătul lui, am putea prinde un ecou de rezonanţă dacă nimerim frecvenţa potrivită. Asta era unul dintre lucrurile de care obişnuiam să ne îngrijorăm cu comunicatoarele noastre când dădeam peste unele dintre patrulele planetare mai sofisticate. Dacă reuşim să ducem un receptor destul de aproape şi suntem norocoşi, ar fi posibil să-i localizăm.

Disra simţi cum îi zvâcnea buza.

— E o grămadă îngrozitoare de dacă aici.

— Ştiu, acceptă Flim. Dar trebuie să încercăm ceva, iar ăsta e cel mai bun lucru care îmi trece acum prin minte. Făcu un semn cu capul către uşă. Poate că ar fi bine să îl trimiţi pe Tierce înapoi. Aici e vorba de tactică, iar el este expertul nostru tactician.

Iar Pellaeon petrecuse, oricum, destulă vreme cu el.

— Îl trimit, spuse el îndreptându-se spre uşă. Să mă ţine-ţi la curent, domnule amiral.

Cu o ultimă zgâlţâitură, turboliftul se opri.

— Am ajuns? mârâi vocea lui Zothip.

— Cred că da, spuse Control în timp ce uşile se deschideau. Da... aici trebuie să fie.

— Deci, pe unde o luăm? întrebă unul dintre ceilalţi piraţi.

Dându-şi capul într-o parte, Karoly îşi lipi ochiul de crăpătura care încă se vedea între uşile din spate. Jumătate dintre piraţi erau în lift, jumătate afară, iar Zothip stătea într-un coridor îngust, cu pumnii în şold, cu toţii uitându-se în toate direcţiile prin tunel.

— Nu ştiu, zise Control, privind încă o dată în jur şi apoi arătând spre stânga. Să încercăm mai întâi pe acolo.

— În regulă, spuse Zothip. Grinner, încuie liftul – nu vrem să vină nimeni după noi.

— Bine, zise Grinner, făcând la panoul de control ceva ce Karoly nu putea vedea. Gata.

Piraţii dispărură din raza de vedere în stânga. Karoly numără până la cinci; apoi, sprijinindu-se pe buza cadrului uşii, îşi băgă vârfurile ghearelor în crăpătura dintre uşi şi le desfăcu.

Intră în lift; şi tocmai începuse să închidă uşile la loc, când auzi zgomot de paşi pe coridor. Se întorceau piraţii.

Nu avea timp pentru altceva decât pentru reacţii instinctive. Făcând un efort din toate puterile, trase uşile până când rămaseră doar doi centimetri între ele. Se blocară, dar nu avea timp să le elibereze. Traversând liftul din doar doi paşi rapizi, se lipi cât mai bine în colţul din dreapta din faţă.

Tocmai la timp. Chiar când îşi apăsa cu putere ghearele de căţărare de pereţii liftului pentru a evita ca în cazul în care se frecau de ei zgomotul de metal pe metal să o dea de gol, paşii ajunseră la ea.

— Nu văd ce mare problemă e că are companie, mormăia Zothip când primul val de aer provocat de mişcarea lor intră în lift.

— Oricum, nu am auzit decât două voci acolo.

— Asta nu înseamnă că sunt mai mulţi, zise Control răbdător când grupul trecu pe lângă uşa deschisă şi continuă să meargă pe coridor.

— În plus, dacă ne vede cine nu trebuie, tot aranjamentul nostru cade.

— Şi ce? mârâi Zothip, vocea stingându-i-se în timp ce înaintau pe coridor. Anularea aranjamentului nostru – şi a lui Disra – e scopul, nu?

— Cel puţin ar trebui să vorbim mai întâi, spuse Control. Am putea reuşi să renegociem afacerea.

— Hei, Grinner, tu chiar te descurci cu un panou de control, interveni o altă voce din spatele grupului în timp ce ei se depărtau. Ştiai că atunci când ai blocat liftul ai deschis uşile din spate?

Karoly îşi ţinu respiraţia; dar răspunsul lui Grinner fu o scurtă obscenitate şi un mers neîntrerupt pe coridor. Numără iar până la cinci, desfăcându-şi ghearele de căţărare şi punându-le la loc, apoi îşi scoase pistolul şi porni după ei. Nu făcuse decât câţiva paşi pe coridor, când o pală de aer abia simţită pe faţă o avertiză că undeva, în faţă, se deschisese o uşă. Grăbi pasul niţel şi ajunse la o curbă mică a coridorului tocmai la timp pentru a vedea cum un dreptunghi de lumină ştearsă se strângea într-o dungă când piraţii lăsară o uşă crăpată.

— Ce loc elegant, îl auzi pe unul dintre piraţi zicând pe un ton de dispreţ amestecat cu invidie. Ia uite aici... lenjerie din mătase ramordiană şi tot ce trebuie.

— Poate-ţi dă şi ţie un sett pentru priciul tău, mârâi Zothip. Unde-i... ah, aici e.

Se auzi zgomotul unui scaun tras pe un covor gros. Karoly se uită prin crăpătură, încercând să vadă ce se întâmpla. Dar, din poziţia în care era, tot ce putea zări era o mică porţiune a unei tapiţerii.

— Ce o să faci? întrebă Control.

— Îl sun; la el în birou, mârâi Zothip. Oricine o fi acolo, cred că îi poate spune să aştepte.

***

— Îmi pare rău, domnule amiral, zise maiorul Tierce, frecându-şi cu nervozitate vârfurile degetelor de pulpe. Dar, cu tot respectul, chiar nu ştiu despre ce vorbiţi. Nu cred că am fost vreodată pe Yaga Minor. Dacă s-a întâmplat, trebuie să fi fost în timpul unui cantonament pe când eram cadet. Cu siguranţă nu... când spuneaţi; acum şase luni?

— Cam aşa, zise Pellaeon, privindu-l cu atenţie şi dorindu-şi din tot sufletul să fi avut destule dovezi pentru a comanda o analiză a adevărului completă asupra lui. Omul minţea de îngheţau apele – de asta Pellaeon era sigur. Dar până când îl putea identifica pe Tierce ca fiind cel care intrase în sistemul informatic de pe Yaga Minor, nu avea ce face.

Sau până când sintezorul Noii Republici, Ghent, descoperea dovada intervenţiei lui Tierce. Asta era un joker despre care nici Tierce, nici Ghent nu ştiau.

În spatele lui Pellaeon, uşile duble se deschiseră.

— Îmi cer iertare pentru întârziere, domnule amiral, spuse Disra, trecând pe lângă colonelul Dreyf şi după biroul din coral ivoriu de cultură. Asta e tot, domnule maior, adăugă el scurt către Tierce.

— Da, excelenţă, zise Tierce.

Pentru o fracţiune de secundă, ochii lor se întâlniră, iar lui Pellaeon i se păru că îl vede pe Disra făcându-i un semn abia perceptibil cu capul ordonanţei sale. Apoi, mişcându-se cu aerul cuiva care încearcă să fugă de un grup de besiiothi, dar care vrea să îşi mai păstreze o urmă de demnitate, maiorul traversă biroul şi scăpă.

— Sper că maiorul Tierce v-a fost o companie plăcută, comentă Disra.

— Destul de plăcută, îl asigură Pellaeon, studiind cu atenţie figura schimonosită. Nu era o faţă, ci o mască, se gândea el, creată pentru a ascunde mintea din spatele ei.

Şi ştia ce era în acea minte. Problema era că nu o putea dovedi. Nu încă. Dar să facă Disra un pas greşit... unul singur...

— Aşa, unde rămăsesem? întrebă Disra vioi, lăsându-se pe spate în scaun. În mod clar, scurta pauză făcuse un bine imens încrederii lui.

— Oh, da... acele lucruri nefondate şi defăimătoare pe care alţi oameni le-au tot spus despre mine. Mă gândeam, domnule amiral...

Se întrerupse când auzi semnalul de la comunicatorul de pe biroul său. Uitându-se urât, se întinse iar în faţă şi apăsă butonul.

— Da? strigă el. Cee...?

Îngheţă, ochii mărindu-i-se pentru o clipă şi bărbia căzându-i o fracţiune de centimetru. Ochii îi ţâşniră spre Pellaeon, înapoi la ecranul comunicatorului.

— Da, sunt ocupat, mârâi el. Şi nu îmi place să fiu întrerupt astfel pentru...

Brusc, se opri. Pellaeon îşi încordă auzul, dar difuzorul emitea sunetul

concentrat în direcţia lui Disra, iar el nu putea auzi nimic din partea opusă a biroului. Şi atunci ochii lui Disra se măriră iar... şi Pellaeon văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată. Ceva ce nu se aşteptase să vadă vreodată.

Moff Disra, mincinos, intrigant şi, probabil, trădător, se făcu alb la faţă.

Dreyf văzu şi el.

— Excelenţă, întrebă el, ridicându-se şi începând să dea ocol biroului.

Momentul de şoc trecu, iar expresia de neîncredere uimită a lui Disra se transformă dintr-odată în cea a unui rancor turbat.

— Înapoi, se răsti el la Dreyf, făcând o mişcare cu mâna spre acesta ca şi cum ar fi încercat să gonească un animal periculos.

— N-am nimic. Dă-te înapoi.

Dreyf se opri, aruncându-i o privire zăpăcită lui Pellaeon.

— S-a întâmplat ceva, excelenţă? întrebă acesta din urmă.

— Totul este în regulă, domnule amiral, spuse Disra, cuvintele ieşind ca şi cum ar fi fost trase cu cleştele. Pellaeon observă că ochii lui erau încă aţintiţi asupra ecranului comunicatorului.

— Dacă mă iertaţi din nou, există încă o problemă de care trebuie să mă ocup imediat.

Se ridică închizând comunicatorul cu o împunsătură înverşunată.

— Mă întorc imediat, mârâi el, îndreptându-se aproape în fugă spre uşile duble.

— Desigur, strigă Pellaeon după el. Nu vă grăbiţi.

Ultimele cuvinte îi fură întrerupte de bubuitul uşilor închise în urma lui.

— Ei, asta a fost interesant, comentă Dreyf, uitându-se la uşi, apoi iar la Pellaeon. O fi o altă şmecherie ca să mai tragă de timp?

— Nu cred că vreuna dintre aceste întreruperi a fost înscenată, zise Pellaeon încruntându-se gânditor la biroul Moffului. Istoric, majoritatea celor care îşi permiteau mobilă din fildeş ivoriu de cultură era formată din industriaşi, politicieni bogaţi şi lorzi ai crimei de la limită. Cu toţii aveau întotdeauna ceva de ascuns...

— Nu, aici se întâmplă ceva. Ceva important.

— Mm, murmură Dreyf. Să mă duc pe hol să văd dacă pot afla ce este?

— Poate mai târziu, spuse Pellaeon. Între timp, se pare că am rămas singuri. În biroul lui Disra.

Dreyf îşi ridică sprâncenele în semn că înţelesese.

— Da, chiar aşa, aprobă el, uitându-se prin încăpere. Ochii îi căzură pe birou.

— Desigur, este cam dubios din punct de vedere legal, îi aminti el superiorului său, aruncând o privire piezişă către cei doi soldaţi care păzeau uşa. Nu avem un mandat de percheziţie, iar Disra nu a fost acuzat oficial de nimic.

— Îmi asum responsabilitatea, zise Pellaeon. Dă-i drumul şi vezi ce poţi să găseşti.

— Da, să trăiţi, spuse Dreyf, zâmbind uşor în timp ce trecea în partea cealaltă a biroului.

— Cu plăcere.

Tierce stătea lângă uşă când Disra năvăli în camera operativă.

— Avem un ecou, murmură fostul Gardian, cu o notă de satisfacţie răutăcioasă în voce. Odată ce triangulăm...

— Zothip e aici, îl întrerupse Disra. E în apartamentele mele.

Lui Tierce îi dispăru zâmbetul.

— Cum?

— Eu de unde naiba să ştiu? replică Disra. Dar e acolo. Am recunoscut mobilierul când m-a sunat la mine în birou.

Tierce aruncă o privire la console, la Flim care stătea iar în spatele locotenentului.

— Asta e din ce în ce mai bine, zise el întunecat. Pellaeon a auzit ceva?

— Nu cred, spuse Disra. Trepăduşul ăla al lui... Dreyf... Începuse să vină după birou, dar nu cred că a auzit sau că a văzut ceva.

Tierce şuieră printre dinţi.
— Trebuie să scăpăm de el.
— Sclipitoare gândire militară, mârâi Disra. Ai vreo propunere despre cum s-o facem? ştii, n-a venit singur.
Tierce se uită iar la console.
— Nu pot să plec de aici, zise el. Solo şi Calrissian sunt alunecoşi. Până când Securitatea nu pune ochii pe ei...
— Nici nu putem să-l lăsăm pe Zothip să se instaleze acolo, îl întrerupse Disra. Nu înţelegi? Înseamnă că are cale liberă spre biroul meu. Unde e amiralul Pellaeon.
Tierce îl privi tăios.
— L-ai lăsat singur pe Pellaeon?
— Fireşte că e singur, se răsti Disra. Ce ar fi trebuit să fac, să le spun gărzilor de afară să intre şi să îl păzească?
— N-ar fi fost o idee prea rea, replică Tierce. Ridică o mână. Bine, bine, să le luăm pe rând. Pellaeon... cred că mai poate aştepta. Solo şi Calrissian...
— Avem un al doilea ecou de frecvenţă de biocomunicare, domnule Amiral, raportă unul dintre soldaţi uitându-se la Flim. Securitatea anunţă că e gata să se mişte în clipa în care avem o poziţie sigură.
— Mulţumesc, zise Thrawn, întorcându-şi ochii strălucitori către conversaţia care avea loc lângă uşă. Continuaţi operaţiunea. Este vreo problemă, excelenţă?
— Doar una mică, domnule Amiral Thrawn, rosti Tierce înainte ca Disra să poată răspunde. Dar s-ar putea să vă solicite atenţia vreme de câteva minute.
— Cu siguranţă, spuse Flim degajat.
— Ce faci? şuieră Disra în timp ce maestrul în deghizări traversa încăperea. Doar nu propui...
— Nu există decât două moduri de a te ocupa de unul ca Zothip, spuse Tierce cu răceală. Îl omori sau îl

sperii. Făcu un semn cu capul către Flim. ştii ceva care ar putea să-l sperie mai rău decât un Mare Amiral?

Flim ajunsese lângă ei la timp pentru a auzi ultima parte.

— Pe cine încercaţi să speriaţi? întrebă el.

— Pe căpitanul Zothip, spuse Disra. E în apartamentele mele.

Flim căscă ochii, abia vizibil. Se uită la Tierce...

— O să te descurci, îl calmă Gardianul. Zothip s-a băgat în asta pentru profit, iar tu eşti garanţia noastră că va fi profit. Nu o să rişte să te rănească.

— Doar dacă nu a venit aici pentru răzbunare, arătă Flim neliniştit. Pentru ce i-a făcut Pellaeon la Pesitiin, mai ştii?

— Va uita totul în clipa în care o să te vadă, zise Tierce nerăbdător. În orice caz, o să fiu cu tine. Pot să fac faţă oricui ar fi acolo cu el. O să fii bine.

— Şi Solo? insistă Flim, uitându-se în spate, la console. Dacă îi pierd din nou?

— Cum? replică Tierce. Am prins două ecouri – ştim în ce parte a oraşului sunt. O să-i prindă până ne întoarcem noi. Acum, să mergem.

Flim se strâmbă, dar aprobă cu o mişcare din cap.

— Continuă operaţiunea, domnule locotenent, ordonă el, întorcându-se pe jumătate, însă fără ca vocea calmă a lui Thrawn să trădeze ceva din nervozitatea lui evidentă. Mă întorc în câteva minute.

Tierce făcu semn către uşă şi toţi trei ieşiră.

— Nu ştiu, mormăi Flim, destul de tare cât să-l audă Disra. Nu cred că o să-mi placă asta.

***

Primul avertisment a fost o tresărire abia simţită din partea lui Lobot.

— Ce e? întrebă Lando uitându-se la acesta.

— Ce e ce? întrebă Han din partea cealaltă a lui Lobot.

— Chiar adineauri a părut să ezite, spuse Lando, trăgând pe spate pălăria pleoştită care preluase sarcina de a camufla implantul din capul lui Lobot şi cercetând luminiţele indicatoare de acolo. Modelul nu era acelaşi ca cel pe care îl văzuse ultima dată când se uitase.

— Poate că doar s-a împiedicat, zise Han nerăbdător, privind în jur. Haide, trebuie să ne mişcăm.

— Stai o clipă, insistă Lando, extinzându-şi cercetarea asupra expresiei dintr-odată introspective de pe faţa lui Lobot. Îl cunoştea pe acesta mult mai bine decât Han şi îi era clar că tresărirea şi expresia stranie a celuilalt erau semne că se petrecea ceva ciudat. A ignora acest lucru ar fi însemnat să o caute cu lumânarea.

— Lando...

— Doar o clipă, îl întrerupse Lando.

Brusc, Lobot tresări a doua oară, luminiţele indicatoare schimbându-şi iar modelul. Rămaseră un moment aşa, apoi se schimbară înapoi.

Şi, simţind un gol în stomac, Lando înţelese ce se întâmplase.

— Fac o căutare de ecouri de comunicaţii, îi spuse lui Han. Reglată pe frecvenţele de comunicaţii verpine.

— Minunat, zise Han, apucându-l pe Lobot de mână pentru a-l susţine şi uitându-se încruntat pe sub borul pălăriei. Au prins frecvenţa deja?

— Se pare că nu, spuse Lando, privind în jur în căutarea unei idei. Erau încă la o distanţă de jumătate de oră de mers pe jos până la astroport. Un speeder de teren i-ar fi putut duce acolo mai repede, dar asta ar fi însemnat fie să închirieze, fie să fure unul. Ambele variante aveau riscurile lor.

Ochii îi căzură pe o pancartă mare şi strălucitoare de deasupra unui magazin din apropiere. O pancartă care se

lăuda cu litere de o şchioapă despre sutele de droizi aflaţi pe stoc, la cele mai bune preţuri din Imperiu şi totul cu reducere, doar azi...

— Haide, zise el luându-l pe Lobot de celălalt braţ şi trăgându-l către magazinul de droizi. Înăuntru. Am o idee.

Ajunseră înăuntru înainte ca frecvenţa imperialilor să se potrivească încă o dată.

— Şi acum? mormăi Han, uitându-se în jur la mulţimea de vânători de chilipiruri care umpleau încăperea.

— Acolo, îi spuse Lando, croindu-şi drum către un semn care arăta secţiunea astromec. Ne trebuie vreo duzină de modele R2 şi R8.

— Nicio problemă, îl asigură Han, întinzându-şi gâtul peste grămada de cumpărători. Văd cel puţin douăzeci. Sper că mai ţii minte cum stăm cu banii.

— N-o să-i cumpărăm, zise Lando. Nu o să facem decât să vorbim cu ei.

Îşi croiră drum prin mulţime şi în secţiunea droizilor astromec, care era – fireşte – mai puţin populată decât păreau să fie zonele pentru droizi bucătari sau servitori.

— Bună ziua, buni cetăţeni, spuse un droid de protocol argintiu păşind spre ei. Sunt C-5MO, relaţii om-ciborg. Pot să vă ajut să faceţi o alegere?

— Da, mulţumesc, zise Lando. Căutăm un droid care să poată servi drept interfaţă pentru comunicaţii pe rază lungă pe anumite frecvenţe foarte alese.

— Înţeleg, domnule, spuse droidul întorcându-se pe jumătate pentru a le face semn către şirurile de cilindrii din spatele lui. Vă pot propune ceva din seria R2 sau R8. Ambele modele vin cu sisteme de comunicaţii în toată gama de frecvenţe, dar şi cu echipament standard.

— Sună bine, zise Lando păşind către şirul de R8. Te deranjează dacă le facem un mic test?

— Fireşte că nu, domnule, spuse droidul de protocol. Sunteţi liberi să faceţi orice test doriţi.

— Mulţumim. Lando făcu un semn către primul R8. Tu – primul din rând – aş vrea să transmiţi un semnal multitonal pe următoarea frecvenţă.

Zise repede numărul. Următorul: aş vrea să transmiţi tonuri diferite pe o frecvenţă diferită. Oferi numărul.

— Doar o clipă, domnule, îl întrerupse droidul de protocol, părând îngrijorat. Mă tem că nu puteţi transmite pur şi simplu semnale de comunicaţii neautorizate în mijlocul oraşului...

Unul dintre R8 piui un mesaj scurt.

— Oh, zise droidul de protocol, cam uimit. Eşti sigur că niciuna dintre frecvenţe nu este folosită aici? De nimeni?

R8 scoase un ciripit afirmativ.

— Înţeleg, spuse droidul de protocol. Îmi cer iertare, domnule. Vă rog, continuaţi.

Lando continuă, dându-i fiecărui droid câte una dintre frecvenţele verpine importante pentru a transmite pe ea.

— În regulă, zise el când termină, întorcându-se la C-5MO. Excelent. Acum, dacă ai vrea să le spui să transmită în continuare, o să mă duc la speederul meu să mă asigur că menţin frecvenţele cum trebuie.

— Vreţi să-i lăsaţi să transmită? întrebă droidul, începând să pară iar neliniştit. Dar, domnule...

— Nu te poţi aştepta să cumpărăm atât de mulţi doar că ne promiţi tu că transmit corect, nu? interveni Han. Stai liniştit, unul dintre oamenii noştri va rămâne aici.

Arătă în partea opusă spre un bărbat într-o haină verde-închis care examina şirul de droizi servitori.

— O să stea aici până verificăm asta şi ne întoarcem, adăugă Lando. Extindeţi creditul corporatist pentru comenzi de douăzeci de modele sau mai mult, da?

— Desigur, domnule, răspunse droidul luminându-se vizibil. Nu trebuie decât să arătaţi autorizaţia corporatistă când faceţi comanda.

— Bine, spuse Lando ridicând din sprâncene către Han. Celălalt pricepu şi îl împinse pe Lobot către primul semn de ieşire.

— Ne întoarcem în câteva minute.

— Frumoasă mişcare partea aia despre cum lăsăm pe cineva în urmă, comentă Lando. Ar trebui să mai câştigăm câteva minute cu asta înainte de a începe să-şi pună întrebări ciudate.

— Asta până nu încep să vorbească cu tipul ăla, oricum, mârâi Han. Deci care-i planul? Mergem drept la navă?

— Ăsta era, zise Lando. Asta dacă nu crezi că ar merita să o luăm mai pe ocolite de data asta.

— Chiar aşa, spuse Han frecându-şi obrazul. Transmisiunile droizilor ălora ar trebui să împiedice orice alte căutări de ecou, cel puţin deocamdată. Dar ei aveau deja idee unde suntem în oraş. Dacă am putea să ne suim într-un transportor, am ajunge la astroport pe partea cealaltă.

— Dacă nu suntem prinşi, îl avertiză Lando. Pe aici nu sunt bine văzuţi oamenii care merg în transportoare.

— Merită riscul, zise Han, arătând că deja se hotărâse. Haide... cel mai apropiat acces e pe aici.

22

Conversaţia – sau, cel puţin, cât reuşise Karoly să audă din ea prin uşa pe jumătate deschisă – fusese scurtă, tăioasă şi neplăcută.

Şi foarte instructivă. Piraţii Cavrilhu aliaţi cu Imperiul?

La un anumit nivel, presupunea ea, nu era o mare descoperire, mai ales după ce auzise discuţia dintre Solo şi Calrissian. Imperialii făceau afaceri pe ascuns cu pleava limitei de ani întregi, până la urmă, începând de la acea relaţie strânsă dintre blestematul de criminal Palpatine şi prinţul Xizor. Acum, când marele Imperiu întins peste stele fusese redus la o mână pricăjită de sisteme, ar fi avut şi mai multe motive să îi plătească pe unii dintre ei pentru treburile murdare. Dar, la un alt nivel, asta era într-adevăr ceva nou. Zothip nu-i vorbise lui Moff Disra aşa cum o face un angajat cu stăpânul lui, ci ca şi cum i-ar fii fost un egal. Mai mult, un egal foarte nemulţumit, asta dacă tonul şefului şi ploaia de invective arătau ceva.

Chiar şi mai interesant, având în vedere ameninţările ascunse ale lui Zothip de a da totul în vileag, se părea că această înţelegere nu era nici aprobată, nici măcar cunoscută de restul conducerii imperiale.

Iniţial, Karoly îl urmărise pe Zothip în ideea de a se răzbuna pe piraţi pentru rolul lor în măcelul de pe Lorardian din urmă cu trei ani. Acum, dăduse peste ceva mult mai interesant.

— Crezi că o să vină? întrerupse vocea unuia dintre piraţi gândurile lui Karoly.

— Fireşte că da, mârâi Zothip. Crezi că vrea să anunţăm afacerea noastră pe frecvenţa generală a Bastionului?

— N-o să vină singur, avertiză Control. O să fie însoţit de gărzi.

— Nu multe, spuse Zothip. Nu-s mulţi oamenii în care se încrede viermele ăsta.

— Tot ar fi o idee bună să avem nişte întăriri ascunse, zise Control, iar Karoly simţi împunsătura verbală din tonul lui.

— Aşa, să fie.

— Oh, bine, cedă Zothip în silă. Crans, Portin... duceţi-vă înapoi pe coridor. Dacă fluier, veniţi şi-i omorâţi pe toţi în afară de noi.

Urmară două confirmări şi sunetul paşilor care se apropiau. Mişcându-se cu mult mai puţin zgomot, Karoly se retrase după curba mică a coridorului. Lumina slabă crescu atunci când piraţii deschiseră uşa, apoi scăzu iar când o închiseră parţial. Iar acum ea avea o alegere de făcut. Aici, la patru metri de cei doi piraţi ascunşi şi de mormăielile lor, nu va putea auzi aşa cum ar fi dorit conversaţia ce urma să aibă loc între Zothip şi Disra. Mai mult, gândul ca până şi un Moff imperial să cadă în cursa unora ca piraţii Cavrilhu nu îi prea convenea.

Zâmbii subţire în beznă faţă de ironia situaţiei. Era exact acelaşi lucru cu care Shada nu fusese de acord pe acoperişul bătut de vânturi de pe Borcorash în urmă cu cinci săptămâni, dar şi motivul pentru care Karoly se afla aici.

Însă consideraţiile filozofice profunde puteau să mai aştepte. Între timp, piraţii Cavrilhu aveau o datorie faţă de Mistryl... iar prima plată avea să fie făcută chiar aici şi

acum. Punându-şi pistolul în toc, Karoly scoase două cuţite subţiri şi înaintă fără zgomot.

Crans şi Portin, şezând pe vine unul lângă altul în spatele uşii aproape închise, şoptind şi chicotind între ei în aşteptarea carnagiului ce avea să vină, nici nu au auzit-o venind.

A mai durat un minut să târască trupurile în tăcere câţiva metri înapoi prin coridor, acolo unde nu ar fi fost în calea nimănui. Apoi, întorcându-se la uşa închisă pe jumătate, se lăsă pe vine şi strecură unul dintre cuţite pe covorul gros din cameră.

Imaginea reflectată de metal era mică şi cam deformată, dar Karoly făcuse acest lucru de mii de ori şi ştia cum să o descifreze. După cum se aşteptase, Zothip şi cei trei oameni rămaşi erau toţi cu faţa la uşa înflorată de pe peretele din dreapta. Zothip şedea cam arogant la biroul Moffului, iar ceilalţi erau sprijiniţi de pereţi sau de diferite piese de mobilier prin încăpere. Cu toţii îşi pipăiau mânerele pistoalelor sau îşi frecau mâinile, pregătindu-se; stăteau în afara liniei de foc al lui Karoly şi a ambuscadei despre care încă mai credeau că era pregătită.

Tocmai îşi punea la punct planul unui posibil atac, dacă s-ar fi ajuns la asta, când se auzi clinchetul încet al unei încuietori din partea opusă a camerei. Brusc, discuţia şoptită a piraţilor încetă. Uşa se deschise şi intrară doi oameni.

Cel din dreapta era Moff Disra; asta era evident din vârsta lui, din mantia care îi arăta funcţia şi din atitudinea arogantă cu care păşii în încăpere. Celălalt, de la dreapta lui Disra, era îmbrăcat în uniforma imperială…

Karoly simţi un nod în gât, o furnicătură neplăcută pe ceafă. Cel de-al doilea bărbat era un războinic.

Nu un soldat: un războinic. Vedea asta din postura lui, din mers, din felul în care îşi ţinea mâinile şi din cel în care ochii; estimau situaţia din faţa sa.

Control avertizase că Disra îşi va aduce gărzi cu el. În treacăt, Karoly se întrebă dacă vreunul dintre piraţi era în stare să recunoască războinicul din spatele uniformei.

Se părea că Zothip nu putea.

— Da' nu te-ai grăbit să vii, mârâi el când războinicul închise uşa. Cine-i nerful?

— Dă-te din scaunul meu, mârâi şi Disra, neluând în seamă întrebarea şi făcând nervos un semn către piratul tolănit.

— Eu vorbesc aici, Disra, spuse Zothip, fără să facă vreo mişcare pentru a elibera scaunul. Stai o clipă... te ştiu, adăugă el ridicând un deget către războinic. Da... eşti înţepatul care mi-a furat toţi sfătuitorii. Sovler împuţit şi mâncător de rarki.

Karoly se strâmbă, aşteptându-se ca moartea bruscă să fie răspunsul războinicului la această insultă. Dar acesta nu era aşa de uşor de provocat.

— Ai dreptate, zise el cu o voce de un calm glacial. Sunt maiorul Tierce. Şi, după cum am explicat atunci, Imperiul avea mai mare nevoie de serviciile lor.

— Aşa că doar ai mărit miza şi i-ai retras, ha? replică Zothip cu o voce tot mai întunecată. Ei, poate că aşa faceţi lucrurile voi, gunoierii imperiali. Dar nu aşa se face la limită. Dacă faci o înţelegere, te ţii de ea. Îşi ridică iar degetul. Sau ajungi să îţi petreci ultimele clipe de viaţă regretând.

— Credeam că la limită, de asemenea, nu îţi pierzi curajul, interveni Disra dispreţuitor. Aşa de rău te-a speriat Pellaeon?

— Lasă-l pe Pellaeon, rosti Zothip. Mă ocup de el mai târziu. Acum, tu eşti în ring. Începem cu

compensaţia pentru crucişătorul meu şi pentru cei opt sute de oameni care au murit pe el.

— Se pare că ăsta chiar şi-a pierdut curajul, excelenţă, zise Tierce. Potul de sabacc e prea mare pentru el şi vrea să se retragă.

Zothip pufni.

— Vorbe. Doar asta-i de tine, Disra. Vorbe şi promisiuni, iar noi ajungem să facem toată treaba şi să murim. Dar gata. Cred că douăzeci de milioane ar trebui să acopere...

— Să presupunem că îţi putem demonstra că avem ceva mai mult decât vorbe, îl întrerupse Tierce, cu o urmă de provocare în glas. Să presupune că îţi putem oferi dovada că Imperiul se ridică iar şi că, de data aceasta, nu mai putem fi opriţi. Tot ai mai vrea să renunţi?

Zothip râse cu un hohot total lipsit de umor.

— Dovadă, ha? Dacă voi credeţi că orice aţi avea poate...

Se întrerupse când în spatele lui Disra uşa se deschise iar. Unul dintre piraţi scoase pistolul pe jumătate...

— Bună ziua, căpitane Zothip, spuse calm personajul în uniformă albă când intră în cameră. Dă-mi voie să mă prezint. Sunt Marele Amiral Thrawn.

***

Colonelului Dreyf îi luă mai puţin de un minut să găsească sertarul secret ascuns sub suprafaţa de scris a biroului din fildeş ivoriu de cultură. Nu avu nevoie decât de încă două minute, şi de ajutorul unor unelte cam ilegale, pentru a-l deschide.

Înăuntru erau opt datacarduri. Trei dintre ele aveau etichetele unor informări guvernamentale oficiale: una

de la Ubictorat, celelalte două de la Contrainformaţiile Flotei.

Însă restul de cinci...

— Copiază-le, ordonă Pellaeon când Dreyf vârî unul dintre datacardurile neetichetate în datapadul lui. Pe toate, chiar şi pe cele oficiale. O să vedem ce poate face cu ele departamentul de decriptare a Himerei.

— Dacă îmi permiteţi, domnule, staţi să încerc ceva mai întâi, spuse Dreyf, scoţând un datacard din buzunar şi băgându-l în fanta auxiliară a datapadului său. Unul dintre lucrurile în plus pe care le-am obţinut din verificarea finanţelor Lordului Graemon a fost criptarea pe care o folosea pentru a comunica cu Bastionul. Să vedem dacă Disra a fost destul de neglijent sau de încrezător ca să folosească acelaşi cod aici... Ei, ei. Micuţul nostru Moff inteligent se pare că a ratat un pariu.

Îi zâmbii încordat lui Pellaeon.

— E aici, domnule amiral. Totul e aici.

Pellaeon veni alături de el şi se uită peste umărul colonelului. Erau aici, da: nume, datte, cantităţi, detalii ale diferitelor tranzacţii. Totul.

— O să poţi să le legi de partea de operaţiune a lui Graemon?

— Cu uşurinţă, îl asigură Dreyf, încă derulând dosarele. Disra a fost chiar destul de drăguţ să ne ofere datte pentru fiecare. Tot ce trebuie să fac…

— Stai, îl întrerupse Pellaeon, lovindu-l cu vârfurile degetelor pe braţ. Ceva îi atrăsese atenţia în trecere. Dă înapoi câteva fişiere. Nu, mai încearcă unul. Încă unul.

Şi iată: numele pe care îl zărise Pellaeon. Numele, poziţia actuală, ordinul de încarcerare...

— Colonelul Meizh Vermel, citi Dreyf încruntându-se. Nu este unul dintre aghiotanţii dumneavoastră, domnule amiral?

— Ba da, este, zise Pellaeon, în vreme ce satisfacţia descoperirii se transforma brusc în ceaţa furiei întunecate. A dispărut în timpul unei misiuni speciale în care l-am trimis.

— Chiar aşa, spuse Dreyf, vocea lui devenind şi ea întunecată. Deci acum Disra se ocupă şi de răpiri, nu?

— Doar la ocazii speciale, zise Pellaeon, uitându-se la sertarul ascuns.

Dreyf făcuse o treabă bună forţând încuietoarea, dar stricăciunea nu putea fi acoperită. În clipa în care Disra ar fi deschis compartimentul, şi-ar fi dat seama că cineva umblase acolo.

Şi Pellaeon luă o hotărâre.

— Nu le mai copia, spuse el adunând datacardurile. Luăm originalele.

Dreyf clipi.

— Domnule? Dar…

— Şi plecăm, adăugă Pellaeon uitându-se la unul dintre soldaţii care păzeau uşa.

— Trimite un semnal Himerei, ordonă el. Căpitanul Ardiff să fie gata de plecare de îndată ce ajung la bord. Apoi îl suni pe locotenentul Marshian, de la navetă, şi îi spui că venim.

— Da, să trăiţi. Soldatul îşi scoase comunicatorul.

— Dar Disra? întrebă Dreyf. Încă n-am rezolvat-o cu el.

— Disra mai poate aştepta, zise Pellaeon întunecat. Acum, grija mea cea mai mare este să îl eliberez pe Vermel înainte ca Disra să decidă că reprezintă un pericol.

— Vă duceţi dumneavoastră în persoană?

— Da, spuse Pellaeon, închizând compartimentul secret. În funcţie de cum a alcătuit Disra ordinul de încarcerare, s-ar putea să fie nevoie de autoritatea mea de Comandant Suprem pentru a-l scoate de acolo. În

plus, în acest moment nu am încredere în nimeni din afara Himerei. Oricine poate fi în buzunarul lui Disra.

— Sau al lui Thrawn? murmură Dreyf.

Pellaeon se strâmbă.

— Dacă Thrawn este într-adevăr în viaţă, zise el. Oricum, mă duc.

— Ar putea fi delicat, îl avertiză Dreyf, reglându-şi pasul pentru a merge alături de Pellaeon în timp ce se îndreptau spre uşile duble.

— Staţia Rimcee este la vreo două zile de zbor distanţă. Cu siguranţă Disra o să observe lipsa datacardurilor până atunci.

— Stai liniştit, mai am şi eu câteva cărţi în mânecă, spuse Pellaeon. Soldat?

— Locotenentul Marshian raportează că naveta va fi gata de zbor când ajungem, să trăiţi, anunţă soldatul. Căpitanul Ardiff raportează la fel pentru Himera.

— Bine, zise Pellaeon, îndemnându-i pe soldaţi să deschidă uşile. Atunci să nu-i lăsăm să aştepte.

***

Vreme de câteva secunde, încăperea fu învăluită în tăcere totală. O linişte ca într-o peşteră sau o pădure, ori un mormânt. Disra lăsă nemişcarea să zăbovească, bucurându-se din plin de expresia de neîncredere uimită de pe faţa lui Zothip. Era vremea ca mâncătorul ăsta de viermi, piratul ăsta înfumurat să dea cu nasul de ceva ce nu putea rezolva cu gălăgia şi lăudăroşenia lui.

I-ar fi plăcut să vadă consternarea durând ceva mai mult. Dar, din motive cunoscute doar de el, maestrul în deghizări alese să rupă vraja.

— Păreţi surprinşi de prezenţa mea, zise el, iar vocea lui Thrawn era la fel de perfectă ca tăcerea de până atunci. Nu pot decât să trag concluzia că nu aţi dat atenţie ştirilor care vin de pe Coruscant.

Pentru o clipă, Zothip dădu din gură în gol, mişcarea amplificându-i grotesc barba stufoasă, apoi îşi recăpătă, în cele din urmă, glasul.

— Nu, am auzit că v-aţi întors, spuse el, cuvintele ieşindu-i cu o oarecare dificultate. Sunetul propriei voci păru să îi dea curaj.

— Doar că n-am crezut, atâta tot, adăugă el îndreptându-şi umerii.

— De ce?

Ochii lui Zothip fugiră spre unul dintre oamenii săi, ca pentru a se asigura că el deţinea controlul aici.

— Pentru că m-am gândit că cine a reuşit să scape din cloaca asta de Imperiu nu e atât de prost să se întoarcă, zise el, redevenind agresiv.

De partea cealaltă a lui Thrawn, Tierce se mişcă. Însă Thrawn nu făcu decât să zâmbească.

— Nu-i rău, spuse el. Cam încet, dar altfel nu-i rău deloc.

Zothip se încruntă, unindu-şi sprâncenele.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Urmează ca Imperiul să se ridice iar, zise Thrawn, trecând în faţa lui Disra în timp ce îi măsura scurt din ochi pe fiecare dintre cei trei piraţi în parte.

— Şi, în vreme ce desigur că nu avem nevoie de aliaţi, nici nu suntem împotrivă să-i avem.

Unul dintre piraţi, care stătea în spatele lui Zothip şi un pic spre peretele din dreapta, pufni într-un mod elegant.

— Aşa ne priviţi? întrebă el punându-şi mâinile în sân. Ca pe nişte aliaţi?

— Control are dreptate, îl susţinu Zothip făcând un semn cu degetul mare peste umăr, spre el. Voi daţi ordine şi scoateţi profit, iar noi facem treburile murdare. Ce fel de aliat e ăsta?

— Este acel aliat care se pregăteşte să câştige o poziţie dincolo de visele lui cele mai frumoase, zise Thrawn cu o voce vizibil mai rece. Poziţie, putere şi o bogăţie care îi va permite să cumpere şi să vândă sisteme întregi.

— Şi când ar trebui să se întâmple astea? interveni Control.

Disra observă cu o urmă de nelinişte că acesta se depărta încetişor de Zothip, spre perete. Ca şi cum s-ar fi depărtat de şeful lui, în pregătirea unei acţiuni...

Tierce văzu şi el. Cu coada ochiului, Disra îl zări pe Gardian făcând iute un pas în aceeaşi direcţie, păstrând aceeaşi distanţă faţă de Control, dar, în acelaşi timp, apropiindu-se de celălalt pirat sprijinit de perete, în stânga lui Zothip.

Ceea ce îl lăsa doar pe piratul din dreapta lui Zothip departe de Gardian. Disra aruncă pe ascuns o privire în acea direcţie, sperând ca Tierce să nu fi uitat de el.

— Destul de repede, îl asigură Tierce. Cele mai multe dintre piese sunt deja pregătite şi în poziţiile lor. Cele care nu sunt vor fi în curând.

— Aceste piese fiind ceilalţi aliaţi ai voştri? sugeră Control. Aşa ne vedeţi? Ca pe nişte pioni?

— Nu-mi place să fiu pionul nimănui, mârâi Zothip înainte ca Thrawn să poată răspunde. Noi suntem piraţii Cavrilhu. Nu jucăm niciun joc în afară de al nostru.

Se întrerupse când se auzi un ţiuit dinspre biroul calculatorului.

— Aştepţi să te sune cineva? întrebă el sarcastic.

Disra ignoră comentariul, apropiindu-se şi pornind comunicatorul în timp ce rotea ecranul spre el.

— Da?

Era locotenentul din camera operativă... şi, din ce vedea pe faţa lui, Disra îşi dădea seama că nu avea veşti bune.

— Excelenţă, avem o problemă, spuse ofiţerul încordat. Se pare că spionii au scăpat din plasă.

Disra îşi înăbuşi o înjurătură.

— Cum?

— Au folosit droizii dintr-un magazin pentru a ascunde frecvenţele de biocomunicaţii verpine, zise locotenentul părând dezgustat. Până când am localizat magazinul şi am oprit transmisiunile, ieşiseră deja din raza detectoarelor noastre de ecou. Marele Amiral Thrawn este lângă dumneavoastră?

— Da, spuse Thrawn păşind lângă Disra. Mă întorc repede. Între timp, împrăştiaţi-vă detectoarele de ecou într-un caroiaj de ambele părţi ale ultimei lor poziţii şi vedeţi dacă puteţi să-i prindeţi iar.

— Da, domnule, zise ofiţerul.

Disra stinse ecranul, aruncându-i repede o privire urâtă lui Tierce. N-ar fi trebuit niciodată, absolut nicio clipă, să se lase convins să participe la această confruntare cu Zothip în timp ce Solo şi Calrissian erau încă liberi.

— Ar fi bine să ne întoarcem, spuse el, uitându-se la Thrawn.

— Şi ce, ne lăsaţi aici? întrebă Control. Se depărtase cu încă un pas de Zothip, ţinându-şi încă mâinile încrucişate pe piept.

— Nu fi absurd, se răsti Disra, simţindu-se dintr-odată sătul de Zothip şi de piraţii lui.

— Nu vrei să fii de partea câştigătoare? Bine... sunt o grămadă care vor. Domnule maior Tierce, cheamă o escortă care să-i conducă pe vizitatorii noştri.

— Stai pe loc, bubui Zothip, ridicându-se din scaun şi lăsându-şi mâna pe pistol. Nu plecăm până nu primesc cele douăzeci de milioane ale mele. Acum, dă-le, că dacă nu...

— Dacă nu, ce? întrebă Disra. Împuţit nerecunoscător...

— Gata, mârâi Zothip.

Ridicând un deget la gură, scoase un fluierat ascuţit. Cei doi piraţi de lângă el îşi apucară pistoalele...

Şi Tierce acţionă.

Piratul aflat cel mai aproape de Gardian nici nu apucă să îşi scoată de tot pistolul din toc înainte ca Tierce să fie asupra lui. O lovitură scurtă – o mişcare neclară a mâinilor – o pocnitură înfundată de os – şi piratul se prăbuşi pe covor ca un sac gol. Se auzi o înjurătură uimită dinspre tovarăşul său din dreapta lui Zothip; însă chiar când Disra îşi întorcea capul să se uite, din direcţia lui Tierce veni şoapta unei mişcări şi mânerul unui cuţit răsări brusc în pieptul omului.

Un cuţit care se alătură celui care deja ieşea din gâtul lui.

Disra îşi ţinu răsuflarea, ochii mutându-i-se repede de la pirat la femeia zveltă şi înaltă care apăruse dintr-odată în încăpere prin uşa secretă. Mâna ei zvâcni, se văzu o pâlpâire de lumină reflectată...

Şi Zothip scoase un suspin de durere, împleticindu-se înainte drept în lovitura devastatoare de picior pe care Tierce o îndreptase spre stomacul lui. Un al suspin chinuit când lovitura îşi atinse ţinta, şi şeful piraţilor se întinse cu o bufnitură pe birou, pistolul zburându-i din mâna brusc inertă şi aterizând pe podea.

Iar Disra se trezi holbându-se la mânerul cuţitului care apăruse în mijlocul spatelui lui Zothip. Evident, un dar din partea femeii.

Îşi ridică privirea spre ea, în timp ce aceasta se apropie în tăcere de birou, ignorându-i pe cei trei imperiali. Apucându-l pe Zothip de barbă, îi întoarse capul pentru a-l privi în ochii goi.

— Asta a fost pentru Lorardian, zise ea cu o voce înceată, dar amară.

Zothip îşi mişcă o dată buzele, dar nu ieşi niciun sunet. Ochii goi deveniră şi mai goi, se închiseră şi, când femeia dădu drumul bărbii, piratul se mai clătină o dată, apoi împietri.

Din nou, tăcerea se lăsă asupra încăperii. Şi, încă odată, Thrawn fu cel care o sparse.

— Bine lucrat, spuse el. Mulţumim pentru ajutor.

— Nu că aş fi avut nevoie, interveni Tierce încordat. Disra îi aruncă o privire, observând cu ceva surprindere că fostul Gardian scosese de undeva un mic pistol şi îl aţintise spre femeie.

— Cine eşti?

Ea îşi ridică privirea de pe trupul lui Zothip, ochii ei negri fiind uşor dispreţuitori când se uită de sus în jos la el.

— Se pare că nu toţi oamenii dumneavoastră sunt aşa de recunoscători ca dumneavoastră, domnule Amiral Thrawn, zise ea, ignorând întrebarea Gardianului.

— Te rog să îl ierţi pe maiorul Tierce, spuse Thrawn pe un ton împăciuitor. Siguranţa mea este una dintre grijile lui principale, o responsabilitate pe care o ia foarte în serios. Dar nu te înţelege aşa cum o fac eu. Făcu un semn către pistolul lui Tierce. Poţi să bagi arma la loc, domnule maior. Gărzile secrete Mistryl nu ucid la întâmplare sau fără motiv.

Lui Disra i se făcu dintr-odată frig. O gardă secretă Mistryl? Aici, în palatul lui?

Femeia clipi, fiind evident luată prin surprindere de dezvăluirea identităţii ei.

— Cum de aţi ştiut cine sunt? întrebă ea, mijind ochii.

— Haide, haide, zise Thrawn dojenind-o cu blândeţe în timp ce flutura alene din mână spre carnagiul din jur.

— După această demonstraţie a iscusinţei tale în luptă, cine ai putea fi, dacă nu o Mistryl? şi, fireşte, a mai fost pomenirea Lorardianului, adăugă el, ceva mai încet. Condoleanţe pentru asta.

— Mulţumesc, spuse ea, plecându-şi capul în semn de confirmare aproape în silă. Nu credeam că mai ştie cineva sau că îi pasă cuiva de ce s-a întâmplat acolo.

— Informaţia face parte din slujba mea, zise Thrawn.

— Cred că da. Femeia făcu un semn cu capul spre stânga ei. Ce aveţi de gând să faceţi cu resturile.

— Nu ştiu încă, răspunse Thrawn. Spune-mi, Control: ce ar trebui să facem cu tine?

Disra îşi luă privirea de la femeie, dându-şi seama brusc şi cu întârziere că ultimul pirat nu fusese omorât.

Şi dintr-un motiv foarte bun. Control stătea absolut nemişcat în locul în care se aflase când începuse lupta, cu mâinile goale şi palmele deschise ridicate în faţa lui, cu pistolul încă în toc. Totuşi, pe faţa lui nu se citea nici frică, nici mânie, ci o contemplare calmă a scenei.

— Felicitări, domnule Amiral, zise el dând din cap spre Thrawn, apoi spre Tierce. Şi dumitale, domnule maior. Mă aşteptam să fie soldaţi prin nişte nişe ascunse în pereţi. Modul ales de dumneavoastră a fost mult mai subtil şi la fel de eficient.

Îşi întoarse capul pentru a se uita la femeie.

— Apariţia ta, pe de altă parte, a fost complet neaşteptată. Bănuiesc că te-ai furişat pe urmele noastre. Aş da orice ca să aflu cum ai făcut-o.

— Singurul lucru pe care îl au Mistryl de oferit piraţilor Cavrilhu este moartea, replică ea cu răceală. Dă-mi un motiv pentru care să nu încep cu tine.

Control ridică din umeri; dar Disra îşi dădea seama că nu era atât de calm pe cât încerca să arate.

— Pentru că deja ai răzbunat morţile Mistryl de pe Lorardian, spuse el. Zothip a fost cel care a exagerat acolo. Niciunul dintre noi nu avea ce face.

Îşi întoarse iar ochii spre Disra.

— Aşa cum tot el a fost cel care a cerut să se răzbune pe dumneavoastră şi pe amiralul Pellaeon pentru eşecul de la Pesitiin, excelenţă, adăugă el. Aş dori să sugerez că toate aceste neplăceri pot şi ar trebui să fie uitate.

Tierce pufni, rostind ceva pentru el.

— Sigur e curajos, nu?

— Nu înţelegeţi, domnule maior, zise Disra zâmbindu-i lui Control. Brusc, totul avea sens.

— Control, aici de faţă, nu se luptă cu disperare să îşi salveze pielea. A planificat toată această confruntare încă de la început.

Femeia Mistryl se încruntă la el.

— Cum adică?

— Adică s-a decis că s-a săturat să mai fie numărul doi, îi spuse Disra, urmărindu-l pe Control cu atenţie. Surâsul slab, cunoscător, de pe buzele lui era dovada cea mai bună că nimerise bine.

— Totul a fost politică pură.

— A fost mai mult decât politică, excelenţă, zise Control. Zothip avea gura mare şi era lăudăros; îi lipsea creierul pentru a conduce o organizaţie aşa de mare ca a noastră. De ani întregi eu sunt cel care a ţinut totul la un loc. Era timpul să preiau şi beneficiile, nu doar munca.

— Cât de convenabil că ţi-am eliberat calea, spuse Thrawn. Mai vrei ceva de la noi?

— Pentru început, aş vrea să plec de aici în viaţă, zise Control, oferin- du-i fiecăruia dintre imperiali câte un zâmbet care reuşea să fie îngâmfat şi linguşitor în acelaşi timp.

— În afară de asta... Ezită. Zothip avea dreptate despre înţelegerea noastră cu Moff Disra, spuse el îndreptându-şi atenţia spre Thrawn. Am ieşit destul de bine, dar, de asemenea, ne-am şi asumat prea multe riscuri, în plus, Noua Republică pare să fie pe urmele noastre acum. Cred că este timpul să ieşim din ea.

— Atunci renunţi la şansa de a-ţi primi partea de galaxie atunci când Imperiul va învinge, îl avertiză Disra, întrebându-se de ce se mai obosea să îl convingă pe Control. Cu siguranţă nu-i păsa cu adevărat dacă îi avea sau nu alături de el pe piraţii Cavrilhu.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji.

— Ne asumăm riscul, spuse Control. S-ar putea să fiţi un geniu, domnule Amiral, dar, sincer, cred că nici măcar dumneavoastră nu puteţi reuşi.

— Cum doreşti, zise Thrawn. Fireşte, vei păstra în continuare în funcţiune linia de producţie a Păsărilor-de-Pradă.

— O să o păstrăm, promise Control. De fapt, o să vă cedez profiturile noastre din întreaga operaţiune drept cadou de bun venit.

Surâse încrezut, dar în ochii lui Disra expresia păru cam găunoasă.

— Şi ca dovadă a fostei noastre asocieri cu Imperiul şi a despărţirii prieteneşti a drumurilor noastre.

— Fireşte, spuse Thrawn, oferindu-i în schimb un zâmbet înţelegător. Şi pentru cazul în care te înşeli în privinţa geniului meu?

Surâsul zvâcni şi dispăru.

— Multe dintre grupurile de la limită au fost prinse la mijloc ultima dată când aţi pornit împotriva Noii Republici, domnule Amiral, zise el. Aş prefera ca piraţii Cavrilhu să nu ajungă în această poziţie.

— Cred că acest lucru poate fi evitat, aprobă Thrawn. Cu siguranţă, atât timp cât Păsările-de-Pradă continuă să fie livrate.

— Ne-am înţeles, spuse Control, ochii fugându-i spre Mistryl când îşi coborî cu grijă mâinile. Atunci, dacă asta este tot, am o organizaţie de restructurat. Succes, domnule Amiral.

— Şi ţie, căpitane Control, replică Thrawn, plecându-şi uşor capul. Mă aştept să nu te mai văd vreodată pe tine sau pe vreunul dintre piraţii tăi în spaţiul imperial.

Control înghiţi cu greutate vizibilă.

— Nu, domnule, zise el în timp ce mergea cu spatele către uşa ce dădea în coridorul secret. Nu ne veţi mai vedea.

Se strecură pe uşă şi dispăru.

— Sper că am făcut bine că i-am dat drumul, mormăi Disra. Pellaeon era la celălalt capăt al coridorului şi nu aveau decât cuvântul lui Control că nu îl interesa răzbunarea.

— Nu vă faceţi griji, îl asigură Tierce. După cum deja aţi observat, a investit mult timp şi gândire pentru a-l manipula pe Zothip să vină aici, în acest fel. Nu, se va duce cu povestea despre nenorocire direct la nava lui şi asta va fi tot.

— Şi ea? întrebă Tierce făcând semn cu capul spre femeie. Îşi coborâse pistolul după cum i se ordonase, dar încă îl avea pregătit. Ea chiar a intrat cu ei.

— Am intrat după ei, îl corectă femeia. Am auzit un comentariu despre clone şi înţelegeri între piraţi şi Imperiu şi...

— Clone? o întrerupse Disra. Cine a vorbit despre clone?

Ea îl privi cu calm.

— Doi agenţi ai Noii Republici pe nume Han Solo şi Lando Calrissian, zise ea. S-ar putea să fi auzit de ei.

— Da, cred că am auzit, spuse Thrawn cu un zâmbet degajat. De fapt, încercăm să stabilim contactul cu ei în acest moment.

Ei îi zvâcni buza.

— Fac pariu că da.

— Dar mai interesant pentru mine, continuă Thrawn, ar fi să aflu răspunsul tău la oferta pe care ţi-am făcut-o cu câteva minute în urmă.

Ea se încruntă.

— Ce ofertă?

— Nu-ţi aminteşti? întrebă Thrawn. Am remarcat că revenirea după apariţia mea a fost destul de înceată, dar că altfel nu a fost prea rău. Apoi am vorbit despre dorinţa Imperiului de a dobândi aliaţi.

Ea îşi încreţi fruntea.

— Ce tot vorbiţi? întrebă ea. I-aţi făcut oferta lui Zothip, nu mie. Nici nu ştiaţi că eram aici.

— Dimpotrivă, spuse Thrawn încet. Ştiam foarte bine că eşti aici. Şi dacă te vei gândi la oferta mea, s-ar putea să observi că nu i-am menţionat nicio clipă nici pe Zothip, nici pe piraţii lui.

Ea se uită fix la el, pe faţă citindu-i-se o luptă în timp ce încerca să îşi dea seama dacă era sincer sau dacă îi turna o grămadă de minciuni. Flim îşi ţesea încă una dintre vrăjile lui... şi chiar dacă audienţa era împotriva lui, se părea că funcţiona.

Dar acum Disra nu avea timp să se bucure de spectacol.

— Sunt sigur că dumneavoastră şi doamna aveţi multe de discutat, domnule Amiral, murmură el, făcând un pas cu spatele către uşă. Totuşi, dacă mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la amiralul Pellaeon.

— Desigur, excelenţă, spuse Thrawn concediindu-l cu o mişcare a mâinii. Poate că ne vom muta în altă cameră pentru a ne continua discuţia. Ridică din

sprâncene către femeie. Presupunând, fireşte, că sunteţi interesată de ce are de oferit Imperiul meu pentru Mistryl.

— Nu am lucrat niciodată pentru Imperiu, zise femeia cu precauţie în timp ce Disra se duse la uşă şi o deschise.

— Acela era Imperiul lui Palpatine, îi aminti Thrawn. Imperiul pe care îmi propun eu să îl reconstruiesc...

Restul discursului de vânzări se pierdu când Disra închise uşa în urma sa şi porni în grabă pe coridoare. Pasajul secret ar fi fost mai scurt; dar Pellaeon nu ştia despre el şi ar fi dorit să rămână aşa. Schimbând culoarele, trecând de ultimul colţ, se îndreptă prin sala principală către gărzile de la uşă.

— A întrebat de mine amiralul Pellaeon? zise el când gărzile salutară şi se dădură în lături.

— Nu, excelenţă, spuse unul dintre ei când uşile duble începură să se deschidă. De fapt, a plecat deja.

Disra se opri brusc.

— Cum adică a plecat? repetă el, trăgând cu ochiul printre uşile care se deschideau. Biroul era, într-adevăr, gol.

— Unde s-a dus?

— Nu a spus, excelenţă, zise gardianul.

Disra păşii în birou, uitându-se încruntat prin cameră în timp ce uşile se închideau în urma lui. Nu avea niciun sens. De ce ar fi plecat Pellaeon şi marioneta aia de Dreyf? Sigur nu s-au hotărât aşa, pur şi simplu, să-i dea drumul din cârlig.

Privirea îi căzu pe birou...

Ajunse în cealaltă parte a lui din cinci paşi rapizi, înjurând tot drumul, simţind cum sudoarea rece îi ţâşnea pe faţă. Nu. Nu se putea.

Dar o făcuseră. Sertarul secret al biroului fusese forţat.

Şi datacardurile dispăruseră.

23

Cu o mână tremurândă, Disra găsi butonul comunicatorului.

— Tierce, vino aici, îngăimă el, vorbele sunându-i ciudat în urechi peste bătăile inimii. Acum.

Comută pe frecvenţa gărzilor de afară.

— Când a plecat Pellaeon? întrebă el.

— În urmă cu cinci sau şase minute, excelenţă, răspunse o voce.

Ceea ce însemna că deja ieşise din palat şi că se îndrepta spre astro-port, iar forţele Securităţii Capitalei care l-ar fi putut intercepta erau împrăştiate inutil prin tot oraşul vânându-i pe Solo şi pe Calrissian. Disra scrâşni din dinţi, având viziunea planului său măreţ la care muncise atât de mult dărâmându-se sub ochii lui. Totul era pe datacardurile acelea – totul. Criptat, fireşte; dar dacă Pellaeon reuşea să le decripteze...

Şi apoi un alt gând, chiar şi mai îngrozitor, îi înţepă inima. Colonelul Vermel, ascuns într-o mică celulă liniştită pe Staţia Rimcee...

Îi luă aproape un minut să potrivească comunicatorul de rază lungă pe diferite relee până la sistemul Rimcee. Şi când termină...

În capătul opus al încăperii, uşa secretă se deschise şi Tierce intră în birou.

— I-am prins, anunţă el cu o satisfacţie întunecată. Nava lor e în Terminalul de Andocare 155...

— Pellaeon a luat datacardurile, îl întrerupse Disra cu brutalitate.

— Ce? întrebă Tierce, grăbind pasul.

— Datacardurile, prostule, mârâi Disra. Planul Răzbunare, înţelegerea noastră cu piraţii lui Zothip, numele şi detaliile reţelei economico- industriale pe care am folosit-o... totul.

Tierce şuieră printre dinţi, aruncând o privire spre sertarul gol.

— Incredibil, zise el, ca şi cum ar fi vorbit pentru sine. A intrat prin efracţie în dosarele tale, practic. Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva. Trebuie să fi fost ideea lui Dreyf.

— O să discutăm detaliile la proces, se răsti Disra. Lasă a cui a fost ideea. Ce facem?

— Ce avem de făcut? spuse Tierce ridicând din umeri. Sunt criptate, nu? Până le decriptează Pellaeon...

— A făcut-o deja, îl întrerupse Disra. Cel puţin o parte. Ştie că Vermel e la Staţia Rimcee.

Faţa lui Tierce împietri.

— De unde ştii?

— Pentru că tocmai am încercat să vorbesc cu ei, zise Disra scrâşnind din dinţi. Pellaeon a pus să fie blocate toate transmisiunile către întreg sistemul.

Tierce aruncă o privire întunecată spre ecranul gol al comunicatorului.

— A lucrat repede, murmură el. Foarte bine, domnule amiral.

— Lasă asta, se răsti Disra, aproape tremurând de frică, mânie şi frustrare. Tierce chiar nu înţelegea că tot planul lor era pe punctul de a li se prăbuşi în cap?

— Trebuie să îl oprim. Trebuie să-l scoatem pe Vermel de acolo înainte să ajungă Pellaeon...

— Nu, spuse Tierce pe un ton dintr-odată hotărât. Ceea ce avem de făcut este să îi prindem pe Solo şi

Calrissian înainte de a ajunge la navă şi să îl punem pe Marele nostru Amiral să le facă o demonstraţie.

— Eşti nebun? sări Disra. La Kessel cu Solo... capul meu e în joc.

— Calmează-te, Disra, zise Tierce, iar tonul lui fu ca o găleată de apă rece aruncată pe faţa Moffului. Ce are Pellaeon nu contează. Înţelegi? Nu contează. Avem atuul suprem: Marele Amiral Thrawn. Tot ce trebuie să facă este să preia comanda şi să declare că tot ce am făcut a fost pentru el. Acum, potoleşte-te.

Disra inspiră adânc, înfiorându-se şi uitându-se ameninţător la Tierce, copleşit de o furie tăcută şi neputincioasă. Furie tăcută pentru că Gardianul dădea deoparte cu atâta uşurinţă toţi anii pe care Disra îi investise în acest proiect. Furie neputincioasă pentru că avea dreptate.

— Bine, spuse el înecându-se. Deci îl lăsăm pe Pellaeon. Ce facem în schimb?

— Nu ai fost atent, zise Tierce, încă privind cu ochii mijiţi faţa lui Disra. Avem numărul terminalului lor de andocare... D'ulin, femeia aceea Mistryl, a venit cu ei, ascunsă la bord. Eu şi amiralul trebuie să ajungem acolo înaintea lor. Înţelegi?

— Da, înţeleg, mârâi Disra, mintea lui începând abia acum să îşi revină din paralizia provocată de şoc şi de panică. Ştii, nu-s copil.

— Mă bucur să aud asta, spuse Tierce cu răceală. Pentru că în timp ce noi o să fim acolo, tu o să te duci să vorbeşti cu D'ulin. Să afli ce vrea şi de ce va fi nevoie pentru a aduce Mistryl de partea noastră.

Disra simţi cum bărbia îi căzu un centimetru. Poveştile pe care le auzise despre Mistryl...

— Vrei să încerci să ne aliem cu ele? Ţi-ai pierdut minţile? Astea urăsc Imperiul!

— Avem nevoie de un nou grup de la limită care să îi înlocuiască pe piraţii Cavrilhu, zise Tierce, cu o voce plină de răbdare exagerată. Şi nu avem timp să discutăm despre asta. Thrawn şi D'ulin sunt în biblioteca din faţa apartamentelor tale. Du-te şi preia acolo pentru ca eu şi cu el să putem ajunge la astroport. Înţeles? Acum mişcă.

Ordinul răstit îl făcu pe Disra să tresară.

— Niciodată să nu-mi mai vorbeşti aşa, domnule maior, avertiză el cu o voce înceată, ameninţătoare. Niciodată.

— Atunci nici dumneavoastră să nu mai cedaţi aşa, excelenţă, replică Tierce. Dacă era impresionat sau intimidat de avertismentul lui Disra, nu o arăta. Acum, dă-i drumul.

***

Armata de trupe de şoc de care Han se temuse că va încercui astroportul nu era acolo. Nici gărzile cu priviri dure de la punctul de intrare, nici droizii de monitorizare de pe strada de acces, ori soldaţii de la uşa terminalului lor de andocare. De fapt, din câte se vedea, se părea că scăpaseră de tot.

Şi doar asta era de ajuns pentru a-l îngrijora. Mult.

Şi Lando simţea asta.

— Han, nu-mi place, mormăi el, uitându-se în spatele lor pe stradă în timp ce Solo descuia uşa hangarului. E mult prea uşor.

— Da, ştiu, aprobă Han, aruncând o ultimă privire în jur în timp ce îl lua pe Lobot de mână şi îl îndruma să intre pe uşă. Modificările făcute pe fugă de Lando la programul implantului s-ar fi putut să îi fi scăpat de imperiali, dar îl făcuseră pe Lobot să fie cam ameţit. Dacă se ajungea la o luptă lângă rampa Doamnei Norocoase, el nu avea să le fie de niciun ajutor.

Coridorul întunecat care trecea prin zona de reparaţii şi de aprovizionare a hangarului era, de asemenea, pustiu.

— Cum ajungem la bord, porneşti motoarele, îi spuse Han lui Lando în timp ce păşeau pe permaton sub cerul liber. Doamna Norocoasă era încă acolo, arătând exact aşa cum o lăsaseră.

— Eu mă ocup de arme. Poate că Moegid reuşeşte să intre în calculatorul astroportului şi să ne facă rost de o poziţie de plecare mai repede...

— Nu va fi nevoie, se auzi o voce înceată din spatele lor.

Han se întoarse iute, scoţându-şi pistolul. În spatele lor, pe peramton, apăruse holograma pâlpâitoare în mărime naturală a unui bărbat. Un bărbat cu piele albastră, purtând o uniformă imperială albă...

Lando scoase un sunet ciudat din gât.

— El e, murmură Calrissian.

Han dădu din cap, simţindu-se amorţit. Aşa era.

Marele Amiral Thrawn.

— Vă rog să vă puneţi armele pe pământ, ordonă Thrawn. Aş prefera să vorbesc cu voi faţă în faţă, dar, din motive lesne de înţeles, nu doresc să fiu împuşcat.

— E de înţeles, aprobă Han, ţinându-şi bine pistolul, iar ochii fugindu-i spre terminalul de andocare. Pe undeva pe aici trebuie să fie şi nişte trupe adevărate...

Holograma surâse.

— Haide, căpitane Solo, zise el liniştitor. Doar nu îţi închipui că vei putea să fugi în forţă de pe Bastion aşa cum ai făcut în atâtea alte sisteme în timpul carierei dumitale pestriţe. Nu vrei să-ţi mai vezi nevasta şi copiii?

Han îşi potrivi mâna pe pistol, simţind cum transpiraţia îi şiroia pe frunte.

— Da, cam despre asta e vorba, nu?

Holograma clătină din cap.

— Ai înţeles greşit, căpitane, spuse Thrawn. Nu ai de ce să te temi de mine. Tot ce doresc este să schimbăm câteva cuvinte, apoi tu şi tovarăşii tăi sunteţi liberi să plecaţi unde vreţi. Făcu un semn cu capul către Lando. Intreabă-l pe căpitanul Calrissian. Lui i-am dat voie să plece de pe distrugătorul meu spaţial.

— Nu e chiar acelaşi lucru, zise Lando încordat. Asta e capitala dumneavoastră secretă. Doar nu vreţi să ştie oricine unde se află.

— Haide, căpitane, spuse Thrawn, aproape dispreţuitor. Chiar crezi că m-aş aştepta ca informaţiile despre poziţia actuală a Bastionului să moară cu voi? Sediul autorităţii Imperiale s-a mai mutat până acum, de multe ori. Cu siguranţă se poate muta din nou. Totuşi, se pare că aveţi nevoie de mai multe argumente.

O mişcare surprinsă cu coada ochiului îi atrase atenţia lui Han. Se uită...

Şi văzu un şir de soldaţi din trupele de şoc aliniaţi pe marginea acoperişului zonei de depozitare a hangarului, cu puştile cu laser îndreptate asupra lor.

Suspină. Ar fi trebuit să gonească spre Doamna Norocoasă atunci când apăruse prima dată holograma în loc să îl lase pe Thrawn să îi întârzie astfel. Era prea târziu acum.

— Cum ne-aţi găsit? întrebă el, trăgând siguranţa pistolului şi punând arma jos, în faţa lui.

— Nu a fost greu, zise holograma în timp ce Lando făcea, în silă, acelaşi lucru cu aruncătorul lui de proiectile. Ştiam că niciunul dintre voi nu are experienţa de sintezor necesară pentru a intra în Dosarele Speciale. Am bănuit că foloseaţi un verpin pentru asta şi, astfel, le-am ordonat oamenilor mei să facă o scanare pentru acele frecvenţe de comunicare.

— Să caute un ecou, spuse Han dând din cap. Aş fi putut să jur că am oprit chestia asta înainte să daţi de noi.

— Ai înţeles greşit, domnule căpitan. Nu căutam un ecou. Brusc, holograma dispăru...

Şi, de după o grămadă de cutii din dreapta lor, apăru Thrawn în persoană, uniforma lui albă fiind orbitor de strălucitoare în soarele amiezii.

Dar nu mai orbitoare decât armurile strălucitoare ale celor şase soldaţi din trupele de şoc care îl flancau, în poziţie de gardă. Dacă se gândea mai bine, se hotărî Han, o goană nebunească spre Doamna Norocoasă nu ar fi fost, până la urmă, un plan atât de inteligent.

— Nu căutam decât confirmarea faptului că sintezorul vostru este verpin, continuă Thrawn în timp ce păşea spre ei. Odată ce mi-aţi oferit această confirmare ascunzând acele frecvenţe de biocomunicaţii, tot ce a trebuit să fac a fost să cercetez dosarele astroportului pentru o navă care ar fi aterizat la opt, douăsprezece sau şaptesprezece zile după acea sondă pe care aţi urmărit-o de la staţia de contact a Ubictoratului de la Parshoone.

— Staţi o clipă, că nu mai înţeleg, spuse Han încruntându-se. Opt, douăsprezece sau şaptesprezece zile?

Thrawn zâmbii.

— Acestea sunt numere importante pentru verpini, zise el. Poate nu conştient, dar, cu toate acestea, bine ancorate în ei. Era evident că verpinul vostru era maestrul sintezor al grupului; prin urmare, el ar fi fost cel care ar fi făcut orice modificare în dosarele astroportului pentru a ascunde poziţia navei voastre. Este nevoie să mai continui?

— Nu, spuse Han, simţind cum îl străbătea un fior rece.

La apartamentul lui şi al Leiei din Turnul Orowood, Lando susţinuse că îl văzuse pe Thrawn; o susţinuse, o demonstrase, o menţinuse în ciuda tuturor argumentelor şi dovezilor pentru contrariu. Atunci Han se întrebase cum de prietenul lui se lăsase speriat atât de uşor.

Acum, în cele din urmă, înţelegea.

— Bine, zise Thrawn, uitându-se la el cu o înţelegere profundă de care lui Han nu-i păsa deloc. Atunci, să trecem la treabă. Ridică uşor tonul. Domnule maior?

Din spatele altei grămezi de cutii din stânga apăru un om destul de tânăr cu însemne de maior, care îi privea cu atenţie pe prizonieri. În mâna dreaptă ţinea un pistol; în stânga, un datacard.

— După cum îţi poţi aminti din ultima noastră conversaţie, căpitane Calrissian, continuă Thrawn în timp ce maiorul se apropia, ai sugerat că dacă doresc să salvez Noua Republică din criza în care se află, ar trebui doar să îţi dau o copie completă a Documentului Caamas.

— Da, îmi aduc aminte, zise Lando când maiorul se opri la un metru în faţa lui. Mi-aţi spus că ar dura prea mult.

— S-a dovedit că este vorba de mai puţin timp decât credeam, aprobă Thrawn. Iată-l.

Maiorul întinse datacardul.

— Cum adică iată-l? întrebă Lando uitându-se la datacard ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i explodeze în faţă.

— Documentul Caamas, spuse Thrawn simplu. E al vostru. Luaţi-l.

Încet, ezitant, Lando luă datacardul.

— Care-i faza? întrebă el când maiorul făcu un pas înapoi.

— Nu-i nicio fază, îl asigură Thrawn. După cum v-am mai spus, nu vreau decât să ajut.

— Sigur că da, interveni Han, vorbele lui sunând cam aspru după cuvintele mai politicoase ale Marelui Amiral. Aşa cum aţi ajutat şi la distrugerea Clădirii Clanurilor Reunite de pe Bothawui?

Ochii roşii strălucitori se aţintiră asupra lui.

— Explicaţi.

— În spatele revoltei ăleia a fost o echipă imperială, zise Han cu încăpăţânare.

Lângă el, Lando scotea sunete care să îl determine să tacă, iar el trebuia să recunoască faptul că a-l acuza pe Thrawn în faţă în aşa fel nu era, probabil, cel mai diplomat lucru pe care l-ar fi putut face. Dar acolo fusese capul lui în joc şi al Leiei, şi el nu avea de gând să stea cu mâinile în sân şi să îl lase pe Thrawn să scape făcând sunete împăciuitoare. Nu după toate morţile şi distrugerile pe care acea revoltă le provocase.

— Am găsit cristalul de redirecţionare pe care l-au folosit cu puşca lor cu lunetă Xerrol Nightstinger.

Sperase o tresărire de vinovăţie, cel puţin o urmă de recunoaştere. Dar, în schimb, Thrawn abia dacă îi oferi un zâmbet slab.

— Da, o Xerrol Nightstinger, spuse el cu un dram de amărăciune în voce. Se pare că încă este unealta favorită a asasinilor şi a sabotorilor. Dar, în acest caz, căutaţi în direcţia greşită. Ultimele cinci Xerrol ale Imperiului au fost furate acum şase luni dintr-un depozit al Ubictoratului de pe Marquarra.

Ochii îi sclipiră.

— Dacă vreţi să le găsiţi, vă sugerez să căutaţi în locuinţa personală a înaltului consilier Borsk Fey'lya.

Han avu un schimb de priviri surprinse cu Lando.

—Fey'lya?

— Da, zise Thrawn. Armata lui privată le-a furat.

— Nu, spuse Han, cuvântul ieşindu-i automat din gură. E ridicol.

Şi totuşi...

Fey'lya ştiuse că el şi Leia aveau să meargă la Clădirea Clanurilor Reunite pentru a verifica adevărata stare a finanţelor bothane, o treabă pe care, nu se ştie cum, nu mai ajunseseră să o termine după revoltă. Şi era tocmai genul de atac pe la spate pentru care bothanii erau faimoşi.

Thrawn ridică din umeri.

— Nu voi încerca să vă conving. Adevărul este acolo şi puteţi să îl aflaţi dacă doriţi. Între timp... Făcu un semn cu capul către datacardul din mâna lui Lando. O zi bună, domnilor. Călătorie plăcută.

Fără a mai aştepta un răspuns, se întoarse şi se îndreptă spre ieşire, jumătate din garda lui de soldaţi din trupele de şoc dispunându-se în formaţie în jurul lui. Ceilalţi trei rămaşi aşteptară până când Amiralul dispăru din vedere înainte de a se întoarce şi de a-l urma. Când dispărură şi ei pe uşă, şirul de soldaţi de deasupra plecă de pe acoperiş.

Şi, o clipă mai târziu, Han, Lando şi Lobot rămaseră singuri.

Han se întoarse spre Lando, descoperind că acesta îl privea fix printre gene.

— Ei, Lando, zise el încercând să-şi păstreze calmul vocii. Nu era unul dintre cele mai reuşite eforturi ale lui. Cred că îţi datorez scuze.

— Lasă scuzele, spuse Lando aplecându-se pentru a recupera armele în timp ce arunca iute o privire spre acoperişul gol.

— Hai să plecăm de aici, bine?

— Da, zise Han luându-l pe Lobot de mână şi întorcându-l către rampa Doamnei Norocoase. Haide.

***

— Ar fi trebuit să le vezi feţele, spuse Flim, învârtindu-şi băutura în pahar, vocea lui abătută fiind într-un contrast straniu cu ceea ce ar fi trebuit să fie nişte cuvinte pline de bucurie.

— Erau atât de îngroziţi şi încercau atât de mult să nu o arate. Chiar a fost destul de amuzant.

— Sunt sigur că abia te-ai abţinut să izbucneşti în hohote, spuse Disra acru. Întrebarea este dacă au crezut.

— Au crezut, îl asigură Tierce, scoţând un datacard din datapad şi luându-l pe următorul din teanc.

Dintre cei trei, el părea singurul care nu avea îndoieli în privinţa spectacolului oferit de Flim.

— Marele nostru Amiral a fost liniştit ca oţelul transparent lustruit. Nici n-a clipit când Solo i-a aruncat în faţă trupa de comando de pe Bothawui.

— Trupa de pe Bothawui? întrebă Disra tăios. Trupa noastră de pe Bothawui? Grupul lui Navett?

— Calmează-te... vorbea despre ei doar în legătură cu revolta de la Clădirea Clanurilor Reunite, zise Tierce. Nu a existat niciun indiciu că ştiau că Navett s-a întors acolo.

— Sper că nu, mârâi Disra. Pe de altă parte, tot planul era înregistrat pe datacardurile pe care Pellaeon i le furase. Totuşi, era destul de puţin probabil ca Pellaeon să dea fuga la Coruscant să îi avertizez, chiar dacă se oprea din cercetarea datelor financiare destul de mult pentru a-l observa.

— Cum au aflat că noi am stârnit revolta?

Tierce ridică din umeri.

— Cine ştie? Nu contează, totuşi... Amiralul a respins-o frumos. Se uită la Flim. Ce era cu depozitul de arme de pe Marquarra care a fost jefuit? Nu-mi aduc aminte să fi auzit ceva despre asta.

Flim sorbi din pahar.

— Nu-ţi aminteşti, spuse el, pentru că am inventat-o eu. M-am gândit...

— Ai inventat-o? îl întrerupse Disra. Ce şmecherie mai e şi asta?

— Una care m-a ajutat să scap de Solo, zise Flim hotărât. De ce? Nu eşti de acord?

— Da, nu sunt de acord, replică Disra. Nu se potriveşte cu personajul, Thrawn nu inventa lucruri... dacă nu ştia ceva, o recunoştea.

— Calmează-te, excelenţă, spuse Tierce. Dar nici el nu părea prea fericit când se uită la Flim. Trebuia să zică ceva... nu se poate să oferim Coruscantului cu o mână Documentul Caamas şi cu cealaltă să ajutăm la stârnirea revoltelor. Cel puţin am câştigat timpul pe care îl vor folosi ca să verifice asta.

Disra pufni.

— Cât o fi de puţin.

— Oricât de puţin ar fi, tot e destul, zise Tierce ferm. În şapte zile războiul civil din Noua Republică va izbucni. În acel moment nimănui nu-i va mai păsa de câteva revolte şi de o mână de puşti Xerrol Nightstinger.

Făcu un semn cu capul către uşa secretă.

— Şi, că veni vorba despre câştiguri, cum a decurs discuţia cu oaspetele nostru? Le vom putea cumpăra serviciile?

— Nu ştiu, spuse Disra, încordându-şi scurt buzele. Mistryl nu lucrează pentru imperiali... cred că mi-a zis-o de cincisprezece ori. Pe de altă parte, a fost de acord să îl anunţe pe unul dintre conducătorii lor. Şi există ceva ce vor foarte mult, dar nu am reuşit să o fac să îmi spună ce este.

— Vor răzbunare, zise Flim serios. Ca oricine în vremurile noastre.

— Răzbunare împotriva cui? întrebă Disra.

Flim ridică din umeri.

— Pe la limită umblă vorba că lumea lor a fost distrusă într-un război cu una sau mai multe persoane necunoscute în urmă cu câteva decenii. Se presupune că banii pe care Mistryl îi câştigă închiriindu-şi serviciile se duc în continuare în sprijinirea supravieţuitorilor.

— Cum se numeşte lumea? întrebă Disra.

— Nu ştiu, zise Flim. O ţin în mare secret. Probabil se tem că cine le-a distrus-o se va întoarce pentru a termina treaba.

— Spunea ceva despre răzbunare pentru Lorardian, spuse Tierce gânditor. Nu s-ar putea ca ăsta să fie sistemul?

— Habar n-am. Flim ridică din umeri. Nici măcar nu ştiu ce e Lorardian.

— Cum adică nu ştii? întrebă Disra încruntându-se. Atunci părea că ştii totul despre asta.

— Părea şi că ştiam că a stat ascunsă după uşă, replică Flim răbdător. Tot secretul unui bun escroc este să îţi convingi ţinta că ştii mai mult decât ştii cu adevărat.

Disra se strâmbă. Escroc.

— Fireşte. Am uitat.

— Nu mă lua de sus şi nu face cu mine pe nobilul indignat, Disra, îl avertiză Flim încruntându-se. Atacurile pe care le-au făcut piraţii tăi Cavrilhu asupra transporturilor Noii Republici sunt o escrocherie la fel de mare. La fel şi scumpa ta mişcare Răzbunare, de fapt, adăugă el mutându-şi privirea ameninţătoare spre Tierce. Câţiva agitatori imperiali care se dau drept un grup imens de civili nemulţumiţi. Ca să nu mai vorbim de toată povestea asta cu Thrawn. Nu-ţi plac escrocheriile? Ei, ce păcat. Sunteţi băgaţi până peste cap în ele, amândoi. Nu că aţi fi avut de ales. Nu cu starea în care se află Imperiul.

Îşi lăsă picioarele să cadă pe podea cu un zgomot înfundat şi se ridică.

— Şi să vă mai spun ceva, adăugă el. Dacă şi când veţi ajunge în punctul în care veţi avea toată forţa militară pe care o doriţi, tot veţi mai avea nevoie de mine.

Se bătu pe piept.

— Eu sunt singurul din acest grup care cunoaşte limita. Care ştie cine sunt piraţii şi mercenarii, care ştie unde să găsească repede un vânător de recompense bun... vreţi mai mulţi soldaţi, va trebui să veniţi la mine. Eu sunt cel care a putut să îşi dea seama că D'ulin; e Mistryl doar după cum a luptat.

— Nu te contrazicem, spuse Disra luat puţin prin surprindere de focul tiradei maestrului în deghizări. Deci ce încerci să ne zici?

— Spun că dacă şi când această Mână a lui Thrawn se va arăta, s-ar putea să nu mai aveţi nevoie de imitaţia mea de Thrawn, replică Flim. Dar tot veţi avea nevoie de mine.

Pentru un timp, încăperea rămase cufundată în tăcere. Flim se uita urât când la unul, când la celălalt, respirând cam greu.

Tierce rupse tăcerea.

— Ai terminat? întrebă el cu blândeţe.

Flim îi cercetă figura şi o parte din înverşunare păru să îl părăsească.

— Da, mormăi el. Eu doar... asta o să agite lucrurile, Tierce, de la Coruscant până la Inelul Exterior. Dacă Mâna lui Thrawn nu trăieşte într-o gaură de şarpe, nu are cum să nu afle.

— Ţi-am mai spus că te putem apăra de el, zise Tierce. Şi o vom face. Stai liniştit.

— Da. Flim luă o gură mare din băutură. Da. Sigur.

***

Lando trase maneta de hiperpropulsie şi, în faţa lor, stelele de pe cerul Bastionului se întinseră în linii de stele.

— Bine, zise el. Dorise ca acest cuvânt să sune degajat, dar ieşise răguşit. Cred că a vorbit serios. Despre faptul că ne lasă să plecăm.

Lângă el, Han nu răspunse. De fapt, nu scosese mai mult de zece cuvinte de când Thrawn ieşise din terminalul de andocare. Lando se uită într-o parte la prietenul său, întrebându-se dacă ar fi trebuit să îşi facă griji pentru el.

Probabil că Han simţise privirea celuilalt.

— Chiar el a fost, nu? întrebă el încet, uitându-se încă la modelele vârtejurilor hiperspaţiului.

Lando dădu din cap, simţind un nod în gât.

— Perfect calm, perfect controlat, tot timpul cu trei paşi înaintea noastră, zise el. Nu poate să fie decât Thrawn.

— N-aş fi crezut. Han îl privi pe Lando, iar buzele îi zvâcneau. Cred că nu am crezut, se corectă el. Ce-oi fi spus atunci la Turnul Orowood...

— Lasă, zise Lando gonind scuzele cu o fluturare din mână. Eu am fost chiar acolo prima dată, şi nici eu nu am crezut. Cel puţin, n-am vrut să cred.

Han clătină din cap.

— Avem probleme, Lando, spuse el. De acum înainte, nu mai putem crede tot ce vedem. Tot ce vedem, tot ce auzim, tot ce credem că ar trebui să facem. Nu dacă Thrawn a revenit pe scenă.

— Nu ştiu, zise Lando cu îndoială. Cu sau fără Thrawn, Imperiul încă este redus la opt sectoare. Poate că de fapt asta încearcă, sperând să zăpăcească Coruscantul până îl paralizează.

— Cine ştie? mârâi Han, vocea lui începând să capete viaţă. Cel puţin, nu mai părea uluit şi demoralizat. Era şi vremea, se gândi Lando.

— Asta te înnebuneşte la el. Încerci să faci ceva şi şansele sunt ca asta să fie exact ce voia el să faci. Stai nemişcat şi nu faci nimic, şi el petrece o funie-inteligentă în jurul tău.

— Şi ce crezi că se aşteaptă el să facem cu ăsta? întrebă Lando ridicând datacardul.

— Nu ştiu ce se aşteaptă, zise Han întinzându-se şi luând cardul. Dar îţi spun ce o să facem. Mai întâi, o să îl citim şi o să vedem dacă ne dă numele alea pe care arde toată lumea să le afle. În al doilea rând, o să o sunăm pe Leia de îndată ce intrăm în raza HoloNet şi îi spunem ce avem. Şi, în al treilea rând...

Arătă cu degetul mare peste umăr.

— Îl asmuţim pe Moegid asupra chestiei ăsteia şi îl punem să o verifice de douăzeci de ori. Să vedem dacă reuşim să aflăm ce surprize ne-a ascuns Thrawn.

Lando se uită grijuliu la datacard.

— Crezi că sunt surprize?

— E Thrawn, spuse Han simplu.

Lando dădu din cap.

— Aşa-i.

Ridicându-se din scaun, Han verifică pentru ultima dată instrumentele de bord.

— Haide... nu am încredere să ţin chestia asta în preajma calculatorului navei, spuse el îndreptându-se către uşa cockpitului.

— Să luăm un datapad şi să vedem ce ne zice.

24

Prima oprire pe care o făcuse Sălbaticul Karrde după ce părăsise Dayark nu arătase nimic în faţă. Nimic în afară de strălucirea sucită a Fisurii Kathol şi a vălătucilor roşii îngheţaţi de gaz ionizat şi a nebuloaselor minuscule care păreau că fuseseră smulse cu forţa din el. La fel şi a doua oprire, şi a treia, până când Shada începu să se întrebe dacă legendara lume pierdută Exocron nu era decât un mit.

La a cincea oprire, o găsiră.

— Arată destul de plăcut, comentă 3PO cu o urmă de îndoială, stând lângă Shada, în timp ce se uitau pe videcranul de pe punte la micuţa planetă care se apropia cu viteză.

— Sper să fie prietenoşi.

— Nu m-aş baza pe asta, îl avertiză Shada, simţindu-şi gura uscată într-un mod neplăcut şi nefamiliar.

Acolo, undeva, dacă Jade şi Calrissian aveau dreptate, Jorj Car'das îi aştepta.

La casca de navigaţie, Odonnl se întoarse pe jumătate în scaun.

— Nu ar trebui să avem turbo-laserele pregătite? îl întrebă el pe Karrde. Pentru cazul în care nu sunt bucuroşi să le fie violată intimitatea?

Shada se uită la Karrde. Îşi ascundea bine nervozitatea, dar ei nu îi era greu să o vadă.

— Am venit să stăm de vorbă, nu să ne luptăm, îi aminti el lui Odonnl cu o voce calmă. Nu vreau să ne înţeleagă greşit nimeni de acolo.

— Da, dar după Dayark...

— Am venit să stăm de vorbă, repetă Karrde, pe un ton care nu mai lăsa loc de discuţie. H'sishi, detectăm vreo sondă de senzori? Sau transmisiuni, Chin?

— Încă nicio sondă, căpitane, zise togoriana.

Shada observă că blana i se zburlise abia vizibil. Se părea că şi ea se molipsise de starea lui Karrde.

— La fel şi cu transmisiunile, căpitane, adăugă Chin. Poate că nu ne văd.

— Oh, ba ne văd foarte bine, spuse Karrde, iar o urmă de înverşunare i se strecură în voce. Singura întrebare...

Se întrerupse când auzi un sunet dinspre comunicator.

— Către nava spaţială, aici amiralul Trey David, secundul amiralului suprem Horazo Darr de la Flota Aero-Spaţială Reunită de pe Exocron, rosti o voce politicoasă, dar fermă. Vă rog să vă identificaţi.

Chin se întinse spre panoul său...

— Nu, o fac eu, îi zise Karrde, făcându-şi vizibil curaj când atinse butonul comunicatorului.

— Aici Talon Karrde de la bordul cargobotului Sălbaticul Karrde, domnule amiral David. Intenţiile noastre sunt complet paşnice. Am dori permisiunea de a ateriza.

Urmă o pauză lungă. O pauză foarte lungă, de fapt. Shada îşi frecă uşurel încheieturile degetelor, imaginându-şi o controversă aprinsă care avea loc în biroul Flotei Reunite de pe Exocron...

— Sălbaticul Karrde, aici amiralul David, reveni vocea. Mi s-a spus că ai venit să îl vezi pe Jorj Car'das. Poţi confirma?

Shada îl privi cu atenţie pe Karrde. Însă în afara tremurului scurt din colţul buzelor, nu avu nicio reacţie.

— Da, pot, spuse el, cu o voce puţin cam spartă, dar ţinută sub control. Este o problemă foarte importantă pe care trebuie să o discut urgent cu el.

— Înţeleg. Urmă o altă pauză, mai scurtă de această dată. Vă aşteaptă?

Încă un tremur al buzei.

— Nu ştiu dacă a aştepta este cuvântul cel mai potrivit. Dar cred că ştie că venim.

— Chiar aşa, zise David, tonul lui căpătând brusc o notă ciudată. Foarte bine, Sălbaticul Karrde, ai autorizaţie pentru Cercul 15 de la terenul de aterizare militar din Rintatta. Coordonatele îţi sunt trimise acum.

— Vă mulţumesc, spuse Karrde.

— Le-am primit, mormăi Odonnl, studiind ecranul de navigaţie. Pare destul de clar.

— Am trimis o escortă, continuă David. Sper că nu este nevoie să vă zic să cooperaţi cu ei.

— Înţeleg foarte bine, spuse Karrde. Ne vom întâlni?

— Mă îndoiesc, zise David; iar de această dată în tonul lui era o ameninţare clară. Dar poate că vom avea noroc cu toţii. Nu se ştie niciodată. David, terminat.

Pentru o clipă, pe punte se lăsă tăcerea. Shada se uită la ceilalţi, la feţele lor încordate şi la umerii tensionaţi, la expresiile lor întunecate. Dacă nu ştiuseră în ce se băgau, se hotărî ea, acum ştiau.

Şi totuşi, nu văzu nici un semn că vreunul dintre ei s-ar fi gândit măcar să dea înapoi. Erau un echipaj bine închegat, cu adevărat loial, dedicat total şefului său.

Aşa cum fusese şi Shada însăşi dedicată odată idealurilor Mistryl. Chiar şi când Mistryl aproape îşi uitaseră aceste idealuri.

Chiar şi în faţa pericolului care se întrezărea în faţă, amintirea acelei pierderi tot îi provoca durere.

— Instrucţiuni, căpitane? întrebă Odonnl încetişor.

Karrde nu ezită.

— Du-ne jos, spuse el.

Rintatta era un grup de dimensiuni medii de clădiri în stil militar, presărat cu aproximativ cincizeci de platforme de asolizare de diferite mărimi, multe dintre ele fiind deja ocupate de nave. Zonele militare erau, la rândul lor, înconjurate de un inel larg de case în stil civil şi de clădiri de afaceri ale comunităţii. Totul era aşezat la poalele unui lanţ muntos mic, dar cu versanţi abrupţi, iar oraşul se continua în laterale cu un câmp înverzit.

Nu a avut loc nicio percheziţie precum cea de pe Pembric 2. Nici nu au trecut prin vamă sau prin verificarea de la intrare. Cele două nave vechi de patrulare, pe care amiralul David le trimisese, au escortat cargobotul spre cercul de asolizare care îi fusese rezervat, l-au urmărit.cum ateriza, apoi s-au înălţat înapoi pe cer fără comentarii. În jurul celorlalte nave, sute de bărbaţi şi femei şi zeci de mici vehicule se agitau cu diferite sarcini, ignorând complet nava străină care se aşezase în mijlocul lor. Din câte se părea, se gândi Karrde în timp ce el şi ceilalţi începură să coboare pe rampă, întregul Exocron părea că încerca să pretindă că vizitatorii nu existau.

Cu o singură excepţie notabilă.

— Bună ziua, căpitane Karrde, zâmbii Entoo Nee de la baza rampei de aterizare a Sălbaticului Karrde. Bun venit pe Exocron. Văd că ai reuşit să ne găseşti şi fără ajutorul meu. Salut, Shada; salut, 3PO.

— Salut, stăpâne Entoo Nee, replică 3PO, părând în mod clar uşurat să vadă o figură familiară. Mărturisesc că nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— Şi în privinţa voastră existau ceva întrebări, zise Entoo Nee voios. Ultima dată când v-am văzut pe Dayark păreaţi să aveţi ceva probleme cu piraţii. Se apropie cu un pas de rampă şi trase cu ochiul în navă. Ne va însoţi şi fermecătoarea voastră togoriană?

— Nu, H'sishi va rămâne la navă, spuse Karrde, privindu-l pe micuţ cu o urmă de uimire. H'sishi era un membru tot mai valoros al echipajului său, dar fermecătoare nu era descrierea la care s-ar fi gândit imediat.

— Păcat, zise Entoo Nee, uitându-se din nou la Shada şi la 3PO. Atunci, asta-i tot? Nu mai vin şi alţii?

Karrde îşi simţi iar muşchii încordaţi în ciuda tuturor eforturilor de a se relaxa. Cu siguranţă, ar fi vrut să ia mai mulţi oameni cu el. Pentru început, tot echipajul Sălbaticului Karrde, plus pe cele ale Gheţii înstelate şi ale Căii de Eter, întreaga forţă de intervenţie a generalului Bel Iblis, escadrila Vagabond şi cam patru clanuri de războinici noghri.

Însă chiar dacă ar fi avut asemenea resurse, ar fi fost un gest inutil. Car'das îl aştepta, şi a aduce mai mulţi oameni nu ar fi însemnat decât să le pună vieţile în joc. Nu de asta venise aici.

— Da, îi spuse el lui Entoo Nee. Ăştia suntem. Presupun că eşti aici ca să ne duci la Jorj Car'das?

— Dacă doreşti să îl vezi, zise micuţul, privindu-l gânditor pe Karrde. Încă o dată, ca şi pe Dayark, indicii despre adevăratul Entoo Nee se iţeau din spatele faţadei lui paşnice creeate cu mare grijă.

— Bine. Mergem?

Îi conduse spre un speeder de teren decapotabil de la marginea cercului de asolizare – un speeder, observă Karrde, care, în ciuda aparentei surprize a lui Entoo Nee faţă de dimensiunile reduse ale grupului, avea doar patru locuri. Strecurându-se cu îndemânare prin trafic, micuţul se îndreptă către munţi.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Shada făcând un semn în jur, în timp ce Entoo Nee depăşea o cisternă de combustibil care mergea deosebit de încet.

— Cred că se pregătesc pentru nu ştiu ce manevre, zise acesta. Militarii fac tot timpul manevre încolo şi încoace.

— Cât de departe este locul în care ne întâlnim cu Jorj Car'das? întrebă Karrde pe care nu îl interesa în mod deosebit programul din această zi al Flotei Aero-Spaţiale Reunite de pe Exocron.

— Nu prea departe, îl asigură Entoo Nee. Vezi clădirea aceea albastră drept în faţă, cea care este puţin în sus pe panta muntelui? Acolo e.

Karrde îşi puse mâna streaşină la ochi. De la această distanţă, cel puţin, nu era un loc prea impresionant. Nu era o fortăreaţă; nici măcar un conac.

De fapt, când Entoo Nee ieşi din zona militară şi începu să traverseze porţiunea civilă, mai puţin circulată, a oraşului, clădirea albastră din faţă începu să semene tot mai mult cu o casă simplă şi modestă.

Se părea că şi Shada se gândea la aceleaşi lucruri.

— Aici locuieşte Car'das sau vine doar pentru întâlnire? întrebă ea.

Entoo Nee îi aruncă un zâmbet scurt.

— Numai întrebări pui, nu? Ce minte atentă şi harnică.

— Să pun întrebări face parte din slujba mea, replică Shada. Şi tu nu mi-ai răspuns.

— Să răspund la întrebări nu face parte din slujba mea, zise Entoo Nee. Haide, nu fiţi nerăbdători... mai e un pic până acolo. Relaxaţi-vă şi bucuraţi-vă de drum.

Pe măsură ce se apropiau, casa albastră devenea tot mai mică şi mai neimpresionantă. Mai mică, mai neimpresionantă, mai veche şi vizibil mai dărăpănată.

— După cum vedeţi, a fost construită chiar pe faţa stâncii, comentă Entoo Nee în timp ce treceau pe lângă ultimul grup de case şi intrau pe un câmp înverzit prin mijlocul căruia curgea un pârâu iute.

— Cred că proprietarul iniţial s-a gândit că asta îi va oferi un plus de stabilitate în timpul vânturilor de iarnă.

— Ce s-a întâmplat cu partea din stânga? întrebă Shada arătând cu mâna. S-a dărâmat o aripă?

— Nu, nu a mai fost construită, îi zise Entoo Nee. Car'das a început odată să extindă casa, dar... ei, o să vedeţi.

Karrde simţi o furnicătură neplăcută pe spate.

— Cum adică, o să vedem? Ce l-a oprit?

Entoo Nee nu răspunse. Karrde îi aruncă o privire Shadei şi descoperi că ea se uita la el cu o expresie ciudată pe faţă.

Un minut mai târziu, ajunseră. Entoo Nee opri lin speederul de teren în faţa unei uşi odată albe, a cărei vopsea sărise şi se ştersese cu trecerea anilor şi din neglijenţă.

— Condu-ne, îi spuse Shada lui Entoo Nee, strecurându-se cu abilitate între Karrde şi casă. Eu stau în spatele tău, Karrde va sta în spatele meu.

— Oh, nu, nu merge aşa, zise Entoo Nee. Clătină din cap cu un gest rapid şi neliniştit. Doar căpitanul Karrde şi cu mine vom putea intra.

Shada miji ochii.

— Stai să îţi explic altfel...

— Nu, e în regulă, Shada, spuse Karrde ocolind-o şi făcând un pas spre uşă. Departe de centrul grupului, fără nimic între el şi ferestrele goale, se simţi dureros de expus.

— Dacă Jorj Car'das nu vrea să mă vadă decât pe mine, atunci aşa trebuie să fie.

— Las-o baltă, zise Shada categoric, apucându-l pe Karrde de mână şi ţinându-l pe loc. Entoo Nee, ori intru şi eu cu el, ori nu intru deloc.

— Shada, nu mă ajuţi, mârâi Karrde, uitându-se urât la ea. Chiar voia să fie împuşcaţi cu toţii pe loc înainte să aibă ocazia de a susţine cauza Noii Republici?

— Dacă voia să mă omoare, ar fi putut s-o facă de o sută de ori pe drum. Cu siguranţă, ar fi putut-o face chiar aici.

— Ştiu, replică Shada. Şi nu contează. Am venit ca garda ta de corp. Şi asta am să fac.

Karrde se holbă la ea, având brusc o senzaţie stranie. La întâlnirea de la Turnul Orowood cu Solo, Organa Solo şi Calrissian, Shada abia acceptase să vină în această călătorie pentru a-l ajuta. Când, în timpul celor două săptămâni şi jumătate care trecuseră de atunci, se transformase acea înţelegere făcută în silă în angajamentul mult mai profund de a fi gardă de corp?

— Shada, îţi mulţumesc pentru grijă, spuse el încet, dar ferm, punându-şi cu blândeţe mâna lui peste mâna ei care încă îl ţinea pe loc.

— Dar trebuie să îţi aduci aminte de situaţia generală. Viaţa mea, şi ce se întâmplă cu ea, nu este cel mai important lucru care se află în joc.

— Sunt garda ta de corp, zise Shada, la fel de încet şi de ferm. Pentru mine este cel mai important lucru.

— Vă rog, rosti Entoo Nee. Vă rog. Cred că aţi înţeles greşit. Căpitanul Karrde şi cu mine trebuie să intrăm primii, dar, cu siguranţă, tu poţi veni imediat după noi. Este doar pentru că... ei, o să vedeţi.

Shada tot nu părea mulţumită, dar acceptă cu o mişcare din cap.

— Bine, fie, spuse ea. Dar să ţii minte că dacă se întâmplă ceva, tu vei fi chiar în linia mea de tragere. Voi doi mergeţi primii, apoi eu, după care 3PO.

— Zău, stăpână Shada, sunt sigur că nu este nevoie să vin şi eu, se grăbi droidul să o asigure, făcând un pas

înapoi către speederul de teren. Poate că ar trebui să rămân aici, să păzesc speederul...

— De fapt, s-ar putea să fie de ajutor, zise Entoo Nee, zâmbind încurajator. Haide, 3PO, o să fie bine.

— Da, stăpâne Entoo Nee, răspunse 3PO pe un ton resemnat. Gemând aproape neauzit pentru sine, veni la jumătate de metru în spatele Shadei. Dar, trebuie să spun, am un sentiment neplă...

— Bine, zise Entoo Nee voios. Odată depăşit momentul solemn, radia din nou inofensivitatea lui obişnuită. Mergem?

Uşa era descuiată. Karrde îl urmă pe micuţ înăuntru, simţindu-se mai vulnerabil ca niciodată atunci când păşiră din lumina soarelui în camera întunecată şi umedă.

O încăpere care, spre surprinderea lui, părea să nu fi fost folosită de ceva vreme. Cele câteva piese de mobilier împrăştiate prin ea erau vechi şi prăfuite, cu aceleaşi semne ale neglijenţei pe care le văzuseră şi în exteriorul casei. Cele trei ferestre, care de afară păruseră atât de întunecate şi de ameninţătoare, erau, dacă le priveai din interior, doar incredibil de murdare, cu un uşor aspect de mătuire dat de praful ori nisipul care, purtate de vânt, le loviseră ani întregi. În porţiunile slab luminate de soarele care reuşea să străpungă mizeria, se vedeau lungi pânze de păianjen care se întindeau de la unele dintre scaune până în tavan.

— Pe aici, zise Entoo Nee încet, vocea lui străpungând atmosfera stranie, în timp ce îi conducea către o uşă închisă din capătul opus al camerei.

— Este aici, căpitane Karrde. Te rog să te pregăteşti.

Karrde inspiră adânc. În spatele lui, auzi un sunet slab de frecare, când pistolul Shadei fu scos din toc.

— Sunt gata, spuse el. Hai, să terminăm cu asta.

— Chiar aşa. Întinzându-se pe lângă el, Entoo Nee apăsă butonul uşii. Cu un scârţâit uşurel, acesta se deschise.

Primul lucru care îl lovi pe Karrde fu mirosul. Un miros de bătrâneţe şi de amintiri de demult, de speranţe pierdute. Un miros de boală şi de oboseală.

Un miros de moarte.

Camera era mică, mult mai mică decât s-ar fi aşteptat Karrde. Fiecare dintre pereţii laterali era îmbrăcat în rafturi încastrate, pe care era adunată o colecţie ciudată de mici obiecte de artă, bibelouri inutile, instrumente şi flacoane medicale. Un pat uriaş ocupa mare parte din spaţiul rămas, picioarele ajungând până la un metru de uşă şi lăsând liber un spaţiu în care abia încăpeau două persoane.

Şi, întins în pat sub un teanc de pături, murmurând încet pentru sine în timp ce privea în tavan, era un bărbat în vârstă.

— Jorj? îl strigă încetişor Entoo Nee când intră pe uşă. Murmurul se opri, dar privirea bărbatului rămase aţintită în tavan.

— Jorj? A venit cineva să te vadă.

Karrde păşii lângă el, înghesuindu-se în spaţiul rămas, în timp ce mintea i se învârtea. Nu. Cu siguranţă acesta nu putea fi Jorj Car'das. Nu bărbatul ambiţios, iute la mânie şi viguros care crease aproape de unul singur cea mai mare organizaţie de contrabandă din toate timpurile.

— Jorj? rosti el cu grijă.

Faţa ridată se încruntă, iar capul se ridică.

— Mertan? întrebă o voce tremurândă. Mertan? Tu eşti?

Karrde suspină obosit. Vocea şi ochii. Da, chiar el era.

— Nu, Jorj, spuse el cu blândeţe. Nu e Mertan. Sunt Karrde. Talon Karrde. Îţi aminteşti?

Bătrânul clipi de două ori.

— Karrde? zise el cu aceeaşi voce nesigură. Tu eşti?

— Da, Jorj, eu sunt, îl asigură Karrde. Îţi aduci aminte de mine?

Un zâmbet timid începu să se formeze pe faţa bătrânului, dispărând ca şi cum muşchii ar fi fost prea bătrâni sau prea obosiţi pentru a-l menţine.

— Da, spuse el. Nu. Cine ziceai că eşti?

— Talon Karrde, repetă el, simţind pe limbă gustul amar al înfrângerii şi al dezamăgirii, al epuizării totale. Atâta drum. Bătuseră atâta drum pentru a-l vedea pe Car'das şi a-i cere ajutorul. Toate temerile lui Karrde faţă de această întâlnire... temerile, regretele, vina – toate, pentru nimic. Jorj Car'das care îl îngrozise în tăcere atâţia ani dispăruse demult.

În locul lui era o carapace goală.

Slab, prin întunericul care i se învârtea în minte, simţi o mână pe umăr.

— Haide, Karrde, spuse Shada încet. Aici nu mai e nimic.

— Era Karrde, da? întrebă bătrânul. Un braţ subţire ieşi de sub pături, legănându-se un pic înainte ca mâna să reuşească să potrivească mai bine pernele.

— Tarron Karrde?

— E Talon Karrde, Jorj, îl corectă Entoo Nee cu glasul unui părinte răbdător care se adresează unui copil foarte mic. Pot să-ţi mai aduc ceva?

Carrde se încruntă, aşezându-şi la loc capul pe pernă, ochii abătân- du-i-se iar spre ce vedea în tavan.

— Shem-mebal ostorran se 'mmitas Mertan anial? mormăi el aproape neauzit. Karmida David shumidas krree?

— Tarmidiană veche, murmură Entoo Nee. Limba copilăriei sale. În ultima vreme a vorbit-o tot mai des.

3PO? rosti Shada.

— Întreabă dacă Mertan a fost aici azi, traduse droidul. De data aceasta nu menţionă câte tipuri de comunicare ştia bine. Sau acea persoană drăguţă, amiralul David.

— Nu, niciunul dintre ei, îi zise Entoo Nee siluetei din pat, îndemnându-l pe Karrde să iasă din cameră. Mă întorc mai târziu, Jorj. Încearcă să dormi niţel, da?

Îl urmă pe Karrde afară din încăpere şi se întinse către butonul uşii.

— Să dorm? Bătrânul pufni slab, scoţând un hohot înfundat. Nu pot să dorm acum, Mertan. Am prea multe de făcut. Prea multe pentru...

Uşa se închise, întrerupând cu milă restul cuvintelor.

— Acum înţelegi cum stă treaba, zise Entoo Nee încetişor.

Karrde dădu din cap, simţind gustul morţii. Toţi aceşti ani...

— De când este în această stare?

— Şi de ce te-ai mai obosit să ne aduci aici? întrebă Shada.

— Ce-aş putea spune, zise Entoo Nee. E bătrân... mult prea bătrân... cu multe dintre diferitele boli care atât de des însoţesc bătrâneţea. Ochii lui strălucitori se întoarseră spre Shada. Cât despre faptul că v-am adus aici, voi aţi fost cei care au vrut să vină.

— Noi am vrut să-l vedem pe Jorj Car'das, replică Shada. Ce-i acolo nu este lucrul la care ne aşteptam noi.

— E în regulă, Shada, zise Karrde. Toţi aceşti ani... E vina mea, nu a lui Entoo Nee. Ar fi trebuit să vin aici în urmă cu mulţi ani.

Clipi pentru a goni lacrimile care îi veniseră brusc în ochi.

— Cred că mai există doar o întrebare. Entoo Nee, Car'das avea o bibliotecă imensă de datacarduri. Ai idee pe unde ar putea fi?

Entoo Nee ridică din umeri.

— Orice-ar fi făcut cu ele, s-a întâmplat cu mult timp înainte de a intra în serviciul său.

Karrde dădu din cap. Se terminase cu ultima lor speranţă de a găsi o copie a Documentului Caamas aici. Temeri irosite şi, acum, o călătorie irosită. Dintr-odată se simţea foarte bătrân.

— Mulţumesc, zise el, scoţându-şi comunicatorul şi pornindu-l. Dankin?

— Aici sunt, şefule, veni repede vocea lui Dankin, cu o urmă de încordare în ea. Cum merg lucrurile?

— Merg destul de bine, mulţumesc, spuse Karrde, dând semnalul că totul era în regulă. Misiunea s-a încheiat. Pregăteşte nava; plecăm de îndată ce ajungem înapoi.

— Da, bine, ar putea fi cam delicat, zise Dankin, vocea devenindu-i macabră. Aici se pregăteşte ceva, şefule, ceva important. Toate navele de aici sunt pregătite de luptă.

Karrde se încruntă.

— Eşti sigur?

— Da, spuse Dankin. Şiruri întregi de proiectile sunt suite la bord, costume pentru vid... tot tacâmul. Şi se pare că înarmează şi o grămadă de nave civile.

— Sunt Rei'Kas şi piraţii lui, murmură Entoo Nee de lângă Karrde. S-ar părea că unul dintre ei v-a urmărit până aici.

Karrde se strâmbă, încă o piesă a imaginii lui mintale construite cu grijă transformându-se în praf. Fusese atât de sigur că Rei'Kas era angajat şi adus aici de Car'das.

— Nu ar fi trebuit să ne poată urmări nimeni, îi zise el lui Entoo Nee. Întotdeauna avem foarte mare grijă de ce e în urma noastră.

Entoo Nee ridică iar din umeri.

— Nu ştiu cum au făcut-o. Ştiu doar că au reuşit. Din spusele amiralului David, întreaga lor flotă a ieşit acum din baza secretă şi se îndreaptă spre Exocron.

— Ştiai asta dinainte să aterizăm? întrebă Shada. De ce nu ai spus nimic?

— Ce ar fi trebuit să spun? replică Entoo Nee. Răul a fost deja făcut. Au găsit Exocronul. Făcu un semn în sus. De fapt, de aceea am vrut să te aduc eu însumi aici de pe Dayark, căpitane Karrde. Nu ar fi putut să ia urma navei mele.

Karrde se strâmbă. Ca şi cum povara vinovăţiei sale nu ar fi fost destul de mare, acum venea şi asta.

— Cât mai au până ajung la planetă?

— Scuzaţi-mă, interveni 3PO înainte ca Entoo Nee să poată răspunde. Dar dacă piraţii sunt pe drum, n-ar trebui să ne pregătim plecarea?

— Are dreptate, aprobă Entoo Nee. Totuşi, nu trebuie să vă grăbiţi prea mult. Mai au cel puţin opt ore până ajung aici. Poate mai mult.

— Dar voi? întrebă Shada.

Entoo Nee îşi ţuguie buzele.

— Sunt sigur că o să fim bine. Am auzit că Flota Aero-Spaţială Reunită este destul de bună.

— Poate împotriva vreunui contrabandist sau bandit rătăcit, zise Shada încruntată. Dar acum e vorba de Rei'Kas.

— Este problema noastră, nu a voastră, spuse Entoo Nee hotărât. Aţi face bine să vă pregătiţi de plecare.

Karrde îşi dădu brusc seama că lăsase comunicatorul deschis.

— Dankin? spuse el. Ai auzit totul?

— Da, şefule, confirmă Dankin. Mai vrei să pregătesc nava?

Karrde se uită pe lângă Entoo Nee la ferestrele înnegrite ale încăperii.

Dincolo de acestea se aflau oameni pe care acţiunile lui, chiar fără intenţie, îi puseseră în pericol de moarte.

Ceea ce însemna că nu prea avea de ales.

— Da, pregăteşte-o, îi zise el lui Dankin. Dar pregăteşte-o de bătălie.

Îşi întoarse privirea spre Entoo Nee.

— Rămânem să luptăm.

25

Booster Terrik se gândea că ăsta era cel mai mare haos pe care îl văzuse vreodată la bordul întreprinderii Rătăcitoare. Şi, având în vedere că era vorba de întreprinderea Rătăcitoare, asta chiar spunea ceva.

Erau peste tot: tehnicieni, muncitori şi ofiţeri ai Noii Republici, cu miile, mişunând prin fiecare colţişor al distrugătorului său spaţial. Reparând lucruri, adăugând lucruri, scoţând lucruri, modernizând lucruri şi, uneori, schimbând lucrurile doar ca să se distreze. Propriii săi oameni fuseseră copleşiţi, daţi deoparte, înlocuiţi sau călcaţi pur şi simplu în picioare de această echipă de recuperare ca un rancor supradimensionat care păşea greoi prin nava lui.

Şi, mişcându-se prin centrul acestuia ca şi cum ar fi fost singurul punct liniştit din mijlocul unei tornade, era generalul Bel Iblis.

— Încă cinci nave de război au intrat în sistem noaptea trecută, spunea un aghiotant care părea hărţuit,

grăbindu-se să ţină pasul cu Bel Iblis, deoarece generalul se plimba vioi pe coridorul amplasamentului armelor Tribord. Booster, cu picioarele lui lungi, avea mai puţine probleme în această privinţă. În opinia lui, Bel Iblis încă avea mult mai multă energie decât ar fi trebuit să aibă cineva atât de devreme dimineaţa.

— Furia Libertăţii, Spiritul lui Mindor, Războinicul Liniei de Stele, Santinela Stelară şi Răzbunarea lui Welling.

— Bine, zise Bel Iblis oprindu-se lângă panoul de monitorizare al unui turbo-laser. Cum rămâne cu Garfin şi Beledeen III

— Încă nicio veste de la ei, spuse aghiotantul verificându-şi datapadul. Am auzit zvonuri că ar fi sosit şi Webley, dar încă nu s-au înregistrat.

— Sunt aici, rosti Booster. Cel puţin căpitanul Winger... degetele alea mecanice ale ei lasă nişte semne destul de deosebite pe tuburile metalice pentru bere.

Ochii aghiotantului se întunecară.

— Toate navele care sosesc trebuie să se înregistreze imediat...

— E-n regulă, îl calmă Bel Iblis. Nu te îngrijora, o să se arate la timp. Probabil că Alex nu a vrut decât ca echipajul ei să se odihnească niţel înainte să înceapă să curgă ordinele.

— Nu sunt singurii cărora le-ar prinde bine ceva odihnă, mormăi Booster pentru sine.

Bel Iblis se încruntă uşor, ca şi cum abia atunci ar fi observat prezenţa uriaşului.

— Voiai ceva, Terrik? întrebă el.

— Doar mă întrebam când va fi gata lucrul la nava mea, zise Booster.

— Suntem aproape gata, spuse Bel Iblis. Locotenente?

— Se pare că reutilarea principală se va încheia în cel mult douăsprezece ore, confirmă bărbatul mai tânăr, cercetându-şi datapadul. S-ar putea să mai rămână una, alta, dar astea pot fi terminate în drum spre Yaga Minor.

Bel Iblis se uită la Booster.

— Mai era ceva? întrebă el.

—Da, mai era, zise Booster. Se opri, uitându-se cu subînţeles la aghiotant.

Bel Iblis înţelese aluzia.

— Locotenente, du-te şi verifică amplasamentul razei de tractare Numărul 7, spuse el. Asigură-te că reglajele de echilibru sunt făcute corect.

— Da, să trăiţi, zise aghiotantul. Aruncându-i lui Booster o privire cercetătoare, se depărtă în pas rapid pe coridor.

— Ce-ar fi să intrăm aici, unde e mai ferit, propuse Bel Iblis îndreptându-se către o uşă cu însemnele de un roşu strălucitor ale unei staţii medicale de urgenţă.

Intrară.

— Până acum ai fost destul de tăcut în privinţa planului tău pentru acest atac, spuse Booster când uşa se închise în urma lor. Cred că a cam venit vremea să aud ceva detalii.

— Nu-s prea multe de spus, răspunse Bel Iblis. Vom duce întreprinderea Rătăcitoare dincolo de linia lor de gardă şi, să sperăm, prin perimetrul lor defensiv principal. Odată ajunşi înăuntru, oamenii din forţa de intervenţie vor veni în urma noastră din hiperspaţiu şi vor ataca perimetrul. Dacă avem noroc, imperialii vor fi atât de ocupaţi cu ei, încât nu se vor uita de două ori la noi.

— Asta presupune că prima dată când se vor uita la noi n-o să ne lipească de perete, fireşte, arătă Booster întunecat. Presupunând că se întâmplă cum spui tu, ce urmează?

— Yaga Minor are o ciudăţenie care, din câte ştiu, este unică printre unităţile imperiale, zise Bel Iblis. Există două staţii de calculatoare montate la capătul unui turbolift orizontal cu rol de coridor-pasarelă şi care se întinde cam la o sută de metri distanţă de staţia orbitală principală a Ubictoratului.

Booster se încruntă.

— Ciudat model.

— Ideea a fost de a oferi cercetătorilor civili de rang înalt acces la sistemul informatic de dosare fără a-i lăsa să intre în baza Ubictorat, îi spuse Bel Iblis. Marele Moff Tarkin îşi trecea o mare parte dintre treburile cele mai private prin Yaga Minor şi nu voia ca duşmanii lui politici să zărească nici cel mai mic detaliu din ceea ce plănuia.

— În regulă, deci există o conexiune de la distanţă convenabilă la calculator, zise Booster. Dar nu cred că are şi o trapă la fel de convenabilă pe unde să putem ajunge la el.

— Există trape, dar din păcate nu sunt aşa la îndemână, spuse Bel Iblis, vocea devenindu-i întunecată. Probabil că va trebui să facem o gaură în laterala turboliftului-pasarelă şi să ne trimitem sintezorii înăuntru în costume de vacuum.

Booster pufni.

— Bine... să faci o gaură în laterala staţiei. Asta sigur o să treacă neobservată.

— S-ar putea, zise Bel Iblis. Atunci forţa principală va trage focuri de baraj cu torpile protonice. Imperialii ar putea presupune că una dintre ele a trecut pe acolo.

— Şi dacă nu?

Bel Iblis ridică din umeri.

— Atunci noi doi şi restul echipajului întreprinderii Rătăcitoare vom începe să ne muncim din greu. Va trebui să-i ţinem pe loc destul de mult pentru ca

sintezorii să obţină o copie a Documentului Caamas şi să o trimită navelor care atacă.

Booster pufni din nou.

— Fără supărare, generale, dar cred că ăsta e cel mai prost plan din câte am auzit în viaţa mea. Ce se întâmplă cu noi după ce obţinem documentul?

Bel Iblis îl privi fix în ochi.

— Ce se întâmplă cu noi nu contează, spuse el tăios. Dacă acceptă să ne predăm, bine. Dacă nu... o să facă praf întreprinderea Rătăcitoare la un loc cu noi.

— Stai o clipă, spuse Booster încruntându-se. Îngropat în toată acea strategie uimitor de proastă, observase brusc un cuvânt extrem de important.

— Cum adică, noii Credeam că vei fi acolo cu flota principală.

Bel Iblis clătină din cap.

— Nava aceasta este cheia întregii operaţiuni, zise el încet. Aceasta este nava care trebuie să supravieţuiască destul de mult pentru a obţine prima Documentul Caamas şi a-l trece apoi prin orice bruiaj au imperialii. Acolo este cea mai mare nevoie de mine. Deci acolo voi fi.

— Ei, stai aşa, mârâi Booster, îndreptându-şi toţi cei un metru şi nouăzeci de centimetri. Asta-i nava mea. Mi-ai spus că voi rămâne căpitanul ei.

— Încă eşti căpitanul, îl aprobă Bel Iblis. Eu sunt doar amiralul.

Booster expiră lung, şuierător. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Bel Iblis nu cedase, de fapt, nimic. Ar fi trebuit să ştie.

— Şi dacă refuz să-ţi cedez comanda?

Bel Iblis ridică uşor din sprâncene. Booster dădu din cap, simţind un gust amar. Cu întreprinderea Rătăcitoare colcăind de oamenii lui Bel Iblis, întrebarea nici nu merita un răspuns.

— Bine, mormăi el. Ştiam că o să îmi pară rău.

— Poţi să stai aici, dacă vrei, îi oferi Bel Iblis. Sunt sigur că îţi va compensa Coruscantul...

— Lasă, replică Booster. E nava mea, iar tu nu o duci în luptă fără mine. Punct.

Bel Iblis zâmbii slab.

— Înţeleg, spuse el. Crede-mă, înţeleg. Mai era ceva?

— Nu, asta ar trebui să fie destul deocamdată, zise Booster cu un aer ursuz. S-ar putea să vrei să vezi dacă poţi găsi un plan mai bun în următoarele trei zile.

— O să încerc, promise Bel Iblis. Întorcându-se, merse spre uşă...

— Stai o clipă, spuse Booster, căci îi mai trecuse ceva prin cap. Zici că o să facem o gaură în staţia calculatoarelor. Ce se întâmplă dacă e cineva acolo în acel moment?

— Nu mă aştept să fie cineva, îi răspunse Bel Iblis. Mă îndoiesc că mai este folosită. În plus, nu văd cum putem s-o facem altfel.

— Dar dacă e cineva? insistă Booster. Chiar tu ai spus că locul e folosit doar de civili. Dacă faci o gaură în perete îi omori.

Pe faţa lui Bel Iblis păru să treacă o umbră.

— Da, zise el încet. Ştiu.

***

— Bine, spuse Klif consultându-şi ceasul. Au trecut patru ore. Ce crezi... Încă două înainte să pornească alarma?

Navett ridică din umeri, făcând iute un calcul în minte. El şi Klif fuseseră de văzut în altă parte atunci, pentru cazul în care s-ar fi făcut verificări, dar, din câte spunea Pensin, transferul discret al micilor lor bombiţe organice cu ceas pe hainele tehnicienilor bothani

mersese ca uns. Trecuseră patru ore de când acei tehnicieni dispăruseră în clădirea generatorului de câmp din Drev'starn; să le mai dea o oră pentru a-şi face cunoscută prezenţa, încă două pentru ca bothanii să îşi dea seama pe deplin de seriozitatea problemei şi pentru a epuiza toate celelalte posibilităţi de a o rezolva...

— Cred că cel puţin trei, îi zise lui Klif. Nu vor fi prea grăbiţi să cheme străini.

— Bine, chestia aia e gata când sunt şi ei, spuse Klif ridicând din umeri.

În partea opusă a magazinului, soneria enervant de veselă sună când uşa se deschise. Adoptând expresia pe care Klif o catalogase a fi una de cinstit-dar-prost, Navett îşi ridică privirea.

Şi înmărmuri. Acolo, mergând prin magazin, erau cei doi militari ai Noii Republici.

Lângă el, Klif scoase un sunet slab din fundul gâtului, ca şi cum s-ar fi înecat.

— Taci, murmură Navett, adăugând expresiei un zâmbet cam tâmp şi sărind cu nerăbdare pe după capătul tejghelei către vizitatori.

— O zi plină de distracţie şi profit sau orice doriţi, spuse el, reglându-şi vocea pe tonul plăcut, dar uşor insistent al negustorului hotărât să vândă ceva. Cu ce vă pot ajuta?

— Doar ne uităm, mulţumesc, spuse unul dintre bărbaţi în timp ce mergeau pe lângă şirul de cuşti. Semănau între ei, observă Navett: amândoi erau cam scunzi, amândoi aveau părul castaniu uşor încărunţit, cel care vorbise avea ochi căprui, celălalt, verzi.

Şi, văzut de aproape, Ochi Căprui părea foarte cunoscut.

— Sigur, sigur, zise Navett, stând pe lângă ei în stilul tradiţional al unui vânzător. Căutaţi ceva mai deosebit?

— Nu chiar, interveni Ochi Verzi, uitându-se în cuşca cu polpieni. Ce sunt ăştia? Polpieni?

— Sigur că da, spuse Navett. Amândoi vorbeau cu un slab accent corellian. Vă pricepeţi la animale.

— Ştiu şi eu puţin, zise Ochi Verzi, uitându-se la el cu o scânteiere în ochi de care lui Navett nici nu-i păsa. Credeam că bothanii sunt alergici la polpieni.

— Da, cred că unii dintre ei sunt, spuse Navett ridicând din umeri.

— Şi, totuşi, i-aţi adus pe Bothawui?

Navett îşi luă o expresie uimită.

— Ei, sigur, zise el încercând să pară uşor rănit. Doar pentru că unii sunt alergici la ceva, nu înseamnă că altcineva nu va vrea să cumpere acel lucru. Nu toţi bothanii sunt alergici la ei şi oricum aici mai sunt şi alţii decât bothanii.

Se întrerupse când Ochi Verzi strănută.

— Uite... vezi? spuse el întinzând un deget către acesta ca şi cum strănutul ar fi fost un fel de răzbunare. Probabil că e pe aici ceva la care e şi el alergic. Dar tot aţi intrat, nu? Şi fac pariu că pot să găsesc ceva care să fie un animal de companie minunat pentru voi.

Soneria de la uşă sună iar şi Navett se întoarse şi o văzu intrând pe femeia slabă, în vârstă. Însoţitoarea de la limită pe care o pomenise Klif?

— Bună, zise el făcându-i un semn cu capul. O zi plină de distracţie şi profit. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sper că da, spuse ea. Ai vreun şoricar de ciulini?

Navett simţi un nod în gât. Ce naiba era aia un şoricar de ciulini?

— Nu cred că am auzit de aşa ceva, spuse el cu grijă, ştiind că nu avea rost să se prefacă a şti ceva despre care habar n-avea. Totuşi, pot să verific listele, să văd dacă-i putem aduce de pe undeva. Ce fel de animale-s astea?

— De fapt nu sunt prea cunoscute, zise femeia. Vocea îi era calmă, dar îl privea la fel de atentă ca şi Ochi Verzi. Sunt animale mici şi agile, cu blană cafenie dungată şi cu gheare retractile. Uneori sunt folosiţi ca paznici de vite în regiunile muntoase.

— Oh, sigur, strigă Klif din cealaltă parte a tejghelei. Întins lejer peste ea, nu se vedea nici urmă de datapadul pe care, fără îndoială, îl ţinea ascuns sub blat.

— Vă referiţi la krissi kordulieni.

— Oh... krissi kordulieni, zise Navett dând din cap ca un cunoscător. Nici de ăştia nu auzise, dar semnalul lui Klif era evident. Sigur că da, doar că nu am mai auzit să li se spună şi altfel. Klif, putem să facem rost?

— Stai să verific, spuse Klif, făcând un spectacol din a scoate datapadul pe tejghea şi a se preface că îl deschide.

— Ce sunt ăştia? întrebă Ochi Căprui. Stătea lângă cuva cu mawkreni, uitându-se la ei cam suspicios.

— Pui de mawkren, îi zise Navett, venind lângă el şi privind drăgăstos prin plasticul transparent la şopârlele minuscule care mişunau neobosite, una peste alta.

— Tocmai au ieşit din ou azi dimineaţă. Drăguţe, nu?

— Adorabile, spuse Ochi Căprui, fără să pară că o crede.

— Iată, strigă Klif. Krissi kordulieni. Să vedem...

Lui Navett îi sună comunicatorul.

— Scuzaţi-mă, zise el şi scoase aparatul simţind dintr-odată un sentiment de groază. Dacă era apelul pe care îl aşteptau...

— Alo?

— Sunteţi proprietarul Navett de la „Exoticalia Pet Emporium”? întrebă o voce de bothan băţoasă, dar chinuită.

— Sigur că da, spuse Navett luptându-se să pară voios şi cinstit-dar-prost. Era apelul, da; şi, cu tot

ghinionul posibil, venise când doi agenţi ai Noii Republici stăteau chiar lângă el şi ascultau.

— Avem o mică, dar dificilă invazie de insecte, zise bothanul. Încercările noastre de a le elimina s-au dovedit inutile până acum. Ca vânzător de animale exotice, ne-am gândit că ne-aţi putea oferi nişte sugestii.

— Probabil, spuse Navett. Klif şi cu mine ne-am ocupat o vreme de dezinsecţii, până să intrăm în afacerea cu animale de companie. Ce fel de insecte sunt?

— Nu sunt cunoscute experţilor noştri, zise celălalt, părând dezgustat. Tot ce ştim este că sunt foarte mici, nu răspund la niciuna dintre metodele noastre de exterminare şi, din când în când, încep toate să scoată un zumzet puternic.

— Ar putea fi skronii, sugeră Navett nesigur. Astea scot un sunet cam enervant. Sau aphrene ori... staţi aşa, fac pariu că sunt carii-de-metal. Aveţi prin zonă ceva aparate electronice sau de mare capacitate?

Din comunicator se auzi un scurt sunet gâtuit.

— Destul de multe, da, spuse bothanul. Ce fac carii-de-metal?

— Mănâncă metalul, zise Navett. Bine, nu îl mănâncă la modul propriu... auenzimecare...

— Nu-mi trebuie detaliile fiziologice, îl întrerupse bothanul. Cum le eliminăm?

— Ei, să vedem, spuse Navett, frecându-şi gânditor bărbia pentru agenţii Noii Republici. În privirea lui Ochi Verzi apăruse iarăşi acea strălucire...

— Primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să pulverizaţi ceva. Aveţi nişte... să vedem... nişte TrehanCor pe acolo? Adică trehaniscol cordiolinic, dacă vă trebuie numele întreg.

— Nu ştiu, zise bothanul. Dar sunt sigur că putem face rost.

— Înainte de asta, asiguraţi-vă că aveţi pe cineva care ştie ce face, îl avertiză Navett. Nu o să vă ajute deloc dacă doar îl împrăştiaţi peste tot.

Urmă o scurtă pauză.

— Cum adică?

— Adică nu e de ajuns să îl împrăştiaţi peste tot, spuse Navett, lăsând să i se strecoare în voce o urmă de nerăbdare. Trebuie să acoperiţi toate locurile din care se vor hrăni, dar şi să le lăsaţi destule locuri libere... Oftă. Uitaţi, asta nu-i o treabă pentru amatori. Avem echipamentul necesar... Îl folosim ca să ne dezinfectăm cuştile şi marfa. Faceţi-ne rost de TrehanCor, iar Klif şi cu mine vă facem treaba.

— Imposibil, zise bothanul tăios. Străinii n-au permisiune în zona aceasta.

— Oh. În regulă. Navett ridică din umeri. Se aşteptase la respingerea automată a primei oferte. Încercam să fiu de ajutor. O să aveţi destul timp să scăpaţi de un singur neam înainte să facă prea multe stricăciuni.

Se încruntă, ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte de ceva.

— E doar un singur neam, da? Când zumzăie, este o singură notă sau se aud mai multe tonuri?

Urmă o scurtă pauză.

— Sunt câteva tonuri diferite, spuse bothanul. Cinci, poate şase.

Navett scăpă un fluierat încet.

— Cinci ? Oh, mamă. Hei, Klif... au cinci neamuri diferite. Ei, baftă. Sper să găsiţi pe cineva să se ocupe de ele înainte să înceapă războiul dintre neamuri.

Închise comunicatorul.

— Cinci neamuri, murmură el clătinând din cap. Oho.

— Şocant, aprobă Ochi Verzi, încă având strălucirea în priviri. Carii-de-metal sunt nişte insecte cam exotice.

— Vin pe nave, uneori, zise Navett, dorindu-şi să înţeleagă ce era în spatele acelei feţe. Ochi Verzi era foarte suspicios, bine. Dar era suspicios în privinţa lui Navett sau doar a situaţiei cu carii-de-metal?

— Am auzit şi că merg pe mynocki. Se suie într-un fel pe ei...

Comunicatorul sună iar.

— Scuze din nou, spuse el, scoţându-l. Alo?

— Tot controlorul de teren Tri'byia sunt, zise aceeaşi voce bothană părând dezgustată. Am vorbit adineaori.

— Da, cum să nu, spuse Navett. Cu ce vă pot ajuta?

— Mi s-a cerut să vă întreb cât ar costa să ne scăpaţi de carii-de-metal, zise Tri'byia.

— Oh, nu prea mult, spuse Navett ascunzându-şi cu grijă un zâmbet. Din tonul vocii lui Tri'byia era clar că brusca schimbare oficială de poziţie nu era ideea lui.

— De fapt, dacă daţi TrehanCorul... ei, uite. Tipul de la Vamă a zis că ne trebuie o licenţă comercială specială dacă vrem să ne vindem animalele în afara Drev'starnului. Ne faceţi rost de licenţă şi o facem gratis.

— Gratis? repetă Tri'byia, pe un ton mai scăzut. De ce sunteţi aşa generoşi?

— Ascultă, am văzut ce pot să facă aceste carii-de-metal, spuse Navett hotărât. Dacă tu crezi că vreau să fac afaceri într-un oraş în care au intrat, mai gândeşte-te. Şi, cu cât începem mai repede, cu atât mai uşor va fi să scăpăm de ei. Faceţi-ne rost de licenţă şi de substanţă, şi suntem chit.

— Cred că asta se poate aranja, zise Tri'byia în silă. Voi şi echipamentul vostru va trebui să vă supuneţi unei scanări complete înainte de a vi se permite accesul în incintă.

— Nicio problemă, spuse Navett. De fapt, va fi chiar distractiv... ca pe vremuri. Când vreţi să venim?

— O să vă ia un speeder de teren în treizeci de minute, zise bothanul. Tot nu părea fericit, dar era o urmă de uşurare în glasul lui. Să fiţi gata.

— O să fim, promise Navett.

Bothanul închise fără să se mai obosească să dea bună ziua.

— Ei, nici nu ştii la ce să te aştepţi, nu? spuse Navett filozofic, băgându-şi comunicatorul la loc.

— Scuze, oameni buni. Doamnă, vreţi să vă comandăm nişte krissi? Kilf, ai găsit ceva?

— Se pare că putem să îi luăm de la un furnizor de pe Eislo... Îi primim în două, trei zile, anunţă Klif. Sau îi putem lua direct de pe Kordu. Probabil că va fi ceva mai ieftin, dar va dura mai mult.

— Vreţi să comandaţi astăzi? întrebă Navett plin de speranţă. Trebuie să plătiţi doar o zecime din preţ în avans.

Bătrâna clătină din cap.

— Cred că mai întâi o să mă duc să văd dacă îi are altcineva pe stoc.

— Bine, dacă nu găsiţi, întoarceţi-vă, strigă Klif în vreme ce clienţii se îndreptau spre uşă. Putem să facem o livrare urgentă la un preţ rezonabil.

— O să ţinem minte, promise Ochi Căprui. Mulţumim. S-ar putea să revenim.

Ieşiră, trecând prin faţa vitrinei şi dispărând din raza vizuală a lui

Navett în timp ce uşa se închidea în urma lor.

— Fac pariu că da, zise el pentru sine.

Clătină din cap, gonindu-i din minte. Hoaţele de la limită şi chiar agenţii Noii Republici erau complet lipsiţi de importanţă acum. Ceea ce era important era că îşi

făcuseră treaba carii-de-metal, micile lor bombe cu ceas introduse în hainele tehnicienilor generatorului de scut.

Iar acum era timpul ca el şi Klif să şi-o facă pe a lor.

— Să ne pregătim, spuse el, îndreptându-se vioi către încăperea din spate. Nu trebuie să-i lăsăm pe bothani să ne aştepte.

***

— Iar aici, zise generalul Hestiv apăsând o combinaţie de taste, este locul în care vei lucra.

— În regulă, spuse Ghent, privind cu nervozitate în lungul coridorului din spatele lor. Era la mare distanţă de bază, iar Hestiv îl asigurase că rareori mai venea cineva aici. Dar acolo, în spate, era o întreagă staţie a Ubictoratului imperial, iar el nu putea scăpa de sentimentul că era urmărit de ochi duşmănoşi.

Cu o pală de aer uşor stătut, uşa se deschise.

— Iată-ne, zise Hestiv, făcându-i semn să înainteze. Intră.

Ghent păşii în cadrul uşii, aruncându-i o privire piezişă lui Hestiv. Amiralul Pellaeon garantase pentru el, ştia. Dar omul tot era un ofiţer imperial, iar Ghent era din Noua Republică. Dacă acest Moff Disra voia să scape de el, acesta ar fi fost locul perfect în care să o facă.

Şi atunci zări pentru prima dată încăperea…

— Aceasta este noua ta casă temporară, spuse Hestiv din spatele lui. Cum ţi se pare?

Ghent abia îl mai auzea. Nu-i venea să-şi creadă ochilor, de fapt, când se uita prin cămăruţă. Înghesuite în ea erau un sistem de stocare Everest 448, două decriptoare/descifratoare Fedukowski D/pătrat, cinci procesoare periferice de mare capacitate Wickstorm K220, un analizator numeric în spectru larg Merilang-l221…

— Probabil că echipamentul nu seamănă cu ce eşti tu obişnuit, zise Hestiv ca şi cum şi-ar fi cerut iertare. Dar să sperăm că e de ajuns.

... Şi acolo, ca piesă centrală, era nici mai mult, nici mai puţin, decât un OcTerminal Cap-de-linie-70 Rikhous nou-nouţ. Un Cap-de-linie-70!

— Nu, nu prea seamănă, îngăimă Ghent, încă holbându-se cu ochii ieşiţi din orbite la tabloul strălucitor. Şi o să îl lase pe el să folosească toată încăperea? Doar el?

— Dar mă descurc.

— Bine, spuse Hestiv, traversând camera şi deschizând o altă uşă pe care Ghent nu o observase. Apartamentul tău este aici, deci nu va trebui să părăseşti deloc această zonă. De fapt, ai putea dori să schimbi codul de la încuietoarea uşii după ce plec eu ca nimeni să nu intre peste tine, nici măcar din greşeală.

— Sigur, zise Ghent, care uitase deja de neliniştea lui în privinţa acestui loc. Pot să o încui bine. E în regulă dacă mă apuc de treabă?

— Oricând doreşti, spuse Hestiv. Vag, Ghent observă că celălalt îl privea ciudat.

— Ştii cum să dai de mine dacă ai nevoie de ceva. Noroc.

— Sigur, zise Ghent în timp ce Hestiv ieşea.

Urmă o altă pală de aer, iar Ghent rămase singur.

Lăsându-şi geanta pe podea o împinse cu piciorul în direcţia zonei de locuit. Moffii imperiali, pericolul ascuns, chiar şi iminentele războaie civile, toate erau ca şi uitate, iar el trase scaunul în faţa Capului-de-linie-70 şi se aşeză.

Avea să fie distractiv.

***

A durat o oră întreagă de scanări şi de examinări sub ochii atenţi şi mâinile lipsite de blândeţe a ceea ce-i

păru lui Navett a fi jumătate din contingentul Securităţii bothane din Drev'starn. Da, într-un final, cu reţinerea evidentă a cuiva căruia îi displace din tot sufletul o situaţie, dar nu are alte variante mai bune, controlorul de teren Tri'byia îi conduse pe el şi pe Klif la nivelurile inferioare ale clădirii generatorului de scut.

Chiar în centrul sistemului defensiv al Drev'starnului.

— Impresionante chestii, comentă Navett sub privirile ameninţătoare ale gărzilor în timp ce se uita nepăsător prin încăpere. Înţeleg de ce vreţi să scăpaţi repede de insecte.

Îşi săltă bidonul de TrehanCor niţel mai sus pe umăr.

— În regulă, zise el, legănând uşurel în mână pulverizatorul subţire. Primul lucru este să-mi arătaţi tot ce este foarte delicat sau important şi la care nu vreţi să ajungă.

— Nu vrem să ajungă la nimic, se răsti Tri'byia, zburlindu-şi blana.

— Da, bine, bine, îl linişti Navett. Mă refer la locurile cu care vreţi să începem. Ar trebui să ne ocupăm de lucrurile cele mai fragile mai întâi.

Tri'byia îşi zburli iar blana.

— Cred că ai dreptate, spuse el nefericit. În mod clar, nu voia deloc să arate celor doi oameni cele mai importante părţi ale preţiosului lor generator de scut.

— Pe aici.

Nu că ar fi contat, fireşte. Navett ştia la perfecţie ce era fiecare lucru din acest complex şi nici el, nici Klif nu aveau nevoie ca bothanii să le arate punctele-cheie. Dar era ceva ce un proprietar de magazin de animale cinstit, dar prost, ar fi trebuit să întrebe. În plus, era curios să vadă cât de oneşti ar fi putut deveni bothanii într-o asemenea criză.

— Puteţi începe de aici, zise Tri' byia, oprindu-se şi arătând la o consolă de comunicaţii de siguranţă total neimportantă.

— În regulă, spuse Navett. Se părea că nu foarte oneşti.

Pulverizau în continuu de cincisprezece minute, desenând spiralele

complicate de chimicale care erau singurul mod eficient de a ucide carii-de-metal, când lucrurile începură să devină interesante.

— Acum asta, zise Tri'byia, punând protector o mână pe marginea uneia dintre consolele care menţineau raportul energie-frecvenţă între diferiţii stâlpi ai scutului planetar.

— Bine, spuse Navett, inima începând să-i bată mai tare în timp ce păşea spre consolă. Asta era: primul pumnal înfipt în inima speciei ale cărei acţiuni costaseră Imperiul atât de mult în decursul anilor. Tehnicienii bothani scoseseră deja panourile de acces; mutându-şi nevăzut mâna pe pulverizator în timp ce se lăsa pe vine, Navett strecură vârful acestuia în labirintul electronic şi apăsă delicat.

Doar că, de această dată, lăsă să picure pe plăcile de circuite şi să se scurgă încet pe sursele de energie şi pe cutiile ventilatoarelor de dedesubt şi altceva în afară de TrehanCorul ucigător de carii-de-metal. De data aceasta, strângând diferit pulverizatorul, apăsase pe recipientul subţirel ascuns în mâner şi vărsase o parte din conţinutul special al acestuia în insecticid.

Examinarea de o oră la care bothanii supuseseră echipamentul lor căutase toate lucrurile la care aceste minţi paranoice s-ar fi putut gândi: arme, aparatură de spionaj, explozibili, otrăvuri, somnifere, acizi, cleşti şi, probabil, încă cincizeci de ameninţări posibile. Dar nicăieri pe parcursul acestor straturi multiple de

precauţie nu se gândise nimeni să programeze o căutare de hrană.

Nu că cineva din clădirea generatorului ar fi găsit acest amestec măcar pe departe gustos, nici măcar pentru carii-de-metal. De fapt, acum când afurisitele de insecte îşi jucaseră rolul, le venise sorocul.

El şi Klif petrecură următoarele două ore mişcându-se sistematic prin complex, împrăştiindu-şi dârele de otravă şi, cam în douăzeci de puncte atent alese, adăugând puţin din lichidul lor nutritiv. Când terminară, mirosul dulce-acrişor greu al TrehanCorului era ca o barieră fizică ce trebuia împinsă în lături când treceau prin ea.

— În regulă, spuse Navett voios, în timp ce erau escortaţi înapoi în zona de securitate de la intrare. Primul pas a fost făcut. Acum, tot ce trebuie este să porniţi un difuzor care să bruieze diferitele tonuri de comunicare ale neamurilor. Asta le împiedică să comunice între ele în interiorul grupurilor şi asta le împiedică să se înmulţească mai repede şi să înceapă să se lupte cu alte neamuri. Înţelegeţi?

— Da, zise Tri'byia, părând ceva mai puţin nefericit acum, când străinii nu mai erau în contact direct cu scumpa lui maşinărie. Cât timp va dura?

— Oh, o săptămână ar trebui să fie de ajuns, spuse Navett. Opt sau nouă zile, pentru siguranţă. Unele neamuri sunt mai greu de omorât decât altele. Nu vă faceţi griji, totuşi... nu o să mănânce nimic în timpul ăsta. În cea mai mare parte, o să moară.

— Foarte bine, aprobă Tri'byia în silă. Atunci, mai am o singură întrebare. Mi s-a spus că aceste insecte sunt destul de rare. Cum de au ajuns până aici?

Navett ridică din umeri cât putu el de nepăsător. Fundaţia fusese pusă, dar asta nu însemna că ieşiseră încă din groapa cu şerpi. Dacă bothanii se hotărau să fie

destul de bănuitori pentru a se duce şi a curăţa tot ce puseseră el şi Klif, toată această înscenare ar fi fost inutilă.

— M-ai prins, zise el. Aţi adus vreun echipament nou aici în ultimele două săptămâni?

Blana bothanului se undui cu nesiguranţă.

— Au fost două piese care au ajuns acum şapte săptămâni. Dar ambele au fost cercetate cu atenţie înainte de a fi aduse aici.

— Da, dar fac pariu că scanerele voastre nu sunt programate pentru forme de viaţă bazate puternic pe metal, ca astea, arătă Navett. Era un pariu sigur; cu siguranţă scanerele bothanilor nu detectaseră micile animale când intraseră pe hainele tehnicienilor.

— Sincer vorbind, nu cred că ştie cineva de unde vin sau cum vin. Doar apar din când în când şi fac probleme. Totuşi, probabil că au venit cu aparatele alea. Ar fi bine să prindeţi vreo două şi să le folosiţi pentru a vă reprograma scanerele ca să nu vă mai dea bătăi de cap.

— Mulţumesc, zise Tri'byia, un pic iritat. Se părea că bothanii care ocupau poziţii ca a lui nu erau obişnuiţi să li se arate lucrurile evidente.

— Nicio problemă, spuse Navett voios. Cinstit, dar prost era tipul de om care ia totul de-a dreptul, fără să observe subînţelesurile. Mă bucur că am fost de ajutor. Iar dumneavoastră o să ne faceţi rost de licenţa aceea de comerţ, da?

— Voi face tot ce pot pentru a vă ajuta, zise Tri'byia.

Ceea ce, observă Navett, nu era chiar ce promisese la început. Dar era în regulă. În şase zile, dacă totul mergea conform planului, Tri'byia nu va mai exista, împreună cu oraşul Drev'starn şi cam cât vor mai reuşi distrugătoarele spaţiale ascunse să lovească din restul planetei Bothawui.

Şi, în acea zi, Navett plănuia să privească de deasupra lumea sfărâmată, de pe unul dintre acele distrugătoare spaţiale şi să râdă. Dar, deocamdată, nu trebuia decât să zâmbească.

— Minunat, spuse el bucuros. Mulţumesc mult. Şi, dacă mai aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decât să ne căutaţi.

El şi Klif nu-şi vorbiră pe drumul de întoarcere la magazinul de animale. Nu ziseră nimic nici după ce ajunseră, cel puţin nimic despre substanţă, înainte de a se căuta bine unul pe altul cu detectorul spion de microfoane ascuns în fundul cuştii de muşte-cameleon.

Dar, dacă Tri'byia nu-i plăcea în mod deosebit, se părea că nici nu era foarte bănuitor în privinţa lor. Nu găsiră nimic.

— Neglijenţi, mârâi Klif când puseră detectorul înapoi în ascunzătoare. Te-ai aştepta ca măcar să vrea să ne audă felicitându-ne pentru că ne luăm licenţa atât de ieftin.

— Sunt sigur că ne-au verificat dosarele înainte să ne cheme, zise Navett, mirosind dezgustat în timp ce-şi scutura cămaşa. TrehanCorul ăsta afurisit se lipea de orice.

— Ai reuşit să vezi pe unde intră în clădire conducta noastră de curent? Eu n-am ajuns prin partea aia.

— Am văzut-o. Klif dădu aprobator din cap. Chiar au făcut o derivaţie de la unul dintre cabluri, probabil gata să fie conectat la noile echipamente despre care vorbea Tri'byia.

— Dar n-au spart deloc peretele?

Klif clătină din cap.

— Nu-s atât de proşti. Nu, peretele e încă întreg.

— Bine, spuse Navett ridicând din umeri. Ar fi fost util să aibă dată din calea lor o parte din acel zid

impenetrabil, din mai multe straturi, bine întărit şi gros de un metru. Dar, cu siguranţă, nu era necesar.

— Doar îmi fac griji că va mai dura şase zile până când o să putem termina asta, continuă Klif. Chestia pe care am lăsat-o acolo nu o să se deterioreze?

— Nicio problemă, îl asigură Navett. Partea delicată este că acum va trebui să săpăm către conducta de energie din localul ho'din şi apoi să tăiem din ea fără să pornim toţi senzorii de aici până la Odve'starn.

— Crezi că supraveghează chiar şi conducta?

— Eu aşa aş face, zise Navett. Horvic şi Pensin pot să ne bage înăuntru după program, dar nu vom avea mult timp pentru muncă în fiecare noapte, încet şi constant, aşa trebuie să facem, iar şase zile ar trebui să fie de ajuns.

— Cred că da, spuse Klif devenind serios. Fireşte, asta presupunând că mai avem şase zile. Sau te-ai hotărât până la urmă să facem ceva cu agenţii Noii Republici? Brusc, pocni din degete. Oh, la naiba... tocmai mi-am adus aminte de faţă. Wedge Antilles.

— Ai dreptate, zise Navett, strâmbându-se când numele se potrivea cu întârziere feţei lui Ochi Căprui. Generalul Wedge Antilles, comandantul acelei escadrile Vagabond mult blestemate. Un singur grup insignifiant de X-interceptoare care făcuse Imperiului probabil mai multe necazuri decât toţi bothanii din univers la un loc.

— Şi asta o să îngreuneze şi mai mult lucrurile. Chiar şi fără implicarea celebrităţilor Noii Republici, o triplă crimă ar provoca mare agitaţie.

Privirea i se plimbă prin magazin, cuprinzând şirurile de cuşti, amestecul subtil de mirosuri şi de sunete. Cu siguranţă, Antilles nu ar fi văzut nicio ameninţare într-un magazin de animale inofensive.

Dar nu. Fuseseră chiar aici când venise apelul şi ştia că fuseseră invitaţi în clădirea generatorului de scut. Nu, era sigur că însemnaseră magazinul.

— Dar nu cred că ne putem permite să-i lăsăm să îşi mai bage nasul pe aici, recunoscu el. Cred că e timpul să scăpăm de ei.

— Aşa mai vii de-acasă, spuse Klif, aprobându-l ameninţător. Vrei să mă ocup de ei?

Navett ridică o sprânceană.

— Ce, de unul singur?

— Hei, sunt doar şoferi de X-interceptor, zise Klif. Cel puţin aşa e Antilles. În afara cockpiturilor, sunt nişte copii cu caş la gură.

— Poate, spuse Navett. Dar pe noi ne-au găsit deja. Iar bătrâna aia pare să ştie cum să se descurce.

— Adică?

Navett îi zâmbii încordat.

— Adică nu te ocupi de ei de unul singur, zise el. O facem împreună.

Moranda sorbi din lichiorul verde-albăstrui.

— Nu ştiu, spuse ea, clătinând din cap. N-aş putea spune că vreunul dintre ei mi-a sărit în ochi şi mi-a făcut cu mâna.

— E şi ăsta un fel de-a spune, zise Wedge cu amărăciune, masându-şi tâmplele care îl dureau cu degetul mare şi arătătorul. Cincizeci de magazine, afaceri, puncte de prestări servicii şi localuri. Toate fuseseră înfiinţate în Drev'starn de când navele de luptă începuseră să se adune deasupra; pe toate le vizitase împreună cu Moranda şi Corran în ultimele patru zile. Rata de fluctuaţie a lucrătorilor pe Bothawui trebuie că era astronomică.

— Un alt fel este să recunoaştem că am dat de o altă fundătură.

— Nu aş merge atât de departe, spuse Corran încet, învârtindu-şi gânditor băutura în pahar. Au fost câteva locuri care în mod clar erau mai suspecte decât celelalte. Bijutierul acela meshakian, de exemplu.

— Vânzător de bunuri furate, îl goni Moranda cu o mişcare din mână. Şi, apropo, şi-a dat seama imediat că suntem orice, doar clienţi obişnuiţi nu. Corran, chiar trebuie să înveţi cum să-ţi ascunzi atitudinea înţepată de SecCor.

— Şi cafeneaua ai ho'din, continuă Corran ignorând-o şi înaintând cu degetul pe listă. E chiar deasupra uneia dintre conductele de cabluri ale clădirii generatorului.

— Şi stă acolo de zece ani, îi aminti Miranda.

— Doar că responsabilul de zi a pomenit faptul că tocmai a angajat doi oameni pentru tura de noapte a îngrijitorilor, mai ştii? zise Corran. E ceva aici care nu-mi dă pace.

Wedge îl privi peste buza paharului. Corran, ştia şi el, nu avusese niciodată prea mare noroc cu aspectele Forţei legate de citirea gândurilor, nu ca Luke sau ca Leia. Dar dacă nu putea citi gândurile altora, tot putea obţine impresii, bănuieli şi texturi. Combinate cu fostul lui antrenament de detectiv de la SecCor însemna că orice nu-i dădea pace lui Corran merita mare atenţie.

— Şi apoi, fireşte, adăugă Corran, mai sunt şi cei doi amici ai noştri de la „Exoticalia Pet Emporium”.

Wedge se uită la Moranda, aşteptând să îl contrazică. Dar nu o făcu.

— Uite-i şi pe ei, da, zise ea în schimb, privind încruntată în jos. Asta nu-mi place deloc.

— Parcă spuneai că nu ţi-a sărit niciunul în ochi, îi aminti Wedge.

— Da, aşa este, aprobă Moranda. Tocmai asta-i ideea. Tipii au jucat perfect. Dar câţi proprietari de magazin de animale ştii tu care se întâmplă să fie şi

experţi în dezinsecţii? Mai ales când e vorba de insecte exotice cum sunt carii-de-metal?

— Ar trebui să putem verifica şi să vedem dacă o astfel de experienţă apare în dosarele lor, zise Corran. Dar nici el nu părea mai fericit decât Moranda. Mi-aş fi dorit doar să fi ştiut exact unde a avut loc această invazie de carii-de-metal.

— Trebuie să fie într-un loc cu pază foarte bună, spuse Wedge. Prima dată nici n-au vrut să-i lase să se ducă.

— Şi, în acelaşi timp, decizia a fost respinsă foarte iute, spuse Moranda dând din cap. E un loc foarte bine păzit, dar, în acelaşi timp, extrem de sensibil şi de important.

Pentru o clipă, cei trei se uitară unul la altul. Corran rupse tăcerea.

— E clădirea generatorului de scut. Nimic altceva din Drev'starn nu se potriveşte.

— De acord, zise Moranda, sorbind din băutură. Acum întrebarea este dacă incursiunea pentru carii-de-metal a fost atacul sau momeala? Dacă este atacul...

Se întrerupse când se auzi un sunet de la comunicatorul Lui Wedge, care era îngropat în adâncurile unuia dintre buzunarele jachetei.

— Cine ştie că sunteţi aici? întrebă ea.

— Naveta noastră, îi spuse Wedge, scoţând aparatul. Am stabilit un releu pentru transmisiunile care vin. Pornindu-l, scăzu sonorul comunicatorului.

— Hai, Roşu Doi, dădu el parola.

Mesajul fu foarte scurt.

— Sunt tata, spuse vocea familiară a lui Bel Iblis. Totul este iertat: veniţi acasă.

Wedge strânse puternic comunicatorul.

— Am înţeles, zise el. Suntem pe drum.

Închise comunicatorul şi ridică privirea întâlnind-o pe cea a lui Corran.

— Tata?

Wedge dădu afirmativ din cap.

— Tata, confirmă el. E timpul să ne întoarcem acasă.

— Adică? întrebă Moranda.

— Adică trebuie să plecăm, îi spuse Wedge. Chiar acum.

— Oh, ce convenabil, mârâi Moranda aruncându-i o privire urâtă. Şi cum rămâne cu generatorul de scut?

— De acum, bothanii sunt pe cont propriu, spuse Wedge golind paharul şi aşezând monede pe masă. Îmi pare rău, dar oricum eram doar într-o misiune temporară.

Moranda se strâmbă, dar dădu din cap.

— Înţeleg, zise ea. Ei, a fost distractiv.

— Poate că ar trebui să suni la Securitatea Bothană, spuse Wedge ridicându-se. Săîi îndrepţi spre prietenii noştri de la magazinul de animale.

— Lasă, zise Moranda fluturând din mână. Zbor plăcut.

— Mersi, spuse Wedge. Haide, Corran.

— Stai o clipă, răspunse acesta. Nu se mişcase di n scaun şi o privea pe Moranda cu o sclipire în ochi.

— Vreau să ştiu ce o să facă Moranda acum.

— Oh, haide, îl dojeni ea, îndemnându-l să plece. Mă descurc.

— Cu alte cuvinte, o să te ocupi de asta, zise el direct.

Ea îşi ridică sprâncenele.

— Asta-i foarte bine. La SecCor ai învăţat să faci asta?

— Nu ai răspuns, spuse Wedge aşezându-se la loc. O să suni la Securitate,

da?

— Şi ce să le zic? replică ea. Nu avem nici cea mai mică dovadă. E chiar mai rău de atât – probabil că deja i-au verificat pe Navett şi pe prietenul lui şi tot i-au lăsat în clădirea generatorului.

— Şi ce o să faci? insistă Wedge. Te ocupi de asta de una singură?

Faţa Morandei deveni dură.

— Am primit o însărcinare, Wedge, spuse ea încet. Trebuie să stau aici şi să urmăresc orice atentate ale Răzbunării împotriva planetei.

Corran clătină din cap.

— Nu-i o idee bună, zise el. Dacă Răzbunare este condusă sau îndrumată de imperiali...

— Şi, voi unde vă duceţi? întrebă Moranda ironic. Vreo vacanţă pe plajele de pe Berchest? Fac pariu cincizeci la unu că oriunde vă duceţi o să fie mai periculos decât în orice aş intra eu aici.

— Moranda... începu Wedge.

— În plus, nu aveţi timp de stat la discuţii, îl întrerupse ea. Dacă „tata” este cine cred eu, o să se supere dacă întârziaţi acasă. Acum, valea, amândoi. Mulţumesc pentru toate băuturile.

Fără tragere de inimă, Wedge se ridică iar. Fireşte, avea dreptate; şi era mai mult decât destul de mare ca să ia singură această hotărâre. Dar asta nu însemna că trebuia să-i placă.

— Haide, Corran. Moranda... ai grijă de tine, da?

— Şi voi, zise ea cu un surâs. Nu vă faceţi griji pentru mine. O să fiu bine.

26

O aromă stranie, aproape nefirească, îi atrăgea simţurile Marei când aceasta îşi recăpăta conştiinţa. Ceva ciudat, dar destul de plăcut...

— Bună dimineaţa, auzi ea slab vocea lui Luke.

Cu o tresărire, Mara se trezi de tot.

Şi în acel prim moment de dezorientare, îşi dori să n-o fi făcut. Chiar în timp ce îşi deschidea ochii la crepusculul slab din jurul ei, simţi brusc sutele de înţepături de durere din muşchi, de la călcâie, prin picioare şi spate, până la ceafă.

— Au, gemu ea pentru sine.

Faţa lui Luke apăru deasupra ei, privind-o cu îngrijorare.

— Tot te mai doare umărul? întrebă el.

Mara se încruntă, clipind pentru a goni încă un pic din ceaţa care-i învăluia mintea. Da... umărul ei grav ars. Întinzându-şi capul în jos, concentrându-şi ochii încă adormiţi, se uită la combinezonul ei pârlit.

La combinezonul ei pârlit şi la pielea netedă, fără semn, care se vedea prin gaura de acolo.

— Nu, spuse ea, fără a-i veni să creadă. Umărul e bine. E... oh, da. Transa ta de vindecare.

— Este normal să te simţi un pic dezorientată când ieşi prima dată din ea, o asigură Luke. Nu te îngrijora.

— Nu mă îngrijoram.

Îşi roti uşurel umerii, încercând să nu ia în seamă noul val de înţepături pe care mişcarea i-l trimise în

spate. Mâna lui Luke era acolo, prinzând-o de braţ şi ajutând-o să se ridice în capul oaselor.

— Ziceai că-i dimineaţă?

— Ei, de fapt e după-amiază, se corectă Luke. Dar Han mi-a spus odată că, practic, dimineaţă e atunci când te trezeşti.

— Asta seamănă cu felul în care ia el lucrurile, zise ea. De cât timp; timp adevărat – zac aici?

— Cam de cinci zile, îi spuse Luke. Uşurel acum.

— Oh, chiar aşa, aprobă ea, strâmbându-se când muşchii pe care stătuse cinci zile întregi continuau să riposteze cu putere pentru tratamentul nepotrivit.

— Sunt impresionată. Cred că nici măcar o bactacuvă nu ar fi făcut treaba la fel de repede.

— Ai un dar puternic în Forţă, zise Luke în timp ce mâna lui aştepta pregătită lângă braţul ei. De obicei asta ajută în procesul de vindecare.

— Care este unul pe care cu siguranţă îl voi învăţa, se hotărî ea uitându- se în jur. Aroma pe care credea că o visase era încă acolo...

— E un fel de pasăre prăjită, explică Luke făcând un semn cu capul către partea din spate a palierului. Un dar la trezire pentru tine de la qom jha-i.

— Zău, spuse Mara, ridicându-se cu grijă în picioare şi Şchiopătând până acolo. Era o pasăre prăjită, da, sfârâind pe o platformă de gătit.

— Nemaipomenit de frumos din partea lor. De unde ai luat primusul?

— L-am trimis pe Păstrătorul Promisiunilor înapoi la Apărătorul tău pentru restul echipamentului de supravieţuire, explică Luke. Aş fi preferat să-i trimit la X-interceptorul meu – trusa de rezervă pe care mi-a pregătit-o Karrde era mult mai completă. Dar după ciocnirea noastră cu Ameninţătorii, nu sunt aşa de dornici să umble pe afară.

— Asta vine de la specia care mănâncă termite de foc vii? arătă Mara în timp ce se aşeza uşurel lângă platforma de gătit. Asta-i o frivolitate destul de selectivă.

— E un pic mai complicat, zise Luke, aşezându-se şi el turceşte pe podea în partea cealaltă a platformei de gătit şi făcând un semn spre mâncare. De aici şi darul, de fapt. Au ajuns la concluzia că le-ai salvat vieţile atunci.

— Nu ştiu cum au ajuns la impresia asta, mârâi Mara, rupând o bucată de friptură. În noi s-a tras, nu în ei.

Luke îşi ţuguie buzele.

— De fapt, există nişte semne de întrebare în privinţa asta. Spărgătorul de Pietre crede că Ameninţătorii trăgeau în qom jha-i, cel puţin până ai început să tragi şi tu. Iar eu mi-am revăzut amintirile despre luptă şi cred că are dreptate.

Mara muşcă precaut. Carnea era puţin cam arsă pentru gustul ei, dar nu era rea deloc. Oricum, după cum îi amintea stomacul care chiorăia puternic, cineva care n-a mâncat de cinci zile, nu-şi permite să fie prea mofturos.

— Interesant gând, spuse ea, dar nu sunt sigură ce ne aduce. În oricine ar fi tras, problema este că încă sunt atenţi la străini.

— Poate, zise Luke pe un ton ciudat. Dar poate că nu. Nu te-ai întrebat de ce Ameninţătorii n-au venit să te caute în peşteră după ce te-ai lovit?

— Eşti sigur că nu au venit? replică Mara cu gura plină.

— Qom jha-ii spun că nu, îi zise Luke. Au făcut câteva zboruri cu navele şi asta a fost tot. De fapt, din câte ştie Copilul Vânturilor, n-au făcut vreo cercetare la sol a zonei.

Mara mestecă gânditoare, împotrivindu-se impulsului de a sublinia că qom qae-ul nu era chiar cea mai de încredere sursă de informaţii.

— În regulă, spuse ea. Să presupunem că Ameninţătorii şi-au pierdut interesul pentru mine. Unde ne duce asta?

— Dacă doar şi-au pierdut interesul, nu ştiu, zise Luke. Dar dacă nu şi-au pierdut interesul, ci doar au hotărât să aştepte până ajungi tu singură în Fortăreaţa înaltă?

Mara mai muşcă o dată. Acesta era un gând neliniştitor. De fapt, era un gând extrem de neliniştitor. Cu atât mai mult cu cât aceasta era exact acţiunea la care se gândise la începutul captivităţii ei.

— Nu ştiu dacă ţi-a pomenit Karrde, spuse ea încet, dar am descoperit acest sistem urmărind intersecţia vectorilor pe care au scăpat două dintre navele lor. Presupunerea mea a fost că pur şi simplu nu au ştiut că le putem urmări vectorul vreme de câteva microsecunde după ce fac saltul la viteza luminică. Dar acum nu mai sunt sigură.

— Crezi că au vrut să vii aici?

— S-ar potrivi cu faptul că nu m-au căutat prea mult după ce am aterizat, arătă Mara. Fireşte, dacă discutăm în această direcţie, ar trebui să găsim şi motivul pentru care au încercat să te doboare pe tine.

— Poate că nu voiau să aibă mai mult de un musafir o dată, sugeră Luke privind în gol. Sau poate că nu voiau să discute cu nimeni din Noua Republică înainte de a vorbi mai întâi cu tine.

Mara îl privi cu atenţie. Tocmai atunci avusese loc un tremur în emoţiile lui...

— La asta te-ai gândit tu? întrebă ea. Sau primeşti nişte indicii de la Forţă?

El clătină din cap, privind încă în gol.

— Nu sunt sigur, recunoscu el. Dar am sentimentul că... nu, lasă.

— Ce să las? întrebă Mara bănuitoare, încercând să-i pătrundă în minte. Haide, nu avem timp de ghicitori.

Lui îi zvâcni un muşchi pe obraz.

— Am sentimentul că pe tine vor să te vadă, zise el. Pe tine, în mod special.

Mara îşi ridică sprâncenele.

— Sunt flatată. Continuă să mi se ducă vestea.

— Mâncătorul de Termite de Foc chiar spunea că i-a auzit pe Ameninţători vorbind despre tine, îi aminti Luke. Mi-aş fi dorit să ştim în ce context.

Se auzi un fâlfâit de aripi dinspre scară şi apăru unul dintre qom jha-i. Vorbi...

— Mulţumesc, Zburătorule prin Ţepi, zise Luke. Te-aş ruga să mergi să vezi dacă Păstrătorul Promisiunilor are vreo veste.

Qom jha-ul răspunse şi, cu o agitaţie a aripilor, dispăru în josul scării.

— I-am pus pe unii dintre qom jha-i să patruleze în zonele superioare ale scării şi să asculte semne ale activităţii din partea cealaltă a uşilor, explică Luke. Zburătorul prin Ţepi mi-a spus că în zonele superioare ale fortăreţei a fost ceva activitate în această dimineaţă, dar se pare că acum s-au liniştit.

— Ah, zise Mara, sfâşiind o altă îmbucătură cu ceva mai multă forţă decât ar fi fost, probabil, nevoie. Afurisiţii ăia de qom jha-i şi afurisitele de voci de neînţeles ale lor...

— S-a întâmplat ceva? întrebă Luke.

Mara se uită urât la el.

— Ştii, Skywalker, chiar îi e greu omului să-şi ţină gândurile pentru sine când eşti tu prin preajmă.

El îi aruncă o privire inocentă care conţinea mult prea mult amuzament pentru gustul ei.

— Ciudat. Cred că îmi amintesc de o situaţie care a avut loc nu cu mult în urmă şi în care abia aşteptai să-ţi descarci în mine ceva din gândurile acelea nesigure.

Mara se strâmbă.

— Ne simţim ceva mai bucuroşi pentru greşelile noastre din trecut în dimineaţa asta, nu?

El deveni serios.

— Nu, nu bucuros, zise el. Doar că am aflat cum să le recunosc, cum să învăţ din ele, şi apoi să mă ridic şi să merg mai departe. Ştii, în ultimele cinci zile am avut destul timp de gândire.

— Ai ajuns la vreo concluzie anume?

El o privi drept în ochi.

— Ştiu de ce nu ai trecut de partea întunecată, spuse el. Şi de ce îţi tot depăşeşti limitele în ceea ce poţi face cu Forţa.

Cu o nepăsare pe care nu o simţea, Mara muşcă încă o dată din friptură şi se sprijini de peretele de piatră din spatele ei.

— Ascult.

— Esenţa părţii întunecate este egoismul, zise Luke. A-ţi pune persoana şi propriile dorinţe deasupra a orice altceva.

Mara dădu din cap.

— Până acum e destul de evident.

— Ideea este că tot timpul cât l-ai servit pe împărat, nu ai făcut-o din motive egoiste, spuse Luke. Tu doar serveai, chiar dacă era vorba de Palpa- tine şi de scopurile lui egoiste. Iar a fi în slujba altora este esenţa unui Jedi.

Mara se gândi la asta.

— Nu, spuse ea clătinând din cap. Nu, nu-mi place. A servi răul tot e rău. Ceea ce zici tu este că a face ceva rău nu e rău dacă motivele tale sunt bune. Asta e o prostie.

— De acord, spuse Luke. Dar nu asta zic. Unele dintre lucrurile pe care le-ai făcut au fost, cu siguranţă, rele; dar pentru că nu le făceai pentru scopurile tale, actele în sine nu te-au expus părţii întunecate.

Mara se uită urât în jos.

— Văd diferenţa, spuse ea. Dar tot nu-mi place.

— De fapt, nu este prea diferită de situaţia cu jensaaraii peste care am dat eu şi Corran pe Susevfi, zise Luke. Nu ştiau cum să fie Jedi, dar serveau binele despre care ştiau.

— Şi pe parcurs au ajuns atât de suciţi, că v-a luat ani întregi să-i îndreptaţi, îi aminti Mara muşcător. Oricum, ei cel puţin aveau amintirea unui model pe care să îl urmeze, nu? Acel Jedi, cum îl chema?

— Nikkos Tyris, spuse Luke dând din cap. Ceea ce mă face să mă gândesc la ceva şi mai interesant. Poate că şi tu ai avut un model de urmat.

Mara clătină din cap.

— Nicio şansă. În curtea interioară nu exista nici măcar o singură persoană care să aibă vreo urmă de ceea ce consider eu a fi virtute sau moralitate.

— Atunci poate că a fost cineva din viaţa ta de dinainte de a fi luată pe Coruscant, sugeră Luke. Părinţii tăii sau vreun prieten apropiat.

Mara luă ultima îmbucătură din friptură şi aruncă scheletul într-un colţ.

— Aceasta este o conversaţie fără sens, declară ea ferm, ştergându-şi mâinile pe combinezon, acolo de unde uleiurile şi mizeria aveau să cadă până la urmă.

— Să ne întoarcem la treaba pe care o avem. Unde mi-ai băgat pistolul?

Luke nu se mişcă.

— Ştiu că nu-ţi aduci aminte prea multe despre trecutul tău, zise el încet. Dacă are vreo importanţă, înţeleg cum te simţi.

— Mersi, mârâi Mara. Sigur ajută.

— Ţi-ar plăcea să primeşti înapoi acel trecut?

Ea se încruntă la el, în timp ce emoţii contrarii se loveau dintr-odată una de alta.

— Cum adică? întrebă ea cu precauţie.

— Există tehnici pe care Jedii le pot folosi pentru a scoate la iveală amintirile îngropate, spuse el. Iar tu ai putea fi un Jedi, Mara. Ai putea fi un Jedi puternic.

— Bine, replică Mara. Tot ce trebuie să fac este să declar că sunt gata să servesc galaxia, nu?

Luke se încruntă, iar ea prinse pâlpâirea de nedumerire din partea lui.

— Ce te sperie la asta? întrebă el. I-ai servit pe oameni şi ai lucrat cu ei toată viaţa ta – Palpatine, Karrde, Leia, Han şi eu. Şi odată ce ţi-ai oferit loialitatea, este pe vecie. Poţi s-o faci – ştiu că poţi.

Mara îşi strânse mâna în pumn, hotărâtă pe jumătate să încheie subiectul, şi de această dată să se asigure că rămâne aşa. Dar în adâncul sufletului ei ştia că Luke merita un răspuns la asta.

— Nu pot să ofer această invitaţie în alb, zise ea. Sigur că pot fi loială; însă doar faţă de oamenii pe care îi aleg eu. Nu sunt pregătită să mă deschid în faţa primului venit.

Se strâmbă.

— În plus, îmi tot amintesc poveşti despre cum ultimul pas în a deveni un Jedi este să faci un sacrificiu personal suprem şi cam urât. Nici asta nu mă prea atrage.

— Nu este întotdeauna atât de rău pe cât pare, spuse Luke, iar Mara îi simţi disconfortul când propriile lui amintiri neplăcute ieşiră la suprafaţă.

— Chiar înainte să moară, maestrul Yoda mi-a zis că înainte de a deveni cu adevărat un Jedi, trebuie să îl înfrunt iar pe Vader. Am tras concluzia că asta însemna

că trebuia fie să îl omor eu, fie să mă las omorât de el. După cum s-a dovedit, nu s-a întâmplat în niciun fel.

— Dar a trebuit să fii dispus să faci acel sacrificiu, la nevoie, arătă Mara. Mersi, dar nu mă interesează.

— Atunci tu îţi limitezi automat capacităţile, zise Luke. Dacă nu doreşti să faci un angajament...

— Angajament? pufni Mara. Tu-mi spui mie de angajament? Cum rămâne cu Callista sau cu Gaeriel ori cu toate femeile cu care ţi-ai încrucişat drumul în ultimii zece ani? Unde a fost angajamentul acolo?

Explozia de mânie a lui Luke a fost atât de bruscă şi de neaşteptată, încât a făcut-o să se lipească de perete.

— Tu vorbeşti, se răsti el. Cum a fost cu Lando? Ha?

În schimb simţi cum mânia lui se retrăgea, fiind înlocuită de ruşine, de o ruşine profundă.

— Îmi pare rău, zise el, luându-şi ochii de pe faţa ei. Nu era nevoie de asta.

— Nu, eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară iertare, spuse Mara, încercând să-şi ascundă propriile sentimente de vinovăţie şi dându-şi seama că reuşea doar în parte. Ştiu ce ai simţit pentru acele femei şi ce s-a întâmplat cu ele. Îmi cer iertare.

— Nu-i nimic, murmură Luke. Ce li s-a întâmplat lor a fost probabil şi vina mea. Poate chiar a fost în cea mai mare parte vina mea. Eu sunt cel care a atins partea întunecată, nu ele.

— Îţi recunoşti greşelile şi înveţi din ele, îi aminti Mara. Apoi, te ridici şi mergi mai departe. E vremea să te ridici şi să mergi mai departe.

— Cred că da. Tot fără să se uite la ea, Luke se ridică greoi în picioare. Ai dreptate... ar trebui să mergem. I-am pus pe qom jha-i să facă nişte măsurători în timp ce dormeai şi se pare că uşa superioară ar trebui să ne scoată într-unul dintre cele trei etaje din partea de sus a fortăreţei. Să încercăm această abordare.

— Doar o clipă, zise Mara ridicând privirea spre el. Îşi promisese – cu destulă trufie, îşi dădu ea seama privind în urmă – că nu îi va spune acest lucru până când el nu i-o va cere direct. Dar tăcerea ei era copilărească. Oricum, acuzaţia pe care tocmai i-o aruncase în faţă era, probabil, de ajuns.

— Voiai să ştii ce a fost între Lando şi mine. Da?

Văzu vena care îi zvâcni pe gât.

— E în regulă, zise el. Nu e treaba mea.

— Dar vreau eu să fie treaba ta, spuse Mara ridicându-se în picioare pentru a-l putea privi în ochi. Ce a fost între mine şi Lando a fost... absolut nimic.

Ochii lui fugiră bănuitori spre ai ei.

— Cum adică?

— Adică exact aşa cum îţi spun: absolut nimic, repetă ea. Karrde avea o misiune importantă pentru mine, şi pentru că Lando oferise punctul de pornire, s-a invitat şi el. Re... bine, aspectele personale ale întregii chestii nu erau decât un paravan ca oamenii să nu îşi dea seama ce făceam de fapt.

Simţi cum Luke îi sonda marginile minţii.

— Ai fi putut să-mi spui, zise el, fără să fie prea acuzator.

— Ai fi putut să mă întrebi, replică ea. Niciodată n-ai părut prea interesat de asta.

El se strâmbă, iar ea simţi noul val de ruşine care trecu peste el.

— N-am părut, nu? recunoscu el.

— Înveţi şi mergi mai departe, îi reaminti Mara. De fapt, dacă vrei să afli, tu ai fost cel care a pornit totul. Mai ştii radiobaliza de apelare pe care ai găsit-o pe Dagobah şi pe care i-ai dus-o lui Lando pe Nkllon?

Luke o privi cu atenţie.

— Da. De fapt, tocmai mă gândeam la ea acum câteva zile. Mă întrebam de ce mi-a venit brusc în minte.

— Fără îndoială au fost imbolduri ale Forţei, zise Mara. Era un răspuns la fel de bun ca oricare. S-a dovedit că acea radiobaliză de apelare aparţinuse unei persoane pe care Karrde a cunoscut-o odată şi care dispăruse cu câţiva ani în urmă. Un tip pe nume Jorj Car'das... ai auzit de el?

Luke scutură din cap.

— Nu.

— Se pare că nu mulţi au auzit de el, spuse ea. A făcut ca totul să fie mult mai greu. Oricum, radiobaliza era un punct de pornire, iar Karrde m-a rugat să încerc să dau de el. Cum ziceam, Lando – mirosind profitul, neîndoielnic – a insistat să vină şi el.

— Trebuie să fi fost o căutare lungă, murmură Luke. Poveştile despre tine şi Lando...

— A durat câţiva ani, spuse Mara. Cu întreruperi, fireşte. Îşi ridică sprâncenele. Dacă mai contează, partea cu povestea de dragoste a acoperirii m-a scos din minţi. Dar pentru Karrde era important să-l găsească pe Car'das, aşa că am acceptat. Cum ziceai şi tu, loialitate.

Şuieră uşor printre dinţi, aducându-şi aminte.

— Deşi chiar s-a dovedit a fi extrem de jenant uneori. A fost o săptămână anume pe M'haeli când Lando încerca să-l ducă cu zăhărelul pe vice-baronul Sukarian pentru nişte informaţii de care aveam nevoie. A trebuit să devin un obiect decorativ lipsit de minte şi frivol pentru că Sukarian dispreţuia automat acest tip de femeie, iar asta îmi oferea libertatea de mişcare de care aveam nevoie. Partea cea mai urâtă a fost că Solo m-a prins în flagrant cu un releu de comunicaţii când eu credeam că e Sukarian. Nu am avut niciodată curajul să îl întreb ce a gândit despre asta.

— Nu cred să-i fi stricat părerea despre tine, zise Luke, iar în vocea lui era un amestec ciudat de sprijin, galanterie şi o urmă de ruşine rămasă.

— Deşi cred că părerea lui Sukarian era deja probabil dincolo de punctul în care ar mai fi putut să fie îmbunătăţită.

— Oh, n-aş zice, îl asigură Mara. De obicei, purtam cămăşile lui Lando în timpul vizitelor şi apelurilor târzii ale lui Sukarian şi am avut grijă să las una dintre ele agăţată de uşa seifului din biroul lui personal. După ce l-am golit.

Luke zâmbii. Un zâmbet timid, cam ruşinat încă, dar, cu toate acestea, un zâmbet adevărat. Deocamdată, asta era destul.

— Cred că a avut o reacţie interesantă.

Mara dădu din cap.

— Aşa îmi place să cred.

— Da. Luke inspiră adânc, iar ea îl simţi gonind vechile amintiri şi gândurile neimportante. Dar, după cum spuneai, avem o treabă de făcut, zise el pe un ton vioi şi vom avea mult de urcat. Să ne strângem echipamentul şi să pornim la drum.

Era într-adevăr, din cât estimase Luke după cifrele pe care qom jha- ii le adunaseră pentru el, un urcuş lung. Aproape la fel de lung cât fusese drumul parcurs de la picioarele scării ascunse până la prima uşă. Şi cum muşchii Marei încă îşi reveneau după cele cinci zile de lipsă de activitate, iar Luke se ocupa de R2 şi de tot echipamentul lor, ar fi trebuit să fie destul de obositor.

Dar spre slaba lui uimire, nu a fost. Şi nu era nevoie de profunzimi Jedi pentru a înţelege de ce.

Bariera pe care o aşezase între el şi Mara dispăruse.

Partea ciudată era că nici nu-şi dăduse seama că fusese o barieră. Felul în care comunicau – abilitatea de a-şi simţi unul altuia gândurile şi emoţiile – fusese atât de mare, încât crezuse că mai mult nu se putea.

Greşise. Greşise foarte mult.

Era o experienţă înălţătoare; şi totuşi, în acelaşi timp, era şi cam intimidantă. Luke mai avusese contact mintal strâns şi cu alte persoane, dar niciodată la acelaşi nivel ca acum. Gândurile şi emoţiile Marei păreau să curgă peste el, nivelul şi intensitatea lor părând acum a fi limitate doar de barierele ei personale, aşa cum se întâmpla cu gândurile şi cu emoţiile lui. Între ei exista un nou raport, o adâncire a vechii lor relaţii despre care abia acum îşi dădea seama cât de mult îi lipsise.

Mărturisirea, scuza şi iertarea, îi plăcuse întotdeauna mătuşii Beru să îi amintească, sunt uneltele cu care prietenii transformă zidurile în poduri. Rareori în viaţa lui avusese parte de o demonstraţie mai clară a acestui adevăr.

Cu grija pentru condiţia fizică şi rezistenţa Marei aflată pe primul loc în minte, se asigura că grupul făcea pauze dese, un lucru care o scotea pe Mara din minţi doar cu o idee mai puţin decât pe qom jha-i. Dar el insista şi, prin urmare, le-a luat aproape o oră să ajungă la uşă. Însă, cel puţin, atunci când au ajuns, Mara era total pregătită.

— Bine, uite care-i planul, îi spuse Luke întinzându-şi Forţa. Din câte îşi dădea seama, toată zona de după uşa ascunsă era liberă.

— Îi lăsăm pe R2 şi pe qom jha-i aici, iar noi mergem să facem o scurtă recunoaştere.

— Sună bine. Mara îşi scoase pistolul cu laser şi îl verifică, iar Luke o simţi luptându-se să-şi controleze propria nelinişte de a se întoarce acolo.

Era de înţeles, fireşte; doar ea fusese cea împuşcată. Luke avusese o problemă asemănătoare când se întorsese prima dată în Oraşul Norilor.

— Ce-ai zice să lăsăm un comunicator aici, cu ei?

— Bună idee, aprobă Luke, scoţându-şi comunicatorul de la curea şi punându-l în braţul pentru munci uşoare al lui R2.

— Să nu uiţi să-l închizi, îl dojeni el pe droid.

R2 ciripi indignat, iar traducerea se derulă pe datapad.

— Da, ştiu, îl asigură Luke. Glumeam.

— Ce? întrebă Mara.

— A zis că întreruperea comunicatoarelor în momente importante este specialitatea lui 3PO, îi spuse Luke. O glumă de-a noastră. Eşti gata?

O simţi cum îşi întindea Forţa pentru a se calma.

— Gata, zise ea. Să-i dăm drumul.

Destul de satisfăcător, uşa se deschise la fel de tăcut ca şi cealaltă. Cu Luke în faţă, intrară, închizând-o după ei.

— Acum asta, îi şopti Mara la ureche, chiar seamănă cu fortăreaţa de pe Hijarna.

Luke dădu din cap în semn de confirmare, privind în jur. Erau într-o cameră largă, în care scurte segmente de zid împrăştiate aparent la întâmplare uneau podeaua cu tavanul destul de jos. Lipseau tapiseriile strălucitoare, podeaua complicată şi suporturile de pe pereţi pe care le văzuseră mai jos, lăsând la vedere piatra neagră nedecorată şi netedă. Totuşi, în ciuda acestui fapt, locul părea straniu de aerisit.

— Se pare că prietenii noştri de jos nu folosesc partea asta, zise Luke. Mă întreb de ce.

Mara făcu câţiva paşi într-o parte şi arătă pe după unul dintre segmentele de zid.

— Uite de ce, spuse ea. Hai... să mergem să vedem.

Dispăru pe după perete. Luke o urmă, observând pentru prima dată curentul slab de aer care venea din acea direcţie.

Şi motivul deveni repede evident. După zid, în capătul opus al camerei, roca neagră fusese tăiată formând o deschizătură spre cer.

— Fac pariu că este o stricăciune provocată de lupta care a dărâmat turnul ăla, zise Mara, îndreptându-se deja spre deschidere.

— Ai grijă, o sfătui Luke, grăbindu-se să o prindă din urmă.

— Da, da, spuse Mara. Ajunse la deschizătură şi se uită cu precauţie afară.

— Am avut dreptate, zise ea arătând cu mâna. Uite-l. Sau ce-a mai rămas din el.

Luke ajunse lângă ea şi se uită şi el. Vedeau un acoperiş circular întins care cobora cu o pantă destul de abruptă faţă de ei. Ciotul turnului despre care vorbea Mara era în faţa lor şi un pic spre stânga, la o distanţă de cam optzeci de metri. Din cauza depărtării şi a luminii slabe a soarelui, era greu de spus cu siguranţă, însă lui Luke i se părea că marginea lui neregulată era uşor topită.

— Şi spuneai că piatra asta absoarbe focurile de turbo-laser, zise el.

— Ca un burete foarte uscat, aprobă Mara încruntată. Oricine ar fi constructorii acestui loc, cred că au avut nişte inamici foarte puternici.

— Să sperăm că s-au mulţumit să le dărâme turnul ăla şi că au plecat, spuse Luke, cercetând iute, dar atent, restul acoperişului.

Aşezat simetric, în partea dreaptă a acoperişului înclinat, era un alt turnn, de data aceasta întreg, înălţându-se la vreo nouăzeci de metri pe cer şi cu un cerc de umflături ameninţătoare în vârf. Fără îndoială, sisteme de arme. La capătul opus al turnului, cam la două sute de metri de locul în care stăteau el şi Mara, vedeau două ridicături gemene care păreau să se întindă

spre exterior şi să se continue pe zid. Probabil două camere de gardă care flancau intrarea principală. Dincolo de acoperiş se vedea o suprafaţă dreaptă care se depărta de fortăreaţă pe creasta stâncoasă a muntelui, şi care nu putea fi decât un drum de acces. În centrul fortăreţei era o structură de treizeci de metri lungime, al cărei acoperiş plat se întindea orizontal din cel principal, făcând ca întreaga construcţie să semene cu o aripă cu colţurile rotunjite care fusese adăugată mai târziu.

— Deasupra e o platformă de aterizare, spuse Mara arătând spre structură. Uite, se zăresc însemnele.

Luke dădu din cap. Însemnele erau slabe, dar destul de vizibile dacă ştiai unde să te uiţi.

— Probabil că au lumini care se aprind când vine un prieten.

— Iar turbo-laserele sunt pregătite în vârful turnului ăluia, dacă nu e prieten. Strecurându-se prin spărtura din zid, Mara făcu câţiva paşi pe acoperiş, uitându-se la platforma de aterizare.

— Se pare că zona de sub platformă e deschisă în faţă, raportă ea. Probabil că e hangarul lor. Ar putea fi un loc destul de bun spre care să ne îndreptăm dacă suntem prinşi prea departe de ieşire. Se întoarse...

Şi i se tăie respiraţia, un val de surpriză invadând-o.

— Uau, spuse ea, în timp ce îşi ridica ochii. Vino să vezi asta.

Trecând prin deschizătură, Luke veni lângă ea şi se întoarse. Ridicându-se deasupra camerei în care tocmai stătuseră, era încă un turn.

Şi avea tovarăşi. Împărţite pe curba acoperişului fortăreţei spre stânga, mai erau trei. Chiar şi din poziţia lui ciudată, Luke îşi dădea seama că aceste patru turnuri din spate erau mai groase şi cu vreo douăzeci de metri mai înalte decât cel care se afla sub ei.

Şi, ca şi cel de dedesubt, şi aceste patru turnuri erau încoronate cu un inel de amplasamente de arme.

— În zilele lui bune, ăsta trebuie să fi fost un loc impresionant, comentă Mara. Vocea îi era calmă, dar Luke îşi dădea seama că ea avea aceeaşi nelinişte vagă ca şi el.

— Ca cel de pe Hijama. La naiba, aş vrea să ştiu ce au apărat.

— Sau de ce să se apere, adăugă Luke, aruncând o ultimă privire pe acoperiş. Nicio lumină, nicio mişcare; niciun semn de viaţă.

— Să intrăm înapoi şi să începem să coborâm.

Drumul în jos era pe partea opusă a celorlalte segmente de zid: o versiune mai mică a benzii rulante în spirală pe care o folosiseră în zona garnizoanei de sub ei. Spre deosebire de aceea, totuşi, banda rulantă de aici nu se mişca.

— Ori e stricată, ori e oprită pentru că nu e folosită, zise Mara, uitându-se cu grijă peste margine. Nici etajul de sub noi nu pare locuit.

— Cred că toată această zonă este dezafectată, spuse Luke în timp ce coborau. După forma pantei pe care o are acoperişul spre turnul dărâmat, fiecare dintre etaje ar trebui să fie un pic mai mare, pe măsură ce coborâm. Probabil că s-au stabilit la nivelurile mai întinse.

— Pare logic, aprobă Mara. Hai să mergem până ajungem la un etaj la care funcţionează banda rulantă. Acolo ar trebui să fie nivelul cel mai de sus pe care îl folosesc sau aproape de el.

Într-adevăr, etajele deveneau tot mai întinse pe măsură ce coborau, iar dispunerea fragmentelor de zid se schimba la fiecare nivel. Abia la al patrulea etaj, Luke distinse zumzetul slab al aparaturii care funcţiona.

— Cred că am ajuns, murmură el, apucând sabia de lumină şi întinzându-se spre Forţă. Tot nu părea să fie cineva în jur.

— Aşa se pare, aprobă Mara, punându-şi mâna pâlnie la ureche. Parcă ar fi una dintre benzile rulante. Să aruncăm o privire?

Luke dădu din cap.

— Merg eu primul. Stai în urma mea.

Se depărtă, mişcându-se cât de tăcut putea prin spaţiul gol, încercând să ignorre prezenţa Marei din spatele său. Putea să-i spună protectivitate exagerată, dacă voia – şi, neîndoielnic, chiar aşa o socotea – dar după ce o veghease timp de cinci zile în transă de vindecare, prefera să exagereze în privinţa precauţiei. Ajunse la unul dintre fragmentele rare – cel puţin aici – de zid şi se uită pe furiş pe după el. Acolo, chiar lângă peretele opus, era banda rulantă în spirală pe care o auziseră.

— Bine, murmură Luke peste umăr. Acum, încetişor...

Simţi chemarea emoţională a Marei; dar nu venea direct din spatele lui. Privi înjur, simţind o sclipire de iritare când o zări la colţul unui alt segment de zid, la douăzeci de metri în stânga lui. Ea îi făcu un semn iute şi nerăbdător.

Şi, brusc, simţi un sentiment de groază în emoţiile ei...

Ajunse lângă ea în mai puţin de zece secunde.

— Ce e? şuieră el.

Ea făcu semn cu capul către perete, cu o tulburare tăcută în ochi şi în gânduri.

— După ăsta, zise ea.

Cu sabia pregătită în mână, Luke se strecură pe după fragmentul de perete.

Dincolo de acesta era un spaţiu larg, deschis, care fusese aranjat ca un fel de centru de comandă, deşi acum era la fel de pustiu ca şi toate locurile în care fuseseră azi. Două cercuri de console de comandă fuseseră puse acolo, panourile şi ecranele pâlpâindu-şi luminiţele de stare către scaunele goale din faţa lor. Într-o parte, un scaun mai mare şi mai complicat, înconjurat de propriile lui panouri de stare era instalat pe o platformă înaltă de un metru de unde putea vedea tot ce se întâmpla acolo.

Iar în centrul tuturor acestora era o imagine care îl făcu pe Luke să se înfioare amintindu-şi: o hartă holografică a galaxiei, cu sectoarele Noii Republici, ale Imperiului şi ale restului regiunilor cunoscute marcate cu o serie zăpăcitoare de douăsprezece culori diferite. Întreg mozaicul pestriţ era întins cam peste un sfert din spirala imensă, transformându-se în alb neutru acolo unde graniţele Teritoriilor din Inelul Exterior lăsau loc întinderii Regiunilor Necunoscute de dincolo de ele. Era o copie a hologramei galactice pe care împăratul Palpatine o avusese în sala tronului din Muntele Tantiss.

Luke înghiţi cu greu, simţind un nod în gât, smulgându-şi ochii de la hologramă pentru a cerceta mai atent echipamentul din jur. Da, consolele erau, într-adevăr, modele imperiale: panourile de stare şi de acces la sistemul informatic erau de la un distrugător spaţial sau de la altă navă de luptă de mari dimensiuni. Scaunele, la fel, proveneau direct din fosele echipajului de pe un distrugător spaţial.

Iar scaunul şi panourile supraveghetorului erau cele ale unui amiral al flotei imperiale. Aşa cum va fi folosit şi Marele Amiral Thrawn.

Simţi şoapta aerului când Mara veni aproape de el.

— Cred că am găsit legătura cu imperialii, îi spuse el. Se pare că însuşi Palpatine ar fi avut un amestec aici.

Părul Marei îi flutură pe umăr când ea scutură din cap.

— Nu vezi principalul, Luke, mormăi ea. Uită-te la hologramă. Adică uită-te bine la ea.

Şi atunci, brusc, lui Luke i se tăie respiraţia. Nu. Nu... avea vedenii. Sigur avea vedenii.

Dar nu. La marginea galaxiei cunoscute, unde holograma lui Palpatine arăta doar stelele albe ale Regiunilor Necunoscute, fusese colorată o zonă complet nouă.

O nouă zonă imensă.

— Ciudat, nu? zise Mara, groaza încă trecând prin ea. A fost exilat de la curtea imperială, ştii. Gonit fără întârziere.

— Cine? întrebă Luke.

— Marele Amiral Thrawn, spuse ea. A ales partea greşită într-una dintre luptele politice care aveau tot timpul loc şi a pierdut. Toţi ceilalţi participanţi la complot au sfârşit retrogradaţi sau închişi ori, altfel, detaşaţi la camere de tortură semiprivate cum ar fi serviciul la garnizoană în Inelul Exterior. Dar nu Thrawn. Oh, nu. Chiar şi Inelul Exterior era prea bun pentru acest extraterestru nerecunoscător, care fusese acceptat în societatea imperială şi răsplătise bunătatea lor cu o palmă peste faţă. Nu, trebuia să găsească ceva foarte special pentru el.

— Şi acest ceva a fost exilul în Regiunile Necunoscute?

Mara dădu din cap.

— Dacă Inelul Exterior era o cameră de tortură, Regiunile Necunoscute erau o groapă plină ochi cu rancori, zise ea. Aşa că, făcând multe demersuri – şi, probabil, multe înţelegeri – l-au convins pe Palpatine să-l urce la bordul unui distrugător spaţial şi să-l trimită într-o călătorie, doar dus, dincolo de Inelul Exterior.

Scoase un hohot batjocoritor.

— Şi pentru a adăuga şi o insultă, au reuşit să facă o expediţie de cartografiere. Imaginează-ţi – unul dintre cei mai buni strategi din câţi a cunoscut vreodată Imperiul, redus la o misiune de cartografiere. I-au distrus viaţa şi reputaţia dintr-o singură lovitură. Fac pariu că ani întregi după asta au chicotit împreună.

Luke clătină din cap.

— Nu cred că înţeleg gluma.

— Nici ei, spuse Mara, starea ei întunecată devenind şi mai puternică. Gluma constă în faptul că nimănui nu i-a dat prin cap că Palpatine era întotdeauna cu un pas înaintea a orice se întâmpla la curte. Şi, dacă el era cu un pas înainte, un strateg ca Thrawn era cu cel puţin doi paşi în faţă.

Lui Luke i se uscă gura.

— Vrei să zici că Thrawn şi Palpatine plănuiseră totul încă de la început?

— Fireşte că da. Mara făcu semn către hologramă. Doar uită-te la tot teritoriul pe care l-a deschis. Nu avea cum să facă asta de capul lui, doar cu un singur distrugător spaţial. Palpatine trebuie să-i fi furnizat oameni şi nave tot timpul.

— Dar nu se poate ca tot ăsta să fie teritoriu imperial, spuse Luke. Adică... nu se poate.

— De ce nu? replică Mara. Oh, sunt de acord că acolo probabil nu sunt decât câteva colonii. Dar poţi să bagi mâna în foc că peste tot sunt împrăştiate garnizoane imperiale, plus centre de contrainformaţii şi posturi de ascultare şi, probabil, câteva şantiere navale complete. Şi, din câte îl cunosc eu pe Thrawn, probabil o întreagă reţea de alianţe cu localnicii.

— Dar dacă tot ăsta e teritoriu imperial, de ce nu s-a folosit Imperiul de el? susţinu Luke. Am văzut datele, Mara... sunt reduşi practic la zero.

— E evident, nu? spuse ea încet. Nu îl folosesc pentru că nu ştiu că există.

Pentru o vreme, nici unul dintre ei nu vorbi. Luke se uita fix la hologramă,

ascultând zumzetul îndepărtat al bandei rulante în spirală, implicaţiile îngrozitoare ale luminiţelor care străluceau uşor prăvălindu-se una după alta în mintea lui. Probabil că acolo era echivalentul a două sute cincizeci de sectoare – aproape de treizeci de ori mai mult decât dimensiunea actuală a Imperiului.

Cu de treizeci de ori mai multe nave de luptă, garnizoane şi şantiere navale decât avea Imperiul? Foarte posibil. Dacă toate aceste resurse erau puse brusc la dispoziţia Bastionului...

— Avem nevoie de mai multe informaţii, spuse el pornind spre cercurile de console. Să vedem dacă găsim vreo mufă la care să se poată conecta R2.

— E riscant, îl avertiză Mara. Acesta e un centru de comandă, iar centrele de comandă au întotdeauna sisteme de securitate pentru a detecta accesul neautorizat.

El se opri, strâmbându-se. Din nefericire, avea dreptate.

— Bine, atunci, zise Luke, întorcându-se iar spre ea. Care-i planul tău!

— Mergem direct la sursă. Mara inspiră adânc. Merg jos şi vorbesc cu ei.

Luke căscă gura.

— Şi zici că planurile mele sunt riscante?

— Ai o propunere mai bună?

— Nu despre asta-i vorba, mârâi el. Oricum, dacă se duce cineva jos, eu ar trebui să fiu acela.

— În niciun caz, spuse Mara cu fermitate. În primul rând: au tras în tine când am venit, dar în mine nu. În al doilea rând: chiar tu ai zis că ai sentimentul că vor să mă

vadă. În al treilea: dacă situaţia degenerează până la punctul în care este nevoie de o operaţiune de salvare, tu şi abilităţile tale Jedi sunteţi mai potriviţi împotriva unui grup decât mine. Şi în al patrulea rând...

Zâmbind cu încordare, îşi desfăcu sabia de lumină şi păşii spre el.

— În al patrulea rând, s-ar putea să nu cunoască până unde merg abilităţile mele în Forţă, zise ea dându-i arma. Dacă se ajunge la luptă, s-ar putea ca asta să fie în avantajul meu.

Luke pipăi sabia, simţindu-i în palmă răceala familiară. Prima lui sabie, cea pe care i-o dăduse Obi-Wan, pe care el, la rândul său, i-o dăduse Marei pe acoperişul palatului de pe Coruscant. Când purtase prima dată sabia în pericol, era mai tânăr decât fusese ea atunci. Mai tânăr, mai puţin experimentat şi mult mai necugetat. Şi totuşi...

— Şi ultimul lucru de care am nevoie acum este să devii exagerat de protector, adăugă Mara, cu o scânteie de ameninţare în privire. Am scăpat cu viaţă atâţia ani. Pot să-mi port de grijă şi singură.

Luke se uită fix în ochii ei. Ciudat, se gândi el, că uitase ce ochi de un verde strălucitor avea. Deşi poate era doar lumina.

— N-am cum să te conving să nu faci asta? întrebă el, încercând pentru ultima dată.

— Doar dacă găseşti tu alt plan mai bun, spuse ea, scoţându-şi comunicatorul şi pistolul din mânecă. Uite... nu are rost să le ţin. Oricum o să mi le ia. O să păstrez pistolul obişnuit; ar deveni suspicioşi dacă aş veni complet neînarmată.

Luke luă obiectele, mâna zăbovindu-i pe a ei înainte de a şi-o retrage, împotrivindu-se în mod ciudat să-i dea drumul.

— Aş fi vrut să nu fi lăsat celălalt comunicator la R2, zise el. L-ai fi putut lua pe acesta şi aş fi putut să trag cu urechea la ce s-ar fi întâmplat.

— Dacă se-ntâmplă ceva, s-ar putea să fie nevoie să-i chemi pe qom jha-i imediat, îi aminti ea. Oricum, nu poţi să mă urmezi cu Forţa?

— Pot să-ţi urmez prezenţa, spuse Luke. În acest fel pot să simt emoţiile tale şi probabil să şi văd nişte imagini. Dar nu pot să fac prea multe în privinţa vorbelor.

— Păcat că nu eşti Palpatine, comentă Mara, ocupată să-şi scoată tocul din mânecă. Cu el puteam vorbi foarte bine.

Luke simţi o înţepătură de vină şi de ruşine, acuzaţia ei de mai devreme despre cum se lăsase el atras de partea întunecată revenind. Mara îi surprinse emoţiile sau expresia şi surâse uşor.

— Hei, glumeam, îl asigură ea, dându-i tocul pistolului. Uite, tu doar urmăreşte ce poţi. O să-ţi fac un raport complet al detaliilor când mă întorc.

— Bine, zise Luke. Fii atentă, da?

Spre surpriza lui, ea se întinse şi îl luă de mână.

— O să fie bine, îi spuse ea strângându-l de mână încet înainte de a-i da drumul. Pe curând.

Şi cu acestea plecă, ieşind din centrul de comandă, trecând pe după perete către banda rulantă.

Oftând, Luke păşii către fragmentul de zid de lângă el şi se lăsă pe vine, sprijinindu-se cu spatele de el. Închizându-şi ochii pentru a se concentra mai bine, îşi întinse Forţa.

Pe vremuri, pe Dagobah, pe Tierfon şi în alte părţi, reuşise să folosească Forţa pentru a obţine imagini ale locurilor sau evenimentelor din viitor. Acum, în timp ce Mara cobora pe banda rulantă, el încerca să-şi concentreze aceeaşi abilitate asupra observaţiei în timp real, sperând să poată vedea ce i se întâmpla.

Şi funcţionă, într-un fel. Imaginea Marei şi a împrejurimilor ei era slabă şi înceţoşată, puternic colorată de emoţiile ei şi de starea ei mintală schimbătoare, plus aceeaşi tendinţă tulburătoare de a undui şi de a metamorfoza care părea să fie caracteristică viziunilor Jedi în general. Dar cum mintea Marei funcţiona ca o ancoră, reuşi să tragă repede imaginile către ceva cel puţin vag inteligibil. Nu era nici pe departe perfect, dar părea clar că mai bine de atât nu se putea.

Banda rulantă de la acest nivel părea să fie cam de aceeaşi mărime cu cea pe care o folosiseră pentru a coborî de pe acoperiş. Mara păşii pe secţiunea interioară şi porni în jos, fără a părea să facă vreo încercare de a se ascunde. Lipsa oricărei senzaţii de luptă din emoţiile ei când ajunse la etajul următor arăta faptul că nu vedea pe nimeni, deşi el avea impresia că ea tot auzea sunete din depărtare.

Nu făcu nicio mişcare pentru a rămâne aici şi lăsă banda rulantă să o ducă mai departe. Următorul etaj fu asemănător, nimeni nu veni lângă bandă. Luke simţea cum o iritare bruscă începea să se scurgă în atenţia din mintea Marei, o iritaţie provocată atât de aparentul dezinteres al extrate- reştrilor pentru ea, cât şi de incompetenţa lor în materie de securitate internă. Trecu de acel etaj şi de următorul, îşi continuă coborârea...

Şi, dintr-odată, un şoc ameţitor cutremură emoţiile ei, însoţit de o scurtă explozie de durere.

Luke se încordă, iar ochii i se căscară larg pe când se ridica. Dar chiar în acelaşi timp simţi o pâlpâire liniştitoare de la ea, înţelegând, totodată, şi ce se întâmplase. Fără vreun semn, partea de bandă rulantă pe care mersese îşi schimbase sensul, trăgându-i picioarele de sub ea şi trântind-o pe rampă cu faţa în jos.

Şi, când momentul de ameţeală dispăru, emoţiile ei de luptă deveniră brusc total treze.

Nu mai era singură.

Luke îşi strânse pumnii neajutorat, în timp ce-şi forţa emoţiile pentru a străpunge imaginea înceţoşată. În jurul ei stăteau câteva persoane din aceeaşi specie cu cei cu care deja avuseseră de a face.

Şi, din câte îşi dădea seama din priveliştea tremurată, unul dintre ei îi spunea Marei pe nume.

Pentru o clipă continuă să-i vorbească, iar Luke, deşi nu auzea cuvintele, avea impresia că îi cerea să-i însoţească mai departe în fortăreaţă. Ea aprobă. Urmă o pâlpâire de inevitabilitate când îi luară pistolul cu laser, apoi grupul se depărtă de banda rulantă pe un coridor pe care Mara îl recunoscu ca fiind decorat asemănător cu zona cazarmei pe care o văzuse mai jos.

Curând – mult prea repede – grupul ajunse la o uşă deschisă. Un alt schimb de cuvinte neauzite, o fâlfâire înăbuşită de nelinişte din partea Marei, şi ea păşii singură în camera de dincolo de uşă.

Din gândurile ei, Luke îşi dădu seama că alţii o aşteptau înăuntru. Unul dintre ei – poate mai mulţi – o chemă în timp ce ea înainta. Mara răspunse, valuri şi pâlpâiri de emoţii marcau fărâme de informaţie pe care, din cauza contactului lor slab, Luke nu le primea. Continuă să meargă prin încăpere…

Şi fără vreun semn, chiar în mijlocul unui pas, legătura cu mintea ei se întrerupse brusc, lăsându-l pe Luke cu ochii holbaţi la luminiţele centrului de comandă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, el îşi întinse Forţa, încercând să restabilească legătura. *Mara? Mara!*

Dar degeaba. Nu primi niciun răspuns, nu refăcu nicio legătură, nu-i simţi prezenţa. Deloc.

Dispăruse.

27

Mara cercetă încăperea dintr-o privire în timp ce intra pe uşă. Era lungă şi îngustă, întinzându-se cam cincizeci de metri, dar nu avea mai mult de cinci metri lăţime. Aproape de peretele din fund era un scaun care părea solid, aşezat cu spatele la ea. La cinci metri după el, chiar la peretele din spate al camerei, erau încă şase extratereştri cu pielea albastră, cu toţii purtând aceleaşi uniforme în carouri, vişinii şi strâmte, ca şi cei care o escortaseră până aici de la banda rulantă. Şi, asemenea escortei ei, fiecare dintre extratereştri purta pe piept, chiar sub gulerul înalt, barete imperiale care arătau rangul.

Dar chiar în timp ce privirea ei fugară observa aceste detalii, atenţia îi fu atrasă de omul din mijlocul grupului, care stătea aşezat pe un scaun identic celui care se afla la cinci metri în faţa lui. Avea părul cărunt, pielea ridată de vârstă; însă ochii îi erau atenţi şi ageri, iar spatele îi era drept şi semeţ.

Şi purta uniforma şi însemnele unui amiral imperial.

— Deci iată-te, în cele din urmă, Mara Jade, zise el, făcându-i semn să se apropie cu o mână noduroasă. Trebuie să spun că nu te-ai grăbit.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să mă aşteptaţi, replică Mara cu o urmă de sarcasm în glas în timp ce se apropia de el. Primea îngrijorarea şi neliniştea lui Luke în minte şi încercă să îi trimită o încurajare pe care ea nu o simţea. Aceşti indivizi ştiau cine era şi, probabil, ce era; şi totuşi, uite-i, o lăsau să se mişte liberă către ei. Totul părea mult prea degajat, iar ei nu-i plăcea deloc.

— Dacă oamenii tăi n-ar fi fost atât de nerăbdători să apese pe trăgaci, aş fi ajuns mai repede.

Amiralul făcu o plecăciune scurtă din cap.

— Îmi cer iertare. Dacă are vreo importanţă, a fost un accident. Te rog, ia loc.

Mara înaintă, încercând să-i privească pe toţi deodată, cu simţurile treze la orice pericol. Dacă aveau vreo capcană pregătită, aceasta ar fi pornit înainte de a ajunge prea aproape de ei...

Şi fără vreun semn, chiar în mijlocul unui pas, prezenţa lui Luke dispăru din mintea ei.

Îngheţă, picioarele mişcându-i-se doar din inerţie. *Luke ? Luke! Haide, unde eşti?*

Dar nu primi niciun răspuns. Nicio emoţie, niciun fel de minte, de gând sau de prezenţă. Incredibil, imposibil, dispăruse.

Nu mai era.

— Haide, ia loc, zise iar amiralul. Mă gândesc că eşti cam obosită după toate prin câte ai trecut.

— Sunteţi prea bun, spuse Mara, iar cuvintele îi sunară îndepărtate şi mecanice peste bubuiturile inimii, în timp ce îşi forţa picioarele să continue să înainteze. Pe lumi, ce se întâmplase cu el?

Nu exista decât un răspuns. Nu se ştie cum, trecuseră de simţurile lui Jedi, îi penetraseră puterile Jedi şi lansaseră un atac imparabil, nedetectat şi brusc.

Iar Luke Skywalker, Maestru Jedi, era inconştient.

Sau mort.

Gândul îi străpunse mintea, tăindu-i inima ca un pumnal cu lamă zimţată. Nu... nu se putea. Nu se putea. Nu acum.

Bărbatul cu părul cărunt încă o privea fix, cu o expresie gânditoare pe faţă, iar cu un efort chinuitor, Mara goni teama şi durerea în străfundurile minţii. Dacă Luke era doar inconştient, tot mai puteau ieşi din asta.

Dacă era mort, cel mai probabil avea să i se alăture şi ea în curând. În oricare dintre cazuri, nu era momentul să-şi lase emoţiile să-i înceţoşeze gândirea.

Parcurse restul drumului până la scaun şi se lăsă în el cu grijă.

— Nu trebuie să pari atât de îngrijorată, spuse amiralul pe un ton liniştitor. Nu avem nicio intenţie să îţi facem rău.

— Fireşte că nu, zise Mara, simţind amărăciunea din glasul său. Aşa cum nu aţi avut nicio intenţie să îmi faceţi rău când am venit?

Amiralului îi zvâcni buza.

— După cum am mai spus, acela a fost un accident regretabil, rosti el. Trăgeau în dăunătorii care zburau pe lângă tine... am avut ceva probleme cu ei în trecut. Când ai început să tragi, mă tem că au înţeles greşit. Îmi cer iertare din tot sufletul.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine, mârâi Mara. Şi acum?

Amiralul păru uşor surprins.

— Discutăm, zise el. De ce altceva crezi că ţi-am fi dezvăluit poziţia noastră? Voiam să vii să ne vizitezi.

— Ah, spuse Mara. Deci ghicise bine mai devreme... cele două nave chiar zburaseră intenţionat pe vectori care duceau aici.

Doar dacă nu cumva minţea pentru a acoperi stângăciile piloţilor săi.

— Aţi fi putut să-mi trimiteţi o invitaţie, îi zise ea, simţind cum fruntea i se încreţea uşor, în timp ce îşi întindea Forţa spre el. Ciudat; nu ştia de ce, dar părea să nu reuşească să-l atingă. Nici pe el, nici pe extratereştrii care-l flancau.

— Sau asta ar fi fost prea direct şi prea uşor pentru voi?

Amiralul zâmbii înţelegător.

— În cazul unei invitaţii deschise, mă îndoiesc că ai fi venit singură. Ceva mai subtil ni s-a părut o mişcare mai bună. Îţi cer iertare că nu am avut o escortă care să te aştepte, apropo... aterizarea ta ne-a cam luat prin surprindere.

— Ca şi sosirea voastră în fortăreaţă de mai devreme, adăugă extraterestrul care stătea în picioare la dreapta amiralului. Avea o voce mieroasă şi educată, iar ochii roşii strălucitori erau aţintiţi asupra Marei.

— Dacă am fi ştiut că veniţi, oamenii noştri ar fi fost mult mai atenţi la armele lor. Pot să te întreb cum aţi reuşit să pătrundeţi în fortăreaţă fără să fiţi observaţi?

— Ne-am transformat în dăunători şi am venit în zbor, fireşte, îi spuse Mara. A fost mai rapid decât mersul pe jos.

— Fireşte, zise amiralul surâzând. Sau poate că v-aţi căţărat pe laterala fortăreţei şi aţi intrat printr-una dintre crăpături?

Mara clătină din cap.

— Scuze. Secret profesional.

— Ah, spuse amiralul, încă surâzând. Nu este important; eram doar curios. Principalul este că te afli aici, Mara, aşa cum ne-am dorit. Apropo, pot să-ţi zic Mara? Sau preferi căpitane Jade sau vreun alt titlu?

— Zi-mi cum vrei, răspunse Mara. Şi eu cum ar trebui să-ţi spun ţie? Sau nimeni de aici nu are nume?

— Toate fiinţele care gândesc au nume, Mara, spuse bărbatul. Al meu este amiralul Voss Parck. Mă bucur să te cunosc în cele din urmă.

— La fel, zise Mara, uitându-se fix la el, tresărind de surpriză. Voss Parck: căpitanul distrugătorului spaţial Victoria, care îl găsise pe Thrawn pe o lume pustie şi îl adusese la curtea imperială. Şi care, după aceea, i se alăturase în ruşine şi în presupusul exil din Imperiu.

Dar omul din faţa ei...

— Bănuiesc că îţi par mai bătrân decât te-ai fi aşteptat, spuse Parck imediat. Presupunând că aveai vreo aşteptare, desigur. S-ar putea să mă fi amăgit prea mult închipuindu-mi că Mâna împăratului şi-ar aminti măcar de numele meu, cu atât mai puţin de figura mea.

— Îmi aduc aminte de amândouă, zise Mara. Erai unul dintre cei pe care fiecare facţiune de la curte îi folosea drept exemplu despre ce nu trebuie să faci într-o confruntare politică. Le aruncă o privire extratereştrilor. Dar totuşi, este vorba de aceiaşi oameni care au crezut că Palpatine l-a trimis pe Thrawn aici ca să-l pedepsească. Deci ce ştiau ei?

— Iar tu crezi că misiunea lui Mitth'raw'nuruodo a fost alta? întrebă extraterestrul din dreapta lui Parck.

— Ştiu că a fost alta, îl asigură Mara, privindu-l din cap până în picioare. Spune-mi, domnule amiral, întreaga rasă vorbeşte ca Thrawn? Sau le faceţi o educaţie culturală specială trupelor dumneavoastră pentru cazul în care sunt invitaţi la vreo festivitate?

Extraterestrul miji ochii...

— Linişteşte-te, Stent, spuse Parck sec, ridicând o mână. Trebuie să înţelegi că una dintre cele mai subtile arme ale Marei Jade a fost întotdeauna talentul ei de a scoate oamenii din sărite. Vezi tu, oamenii nervoşi nu gândesc clar.

— Sau poate că nu-mi place niciunul dintre voi prea mult, zise Mara sec, simţind o urmă de iritare din cauza înţelegerii rapide şi calme a lui Parck. De obicei, inamicii ei nu-şi dădeau seama prea curând de chestia asta. Cei mai înceţi nu-şi dădeau seama deloc.

— Dar destul despre mine. Să auzim despre marea voastră avansare în Regiunile Necunoscute. Până la urmă, ai renunţat la multe: Coruscant, statutul şi camaraderia din Flota Imperială... Intenţionat, se uită la Stent. Civilizaţia.

Stent miji iar ochii, dar Parck doar zâmbii.

— L-ai cunoscut pe Thrawn, spuse el, vocea înmuindu-se până ajunse aproape de veneraţie. Orice războinic ar fi cedat tot ce ar fi fost nevoie pentru şansa de a-l servi.

— În afara propriului său popor, din câte înţeleg, replică Mara. Sau am auzit greşit povestea despre cum a ajuns pe Coruscant?

— Nu, sunt sigur că ai auzit corect, zise Parck ridicând din umeri. Dar ca tot ce mai cred oamenii că ştiu despre Thrawn, acea poveste este cumva incompletă.

— Chiar aşa, spuse Mara, lăsându-se pe spate în scaun şi punând picior peste picior, o poziţie menită ca prin aparenta ei inofensivitate să-i liniştească pe cei bănuitori. Cu aceeaşi mişcare legănă pe ascuns scaunul pe spate, încercând să-i estimeze greutatea. Din păcate, era foarte greu, ceea ce îl făcea imposibil de folosit ca armă pentru aruncat.

— Se pare că am ceva timp liber. De ce nu o iei de la început?

Stent îşi puse mâna pe umărul lui Parck.

— Domnule amiral, nu sunt sigur...

— E în regulă, Stent, îl calmă Parck, cu ochii aţintiţi asupra Marei. Nu ne putem aştepta să ne ajute dacă nu ştie faptele, nu?

Mara se încruntă.

— Cu ce să vă ajut?

— A început cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, zise Parck, ignorând întrebarea. Atunci când Proiectul Extinderea se pregătea să înceapă, chiar înainte de a izbucni Războaiele Clonelor. Cu mult înaintea ta, fireşte – nici nu cred că ai auzit de el.

— Am citit despre Proiectul Extinderea, spuse Mara. Un grup de Maeştri Jedi şi de alte persoane s-au hotărât să se îndrepte spre altă galaxie pentru a o cerceta.

— Destinaţia lor finală era, într-adevăr, o altă galaxie. Parck dădu din cap Dar înainte ca această expediţie să înceapă, s-a decis să fie trimişi într-o, să-i spunem, o croazieră de probă: un lung tur printr-o parte a întinselor Regiuni Necunoscute ale galaxiei noastre.

Făcu un semn cu mâna în spate, către Stent şi gărzi.

— După cum s-a'dovedit, aceasta a fost o rută care i-a adus la hotarele teritoriului controlat de poporul chiss.

Chiss. Deci aşa îşi spuneau. Mara căută numele în memorie, încercând să găsească vreo referinţă pe care ar fi putut-o face împăratul la ei. Nimic.

— Şi chiss-ii s-au gândit că n-aveau chef de musafiri?

— De fapt, familiile chiss conducătoare n-au avut ocazia să se hotărască în această privinţă, zise Parck. Palpatine decisese deja că membrii Jedi reprezentau o ameninţare serioasă pentru Noua Republică şi trimisese o forţă de atac în zonă pentru a se ocupa în linişte de Proiectul Extinderea atunci când apăreau.

— Şi iată-i acolo, ocupaţi să-şi pregătească ambuscada, când a dat Thrawn peste ei.

Amiralul clătină din cap.

— Mara, pentru a aprecia situaţia pe deplin, trebuie să o înţelegi. Pe de-o parte erau unităţile alese pe sprânceană din armata personală a lui Palpatine, dotate cu cincisprezece nave de luptă de vârf. De cealaltă parte erau colonelul Mitth'raw'nuruodo din Apărarea Expansionară Chiss şi cam douăsprezece nave de patrulare pe graniţă, mici şi lipsite de importanţă.

— O apreciez foarte bine, spuse Mara, ascunzându-şi fiorul. Cât de rău i-a măcelărit Thrawn?

— Complet, zise Parck, iar fantoma unui zâmbet îi încreţi faţa. Cred că doar o singură navă a lui Palpatine a rămas capabilă de zbor, şi asta doar pentru că Thrawn

voia să lase în viaţă câţiva dintre invadatori pentru a-i interoga.

— Din fericire pentru cei rămaşi în viaţă şi, poate pentru întreaga galaxie într-o zi, printre supravieţuitori era şi conducătorul acelei forţe de intervenţie. Un om pe nume Kinman Doriana.

Mara înghiţi. Numele ăsta şi-l amintea cu siguranţă. Fusese mâna dreaptă a lui Palpatine, probabil unul dintre marii arhitecţii ai ascensiunii lui.

— Da, am auzit de el, spuse ea.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Parck dând din cap. Un fel de eminenţă cenuşie – puţini îi cunoşteau numele, şi mai puţini, adevărata lui poziţie şi putere. Dar printre cei care ştiau, se vorbea adesea că moartea lui prematură a lăsat un loc gol pe care, în cele din urmă, Palpatine a încercat să îl umple cu alţi trei oameni: Darth Vader, Marele Amiral Thrawn... Zâmbii iar. Şi tu.

— Eşti prea bun, spuse Mara pe un ton egal, fără ca afirmaţia să-i provoace vreo urmă de mândrie. Deci, într-adevăr, avusese poziţie şi putere în ochii lui Palpatine, poate mai mult decât îşi dăduse seama.

Dar nu conta. Acea parte din viaţa ei murise, neplânsă, cu mult timp în urmă.

— Eşti foarte bine informat.

— Aceasta a fost baza personală a lui Thrawn, zise Parck, făcând un semn în jurul lui. Şi, după cum poate ai observat, informaţia era una dintre puţinele sale obsesii. Bazele de datte din inima fortăreţei de sub noi sunt, probabil, cele mai cuprinzătoare din întreaga galaxie.

— Magnific, sunt sigură, spuse Mara. Ce păcat că toată această cunoaştere nu l-a putut ajuta să nu fie omorât.

Sperase să trezească vreo reacţie în ei. Spre surprinderea sa, totuşi, nici măcar nu clipiră. Parck, de fapt, chiar surâse.

— Niciodată să nu presupui, Mara, o sfătui el. Dar o luăm înainte poveştii. Unde rămăsesem?

— Doriana şi Proiectul Extinderea, zise Mara.

— Mulţumesc, spuse Parck. În orice caz, Doriana i-a explicat lui Thrawn întreaga situaţie şi l-a convins că proiectul Extinderea trebuia distrus. Două săptămâni mai târziu, când nava a sosit în spaţiul chiss, Thrawn îi aştepta.

— La revedere, proiectul Extinderea, murmură Mara.

— Da, aprobă Parck. Dar, deşi acesta a fost sfârşitul proiectului, a însemnat şi începutul problemelor lui Thrawn. Filozofia militară chiss, vezi tu, nu recunoaşte moralitatea atacurilor preventive. Ceea ce a făcut Thrawn era, pentru ei, echivalent cu o crimă.

Mara pufni uşurel.

— Fără supărare, amirale, dar mie mi se pare că percepţiile voastre au nevoie de ceva corecţii. Cum se poate ca măcelărirea unor Maeştri Jedi care-şi văd de treaba lor să fie altceva decât crimă?

Parck o privi grav.

— Vei înţelege, Mara, zise el cu o voce aproape tremurândă. Cu timpul, vei înţelege.

Mara se încruntă. Fie omul era un actor nemaipomenit, fie în toată povestea asta se ascundea ceva care îl îngrozea nespus. Din nou, îşi întinse Forţa; din nou, nu reuşi să-l atingă deloc.

Cu un efort evident, Parck îşi reveni.

— Dar, iarăşi, o iau înainte. Cum spuneam, acţiunea lui Thrawn nu le-a picat bine familiilor conducătoare Chiss. A reuşit să se dezvinovăţească şi să îşi păstreze poziţia, dar de atunci au început să-l urmărească cu mare atenţie.

— Şi, în cele din urmă, pe când se ocupa de nişte inamici ai chiss-ilor, a împins lucrurile un pic prea

departe. A fost pus sub acuzaţie, degradat şi trimis în exil pe o lume nelocuită de la hotarul spaţiului imperial.

— Unde ce putea să se ivească, dacă nu distrugătorul spaţial Victoria, zise Mara. Condus de un om dornic să-şi asume riscurile de a-l aduce pe Coruscant. Îşi ridică sprâncenele. Doar că nu a fost vorba de niciun risc, aşa cum credeau toţi, nu?

Parck zâmbii.

— Cu siguranţă nu, spuse el. De fapt, am aflat mai târziu că, în decursul anilor, Palpatine avusese cel puţin două încercări nereuşite de a-i contacta pe chiss-i şi de a-i oferi lui Thrawn o poziţie în viitorul lui Imperiu. Nu, a fost foarte încântat de darul meu, deşi din cauza realităţilor politice de la curte a fost nevoit să îşi ascundă încântarea.

— Deci Thrawn a intrat într-un program de antrenament militar secret şi, în final, a urcat până la cel mai înalt rang pe care i-l putea oferi Palpatine, zise Mara. Şi atunci, ce, a aranjat să fie trimis înapoi aici pentru a le face pe familiile conducătoare chiss să plătească pentru ceea ce-i făcuseră?

Parck păru şocat.

— Cu siguranţă nu. Chiss-ii sunt poporul lui, Mara... nu doreşte să le facă rău. De fapt, chiar din contră. S-a întors pentru a-i apăra.

— De ce?

Stent pufni dispreţuitor.

— De ce, rosti el cu asprime. Femeie slabă şi încrezută. Tu crezi că doar pentru că vă desfătaţi pe lumile voastre liniştite, în spatele unui inel de nave de luptă, restul galaxiei e un loc sigur. Există o sută de ameninţări diferite care ţi-ar face să-ţi îngheţe sângele în vene dacă le-ai cunoaşte. Familiile conducătoare nu le pot opri; nici orice altă putere din zonă. Dacă poporul nostru trebuie apărat; de noi depinde.

— Şi voi cine sunteţi? Adică voi, cei de aici.

Stern se îndreptă.

— Suntem Falanga Sindică a Casei Mitth'raw'nuruodo, spuse el şi nu puteai să nu observi mândria din glasul său. Trăim doar pentru a-l sluji. Şi prin el, pentru a-i sluji pe chiss-i.

— Indiferent dacă vor şi ei sau nu, bănuiesc, zise Mara, observând că extraterestrul folosise timpul prezent. Iat-o din nou: presupunerea sau credinţa că Thrawn nu era mort. Se putea să fie atât de rupţi de lume?

— Măcar ştiu că sunteţi aici?

— Ştiu că forţele Imperiului se află aici, spuse Parck. Şi, în timp ce familiile conducătoare chiss se prefac a nu şti că Stent şi trupa lui colaborează cu noi, chiss-ul obişnuit ştie cu adevărat. Avem un flux constant de tineri chiss care vin la diferitele noastre baze şi garnizoane pentru a se înrola.

Mara îşi ascunse o grimasă. Deci chiar aveau baze aici.

— Palpatine n-ar fi fost prea bucuros să vadă că extratereştrii se amestecă cu forţele imperiale, observă ea. Mă îndoiesc că actualul regim de pe Bastion ar gândi altfel.

Parck deveni serios.

— Într-adevăr, zise el. Ceea ce ne aduce la problema şi la situaţia cu care ne confruntăm acum. Cu mulţi ani în urmă, Thrawn ne-a spus că dacă se anunţă vreodată că este mort, noi să ne continuăm munca aici şi în Regiunile Necunoscute şi să-i aşteptăm întoarcerea după zece ani.

Mara clipi neîncrezătoare. Chiar erau rupţi de lume.

— O să aveţi cam mult de aşteptat, zise ea încercând să nu pară prea sarcastică. A fost înjunghiat în piept, chiar prin spătarul scaunului de comandă.

Majoritatea oamenilor are probleme să îşi revină după un astfel de tratament.

— Thrawn nu este majoritatea oamenilor, îi aminti Stent.

— A fost, spuse Mara. Nu este: a fost. A murit pe Bilbringi.

— Chiar aşa? întrebă Parck. Ai văzut vreun cadavru? Sau ai auzit despre presupusa lui moarte ceva care să nu vină de la sursele de informare imperiale?

Mara deschise gura... se opri. Parck se întindea uşor spre ea, cu o scânteie de nerăbdare în ochi.

— Asta a fost o întrebare retorică? întrebă ea. Sau chiar te aştepţi să am un răspuns?

Parck surâse şi se lăsă înapoi în scaun.

— Ţi-am spus că e isteaţă, zise el uitându-se la Stent. De fapt, da, am crezut că ai putea avea. Ai acces total la reţeaua de informaţii a lui Talon Karrde, până la urmă. Dacă cineva ar şti adevărul, tu ai fi aceea.

Mara înţelese brusc, tresărind.

— Nu vânaţi legături imperiale când aţi zburat pe lângă baza Cavrilhu şi pe lângă distrugătorul spaţial al lui Terrik, nu? Mă vânaţi pe mine.

— Foarte bine, într-adevăr, spuse Parck aprobator. De fapt, când Dreel te-a zărit lângă acel distrugător spaţial, s-a gândit că tu şi Thrawn aţi ajuns deja la o înţelegere. Prin urmare, transmisiunea lui prin care îi cerea lui Thrawn să stabilească un contact.

Mara clătină din cap.

— Uite, ştiu că aţi stat mult timp aici şi îmi dau seama că trebuie să fi fost greu pentru voi. Dar este timpul să acceptaţi faptele dure. Vă place sau nu, Thrawn este mort.

— Zău, zise Parck. Atunci de ce zumzăie reţeaua HoloNet cu ştiri despre faptul că s-a întors şi că face alianţe?

— Şi că a fost văzut de mulţi conducători planetari şi de sector? interveni Stent. Inclusiv senatorul diamal la Coruscant şi fostul general Lando Calrissian.

Mara se holbă la el. Lando?

— Nu, spuse ea. Greşiţi. Sau blufaţi.

— Te asigur... Parck se întrerupse, ochii mutându-i-se pe un punct din spatele Marei când o pală de aer pe ceafă o anunţă pe aceasta că uşa din spatele ei se deschisese.

Se întoarse, încordându-se. Dar nu era decât un bărbat între două vârste, care se apropia de ea şchiopătând uşor, mergând pe lângă peretele din stânga încăperii înguste. În ciuda vârstei, purta uniforma de pilot imperial de TIE; între bărbuţa încărunţită şi claia de păr negru înspicat şi el, purta o raritate aproape nemaivăzută: o legătură neagră peste ochiul drept.

— Da, generale? strigă Parck spre el.

— Transmisiune din mijlocul drumului de la Sorn, domnule amiral, zise bărbatul, aţintindu-şi singurul ochi fără să clipească asupra Marei în timp ce trecea pe lângă ea. Trecerea lui prin sistemul Bastion nu a dat roade. Multe zvonuri şi speculaţii, dar nicio dovadă solidă. Făcu o pauză. Dar zvonurile chiar spun că acum Thrawn se află acolo.

— Stai o clipă, interveni Mara încruntându-se. Ştiţi unde e Bastion?

— Oh, da, o asigură Parck. Thrawn a anticipat că sediul conducerii s-ar putea schimba periodic şi a vrut ca noi să ştim oricând unde se află. Aşa că a pus un dispozitiv special de urmărire într-un dosar fals din Arhiva Centrală Imperială, judecând că acolo unde merge guvernul, curând îl va urma şi arhiva.

— Este un dispozitiv de fabricaţie chiss, adăugă Stent cu vădită mândrie. Stă în adormire totală în afară de momentele când este în hiperspaţiu, unde, practic,

nimeni nu se gândeşte să caute aşa ceva. Am urmărit cu mare interes mutarea Bastionului din sistem în sistem.

— Într-adevăr. Parck se uită iar la pilot. Sorn e pe drum?

— Ar trebui să ajungă cam în trei ore. Pilotul făcu un semn cu capul spre Mara. V-a dat ceva folositor?

— Nu chiar, zise Parck, uitându-se la ea în timp ce făcea un gest către noul venit. Dar sunt nepoliticos. Mara Jade; acesta este generalul Baron – făcu o pauză dramatică – Soontir Fel.

Faţa Marei rămase inexpresivă. Baron Soontir Fel. Odată un legendar pilot TIE, îşi întorsese mai târziu spatele Imperiului şi devenise membru al escadrilei Vagabond, apoi dispăruse cu ani în urmă într-o capcană întinsă de Isard, directorul Contrainformaţiilor Imperiale, şi nu se mai auzise de el. Presupunerea generală era că Isard pusese să fie executat imediat pentru trădare. Şi totuşi, iată-l aici, din câte se părea zburând din nou în forţele imperiale. Şi încă era general.

— Generale Fel, dădu ea din cap în semn de confirmare. Să înţeleg din tonul amiralului că ar trebui să fiu impresionată?

Tânărul Fel, bănuia ea, s-ar fi simţit jignit imediat pentru asta. Dar această versiune mai în vârstă abia dacă îi oferi un zâmbet şters.

— Jade, aici nu avem timp pentru mândrie, spuse el grav. Odată ce ni te vei alătura, vei înţelege.

— Sunt sigură, zise Mara, încrucişându-şi braţele pe piept şi strângân- du-şi tare pumnii, în încercarea de a-şi întinde Forţa din toate puterile. Forţa era acolo – o simţea curgând prin ea. Însă, dintr-un motiv necunoscut, tot nu putea atinge pe niciunul dintre ei, om sau chiss. Semăna cu efectul de suprimare a Forţei pe care îl aveau acele animale fără coadă de pe Myrkr, pe nume

ysalamiri. Dar nu se putea, pentru că încă simţea Forţa foarte bine. În plus, în încăpere nu era niciun animal…

Îşi ascunse o grimasă, simţindu-se ca o fraieră când se concentra asupra lui Parck şi a chiss-ilor care stăteau cu spatele la perete. Fireşte, nu erau ysalamiri în cameră... erau în încăperea alăturată, lipiţi de zid, de unde îi puteau apăra de sondele ei mintale pe cei care o interogau. Probabil că puseseră animale şi pe laturi; de aceea fusese Fel atât de atent să meargă lipit de perete când intrase. Poate că împrăştiaseră câteva şi pe tavan…

Inspiră adânc, o mare parte din încordarea pe care o simţea în piept dispărând. Fireşte că erau ysalamiri în tavan. De aceea legătura ei cu Luke fusese întreruptă atât de brusc.

Ceea ce însemna că era încă în viaţă.

Inspiră iar, dându-şi seama că Parck şi Fel o priveau fix.

— Ce invitaţie amabilă, zise ea, încercând să reia firul conversaţiei de dinainte ca tăcerea ei să devină prea evidentă. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar am deja o slujbă.

Dar era prea târziu.

— Văd că şi-a dat seama, spuse Fel neutru.

— Da, zise Parck. Sunt cam surprins că i-a luat atât de mult. Mai ales că a observat efectul ysalamirilor de îndată ce a intrat sub vălul lor. Am remarcat cum şi-a întrerupt mersul.

— Cel puţin asta dovedeşte că are abilităţi Jedi, spuse Fel. Exact cum ne aşteptam.

— Vă felicit pe toţi pentru deşteptăciunea voastră, zise Mara, punându-şi în glas o urmă de batjocură. Sunteţi adevăraţii moştenitori ai geniului şi măreţiei militare ale lui Thrawn. Hai să n-o mai lungim. Ce vreţi mai exact de la mine?

— După cum a spus deja generalul Fel, zise Parck, vrem să ni te alături.

Mara miji ochii.

— Chiar glumiţi.

— Deloc, spuse Parck. De fapt...

— Domnule amiral? îl întrerupse Stent, aplecându-şi capul uşor într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat ceva. Cineva tocmai a încercat să acceseze calculatorul din Sala de Comandă Superioară.

— Skywalker, zise Fel dând din cap. Drăguţ din partea lui să ne scutească de deranjul de ai mai da de urmă. Trimite Falanga să-l aducă aici, Stent. Aminteşte-le că doar cei care au ysalamiri pot să se apropie de el.

— Da, să trăiţi. Stent trecu pe lângă Fel şi se depărtă pe lângă zid în pas grăbit, vorbind rapid pe limba lui în drum spre uşă. Când trecu pe lângă Mara, ea zări micul aparat pe care îl avea în ureche – fără îndoială, varianta chiss a unui comunicator.

— Va fi cu noi în câteva minute, spuse Fel uitându-se iar la Mara. Probabil că pe Coruscant eşti foarte preţuită de vreme ce l-au trimis pe Luke Skywalker în persoană să te salveze. Sper că nu o să se împotrivească până la punctul în care chiss-ii să fie nevoiţi să-l rănească.

— Sper, spre binele chiss-ilor, că nu s-au întins mai mult decât îi ţine plapuma, replică Mara, încercând să pară mai încrezătoare decât era. Luke mai fusese nevoit să funcţioneze sub handicapul ysalamirilor, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Vorbind despre rănire, generale, ce s-a întâmplat cu faţa ta? Sau legătura este doar ceva ce porţi pentru a impresiona localnicii?

— Mi-am pierdut ochiul în urma ultimei bătălii pe care am dus-o cu unul dintre aşa-zişii lorzi ai războiului de aici, zise Fel pe un ton calm, dar un pic tăios. Unităţile

noastre medicale de transplant sunt limitate şi eu am ales să cedez un ochi nou în favoarea unui alt pilot de al meu care ar putea avea nevoie de operaţie. Zâmbii încordat, o urmă din mai tânărul şi mai necugetatul Fel trecând dincolo de vârstă şi maturitate. În plus, chiar şi cu un singur ochi, tot sunt cel mai bun pilot.

— Sunt sigură, aprobă Mara. Dar închipuie-ţi cum ai fi cu doi ochi. Iar la cum s-a redus războiul cu Noua Republică până aproape de zero, mă gândesc că Imperiul are un surplus destul de mare de proteze de rezervă. Tot ce trebuie este să te arăţi şi să ceri una.

Se uită iar la Parck.

— Dar, fireşte, asta ar însemna să lăsaţi Bastionul să afle marele secret, ceea ce se pare că nu vreţi. De ce?

Parck suspină.

— Pentru că tot ce am făcut aici – tot ce avem aici – îi aparţine cu adevărat lui Thrawn. Şi, în acest moment, chiar nu ştim de ce parte a conflictului vostru o să treacă.

Mara clipi.

— Pardon? E vorba de un Mare Amiral imperial şi nu sunteţi în stare să vă daţi seama de ce parte o să treacă?

— Imperiul a fost redus la opt sectoare, îi aminti Fel. Din punct de vedere militar, acestea nu mai sunt o putere care să merite să fie luată în seamă.

— Şi, după cum ai arătat deja, încă au o problemă cu părerile anti-extraterestre, adăugă Parck. Pe de altă parte, Coruscantul are şi el probleme serioase, cea mai importantă fiind inabilitatea de a-şi împiedica membrii să se lupte între ei.

— Iar aici intervi tu, zise Fel. Ca Mână a Împăratului, ştii multe despre Imperiu şi despre cei care deţineau puterea în el. Pe de altă parte, ca prietenă a lui Skywalker şi a tovarăşilor săi, cunoşti foarte bine regimul de pe Coruscant al Noii Republici.

Zâmbii subţire.

— Şi, fireşte, ca secund al lui Talon Karrde, cunoşti multe despre orice altceva. Ai putea fi nepreţuită pentru a ne ajuta să încheiem conflictul, să unificăm această regiune şi să începem pregătirile pentru provocările care ne aşteaptă.

— Experienţa şi cunoştinţele tale sunt foarte importante pentru noi, spuse Parck. Am fost obligaţi să ne îndreptăm atenţia spre exterior, iar rezultatul este că suntem cam rupţi de problemele din această parte a spaţiului. Avem nevoie de cineva care să poată acoperi această lipsă.

— Aşa că, fireşte, v-aţi gândit la mine, zise Mara în batjocură.

— Nu fi aşa de obraznică, o dojeni Fel.

— Nu sunt; doar că sunt neîncrezătoare, replică ea. Nu mă pot gândi că Thrawn ar fi fost de acord să mă angajaţi pe mine drept consilier pe probleme interne.

— Dimpotrivă, spuse Parck. Thrawn te aprecia destul de mult. Ştiu sigur că dorea să îţi ofere un post alături de noi odată ce Imperiul şi-ar fi recâştigat teritoriile.

Unul dintre chiss-ii de lângă Parck se mişcă, aplecându-şi capul aşa cum făcuse şi Stent mai devreme.

— Domnule amiral? zise el încetişor, aplecându-se lângă scaun şi şoptindu-i ceva la ureche lui Parck. Acesta răspunse şi, vreme de un minut, purtară o conversaţie neauzită. Mara îi cercetă din priviri pe Fel şi pe cei cinci chiss-i, socotind în minte cum ar fi putut să-i doboare dacă s-ar fi ajuns la luptă.

Dar încercarea nu era decât un simplu exerciţiu, iar ea o ştia. Cu ochii aţintiţi pe ea şi cu mâinile odihnindu-se pe mânerele armelor din tocuri, nu avea cum să-i doboare pe toţi înainte de a fi prinsă. Nu fără Forţă.

Conversaţia se termină, iar chiss-ul se îndreptă şi plecă iute pe lângă perete.

— Te rog să mă ierţi pentru întrerupere, se scuză Parck când extraterestrul ieşi din încăpere.

— Nu-i nimic, spuse Mara. Rămăseseră patru chiss-i, plus Fel şi Parck. Tot era imposibil.

— Aveţi probleme să-l prindeţi pe Skywalker?

— Nu chiar, o asigură Parck.

— Mă bucur, zise Mara, dorindu-şi mai mult ca niciodată să poată prinde ceva din gândurile lui. Ieşirea de adineaori nu fusese a cuiva care nu are probleme. Dacă ar fi avut vreun indiciu despre ce punea Luke la cale...

— Deci Thrawn se gândea să îmi dea un post, da?

— Chiar aşa, spuse Parck. Ştia cine erau cei mai buni, atât în privinţa talentelor, cât şi în cea a tăriei mintale de care avea nevoie. Făcu un semn către Fel. Generalul Fel este un bun exemplu. Rebeliunea lui împotriva lui Isard nu a contat pentru Thrawn. Ceea ce a contat au fost sentimentele lui pentru popoarele şi lumile din această zonă. Aşa că după ce Thrawn l-a pus pe Isard să-l prindă...

— Stai aşa, îl întrerupse Mara. Thrawn a fost implicat?

— A fost în întregime planul lui, zise Fel. Doar nu crezi că Isard ar fi putut născoci ceva aşa de deştept, nu? îşi strânse buzele, iar singurul lui ochi privi gânditor în gol.

— El m-a adus aici, continuă Fel încet. Mi-a arătat cu ce ne confruntam şi ce va trebui să facem pentru a-i opri. Mi-a arătat că şi cu toate resursele Imperiului şi ale Noii Republici la un loc, chiar şi cu el însuşi la conducere, tot nu exista nicio garanţie a victoriei.

— Dimpotrivă, deja a făcut planuri pentru varianta înfrângerii, adăugă Parck pe un ton sobru. Cu zece ani în

urmă, a împrăştiat prin Imperiu şi prin Noua Republică celule în adormire alcătuite din cei mai buni războinici clonaţi ai lui, gata să formeze nuclee de rezistenţă locală dacă Bastion şi Coruscant ar cădea. Oameni care îşi iubesc familiile, pământurile şi lumile şi care şi-ar da vieţile pentru a le apăra.

— Da, spuse Fel. Odată ce am înţeles... odată ce am înţeles cu adevărat... nu am avut de ales decât să mă alătur lui.

— Ca noi toţi, zise Parck.

Mara clătină din cap.

— Scuze. Am alte planuri.

— Vom vedea, spuse Parck calm. Poate că Thrawn însuşi va reuşi să te convingă când se va întoarce.

— Şi dacă nu se întoarce? întrebă Mara. Dacă zvonurile sunt doar atât: zvonuri?

— Oh, se va întoarce, zise Parck. A spus că o va face şi întotdeauna şi-a ţinut promisiunile. Singura întrebare este dacă acest zvon este sau nu adevărat.

Se uită la Fel.

— Şi, în aceste condiţii, presupun că singurul mod în care vom afla cu siguranţă ar fi ca eu să merg, în cele din urmă, pe Bastion. Dacă Thrawn şi-a stabilit cu adevărat sediul acolo, asta ar trebui să arate de partea cui este.

Mara simţi cum palmele i se strângeau în pumni.

— Nu ştii ce vorbeşti, spuse ea. Nu poţi să cedezi toate astea Imperiului. Toate aceste resurse, baze, alianţe...

— Nu le vor irosi, spuse Parck cu un glas ameninţător. Ne vom asigura de asta. Sarcina ce ne aşteaptă este mult prea gravă pentru ca cineva să-şi piardă timpul pe ceva atât de lipsit de importanţă ca politica ori câştigul personal.

— Dacă asta crezi, atunci chiar eşti rupt de lume, se răsti Mara. Încearcă să-ţi aminteşti cum era la curtea lui

Palpatine şi ce le-a făcut acelor oameni gustul puterii. Câştigul personal este singurul lucru la care se gândesc unii dintre ei.

— Este un risc pe care va trebui să ni-l asumăm, zise Parck ferm. Vom fi atenţi, desigur... vom vorbi cu Sorn când se va întoarce şi vom analiza datele pe care le-a cules în trecerea lui prin sistemul Bastion. Dar dacă nu există ceva care să infirme clar zvonurile despre întoarcerea lui Thrawn, este timpul să stabilesc contactul.

Mara inspiră adânc.

— Nu pot să vă las să faceţi asta, spuse ea.

— Tu nu ne poţi lăsa să o facem? întrebă Fel cu subînţeles.

— Nu, zise Mara. Nu pot. Dacă daţi toate astea Bastionului, primul lucru va fi să le arunce asupra Coruscantului.

— Nu te-ngrijora, spuse Parck. Nu vom ceda nimic înainte de a fi siguri că Thrawn e cu ei.

— Pe de altă parte, am face bine să ne îngrijorăm în privinţa ei, domnule amiral, sublinie Fel privind-o gânditor. Cineva care se opune contactării Bastionului cu atâta vehemenţă ca ea ar putea să ne facă necazuri.

— Cred că ai dreptate, zise Parck fără tragere de inimă. Se ridică din scaun, iar unul dintre chiss-i se apropie de el şi îi întinse o mână de sprijin.

— Mara, mă tem că tu şi Skywalker va trebui să fiţi oaspeţii noştri o vreme.

— Şi dacă Thrawn chiar s-a întors, iar eu tot nu vreau să mă alătur vouă? întrebă Mara. Ce se întâmplă atunci?

Parck strânse scurt din buze.

— Sunt sigur că nu se va ajunge la asta, o asigură el. Dar nu o privi în ochi când rosti acestea. Vom lămuri totul în câteva zile. Cu siguranţă nu mai mult de o lună.

Mara pufni.

— Doar nu vorbeşti serios. Chiar crezi că vreo câteva zeci de ysalamiri o să ne ţină pe Luke Skywalker şi pe mine în loc atât timp?

— Are dreptate, domnule amiral, aprobă Fel. Va fi nevoie de mai mult pentru a-i ţine pe cei doi liniştiţi.

Parck studie faţa Marei.

— Ce propui?

Fel făcu semn spre unul dintre chiss-i.

— Brosh, charricul tău. Pune-l la nivelul doi.

— Stai o clipă, zise Mara iute, sărind în picioare când chiss-ul îşi scoase arma. Un scurt val de emoţii o inundă... Trage de timp, i se ivi urgent un gând în minte... Stai doar o clipă. Sunt un prizonier neînarmat.

Ceilalţi chiss-i îşi scoteau şi ei armele acum.

— Ştiu, spuse Fel. Părea să regrete cu adevărat, dacă avea vreo importanţă. Şi îmi pare foarte rău că sunt nevoit să fac asta. Dar am ceva experienţă cu Jedi şi singurul fel care îmi vine în minte pentru a te ţine prizonieră câteva zile este să te oblig să intri într-o transă de vindecare.

Se uită la Brosh...

— Stai aşa, zise Mara. Trage de timp, trage, trage. Spuneai că vrei să faci o înţelegere cu mine, nu? Ei, pot să te asigur că dacă tragi în mine o să începi aceste negocieri cu stângul. De fapt, aş merge până acolo, încât aş zice că m-ar împiedica definitiv să colaborez cu tine.

— Nu se va întâmpla aşa, o asigură Fel încruntat. Nu când vei şti adevărata măsură a ameninţărilor cu care ne confruntăm.

— Poate că da, poate că nu, replică Mara. Şi nu uita nici de Karrde. Dacă vrei cu adevărat informaţii, cu el trebuie să te înţelegi. Şi Karrde nu se poartă frumos cu cei care trag în oamenii lui. L-am văzut distrugând

organizaţii întregi pentru aşa ceva. De fapt, a existat un anumit grup de hutt-i...

— Da, sunt sigur, o întrerupse Parck, încruntându-se. Zău, Mara, te agiţi mai mult decât este nevoie. Arsurile de charric sunt, desigur, serioase, dar asta nu este o problemă pentru cineva cu abilităţi Jedi de suprimare a durerii şi de vindecare. Iar generalul Fel are dreptate: chiar trebuie să te ţinem liniştită o vreme.

— Da, înţeleg asta, spuse Mara. Şi e o idee inteligentă... chiar este. Dar există o mică problemă: nu ştiu nici cum să suprim durerea, nici cum să mă vindec.

— Haide, îi reproşă Parck făcând semn către gaura cu margini negre din combinezon. Umărul tău arată altceva.

— Skywalker m-a pus în transă, zise Mara, relaxându-şi muşchii conştient, în aşteptare. Şi el nu e aici. Aş putea muri din cauza şocului, aş putea sângera până la moarte...

— Nu o să se întâmple aşa ceva, o asigură Fel. Ştiu atât puterile, cât şi limitările armamentului chiss. Priveşte-o ca pe un motiv în plus pentru ca Skywalker să se predea.

Se uită în ochii lui Brosh şi dădu din cap. Chiss-ul dădu şi el din cap, îşi ridică arma...

Şi din ea veni o explozie de un verde strălucitor.

28

Fără un semn, chiar în mijlocul unui pas, Mara dispăru. *Mara?* gândi Luke cu disperare către ea, întinzându-şi Forţa. *Mara!*

Dar nu primi niciun răspuns. Cumva, trebuie că trecuseră de simţul ei de pericol şi de iscusinţa ei în luptă şi lansaseră asupra ei un atac brusc şi copleşitor.

Iar ea era inconştientă. Sau moartă.

— Nu, şopti el, simţindu-şi pulsul în urechi.

Încă o dată, o persoană la care ţinuse...

— Nu! rosti el cu dinţii încleştaţi, durerea din inimă în vârtej indu-se în ceva întunecat şi mortal, transformându-se într-o furie crescândă.

Omorau la întâmplare, da? Dacă moartea era ceea ce doreau, le va arăta cum e moartea. Cu ochii minţii se văzu coborând repede pe banda rulantă, aruncând extrate- reştrii în lături ca pe nişte momâi, trupurile izbindu-li-se de piatra neagră dură şi căzând grămadă la podea. Sabia lui de lumină ar fi scăpărat prin rândurile lor, tăind arme şi corpuri, lăsând tot mai multă moarte în urmă...

Sabia lui Jedi.

Se uită în jos la arma din mână. Nu la cea pe care o făcuse el însuşi în căldura apăsătoare a deşertului de pe Tatooine, ci la cea pe care tatăl lui o făcuse cu atât de mulţi ani în urmă. Arma pe care el i-o dăduse lui Mara...

Inspiră adânc, gonind mânia şi ura, simţind un fior rece pe şira spinării când îşi dădu seama de grozăvia pe

care aproape o făcuse. Încă o dată ajunsese chiar la un pas de a ceda părţii întunecate. Aproape cedase urii şi poftei de răzbunare şi dorinţei copleşitoare de a-şi folosi puterea în scopuri egoiste.

Dacă cinsteşti motivul luptei lor... Îi răsunară obsedant în minte vorbele Maestrului Yoda.

— În regulă, murmură el. Nu va răzbuna orice i se va fi întâmplat Marei, cel puţin nu de dragul răzbunării. Dar va căuta adevărul despre soarta ei.

Cu un efort, goni şi ultima emoţie din gânduri, imaginea Marei despre păsările care cântă într-o unitate de măcinat minereu pâlpâindu-i o dată prin minte. Întinzându-şi Forţa, îşi concentră sondarea mintală asupra locului în care prezenţa Marei dispăruse. Dacă nu o luaseră deja de acolo, ar fi trebuit să-i simtă măcar corpul...

Dar nu era nimic. Nici Mara, nici oamenii sau extratereştrii spre care se părea că se îndrepta când dispăruse.

De fapt, într-o anumită zonă, nu detecta nimic. Aproape ca şi cum ceva i-ar fi împiedicat accesul la Forţă...

Brusc, expiră puternic, umplându-se în egală măsură de uşurare şi de umilinţă. Fireşte... extratereştrii puseseră ysalamiri între el şi Mara. Chiar şi având în vedere cele patru etaje dintre ei, tot ar fi trebuit să înţeleagă imediat ce se întâmpla. Încă o dată, se părea, trebuia să îşi aducă aminte avertismentul lui Yoda de a nu acţiona mânat de emoţii puternice. Dar nu era timp pentru a-şi face reproşuri. Sub efectul ysalamirilor, puterile Jedi nesigure ale Marei erau inutile; şi depindea de el să o scoată de acolo.

Îşi scoase comunicatorul şi îl porni.

— R2? îl chemă el încet. Am nevoie de tine aici... mergi pe banda rulantă în spirală care nu se mişcă, din

spatele peretelui aflat la dreapta uşii secrete şi coboară patru etaje. Spărgătorule de Pietre, lasă pe cineva în urmă să închidă uşa, iar restul veniţi cu R2. Aţi înţeles?

Se auzi un piuit de la droid şi un ciripit de la qom jha. Luke îşi puse comunicatorul la loc la curea şi merse încet până într-unul dintre colţurile din spate ale etajului, întinzându-şi în acelaşi timp Forţa sub el. Simţea fiinţe la nivelul de sub el, dar niciuna dintre ele nu părea să fie în această zonă anume.

Asta ar fi putut fi înşelător, având în vedere că încă nu avea nişte datte clare despre această specie. Dar va fi nevoit să rişte. Aprinzând sabia Marei, senzaţia armei aducându-i un noian de vechi amintiri în minte, o strânse cu ambele mâini şi vârî lama alb-albastră în podea.

Cea mai mare teamă a lui fusese că, asemeni minereului de cortoză din peştera de dedesubt, roca neagră avea să reziste cumva sabiei de lumină. Dar, deşi se simţea ca şi cum ar fi tras o creangă împotriva curentului, lama tăie piatra fără probleme. Mergând într-un cerc restrâns, îndreptând tăişul spre interior pentru ca bucata să nu cadă la etajul inferior, săpă o gaură rotundă, niţel mai mare decât R2.

Terminând de tăiat, verifică pentru ultima dată că nu era nimeni dedesubt. Apoi, întinzându-şi Forţa, ridică bucata de rocă.

Era grea – mult mai grea decât ar fi trebuit să fie orice lucru de aceste dimensiuni. Mutând-o într-o parte, o puse jos în aşa fel încât să depăşească puţin buza găurii, apoi se întinse pe podea şi se uită cu grijă dedesubt.

Zona părea să fie, într-adevăr, pustie. Prinzându-se de margine, se strecură prin gaură şi se lăsă să atârne în mâini. Făcându-şi curaj, întinzându-şi Forţa pentru a-şi întări muşchii, îşi dădu drumul.

Podeaua era cam la patru metri distanţă, o cădere mică pentru un Jedi. Îşi flexă picioarele când ateriză,

absorbind impactul şi făcându-şi corpul să semene cu ceea ce spera că era o grămadă ce putea trece neobservată în timp ce îşi încorda simţurile pentru orice semn că ar fi fost văzut sau auzit.

Dar nu era nimic. Ridicându-se cu grijă, se uită iar în jur...

Maestre Călător în Ceruri?

Luke ridică privirea. Păstrătorul Promisiunilor era în camera de deasupra lui, uitându-se în jos prin gaura din podea.

— Linişte, îl avertiză el pe qom jha. Unde sunt restul alor tăi?

— *Vin într-o curbă pe flanc*, zise Păstrătorul Promisiunilor. *Unii îţi apără aparatul... este cel mai încet.*

— Anunţă-mă când ajunge aici, îi spuse Luke, întinzându-şi Forţa.

Îşi dădea seama că la etajul de mai jos erau mai mulţi extratereştri, dar iarăşi nu păreau să fie prea aproape de el. Aprinzându-şi din nou sabia, începu să taie o gaură nouă drept sub prima.

Terminase şi coborâse la nivelul următor, când auzi un fluierat uşor de deasupra, semnalând sosirea lui R2.

— Minunat, rosti Luke încet în timp ce îşi scotea comunicatorul şi îl pornea, privind în sus la cupola albastru-argintie, care se uita grijuliu peste margine la două etaje deasupra.

Droidul se retrase şi se auzi un alt fluierat de confirmare din comunicator.

— În regulă, zise Luke privind înjur. De data aceasta coborâse într-o cameră pustie, dar prin uşa deschisă putea zări umbre care se mişcau.

— Vezi panourile alea de comandă de acolo? Vreau să găseşti o mufă la care să ai acces şi să te conectezi la ea. Încearcă să obţii un plan al fortăreţei; dacă nu reuşeşti, caută prin jur şi vezi ce mai găseşti. Când îţi

dau iar semnalul, deconectează-te şi întoarce-te la gaură cât de repede poţi. Ai înţeles?

Se auzi un piuit care părea uşor agitat, apoi comunicatorul amuţi. Strângând în mână sabia Marei, încercând să simtă ceva de la minţile de sub el, Luke aşteptă.

Când se întâmplă, se întâmplă totul deodată. Brusc, practic la unison, toate minţile extraterestre se schimbară, diferitele lor tonuri, griji şi texturi concentrându-se la unison în aceeaşi direcţie. Nu cu teamă sau cu îngrijorare, nici măcar cu surprindere, ci cu hotărârea ucigaşă, calmă a soldaţilor profesionişti.

R2 activase alarmele despre care îl avertizase Mara, iar fortăreaţa se pregătea pentru a acţiona.

Luke se ghemui mai aproape de podea, profund conştient că în acest moment totul depindea de ceea ce va presupune acea acţiune. Dacă toţi extratereştrii rămâneau unde erau şi se pregăteau pentru un posibil atac, nu ar fi avut de ales decât să îşi croiască drumul către Mara prin luptă. Oricum, dacă preferau să se concentreze asupra benzilor rulante şi a etajului la care avusese loc încercarea de intrare...

Şi aşa făcură. Chiar în timp ce Luke îşi ţinea respiraţia, simţi cum extratereştrii de dedesubt se mişcară hotărâţi spre banda rulantă pe care o folosise Mara mai devreme. Dacă era atent – şi rapid – calea spre ea s-ar fi putut să fie deschisă. Mai ales dacă era rapid. Aprinzându-şi sabia de lumină, se apucă să taie încă o gaură în roca neagră.

Terminase şi coborâse la următorul etaj când simţi semnalul pe care îl aşteptase: schimbarea subtilă din minţile extratereştrilor când trupele de atac reunite se pregăteau.

— Acum, R2, strigă el încetişor în comunicator. Trimite-i pe qom jha-i la mine prin gaură şi vino şi tu.

Droidul confirmă, iar Luke păşii sub deschizătură, aşteptând. Qom jha-ii nu pierdeau timpul; deja cădeau prin ea ca frunzele dintr-un copac, strângându-şi bine aripile în timp ce treceau prin fiecare gaură, deschizându-le la fiecare etaj pentru a-şi recâştiga controlul asupra zborului în picaj. Prin vârtejul de qom jha-i, zări cupola lui R2 aplecându-se cu grijă peste margine şi desluşi un ecou al piuitului surprins şi neliniştit când droidul văzu cât de mult coborâse Luke de ultima dată când se uitase.

Un piuit care se transformă într-un suspin electronic atunci când Luke îşi întinse Forţa pentru a-l apuca şi a-l trece cu roţile înainte prin gaură.

Luke se strâmbă în aşteptarea zgomotului; dar, din fericire, R2 îşi dădu iute seama de ce se întâmpla şi tăcu înainte ca sunetul unui ţipăt electronic în cădere să dea totul de gol. Luke aduse droidul în siguranţă lângă el, apoi îşi întinse iar Forţa către dopul de piatră pe care îl lăsase lângă prima gaură. De la această distanţă era şi mai greu; dar, cum probabil că luptătorii extratereştri deja se desfăşurau către centrul de comandă, avea un motiv foarte bun să se grăbească. Trei secunde mai târziu, dopul era bine pus la loc.

Cincisprezece minute după aceea, acoperise şi restul găurilor.

— Mara e la un etaj mai jos, le spuse lui R2 şi grupului îngrămădit de qom jha-i, întinzându-şi Forţa. Toţi extratereştrii de dedesubt plecaseră şi nu avusese loc nicio schimbare în starea mintală generală care să fi arătat că extratereştrii dăduseră peste trucul lui.

Deşi, destul de ciudat, nu mai simţea nici echipele de atac. Poate că erau echipate cu ysalamiri?

Probabil. Dar, deocamdată, grupurile acelea erau prea departe pentru a-şi face probleme.

— Staţi aproape de mine, zise el aprinzând sabia şi începând să taie ultima gaură. O să încercăm să păstrăm liniştea atât cât putem.

— *Dar dacă ne descoperă?* întrebă temător Copilul Vânturilor.

Luke se încruntă la el uşor surprins. Nu-şi dăduse seama că tânărul qom qae venise cu qom jha-ii. De fapt, se gândise să dea instrucţiuni ca cel mic să rămână în urmă cu cel care închisese uşa secretă. În mod clar, îi ieşise din minte; la fel de clar, era prea târziu să mai facă ceva în această privinţă.

— Dacă se dă alarma, vă despărţiţi şi creaţi o diversiune, le spuse Luke extratereştrilor. Îi trageţi cât de departe reuşiţi, apoi ieşiţi cum puteţi din fortăreaţă şi vă duceţi acasă.

— *Ne vom supune,* zise Păstrătorul Promisiunilor, bătând din aripi.

— Şi încercaţi să nu vă răniţi, adăugă Luke, terminând de tăiat şi ridicând discul de piatră din gaură. Copile al Vânturilor, tu stai cu R2 şi cu mine.

Se aplecă pentru a cerceta repede din priviri camera goală de dedesubt.

— În regulă, spuse el, strecurându-şi picioarele prin deschizătură şi pregătindu-se pentru un alt salt. Să mergem.

Din imaginea înceţoşată a acestui etaj, pe care o avusese înainte de a fi întrerupt contactul dintre el şi Mara, părea destul de bine structurat, cu încăperi şi coridoare largi în locul fragmentelor de zid împrăştiate la întâmplare pe care le întâlniseră mai sus. Nu era chiar un decor ideal pentru a te furişa în linişte.

Dar, pentru primele minute, păru să meargă. Luke îi conduse precaut către locul gol care indica grupul de ysalamiri, împărţindu-şi atenţia între zona din jurul lui şi diferitele grupuri de războinici împrăştiate pe lângă

benzile rulante. Doar şase extratereştri mergeau destul de aproape pentru a prezenta potenţiale probleme, iar el reuşi să-şi treacă nevăzut grupul de ei, folosind zgomote creeate cu Forţa şi alte mijloace de a le distrage atenţia. Luptătorii de la etajul cu centrul de comandă erau în mod clar nişte personaje metodice, iar când se apropie de ysalamiri, Luke începu să creadă că ar putea reuşi să dea buzna neanunţat peste Mara şi cei care o prinseseră.

Han ar fi putut avea atât noroc. Luke, din nefericire, nu. Aproape că ajunseseră la ţintă, când iluzia se sparse brusc.

— Sunt după noi, murmură el.

— *Ştii unde suntem?* întrebă Zburătorul prin Ţepi.

— Nu ştiu, zise Luke, întinzându-şi Forţa şi încercând să descifreze tulburarea bruscă din emoţiile extratereştrilor din jurul lui. Nu avea cum să-şi dea seama dacă echipa de atac găsise gaura pe care o făcuse sau dacă doar descoperiseră că etajul era pustiu şi trăseseră concluzia logică.

Ceea ce putea să îşi dea seama era că orice ar fi descoperit, consternarea lor se întinsese repede la restul grupului. În mod clar, aveau un sistem de comunicaţii superb aici.

Ceea ce însemna că cei care o prinseseră pe Mara ştiau aproape sigur că el umbla liber prin fortăreaţă.

Ceea ce însemna că nu mai avea timp.

— Intru, le spuse el qom jha-ilor încordat, trăgând cu ochiul pe după capătul coridorului. Imediat în dreapta, în partea opusă a unui coridor în cruce, vedea o uşă fără însemne. În fundul încăperii, îşi dădea seama, erau ysalamirii.

— R2, Copile al Vânturilor – veniţi cu mine. Restul, împrăştiaţi-vă.

— *Ne supunem, Călătorule în Ceruri,* zise Constructorul cu Pietre; şi, cu o mulţime de bătăi de aripi la un loc, plecară.

— Staţi în spatele meu, îi sfătui Luke pe droid şi pe qom qae şi, aruncând o privire rapidă pe coridor, goni spre uşă, aprinzând sabia Marei în timp ce fugea. Apucă maneta de deschidere, rotind-o şi împingând uşa cu aceeaşi mişcare şi sări înăuntru.

Doar ca să descopere că socotise greşit. Camera în care intrase era lungă şi slab luminată, cu cea mai mare parte din jumătatea din stânga plină cu grămezi de cutii, şi nici urmă de Mara.

Dar la o a doua privire, îşi dădu seama că nu socotise chiar atât de greşit pe cât crezuse. Aşezaţi unul lângă altul, un grup de ysalamiri pe cadre de hrănire fusese sprijinit de peretele din spate.

R2 ciripi întrebător.

— E în camera alăturată, strigă Luke peste umăr în timp ce fugea către şirul de cadre, iar un plan deja prindea formă în mintea lui. Dacă cei care o interogau nu erau şi ei sensibili la Forţă, nu ar fi avut de unde să ştie dacă bariera lor protectoare mai exista sau nu. Dacă ar fi reuşit să mutte destui ysalamiri din drum pentru a-i reda Marei accesul la Forţă, ei ar fi putut răsturna situaţia şi ar fi scăpat. Oprindu-se cu o alunecare în faţa unuia dintre cadrele din mijloc, simţind brusc tăcerea tulburătoare din minte când intră în raza de acţiune de un metru a efectului animalului, aşeză sabia de lumină pe podea şi ridică rama.

Din fericire, având în vedere că nu ar fi avut cum să-şi mărească puterea musculară atât de aproape de un ysalamir, cadrul nu era prea greu. Îl duse la câţiva paşi de zid şi îl rezemă de cea mai apropiată cutie. Întorcându-se la următorul, îl luă şi se duse la primul…

Simţurile Jedi fiindu-i orbite de efectul ysalamiriului, ţipătul brusc al lui R2 fu singurul lui avertisment. Ridică privirea, scăpând cadrul şi sărind înapoi, iar mâna i se întinse instinctiv către sabia de pe podea. Unul dintre extratereştii cu piele albastră stătea ghemuit în uşa deschisă, cu un alt cadru de hrănire prins pe spate şi cu arma ridicată şi urmărindu-l. Luke făcu un alt pas în spate, Forţa scurgându-se dintr-odată în jurul lui când ieşi din raza ysalamirului. Simţi înţepătura energiei prin mână când chemă iar sabia la el, întrebându-se de ce nu o avea deja în palmă...

Şi înţelese brusc şi cu întârziere. El nu mai era sub efectul animalului, dar sabia da.

Extraterestrul îl luase acum în cătare.

— Nu mişca, comandă el într-o bazică în care se simţea accentul, tonul lui arătând foarte clar că vorbea serios.

R2 începu să ruleze cu grijă spre el; ochii roşii strălucitori îi aruncară droidului o privire de avertizare...

Şi, cu un ţipăt care era pe jumătate de luptă, pe jumătate de groază pură, Copilul Vânturilor căzu în picaj din tavan şi prinse bine cu ghearele mâna în care extraterestrul ţinea arma.

Aceasta se descărcă, o rază albastră strălucitoare care trecu pe lângă Luke, se lovi de unul dintre cadrele de hrănire de la perete. Luke plonjă pe spate în direcţia opusă, la adăpostul grămezii de cutii, apucându-şi sabia de la centură şi desprinzând-o. Inerţia îl făcu să se lovească de unul dintre cadrele de hrănire, dărâmându-l şi spărgându-l. Şi pentru o clipă, când ricoşă din perete şi ajunse după cutii, simţi iar prezenţa Marei.

Legătura nu dură mult, poate o jumătate de secundă înainte ca Luke să ajungă înapoi în raza celor doi ysalamiri pe care îi pusese lângă cutii. Dar a fost destul. A putut simţi că ea era în regulă, a simţit propria

ei uşurare pentru că şi el era întreg, a avut un sentiment despre oamenii şi extratereştrii aliniaţi lângă perete în faţa ei. A avut timp pentru un singur sfat transmis emoţional – *Trage de timp!* – înainte ca legătura să fie iar întreruptă, înfigându-şi picioarele în podea, îşi aprinse sabia de lumină şi sprintă pe lângă cadre, întrebându-se dacă va ajunge în partea cealaltă a razei efectului animalelor înainte ca extraterestrul să-şi restabilească ţinta.

A fost o cursă strânsă şi, pentru două secunde, se gândi că actul de curaj al Copilului Vânturilor avea să-l coste viaţa pe qom qae. În loc să încerce să-şi desfacă atacatorul înaripat de pe braţul drept, extraterestrul îl lovi pe Copilul Vânturilor în gât cu mâna stângă, apoi apucă arma cu aceasta. Pentru o clipă, prima lui intenţie păru să fie de a omorî fiinţa cu gheare ascuţite care se agăţa de el; dar când îl zări pe Luke alergând spre el cu sabia pregătită, îşi mută arma asupra ţintei mai periculoase şi trase.

Dar era prea târziu. Luke trecuse de ultimul ysalamir şi, având acces la Forţă, un singur trăgător nu mai avea cum să-i străpungă apărarea. Continuă să alerge, anticipând şi măturând cu sabia, cu o uşurinţă exersată, toate razele de laser trase de extraterestru. Încă trăgând, acesta din urmă fandă spre dreapta, trecând în spatele lui R2. Luke schimbă direcţia pentru a se potrivi mişcării lui, întrebându-se dacă extraterestrul voia să folosească droidul drept scut.

Dacă era aşa, n-a mai apucat. De la mijlocul corpului lui R2 veni explozia unui arc electric...

Şi, cu o tresărire bruscă a muşchilor picioarelor care zvâcneau, extraterestrul îşi pierdu echilibrul şi căzu greoi într-o parte la podea, luându-l şi pe Copilul Vânturilor cu el. Luke sări peste R2, aterizând cu un picior pe armă şi simţindu-se dintr-odată orbit când intră în raza

ysalamirului prins pe spate. Ochii roşii strălucitori ai extraterestrului se uitară la Luke cu o expresie impenetrabilă în timp ce acesta ridica sabia deasupra capului şi o cobora rotind-o. Văzându-şi propria moarte apropiindu-se…

Şi atunci, în mijlocul mişcării de tăiere, Luke stinse lama şi în loc să-l decapiteze pe extraterestru, îl lovi cu mânerul greu din metal după ceafă. Fără un sunet, acesta se întinse inert la podea, inconştient.

— Ai păţit ceva? îl întrebă Luke pe Copilul Vânturilor, ajutându-l să-şi desfacă picioarele încleştate de pe mâna trăgătorului.

Observă că din punctele în care ghearele qom qae-ului fuseseră înfipte se scurgeau picături roşii care se întindeau încet.

— *Nu sunt rănit,* zise Copilul Vânturilor cu un glas tremurat. *De ce i-ai apărat viaţa?*

— Pentru că nu era nevoie să-l ucid, răspunse Luke, ridicând privirea spre R2. Droidul părea şi el niţel cam zguduit, dar curajos ca de obicei, în timp ce îşi retrăgea în compartimentul lui aparatul de sudură cu arc electric.

— Mulţumesc pentru ajutor... amândurora. Haide, Mara are nevoie de noi.

Fugind înapoi la zid, începu să apuce cadrele de hrănire şi să le arunce în spatele lui, toate gândurile fiindu-i înlocuite acum de o dorinţă disperată de a fi cât mai rapid. Acea imagine caleidoscopică scurtă pe care o avusese prin mintea Marei indusese şi ameninţarea armelor. Aruncă în lături trei dintre cadre, riscă să piardă timpul să scape şi de cel lângă care se afla arma Marei, apoi se apropie de perete.

Şi, cu un val de teamă, îşi dădu seama că întârziase puţin cam mult. Filtrată prin ceaţa emoţională şi gândirea tactică rapidă care se amestecau în mintea Marei, simţea o imagine tremurată şi neclară a patru

extratereştri cu armele aţintite asupra ei. Atingându-şi fruntea de zid, Luke îşi făcu exerciţiile de îmbunătăţire senzorială...

— Skywalker m-a pus în transă, auzi slab vocea ei prin piatră. Şi el nu e aici. Aş putea muri din cauza şocului, aş putea sângera până la moarte...

— Nu o să se întâmple aşa ceva, spuse o altă voce. Ştiu atât puterile, cât şi limitările armamentului chiss. Priveşte-o ca pe un motiv în plus pentru ca Skywalker să se predea.

Luke nu mai aşteptă. Ridicându-se, îşi trase sabia Jedi în spate, întinzându-şi Forţa în timp ce îndrepta vârful lamei verzi strălucitoare spre perete, dându-şi seama cu durere că nu avea decât o singură încercare. Dar dacă Forţa îl putea îndruma cu precizia necesară pentru a para razele de laser...

Şi, cu o claritate uimitor de neaşteptată, o imagine îi apăru în minte: un extraterestru stătea cu spatele la Luke, aproape în faţa lui, ridicându-şi arma către Mara. Strângând din dinţi, Luke îşi aruncă sabia prin zid pentru a tăia partea superioară a pistolului extraterestrului. Şi, de partea cealaltă a zidului, simţi cum scena frumos ordonată se transformă în haos.

Luke trase sabia în jos pentru a tăia o deschizătură atât de repede cât îi permitea roca neagră încăpăţânată, agitaţia emoţională a luptei inundându-l atunci când Mara trecu la acţiune. Simţi o rotire ameţitoare când ea se învârti pe loc şi se ghemui în spatele scaunului, întinzându-şi Forţa spre armele inamicilor. Smulse una direct din mâna proprietarului – răsuci alta într-o parte pentru a trage inofensiv în tavan – se feri în timp ce o altă rază de laser se lovea de colţul spătarului, trimiţând picături minuscule de metal topit pe obrazul ei...

Şi atunci porţiunea de perete a lui Luke se prăbuşi cu o bufnitură în mijlocul haosului. Prinse privirea Marei

când acesta se ghemuia după scaun şi îi aruncă sabia lui, îşi întinse Forţa pentru a o înhăţa pe a ei de pe podea, din spate...

Şi când bătrâna armă îl invada cu amintiri despre Tatooine, şi Hoth, şi Bespin, Luke păşii în mijlocul luptei, lama alb-albastră respingând razele de laser inamice şi tăind pistoalele. Unul dintre extratereştri sări spre el cu un cuţit sclipindu-i în mână; Luke îl prinse bine cu Forţa şi îl izbi de alţi doi care se pregăteau pentru aceeaşi manevră...

— Stop! comandă o voce autoritară.

Extratereştrii îngheţară în mijlocul atacului, cu ochii aţintiţi fără să clipească asupra lui Luke. Drept răspuns acesta îi privi prudent, cu sabia de lumină pregătită. Cu coada ochiului îl zări pe cel care vorbise: un bărbat cărunt, îmbrăcat în uniformă de amiral imperial.

— Nu are rost să vă irosiţi vieţile, spuse amiralul cu asprime. Lăsaţi-i să plece.

Luke îşi întinse Forţa spre el, încercând să-i măsoare sinceritatea, însă atât el, cât şi celălalt imperial din cameră erau încă apăraţi de ysalamirii rămaşi după peretele lateral.

— Mara? întrebă Luke, riscând să-i arunce o privire.

— Tu ce crezi? zise ea pufnind când veni lângă el, ţinând pregătită lama verde a sabiei între ea şi extratereştri.

— Încearcă să-şi salveze pielea.

— Fireşte că da, recunoscu amiralul fără jenă. De asemenea, încerc să apăr pielea trupelor mele. Dacă Thrawn a avut grijă ca ofiţerii lui să înţeleagă un lucru, acela este ca niciodată să nu-ţi iroseşti oamenii fără motiv. Zâmbii. Şi se ştie foarte bine că Maestrul Jedi Luke Skywalker nu omoară fără rost sau cu sânge rece.

— În plus, trage de timp, adăugă Mara. Probabil că pregătesc o capcană chiar acum.

— Atunci ar fi bine să plecăm. Luke făcu un semn cu capul spre grup. Crezi că ar trebui să luăm pe unul dintre ei ca ostatic?

Mara şuieră printre dinţi.

— Nu, zise ea. Parck e prea bătrân – ne-ar încetini – şi nu am încredere că vreunul dintre aceşti chiss-i nu ne va face prea multe probleme. E valabil şi pentru generalul Fel.

Luke clipi, concentrându-şi pentru prima dată atenţia asupra feţei imperialului mai tânăr. Baron Fel!

— Da, eu sunt, Luke, confirmă acesta. A trecut mult timp.

— Da, aşa e, murmură Luke. Baron Fel, lucrezi iar pentru Imperiu?

Mara îi dădu un ghiont.

— Hai să lăsăm pe altă dată reuniunea veteranilor din escadrila Vagabond, da? Trebuie să mergem.

— Da, zise Luke, păşind înapoi spre perete şi deschizătura din el.

— Te rog să te gândeşti la oferta noastră, Mara, strigă amiralul după ei. Cred că vei considera că lupta noastră de aici este cea mai importantă provocare din câte vei întâlni vreodată.

— Iar voi să vă gândiţi la avertismentul meu, replică Mara. Ţineţi-vă departe de Bastion.

Amiralul scutură uşor din cap.

— Vom face ce trebuie să facem.

— La fel şi eu, atunci, ameninţă Mara. Să nu ziceţi că nu v-am spus.

Fel îi zâmbii.

— Fă tot ce poţi.

— Poate că teama ta de ce ar putea face Imperiul cu informaţiile noastre va fi un motiv în plus pentru a ni te alătura, adăugă Parck. În orice caz, sunt sigur că ne vom mai vedea.

— Bine, spuse Mara. Abia aştept.

29

Luke aşteptă până când Mara trecu prin deschizătură înainte de a ieşi şi el cu spatele din cameră.

— Cred că asta îţi aparţine, zise el, închizând sabia şi întinzându-i-o.

— Mersi, spuse ea, în timp ce i-o dădea pe a lui. Interesant mâner are a ta. Cred că îmi place mai mult decât a mea.

— Poţi să ţii minte asta pentru când vei ajunge să îţi faci şi tu una, odată, zise Luke, scoţând din buzunarul jachetei pistolul ei de rezervă şi aruncându-i-l. Uite-ţi pistolul. Ai grijă... unii dintre oamenii lor poartă ysalamiri în spate.

— Ştiu, spuse Mara. Ajunsese la uşă acum şi se uita cu grijă pe coridor. Pare liber, dar asta nu va ţine prea mult. Care-i planul? Ne întoarcem la scară?

— Din păcate, i-am pus pe qom jha-i să închidă uşa, îi zise Luke, venind lângă ea în cadrul uşii în timp ce arunca o ultimă privire la deschizătura pe care o făcuse. S-ar fii aşteptat ca unul dintre extratereştri – chiss-i, aşa îi numise Mara – să încerce să mai tragă o dată, dar se părea că hotărâseră să rămână pe loc.

Ceea ce însemna că Mara avea dreptate. Pregăteau altceva.

Se uită pe coridor, întinzându-şi Forţa.

— Copile al Vânturilor, stai pe R2, îi spuse el qom qae-ului. Nu vreau să te pierzi.

— Sau să stai în drum, adăugă Mara. Deci unde mergem?

Înainte ca Luke să apuce să răspundă, R2 intră în coridor, îndreptân- du-se încrezător spre stânga, cu tânărul qom qae legănându-se pe cupolă.

— Cred că îl urmăm pe R2, zise Luke pornind după ei. Probabil că a reuşit să descarce planurile, aşa cum i-am cerut.

— Ori asta, ori caută o priză, mormăi Mara când îl ajunse din urmă. Cât de bine poţi să găseşti ysalamiri individuali?

— Nu atât de bine cât pot cu grupurile, recunoscu el, întinzându-şi Forţa. Simţea activitatea ameninţătoare din jurul lor, căci chiss-ii se pregăteau de luptă…

Micul spaţiu gol din stânga lor era atât de bine ascuns, încât aproape că nu îl observă.

— Atenţie! îi zise el repede Marei, oprindu-se cu o alunecare şi rotindu-se cu faţa în acea direcţie. Chiar când îşi ridică sabia, un panou de jumătate de metru ascuns în perete se deschise şi apăru o armă. În spatele ei, în alcovul întunecat, zări ochii roşii strălucitori şi sclipirea unui cadru de hrănire deasupra lor...

Din spatele lui Luke veni o rază de laser, îndreptată nu spre ochi, cum s-ar fi aşteptat, ci deasupra lor. Auzi un urlet în minte...

Şi zona de tăcere din jurul trăgătorului dispăru iute.

Arma extraterestrului trase o rază albastră către pieptul lui Luke. Dar prea târziu. Efectul ysalamirului fiind întrerupt, Luke o pară cu uşurinţă. Inamicul mai trase două focuri, de asemenea, parate, înainte ca cercuri albastre concentrice de paralizare să-l facă să se prăvălească la podea.

— Oh, bine, spuse Mara, ridicând pistolul şi umblând la reglaje. Raza paralizantă funcţionează pe ei.

— Ar putea fi util, aprobă Luke, cercetând iute împrejurimile cu ochii şi cu mintea. Nu mai simţea alte ameninţări, cel puţin nu în imediata lor apropiere.

— Ai avut vreun motiv anume să nu-l omori?

— Hei, tu eşti cel care vrea să încep să mă port ca un Jedi, replică Mara, pornind iar pe coridor.

R2 o luase cu câţiva metri înainte şi piuia cu nerăbdare şi nelinişte în timp ce îşi rotea cupola spre ei.

— Problema este că unda paralizantă de pe arma asta are raza cam cât ai putea să arunci un bantha de departe. Dacă sunt destul de isteţi să păstreze distanţa, va trebui să le parezi focurile în timp ce eu trag în ysalamiri.

— Bine, zise Luke, încruntându-se şi mărind pasul. În spatele protecţiei barierei mintale a Marei creştea ceva ameninţător: un gând întunecat sau un scop la fel de întunecat. Pentru o clipă, se gândi să o întrebe; dar faptul că ascundea acest lucru de el îi sugera cu tărie să nu o facă.

— Ai vreo idee despre planul lor? întrebă el în schimb când îl ajunseră pe R2 din urmă.

— Pe termen scurt, să ne pună la păstrare pentru câteva zile, spuse Mara. Au impresia că a ne face să intrăm în transe de vindecare este cel mai uşor mod de a ne ţine pe loc; de aici şi focurile de armă.

— Prietenoşi, tipii, murmură Luke.

— Da, aprobă Mara. Pe termen lung, aşteaptă întoarcerea lui Thrawn. Avu loc o pâlpâire scurtă în emoţiile ei, o adâncire a acelui întuneric ascuns... şi cum ei cred că s-ar putea să fi apărut pe Bastion, Parck s-a hotărât să se ducă acolo şi să discute cu ei.

Lui Luke i se făcu dintr-odată frig.

— Şi să predea acest loc Imperiului?

— Locul şi tot ce e în el, spuse Mara ameninţător. Poate că nu se gândesc să facă asta; dar odată ce Imperiul află că sunt aici, o să pună mâna pe tot. Într-un fel sau altul.

În faţă R2 ciripi şi coti la dreapta la o intersecţie a coridoarelor.

— Unde mergem? întrebă Mara în timp ce îl urmau.

— Nu ştiu, spuse Luke încruntându-se. La douăzeci de metri în faţă, coridorul se termina, bifurcându-se în formă de T, şi dintr-un motiv necunoscut mintea i se întoarse la baza de pe asteroid a piraţilor Cavrilhu şi la coridorul foarte deosebit în formă de T de la capătul capcanei pentru Jedi în care îl ademeniseră. Undeva, drept în faţă, simţea zona goală creată de un grup de ysalamiri.

Iar atunci R2 piui cu nesiguranţă şi se opri, rămânând cu faţa la peretele care le bloca coridorul, vizibil zăpăcit...

— R2, înapoi! strigă Luke, ridicându-şi sabia de lumină şi făcând un pas mare pentru a ajunge în faţa Marei.

— E o capcană!

Drept în faţă, peretele explodă într-o ploaie de scântei orbitoare şi se dezintegră complet...

Şi stând umăr la umăr în coridorul de după ce mai rămăsese din peretele fals, doisprezece chiss-i echipaţi cu ysalamiri deschiseră focul.

R2 ţipă, se roti pe loc şi goni cu toată viteza înapoi spre Luke, iar Copilul Vânturilor se lupta nebuneşte să se ţină de el. Luke abia îi observă, cu toată atenţia îndreptată spre chiss-i. Se obligă să se relaxeze, lăsând Forţa să-i îndrume mâinile aşa cum se întâmplase în atât de multe bătălii, ro- tindu-şi sabia pentru a para fiecare foc de armă. Dar cum zona din jurul chiss-ilor era închisă acelei preştiinţe subconştiente, pierdea o fracţiune de

secundă din timpul lui normal de pregătire. În spatele său, pistolul Marei sclipea regulat peste umărul lui, eliminând metodic ysalamirii. Dacă şi-ar fi putut menţine destul timp apărarea pentru ca ea să-şi termine treaba...

Undeva, în străfundurile minţii îl auzea pe Copilul Vânturilor ţipând ceva, dar nu putea să se mai concentreze şi asupra traducerii. În faţă, prin linia strânsă de chiss-i zărea ceea ce părea fi o mişcare; şi atunci, fără un semn, se lăsară cu toţii într-un genunchi…

Dezvăluind o altă linie de soldaţi care veniseră în spatele lor.

Şi, brusc, erau de două ori mai multe raze care zburau în direcţia lui. În faţa cărora încet, dar constant, pierdea teren.

În spatele lui, Mara zise repede ceva şi prin ceaţa concentrării Luke îl văzu pe unul dintre extratereştri care stătea în picioare zvâcnind şi prăbu- şindu-se pe spate când Mara renunţă la încercarea de a nu ucide. Luke strânse din dinţi şi se strădui mai mult, dându-şi seama cu greu că dacă Parck trimitea acum încă o trupă în spatele lor, el şi Mara erau terminaţi. Copilul Vânturilor ţipă iar…

Şi atunci, coborând în picaj din ambele braţe ale coridorului din faţă, un grup de qom jha-i intră chiar în focul luptei.

Chiss-ii nu avură timp să reacţioneze. Zburând cu toată viteza pe deasupra capetelor soldaţilor care stăteau în picioare, qom jha-ii apucară marginile cadrelor de hrănire, inerţia dărâmându-i pe trăgători din picioare şi lovindu-i cu putere de podea.

— Haide, se auzi Luke strigând, începând să alerge cu grijă către şirul rămas de chiss-i îngenunchiaţi. Dacă reuşea să ajungă destul de aproape de ei pentru ca Mara să poată folosi raza paralizantă...

La jumătate de coridor mai departe, qom jha-ii se opriră din zborul lor nebun, se rotiră pe loc cu o graţie imposibilă şi porniră iar la atac împotriva chiss-ilor rămaşi. Din nou apucară cadrele de hrănire din zbor, trăgându-le pe ele şi pe soldaţi cu faţa la podea.

Luke opri mişcarea sabiei Jedi, muşchii mâînii începând să tremure din cauza adrenalinei şi a încordării întrerupte brusc. Mara trecuse deja în fugă pe lângă el, dând qom jha-ii în lături, în timp ce pistolul îşi arunca cercurile albastre către chiss-ii căzuţi la pământ. Chiar când Luke ajunse lângă ea, ultimul dintre trăgători zvâcni şi încetă să mai mişte.

— A fost distractiv, scrâşni Mara din dinţi, aruncând iute o privire în ambele direcţii pe coridor în timp ce umbla iar la reglajele pistolului.

— Sper că nu mai au multe capcane de acest fel.

— Nu cred că avem mult de mers, spuse Luke, uitându-se la R2. Micul droid rula deja pe coridorul din stânga, îndreptându-se către o uşă mare şi care părea grea, aflată la o distanţă de cincisprezece metri. Observă că era dotată cu acelaşi sistem de închidere ca cele de pe scara ascunsă din spatele lor.

— Spărgătorule de Pietre, adună-ţi semenii şi urmează-ne.

Fugi înainte, stingând sabia şi prinzând-o la curea, ajunse la R2 când acesta se oprea în faţa uşii. Învârtind roata, Luke apăsă mânerele şi trase. Uşa se deschise greoi, lăsând să iasă o pală de aer curat...

— Ceruri însângerate, mormăi Păstrătorul Promisiunilor uimit. Ce loc mai e şi ăsta?

— Drumul de ieşire, îi zise Luke, simţind şi el aceeaşi teamă sfioasă când pri vi imaginea ce se desfăşura în faţa lor. Întinse pe podeaua din rocă neagră, parcate strâns una lângă alta ca militarii la paradă, erau şiruri

întregi de mici nave spaţiale ca cele două care îl atacaseră pe el la sosire.

În spatele lui, Mara fluieră încet.

— Hangarul nu părea aşa de mare de afară, spuse ea.

— Probabil că se întinde mai mult decât indică acoperişul lui, aprobă Luke, întrebându-se cum de nişte nave aşezate atât de înghesuit puteau fi întreţinute ca lumea. O privire în sus îi oferi răspunsul: întreaga zonă de sub tavanul înalt era plină cu echipament de întreţinere, de monitorizare şi de alimentare, totul fiind unit de cadre metalice şi de o reţea de pasarele.

— Cred că sunt o sută.

— Cel puţin, aprobă Mara... iar în timp ce vorbea, Luke simţi acea întunecare secretă devenind şi mai adâncă în ea. Era vremea să o întrebe despre asta...

Simţi brusc pâlpâirea unei senzaţii în spatele lui.

— Atenţie! strigă Mara, rotindu-se pe loc şi trăgând două focuri de armă peste umăr spre uşa deschisă.

Luke se întoarse şi el, scoţându-şi sabia şi aprinzând-o. O mână de chiss-i, aflaţi în intersecţia pe care tocmai o părăsiseră, se fereau din reflex de focurile Marei.

— Continuă să tragi, îi zise Luke, uitându-se repede la uşă. Pe partea dinspre hangar nu exista o roată de închidere, dar era o gaură mică de unde se părea că o astfel de roată fusese scoasă. Învârti roata cu câteva grade; prin gaură, se vedea cum pivotul mecanismului de încuiere se rotea.

Perfect. Descuie iar uşa complet şi, cu o lovitură de sabie, desprinse roata de pe uşă. Stând aplecat sub focul de acoperire al Marei, închise uşa.

— Dar tot e descuiată, obiectă Zburătorul prin Ţepi. Pot folosi manetele pentru a o deschide.

— Nu pentru mult timp, îl asigură Luke. Lăsându-se pe vine, se uită prin gaură la axul central şi îşi întinse Forţa. Fără ajutorul roţii, acesta era mult mai greu de învârtit, dar gândul chiss-ilor intrând în hangar era un imbold mai mult decât necesar. Zece secunde mai târziu, uşa era bine închisă.

— Asta nu o să-i ţină prea mult în loc, îl avertiză Mara. Până la urmă, pot să vină pe acoperiş şi să intre pe partea cealaltă.

— Ştiu, zise Luke, întinzându-şi gâtul pentru a vedea dincolo de vehiculele parcate. Mara avea dreptate: după cum bănuiseră când văzuseră prima dată locul, toată partea din faţă era larg deschisă, având doar o copertină pentru a o apăra de ploaie sau de atacuri. Arhitecţii fortăreţei, se gândi el, probabil că nu socotiseră că hangarul avea să fie atât de plin.

— Dar ar trebui să-i încetinească destul timp cât să putem noi împrumuta o navă şi să ieşim de aici.

— Atunci nu va trebui să ne facem griji decât de ce or avea în turnurile alea, spuse Mara înţepător, strecurându-se pe lângă el şi aplecându-se între două nave.

— Va trebui să luăm ceva din faţă, strigă ea peste umăr. O să încerc să pornesc una. Ai grijă ca uşa să rămână închisă, apoi găseşte o cale să împiedici restul navelor din primul şir să vină după noi.

— S-a făcut, zise Luke. R2, ia-l pe Copilul Vânturilor şi urmează-o pe Mara – ajut-o să înţeleagă sistemele de zbor. Spărgătorule de Pietre, tu şi semenii tăi aţi face bine să plecaţi cât mai puteţi. Vă mulţumesc pentru ajutor.

— *Noi ne-am făcut partea, Maestre Călător în Ceruri,* spuse qom jha-ul pe un ton uşor neliniştitor*. Acum partea ta va fi să ne scapi de Ameninţători, aşa cum ai promis.*

Apoi el şi ceilalţi plecară în zbor peste navele parcate.

— O să facem tot ce putem, murmură Luke.

Verifică iar uşa, apoi îşi întinse vreme de o clipă gândurile în coridor. Era gol. Din câte se părea, chiss-ii se gândiseră să nu-şi irosească timpul pe roca impenetrabilă.

Mai ales că aveau la dispoziţie o variantă atât de evidentă. Treizeci de secunde mai târziu, urmând sunetul roţilor lui R2 pe piatra neagră, ajunse în partea din faţă a hangarului.

R2 şi Copilul Vânturilor erau acolo, ultimul luptându-se din greu să-şi menţină echilibrul pe vârful cupolei droidului care se rotea înainte şi înapoi. Luke privi în lungul şirului de nave, observând un spaţiu gol între vehiculele frumos aranjate, acolo unde se părea că lipsea unul.

Totuşi, nu o zărea pe Mara.

— R2, unde-i Mara?

Droidul ciripi un răspuns negativ, încă uitându-se în jur. Luke îşi miji ochii pentru a vedea prin lumina slabă a soarelui şi îşi întinse Forţa...

— Ce mai aşteptaţi? întrebă Mara venind în fugă din spatele lui. Trebuie să dezafectăm navele astea.

— Te aşteptam pe tine, îi spuse Luke, încruntându-se. Secretul întunecat încă se întrezărea în mintea ei; dar acum avea ceva nou în textură. Toate urmele de nesiguranţă dispăruseră, fiind înlocuite de o tristeţe adâncă şi amară. Ceva extrem de important tocmai se întâmplase...

— Ei, nu mai aşteptaţi, mârâi ea, plesnind un panou de deschidere de pe laterala celei mai apropiate nave. Deasupra lor, se deschise o trapă şi o scară se desfăşură până jos.

— Se pare că una dintre nave lipseşte, observă Luke.

— Ştiu... Parck spunea că e pe drumul de întoarcere, zise Mara, urcând repede pe scară. N-avem ce-i face. Hai, treci la treabă.

Dispăru înăuntru.

— Bine, murmură Luke, întinzându-şi Forţa pentru a-l ridica pe R2 în lăcaşul din spatele ei. Apoi, mergând la următoarea navă din şir, o cercetă dintr-o privire. Aceasta era de trei ori mai mare decât un X-interceptor, cu patru panouri solare de TIE, care se uneau într-un flux tulburător de linii extraterestre. Şi, probabil cu un sett de elevatoare repulsoare sub ele...

Se apleca sub carenă. Iată-le, o pereche care trecea longitudinal de o parte şi de alta a liniei centrale: modelul în romb, vag, dar clar, al elevatoarelor repulsoare. Patru lovituri iuţi de sabie, şi nu mai erau funcţionale. Trecând aplecat pe lângă trenul de aterizare, înaintă spre următoarea navă.

Dezafectase şapte dintre ele şi mai avea încă şapte, când prinse schimbarea din emoţiile Marei. Încet, cu mişcări uşor stângace din cauza navei pe care nu o cunoştea, ea ridică nava jumătate de metru de la podea şi înaintă încet. Comunicatorul sună...

— Avem musafiri, anunţă Mara cu o voce încordată; şi, când Luke se concentra, simţi minţile chiss îngrijorate şi spaţiile goale creeate de ysalamiri care se apropiau pe acoperiş.

— Grăbeşte-te... o să încerc să îi ţin pe loc.

Iar ea aşa făcu. Interiorul hangarului pâlpâia în lumina reflectată a focurilor de armă când Luke termină de dezafectat ultimul vehicul: raze albastre slabe de la pistoalele chiss-ilor şi unele mai clare, de un albastru mai strălucitor, de la nava în care era Mara. Gata, se gândi el spre ea, fugind pe lângă şirul de vehicule dezafectate

către capătul deschiderii hangarului, de unde păreau să vină cele mai multe dintre razele strălucitoare. Ajunse acolo, se uită cu grijă pe după colţ...

Pregăteşte-te, primi el în minte confirmarea Marei; şi, lăsând o furtună de nisip în urmă, nava trecu de copertină şi se opri săltând în faţa lui.

Luke era gata. Chiar când nava săltă iar, el deja fugea pe după coada ei spre partea opusă. Trapa pe care Mara o folosise mai devreme era deschisă; încordându-şi muşchii picioarelor cu puterea Jedi, Luke sări, prinzând uşa şi trăgându-se înăuntru, aterizând nedemn, răşchirat, pe punte.

— Dă-i drumul! strigă el, întinzându-şi Forţa pentru a închide trapa.

Mara nu avea nevoie de îndemn. Nava deja sărea spre cer, urletul elevatoarelor repulsoare nereuşind să acopere ţiuiturile focurilor de armă trase de chiss-i în burtă şi în coadă.

— *Suntem în siguranţă?* întrebă Copilul Vânturilor neliniştit.

Era înghesuit în scaunul cel mai din spate, strângând în gheare centurile de siguranţă.

— Cred că da, îl linişti Luke, ascultând ţiuiturile slabe de metal tensionat când Mara gonea spre înălţimi. Se pare că acolo nu au decât arme uşoare. Dacă nu reuşesc să-şi pregătească armele de calibru mai mare destul de repede...

— Luke, treci aici, îl strigă Mara, cu o voce încordată, de pe puntea de zbor.

Luke se ridică în picioare, întinzându-şi mintea spre cea a Marei.

Gândul întunecat era încă acolo, ascuns în străfundurile minţii ei. Dar acum fusese copleşit de altceva, o încurcătură şi un amestec pe care nu le putea descifra. Trecu pe lângă R2, care bolborosea gânditor

într-un alcov pentru droid, şi se lăsă în scaunul copilotului de lângă Mara.

— Ce e? zise el repede.

— Uită-te la fortăreaţă, îi spuse ea, rotind încet nava.

— Ce, armele din turnuri? întrebă Luke, întinzându-şi Forţa în timp ce privea structura care se întorcea alene în imaginea pe care o vedea prin cupolă. Nu vedea şi nu simţea niciun semn că s-ar fi pregătit să tragă. Se uită la bordul Marei, căutând ecranele de senzori...

— Lasă logistica şi strategia pentru o clipă, zise Mara tăios. Uită-te la fortăreaţă. Doar uită-te la ea.

Luke simţi cum se încrunta în timp ce privea iar pe cupolă. Era o fortăreaţă. Ziduri; un acoperiş înclinat, circular şi plat cu un hangar în mijloc; în spate, patru turnuri cu arme urmând curba acoperişului, un turnn intact şi mai departe în faţă...

— Uită-te, repetă Mara, foarte încet.

Şi, brusc, văzu.

— Stelele Alderaanului, suspină el.

— E aproape amuzant, nu? spuse Mara cu o voce stranie. Am respins automat ideea că ar putea fi vreun fel de superarmă. Cu toţii am spus că Thrawn nu a folosit niciodată superarme.

— Şi totuşi, exact asta este. Singurul fel de superarmă pe care cineva ca Thrawn a folosit-o vreodată. Singurul fel de care a avut vreodată nevoie.

Luke se gândi la holograma galaxiei din centrul de comandă, la toate planetele şi resursele pe care le adunase Thrawn. Destul pentru a înclina balanţa puterii în orice direcţie ar fi dorit moştenitorii lui.

— Informaţie, zise el, înfiorându-se.

Mara dădu din cap.

— Informaţie.

Luke răspunse tot cu o mişcare din cap, uitându-se în jos la fortăreaţa care acum se retrăgea în dealurile înconjurătoare, căci Mara depărta iar nava. Fortăreaţa cu acoperişul plat, cu cele patru turnuri ale ei din spate şi cu unul în faţă, înălţându-se către cer. Arătând pentru toată lumea precum cinci degete întinse pentru a culege stelele de pe cer.

Mâna lui Thrawn.

La aproape un kilometru distanţă de fortăreaţă, ascunsă vederii de o creastă zimţată, era o scobitură adâncă în faţa stâncii. Mara manevră cu grijă nava înăuntru şi o duse cât mai adânc putu.

— Asta e, spuse ea, oprind elevatoarele repulsoare şi simţindu-se dărâmată de epuizare şi tensiune eliberată. Deocamdată, cel puţin, erau în siguranţă.

Deocamdată.

De pe scaunul de la pupa, Copilul Vânturilor zise ceva. Aproape inteligibil, de această dată, însă Mara era prea obosită ca să încerce măcar să descifreze.

— Ce a spus? întrebă ea.

— A întrebat ce o să facem acum, traduse Luke. O întrebare bună, de fapt.

— Ei, deocamdată o să stăm aici, zise Mara, cercetând cu un ochi critic hainele lui Luke. Erau şase noi locuri arse acolo unde focurile de armă ale chiss-ilor trecuseră prin apărarea lui, iar ea simţea cum el îşi bloca durerea automat şi aproape inconştient.

— Mi se pare că ţi-ar prinde bine câteva ore într-o transă de vindecare.

— Mai poate aştepta, spuse Luke uitându-se pe cupolă la terenul de afară, care dispărea în întunericul tot mai profund al înserării.

— Stricăciunile de la elevatoarele repulsoare nu o să-i ţină mult pe loc. Trebuie să ne întoarcem acolo înainte să înceapă să ne caute din zbor.

— De fapt, nu cred că o să se obosească, zise Mara, făcând un semn către panoul ei de control. Senzorii de pe chestiile astea par cam inutili în căutările amănunţite la sol. Bănuiala mea este că vor trimite trupe în zona în care cred că ne-am ascuns navele şi că se vor limita la atât.

— Nu crezi că o să se teamă că ne-am putea întoarce?

— Să facem ce?

Luke se încruntă.

— Cum adică?

Mara inspiră adânc.

— Adică nu sunt sigură că ar trebui să ne amestecăm în ce fac ei.

Copilul Vânturilor scoase un sunet ca un comentariu înăbuşit. Luke se uită la el, apoi se întoarse iar la Mara.

— Dar sunt inamici ai Noii Republici, spuse el. Nu?

Mara scutură din cap.

— Nu ştiu. Doar pentru că au uniforme imperiale...

Oftă.

— Uite. Baron Fel era acolo. Acelaşi Baron Fel care a întors spatele Imperiului cu ani în urmă, când a aflat cât de corupte şi de rele ajunseseră lucrurile sub Isard şi alţi succesori ai lui Palpatine.

— Totuşi, iată-l aici, purtând iar uniforma imperială. Spălarea creierului este inutilă împotriva unui om ca el – i-ai distruge latura de luptă care îl face să-ţi fie folositor. Trebuie că s-a întâmplat ceva care chiar l-a făcut să se răzgândească.

— Thrawn?

— Într-un fel, spuse Mara. Fel zicea că Thrawn l-a dus în Regiunile Necunoscute şi că i-a arătat locurile... şi că atunci a fost de acord să li se alăture iar.

Simţi cum se întunecau emoţiile lui Luke.

— E ceva acolo, nu? spuse el încet. Ceva îngrozitor.

— Conform chiss-ilor, sunt o sută de lucruri îngrozitoare acolo, zise Mara. Fireşte, asta e ce spun chiss-ii. Există şanse ca multe dintre pericole să fie destul de inofensive pentru ceva de mărimea şi cu resursele Noii Republici. Ameninţări pe care le-am putea îndepărta fără probleme dacă s-ar aventura dincolo de Inelul Exterior.

Ridică neliniştită din umeri.

— Pe de altă parte...

— Pe de altă parte, Fel ştie la fel de bine ca noi ce resurse avem, termină Luke fraza. Şi, totuşi, e aici.

Mara dădu aprobator din cap.

— Şi el, şi Parck. Şi niciunul dintre ei nu pare a avea vreun interes să-şi irosească resursele pe acţiuni împotriva Noii Republici. Asta spune multe.

Pentru o vreme, nava rămase cufundată în tăcere. Apoi Luke se mişcă.

— Din nefericire, mai trebuie să ne gândim la ceva, zise el. Bastion şi Imperiul. Spuneai că Parck vrea să ia legătura cu ei?

— Da, răspunse Mara, durerea tăcută din ea devenind mai puternică. Şi nu am încredere că cei ce se află acum la conducerea Imperiului vor privi lucrurile din aceeaşi perspectivă pe termen lung ca Fel. Dacă le dai Mâna lui Thrawn, vor lovi Coruscantul.

Luke se uită iar prin cupolă.

— Nu putem lăsa să se întâmple asta, spuse el încet. Nu când Noua Republică este în starea actuală.

— Mai ales dacă aceste resurse sunt necesare pentru înfruntarea unei alte ameninţări, aprobă Mara, desfăcându-şi legăturile. Ceea ce, din păcate, înseamnă că trebuie să ne întoarcem acolo şi să obţinem copii ale acelor datte. Cel puţin atunci vom avea şansa de a para orice ar face Bastionul pentru a le atrage de partea Imperiului.

Îl simţi pe Luke gonindu-şi oboseala din minte.

— Ai dreptate, zise el în timp ce începea să-şi desfacă propriile legături. Dacă reuşim să îl ducem pe R2 la o mufă de calculator ca să descarce totul...

— Stai, stai aşa, spuse Mara punându-i o mână pe umăr pentru a-l opri. Nu voiam să spun să mergem chiar în clipa asta. Nu plecăm nicăieri până nu îţi vindeci arsurile astea.

— Nu-s importante, protestă Luke, uitându-se la urmele carbonizate. Le fac faţă.

— Oh, zise el cu curaj, spuse Mara, epuizarea şi propria durere adăugând tonului ei o notă neintenţionată de batjocură. Să reformulez: eu nu merg nicăieri cu tine până nu te vindeci. Abia ai reuşit să faci faţă ultimului atac... nu vreau să-ţi iroseşti atenţia pe răni vechi de care ai fi putut scăpa în câteva ore de odihnă. Ai înţeles?

Luke se uită urât la ea. Dar în spatele acestei priviri ea simţea aprobarea lui neconvinsă.

— Bine, ai câştigat, zise el cu un oftat, aşezându-se la loc. Dar mă trezeşti imediat, dacă se întâmplă ceva. Semnalul ca să mă scoţi din transă va fi ;bun venit înapoi;.

Mara dădu din cap.

— Am înţeles.

— Şi dacă nu se întâmplă nimic, trezeşte-mă în două ore, adăugă el închizând ochii. Nu o să le ia mai mult de câteva ceasuri ca să mutte destule dintre navele avariate din drumul celor din spate. Va trebui să ajungem acolo înainte de acest lucru, dacă vrem să-l oprim pe Parck să cedeze toate astea Bastionului.

Fără să mai aştepte un răspuns, inspiră încă o dată adânc şi se întinse bine în scaun. Gândurile şi emoţiile i se limpeziră şi dispărură, şi adormi.

— Nu-ţi face griji despre Bastion, zise Mara încet. O să mă ocup eu de asta.

Pentru un moment ea rămase în tăcere, uitându-se la faţa lui, un amestec de emoţii răsucindu-se prin bezna propriei dureri. Se cunoşteau de zece ani, ani care ar fi putut fi plini de camaraderie şi de prietenie. Ani pe care Luke practic îi pierduse cu rătăcirile lui singuratice şi arogant de prosteşti prin durere şi îndoială complet inutile.

Îşi trecu blând un deget pe fruntea lui, îndepărtând câteva şuviţe rebele de păr. Şi totuşi, după toate acestea, iată-i din nou împreună, iar omul pe care odată îl respectase foarte mult şi la care ţinuse se întorsese iar pe calea lui cea dreaptă.

Sau poate că ei doi, împreună, se întorseseră pe calea lor cea dreaptă.

Poate.

Din spatele ei se auzi un timid ciripit întrebător.

— E doar o transă de vindecare, îl asigură Mara pe droid, dând în lături ultimele centuri de siguranţă şi ridicându-se din scaun. Va fi bine. Ai grijă de ce se întâmplă aici, da?

Droidul piui iar, pe un ton dintr-odată suspicios.

— Mă duc înăuntru, îi spuse Mara, verificând că pistolul din mânecă şi sabia erau bine prinse la locurile lor. Stai liniştit, mă întorc.

Se strecură pe lângă el, ignorând şuvoiul brusc de întrebări şi comentarii ale droidului şi deschise trapa. Copilul Vânturilor trecu pe lângă ea în timp ce scara se desfăşura, ciripind iute câteva secunde, şi apoi zburând în bezna care se adâncea.

O beznă la fel de neagră ca durerea din adâncul sufletului ei.

Pentru o clipă se uită înapoi la creştetul capului lui Luke, care se vedea peste marginea scaunului, întrebându-se dacă îi ghicise planul. Îl ţinuse secret cu mare grijă în ea, în spatele barierelor mintale pe care

Palpatine o învăţase cu atât timp în urmă cum să le construiască.

Vechiul Luke, cel obsedat de a rezolva el însuşi fiecare problemă, ar fi putut trece cu forţa de acele bariere pentru a afla adevărul. Noul Luke, ştia, n-ar fi făcut aşa ceva.

Probabil că mai târziu el va regreta că nu a făcut aşa. Dar atunci deja va fi prea târziu. Nu conta decât faptul că Parck şi chiss-ii trebuia împiedicaţi să dezvăluie Imperiului secretele acestui loc.

Şi depindea de ea să îi oprească. Oricum ar fi putut. Oricât ar fi costat.

Droidul rămăsese fără cuvinte şi o urmărea, poziţia lui amintindu-i cumva de cea a unui copil speriat.

— Nu-ţi face griji, îl linişti ea încet. Nu păţesc nimic. Ai grijă de el, da?

Droidul scoase un geamăt deznădăjduit. Întinzându-şi Forţa, Mara se întoarse şi coborî pe scară.

Oricum ar fi putut. Oricât ar fi costat.

30

Chiar şi în miezul nopţii, astroportul Drev'starn era un furnicar în plină activitate, trecătorii şi vehiculele aruncând umbre lungi în lumina strălucitoare a felinarelor, în timp ce se grăbeau la treburile lor. Aceeaşi lumină puternică, se gândi Navett în timp ce mergea înainte, care ar fi transformat astroportul într-o ţintă ideală pentru navele de luptă care orbitau deasupra lor.

Se întrebă dacă acelaşi gând trecuse şi prin minţile celorlalţi din mulţimea grăbită. Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care se grăbeau.

Ajunse la zona-ţintă şi fluieră uşor. Primi imediat răspunsul din spatele unei grămezi de cutii de transport din dreapta lui. Mergând în spatele grămezii, îl găsi pe Klif care îl aştepta.

— Raportează, murmură el.

— Suntem gata, murmură şi Klif. A intrat cam cu o oră în urmă şi a închis totul. Am scurtcircuitat un felinar ca să ne putem apropia.

Navett trase cu ochiul pe după marginea cutiilor. Pacificatorul Sydon al bătrânei şedea liniştit în cercul lui de asolizare, fără nimic altceva decât luminile de aterizare pornite. O bandă lungă de umbră aruncată de o altă grămadă de cutii ducea până aproape de trapa închisă.

— Pare bine, spuse el. Şi cei doi agenţi ai Noii Republici?

— Ei, asta-i o întrebare interesantă, zise Klif. Am intrat repede în calculatorul astroportului; şi, conform înregistrărilor, au plecat.

Navett se încruntă. Plecaţi? Acum?

— Unde?

— Habar n-am, spuse Klif. Dar am făcut o căutare globală după numărul lor de înregistrare şi seria motorului şi nu există nicio indicaţie că ar fi ocolit şi ar fi aterizat iar aici sau în altă parte pe Bothawui.

— Într-adevăr, interesant, murmură Navett, mângâindu-şi bărbia în timp ce se uita la Pacificator. Fie i-am păcălit de tot, fie au avut brusc ceva mai important de făcut. Acum escadrila Vagabond este în subordinea lui Bel Iblis, da?

Klif dădu din cap.

— Crezi că Bel Iblis pune ceva la cale?

— Enervantul ăla pune tot timpul ceva la cale, mârâi Navett. Totuşi, nu el e problema noastră. O să trimitem vorbă pe Bastion şi îi lăsăm pe ei s-o descâlcească. Acum – îşi scoase pistolul cu laser din tocul secret – trebuie să ne ocupăm de altă persoană enervantă. Haide.

Se strecurară la adăpostul umbrei şi se îndreptară spre Pacificator, cu ochii şi urechile pregătite pentru orice semn de pericol. Nu se ivi niciunul până ajunseră la navă, lăsându-se pe vine în poziţii de luptă de o parte şi de alta a trapei.

— Deschide-o, mormăi Navett cu pistolul pregătit în timp ce încerca să se uite peste tot deodată. La plecare, Antilles ar fi putut trimite pe ascuns alţi agenţi ai Noii Republici...

Se auzi clinchetul înfundat al şperaclului lui Klif urmat de un şuierat slab şi porţiunea de sus a trapei se lăsă lin pe permaton, partea ei interioară formând o rampă. Cercetând pentru ultima dată zona, Navett se ridică şi se strecură pe rampă în navă.

Înăuntru era întuneric, doar luminile slabe de veghe marcând coridoarele. Auzi încetişor respiraţia lui Klif în spatele lui în timp ce înainta spre zona de locuit. Tot nu erau semne de viaţă; probabil că bătrâna dormea deja. Se duse la prima uşă, o deschise uşurel...

Şi, brusc, peste tot în jurul lor, luminile se aprinseră orbitor.

Navett se lăsă imediat pe vine, înjurând pentru sine în timp ce clipea din cauza luminii apărute dintr-odată. Simţi o bufnitură pe umeri când Klif se aruncă în acelaşi fel cu spatele la el.

— Nu-i nimeni aici, şuieră Klif.

— Nici aici, zise Navett, încruntându-se când ochii i se obişnuiră într-un final cu lumina şi dându-şi seama că ceea ce lor li se păruse atât de orbitor nu părea să fie altceva decât lumina normală de la bord.

Nici trăgători, nici arme automatizate, nici măcar lumini defensive orbitoare, care să le ardă ochii.

— Bună seara, domnilor, rupse o voce tăcerea încordată.

Vocea bătrânei.

— Klif? şuieră Navett, privind iar în jur. Tot nu vedea pe nimeni în partea lui. E cineva?

— Nu, nu sunt aici, îi asigură vocea cu aroganţă. Este o înregistrare. Nu i-aţi face rău unei biete înregistrări inofensive, nu? Pufni. Desigur, având în vedere cine sunteţi, s-ar putea s-o faceţi.

— Acolo, zise Klif arătând. Pe jumătate ascuns în spatele unui canal de cabluri era un mic datapad din care ieşea o tijă de înregistrare.

— Cred că vă consideraţi destul de tari, continuă femeia. Vă plimbaţi ţanţoşi la vedere, păcăliţi bothanii birocraţi – hei, asta e cam drăguţ – şi, în general, aburiţi pe toată lumea.

Navett merse la datapad. Era vârât în spaţiul dintre canal şi perete ca şi cum ar fi fost pus acolo la repezeală.

Pe de altă parte, fusese potrivit să pornească odată cu luminile...

— Ei, îmi pare rău că vă dezumflu aşa de nepoliticos, spuse ea. Dar nu sunteţi aşa de deştepţi pe cât vă credeţi. Nici pe departe aşa de deştepţi.

Navett prinse privirea lui Klif şi dădu din cap către dormitoare. Klif răspunse tot cu o mişcare din cap şi se strecură către cel mai îndepărtat. Lipindu-se cu spatele de un perete, Navett îşi ridică pistolul în lungul coridorului care ducea la puntea de zbor. Încă se putea ca totul să nu fie decât o diversiune.

— Vedeţi voi, am stat de vorbă cu câţiva prieteni în după-amiaza asta, continuă înregistrarea. Mi-au spus că de fiecare dată când încearcă să pună mâna pe această organizaţie Răzbunare, mare şi zgomotoasă, care face

atâta gălăgie, dispare ca prin farmec. Cam cum v-am dezumflat eu... ca un balon de săpun. Unul făcut de – să îndrăznesc? – o mână de agenţi imperiali.

Navett zări cu coada ochiului o mişcare. Se uită repede şi îl văzu pe Klif ieşind din zona dormitoarelor şi, clătinând din cap, îi făcu un semn cu capul către cală şi îşi ridică sprâncenele în semn de întrebare.

— Deci bănuiesc că nu rămânem decât voi doi şi cu mine, zise bătrâna. Prietenii mei din Noua Republică au plecat – ceea ce cred că deja ştiţi – iar vasta organizaţie drept care v-aţi dat nu există. Aşa. Voi şi cu mine. Ar trebui să fie distractiv.

Klif se holba la Navett, cu o încruntare uimită pe faţă.

— Ce naiba tot vorbeşte acolo? şuieră el. Ne provoacă?

Navett ridică din umeri.

— Oh, şi serviţi-vă cu ceva din bucătărie dacă vreţi, adăugă ea. Mai ales cel care a stat toată ziua să-mi urmărească nava. Să stai de pândă poate să îţi facă atâta sete. Doar să puneţi totul la loc în răcitor după ce terminaţi, bine? Ei, ne vedem mai târziu. Ceea ce nu înseamnă că o să mă vedeţi şi voi, fireşte.

Se auzi un clinchet slab şi înregistrarea se opri.

— Femeia asta e nebună, declară Klif uitându-se în jur. Îşi dă seama cu cine are de-a face?

— Nu ştiu, zise Navett privind gânditor datapadul. Sugerează că ştie că suntem imperiali; dar nici măcar o dată nu a spus nimic despre acoperirile noastre de aici. Sau măcar dacă ştie că a stat de vorbă cu noi.

Klif mârâi.

— Deci ne trage de limbă.

— Ne trage de limbă, dădu Navett din cap. Şi mai exact, o face singură. Dacă ar fi avut vreo dovadă sau vreo susţinere oficială, ar fi pregătit ceva mai mult decât

doar nişte lumini şi o înregistrare. Se pare că acum planul ei este doar să ne facă să ne dăm de gol.

— Deci ce facem? întrebă Klif. Intrăm în joc?

Navett îşi frecă bărbia.

— Nu, cred că ne retragem, zise el încet. Dacă începe să se apropie iar prea mult, ne putem răzgândi. Dar dacă Antilles şi partenerul lui au plecat, nu o să mai fie aşa eficientă.

Se uită pe coridor, către puntea de zbor.

— Asta dacă nu cumva încă e pe aici pe undeva încercând să ne vadă, adăugă el, ridicându-şi pistolul. Caz în care e automat moartă.

— Aşa mai vii de-acasă, mârâi Klif.

— Ai grijă, îl avertiză Navett. S-ar putea să fi pus nişte capcane.

Au rămas acolo încă o oră, cercetând bine nava înainte de a renunţa şi de a pleca. Doar de trei sau de patru ori după ce se terminase înregistrarea se apropiaseră destul de mult pentru ca Moranda să audă ce vorbeau prin comunicatorul ascuns în datapad.

În majoritatea acestor frânturi, păreau destul de iritaţi.

Privind prin gaura făcută într-o cutie goală dintr-o grămadă de la cincizeci de metri de navă, Moranda îi urmări pe cei doi strecurându-se iar afară, în aglomeraţie. Deci avuseseră dreptate, ea, şi Corran, şi Wedge. Imperialii erau aici şi puneau ceva urât la cale.

Şi erau suficient de stârniţi pentru a fi gata să rişte să facă o crimă chiar în mijlocul astroportului. Asta era foarte interesant.

Şi dacă urechile nu o înşelaseră, conversaţia neatentă şi foarte lipsită de profesionalism de lângă datapadul ei le dezvăluise identităţile: proprietarii cinstiţi, dar proşti, ai „Exoticalia Pet Emporium”.

Fireşte, să ştii e una. Să dovedeşti e cu totul altceva. Şi, probabil, pentru prima dată în viaţa ei, această mare scăpare din lege avea să funcţioneze împotriva ei.

Acum imperialii se alăturaseră trecătorilor pe unul dintre trotuarele principale, iar poziţia şi mersul lor erau între nepăsător şi hotărât. Cel mai probabil erau de la Contrainformaţiile Imperiale sau poate chiar unii dintre tipii din divizia de trucuri pe sub mână a Ubictoratului. În orice caz, erau în mod clar experţi care ştiau ce fac.

Din nefericire, reprezentaţii Noii Republici în Drev'starn nu ar fi fost interesaţi de nimic din acestea fără dovezi. Nici bothanii.

De fapt, dacă se gândea mai bine, probabil că pe Bothawui încă mai erau în vigoare câteva mandate pe numele ei. Asta îi scotea de tot din calcul pe bothani.

Imperialii plecaseră acum, dispăruseră spre intrarea de la vest şi, probabil, ieşiseră din astroport. Totuşi, după cum Moranda învăţase cu mult în urmă, „probabil” nu aducea niciodată potul de sabacc şi nici nu scotea animalele la plimbare. S-ar fi putut ca noii ei prieteni dejoacă să fi fost destul de enervaţi pentru că le scăpase printre degete, încât să lase în urmă un observator.

Deschizând sticluţa de buzunar, sorbi din lichiorul albastru dulce- amărui şi îşi consultă ceasul. Încă două ore, poate trei, şi ar fi trebuit să fie sigur să se mişte.

Sorbind iar, închise sticluţa şi se aşeză confortabil într-un colţ al cutiei. Demult nu mai avusese un adversar de un asemenea calibru şi dacă tot era blocată aici, ar fi fost bine să înceapă să se gândească la următoarea mutare.

***

— E aşa de bine să îţi aud iar glasul, Han, se auzi vocea Leiei prin difuzorul Doamnei Norocoase şi uşurarea din vocea ei nu putea fi confundată cu altceva. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

— Hai, dragă, nu a fost mare lucru, o asigură Han, ascunzând adevărul doar un pic. Va avea destul timp să-i spună toată povestea micii lor călătorii pe Bastion când o va putea ţine de mână.

Şi, în plus, ultimul lucru pe care voia să îl zică într-o convorbire prin HoloNet, chiar şi una criptată, era că Marele Amiral Thrawn trăia cu adevărat.

— Important este că am intrat şi am ieşit întregi şi că ne îndreptăm spre casă, continuă el.

— Mă bucur că sunteţi în siguranţă, spuse ea şi o speranţă precautǎ se strecură în glasul ei. Aţi... adică...?

— Am luat-o, îi zise Han. Cel puţin, aşa cred.

Urmă o scurtă pauză.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că am luat ce ne trebuia, spuse Han. Şi că totul mi s-a părut în regulă. Dar... ei, au fost câteva complicaţii. Să lăsăm asta acum, da?

— Bine, zise ea fără tragere de inimă. În mod clar nu îi convenea să o lase aşa, dar ştia la fel de bine ca el care erau limitările siguranţei HoloNet.

— Dar nu vă duceţi la Coruscant. Sunt în drum spre Bothawui.

— Bothawui?

— Da, spuse ea. Mă îndreptam spre Coruscant, când am aflat că preşedintele Gavrisom e acolo încercând să medieze toată treaba asta cu flota de război.

— Ah, zise Han, încruntându-se către difuzor. Având în vedere că o lăsase pe Pakrik Minor în urmă cu zece zile, ar fi trebuit să fie deja pe Coruscant, nu în drum spre. Oare se întâmplase ceva la acea întâlnire cu Bel Iblis?

— Vizitatorul tău a întârziat cumva? întrebă el indirect.

— Vizitatorul a venit la timp, spuse ea. Doar că nu era chiar cel pe care îl aşteptam. Iar eu am ajuns să fac un mic voiaj.

Han îşi strânse pumnii.

— Ce fel de voiaj? întrebă el. Dacă iar încercase cineva să îi facă rău... Ai păţit ceva?

— Nu, nu, n-am păţit nimic, se grăbi ea să-l asigure. Lucrurile au mers altfel decât mă aşteptam, asta-i tot. Totul are legătură cu motivul pentru care trebuie să vorbesc imediat cu Gavrisom.

Securitatea HoloNet.

— Da, bine, ne îndreptăm spre Bothawui, zise Han. Ajungem în vreo două zile.

— E bine, spuse ea. Abia mâine ajung şi eu.

Han se strâmbă. Ar fi fost mai bine dacă ai fi putut ajunge acolo înaintea ei. Din tot ce auzea, cerul de deasupra planetei bothanilor era pe punctul de a lua foc.

— Bine, ai grijă, Leia, da?

— Da, promise ea. Mă bucur că voi sunteţi în siguranţă. Îl sun imediat pe Gavrisom şi îi dau vestea cea bună despre misiunea voastră.

— Şi spune-i că nu i-o dau decât dacă promite că îţi dă o vacanţă adevărată după ce se termină toate astea, ameninţă Han.

— Absolut, aprobă ea.

— Bine. Te iubesc, Leia.

Aproape că o putu vedea surâzând.

— Ştiu, repetă ea gluma dintre ei. Ne vedem curând.

Suspinând, Han închise comunicatorul. Încă două zile spre Bothawui, iar Leia ajungea acolo cu o zi înaintea lor. Poate că Lando ar fi putut să meargă mai repede. Îşi roti scaunul...

— Deci ce face Leia? întrebă Lando din cadrul uşii.

— E bine, îl asigură Han, cercetând faţa prietenului său. În spatele ochilor acestuia se ascundea ceva foarte neplăcut. Se pare că a făcut mai mult decât să se ducă direct acasă de pe Pakrik Minor, totuşi, iar noi trebuie să schimbăm cursul spre Bothawui, ca să ne întâlnim cu ea. Ce s-a întâmplat?

— Probleme, spuse Lando încruntat, făcând semn cu capul peste umăr. Vino un minut.

Lobot şi Moegid aşteptau în camera de control de pe puntea de la pupa când sosi Lando, aşezaţi de o parte şi de alta a unei mese cu un calculator. Lobot arăta ca de obicei, dar antenele lui Moegid zvâcneau într-un fel pe care Han nu îl văzuse niciodată la un verpin.

Şi, aşezat pe masă între ei, era datapadul pe care Thrawn li-l dăduse.

— Nu te lua de mine, avertiză el când Lando luă datacardul şi îl băgă în cititorul calculatorului. Ziceai că e curat.

— Aşa am crezut, spuse Lando, deschizând Documentul Camaas pe ecranul mare.

— Dar apoi Moegid s-a gândit să încerce altceva. Arătă spre ecran. S-a dovedit că a fost modificat.

Un şir întreg de blesteme corelliene trecu prin mintea lui Han. Niciunul nu se potrivea situaţiei.

— Cum e modificat? întrebă el ca să zică ceva.

— Chiar trebuie să întrebi? mârâi Lando. Lista bothanilor implicaţi în atac a fost schimbată. Singurul lucru care ne trebuia cel mai mult.

Han se apropie, uitându-se la ecran.

— Eşti sigur? întrebă. Iar, doar ca să se afle în treabă.

— Moegid e, zise Lando privindu-l pe verpin. E o treabă de maestru, dar sunt câteva trucuri pe care verpinii le-au scornit în decursul anilor. Arătă spre ecran. Mai ştii cât de surprinşi am fost când ne-am uitat prima

dată la el şi am văzut câte familii bothane alese au fost implicate? Ei, acum ştim de ce sunt acolo.

— Încă ceva să mai agite lucrurile un pic, spuse Han strâmbându-se. Şi pentru a face ca restul Noii Republici să aibă şi mai puţină încredere decât până acum în conducerea bothană.

— Te-ai prins, prietene. Lando trase un scaun şi se aşeză. Ceea ce înseamnă că o luăm de la capăt.

Han îşi trase şi el un scaun.

— Nu suntem nici măcar atât de norocoşi, zise el posomorât. Deja i-am spus Leiei că avem documentul.

— Nu crezi că va ţine această informaţie pentru ea?

— În mod normal, da, răspunse Han anevoie. Din păcate... deja a zis că se duce să-i dea lui Gavrisom vestea cea bună.

— Şi el n-o să tacă din gură?

Han clătină din cap.

— E pe Bothawui, încearcă să împiedice războiul. Şi nu e genul care nu foloseşte orice instrument are.

— Deci, cu alte cuvinte, o să apărem pe Bothawui şi toată lumea o să ne aştepte ca pe nişte eroi. Lando scutură din cap. Unde-i o ambuscadă imperială când ai nevoie de ea?

— În locul tău, nu aş glumi cu aşa ceva, îl avertiză Han. Poţi să pun pariu că Thrawn nu o să se ia de noi acum; dar sunt destui dintre ai noştri care nu ar vrea să vadă că bothanii scapă.

Lando se strâmbă.

— Asta nu mi-a trecut prin cap. Deşi dacă stau să mă gândesc... nu.

— Ce?

— Mă gândeam la ce spunea Thrawn despre oamenii lui Fey'lya care au furat puştile cu lunetă Xerrol, zise el încet. Dar dacă a minţit despre Documentul Caamas...

— Nu înseamnă neapărat că a minţit şi despre asta, spuse Han. De fapt, nu avem vreo dovadă că Thrawn a fost cel care a schimbat numele alea.

Lando pufni.

— Tu chiar nu crezi asta, nu?

— Cineva trebuia să aducă vorba, arătă Han. Asta pot să garantez.

Han ridică din umeri.

— Ajungem pe Bothawui la timp şi ne prefacem că totul este bine. Poate că bothanii chiar ştiu cine a fost implicat. Dacă aşa este, poate că îi putem păcăli să mărturisească.

— Şi dacă nu o fac sau nu reuşim?

Han se ridică în picioare.

— Avem două zile la dispoziţie să găsim ceva. Hai, să întoarcem cutia asta către Bothawui.

***

— Asta e, spuse Tierce rânjind satisfăcut, făcând semn spre ecran. Au venit.

— Nu sunt convins, mârâi Disra, uitându-se la imaginea prelucrată de calculator de pe ecran. Bine, deci oricine ar fi se pare că foloseşte tehnologie de luptă TIE. Asta nu demonstrează nimic.

— Au zburat pe lângă Bastion, observă Tierce. În mod clar ne căutau. Şi nu am mai văzut aşa ceva nicăieri...

— Asta nu dovedeşte nici că era din Regiunile Necunoscute, pufni Disra. Cu atât mai puţin că era Parck sau Mâna lui Thrawn sau mai ştiu eu cine.

— ...Şi Bastion este locul în care se spune că a fost văzut ultima dată, termină Tierce cu o notă de finalitate în glas. Îndoieşte-te cât vrei, excelenţă, dar îţi pot spune chiar acum că planul a mers. Vechii aliaţi ai lui Thrawn au început în cele din urmă să adulmece momeala.

— Sper că ai dreptate, zise Disra. Explozia de pe Bothawui e amânată, iar Pellaeon probabil că îl scoate pe Vermel chiar acum din Staţia Rimcee…

— Ţi-am spus să nu-ţi faci griji despre asta, spuse Tierce cu o urmă de asprime în voce. Nu are cum să ne facă rău.

— Cine nu are cum să ne facă rău? întrebă Flim de undeva din stânga.

Disra se întoarse şi îl văzu pe Flim intrând pe uşa secretă. Observase că în ultima vreme maestrul în deghizări făcea des lucrul ăsta: se furişa peste tot şi trăgea cu urechea la cei doi parteneri ai săi. Ca şi cum nu ar fi avut încredere în ei.

— Amiralul Pellaeon, îi spuse Tierce. Tocmai discutam că el şi colonelul Vermel vor trece probabil pe aici la un moment dat pentru a cere o explicaţie pentru felul în care i-am tratat.

— Şi discutaţi şi despre nava aia extraterestră care tocmai a trecut pe lângă Bastion acum vreo două zile? întrebă Flim. Sau vreţi să aşteptaţi până bate Mâna lui Thrawn la poarta palatului ca să pomeniţi de asta?

— Te asigur că primul lucru pe care nu îl vor face va fi să vină în persoană, zise Tierce. Aceştia sunt oameni foarte secretoşi, Amirale. Ceea ce, luând în considerare atuul pe care îl deţin, au tot dreptul să fie. Nu, primul lor contact va fi o transmisiune precaută de undeva din adâncul spaţiului, de unde pot fugi repede dacă se decid că e nevoie.

— Tot nu înţeleg cum ne ajută asta, spuse Flim cu răceală. Într-un fel sau altul, tot vor vrea să vorbească cu Thrawn.

— Fireşte că da, explică Tierce răbdător. Dar dacă sună din afara planetei pot eu să preiau un mesaj pentru tine şi să scot nişte informaţii utile de la ei în acelaşi

timp. Ai încredere în mine, Amirale, am plănuit acest moment de multă vreme.

Flim se strâmbă.

— Asta o să fie foarte liniştitor dacă Parck vede păcăleala şi face Bastionul praf.

Tierce scutură din cap.

— Aceşti oameni i-au fost extrem de loiali lui Thrawn, Amirale, spuse el. Nu contează cât de precauţi şi de sceptici par, vor ca Thrawn să fi supravieţuit la Bilbringi. Eşti maestru în deghizări; sigur înţelegi ce efect au iluziile asupra ţintei.

— Oh, e foarte util, mormăi Flim. Mai înseamnă şi că e de două ori mai periculos când le tragi preşul de sub picioare. Venind vorba despre pericol, ştia vreunul dintre voi că generalul Bel Iblis a dispărut?

Tierce şi Disra avură un schimb de priviri.

— Ce spui acolo? întrebă Disra.

— Am primit un mesaj de la echipa de şoc de pe Bothawui acum vreo două ore, zise Flim, păşind înainte şi aruncând un datacard pe masă. A spus că doi piloţi din escadrila Vagabond care dădeau târcoale pe acolo s-au retras brusc şi au părăsit sistemul. A sugerat că asta ar putea însemna că Bel Iblis pune ceva la cale.

— S-ar putea. Tierce dădu din cap, apropiindu-se de birou şi ridicând datacardul. Stai să-l verific.

— Deja am făcut-o, spuse Flim, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se. Povestea oficială este că Bel Iblis e la Kothlis să adune din Noua Republică o forţă pentru a apăra Bothawui. Dar dacă începi să cauţi prin informaţii, nu găseşti nicio dovadă că ar fi pe undeva pe lângă spaţiul bothan.

— Cum ai aflat asta? îl întrerupse Disra.

Flim îşi ridică sprâncenele în semn de surprindere politicoasă.

— Sunt Marele Amiral Thrawn, excelenţă, îi aminti el. Am sunat la Contrainformaţii şi am întrebat.

— Ai primit un raport scris? îl întrebă Tierce. Pusese datacardul în datapad şi acum îl cerceta.

— Este la sfârşitul acelei înregistrări, îi spuse Flim. Au fost destul de îndatoritori, de fapt – m-au întrebat dacă vreau să trimită pe cineva să zboare pe lângă Kothlis şi să vadă ce găseşte.

— Pierdere de vreme, zise Tierce pe un ton cam ciudat. Dacă Kothlis este acoperirea, Bel Iblis a făcut să fie prea greu de aflat ceva de acolo.

— Exact asta le-am spus şi eu, zise Flim cu îngâmfare. Încep să înţeleg cu adevărat ce înseamnă tactica, aş putea spune.

— Nu te amăgi, zise Tierce absent, uitându-se la datapad. Şi, pe viitor, te rog frumos să nu mai interacţionezi cu nimeni decât în prezenţa mea sau a lui Moff Disra. Acum taci şi lasă-mă să gândesc.

Disra privi faţa Gardianului şi o senzaţie neplăcută i se strecură în suflet. Tierce părea să facă tot mai mult lucrul ăsta în ultima vreme. Se uita în gol, ca într-un fel de transă, în timp ce se gândea. Presiunea şi încordarea începeau să-l ajungă? Sau fusese întotdeauna aşa, iar Disra nu observase?

Brusc, Tierce ridică capul.

— Amirale, ziceai că femeia aceea, D'ulin, a chemat-o pe una dintre conducătoarele Mistryl să discute cu noi?

— Da, spuse Flim. Ultima dată când am vorbit era pe drum.

— Pune-o pe D'ulin să ia legătura cu ea şi să-i spună să schimbe cursul,

Îi ordonă Tierce. Ne întâlnim cu ea la Yaga Minor.

— Yaga Minor? repetă Disra încruntându-se.

— Da, zise Tierce zâmbind subţire. Cred că vom putea să-i oferim conducătoarei Mistryl o demonstraţie

pe viu a geniului tactic al lui Thrawn. Şi să îl convingem pe căpitanul Parck că Thrawn s-a întors cu adevărat; şi să dăm o lovitură umilitoare unuia dintre cei mai deştepţi şi mai buni oameni ai Coruscantului.

— Stai o clipă, stai aşa, protestă Disra. M-ai pierdut.

— Cred că încearcă să ne spună că Bel Iblis va fi destul de nebun să lovească Yaga Minor, zise Flim, uitându-se cu o neîncredere evidentă la Tierce.

Gardianul îşi înclină uşor capul.

— Foarte bine, Amirale. Doar că nu e nebunie; este ultima lor şansă de a evita un război civil. Pe cine să trimită dacă nu pe Bel Iblis?

— Cred că Flim avea dreptate, spuse Disra. Vorbeşti de Documentul Caamas; dar deja au copia pe care le-am dat-o lui Solo şi Calrissian.

— Dar Bel Iblis nu ştie despre ea. Tierce bătu cu palma în datapad. Conform raportului, a dispărut la presupusa lui adunare de la Kothlis cu opt zile înainte ca trădătorul ăla de Carib Devist să-şi ducă informaţiile false la staţia Ubictoratului de la Parshoone, ceea ce a fost felul în care Solo a descoperit Bastionul. Presupunând că Bel Iblis a fost practic lipsit de un contact cu Coruscantul – şi aceasta e situaţia cea mai probabilă – nu ştie nimic despre călătoria pe Bastion a lui Solo.

— Şi dacă verifică înainte de a porni la atac şi i se spune să stea pe loc? replică Disra.

— Atunci o impresionăm pe Mistryl doar cu mărimea şi puterea unei baze Ubictorat imperiale, zise Tierce. Nu trebuie să ştie că ne aşteptăm la un atac înainte să se întâmple.

Se uită la Flim.

— E o metodă clasică de escrocherie, adăugă el. Dacă ţinta nu ştie ce trebuie să se întâmple, nu are cum să fie dezamăgită dacă nu se întâmplă.

— Are dreptate aici, aprobă Flim.

— În regulă, fie, spuse Disra. Şi dacă cei de pe Coruscant se răzgândesc şi îl trimit pe Bel Iblis să atace Bastionul, în schimb?

Tierce ridică din umeri.

— Cu ce motiv? Le-am dat Documentul Caamas...

— Modificat.

— Ceea ce ei nu ştiu şi nu au cum dovedi, îi aminti Tierce. Ideea e că dacă Bel Iblis îşi vâră nasul în sistem doar, ne vor oferi o armă de propagandă pe care o vor regreta ani întregi. Dă-mi nişte holograme ale unui atac neprovocat al Noii Republici împotriva Bastionului şi doar în prima lună fac o mie de sisteme să se despartă de Coruscant.

— În plus, excelenţă, spuse Flim dând degajat din mână, chiar dacă Bel Iblis chiar ar lovi Bastionul, noi trei am fi în siguranţă pe Yaga Minor. Asta dacă nu eşti atât de ataşat de lucrurile tale de aici, încât să nu suporţi să renunţi la ele.

— Eu nu făceam decât să observ, zise Disra îndârjit, că nu ar da bine pentru Thrawn să fie în altă parte când capitala imperială ar fi sub atac.

— Stai liniştit, spuse Tierce pe un ton de încheiere. Bel Iblis nu va lovi Bastionul; ci va lovi Yaga Minor. Şi, odată ce l-am înfrânt, vom vedea cum prestigiul Imperiului va creşte considerabil.

— S-ar putea să forţăm Republica să lanseze un atac total împotriva noastră, avertiză Disra.

Tierce clătină din cap.

— În cinci zile Coruscantul va avea un război civil pe cap, zise el. Şi cu mult înainte de a fi pregătiţi să-şi îndrepte atenţia în această direcţie, noi îi vom avea pe Parck şi pe Mâna lui Thrawn.

Ochii îi sclipiră.

— Şi, de această dată, nimic nu ne va mai opri. Absolut nimic.

***

Coridorul era lung, lipsit de viaţă şi cenuşiu, încadrat de uşi la fel de cenuşii. Uşi închise, fireşte – era o închisoare, până la urmă. Pereţii şi tavanul erau din metal, podeaua era formată dintr-un grilaj din metal care scotea două clinchete sparte la fiecare pas.

Cu siguranţă scoteau o mulţime de astfel de clinchete acum, se gândi Pellaeon, ascultând cum sunetul se răsfrângea din pereţi în timp ce mergea pe coridor către al doilea post de pază care era imediat după colţ în capătul opus. Parcă era o paradă, de fapt, sau o rafală de ploaie care bătea brusc pe un acoperiş metalic subţire. Iar cei din faţă auziseră agitaţia. Deja patru gărzi îşi iţiseră capetele acoperite cu căşti negre pe după colţ pentru a vedea ce era cu zarva asta. Două dintre ele încă se mai vedeau; ceilalţi dispăruseră, probabil pentru a raporta celui care deservea postul de pază. Celelalte două gărzi apăruseră din nou când Pellaeon ajunse la colţ, toate patru stând în poziţie de drepţi acum. Fără o vorbă sau o privire, Pellaeon trecu prin grup şi pe după colţ.

Încă patru gărzi stăteau în poziţie de drepţi în spatele biroului postului de pază, la trei metri în faţa unei uşi de celulă care părea a fi de siguranţă maximă. La birou, privind în sus la Pellaeon cu un amestec de nesiguranţă şi de aer morocănos pe faţă, şedea un tânăr maior. Deschise gura pentru a vorbi...

— Sunt amiralul Pellaeon, îl întrerupse Pellaeon. Comandantul Suprem al Flotei Imperiale. Deschide uşa.

Maiorului îi zvâcni obrazul.

— Îmi pare rău, domnule amiral, dar am ordin ca prizonierul să fie ţinut în izolare strictă.

Câteva secunde Pellaeon se uită fix la el, cu o privire ameninţătoare pe care o dezvoltase şi o rafinase în lungi decenii de comandă imperială.

— Sunt amiralul Pellaeon, zise el într-un final, lătrând fiecare cuvânt, glasul lui fiind corespondentul verbal al acelei priviri tăioase. Dorise să le dea gărzilor o şansă, dar nu avea nici timpul, nici dorinţa de a accepta orice prostie.

— Comandantul Suprem al Flotei Imperiale. Deschide uşa.

Maiorul înghiţi vizibil cu greu. Ochii îi fugiră la cei doisprezece soldaţi din trupele de şoc care se zăreau pe coridor în spatele amiralului, mintea zburându-i probabil la ceilalţi doisprezece de după colţ despre care gărzile trebuie să-i fi spus, apoi se uită iar, în silă, la Pellaeon.

— Ordinele mele vin direct de la Moff Disra în persoană, domnule, rosti el cu dificultate.

Lângă Pellaeon, comandantul soldaţilor din trupele de şoc se mişcă.

— Moff Disra e un civil, îi aminti Pellaeon maiorului, dându-i o ultimă şansă. Iar eu anulez acele ordine.

Maiorul inspiră cu grijă.

— Da, să trăiţi, spuse el, capitulând în cele din urmă.

Se întoarse pe jumătate şi făcu un semn cu capul spre una dintre gărzi.

Aceasta, care, de asemenea, privise soldaţii din trupele de şoc şi evident făcuse deja socoteala, nu ezită nicio clipă. Păşind iute către uşa celulei din spatele său, o descuie şi se dădu sprinten în lături.

— Aşteaptă aici, îi spuse Pellaeon comandantului soldaţilor din trupele de şoc, trecând pe după birou şi intrând în celulă, simţind cum pulsul îi bătea în gât. Dacă Disra reuşise cumva să treacă de blocarea transmisiunilor şi să trimită vorbă aici ca toţi martorii să fie eliminaţi...

Aşezat la o măsuţă, jucând sabacc de unul singur, colonelul Vermel îşi ridică privirea, căscând ochii de uimire.

— Domnule amiral! zise el, în mod clar nevenindu-i să creadă. Eu...

Brusc se ridică în picioare.

— Colonel Meizh Vermel, domnule amiral, spuse el iute. Cer permisiunea de a mă întoarce la datorie, domnule.

— Permisiunea se acordă, domnule colonel, zise Pellaeon, fără să se obosească să-şi mai ascundă uşurarea. Şi aş dori să spun cât de încântat sunt că vă găsesc arătând atât de bine.

— Mulţumesc, domnule amiral, zise Vermel, oftând şi el uşurat în timp ce păşea pe lângă masă. Sper că nu aţi venit singur.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Pellaeon întunecat, făcându-i semn lui Vermel spre uşă. Nu pot spune că am cucerit staţia Rimcee; dar oamenii mei sunt gata să o facă dacă vreunul dintre cei ai lui Disra se arată deranjat de plecarea noastră.

— Da, domnule, zise Vermel aruncându-i o privire ciudată. Cu toate acestea, îmi permiteţi să propun să ne grăbim?

— Exact aşa mă gândeam şi eu, aprobă Pellaeon încruntându-se. Fusese ceva în privirea aceea…

Trecură de maior şi de staţia de pază fără comentarii şi se depărtară pe după colţ. Soldaţii din trupele de şoc, după cum le ordonase Pellaeon mai devreme, intrară în formaţie de escortă completă, câte doisprezece în faţă şi în spate.

— Nu păreai foarte încrezător când am pomenit de oamenii lui Disra adineaori, comentă Pellaeon în timp ce mergeau pe coridorul lung.

— S-ar putea ca dumneavoastră să nu sfidaţi autoritatea lui Disra, domnule amiral, spuse Vermel, apropiindu-se de Pellaeon ca şi cum i-ar fi fost teamă să fie auzit.

— Când căpitanul Dorja m-a adus la bord după ce mi-a interceptat nava la Morishim, a zis că a primit ordine să facă acest lucru de la Marele Amiral Thrawn în persoană.

Pellaeon simţi un nod în gât.

— Thrawn.

— Da, domnule, spuse Vermel. Am tot sperat că e un truc de-al lui Disra – îmi aduc aminte că aţi zis cât de mult este împotriva acestor convorbiri de pace. Dar Dorja părea atât de sigur.

— Da, murmură Pellaeon. Am auzit şi eu unele dintre aceste zvonuri. Se spune că a fost văzut de diferite persoane şi în Noua Republică.

Vermel rămase tăcut o clipă.

— Dar dumneavoastră nu l-aţi văzut?

— Nu. Pellaeon îşi făcu curaj. Dar cred că ar fi timpul să o fac, zise el. Dacă într-adevăr s-a întors.

— Aţi putea avea probleme cu el pentru că m-aţi eliberat, observă Vermel cu neplăcere, uitându-se peste umăr. Poate că ar fi mai bine să mă întorc.

— Nu, zise Pellaeon hotărât. Thrawn nu-i pedepsea niciodată pe ofiţeri pentru că făceau ceva ce credeau cu sinceritate că era corect. Mai ales dacă el nu le dăduse ordinele sau informaţiile necesare pentru a înţelege altceva.

Ajunseră la capătul coridorului şi intrară în staţia de legătură principală a gărzilor. Pellaeon îi lăsase pe paznici şi pe ofiţeri uitându-se urât sub ochii atenţi ai încă unui contingent de soldaţi din trupele de şoc ale Himerei.

— Nu, mergem înapoi pe Bastion şi vedem ce are de spus Moff Disra despre toate astea, continuă el în timp ce treceau prin staţie şi se îndreptau spre terminalul de aterizare care găzduia navetele lor. Dacă zvonurile sunt false, atunci nu ar trebui să avem nicio problemă cu Moff Disra. Colonelul Dreyf şi cu mine am obţinut un sett de datacarduri – chiar cu codul de criptare al lui Disra în persoană – care conţine întreaga lui operaţiune: nume, locuri şi afaceri, inclusiv toate legăturile lui cu piraţii Cavrilhu şi cu diferiţi finanţatori dubioşi de ambele părţi ale graniţei.

Faţa îi deveni de piatră.

— Şi cuprinzând detaliile eforturilor sale de a stârni un război civil în Noua Republică. Doar asta, şi ar trebui să fie foarte valoroasă în orice negocieri viitoare cu Coruscantul. Cu siguranţă, Disra va fi închis multă vreme.

— Da, domnule, murmură Vermel. Şi dacă zvonurile sunt adevărate?

Pellaeon înghiţi un nod din gât.

— Dacă zvonurile sunt adevărate, vedem atunci ce o să facem.

Vermel dădu din cap.

— Da, domnule.

— Între timp, continuă Pellaeon plăcut, ultimul tău raport a întârziat foarte mult. Aş vrea să aud exact ce s-a întâmplat la Morishim.

31

Pregătirile duraseră şase ore: şase ore de muncă nebunească pentru a pregăti de luptă toate navele bune de zbor de pe Exocron. A luat o altă oră pentru a le duce pe toate în spaţiu şi încă una pentru a le aranja în ceva ce semăna cu o zonă de bătălie. Şi, după acestea, perioada lor de graţie estimată a fi de opt ore expiră.

Iar acum, când întreaga bandă de piraţi a lui Rei'Kas era pe drum, cea mai demnă de plâns flotă de apărare din câte văzuse Shada vreodată stătea tremurând de aşteptare, gata să îşi apere lumea sau să moară încercând.

Cel mai probabil, să moară încercând.

— Raport de la sol, domnule amiral David, zise Chin de la consola de comunicaţii de pe puntea Sălbaticului Karrde, uitându-se la navigator. Amiralul suprem Darr spune că suntem toţi pe poziţii bune. De asemenea, spune că navele aero-flotei sunt pregătite dacă piraţii trec de noi.

Înălţându-se deasupra lui Dankin, cu mâinile împreunate strâns la spate, amiralul Trey David dădu din cap.

— Foarte bine, zise el, tonul lui oficial trădând în mod clar o mare agitaţie care avea loc în interiorul său. Semnalează restului flotei să fie pregătită. Ar putea ajunge aici în orice clipă.

— Oh, vai, spuse 3PO nefericit de lângă Shada, care stătea la consola de observare. Aşa de mult urăsc lupta în spaţiu.

— Nu pot să te contrazic, aprobă Shada, uitându-se la panoul de stare. La început se întrebase – se întrebase cu o mare doză de suspiciune, chiar – de ce ar fi cerut amiralul David să conducă lupta de pe Sălbaticul Karrde în loc să o facă de pe una dintre navele de luptă ale Exocronului. Dar apoi evaluarea pe care o făcuse acelor nave şi posibilităţilor lor îi oferise, din păcate, răspunsul.

Cu opt ore înainte, îi sugerase în batjocură lui Entoo Nee că flota Exocronului ar fi putut găsi ceva mai greu de învins decât un contrabandist mai puternic decât ea. În viaţa ei niciun comentariu negândit nu subliniase mai bine adevărul.

Simţi o pală de aer.

— Acum e un joc al răbdării, zise Karrde îngenunchind lângă scaunul ei. Ce crezi?

— N-avem nicio şansă, îi spuse Shada direct. Doar dacă Rei' Kas nu se deranjează să trimită ceva mai mare decât acei Corsari cu care ne-a atacat la Dayark.

Crezuse că vorbise destul de încet pentru a o auzi doar Karrde. Se părea că David auzea foarte bine.

— Nu, va aduce tot ce are, o asigură amiralul. Întreaga lui armada, cu el însuşi în frunte. De mult timp vrea să pună mâna pe bogăţia Exo- cronului.

Zâmbii subţire.

— În plus, am înţeles de la Entoo Nee că i-aţi cam umflat un ochi pe Dayark. Doar pentru răzbunare, şi tot o să vină.

Shada simţi suspinul tăcut al lui Karrde ca o adiere de aer cald pe obraz.

— Ceea ce în ultimă instanţă poate fi singura noastră şansă adevărată, zise ea. Dacă ne putem preface că fugim, s-ar putea să atragem destule nave departe, pentru ca forţele noastre să se ocupe de restul.

— Poate, aprobă David. Nu că asta ne-ar face nouă prea mult bine, fireşte.

— E vina mea că e aici, îi aminti Karrde. Nu e prea târziu să vă transferaţi pe altă navă...

De la consola de senzori, H'sishi mârâi brusc.

— Vin!, anunţă ea.

Trei corvette sienare de clasă Prădător, patru crucişătoare de atac de clasă Discril, patru cargoboturi uşoare Etti modificate pentru luptă CSA şi optsprezece nave de luptă de clasă Corsar.

— Confirm, zise Shada, cercetând ecranele de observare, simţind un gol în stomac. Sălbaticul Karrde ar fi putut doborî oricare dintre acele nave sau ar fi putut face probleme oricăror două. Dar toate deodată...

— Pregătiţi turbo-laserele, zise Karrde ridicându-se în picioare lângă ea.

— Turbo-laserele pregătite, confirmă Shada, transmiţând informaţiile pentru ţinte către cele trei console de arme. Doar pentru că nu aveau nicio şansă nu însemna că nu trebuia să-şi dea toată silinţa.

— Corsarii par să formeze un scut în jurul navelor mai mari.

— Căpitane? strigă Chin de la consola de comunicaţii. Primim o transmisiune de la unul dintre Prădători. Vrei să-i răspund?

Shada îl simţi pe Karrde încordându-se.

— Da, dă-i drumul, zise el.

Chin deschise comunicatorul...

— Salut, Karrde, bubui din difuzorul de pe punte o voce cunoscută, plină de satisfacţie. Ţi-am spus că o să mă vezi din nou înainte să mori, nu?

— Da, Xern, aşa e, aprobă Karrde fără ca glasul să trădeze ceva din încordarea pe care Shada ştia că o simţea. Sunt surprins că mai eşti în viaţă după acel fiasco de pe Dayark. Cred că Rei'Kas s-a înmuiat la bătrâneţe.

Din fundal se auzi un şuvoi de jigniri în rodiană.

— Rei'Kas spune că pentru asta s-ar putea să te păstreze pentru la sfârşit, zise Xern. Îţi place, ha?

Din partea opusă a punţii, David îşi drese glasul.

— Rei'Kas, sunt amiralul Trey David de la Flota Aero-Spaţială Reunită a Exocronului, spuse el.

— Oh, un amiral, ha? zise Xern batjocoritor. Adică adunătura asta de fiare vechi merită un amiral plin?

— Ai violat spaţiul Exocronului, spuse David cu calm, ignorând insulta. Aceasta este ultima ta şansă de a te retrage în pace.

Xern hohoti.

— Oh, e tare. E foarte tare. E clar că pe voi trebuie să vă lăsăm la urmă. Apoi putem să vă scoatem maţele la toţi şi să vă lăsăm la prădători.

Se auzi o altă izbucnire în rodiană.

— Hei, trebuie să plecăm, Karrde – e timpul să facem bucăţi fiarele vechi. Ne vedem mai târziu, amirale.

Comunicatorul se opri.

— Dar chiar sunt bine aprovizionaţi în materie de încredere, nu? murmură Shada.

— Da, zise Karrde. Mâna i se frecă de umăr, ezită, apoi se întoarse aproape fără să vrea şi se aşeză acolo.

— Îmi pare rău, Shada, spuse el atât de tare, încât să o audă doar ea. N-ar fi trebuit să te bag în asta.

— Nu-i nimic, zise Shada. Deci asta era: sfârşitul lungii călătorii. La Turnul Orowood, înfruntându-i pe noghri şi pistoalele lor, fusese pregătită să moară. Aproape îşi dorise să exagereze şi să o ucidă, de fapt. Soluţia cea mai uşoară, se gândise ea atunci.

Acum, înfruntându-i pe piraţii care se apropiau, îşi dădea seama că nu existau soluţii uşoare. Nu exista niciun mod de a muri care să nu implice abandonarea unei responsabilităţi sau a lăsa neterminat un lucru necesar...

Se uită la Karrde, care privea pe videcran cu faţa împietrită. Sau, într-adevăr, a lăsa prieteni în urmă.

Se întrebă în treacăt când începuse să se gândească la Karrde ca la un prieten.

Nu ştia. Dar nu conta. Ceea ce conta era să facă tot ce putea pentru a rezolva problema pe care o creaseră aici. Îndreptându-şi iar atenţia spre ecrane, începu să marcheze ţinte primare şi secundare. Navele conducătoare erau aproape în raza de acţiune...

— Semnal către toate navele, anunţă amiralul David. Retragerea. Repet: retragerea.

Shada se încruntă la el.

— Ce?

— Am spus retragerea, repetă David, răspunzându-i cu o privire aproape uimită. Ce n-ai înţeles?

Shada începu să spună ceva usturător; dar se abţinu când Karrde o strânse de umăr în semn de avertisment.

— Se gândea că Sălbaticul Karrde nu este la fel de uşor de manevrat în apropierea unui câmp gravitaţional pe cât este în spaţiul liber, îi zise el lui David. Nici majoritatea navelor din flota dumneavoastră.

— Am înţeles, spuse David. Ordinul rămâne. Retragerea.

— Şefule? întrebă Dankin.

Shada se uită iar în sus. Karrde îl privea pe David, măsurându-l din ochi.

— Transmite ordinul, Chin, zise el pe un ton dintr-odată gânditor. Dankin, dă-i drumul şi retrage-te, dar păstrează formaţia cu celelalte nave. Shada, spune-le trăgătorilor să înceapă foc de acoperire.

— Bine. Shada porni comunicatorul intern, cercetând ecranele în timp ce încerca să îşi dea seama ce se întâmpla. De obicei, motivul tactic pentru retragerea spre suprafaţa planetei era de a ademeni un inamic în raza de acţiune a armelor de la sol sau a unei

ambuscade lansate de la suprafaţă. Dar toate navele pe care le avea Exocronul erau deja aici, iar senzorii lui H'sishi ar fi detectat cu siguranţă orice armament de la sol destul de puternic pentru a bate atât de departe.

Flota începea să se mutte acum, retrăgându-se către Exocron, după cum sunau ordinele. Unele dintre navele civile înarmate deja trăgeau inutil în Corsarii care se îndreptau tăcuţi spre ei, risipindu-şi energia pe nişte ţinte pe care nu le puteau atinge. Shada se uită la David, dar el ori nu observase, ori nu-i păsa de ce făceau. Oare pentru el civilii nu erau decât nişte pioni de sacrificiu?

— Continuaţi să vă retrageţi, spuse el în schimb. Toate navele.

Corsarii erau aproape în raza de acţiune, navele de luptă mai mari formând acum o linie de atac dreaptă în spatele lor. Nu era de mirare; având în vedere oponenţii, nu era nevoie să încerce nimic complicat. O trecere directă prin navele strânse în faţa lor, apoi probabil o buclă laterală joasă peste principalele centre urbane ale Exocronului, doborând în drum şi jalnica flotă aeriană a amiralului; Dar...

— Continuaţi retragerea, zise David iar. Ecranul tactic, vă rog.

H'sishi şuieră o confirmare şi ecranul tactic apăru. Apărătorii intraseră bine în câmpul gravitaţional al Exocronului acum, mult prea departe pentru ca vreunul dintre ei să se răzgândească şi să încerce să scape în hiperspaţiu. Asta încerca David? se întrebă Shada. Să îi aducă în punctul în care nu ar fi avut de ales decât să lupte până la moarte?

Chiar când îi veni această idee tulburătoare, ultimul dintre piraţi trecu şi el de graniţa invizibilă. Cu toţii erau acum obligaţi să lupte. Nici atacatorii, nici apărătorii nu vor părăsi Exocronul până când una dintre tabere nu va fi nimicită.

— Uite-i că vin, murmură David.

Shada se uită la el, o replică amară stându-i pe limbă.

— Fireşte că vin...

Şi, brusc, H'sishi mârâi neîncrezătoare.

Shada îşi îndreptă iute atenţia spre videcran. Piraţii erau încă acolo, încă se apropiau.

Dar nu la ei se referise David. În spatele liniilor piraţilor, apăruse altceva.

Era o navă spaţială, desigur. Dar era una cum Shada nu mai văzuse în viaţa ei. Aproape ovoidală, cu încă jumătate mai mare decât un Prădător, avea acoperită carena cu plăci groase care îi dădeau aspectul unui fel de creaturi marine blindate. Braţe conice, poate guri de evacuare sau platforme de propulsie, ieşeau în afară din carenă fără vreo simetrie sau vreun model pe care Shada să le zărească. O imagine mărită apăru pe unul dintre ecrane, arătând o serie complicată de simboluri şi de glife extraterestre care acopereau carena. De aproape, aceasta semăna tulburător cu ceva viu...

Cineva de pe punte înjură, foarte încet. Shada se uită iar la videcran, tocmai la timp pentru a vedea încă trei astfel de nave ivindu-se. Nu făceau saltul, cu acea pâlpâire caracteristică de pseudo-mişcare a unui salt din hiperspaţiu normal, ci, pur şi simplu, apăreau.

Şi atunci, aproape nepăsătoare, prima navă extraterestră merse în spatele unuia dintre Prădătorii lui Rei'Kas; şi, cu o panglică de energie verde-albăstrie filigranată, strălucitoare, o tăie în două.

H'sishi mârâi.

— Ce-s astea? întrebă ea.

— Li se spune călugării aing-tii, zise David cu un amestec ciudat de satisfacţie şi de veneraţie în glas. Fiinţe extraterestre care-şi petrec cea mai mare parte a vieţii lângă Fisura Kathol. Nu ştim prea multe despre ei.

— Dar vin în ajutorul vostru, observă Karrde. Şi mai important, ştiai că trebuie să vină.

— Urăsc stăpânii de sclavi, spuse David. Rei'Kas e stăpân de sclavi. E foarte simplu.

Un al doilea Prădător explodă în flăcări şi aer fierbinte când o altă navă aing-tii trase unul dintre acei boboci ciudaţi de energie prin laterala lui. În faţa navelor distruse, linia de atac încrezătoare se rupse când atacatorii rămaşi se întoarseră cu faţa la această nouă ameninţare care apăruse atât de neaşteptat în spatele lor. Dar era degeaba. Navele aing-tii se fereau cu uşurinţă de focul nebun de turbo-laser în timp ce treceau sistematic prin rândurile atacatorilor, tăind navele mai mari şi zdrobindu-le pe cele mai mici de carenele lor.

— Mă tem că nu este aşa de simplu, amirale, îi zise Karrde lui David. Din câte spunea Bombaasa, Rei'Kas s-a stabilit în această zonă cam de un an. De ce aing-tii, au aşteptat atât de mult pentru a-i ataca?

— Cum ziceam, preferă să stea lângă Fisură, spuse David. Este nevoie de ceva special pentru a-i face să vină chiar şi până la Exocron.

— Cu alte cuvinte, zise Karrde încet, aveai nevoie de cineva care să-l atragă pe Rei'Kas în teritoriul lor. Şi acel cineva am fost noi.

David nu mişcă, dar Shada vedea o nouă încordare subtilă în expresia şi în poziţia lui. Poate că se întreba ce ar fi păţit dacă toţi contrabandiştii duri de pe punte s-ar fi hotărât să fie jigniţi pentru că fuseseră folosiţi drept momeală.

— Noi am folosit acţiunile tale, căpitane Karrde, spuse el. Decizia ta de a veni pe Exocron, lipsa de iscusinţă în a-i împiedica pe oamenii lui Rei'Kas să vă ia urma. Nu pe tine te-am folosit.

Ochii îi fugiră spre punte.

— Pe niciunul dintre voi.

Pentru o vreme, puntea rămase cufundată în tăcere. Shada se uită iar pe videcran şi văzu că distrugerea piraţilor era aproape terminată. Se mai vedeau doar trei aing-tii şi, în timp ce privea, încă unul dispăru, plecând la fel de misterios pe cât venise. Ultimele două nave extraterestre rămaseră doar cât să-şi termine treaba înainte de a dispărea şi ele în beznă.

— Spui noi, zise Karrde. Asta înseamnă doar tu şi restul armatei de pe Exocron?

— Asta este o întrebare ciudată, spuse David pieziş. Cine ar mai putea fi implicat?

— Într-adevăr, cine? murmură Karrde. Chin, deschide o frecvenţă de transmisiuni cu suprafaţa. 3PO, vreau să-mi traduci un mesaj în tarmidiana veche.

Shada se uită la el. Faţa lui Karrde era ca de piatră, iar expresia îi era de necitit.

— Tarmidiana veche? întrebă ea încruntându-se. Limba lui Car'das?

El dădu din cap.

— Uite mesajul, 3PO: „Sunt Karrde. Cer permisiunea de a veni şi de a te vedea din nou."

— Desigur, căpitane Karrde, zise 3PO, mişcându-se nesigur spre consola de comunicaţii. Chin dădu din cap şi droidul se aplecă peste umărul său.

— Merirao Karrde tuliak, spuse el. Muparril'an se'tujfriad moa sug po'porai?

Se uită la Karrde.

— Înţelegeţi, desigur, că s-ar putea să treacă ceva timp până vom primi un mesaj...

— Se 'po brus tai, bubui o voce prin difuzor, facându-l pe droid să tresară.

O voce vibrantă, puternică, fără urmă de slăbiciune sau de boală.

Shada se uită iar la Karrde, observând că expresia lui de piatră devenise şi mai dură.

— Traducerea? ceru el.

3PO păru să îşi facă curaj.

— A spus, domnule... vino.

Entoo Nee îi aştepta când Sălbaticul Karrde se aşeză iar în Cercul 15 al terenului de aterizare din oraşul Rintatta. Maniera lui degajată, sporovăiala lui voioasă şi călătoria în speederul de teren împreună cu Shada şi 3PO către casa de un albastru pal de lângă munte au fost ca o repetiţie fantomatică a ultimului drum al lui Karrde prin zonă din urmă cu câteva ore.

Dar exista o mare diferenţă. Atunci, emoţiile care îi provocaseră starea fuseseră frica, groaza şi contemplarea morbidă a morţii care se apropia de el. Acum...

Acum, nu mai era sigur în ce stare era. Uimire şi nesiguranţă, poate, atinse de o urmă de indignare pentru că fusese mânuit ca o marionetă.

Şi, peste toate acestea, un nou văl de groază. Car'das, nu putea să nu-şi amintească, vorbise întotdeauna cu drag despre animalele de pradă care se joacă cu prada înainte de a o omorî. Casa albastră era neschimbată, la fel de veche, de dărăpănată şi de prăfuită ca mai înainte. Dar când Entoo Nee îi conduse spre uşa dormitorului, Karrde observă că mirosul de bătrâneţe şi de boală dispăruse.

Şi, de data aceasta, uşa se deschise singură când se apropiară. Făcându-şi curaj, abia dându-şi seama că Shada îşi băgase cu iscusinţă un umăr în faţa lui, Karrde intră împreună cu ea.

Rafturile încastrate, cu toate nimicurile lor şi materialele medicale exotice, dispăruseră. Patul şi mormanul de perne dispăruseră şi ele.

Şi, în locul în care fusese patul, la fel de bătrân, dar acum la fel de plin de viaţă pe cât fusese de slăbit, stătea Jorj Car'das.

— Salut, Karrde, zise el, iar larga reţea de riduri de pe faţă se mişcă atunci când zâmbii. Mă bucur să te văd din nou.

— Nu că ar fi trecut prea mult, spuse Karrde încordat. Te felicit pentru felul uimitor în care ţi-ai revenit.

Zâmbetul nici nu se clinti.

— Eşti furios pe mine, desigur, zise Car'das cu calm. Înţeleg asta. Dar totul se va lămuri în curând. Între timp...

Se întoarse pe jumătate şi făcu un semn spre peretele din spate; şi, dintr-odată, peretele nu mai era acolo. În locul lui era un tunel lung, dotat cu patru şine electrice care se pierdeau în depărtare. Chiar în spatele locului în care se aflase peretele, aştepta un vehicul electric închis.

— Hai să te duc la casa mea adevărată, continuă Car'das. E mult mai confortabil decât aici.

Făcu un semn cu mâna către maşină, iar o uşă laterală se deschise primitor.

— Te rog, după tine.

Karrde se uită la uşa deschisă; simţind o strânsoare ciudată în inimă. Animale de pradă care se joacă cu prada lor...

— De ce nu mergem doar noi doi? propuse el în schimb. Shada şi 3PO se pot întoarce la Sălbaticul Karrde...

— Nu, îl întrerupse Shada cu fermitate. Dacă vrei să-i arăţi cuiva casa, Car'das, mă iei pe mine. Apoi, dacă; dacă – hotărăsc că este sigură, mă gândesc dacă îl las pe Karrde să vină.

— Zău, spuse Car'das, privind-o cu un amuzament atât de evident, încât Karrde se trezi speriindu-se. Să fii amuzat de cineva ca Shada nu era un lucru prea sănătos.

— Ce loialitate nervoasă le inspiri oamenilor tăi, Karrde.

— Nu face parte dintre oamenii mei, îi zise Karrde iute. I s-a cerut de către înaltul consilier al Noii Republici, Leia Organa Solo să mă însoţească. Nu are absolut nicio legătură cu mine şi nici cu ce am făcut în trecut...

— Te rog, îl întrerupse Car'das, ridicând o mână. Recunosc că asta este foarte distractiv de urmărit. Dar, cu toată seriozitatea, amândoi vă faceţi griji degeaba.

Îl privi pe Karrde drept în ochi.

— Nu mai sunt omul pe care îl ştiai tu, Talon, spuse el încet. Te rog, dă-mi şansa să o dovedesc.

Karrde îşi desprinse ochii din acea privire fixă. Animale de pradă care se joacă cu prada lor...

Dar dacă şi Car'das îi voia cu adevărat morţi, nu mai conta dacă intrau sau nu în joc.

— În regulă, zise el. Haide, Shada.

— Scuzaţi-mă, domnule? rosti ezitant 3PO. Presupun că nu veţi avea nevoie de mine?

— Nu, nu, te rog, spuse Car'das îndemnându-l pe droid să înainteze. Mi-ar face mare plăcere să stau la taclale cu tine mai târziu... a trecut atât de mult timp de când am întâlnit pe cineva cu care să vorbesc în tarmidiana veche. Zâmbii către Entoo Nee. Entoo Nee încearcă, dar nu e acelaşi lucru.

— Nu chiar, nu, recunoscu Entoo Nee cu regret.

— Aşa că te rog să ne însoţeşti, adăugă Car'das către 3PO. Apropo, nu cumva se întâmplă să cunoşti şi dialectul cincher?

3PO păru să se lumineze.

— Desigur, domnule, zise el, mândria părând să depăşească temporar nervozitatea. Vorbesc fluent peste şase milioane...

— Excelent, spuse Car'das. Să mergem, atunci.

Un minut mai târziu, erau cu toţii în vehiculul electric, înaintând lin prin tunel.

— De obicei, acum sunt cam retras, comentă Car'das, dar uneori tot trebuie să mă ocup cu problemele oficiale ale Exocronului. Folosesc casa albastră pentru astfel de întâlniri. Este convenabil şi îi împiedică să fie intimidaţi de locuinţa mea adevărată.

— Ştiu cine eşti? întrebă Shada, pe un ton aproape de interogatoriu. Adică, cine eşti cu adevărat?

Car'das ridică din umeri.

— Au câteva fărâme din trecutul meu, zise el, Dar, după cum vei vedea în curând, această poveste este irelevantă acum.

— Ei înainte de a ajunge la poveşti, să încercăm ceva evenimente actuale, spuse Shada. Începând cu aceşti călugări aing-tii ai voştri. David poate să mintă cât vrea despre chestia că sunt împotriva stăpânilor de sclavi, dar ştim cu toţii că e mai mult de atât. Tu i-ai chemat, nu?

— Aing-tiii şi cu mine am făcut nişte afaceri în trecut, aprobă Car'das sobru, cu o expresie gânditoare pe faţa ridată. Brusc zâmbii. Dar asta e altă poveste, nu? Toate la timpul lor.

— Bine, spuse Shada. Să încercăm altceva. David zice că nu ne-ai folosit ca să-l ademeneşti pe Rei'Kas până aici. Eu aş zice că ai făcut-o.

Car'das se uită la Karrde.

— Îmi place de ea, Talon, declară el. Are un spirit minunat. Îşi întoarse privirea spre Shada. Bănuiesc că nu te interesează o nouă slujbă, nu?

— Am pierdut doisprezece ani cu o bandă de contrabandişti, Car'das, mârâi Shada. Nu mă interesează să mă alătur alteia.

— Ah, spuse el dând din cap. Iartă-mă. Am ajuns.

Tunelul se termina într-o cămăruţă bine luminată. Car'das deschise uşa şi sări jos când vehiculul se opri lin.

— Veniţi, veniţi, îi îndemnă el. Talon, o să-ţi placă locul ăsta, aşa să ştii. Sunteţi gata? Să mergem.

Aproape ţopăind de o nerăbdare copilărească, îi conduse spre o uşă cu o arcadă deasupra. Făcu un semn când se apropie şi, aşa cum făcuse şi peretele din casa albastră, uşa dispăru pur şi simplu.

Şi, întinzându-se dincolo de uşă, era o lume de vis.

Karrde păşii înăuntru, prima lui impresie fiind că intraseră într-o grădină în aer liber îngrijită cu meticulozitate. Drept în faţa lor era o zonă largă plină de flori, plante mici şi tufişuri, toate aranjate artistic şi cu atenţie, întinzându-se cam pe o sută de metri înainte. O cărare şerpuită mergea prin grădină, cu bănci de piatră aşezate în diferite puncte ale ei. La margini, grădina lăsa loc unei păduri de copaci înalţi, de zeci de specii, cu frunze ale căror culori mergeau de la albastru-închis până la roşu-strălucitor. De undeva din interiorul pădurii se auzea clipocitul apei care curgea într-un pârâu cu albie pietruită, dar de unde erau ei nu se vedea. Doar când se uită la vârfurile celor mai înalţi copaci zări cupola de un albastru ca al cerului de deasupra lor. O cupolă care se prelungea în nişte pereţi ascunşi în spatele şirurilor de copaci...

— Da, totul e înăuntru, confirmă Car'das. Chiar foarte înăuntru – suntem sub unul dintre munţii de la est de Rintatta. Minunat, nu?

— O îngrijeşti singur? întrebă Karrde.

— În cea mai mare parte, zise Car'das începând să meargă spre potecă. Dar mai sunt şi alţi câţiva. Pe aici.

Îi conduse prin grădină până în partea opusă, la o uşă ascunsă între doi copaci cu trunchiuri roşii.

— Cred că ai avut ceva de furcă să faci toate astea, comentă Shada când uşa dispăru iar la un semn al lui Car'das. Te-au ajutat prietenii tăi aing-tii?

— Da, într-un mod indirect, spuse Car'das. Aceasta este camera mea de primire. La fel de minunată ca şi grădina, în felul ei.

— Da, aprobă Karrde uitându-se înjur. Camera de primire era aranjată într-un stil nobil alderaanian mai mult sau mai puţin clasic, îmbrăcată în lemn negru şi plante întreţesute, dând acelaşi sentiment de întindere ca şi grădina de afară.

— Ce ai vrut să zici cu ajutor indirect?

— De fapt, e cam ironic, zise Car'das traversând camera spre o altă uşă din dreapta lor. Când am ajuns pe Exocron, am început să-mi construiesc locuinţa sub aceşti munţi doar din motive de apărare. Acum, când apărarea nu mai este o problemă, găsesc că îmi place acest loc pentru solitudinea lui.

Karrde îi aruncă Shadei o privire. Apărarea nu mai era o problemă.

— Rei'Kas a fost o ameninţare aşa de mare?

Car'das se încruntă.

— Rei'Kas? Oh, nu, Talon, ai înţeles greşit. Rei'Kas a fost o ameninţare, desigur, însă doar pentru restul Exocronului. Am ajutat la eliminarea lui doar pentru a-mi proteja vecinii, însă eu nu am fost deloc în pericol. Vino, o să vrei să vezi asta neapărat.

Făcu un semn spre uşă pentru a o face să dispară şi îi îndemnă înainte. Karrde intră...

Şi se opri uimit. Stătea pe marginea unei camere circulare care părea să fie chiar mai mare decât grădina din care veniseră. Podeaua cobora spre centru, ca într-un amfiteatru, iar acolo era ceva ce semăna cu o consolă de lucru sau cu un calculator. Aşezate în cercuri concentrice

în jurul biroului, despărţite doar de pasarele înguste, erau şiruri întregi de rafturi înalte de doi metri.

Şi, umplând toate aceste rafturi, erau datacarduri. Mii şi mii de datacarduri.

— Cunoaşterea, Talon, spuse Car'das încet de lângă el. Informaţia. Pasiunea mea, arma mea, apărarea şi confortul meu. Clătină din cap. Uimitor, nu, care credem uneori că sunt cele mai importante lucruri din viaţă.

— Da, murmură Karrde. Arhiva lui Car'das... şi Documentul Caamas.

— Deci Entoo Nee ne-a minţit, rosti Shada, iritarea din vocea ei trezindu-l pe Karrde din uimire. A zis că nu ştie ce s-a întâmplat cu arhiva ta.

— Entoo Nee, strigă Car'das. I-ai minţit?

— Deloc, Jorj, protestă Entoo Nee din depărtare, din spatele lor. Karrde se întoarse şi îl văzu pe omuleţ încă în partea opusă a camerei de primire, pregătind nişte băuturi. Nu am spus decât că ce-ai făcut cu ea s-a întâmplat cu mult înainte de a intra eu în serviciul tău.

— Ceea ce este perfect adevărat, aprobă Car'das, făcându-le semn să se întoarcă. Dar luaţi loc. Ştiu că aveţi multe întrebări.

— Să încep cu cea mai importantă, zise Karrde fără să se mişte. Motivul pentru care am venit este să căutăm un document istoric de importanţă vitală. Este vorba...

— Da, ştiu, spuse Car'das oftând. Documentul Caamas.

— Ştii de asta?

— Nu sunt bătrânul slab şi imobilizat la pat pe care l-aţi cunoscut în urmă cu câteva ore, îi aminti Car'das cu blândeţe. Mai am câteva surse de informaţii şi încerc să păstrez legătura cu tot ce se întâmplă acasă.

Clătină din cap. Din păcate, nu vă pot ajuta. De îndată ce a izbucnit problema cu Caamas, am verificat

toate documentele să văd dacă am o copie. Dar mă tem că nu am.

Karrde simţi un fior în inimă.

— Eşti absolut sigur?

Car'das dădu din cap.

— Da. Îmi pare rău.

Karrde dădu şi el din cap. După toată munca şi tot pericolul de a ajunge aici, iată. Capătul drumului; şi, la final, o mână goală.

Shada nu era pregătită să renunţe atât de uşor.

— Şi ce dacă ai fi găsit o copie? întrebă ea. Poţi să vorbeşti cât vrei despre a păstra legătura, dar adevărul este că în ultimii douăzeci de ani tu ai stat liniştit aici şi i-ai lăsat pe alţii să facă treaba.

Car'das ridică din sprâncene.

— Bănuitoare şi neiertătoare, comentă el. E cam trist. Chiar nu există nimeni sau nimic în care să ai încredere?

— Sunt gardă de corp profesionistă, replică Shada. Încrederea nu e treaba mea. Şi nu încerca să schimbi subiectul. Te-ai ţinut deoparte şi de Rebeliune, şi de prima încercare a lui Thrawn de a obţine puterea. De ce?

Ceva de neînţeles trecu pe faţa lui Car'das.

— Thrawn, murmură el, mişcându-şi încet ochii pentru a-şi privi arhiva. O persoană foarte interesantă, într-adevăr. Am cea mai mare parte a istoriei lui cu Imperiul înregistrată aici – am scos-o de curând să o citesc, în povestea asta e ceva mai mult decât se vede – sunt convins de asta. Mult mai mult.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Shada.

Car'das îşi ridică sprâncenele.

— Nu mi-am dat seama că mi-ai pus una, spuse el. Nu am auzit decât acuzaţii cum că i-aş fi lăsat pe alţii să facă toată treaba. Dar dacă asta trebuia să fie o întrebare... Zâmbii. Cred că e adevărat, într-un fel. I-am

lăsat pe ceilalţi să-şi facă treaba în timp ce eu mi-am făcut-o pe a mea. Dar haide – o să se răcească ruse'teul pregătit de Entoo Nee.

Îi conduse prin camera de primire în cercul aflat mai jos decât podeaua. Entoo Nee îi aştepta răbdător acolo, cu tava lui acum plină aşezată pe o masă în formă de coloană.

— Ce i-ai spus doamnei despre mine, Talon? întrebă Car'das în timp ce le făcea semn celor doi să ia loc la masă. Asta doar ca să evităm repetiţiile.

— I-am spus lucrurile importante, zise Karrde, aşezându-se uşurel. În ciuda bunei dispoziţii şi a prieteniei pe care le vedea, nu putea să-şi gonească sentimentul că dincolo de suprafaţă se petrecea ceva mai mult.

— Cum ai început organizaţia, apoi ai plecat pe neaşteptate în urmă cu douăzeci de ani.

— Şi i-ai spus despre cum am fost răpit de Jediul întunecat Bpfasshi? întrebă Car'das pe un ton dintr-odată straniu. Atunci a început totul.

Karrde îi aruncă Shadei o privire.

— Da, i-am pomenit şi despre asta.

Car'das oftă, fără să ridice ochii spre Entoo Nee când acesta îi puse o ceaşcă fierbinte în mâini.

— A fost o experienţă îngrozitoare, zise el încet, uitându-se în ceaşcă. Se poate să fi fost prima dată în viaţa mea când m-am simţit cu adevărat şi sincer îngrozit. Era pe jumătate nebun de mânie – poate mai mult de jumătate. Şi avea toată puterea lui Darth Vader şi nimic din autocontrolul lui. Pe unul dintre cei din echipajul meu l-a făcut bucăţele, sfâşiindu-l în adevăratul sens al cuvântului. Asupra celorlalţi trei a preluat controlul mintal, sucindu-le şi arzându-le minţile şi transformându-i în ceva doar cu puţin mai mult decât extensii vii ale lui. Pe mine...

Sorbi cu grijă din băutură.

— Pe mine, m-a lăsat în mare parte în pace, continuă el. Încă nu ştiu de ce, doar dacă s-o fi gândit că ar fi putut avea nevoie de cunoştinţele mele despre porturi şi căi prin spaţiu pentru a putea fugi. Sau poate că doar a vrut să aibă o minte întreagă la bord care să-i poată înţelege puterea şi măreţia şi care să se teamă cu adevărat de ele.

Sorbi iar.

— Am mers prin spaţiu ferindu-ne de forţele care se adunau împotriva lui sau evitându-le. În acest timp am pus la cale plan după plan pentru a-l înfrânge dar niciunul nu a trecut de punctul de pregătire pentru simplul motiv că îl ştia pe fiecare aproape înainte să mă gândesc la el. Aveam sentimentul că eforturile mele demne de plâns îl distrau foarte mult.

— În cele din urmă, din motive pe care încă nu le înţeleg pe deplin, ne-am îndreptat spre un mic sistem izolat care nu este destul de important pentru a apărea pe cele mai multe dintre hărţi. O planetă care nu are decât mlaştini, păduri umede şi zloată îngheţată.

— O planetă pe nume Dagobah.

Dinspre laterala lui Karrde veni o aromă de mirodenie exotică, iar el îşi ridică privirea şi îl văzu pe Entoo Nee întinzându-i o cană. Expresia voioasă obişnuită a micuţului dispăruse; fiind înlocuită de o seriozitate profundă pe care Karrde nu o mai văzuse la el.

— Nu ştiu dacă Jedi-ul întunecat se aştepta să fie singur acolo, continuă Car'das. Dar dacă da, a fost repede dezamăgit. Abia am ieşit din navă şi am zărit o creatură micuţă şi ciudată, cu urechi mari şi ascuţite care stătea la marginea luminişului în care aterizaserăm.

— Era un Maestru Jedi pe nume Yoda. Nu ştiu dacă aceea era casa lui sau dacă venise acolo pentru acea

ocazie. Ceea ce ştiu este că în mod clar ne aştepta pe noi.

Car'das se înfioră într-un mod straniu.

— Nu voi încerca să descriu lupta dintre ei, zise el cu o voce joasă. Chiar şi după ce m-am gândit la ea timp de patruzeci şi cinci de ani, tot nu sunt sigur că aş putea. Aproape o zi şi jumătate mlaştina a strălucit în lumina focului, a trăsnetelor şi a altor lucruri pe care încă nu le înţeleg. La final, Jediul întunecat era mort, s-a dezintegrat într-o ultimă explozie uriaşă de flăcări albastre.

Inspiră cutremurându-se.

— Nimeni din echipajul meu nu a supravieţuit bătăliei. Nu că ar mai fi fost prea mult din ce fuseseră. Nu m-am aşteptat să supravieţuiesc nici eu. Dar, spre surprinderea mea, Yoda s-a ocupat de îngrijirea şi de readucerea mea la viaţă.

Karrde dădu din cap.

— Am văzut niţel din ce poate să facă Luke Skywalker cu transele de vindecare, spuse el. Uneori sunt mai bune decât o bactacuvă.

Carde pufni.

— În cazul meu, bactacuva ar fi fost complet inutilă, zise el pe un ton categoric. Aşadar, i-a luat ceva lui Yoda până m-am însănătoşit. Tot nu ştiu cât de mult. După aceea, am reuşit să peticesc nava destul de bine cât să poată zbura şi m-am târât spre casă.

— Doar când am ajuns înapoi la organizaţie am început să îmi dau seama că, undeva pe parcurs, o parte din mine fusese schimbată.

Se uită la Karrde.

— Sunt sigur că-ţi aminteşti, Talon. Păream să fi câştigat abilitatea de a gândi mai iute decât oponenţii mei – de a le ghici strategiile şi planurile, de a şti când vreunul dintre ei punea la cale o mişcare împotriva mea.

Abilităţi pe care am presupus că le absorbisem cumva de la Yoda în timpul procesului de vindecare.

Se uită la tavan, cu o nouă înflăcărare în voce şi în ochi.

— Şi, brusc, nu mai existau limite pentru ce puteam face. Niciuna. Am început să extind organizaţia, înghiţind orice grup care părea să-mi poată fi folositor şi eliminându-le pe toate cele care nu-mi erau de ajutor. Victorie, după victorie, după victorie – oriunde mergeam, cucеream. Am văzut cartelurile crimei ale huttilor şi mi-am făcut planul cum să le dobor; am prevăzut adunarea puterii în jurul senatorului Palpatine şi am socotit unde şi când aş putea intra în lupta ce avea să urmeze pentru a avea de câştigat. Practic nimic nu mă putea opri, iar eu şi întreg universul ştiam asta.

Brusc, înflăcărarea se stinse.

— Şi atunci, zise el încet, fără vreun semn, totul s-a prăbuşit dintr-odată.

Luă o înghiţitură mare din cană.

— Ce s-a întâmplat? întrerupse Shada liniştea.

Karrde îi aruncă o privire pe furiş, uşor uimit de concentrarea puternică ce i se citea pe faţă. În ciuda neîncrederii pe care o arătase faţă de Car'das, în mod clar găsea povestea lui fascinantă.

— M-a lăsat sănătatea, spuse Car'das. În doar câteva săptămâni, toată tinereţea şi toată vigoarea pe care vindecarea lui Yoda le insuflase trupului meu parcă s-au evaporat. Se uită la Shada. Pe scurt, eram pe moarte.

Karrde dădu din cap, ultimul mister al acelei radiobalize de apelare abandonată pe Dagobah găsindu-şi locul.

— Aşa că te-ai întors la Yoda şi l-ai rugat să te ajute.

— L-am rugat? Car'das scoase un scurt hohot autoironie. Nu, Talon, nu l-am rugat. I-am cerut.

Clătină capul faţă de acea amintire.

— Cred că arătam cam absurd, chiar. Iată-mă pe mine, în picioare, înălţându-mă deasupra lui cu un pistol într-o mână şi cu radiobaliza în cealaltă, ameninţând că aduc nava şi tot armamentul ei înspăimântător asupra acestei creaturi micuţe şi zbârcite care stătea sprijinită în toiag în faţa mea. Fireşte, eu eram cel care crease de unul singur cea mai mare organizaţie de contrabandişti din toate timpurile, pe când el nu era decât un simplu Maestru Jedi prăpădit. Clătină iar din cap.

— Sunt uimit că nu te-a ucis pe loc, zise Shada.

— Atunci aproape mi-am dorit să se fi întâmplat aşa, spuse Car'das îndurerat. Ar fi fost mult mai puţin umilitor. În schimb, nu a făcut decât să-mi ia pistolul şi radiobaliza din mâini şi să le arunce învârtindu-se în mlaştină, apoi m-a suspendat la câţiva centimetri de pământ şi m-a lăsat să ţip şi să dau din mâini după pofta inimii.

— Şi când, în cele din urmă, am rămas fără suflare şi fără puteri, mi-a spus că urma să mor.

Entoo Nee veni lângă el, turnându-i în tăcere încă o cană de băutură aromată.

— Am crezut că prima parte fusese umilitoare, continuă Car'das. Ce a urmat a fost şi mai rău. Cum şedeam eu pe o piatră şi gâfâiam, iar apa mlaştinii mi se scurgea în cizme, el mi-a spus în detalii dureros de grăitoare cât de rău irosisem darul vieţii pe care mi-l făcuse el cu un sfert de secol în urmă. Cum goana mea total egoistă după putere personală şi mărire mă lăsase golit de spirit şi de scop.

Se uită la Karrde.

— Când a terminat, am ştiut că nu mă mai pot întoarce. Că în veci nu aş mai fi putut da ochii cu vreunul dintre voi.

Karrde îşi coborî privirea în cană, abia acum dându-şi seama că o strângea cu putere.

— Atunci, n-ai fost... adică nu erai...

— Mânios pe tine? Car'das îi surâse. Din contră, vechiul meu prieten: ai fost singurul punct strălucitor în toată mizeria aia. Pentru prima dată de când am părăsit Dagobah, m-am gândit la toţi cei din organizaţia mea. Oameni pe care îi abandonasem răutăţii războiului intern căci locotenenţii mei, la fel de egoişti pe cât eram şi eu, s-au luptat pentru bucăţile lor din acel bruallki gras pe care îl creasem.

Scutură din cap, iar ochii lui bătrâni erau aproape înlăcrimaţi.

— Nu te-am urât pentru că ai preluat puterea, Talon. Departe de mine. Ai păstrat organizaţia unită, tratându-i pe oamenii mei cu respectul şi cu demnitatea pe care le meritau. Ai transformat ambiţia mea egoistă în ceva cu care să te mândreşti... şi de douăzeci de ani vreau să-ţi mulţumesc pentru asta.

Şi, spre surprinderea lui Karrde, se ridică şi traversă cercul.

— Mulţumesc, spuse el simplu, întinzând mâna.

Karrde se ridică, simţind cum o greutate uriaşă i se ridica de pe inimă.

— Cu plăcere, murmură el, strângându-i mâna. Aş fi vrut să fi aflat mai devreme.

— Ştiu, zise Car'das, întorcându-se la locul lui. Dar, după cum spuneam, în primii câţiva ani mi-a fost prea ruşine să dau ochii cu tine, măcar. Iar apoi, mai târziu, când Mara Jade şi Lando Calrissian au venit să adulmece pe aici, am presupus că o să apari şi tu în curând.

— Aşa ar fi trebuit, recunoscu Karrde. Dar nu eram prea dornic să o fac.

— Te înţeleg, zise Car'das. Vina ne aparţine în egală măsură amândurora. Dădu din mână. Totuşi, după cum

s-a dovedit, sosirea ta a fost exact ce ne trebuia pentru a-i elimina pe Rei'Kas şi pe piraţii lui. Arătă spre tavan. De fapt, acesta este unul dintre multele lucruri pe care le-am învăţat de la aing-tii. Deşi nu totul este predestinat, totuşi este, într-un fel, îndrumat, încă nu înţeleg asta pe deplin, dar mă străduiesc.

— Sună ca ceva spus de un Jedi, sugeră Karrde.

— E asemănător, dar nu acelaşi lucru, aprobă Car'das. Aing-tiii au o înţelegere a Forţei; dar este diferită de cea a unui Jedi. Sau poate că ei doar se referă la un alt aspect al Forţei. Nu sunt sigur.

— Vezi tu, Yoda n-a putut să mă vindece. Sau, mai degrabă, n-a avut timpul necesar. Mi-a spus că trebuia să se pregătească pentru probabil cea mai importantă instrucţie pe care o avusese de făcut în ultimii o sută de ani.

Karrde dădu din cap, o altă piesă intrând la locul ei.

— Luke Skywalker.

— El a fost? întrebă Car'das. Întotdeauna am bănuit asta, dar nu am reuşit niciodată să confirrm că s-a antrenat pe Dagobah. Oricum, Yoda a zis că singura şansă de a-mi amâna moartea era să-i caut pe călugării aing-tii din Fisura Kathol, care poate – poate – ar fi dorit să mă ajute.

Karrde făcu un semn spre el.

— Evident, au făcut-o.

— Oh, da, cum să nu, spuse Car'das, schimonosindu-şi gura. Dar cu ce preţ.

Karrde se încruntă, înfiorându-se.

— Ce fel de preţ?

Car'das zâmbii.

— Nimic altceva decât viaţa mea, Talon, zise el. Viaţa mea, pe care să mi-o petrec învăţând despre Forţă de la ei.

Ridică o mână.

— Nu mă înţelegeţi greşit, vă rog. Nu a fost cererea lor, ci alegerea mea. Vedeţi voi, toată viaţa mi-au plăcut provocările – cu cât mai mari, cu atât mai bine. Odată ce am văzut ce au descoperit acolo... Făcu semn cu mâna spre încăpere. Era cea mai mare provocare din câte întâlnisem. Cum aş fi putut refuza?

— Credeam că îţi trebuie o anumită aptitudine înnăscută pentru a fi Jedi, observă Shada.

— Pentru un Jedi, poate. Car'das dădu din cap. Dar, cum spuneam, aing-tiii au o altă abordare a Forţei. Nu în termeni de Jedi şi Jedi întunecat – de alb şi negru, cum ar fi – ci într-un fel la care îmi place să mă gândesc ca la un curcubeu. Uite, să vă arăt. Entoo Nee, vrei să-ţi iei tava, te rog?

Micuţul ridică tava, lăsând masa goală, în timp ce Car'das îşi puse cana în faţa lui pe podea.

— Acum, priviţi, spuse el frecându-şi palmele. Să vedem dacă reuşesc, îşi relaxă umerii, se uită fix la masă...

Şi, brusc, cu un pocnet ascuţit al aerului mişcat, apăru o carafă mică din cristal.

Karrde tresări puternic, băutura sărind din cană pe degetele lui. Niciodată în întâlnirile lui cu Mara sau cu Skywalker nu văzuse aşa ceva.

— E în regulă, zise Cardas iute. Îmi pare rău – nu am vrut să vă sperii.

— Tu ai creat asta? întrebă Shada pe un ton uimit.

— Nu, nu, fireşte că nu, o asigură Car'das. Doar am mutat-o din bucătărie. Este unul dintre trucurile pe care le-am învăţat de la aing-tii. Ideea este să vezi camera, apoi să o vizualizezi cu carafa deja aici...

Se întrerupse, îşi luă cana şi se ridică în picioare.

— Îmi cer iertare, aş putea să vorbesc toată ziua despre aing-tii şi despre Forţă; dar sunteţi amândoi obosiţi, iar eu îmi neglijez îndatoririle de gazdă. Hai să vă

conduc la camerele voastre şi să vă las să vă odihniţi niţel până pregătesc eu masa.

— E foarte frumos din partea ta, spuse Karrde, ridicându-se şi scuturându-şi picăturile de băutură aromată de pe degete. Dar mă tem că trebuie să plecăm. Dacă nu ne poţi face rost de Documentul Caamas, trebuie să ne îndreptăm imediat spre spaţiul Noii Republici.

— Vă înţeleg angajamentele şi obligaţiile, Talon, zise Car'das. Dar sigur vă puteţi permite o noapte de odihnă.

— Aş vrea să putem, spuse Karrde încercând să nu pară prea nerăbdător. Chiar aş vrea. Dar...

— În plus, dacă plecaţi acum, o să vă ia mai mult să ajungeţi acasă, adăugă Car'das. Am vorbit cu aing-tiii şi au fost de acord să trimită mâine o navă care să-l ducă pe Sălbaticul Karrde oriunde doriţi.

— Şi de ce e mai bine aşa? întrebă Shada.

— Este mai bine pentru că motorul lor stelar este foarte diferit de al vostru, îi spuse Car'das. După cum se poate să fi observat în timpul luptei. În locul călătoriei hiperspaţiale obişnuite, navele lor sunt capabile să facă un salt instantaneu către orice punct în care vor să ajungă.

Karrde se uită la Shada.

— Tu ai fost la consola de observaţie, zise el. Asta făceau?

Ea ridică din umeri.

— E o explicaţie la fel de bună ca oricare alta, recunoscu ea. Ştiu că H'sishi a cercetat datele şi nici ea nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat. Se uită bănuitoare la Car'das. Şi de ce nu pot să facă asta acum?

— Pentru că le-am spus că nu vă trebuie nava până mâine dimineaţă, zise Car'das zâmbind. Haide, faceţi-i pe plac unui bătrân care vrea să aibă companie, da? Sunt sigur că şi echipajului vostru i-ar prinde bine o noapte de

odihnă, după toate prin câte a trecut în această călătorie.

Karrde clătină din cap, învins.

— Încă eşti un maestru în manipulare, nu, Jorj?

Zâmbetul se lărgi.

— Nu te poţi schimba de tot, spuse el pe un ton jovial. Şi cât se odihnesc ei, adăugă îndreptându-şi ochii spre 3PO, poţi să vii să mă ajuţi la gătit cât stăm de vorbă.

— Cu siguranţă, domnule, zise 3PO încântat. Ştiţi, am devenit un bucătar destul de bun cât timp am fost în serviciul prinţesei Leia şi a familiei sale.

— Minunat, spuse Car'das. Poate mă înveţi şi pe mine câte ceva din experienţa ta culinară. Talon, de ce nu suni la nava ta, să le spui să se liniştească până dimineaţă. Şi, apoi vă voi conduce la camerele voastre.

32

Liniile de stele se sparseră în stele; şi privind pe videcranul Şoimului, Leia inspiră iute.

— Doamnă consilier? întrebă Elegos, încruntându-se în scaunul copilotului.

Leia arătă spre planeta Bothawui care era chiar în faţa lor. Spre planetă şi spre armada de nave de luptă care roiau în jurul ei.

— E mai rău decât credeam, spuse ea cu voce joasă. Uită-te la ei.

— Da, zise Elegos încet. Ironic, nu? Toate aceste nave de luptă puternice, pregătindu-se de luptă, de

ucidere şi de moarte. Un carnagiu întins care se ridică din profundul lor respect pentru Vestigiul Caamas.

Leia se uită la el. În timp ce privea acele nave, pe faţa lui se citea o tristeţe profundă, o tristeţe cu o urmă de acceptare aproape amară a inevitabilului.

— Ai încercat să vorbeşti cu ei, îi aminti ea. Tu şi ceilalţi împuterniciţi. Mă tem că nu mai sunt dispuşi să asculte de raţiune.

— Raţiunea şi calmul sunt primele victime ale acestui fel de confruntări. Elegos făcu un semn spre navele adunate. Tot ce a mai rămas este setea lor de răzbunare şi de îndreptare a ceea ce cred ei că este rău. Chiar dacă acest rău există sau nu, chiar dacă obiectul răzbunării este sau nu responsabil pentru el.

Îşi întinse gâtul.

— Spune-mi, putem să vedem cometa de aici?

— Cometa? întrebă Leia aruncând o privire ecranului de rază medie. Era o cometă acolo, da, mai jos şi spre babord, ascunsă de partea principală a carenei Şoimului. Învârtind nava cu câteva grade, o aduse la vedere.

— Da, iat-o, zise Elegos. Magnifică, nu?

— Da, aprobă Leia. Nu era la fel de mare ca alte comete pe care le văzuse, nici coada ei nu era mai lungă decât media. Dar apropierea ei de planetă compensa dimensiunile modeste. Încă în drumul ei spre bucla pe care avea să o facă în jurul soarelui, se părea că tocmai trecuse prin orbita lui Bothawui.

— Rareori vedeam comete de pe Caamas, spuse Elegos ca prin vis. Erau câteva în sistemul nostru, dar niciuna nu venea atât de aproape de planeta noastră ca acestea. Sunt, câte, douăzeci în acest grup?

— Cam aşa, spuse Leia. Îmi aduc aminte că am auzit odată că ramuri întregi ale folclorului bothan s-au dezvoltat în jurul lor.

— Fără îndoială, cei mai mulţi le consideră semne care prevestesc întâmplări îngrozitoare sau foarte importante, zise Elegos.

— Când ai aşa ceva strălucind pe deasupra ta la jumătate de milion de kilometri te cam face să te îngrijorezi, aprobă Leia. Mai ales când vin o dată sau de două ori pe an. Se strâmbă. Fireşte, cu politica de lovire pe la spate, probabil că evenimentele îngrozitoare sau foarte importante au avut mari probleme să ţină pasul cu cometele.

— Îmi închipui, spuse Elegos. Îi deplâng, doamnă consilier. Chiar îi deplâng. Cu toată forţa şi agilitatea mintală prin care ei susţin că tehnicile lor politice le oferă speciei, îi văd ca pe un popor în esenţă nefericit, întreaga lor abordare a vieţii naşte neîncredere; şi fără încredere, nu poate exista pace adevărată. Nici în politică, nici în individualitatea tăcută a inimii şi a spiritului.

— Nu cred că până acum m-am gândit la asta aşa, zise Leia, rotind Şoimul înapoi la poziţia iniţială şi ascunzând iar cometa.

— Poporul tău a încercat să le arate aceste lucruri?

— Sunt sigur că unii dintre noi au făcut-o, spuse Elegos. Dar nu cred că resentimentul bothanilor faţă de noi a fost motivul pentru care ne-au sabotat scuturile, dacă asta te întrebi.

Leia simţi cum se înroşi.

— Sigur nu ai nicio sensibilitate la Forţă?

El zâmbii.

— Niciuna, o asigură el. Dar Vestigiul Caamas s-a gândit mult şi cu atenţie la această ghicitoare de la distrugerea lumii noastre.

Ridică din umeri, mişcându-şi tot corpul.

— Ceea ce cred eu este că deşi sabotorii au fost probabil ameninţaţi, ori şantajaţi pentru această acţiune de către Palpatine sau de agenţii lui, a fost implicat şi un

lucru mai personal. Un secret întunecat pe care acei bothani îl deţineau şi se temeau că poporul caamas îl poseda şi că l-ar putea dezvălui odată.

— Dar nu ştii care ar putea fi acel secret?

Elegos clătină din cap.

— Nu. Poate alţii din Vestigiu au aflat acea amintire, dar dacă aşa s-a întâmplat, probabil că nu sunt conştienţi de semnificaţia ei.

Leia se încruntă.

— Au aflat amintirea?

—Există anumite calităţi ale amintirilor caamasilor, îi zise el. Cândva, poate că îţi voi povesti despre ele.

— Doamnă consilier? interveni tăios vocea lui Sakhisakh prin interfon. Probleme în faţă: douăsprezece grade cu patru.

Leia se uită în acea direcţie. Un crucişător de luptă ishori de la marginea apropiată a roiului de nave părea să plutească spre două bărci spaţiale sif'krie mult mai mici.

— Se pare că încearcă să intre pe o orbită mai mică, spuse ea.

— Din păcate acel loc este deja ocupat, observă Elegos.

— Da, aprobă Leia încruntându-se. Straniu; în ciuda nepotrivirii totale în privinţa dimensiunilor şi a puterii de foc, bărcile stăteau pe loc.

Şi brusc văzu de ce. Venind iute din partea cealaltă a acestora, erau două transportoare de blocadă diamale.

Elegos le văzu şi el.

— Cred, zise el, că cineva s-a hotărât să forţeze subiectul.

Leia se uită la restul navelor adunate. Altele începeau să reacţioneze la confruntarea iminentă, începând să iasă din spaţiile lor orbitale strâmte şi deschizând uşile calelor pentru nave de vânătoare sau

rotindu-se pentru a ţinti mai bine cel mai apropiat oponent.

Bărcile spaţiale sif'krie începeau acum să se mişte, în mod clar nedorind să se afle în centrul unei încleştări. Ishorii, observându-le ezitarea, îşi crescură viteza cu care se apropiau de ei; drept răspuns, cele două transportoare diamale măriră şi ele pasul, rupând formaţia într-o poziţie de flancare şi foc încrucişat.

— O să treacă peste acei sif'krie, murmură Elegos. Sau diamalii vor deschide focul asupra ishorilor ca să împiedice asta. În orice caz, ambele părţi vor susţine că partea cealaltă a început.

— Şi în orice caz, lupta va începe, spuse Leia încordată, degetele fugindu-i spre datele de la senzori. Nave ale Noii Republici... trebuia să fie câteva ale Noii Republici pe undeva pe acolo. Dacă vreuna era destul de aproape pentru a interveni sau chiar pentru a se băga între ishori şi diamali...

Dar nu erau decât trei corvette corelliene cu identificarea Noii Republici, toate în partea opusă a grupului de nave. Nu aveau cum să ajungă la timp la confruntare.

Ceea ce însemna că depindea de ea.

— Ţineţi-vă bine, strigă ea în interfon. Fără a mai aştepta replica celor doi noghri, întoarse botul Şoimului către crucişătorul ishori şi acceleră la maximum motorul subluminic.

Motoarele urlară şi Leia fu lipită pentru un moment în scaun din cauza vitezei până când compensatoarele le ajunseră din urmă.

— Sper că ai un plan, zise Elegos cu calm, acoperind zgomotul. Ţine minte, te rog, că autoritatea ta de înalt consilier s-ar putea să nu fie de ajuns pentru a-i opri.

— Nici măcar nu voiam să aduc vorba despre asta, spuse Leia, legănându-se spre ecranul de navigaţie şi

trăgând doar un pic de maneta de navigaţie. Şoimul era acum pe un curs de coliziune cu carena crucişătorului ishori.

— Preia, adăugă ea, scoţându-şi centurile şi luându-şi sabia de lumină în timp ce se ridica. Ţine acest curs.

— Am înţeles, auzi vocea lui Elegos din depărtare în timp ce fugea prin tunel şi aluneca pe lângă trapa de ieşire spre uşa calei de marfă de la pupa. Îşi întinse Forţa spre butonul de deschidere în timp ce se apropia, făcând uşa să se deschidă...

— Doamnă consilier? strigă vocea neliniştită a lui Barkhimkh de la laserul din partea superioară.

— Stai acolo, îi strigă Leia în timp ce fanda şi intra în cala pe care o traversă spre partea de la babord. Încă o uşă, şi ajunse în cele din urmă la grilajul care proteja convertoarele de putere şi stabilizatorul de flux ionic de la babord.

Han avea să o omoare, dar era singura lor şansă. Aprinzându-şi sabia Jedi, strângând din dinţi, înfipse lama strălucitoare într-unul dintre convertoarele de putere şi o trase în stabilizator.

Şi se prinse de ceva când Şoimul zvâcni ca un tauntaun înţepat. Zvâcni iar; şi brusc uruitul motoarelor se transformă într-un vaiet ameninţător.

Douăzeci de secunde mai târziu era înapoi în cockpit.

— Raport? ceru ea când se aşeza în scaun.

— Am pierdut manevrele de la babord, spuse Elegos. Se pare că motoarele încearcă să intre în instabilitate de răspuns. Se uită la ea. Sper că asta face parte din planul tău.

— Ai încredere în mine, îl asigură Leia încercând să se simtă la fel de sigură pe cât părea în timp ce pornea comunicatorul. Crucişător ishori, aici cargobotul Şoimul Mileniului. Avem probleme serioase şi cerem ajutor.

Nu primi niciun răspuns.

— Crucişător ishori...

— Aici crucişătorul ishori Predominaţia, mârâi în difuzor o voce mânioasă de ishori. Identificaţi-vă.

— Sunt înaltul consilier al Noii Republici, Leia Organa Solo, la bordul cargobotului Şoimul Mileniului, zise Leia. Am pierdut direcţia şi controlul energiei în motoarele de la babord. Cursul nostru curent ne duce prea aproape de carena voastră. Trebuie să vă daţi imediat din calea noastră cât încercăm să recăpătăm controlul.

Urmă o pauză lungă. Leia urmări nava de luptă care se profila tot mai aproape, dându-şi seama cu neplăcere că dacă voia, colonelul ishori putea întoarce tot acest lucru în favoarea lui. Nu trebuia decât să folosească cererea ei ca scuză pentru a accelera către bărcile spaţiale sif'krie...

— Vă rog să vă grăbiţi, spuse Leia. Îi veni o idee şi se întinse pentru a strica un pic raza concentrată a transmisiunii. Doar cât să lase şi alte nave de dincolo de ishori să tragă cu urechea...

— Pasagerul meu, împuternicitul Elegos A'kla încearcă să facă reparaţiile, dar mă tem că echipamentul de la bord nu se potriveşte cu experienţa caamas.

Fără un cuvânt, Elegos îşi desfăcu centurile şi se ridică în picioare, dispărând pe uşa cockpitului.

— Crucişător ishori Predominaţie, mă mai auzi? adăugă Leia. Repet...

— Nu-i nevoie, mârâi iar vocea. Leia simţi pe loc mânie ca răspuns la acest ton, dar se forţă să îşi aducă aminte că toate emoţiile din vocea ishoriului însemnau că se gândea din greu. Se uită iar la crucişător ţinându-şi respiraţia...

Şi, brusc, înaintarea ishorilor spre bărci încetini, carenarotindu-se pentru a se feri din calea Şoimului.

— Suntem gata să vă ajutăm pe tine şi pe împuternicitul A'kla, rosti ishoriul, vocea lui deja părând mai calmă. Momentul de gândire se încheiase, iar acum era vremea pentru acţiune.

— Coborâţi-vă scuturile şi pregătiţi-vă pentru impactul acceleraţie, continuă el. Vom încerca să vă prindem cu o rază de tractare pentru a vă încetini.

— Mulţumesc, zise Leia oprind scuturile. Nu blocau în mod special undele de tractare, dar nu avea rost să îngreuneze şi mai mult o prindere dificilă, la mare viteză.

— Odată ce suntem în raza voastră, o să încercăm o oprire la rece să vedem dacă putem să recăpătăm controlul.

— Suntem pregătiţi să vă oferim orice ajutor de care aveţi nevoie, spuse ishoriul. Fiţi gata...

Şoimul zvâcni când unda îl prinse, se clătină o clipă, apoi se calmă când prinsoarea deveni mai strânsă. Întinzându-se spre panoul de control al motoarelor, Leia apăsă butoanele de oprire.

Vaietul motorului scăzu şi amuţi. Pe panoul de control, indicatoarele se făcură roşii; în jurul ei, luminile pâlpâiră o dată când porni bateria.

— Aţi reuşit să vă opriţi, anunţă ishoriul. Dacă doriţi, vă putem aduce la bordul navei noastre să vă ajutăm la reparaţii.

Pentru o clipă, Leia fu tentată. A avea un caamas la bordul navei uneia dintre cele mai sincere şi mai bătăioase specii ar fi putut ajuta la instalarea păcii. Dar, pe de altă parte, ar fi putut fi interpretat greşit ca o aprobare tacită a lui Elegos faţă de poziţia anti-bothană a ishorilor.

— Vă mulţumesc din nou, îi spuse ea extraterestrului. Dar avem o întâlnire urgentă cu preşedintele Gavrisom pe care nu o putem amâna. Dacă

ne-aţi putea escorta către grupul de nave ale Noii Republici, v-am rămâne recunoscători.

— Fireşte, zise ishoriul cu o foarte mică ezitare. Diamalii ajunseseră acum la bărcile sif'krie, toate patru nave stând acum împreună, sfidând în tăcere orice acţiune viitoare. Şansa fusese pierdută, iar ishorii ştiau asta.

La fel şi restul armadei. Peste tot în jurul lor, văzu Leia, celelalte nave începeau să revină la aşteptarea lor atentă şi încordată.

Punctul de iniţiere fusese depăşit. Sau, cel puţin, acest punct de iniţiere.

Opri comunicatorul.

— Chiar o încasezi în călătoria asta, nu, murmură ea, bătând încetişor cu înţelegere pe panoul de control al Şoimului. Îmi pare rău.

Uşa din spatele ei se deschise.

— Văd că a funcţionat, spuse Elegos strecurându-se înapoi în scaunul de pilot. Doamnă consilier, ai un dar al diplomaţiei unic şi minunat.

— Şi, uneori, doar am noroc, zise Leia.

Elegos ridică din sprâncene.

— Credeam că membrii Jedi nu cred în noroc.

— Mi se trage de la faptul că am stat cu Han şi cu nava asta, spuse Leia sec. Totuşi, unde ai fost? Să te uiţi la stabilizator?

Caamasul dădu din cap.

— Nu mă aşteptam să pot face ceva, mai ales după ce te-ai ocupat tu de el. Dar ai menţionat că încercam să-l repar şi am vrut să fie ceva adevăr în spusele tale.

— Adevăr. Leia oftă. Asta e ceea ce ne trebuie aici, Elegos. Ceea ce ne trebuie cu disperare. Adevărul.

— Căpitanul Solo va aduce acest adevăr într-o zi, îi aminti Elegos încet. Tot ceea ce aveţi de făcut tu şi

preşedintele Gavrisom este să ţineţi lucrurile în frâu până atunci.

Leia îşi întinse Forţa, încercând să simtă ceva din viitor.

— Nu, nu cred, zise ea încet. Ceva îmi spune că nu va fi aşa de uşor. Nici pe departe atât de uşor.

***

Navett şi Klif tăiaseră podeaua nivelului inferior de depozitare al subsolului de la cafeneaua ho'din în prima lor noapte de lucru, o treabă de zece minute cu tăietorul de fuziune pe care Pensin îl şterpelise de undeva. Dar după aceea lucrul se transformase în ceva mai lung, mai greu şi considerabil mai plictisitor.

— Încă patru zile de aşa ceva, ha? mârâi Klif aruncând încă o lopată de ţărână toxică de Bothawui din groapa adâncă până la piept pe pânza mare pe care o întinseseră pentru a aduna pământul.

— Ei, dacă punem cu adevărat osul la treabă, s-ar putea să dureze doar trei, observă Navett adunând ţărâna de pe pânză şi aruncând-o în recipientul lor cu dezintegrator de fuziune Valkrex. Înţelegea frustrarea lui Klif, dar nu prea aveau ce face în această privinţă. Vibraţiile provocate de săpăturile lor erau destul pentru a trezi bănuiala; dacă ar fi încercat să folosească utilaje grele în raza senzorilor canalui de cabluri, şi-ar fi adus Securitatea Bothană pe cap într-o clipită.

— Mersi mult, zise Klif, vărsând încă o lopată. Ştii, nu mă deranjează să mor pentru Imperiu, dar să ia Vader toate pregătirile astea.

— Ai grijă ce vorbeşti, îl avertiză Navett uitându-se la intrarea din capul scărilor. Pensin ar fi trebuit să fie cu ochii pe uşa care dădea la nivelul inferior al subsolului, dar în cafenea mai erau şi alţi angajaţi şi gărzi de noapte,

iar un cuvânt greşit auzit de vreunul dintre ei ar fi putut strica totul. Ridică următoarea lopată plină...

Se auzi un râcâit la uşă. Navett lăsă în tăcere lopata pe pânză, căzând într-un genunchi şi scoţându-şi pistolul dintr-o singură mişcare lină. Ridică arma spre uşă, apoi o dădu în lături când cineva ciocăni de două ori, o dată, de două ori. Uşa se deschise şi Horvic îşi vârâ capul pe după ea.

— Strângeţi, şuieră el. Gărzile de noapte cred că au observat un intrus şi s-ar putea să vină aici să caute.

Klif ieşise deja din groapă, împingând la locul lui pătratul pe care îl tăiaseră din podeaua de durbeton.

— Au văzut cine e? întrebă Navett punând pistolul în toc şi dându-i o mână de ajutor lui Klif.

— Nu ştiu, zise Horvic încruntat. Dar eu fac pariu că e bătrâna aia a voastră. Am văzut pe cineva care corespunde descrierii ei stând într-un separeu din colţ când eu şi Pensin am intrat în tură.

— Minunat, mârâi Navett pentru sine, lăsându-l pe Klif să mascheze marginile trapei lor în timp ce închidea dezintegratorul şi îl ducea în ascunzătoarea lui din spatele unei grămezi de cutii cu vodokren.

— Ei, nu sta acolo – du-te şi ajută-i s-o găsească.

— Da, spuse Horvic. Şi voi?

— O să mergem afară, spuse el. Poate că o putem prinde când iese.

— Vânătoare plăcută, zise Horvic şi dispăru.

Dură treizeci de secunde să împăturească pânza şi să o ascundă şi încă un minut să se strecoare prin subsolul principal până la uşa din spate cu încuietoarea blocată. La această oră, străzile din această parte a Drev' starnului erau aproape pustii, panourile montate la înălţime împrăştiind o lumină destul de redusă.

— Eu rămân aici în spate, murmură Navett spre Klif. Tu mergi în faţă. Ai grijă să nu fi văzut.

— Stai liniştit. Mişcându-se ca o umbră, Klif se îndreptă spre aleea laterală şi dispăru pe după colţul clădirii. Uitându-se în stânga şi-n dreapta, Navett traversă către un coş de gunoi aflat la câţiva metri distanţă. Ascunzându-se la umbra lui, îşi aşeză pistolul pe genunchi şi aşteptă.

Şi aşteptă. Din când în când, zărea siluete care treceau în grabă prin faţa ferestrelor luminate ale cafenelei, iar de câteva ori ho'dinul sau vreuna dintre gărzile de noapte îşi scoase capul pe uşa din spate, verifică încuietoarea şi se retrase. Dar nimeni nu ieşi. Nici femeia, nici nimeni altcineva.

Trecu o oră până când agitaţia dinăuntru păru să înceteze în cele din urmă. Navett mai aşteptă treizeci de minute, socotind nervos cu câte lopeţi rămâneau în urmă din cauza asta, apoi îşi scoase comunicatorul.

— Klif?

— Nimic, răspunse Klif. Părea iritat şi el. Se pare că au renunţat.

— Trebuie să fi fost o alarmă falsă, zise Navett. Vino aici şi să ne întoarcem la lucru.

Câteva minute mai târziu, erau înapoi la nivelul inferior al subsolului. Klif recuperă pânza în timp ce Navett se duse după cutiile cu vodokren, puse una peste alta să ia dezintegratorul.

Şi se opri acolo. Pe dezintegrator era un comunicator.

— Klif? îl chemă el încet. Vino aici.

Într-o clipă, celălalt fu lângă el.

— Nu-mi vine să cred, spuse el părând uimit. Cum naiba a făcut asta!

— De ce nu o întrebăm pe ea? zise Navett ridicând precaut comunicatorul. Era un model bidirecţional, observă el, din cele folosite de obicei pe navele spaţiale

mici şi conectat doar la încă un comunicator anume. Îl verifică repede de capcane, apoi îl porni.

— Eşti foarte ingenioasă, spuse el. Trebuie să recunosc.

— Ei, mulţumesc, răspunse prompt vocea femeii. Mă simt flatată. Mai ales când vine de la o echipă imperială de trucuri murdare.

Navett îi aruncă o privire lui Klif.

— Ştii, e a doua oară când ne acuzi că suntem imperiali, îi aminti el. Fireşte, doar ghiceşti.

— Oh, nu prea, zise ea în batjocură. Cine ar mai încerca să doboare scuturile planetare ale bothanilor?

— Încă ghiceşti, spuse Navett, ascuţindu-şi urechile pentru a auzi vreun sunet din fundal care să indice ceva şi dorindu-şi din tot sufletul să fi avut echipamentul cu care să poată urmări transmisiunea.

— Dacă ai fii fost sigură, ai fi chemat Securitatea Bothană în loc să te furişezi încă în felul ăsta.

— Cine spune că nu i-am chemat? zise ea. Sau poate că îmi place să mă furişez. S-ar putea să fie din cauză că obişnuiam să fac tot timpul chestia asta cu hutt-ii şi cu alte lepădături. Poate caut o nouă provocare.

— Sau poate că doar cauţi o moarte violentă şi timpurie, replică Navett. Totuşi, cum ne-ai găsit?

— Oh, haide, îl dojeni ea. Doar nu crezi că acoperirea voastră e chiar atât de bună, nu? Amicii mei din Noua Republică şi cu mine v-am nimerit din prima. Deci care-i treaba cu carii-de-metal de la generatorul scutului?

Navett zâmbii subţire.

— Acum încerci să ne tragi de limbă? Te rog.

— Nu se ştie niciodată, zise ea. Apropo, care dintre voi a blocat încuietoarea aia de la uşa din spate trebuie să-şi facă treaba mai bine data viitoare – e atât de

evidentă, că la fel de bine aţi putea să puneţi un semn pe uşă. A fost util, totuşi.

— Aşa îmi închipui, spuse Navett. Încă eşti în clădire, nu?

— Acum cine trage de limbă pe cine? replică ea. De fapt, nu, am plecat acum ceva vreme – e un loc prin care te poţi strecura pe sub tavan şi care dă la un luminator la îndemână. Asta a fost gratis.

— Mulţumesc, zise Navett printre dinţii încleştaţi. Cu cine credea plevuşcă asta de la limită că stă de vorbă?

— Uite un sfat gratis în schimb. Întoarce-te la navă şi pleacă de pe Bothawui. Dacă nu, chiar o să mori pe bulgărele ăsta de nori. Îţi garantez.

— Cu tot respectul, domnule locotenent – sau e maior? Colonel? Oh, bine, la cum se târâie Imperiul în zilele astea, cred că rangul nu mai contează.

Cu tot respectul, domnule imperial, am fost ameninţată de tipi mult mai impresionanţi decât tine. Oricând vrei să ne confruntăm, sunt gata.

— Oh, o să ne confruntăm, cum să nu, promise Navett, înăbuşindu-şi furia. Furia şi gândirea înceţoşată care o însoţea, erau exact ce căuta ea. Stai liniştită. Dar când o s-o facem, eu voi alege locul şi timpul, nu tu.

— Cum vrei, zise ea. Noaptea ar fi cel mai bine – aşa o să îţi poţi folosi din plin acea puşcă Xerrol Nightstinger a ta. Sper că nu ai aruncat-o după revolta aceea de acum câteva săptămâni, nu? Cea la care i-ai înscenat lui Solo că a tras în mulţime?

Navett se uită urât la comunicator. În afară de a fi un ghimpe în coastă, femeia asta era mult prea bine informată. Pe spaţiu, pentru cine lucra?

— Iar mă tragi de limbă, spuse el.

— Nu chiar, zise ea iute. Doar văd că unu şi cu unu fac doi.

— Uneori matematica asta nu funcţionează aşa cum crezi tu, o avertiză Navett. Şi uneori dacă matematicianul stă pe unde nu e bine-venit, nu trăieşte să îşi termine socoteala.

Ea chicoti.

— Începi să te repeţi, imperialule. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să pregătesc nişte ameninţări noi. Oricum, ora mea de culcare a trecut de mult şi ştiu că ai de lucru, aşa că te las. Dacă nu vrei să te duci să-ţi aduci Xerrolul şi să ieşi la joacă, asta e. O să aştept.

— Mersi, zise Navett. Deocamdată refuz.

— Ţine doar de tine, spuse ea. Păstrează comunicatorul – am destule de rezervă. Noapte bună şi spor la săpat.

Transmisiunea se întrerupse.

— Iar ţie, vise neplăcute şi neliniştite, murmură Navett, aruncând comunicatorul în dezintegrator.

Se uită la Klif.

— Asta, zise el încruntat, este exact ce ne lipsea.

— Oh, exact, scrâşni Klif. Deci, ce facem cu ea?

— Deocamdată, nimic, spuse Navett ridicând dezintegratorul şi ducân- du-l lângă pânză. Oricât ne-a tras de limbă şi ne-a acuzat, nu ştie nimic.

— Pe naiba nu ştie, replică Klif. Ştie că săpăm deasupra unuia dintre canalele de cabluri ale clădirii scutului. Ce-i mai trebuie?

— Exact asta spuneam şi eu, zise Navett. A observat că săpăm, dar nu a chemat Securitatea peste noi. Se lăsă pe vine şi strecură lama lopeţii sub marginea trapei lor. De ce nu a făcut-o?

— Eu de unde să ştiu? mormăi Klif, vârând lopata în partea cealaltă. Poate se gândeşte că o să primească o recompensă dacă poate să ofere tot pachetul.

— Se poate, spuse Navett, ridicând cu grijă. Blocul se ridică, iar el îşi băgă degetele sub margine. Cred că e

mai probabil că are nişte necazuri ale ei cu bothanii şi nu se poate duce la ei cu acuzaţiile.

— Asta nu ar opri-o să sune şi să facă un denunţ anonim, mârâi Klif în timp ce ridicau lespedea de pe gaură. La starea în care sunt acum, probabil că ar sări la fiecare surcică ruptă.

— Nu, zise Navett, uitându-se în groapă. Nu, nu e genul care să facă denunţuri anonime. Cred că nu ştiu din ce motive s-a hotărât să ia toată treaba asta personal. Mândrie profesională, poate – nu ştiu. Ideea este că a transformat asta într-un duel privat între noi şi ea.

Klif mârâi.

— Cam prostesc.

— Prostesc pentru ea, aprobă Navett. Util pentru noi.

— Poate, spuse Klif. Şi acum ce facem?

— Ne întoarcem la muncă, zise Navett sărind în groapă. Şi când terminăm, adăugă el, înfigând lopata în ţărâna tasată de la picioarele lui, o să mă duc să recuperez Xerrolul. Poate mâine noapte onorăm invitaţia ei de a ieşi la joacă.

***

Gavrisom ridică privirea de pe datapadul Leiei, vârfurile aripii lui care puteau apuca alergând fără oprire pe birou, lângă el.

— Şi crezi că este sincer? întrebă el.

— Foarte sincer, spuse Leia, simţind cum fruntea i se încreţea într-o încruntătură. Se aşteptase la o reacţie considerabil mai bună faţă de propunerea de pace a lui Pellaeon.

— Şi am verificat scrisorile de adeziune de la Moffii Imperiali. Totul a fost în ordine.

— Sau aşa s-a părut, zise Gavrisom, scuturându-şi coama. Aşa a părut.

Se uită înapoi la datapad, atinse butonul de control pentru a derula.

Leia îl urmări, încercând să înţeleagă acest conflict emoţional straniu şi neaşteptat pe care îl simţea în el. Un sfârşit al acestui lung război putea să fie, în cele din urmă, aproape. Cu siguranţă aceasta era o veste care să stârnească cel puţin o nerăbdare precautăă.

Deci de ce nu era cuprins de o nerăbdare precautăă?

Gavrisom se uită iar la ea.

— Nu se pomeneşte nimic despre Thrawn nicăieri, observă el. L-ai întrebat pe Pellaeon despre asta?

— Am discutat pe scurt, spuse Leia. Până în acel moment nu primise nicio vorbă de la Bastion despre faptul Thrawn ar fi preluat comanda supremă. Nici nu avea vreo indicaţie că Moffii i-ar fi retras autorizaţia de a începe convorbirile de pace.

— Niciuna dintre acestea nu înseamnă nimic, zise Gavrisom, pe un ton dintr-odată neobişnuit de aspru. Cu Thrawn pe scenă, oficial sau nu, asta nu are absolut niciun sens. Plesni datapadul cu un vârf de aripă.

— Vă înţeleg îngrijorările, zise Leia, alegându-şi cu atenţie cuvintele. Dar dacă nu este un truc, ar putea fi ocazia noastră de a încheia în sfârşit acest lung război…

— Este mai mult decât sigur că e un truc, doamnă consilier, scrâşni Gavrisom. Măcar de atât putem fi siguri. Singura întrebare este ce speră exact Thrawn să câştige cu el.

Leia se retrase în scaunul ei. Explozia de emoţii din acea clipă...

— Nu vreţi ca oferta lui Pellaeon să fie adevărată, nu? întrebă ea. Vreţi să fie un truc.

Gavrisom îşi luă ochii de la ea, scoţând un uşor suspin nechezat.

— Priveşte în jur, Leia, spuse el încet, întorcându-şi capul pentru a se uita pe videcranul camerei operative. Uită-te la ei. Aproape două sute de nave de luptă şi zeci de popoare, toate gata să înceapă un război civil pentru conceptele lor personale despre ce ar însemna dreptate pentru Caamas. Noua Republică este pe punctul de a se distruge... iar eu nu pot face nimic să previn acest lucru.

— Han are o copie a Documentului Caamas, îi aminti Leia. O să o aducă aici mâine. Asta ar trebui să îndepărteze multă tensiune.

— Sunt sigur că aşa va fi, aprobă Gavrisom. Dar în acest moment nu sunt dispus să mă bazez nici pe asta pentru a-i opri. Amândoi ştim că pentru mulţi dintre potenţialii combatanţi, Caamas nu a devenit decât o scuză convenabilă pentru a-şi începe războaiele cu vechii duşmani.

— Îmi dau seama de acest lucru, spuse Leia. Dar odată ce această scuză le va fi luată, vor trebui să se retragă.

— Sau să creeze o altă scuză, replică Gavrisom cu amărăciune. Problema este, Leia, că Noua Republică se află în pericol de a se fragmenta, de a fi sfâşiată de propria noastră diversitate uriaşă. Avem nevoie de timp pentru a respinge aceste forţe; de timp pentru a vorbi, de timp pentru a plănui, de timp pentru a încerca să clădim un fel de unitate între toate aceste popoare diferite.

Flutură o aripă spre videcran.

— Dar nu mai avem acest timp – această criză ni l-a răpit. Trebuie să îl recuperăm.

— Documentul Caamas o va face, insistă Leia. Sunt sigură.

— Poate, spuse Gavrisom. Dar, ca preşedinte, nu-mi pot permite să îmi pun toate speranţele în el. Trebuie să mă pregătesc să adun orice scop comun pot găsi pentru

Noua Republică. Orice scop comun, orice ţel comun, orice etos comun.

Bătu în datapad, uşurel de această dată.

— Şi, la nevoie, orice duşman comun.

— Dar ei nu mai sunt un duşman adevărat, zise Leia, luptându-se să-şi păstreze calmul vocii. Sunt mult prea mici şi prea slabi pentru a mai reprezenta vreo ameninţare.

— Poate, spuse Gavrisom. Dar atât timp cât sunt acolo, avem pe cineva împotriva căruia să ne unim. Ezită. Sau chiar împotriva căruia să luptăm, la nevoie.

— Doar nu vorbiţi serios, zise Leia uitându-se cu atenţie la el. A începe o acţiune împotriva Imperiului în acest moment nu ar fi altceva decât un măcel.

— Ştiu asta. Îşi scutură capul. Nici mie nu îmi place, Leia. Sunt gata să recunosc că îmi este ruşine să îi folosesc astfel pe oamenii Imperiului.

Dar dacă amintirea şi numele meu vor fi pedepsite de istorie nu contează. Treaba mea este să ţin Noua Republică unită şi o voi face indiferent de ce va fi nevoie pentru a obţine acest lucru.

— Poate că eu am mai multă încredere în oamenii noştri decât dumneavoastră, spuse Leia încet.

— Poate că da, zise Gavrisom dând din cap. Sper sincer să ai dreptate.

Pentru un moment, rămaseră în tăcere.

— Presupun că nu veţi face publică ştirea despre oferta lui Pellaeon, spuse Leia în cele din urmă. Cu permisiunea dumneavoastră, totuşi, aş dori să încep alcătuirea unei liste de delegaţi pentru o conferinţă de pace. Dacă şi când veţi hotărî să faceţi acest lucru.

Gavrisom ezită, apoi dădu din cap.

— Îţi admir încrederea, doamnă consilier, zise el. Mi-aş dori să o pot împărtăşi. Da, te rog să alcătuieşti lista.

— Mulţumesc.

Se ridică din scaun şi îşi luă datapadul.

— Lista va fi gata până mâine. Se întoarse spre uşă...

— Desigur, mai există o opţiune pentru dumneavoastră, strigă Gavrisom din spatele ei. Nu sunteţi decât în concediu de la Preşedinţie. Presupunând că Senatul a confirmat această decizie, vă puteţi relua poziţia imediat.

— Ştiu, spuse Leia. Dar nu este momentul potrivit. Vocea dumneavoastră a fost cea care a vorbit pentru Coruscant de când a ieşit la lumină Documentul Caamas. Nu ar fi bine ca această voce să se schimbe brusc.

— Poate, zise Gavrisom. Dar în Noua Republică sunt mulţi cei care cred că un calibop nu are decât meşteşugul cuvintelor şi nimic mai mult. Poate că este vremea ca vorbele să ia sfârşit, iar timpul acţiunii a sosit.

Leia îşi întinse scurt Forţa.

— Se poate ca vremea acţiunii să fi sosit cu adevărat, aprobă ea. Dar asta nu înseamnă că timpul vorbelor a luat sfârşit. Întotdeauna va fi nevoie de ambele.

Gavrisom necheză încetişor.

— Atunci eu voi continua cu vorbele, zise el. Şi vă voi încredinţa dumneavoastră acţiunea. Fie ca Forţa să fie cu noi doi.`

— Forţa fie cu noi toţi, spuse Leia încet. Noapte bună, domnule preşedinte Gavrisom.

33

Aşteptă o oră după ce sunetele din fundal ale casei încetară. Apoi, ridicându-se din pat, Shada îşi părăsi

camera din vastul complex subteran care era locuinţa lui Jorj Car'das şi se strecură pe coridorul întunecat.

Uşa arhivei era închisă, iar trucul aing-tii cu mâna, pe care Car'das îl folosise ca să intre era clar că nu avea să funcţioneze şi pentru ea. Totuşi, înainte de a le ura noapte bună, le arătase ei şi lui Karrde metoda mai convenţională de a deschide uşile camerelor lor, iar ea paria că o putea folosi şi la arhivă. Pipăind pietrele care încadrau uşa, o găsi pe cea niţel mai rece şi îşi apăsă palma pe ea.

Vreme de cam douăzeci de secunde, nu se întâmplă nimic. Shada păstră presiunea asupra pietrei, atentă la orice semn de activitate în zonă şi mirându-se iar de această procedură ridicolă. Din povestea vieţii lui pe care le-o spusese, nu îl putea vedea pe Jorj Car'das care venise pe Exocron ca fiind un om extrem de răbdător, cu siguranţă nu genul care să monteze în casa lui uşi care se deschid în jumătate de minut. Nu putea presupune decât că el se gândise atunci că intruşii veniţi pentru furt sau violenţă ar fi fost la fel de nerăbdători.

Acum, fireşte, cu trucurile lui aing-tii, aceste lucruri nu mai contau. Cel puţin nu pentru el.

Sub mâna ei, resortul pietrei zvâcni uşor. Shada continuă să apese; şi, câteva secunde mai târziu, uşa se deschise greoi.

Se aşteptase ca arhiva să fie la fel de întunecată ca restul casei, cu doar o mână de panouri slab luminoase care să arate drumul. Spre surpriza ei neliniştită, încăperea era luminată mult mai puternic de atât. Nu pe cât fusese când Car'das îi condusese în ea mai devreme, dar mult mai luminată decât ar fi trebuit să fie o cameră neocupată. Se strecură înăuntru, fandând în stânga cadrului uşii; iar când o făcu, zări o umbră care se mişca în cercul central lângă biroul calculatorului.

Car'das? Îşi înăbuşi o înjurătură. Karrde deja programase dis-de-dimineaţă plecarea Sălbaticului Karrde la întâlnirea cu nava aing-tii. Aceasta era singura ei şansă de a obţine datacardul pe care îl căuta.

Şi atunci, ridicându-se de la biroul calculatorului, auzi o voce înfundată, dar foarte familiară: deosebită, cam înţepată şi destul de mecanică. În tăcere, se desprinse de perete şi începu să coboare pe unul dintre intervalurile dintre rafturi, îndreptându-se către centru.

Descoperi că urechile nu o înşelaseră.

— Bună, stăpână Shada, zise 3PO încântat, îndreptându-se din poziţia lui aplecată peste biroul calculatorului. Credeam că dumneavoastră şi ceilalţi v-aţi retras pe timpul nopţii.

— Am crezut că şi tu ai făcut la fel, spuse Shada, aruncând o privire spre cel mai apropiat raft în timp ce păşea spre el. Fiecare locşor era complet plin de teancuri de datacarduri; fiecare teanc fiind format din opt până la zece. O colecţie incredibilă de cunoaştere.

— Sau ce or fi făcând droizii noaptea.

— Oh, de obicei mă închid o vreme, îi zise 3PO. Dar în timpul discuţiei mele de mai devreme cu stăpânul Car'das, acesta mi-a propus să stau de vorbă cu calculatorul lui principal. Nu că cel de la bordul Sălbaticului Karrde nu ar fi o companie plăcută, fireşte, adăugă el iute. Dar trebuie să recunosc că uneori îi simt lipsa lui R2 şi a celor de felul meu.

— Înţeleg, îl asigură Shada, simţind cum i se forma un nod în gât. Uneori poţi să te simţi foarte singur acolo unde nu este locul tău.

— Chiar aşa, zise 3PO cu interes. Cred că întotdeauna am presupus că fiinţele umane se pot adapta oricărui loc şi oricărei situaţii.

— A te putea adapta la ceva nu înseamnă neapărat că îţi şi place, observă Shada. În multe feluri şi eu sunt la

fel de nelalocul meu la bordul Sălbaticului Karrde ca şi tine.

Droidul îşi lăsă capul într-o parte.

— Îmi pare rău, stăpână Shada, spuse el părând îndurerat. Nu ştiam că vă simţiţi aşa. Vă pot ajuta cu ceva?

— Poate să mă ajuţi să mă întorc acolo unde îmi este locul. Shada făcu semn spre biroul calculatorului. Ai ajuns să cunoşti calculatorul destul de bine pentru a reuşi să faci o căutare în arhiva lui Car'das?

— Cu siguranţă, zise 3PO părând dintr-odată îngrijorat. Dar acesta este echipamentul stăpânului Car'das. Nu sunt sigur că ar trebui...

— O să fie bine, îl linişti Shada. Nu fur nimic. Tot ce vreau este o informaţie.

— Cred că asta ar fi în regulă, spuse 3PO părând încă nesigur. Cu toţii suntem oaspeţii lui şi adesea oaspeţii deţin conducerea tacită a casei...

Se opri când Shada ridică o mână.

— Poţi s-o faci? întrebă ea iar.

— Da, stăpână Shada, replică el pe un ton cumva intimidat. Ce doriţi să caut?

Shada inspiră adânc...

— Emberlene, veni o voce înceată din spatele ei. Planeta Emberlene.

— Oh, vai! tresări 3PO.

Shada se roti pe loc, uşor aplecată, mâna zburându-i în tunică pe mânerul pistolului...

— Iartă-mă, spuse Car'das ieşind la iveală de după cercul interior de rafturi. Nu am vrut să te iau prin surprindere.

— Sper că nu, zise Shada, încă ţinând mâna pe pistol, muşchii şi reflexele fiindu-i gata de luptă. În cazul în care Car'das era deranjat de prezenţa ei aici...

— Nu te-am auzit venind.

— Nu am vrut să mă auzi, spuse el zâmbind. Sper că nu ai de gând să foloseşti pistolul, da?

Se terminase cu subtilitatea Mistryl.

— Nu, fireşte că nu, zise ea, retrăgându-şi mâna de pe el. Eu doar...

Se întrerupse, încruntându-se, când vorbele pe care el le rostise cu o clipă mai înainte ajunseră brusc la mintea ei conştientă.

— Ce ai zis când ai venit?

— I-am spus lui 3PO că vrei să caute planeta Emberlene, zise Car'das privind-o fix. Asta este ceea ce voiai să cauţi, nu, tânăra mea gardă Mistryl din umbră?

Primul ei impuls a fost să nege. Dar uitându-se în acea privire directă, ştiu că ar fi fost o pierdere de vreme.

— De când ştii? întrebă ea în schimb.

— Oh, nu de prea mult timp, zise el dând din mână într-un gest ciudat de modestie. Am bănuit, fireşte, dar nu am ştiut cu adevărat până nu i-ai învins pe cei patru bandiţi în faţa locului lui Bombaasa.

Shada se strâmbă.

— Deci Karrde a avut dreptate, spuse ea. S-a gândit că dacă îşi dă numele lui Bombaasa, în cele din urmă, vei afla.

Car'das scutură din cap.

— Ai înţeles greşit. Bombaasa nu lucrează pentru mine şi nici eu pentru el. De fapt, în afară de Entoo Nee şi de alţi câţiva din casa mea, nimeni nu lucrează pentru mine.

— Da... te-ai retras, mârâi Mara. Am uitat.

— Sau nu crezi cu adevărat, zise Car'das. Spune-mi, ce vrei pentru Emberelene?

— Ceea ce vrea toată lumea, zise ea. Cel puţin ceea ce vor pentru lumi mari, importante, cum este Caamas. Vreau dreptate pentru poporul meu.

Car'das clătină din cap.

— Poporul tău nu vrea dreptate, Shada, spuse el, cu o tristeţe infinită în voce. Nu a vrut niciodată.

— Ce tot vorbeşti? întrebă Shada simţind cum i se încălzea faţa. Cum îndrăzneşti să ne judeci? Cum îndrăzneşti să judeci pe oricine? Stai aici măreţ şi superior, fără să te înjoseşti niciodată să îţi murdăreşti mâinile în timp ce toată lumea suferă şi moare...

Se opri, furia ei crescând faţă de atitudinea lui, luptându-se cu teama adânc înrădăcinată de a-şi pierde controlul.

— Nu ştii cum e pe Emberlene, rosti ea. Nu ai văzut niciodată suferinţa şi mizeria. Nu e treaba ta să spui că am renunţat.

Car'das ridică sprâncenele.

— N-am spus niciodată că aţi fi renunţat, o corectă el cu blândeţe. Ceea ce am spus a fost că nu aţi vrut dreptate.

— Atunci ce vrem? mârâi Shada. Pomană? Milă?

— Nu. Car'das clătină din cap. Răzbunare.

Shada miji ochii.

— Ce tot vorbeşti?

— Ştii de ce a murit Emberlene, Shada? întrebă Car'das. Nu cum a murit – nu furtuna de foc şi atacul aerian şi spaţial puternic care au distrus-o în final – ci de ce!

Shada se holbă la el, o nelinişte întunecată începând să se agite în flacăra mâniei şi frustrării ei. În spatele acestor ochi era ceva ce nu-i plăcea deloc.

— Cineva s-a temut de puterea şi de prestigiul nostru crescânde şi a hotărât să ne dea drept exemplu, spuse ea cu grijă. Unii cred că acea persoană a fost însuşi Palpatine, de aceea nu am lucrat niciodată pentru Imperiul lui.

Sprâncenele se ridicară iar.

— Niciodată?

Shada trebui să-şi ia ochii de la acea privire.

— Aveam milioane de refugiaţi de îmbrăcat şi de hrănit, zise ea, vocea sunându-i spart şi în apărare. Da, uneori am lucrat chiar şi pentru Imperiu.

Pentru o clipă, în încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Principiile sunt adesea aşa, nu? spuse Car'das în cele din urmă. Atât de alunecoase. Atât de greu să le păstrezi.

Shada se uită iar la el, încercând să găsească o replică destul de tăioasă. Dar nu îi venea nimic în minte. În cazul lui Emberlene – în cazul Mistryl – cinismul lui tăcut era mult prea adevărat.

— Oricum, acest principiu anume nu a avut nicio valoare, continuă Car'das. De fapt, Palpatine nu a avut nimic de a face cu distrugerea lui Emberlene.

Trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre raftul din spatele lui 3PO.

— Am adevărata istorie a lumii tale chiar aici, zise el făcând semn spre şirul de sus de datacarduri. Am adunat toate informaţiile la un loc când am ştiut că vei veni aici cu Karrde. Vrei să o vezi?

Automat, Shada păşii către el... ezită.

— Ce vrei să spui cu adevărat! întrebă ea. Ce vrea să spună oricine cu asta? Ştim amândoi că istoria este scrisă de învingători.

— Istoria este, de asemenea, scrisă şi de cei de pe lături, zise Car'das, încă ţinându-şi mâna lângă datacarduri. De caamas, de alderaanieni şi de Jedi. Popoare care nu au avut nicio parte şi niciun câştig în ceea ce s-a întâmplat. I-ai acuza pe toţi de minciună?

Shada înghiţi, teama şi o senzaţie îngrozitoare de inevitabilitate răsu- cindu-i-se în jurul gâtului.

— Şi ce spun toate aceste părţi dezinteresate? întrebă ea.

Încet, Car'das îşi coborî mâna.

— Spun că înainte cu trei ani de distrugerea ei, zise el cu blândeţe, conducătorii lui Emberlene au pornit o campanie violentă de cuceriri. Că în primii doi ani şi jumătate, au distrus, au cucerit şi au jefuit fiecare dintre celelalte douăsprezece lumi aflate în apropiere.

— Nu, se auzi Shada şoptind. Nu. Nu poate fi adevărat. Nu am... nu am fi putut face aşa ceva.

— Cetăţenilor obişnuiţi nu li s-a spus povestea adevărată, desigur, zise Car'das. Deşi îmi închipui că majoritatea ar fi putut citi printre rânduri dacă ar fi vrut într-adevăr să afle ce făceau conducătorii lor. Dar aveau parte de triumf şi de prăzi, de mândrie şi de glorie. De ce să se mai obosească cu simplul adevăr?

Din nou, Shada trebui să îşi ia ochii de la acea privire. Nu a fost vina mea, voi ea să protesteze. Nu am fost acolo. Nu amfăcut-o eu.

Dar cuvintele erau goale, iar ea ştia asta. Nu, nu ea fusese cea care pregătise cuceririle lui Emberlene şi care aşteptase cu nerăbdare mai mult. Dar, pentru că îşi dedicase viaţa grupului Mistryl, ajutase în felul ei la perpetuarea minciunii.

Totul pentru că voise să schimbe ceva.

— Nu ar trebui să iei nimic din astea personal, Shada, răspunse Car'das încet gândurilor ei. Nu ai ştiut; iar dorinţa de a face o schimbare este ceva adânc înrădăcinat în fiecare dintre noi.

Shada îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Ieşi din mintea mea! se răsti ea. Gândurile mele nu te privesc.

El îşi plecă scurt capul.

— Îmi cer iertare, zise el. Nu am vrut să mă bag. Dar când cineva strigă, de obicei e greu să nu auzi.

— Ei, mai încearcă. Shada inspiră adânc. Şi ce s-a întâmplat? Cum am fost opriţi?

— Victimele voastre şi potenţialele victime erau prea slabe pentru a se împotrivi de unele singure, spuse Car'das. Aşa că şi-au adunat resursele şi au angajat o armată de mercenari. Armata a fost... poate mult prea sârguincioasă.

Mult prea sârguincioasă. Din nou, Shada căută o replică arzătoare. Din nou, nu putu spune nimic.

— Şi toţi din sector s-au bucurat, murmură ea.

— Da, zise Car'das încet. Însă pentru oprirea unei maşinării de război periculoase. Nu pentru suferinţa inocenţilor.

— Nu, inocenţii nu sunt niciodată o prioritate, nu? spuse Shada, auzindu-şi amărăciunea din voce. Istoria ta adevărată, zice, şi cine a fost armata care ne-a distrus? Sau cine au fost sponsorii lor?

Faţa lui păru să se relaxeze abia vizibil.

— De ce vrei să ştii?

Shada ridică din umeri, o cocoşare neplăcută cu muşchii brusc obosiţi.

— Poporul meu nu a ştiut niciodată cine a făcut-o.

— Şi dacă ţi-aş da informaţia, ce ai face cu ea? întrebă Car'das. Ai întoarce răzbunarea Mistryl împotriva lor după atâţia ani? Ai crea mai multă suferinţă printre şi mai mulţi inocenţi?

Simţi vorbele ca un jungher în inimă.

— Nu ştiu cum o vor folosi, spuse Shada, iar lacrimile care îi veniră în ochi îi înceţoşară brusc privirea. Tot ce ştiu este că acesta e ultimul lucru pe care îl pot duce înapoi, care m-ar putea... Se întrerupse, ştergându-şi furioasă ochii.

— Nu vrei să te întorci la ele, Shada, zise Car'das. Trăiesc într-o minciună, chiar dacă ştiu asta sau nu. Nu e pentru tine.

— Trebuie, spuse Shada nefericită. Nu înţelegi? Trebuie să muncesc pentru ceva mai important decât mine. Întotdeauna am avut nevoie de asta. Trebuie să am ceva la care să ţin şi pentru care să servesc, în care să pot crede.

— Ce zici de Noua Republică? întrebă Car'das. Sau de Karrde?

— Noua Republică nu mă vrea, replică ea. Iar Karrde... Clătină din cap, simţind o arsură în gât. Karrde e un contrabandist, Car'das, cum ai fost şi tu. Ce fel de ţel e ăsta?

— Oh, nu ştiu, spuse Car'das gânditor. Karrde a schimbat mult organizaţia de când am părăsit-o.

— E tot la limită, zise Shada. E tot ilegală şi pe ascuns. Vreau ceva onorabil, ceva nobil. Cer prea mult?

— Nu, fireşte că nu, spuse Car'das. Totuşi, Karrde e mai mult un comerciant de informaţii acum, nu un contrabandist. Nu e măcar niţel mai bine?

— Nu, zise Shada. De fapt, e mai rău. Afacerile cu informaţii nu înseamnă decât a vinde proprietatea privată a oamenilor celor care nu merită să o deţină.

— Interesant punct de vedere, murmură Car'das, mutându-şi privirea spre dreapta Shadei. Tu te-ai gândit vreodată aşa?

— Până acum, nu, răspunse vocea lui Karrde.

Shada se roti, scuturându-şi din ochi ultimele lacrimi rămase. În dreapta ei, îmbrăcat în halat şi cu papucii de pe navă, Karrde stătea chiar la marginea cercului interior, uitându-se la ea cu o expresie ciudată.

— Poate că ar trebui să îmi revizuiesc gândurile, adăugă el.

— Ce faci aici? întrebă Shada.

— Car'das m-a chemat, zise Karrde. Se uită la acesta, încruntându-se. Cel puţin, cred că m-a chemat.

— Oh, da, fără îndoială, îl asigură Car'das. Mă gândeam că ar trebui să participi la această parte a conversaţiei. Îşi plecă capul puţin spre Shada. Din nou, îmi cer iertare, Shada, dacă te-am surprins.

Shada îşi ascunse o grimasă.

— E plin de surprize, nu? comentă ea.

— Întotdeauna a fost aşa, aprobă Karrde păşind lângă ea. În regulă, Car'das. Cele două marionete ale tale au sosit şi îţi aşteaptă comenzile. Ce vrei de la noi?

Car'das căscă ochii într-o expresie inocentă.

— Eu? protestă el. Nu vreau nimic de la voi, prieteni. Din contră, doresc să vă fac un dar.

Shada se uită repede la Karrde şi primi în schimb aceeaşi privire bănuitoare.

— Zău, spuse Karrde sec. Şi care ar fi acest dar?

Car'das zâmbii.

— Niciodată nu ai gustat surprizele, nu, Karrde? zise el. Nu te descurci prea rău cu ele, desigur, dar le primeşti foarte prost. Însă cred că asta o să îţi placă.

Se întoarse spre raftul din spatele său şi alese două datacarduri din partea de sus.

— Acesta este darul meu, spuse întorcându-se din nou cu faţa la ei, ţinând câte un datacard în fiecare mână. Aici – ridică mâna dreaptă – este istoria lui Emberlene despre care tocmai vorbeam cu Shada. Ceva ce îşi doreşte foarte mult sau, cel puţin, în trecut a crezut că îşi doreşte. Aici – ridică mâna stângă – este un datacard pe care l-am făcut special pentru voi. Unul despre care eu cred că va aduce mai multe beneficii pe termen lung, pentru toată lumea.

— Ce-i pe el? întrebă Karrde.

— Informaţii utile. Car'das puse datacardurile unul lângă altul pe birou. Puteţi lua unul dintre ele. Vă rog să alegeţi.

Lângă ea, Shada îl simţi pe Karrde inspirând adânc.

— E alegerea ta, Shada, spuse el încet. Ia-l pe care îl vrei.

Shada se uită la cele două datacarduri, aşteptând începerea acelei tulburări emoţionale inevitabile. Singura ei şansă de a se alătura iar Mistryl – poate chiar singura şansă de a scăpa cu viaţă după ce ele o condamnaseră la moarte – era acolo, la stânga ei. La dreapta era ceva necunoscut, adunat de un om care ar fi putut fi cu uşurinţă pe jumătate nebun, în beneficiul unui alt om al cărui singur scop în viaţă era antiteza a ceea ce ea îşi dorise întotdeauna.

Dar, spre surprinderea şi îngrijorarea ei, tulburarea nu avu loc. Oare dezvăluirile făcute mai devreme de Car'das o curăţaseră cu totul din ea, se întrebă Shada în treacăt, nemailăsându-i puterea de a simţi mânie ori nesiguranţă?

Dar nu. Nu era nicio tulburare pentru că nu avea de luat cu adevărat o decizie. Car'das avea dreptate: nu mai putea lucra cu Mistryl, care servise, omorâse şi murise pentru ca Emberlene să se poată ridica odată. Nu acum când ştia ce fusese Emberlene.

Şi, cu siguranţă, nu acum când înţelegea ce ar fi putut face cei Unsprezece cu informaţiile de pe datacard.

Dreptatea pe care crezuse odată că o căuta fusese deja făcută. Tot ceea ce ar fi putut crea datacardul ar fi fost răzbunare.

Întinzându-se spre birou, abia conştientă că acum rupea ultimul pod care o lega de trecutul ei, luă datacardul din dreapta.

— Sunt mulţumit de tine, Shada D'ukal; copilă a Mistryl, zise Car'das cu o căldură pe care ea nu o mai auzise până atunci în vocea lui. Îţi promit că nu vei fi dezamăgită.

Shada se uită la Karrde, pregătindu-se pentru reacţia lui la dezvăluirea lui Car'das. Dar acesta nu făcu decât să zâmbească.

— Nu-i nimic, spuse el. Ştiu de mult cine eşti.

Shada se uită iar la Car'das.

— Cine am fost, îl corectă ea pe Karrde încet. Ce sunt acum... nu ştiu.

— Îţi vei găsi calea, o asigură Car'das.

Brusc, îşi îndreptă spatele şi îşi frecă mâinile. Dar acum e timpul să plecaţi.

Shada clipi.

— Deja? Credeam că avem timp până dimineaţă.

— Ei, este dimineaţă, zise Car'das dând ocol biroului şi luându-i pe Karrde şi pe Shada de câte o mână. Cel puţin, e aproape dimineaţă. Haide... mai aveţi multe de făcut. Şi tu, 3PO... vino.

— Şi ăsta? spuse Shada fluturând datacardul în timp ce Car'das îi grăbea spre ieşire pe intervalul dintre rafturi.

— Puteţi să îl citiţi pe drumul spre punctul de întâlnire, îi zise Car'das. Doar voi doi – nimeni altcineva. După aceea, cred că veţi şti ce să faceţi.

Ajunseră la uşă, iar Car'das o deschise cu un semn.

— Şi tu? întrebă Karrde în timp ce bătrânul îi conducea pe coridorul acum bine luminat către camerele lor.

— Uşa mea vă este deschisă întotdeauna, răspunse Car'das. Oricăruia dintre voi, fireşte. Veniţi oricând doriţi. Dar acum, trebuie să vă grăbiţi.

O oră mai târziu, Sălbaticul Karrde se ridică de pe Exocron şi se depărtă prin spaţiu. O oră după aceasta, după ce se asigurase că erau pe drumul cel bun, spre punctul de întâlnire cu nava aing-tii, Karrde o duse pe Shada în biroul lui.

Şi stând amândoi în faţa ecranului de pe masă, citiră datacardul.

Shada rupse prima tăcerea.

— A avut dreptate, nu? murmură ea. E incredibil. Dacă este adevărat, adică.

— Oh, e adevărat, spuse Karrde uitându-se fix la ecran în timp ce mintea îi gonea nebuneşte. Shada nu calificase bine situaţia: incredibil nu era nici măcar pe aproape de corect.

— Oricum o fi fost, toată viaţa lui Car'das a fost de încredere.

— Asta pot să cred. Shada scutură din cap. Presupun că o să le cerem aing-tiilor să ne ducă drept pe Coruscant?

Karrde ezită. Desigur, Coruscant era alegerea evidentă.

Dar exista o întreagă gamă de posibilităţi. Unele erau chiar foarte interesante.

— Karrde? îi întrerupse Shada şirul gândurilor, pe un ton dintr-odată bănuitor. Noi chiar ducem asta pe Coruscant, da?

El îi zâmbii.

— De fapt, nu, spuse el. Cred că putem face ceva mai bun.

Se uită iar la ecran, simţind cum surâsul îi devenea neînduplecat.

— Mult, mult mai bun.

***

Stând cu picioarele depărtate pe pasarela de comandă a distrugătorului spaţial imperial Tiranic, căpitanul Nalgol se uita în gol la bezna de dincolo de videcrane. Tot nu era nimic de văzut acolo, desigur, doar dacă vreuna dintre navele lor sondă se întâmpla să intre în marginea ecranului lor de invizibilitate, ori dacă voia

să contemple capătul murdar al cometei de lângă ei. Însă era o tradiţie ca un căpitan de navă să privească universul de pe punte, iar Nalgol se simţea cam tradiţionalist azi.

Patru zile. Încă patru zile, şi această lipsă de activitate lungă şi batjocoritoare avea să se încheie în cele din urmă. Doar patru zile, asta dacă echipa de şoc încă se încadra în program.

Patru zile.

Din capătul opus al pasarelei de comandă auzi apropiindu-se paşii care bocăneau încet ai şefului Contrainformaţiilor, Oissan. Întârziase aproape zece minute, observă el cu neplăcere uitându-se la ceas.

— Domnule căpitan, zise Oissan gâfâind uşor când ajunse lângă Nalgol. Am raportul ultimei navete-sondă.

Nalgol se întoarse spre el, remarcând roşeaţa de pe faţa lui Oissan.

— Ai întârziat, spuse el.

— A fost nevoie de o analiză mai atentă decât de obicei, zise Oissan anevoie, întinzând un datapad. Se pare că navele de lângă Bothawui aproape că au pornit războiul cu câteva zile mai devreme.

Nalgol miji ochii când luă datapadul.

— Ce tot spui? întrebă el, căutând documentul potrivit.

— Una dintre navele de luptă ishori s-a hotărât să se ia de diamali, spuse Oissan. A ajuns aproape să-i forţeze la luptă deschisă.

Nalgol înjură pentru sine, uitându-se peste raport. Dacă nebunii ăştia de extratereştri înfierbântaţi îşi începeau ostilităţile înainte ca echipa de şoc să fie gata...

— Ce i-a oprit? întrebă el. Lasă; uite, adăugă el cercetând acea secţiune. Interesant. A obţinut cineva identificarea acelui cargobot?

— Niciuna dintre navele-sondă nu a fost destul de aproape, zise Oissan. Dar traficul de comunicaţii care a urmat prin flotă a spus că a fost înaltul consilier Organa Solo. Totuşi, acest lucru nu este confirmat.

— Dar foarte posibil, mârâi Nalgol. Fără îndoială, este aici ca să-l ajute pe Gavrisom să-i calmeze pe toţi.

—Fără îndoială. Oissan ridică din sprâncene. Se zvoneşte, de asemenea, că a adus un împuternicit caamas cu ea.

— I-auzi, zise Nalgol, simţind cum, încet, un zâmbet începea să îi întindă colţurile gurii. Nu mai spune.

— Ar trebui să ştim sigur într-o zi sau două, comentă Oissan. Dacă Gavrisom are un caamas adevărat cu mesajul lui de pace, cu siguranţă va defila cu el prin faţa tuturor de îndată ce o va putea face.

— Într-adevăr, murmură Nalgol. Şi dacă poate să îl ţină aici să vorbească despre pace încă patru zile, vom putea spune că la distrugerea planetei Bothawui a fost de faţă un caamas. De faţă şi, prin urmare, total de acord. Clătină din cap în semn de uimire. Uluitor. Mă întreb cum a reuşit Thrawn să facă asta?

— Da, este uluitor, aprobă Oissan, fără să pară nici pe departe la fel de entuziasmat. Eu doar sper că nu a greşit socoteala pe undeva. O sută nouăzeci şi una de nave de luptă ar fi cam mult pentru ca trei distrugătoare spaţiale să le facă faţă de unele singure.

— Îţi faci prea multe griji, îl dojeni Nalgol, înapoindu-i datapadul. L-am văzut pe Thrawn la lucru; şi nu socoteşte niciodată greşit. Echipa de şoc îşi va face treaba; iar apoi aceste nave de luptă ale tale vor începe să se sfâşie între ele. Tot ce vom avea de făcut va fi să eliminăm supravieţuitorii şi să distrugem ce o mai rămâne din planetă.

— Sau aşa zice teoria, oricum, spuse Oissan acru. Domnule căpitan, îmi permiteţi să vă recomand ca cel

puţin să ordonaţi Tiranicului şi celorlalţi să rămână în alertă cât mai stăm aici? Astfel ne vom putea mişca rapid dacă lucrurile încep mai repede decât ne aşteptăm.

— Asta ar însemna şi patru zile de uzare a instinctelor de luptă, îi aminti Nalgol. Nu cred că va fi folositor.

— Dar dacă lucrurile izbucnesc prea repede…

— Nu se va întâmpla, îl întrerupse Nalgol brusc. Dacă Thrawn zice patru zile, patru zile va dura. Punct.

Oissan inspiră adânc.

— Da, să trăiţi, mormăi el.

Nalgol se uită la uşă, simţind un amestec de dispreţ şi de milă. Până la urmă, Oissan nu îl întâlnise niciodată pe Thrawn; nu auzise niciodată încrederea şi autoritatea din glasul Marelui Amiral. Cum ar fi putut înţelege?

— În regulă, facem un compromis, zise el. Voi ordona ca în această după-amiază să înceapă pregătirile preliminare de luptă; şi, cu o zi înainte de explozia programată, vom intra în alertă. Te simţi mai bine?

— Da, domnule. Lui Oissan îi zvâcni buza. Vă mulţumesc, domnule.

— Şi pregătirile preliminare de luptă vor începe acum pentru tine, continuă Nalgol, făcând semn către datapad. Vreau să alcătuieşti o listă de priorităţi/ameninţări pentru fiecare dintre navele de acolo. Pune în ea tot ce ai despre posibilităţile lor, apărare, toate punctele slabe şi include detalii despre speciile căpitanilor şi ale echipajelor dacă poţi.

Zâmbii subţire.

— Când vom ieşi, în cele din urmă, de sub acest ecran blestemat de invizibilitate , vreau să pot distruge ce a mai rămas fără să pierd nici măcar un turbo-laser sau o Pasăre-de-Pradă. Ai înţeles?

— Am înţeles, domnule căpitan, zise Oissan. O termin până mâine.

— Foarte bine. Nalgol dădu din cap. Eşti liber.

Întorcându-se iute, Oissan se îndreptă cu paşi repezi spre pupa, pe pasarela de comandă. Nalgol îl urmări o clipă, apoi se întoarse către imaginea goală ce se vedea pe videcran.

Patru zile. Patru zile, şi vor avea, în final, şansa să măcelărească pleava Rebelă.

Zâmbii în întuneric. Da, astăzi chiar se simţea foarte tradiţionalist.

34

Cu o tresărire, Luke se trezi.

Pentru o clipă, rămase luptându-se cu poticnirea obişnuită a dezorientării provocate de transă, în timp ce făcea o evaluare rapidă a situaţiei lui. Şedea pe un scaun cam inconfortabil, observă el, cu un panou de control nefamiliar în faţa lui şi cu o cupolă dincolo de el. De undeva din spatele său, câteva lumini străluceau uşor; în faţă, în afara cupolei, era complet întuneric...

Clipi brusc, trezindu-se de tot. Complet întuneric? Îşi desfăcu anevoie centurile, uitându-se în acelaşi timp la ceas.

Şi se opri, aruncând ceasului încă o privire. Fusese în transa de vindecare aproape cinci ore.

Cinci ore?

— Mara, ţi-am spus să mă trezeşti în două ore, strigă el către spatele navei, eliberându-se de centuri şi ridicându-se greoi în picioare.

— Ce s-a întâmplat, ai adormit şi tu acolo?

Dar nu primi niciun răspuns, doar piuitul agitat al lui R2.

Iar Mara lipsea.

— Oh, nu, oftă Luke, întinzându-şi mintea pentru a cerceta fiecare colţişor al navei. Mara nu era de găsit.

— R2, unde e? zise el repede, lăsându-se într-un genunchi şi ridicând datacardul pentru traducere, care era încă prins de droid. Cuvintele se desfăşurară pe el...

— Cum adică a plecat? întrebă el. Când? De ce?

R2 gemu plângător. Luke se uită la vorbele care se scurgeau pe datapad, simţind un gol în stomac. Mara plecase în urmă cu cinci ore, imediat după ce el intrase în transă. R2 nu ştia unde se dusese şi nici de ce.

Dar la aceste întrebări Luke putea deja să ghicească răspunsurile.

— E în regulă, suspină el, bătându-l pe droid cu palma în semn de îmbărbătare în timp ce se ridica în picioare. Ştiu că nu aveai cum să o opreşti.

Se duse la trapă, gustul fricii puternice amestecându-se cu gândul amar că orice s-ar fi dus să facă, era mult prea târziu ca el să o mai poată opri.

— Ai grijă de navă, îi spuse el micului droid, deschizând trapa. Mă întorc cât pot de repede.

Păşii afară, fără să se mai deranjeze cu scara, lăsându-se să cadă pe pământ. Chiar deasupra lui, printre vârfurile de stâncă din jur, petice de stele sclipeau puternic printre norii care pluteau; în jur, totul era cufundat în beznă. Mara, strigă el, rostindu-i fără speranţă numele cu mintea prin întuneric.

Se văzu ca şi cum o siluetă acoperită cu o mantie se clinti. Undeva, nu foarte departe, o prezenţă întunecată, ascunsă, părea să se mişte. Mantia se crăpă...

Aici sus, răspunse gândul ei.

Luke se uită la bezna stâncii din faţa lui, prins între uşurarea că ea era încă în viaţă şi sentimentul grav,

potrivit căruia ceva îngrozitor era încă pe cale să se întâmple. Imaginea dispăru când Mara păru să îşi tragă iar în jurul ei mantia mintală...

Unde eşti? îşi trimise Luke gândul, înfrânându-şi tentaţia de a străpunge coconul în care ea se retrăsese brusc şi inexplicabil.

Simţi ezitarea ei şi suspinul aproape resemnat. Apoi, pâlpâindu-i în minte ca nişte viziuni fragmentate zărite într-o lumină inegală, prinse o serie de imagini ale versantului din faţa lui, marcând drumul pe care îl urmase. Trimiţându-i o confirmare şi o încurajare, se duse la stâncă şi începu să urce.

Căţărarea nu fu nici pe departe atât de dificilă cum se aşteptase şi, cu muşchii întăriţi în stil Jedi, drumul dură mai puţin de zece minute. O găsi pe Mara şezând pe o margine aproape de vârf, sprijinită la adăpostul parţial al unui stei aspru de piatră din lateral.

— Salut, spuse ea încet când el ajunse pe ultima cornişă. Cum te simţi?

— Complet vindecat, zise el, încruntându-se la ea în timp ce se apropia şi se aşeza lângă Mara. Vocea îi fusese scăzută şi controlată; însă în spatele mantiei întunecate a barierei ei mintale simţea urma unei tristeţi incredibile.

— Ce se întâmplă?

În scânteierea slabă a stelelor văzu o mână ridicându-se şi arătând în faţă.

— Mâna lui Thrawn este acolo, spuse ea. Se văd cele patru turnuri din spate profilându-se pe nori dacă lumina este bună.

Luke se uită în acea direcţie, folosindu-şi tehnicile de îmbunătăţire senzorială. Se zăreau într-adevăr turnurile şi peretele din spate, împreună cu o ceva aflat între cele două turnuri din stânga, care era probabil

acoperişul plat al hangarului din care se luptaseră să scape cu câteva ore în urmă.

— Ce au făcut? întrebă el.

— Nu prea multe, zise Mara. Nava care era plecată… Îţi aminteşti locul liber pe care l-am văzut în zona de parcare? S-a întors cam acum trei ore.

Luke se strâmbă. O navă în bună stare, aflată chiar în faţa celor pe care le sabotase. Gata să se îndrepte spre Bastion într-o clipă.

— Nu a plecat din nou?

Simţi că Mara scutură din cap.

— Nu aş putea spune. Oricum, Parck zicea că vor afla toate informaţiile de la pilot înainte de a lua o decizie.

— Înţeleg, murmură Luke. O acţiune pe care, în aceste circumstanţe, fără îndoială Parck şi Fel o vor grăbi cât vor putea. O decizie rapidă, o ridicare iute pe cer, şi Imperiul va avea Mâna lui Thrawn şi toate secretele lui.

Şi totuşi, iată-i pe el şi Mara stând aici. Aşteptând.

Dar ce?

— E ciudat, ştii, murmură Mara de lângă el. Chiar ironic. Iată-ne: femeia care şi-a petrecut zece ani încercând să-şi construiască o nouă viaţă şi bărbatul care şi-a petrecut aceiaşi zece ani gonind nebuneşte şi încercând să salveze galaxia de fiecare nouă ameninţare care şi-a arătat faţa urâtă.

— Noi suntem, da, zise Luke privind-o neliniştit. Întunericul din ea devenea şi mai puternic… — Totuşi, nu sunt sigur că înţeleg ironia.

— Ironia este că Noua Republică fiind gata să se sfâşie, te-ai grăbit să mă salvezi pe mine, spuse Mara. Ignorându-ţi responsabilităţile pe care ţi le-ai atribuit singur pentru a salva acea femeie şi viaţa ei.

Luke o simţi inspirând adânc.

— Iar acea femeie, adăugă ea aproape neauzit, este acum cea care trebuie să sacrifice acea viaţă nouă pe care şi-o dorea, pentru a salva Noua Republică.

Dintr-odată, o sclipire verde din depărtare îi lumină faţa. O faţă împietrită; o faţă care se uita în noapte cu o durere şi cu o singurătate uriaşe.

— Se pare că ai ajuns la timp, zise ea când un tunet slab răsună din depărtare.

Urmă o a doua sclipire verde. Făcând un efort, Luke îşi smulse privirea de pe faţa ei chinuită şi se întoarse.

Tunurile trăgeau. Chiar în timp ce se concentra asupra lor, o altă pereche de raze verzi de turbo-laser ţâşni pe cer din vârful unuia dintre ele, urmată de o altă pereche de la alt turnn. Trăgeau în direcţia opusă celei în care se aflau el şi Mara.

— Focuri de evaluare, probabil, zise Mara cu un glas de un calm amăgitor, ca al unui arc extrem de întins. Încearcă să măsoare distanţa. Nu mai durează mult.

Luke se uită la ea. Durerea creştea în ea, împingând în bariera ei mintală ca apele umflate într-un baraj.

— Mara, ce se întâmplă?

— Ştii, a fost ideea ta, continuă ea de parcă nu ar fi auzit întrebarea. Tu eşti cel care a vrut atât de mult ca eu să devin un Jedi. Suspină cu putere, asemenea cuiva care se abţine să plângă. Îţi aminteşti?

Şi atunci, dinspre fortăreaţă izbucni o vâlvătaie de focuri de turbo-laser, razele verzi fiind de această dată însoţite de o replică albastră, a armamentului chiss. Toate cele patru turnuri trăgeau acum, nebuneşte şi fără încetare, toate în aceeaşi direcţie. Luke îşi întinse gâtul, încercând să vadă, întrebându-se în ce trăgeau. Oare Karrde trimisese până la urmă nişte trupe de ajutor? Oare Noua Republică îi găsise? Sau Imperiul? Sau unul dintre acele o sută de pericole îngrozitoare despre care vorbea Parck? Se uită la Mara...

Şi în acea clipă îngrozitoare, ştiu.

— Mara, gâfâi el. Nu. Oh, nu.

— Trebuia făcut, zise ea cu un glas tremurat. În lumina focurilor de armă inamice, Luke vedea că ea nu mai încerca să îşi înfrâneze lacrimile. A fost singura cale de a-i împiedica să ia toate astea şi să le dea Bastionului. Singura cale.

Luke se uită iar la fortăreaţă, pumnalul durerii Marei înfigându-se în inima lui, mintea fiindu-i invadată de o agitaţie de gânduri şi de grabă. Dacă s-ar fi trezit mai devreme – dacă ar fi trecut cu forţa de barierele ei mintale când erau în fortăreaţă şi ar fi aflat planul ei secret – dacă şi-ar fi întins chiar acum Forţa cu toată puterea...

— Nu, murmură Mara cu o oboseală infinită în voce. Te rog, nu. Este sacrificiul meu, nu înţelegi? Sacrificiul final prin care trebuie să treacă orice Jedi.

Mâna ei nesigură se întinse pentru a o atinge pe a lui. Era foarte rece.

— Nu poţi să faci nimic. Absolut nimic.

Luke inspiră zgomotos, aerul rece al nopţii înfigându-se în plămânii lui ca gheaţa de pe Hoth, mâinile, mintea şi inima îl dureau de dorinţa copleşitoare de a face ceva. De a face orice.

Dar Mara avea dreptate. Putea să nu-i placă, putea să se opună amarnic; dar în adâncul sufletului, ştia că avea dreptate. Universul nu era responsabilitatea lui. Deciziile luate de alţi oameni – acţiunile lor, consecinţele, chiar sacrificiile – nici acestea nu erau responsabilitatea lui.

Mara făcuse o alegere şi acceptase consecinţele acesteia. Iar el nu era dator şi nici nu avea dreptul de a încerca să i-o ia.

Ceea ce îi lăsa doar un sigur lucru de făcut. Apropiindu-se de ea, îşi puse braţul în jurul ei.

Pentru o clipă, ea se împotrivi, vechile temeri, obiceiuri şi singurătatea amestecându-se cu durerea tulburată, făcând-o să îşi încordeze muşchii pentru a-l îndepărta. Însă doar o clipă. Apoi, de parcă şi această parte a vieţii ei ar fi fost acum pierdută, se lipi de el, barierele ei construite cu atâta grijă dându-se în lături când ea îşi revărsă în final durerea şi pierderea pe care le ţinuse ascunse atât de adânc în sine.

Luke îşi strânse mai bine braţul în jurul ei, murmurând vorbe fără rost în timp ce se lupta alături de ea prin furtuna de durere şi de nefericire, absorbind ce putea din ea şi oferindu-i în schimb toată alinarea şi căldura de care era în stare. În depărtare, focurile de turbo-laser trase din turnuri se intensificară...

Şi atunci, deasupra marginii stâncii, o zări. Trecând pe aproape de un deal din depărtare, carena ei fiind poleită de efectul suprarealist al scuturilor activatte complet în atmosferă, se sucea şi se zvârcolea ca o fiinţă vie în timp ce evita şi se ferea ori, pur şi simplu se scutura prin furtuna de foc distrugătoare care pârjolea aerul din jurul ei. Ca răspuns, trăgea constant, dar inutil, în roca neagră impenetrabilă ce se ridica în faţa ei. Trasă ca un mynock de un cablu de către radiobaliza de apelare pe care Mara o vârâse în sistemul de comunicaţii al uneia dintre navele extraterestre, îşi continua drumul ei drept către uşa deschisă a hangarului, singurul punct slab al întregii fortăreţe. Nava personală a Marei, singurul lucru din univers care era cu adevărat al ei.

Focul lui Jade.

Lacrimile se opriseră acum, iar umerii Marei se încordară sub mâna lui Luke când ea se întinse pentru a privi. Focul aproape ajunsese acum la Mâna lui Thrawn, iar Luke vedea că sub efectul de poleială carena fusese ruptă în douăsprezece locuri diferite, în spatele unora dintre ele strălucind vârtejul galben al flăcărilor turbate.

Tunurile îşi intensificară atacul; dar era prea târziu. Focul plonjă pentru ultima dată, dispărând...

Şi cu o bilă de foc galben-portocalie strălucitoare, care explodă spre munţii din depărtare, luminând peisajul ca lumina zilei pe Coruscant, îşi atinse ţelul.

Sunetul exploziei care avu loc după o secundă păru curios înfundat, ca şi cum peretele înconjurător din piatră de Hijarna nu ar fi fost afectat de sunet aşa cum, probabil, nu fusese afectat nici de explozie. Câteva secunde mai târziu, o altă detunătură chiar şi mai înceată ajunse la ei, sunetul fiind răsfrânt de munţi. Turnurile, aproape împotrivindu-se, încetară focul.

Şi, încă o dată, liniştea nopţii se lăsă în jurul lor.

Rămaseră acolo, în tăcere, multă vreme, ţinându-se unul de altul în timp ce priveau strălucirea galbenă răsucită care era rugul funerar al Focului. Încet, pe măsură ce incendiul din hangar se stingea, Luke simţea cum durerea Marei dispărea şi ea.

Dar, spre surpriza lui, nu amărăciunea deznădăjduită şi nici chiar simpla epuizare nu se ridicară în ea pentru a lua locul durerii. Îşi deplânsese pierderea şi îşi consumase durerea; iar acum, aşa cum se întâmpla întotdeauna cu ea, era vremea să pună deoparte sentimentele şi emoţiile şi să se concentreze din nou asupra a ceea ce trebuia făcut.

Şi, într-adevăr, un minut mai târziu, Mara se mişcă în braţele lui.

— Ar trebui să mergem, spuse ea cu o voce uşor răguşită ca urmare a plânsului, dar altfel calmă şi clară. O să se lupte cu focul o vreme. Probabil că asta este cea mai bună ocazie a noastră de a ne strecura înăuntru.

— După puterea exploziei, mă gândesc că am distrus tot ce era în hangar, comentă Mara în timp ce coborau pe stâncă spre nava lor.

— Cel puţin în ceea ce priveşte capacitatea de zbor. S-ar putea să mai poată salva ceva în spate de tot, dar o să aibă de furcă până o să le scoată de acolo.

Se bâlbâia, ştia, cuvintele rostogolindu-i-se în toate felurile în urma acelei epuizante lovituri emoţionale pe care tocmai o suferise. Nu-i plăcuseră niciodată bâlbâiţii, iar ideea că ea însăşi devenise unul, chiar şi temporar, o cam scotea din sărite.

Dar, destul de ciudat, nu o făcea să se ruşineze. Nici această parte nu era un mister. Dacă după ce vărsase totul asupra lui cum făcuse acolo sus nu îşi schimbase opinia despre ea, probabil că nici după puţină bâlbâială nu avea s-o facă.

Şi nu îşi schimbase părerea. Probabil că asta era cea mai surprinzătoare parte. Chiar nu şi-o schimbase. Coborând pe stâncă, încă simţea aceeaşi căldură şi aprobare trecând prin el ca atunci când o strânsese în braţe.

Mai erau, de asemenea, în acest amestec şi ceva mai multă grijă şi protecţie excesivă decât i s-ar fi părut ei confortabil. Dar nu făcea nimic. Aşa era Luke şi cu siguranţă putea să i se împotrivească.

— Tot nu ştiu cum o să facem asta, zise Luke legănându-se uşor pe o porţiune de piatră desprinsă din spatele ei înainte de a-şi recăpăta echilibrul.

— Ar dura mult prea mult să mai intrăm prin peşteră.

— Ştiu, aprobă Mara. Parck a pomenit că sunt găuri în zid. Cred că va trebui să mergem pe jos până acolo şi să ne căţărăm cumva pe un zid.

— O să fie dificil, o avertiză Luke. Nu o să mai fie nici pe departe la fel de amabili cu noi ca data trecută.

Mara pufni.

— Nu-i nimic, spuse ea pe un ton ameninţător. Nici eu nu mai sunt chiar la fel de amabilă cu ei.

Acum, în faţă şi în jos, abia vizibilă în lumina slabă a stelelor, zărea nava pe care o împrumutaseră, imediat după o ultimă fisură îngustă în stâncă. Adunându-şi puterile, Mara sări peste gaură către un bolovan plat...

Şi se opri brusc, dând din mâini pentru a-şi păstra echilibrul pe piatră când şocul îi îngheţă muşchii. Dintr-odată, pe neaşteptate, un gând straniu sau un sunet îi apăru în minte.

— *Jedi* Skywalker*? Eşti acolo?*

Pierdu lupta pentru echilibru şi căzu cam stângaci la pământ, abia reuşind să aterizeze în picioare. Dar nici nu observă. Acolo, la navă, aşezate pe panourile ca ale unui vânător TIE, erau douăsprezece umbre care băteau din aripi cu nerăbdare. Chiar când Luke ateriză lângă ea, una dintre ele se desprinse de navă şi zbură până la piatra de pe care tocmai săriseră ei.

— *Tu eşti, într-adevăr,* îi răsună gândul în minte, vorbele fiind pline de agitaţie şi uşurare. *Am văzut focul uriaş şi m-am temut că tu şi Mara Jade aţi pierit.*

Era Copilul Vânturilor.

Iar ea îl auzea.

Se uită la Luke, văzu propria lui surpriză reflectată în minte şi pe faţă.

— Chiar îţi plac schimbările dramatice, nu? îngăimă ea făcând semn cu capul către qom qae. Frumoasă mişcare. Zău.

Luke îşi ridică mâinile cu palmele spre exterior.

— Hei, nu te uita la mine, protestă el. N-am nimic de-a face cu asta.

— *Ascultaţi-mă, vă rog,* interveni Copilul Vânturilor nerăbdător. *Trebuie să mergeţi în ajutorul qom jha-ilor. Ameninţătorii le-au invadat casa.*

— Adică peştera? zise Luke încruntându-se.

— În întregime? adăugă Mara. Sau doar în partea din faţă?

Avu loc o conversaţie rapidă între extraterestru şi ceilalţi care încă stăteau pe navă.

— *Nu ştim,* spuse Copilul Vânturilor. *Prietenii mei din acest cuib al qom qae-ilor i-au văzut intrând în peşteră cu crengi mari şi cu maşinării.*

Mara se uită la Luke.

— Crengi mari?

— Armament greu, bănuiesc, răspunse el. Cât de lungi erau aceste crengi?

— *Unele erau de două ori mai lungi ca un qom qae*, zise Copilul Vânturilor întinzându-şi aripile pentru comparaţie.

— Sunt cam mari ca să cureţe peştera cu ele, spuse Mara. Se pare că şi-au dat seama că aşa am intrat.

— Şi se pregătesc pentru cazul în care ne întoarcem, zise Luke încruntat. Ei, oricum ştiam că nu mai putem intra pe acolo. Sper doar că qom jha-ii au reuşit să se ferească.

— Acum n-avem ce să mai facem, spuse Mara. Şi dacă stăm aici şi ne agităm nu facem decât să le dăm mai mult timp pentru a se pregăti.

— Ai dreptate, zise Luke fără tragere de inimă. Stai să mă duc să îl iau pe R2 şi plecăm.

— *Nu vă duceţi să-i ajutaţi pe qom jha-i?* întrebă Copilul Vânturilor neliniştit când Luke trecu pe lângă el.

— Nu putem face nimic, îi spuse Mara. Trebuie să intrăm înapoi în Turnul înalt imediat.

El se uită fix la ea.

— *Dar aţi promis.*

— Nu am promis decât să facem ce putem, îi aminti Mara. În acest caz se dovedeşte că nu am putut face prea multe. Oftă. Uite, dacă mai contează, Ameninţătorii nu vă consideră pe niciunul dintre voi ca fiind altceva decât nişte dăunători mari şi enervanţi. Dacă de acum

înainte staţi departe de navele lor şi de Turnul înalt, cel mai probabil este că nu o să vă mai deranjeze.

— *Înţeleg!* zise Copilul Vânturilor, însă dezamăgirea încă se simţea în tonul lui. Voi transmite acest mesaj.

— Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult, spuse Mara. Dar este un univers imperfect şi nimeni nu primeşte niciodată ce vrea sau ce crede că vrea. O parte din a te face mare înseamnă să înfrunţi asta, să o accepţi şi să mergi mai departe.

Qom qae-ul se îndreptă.

— *Şi tu ce vrei, Mara Jade?*

Mara se uită la navă, la trapa deschisă prin care dispăruse Luke. Întâmplarea făcea că aceasta era o întrebare la care se tot gândise în ultima vreme. O întrebare care se amesteca cu emoţii opuse şi gânduri contradictorii, cu speranţe precaute şi temeri prudente.

O întrebare pe care sigur nu era interesată să o discute cu un tânăr extraterestru străin.

— Tot ce vreau acum este o cale de a intra înapoi în Turnul înalt, zise ea, alegând un scop mai apropiat. Hai să rezolvăm asta mai întâi, da?

Copilul Vânturilor păru să se înfioare.

— *Înapoi în Turnul înalt? De ce?*

Luke reapăruse în deschizătura trapei acum şi îşi folosea Forţa pentru a-l coborî pe droid la sol.

— Ar dura prea mult să îţi explic, spuse Mara. Dar este foarte important. Crede-mă.

— *Te cred*, zise el cu o fervoare neaşteptată. *Te cred pe tine şi pe Jedi Skywalker. Ezită. Şi vă pot arăta un drum.*

Mara se încruntă.

— Poţi? Unde?

— *În direcţia aceea,* spuse el arătând cu capul spre un punct imediat la dreapta locului în care ar fi fost Mâna lui Thrawn. *Prietenii mei zic că e o gaură în piatră lângă*

Lacul cu Peşti Mici care duce în cavernă lângă locul prin care am intrat prima dată în Fortăreaţa înaltă.

Mara se uită la Luke, simţind cum un gând ciudat începea să i se strecoare în minte. Poate că nu avea nevoie să mai aibă de a face cu Turnul înalt.

— E destul de mare ca să încăpem prin ea?

— *Nu ştiu*. Copilul Vânturilor ezită. *Dar mi se spune că e acelaşi coridor prin care trec termitele de foc când merg pe sub pământ.*

Mara simţi înţepături în degete la această amintire. Ideea de a se strecura printr-o gaură în urma unei hoarde de termite de foc îi făcea pielea de găină. Dar dacă aceasta era singura cale, atunci asta era.

— Stai să vorbesc cu Luke.

Se duse unde el stătea lângă droid şi îl informă repede.

— Oricum, pare că merită verificat, aprobă el. Cât de departe este acest lac?

— *Nu durează mult,* îl asigură Copilul Vânturilor. *În zbor e foarte aproape.*

— Nu putem să luăm nava, îi spuse Luke. Ameninţătorii ne-ar observa iute.

— *Nu mă refer la a zbura cu aparatul*. Brusc, qom qae-ul păru să se îndrepte. *Eu şi prietenii mei vă vom duce acolo. Şi nu vom fi văzuţi.*

Mara şi Luke se uitară unul la altul.

— Eşti sigur? întrebă Luke privind grupul. Nu sunteţi prea mulţi, iar noi nu suntem atât de uşori pe cât părem. Şi va trebui să-l luăm şi pe R2.

— *Eu şi prietenii mei vă vom purta acolo,* repetă Copilul Vânturilor. *Nu în speranţa unui câştig, adăugă el iute, ci pentru că deja aţi riscat mult pentru qom qae, iar noi nu v-am dat nimic în schimb. Este corect ca noi să facem asta.*

Luke se uită la Mara.

— Dacă mergem iar în subsol va însemna să urcăm din nou mult pe scara ascunsă, ştii, o avertiză el. Eşti sigură că eşti pregătită?

Marei îi zvâcni buza.

— De fapt, nu cred că va mai trebui să intrăm în Turnul înalt.

Luke se încruntă.

— Oh?

— Tocmai mă gândeam adineaori la sursa aia mare de energie pe care a observat-o R2 când am intrat prima dată în camera subterană, îi spuse ea. Cea din direcţia în care Păstrătorul Promisiunilor spunea că este întotdeauna fatală pentru qom jha-ii care se rătăcesc în acea parte.

Se uită spre Turnul înalt.

— Şi atunci, adăugă ea încet, am început să mă întreb despre ce spunea Parck că le-a zis Thrawn. Că dacă se anunţă vreodată că a murit, trebuie să îi aştepte întoarcerea în zece ani.

Simţi momentul de zăpăceală al lui Luke, apoi încordarea emoţiilor lui când înţelese brusc.

— Ai dreptate, spuse el cu o voce joasă şi întunecată. Ar fi în stilul lui, nu? Exact în stilul lui.

— Oricum, cred că merită să verificăm, zise Mara.

— Absolut, aprobă Luke, glasul şi mintea umplându-i-se dintr-odată cu o nouă grabă. În regulă, Copile al Vânturilor, s-a făcut. Pregăteşte-ţi prietenii şi să mergem.

***

Maiorul care se uita urât de pe ecranul de comunicaţii de pe puntea de la pupa Himerei era între două vârste, supraponderal şi aproape dureros de incult. Şi, dacă răspunsurile lui arătau ceva, asta indică faptul că era lipsit de imaginaţie şi nici deosebit de inteligent.

Dar, de asemenea, era complet şi neabătut de loial superiorului său. Exact tipul de om, se gândea Pellaeon cu acreală, pe care Moff Disra l-ar fi ales în mod firesc să creeze o diversiune pentru el.

— Îmi pare rău, domnule amiral Pellaeon, spuse iar maiorul, dar excelenţa sa nu a lăsat instrucţiuni despre cum ar putea fi contactat. Dacă doriţi să vorbiţi cu şeful lui de cabinet, pot verifica dacă este disponibil...

— Eu am treabă cu Moff Disra în persoană, îl întrerupse Pellaeon, care era deja plictisit de acest joc. Şi îţi sugerez să îţi aduci aminte cu cine stai de vorbă. Comandantul Suprem al Forţelor Imperiale trebuie, conform legii, să aibă tot timpul accesul potrivit la toţi conducătorii civili de rang înalt.

Maiorul se adună într-un fel de poziţie de drepţi pe jumătate entuziasmat.

— Da, să trăiţi, ştiu asta, zise el pe un ton aflat la marginea insubordonării. Totuşi, din câte înţeleg, excelenţa sa este, de fapt, cu Comandantul Suprem.

Pellaeon se întunecă.

— Ce tot vorbeşti acolo? îl luă la rost. Eu sunt Comandantul Suprem.

— Poate ar trebui să-l întrebaţi pe Moff Disra despre acest lucru, spuse maiorul, în mod clar neimpresionat de ameninţarea din glasul şi din expresia lui Pellaeon. Sau pe Mar...

Se întrerupse, trăsăturile lui impasibile zvâcnind ca şi cum şi-ar fi dat seama cu întârziere că începuse să zică ceva ce nu ar fi trebuit.

— Dar eu nu am informaţii oficiale în această privinţă, termină el, cam nepotrivit. Excelenţa sa trebuie să se întoarcă în câteva zile. Puteţi să-l căutaţi atunci.

— Fireşte, spuse Pellaeon încet. Mulţumesc, domnule maior, pentru timpul acordat.

Opri comunicatorul şi se îndreptă; şi doar atunci permise oboselii infinite din el să i se citească pe faţă.

La stânga lui, stând sub arcada care ducea spre puntea principală a Himerei, colonelul Vermel se clinti.

— E rău, domnule, nu? întrebă el.

— Destul de rău, recunoscu Pellaeon, făcând semn spre ecranul gol. Aş fi acceptat insubordonarea directă din partea lui Disra. Dar să primesc acelaşi lucru din partea unui lacheu relativ lipsit de importanţă arată că în palatul lui Disra există o încredere exuberantă, mult dincolo de cum ar trebui să fie.

Păşii sub arcadă lângă Vermel.

— Şi nu pot să mă gândesc decât la un singur motiv pentru acest grad de încredere.

Vermel îşi drese glasul.

— Marele Amiral Thrawn.

Pellaeon dădu din cap.

— Maiorul aproape a spus-o – sigur ai prins asta. Şi dacă Thrawn s-a întors şi este de partea lui Disra...

Se întrerupse, anii îndelungaţi părând să cântărească şi mai mult pe umerii lui. După tot acest timp, după toată această muncă neobosită şi de sacrificiu pentru Imperiu, era dat în lături atât de uşor. Mai ales pentru cineva ca Disra.

— Dacă e de partea lui Disra, continuă el încet, atunci asta este cel mai bine pentru Imperiu. Şi o vom accepta.

Pentru un minut rămaseră în tăcere, fără să se audă decât sunetul înfundat al activităţii de pe puntea Himerei. Pellaeon îşi lăsă privirea să se plimbe încet pe puntea navei lui, dorind să ştie ce ar fi trebuit să facă. Dacă Thrawn se întorsese, desigur, nu trebuia să facă nimic – Marele Amiral avea să îşi facă cunoscute dorinţele şi ordinele la timpul lor.

Dar dacă Thrawn nu se întorsese...

Păşii înainte şi făcu un semn ofiţerului de Contrainformaţii de serviciu la consola lui din fosa echipajului de la babord.

— Am interceptat câteva zvonuri despre întoarcerea Marelui Thrawn în ultimele două săptămâni, spuse el. Menţionează vreunul dintre rapoarte că el ar fi asociat şi cu alt distrugător spaţial decât Neîndurătorull

— Staţi să verific, domnule amiral, zise ofiţerul, lucrând la panoul lui. Nu, domnule, nu raportează. Toate zvonurile se referă fie la Neîndurătorul, fie la căpitanul Doija, fie la amândoi.

— Bine, spuse Pellaeon. Vreau o căutare de prioritate imediată prin dosarele de la Controlul Militar de pe Bastion. Află unde s-a dus Neîndurătorul.

— Da, să trăiţi.

Ofiţerul se apucă de treabă la panou.

— Doar nu credeţi că Dorja ar înregistra un plan de destinaţie împotriva ordinelor lui Thrawn, nu? murmură Vermel.

— Nu, zise Pellaeon. Dar nu sunt convins că tot acest secret nu provine de la Thrawn. Şi dacă a fost ideea lui Disra, s-ar putea să nu se fi gândit să-i fi pomenit lui Dorja că o ascunde de mine.

— Da, dar...

— Iată, domnule, rosti ofiţerul de Contrainformaţii. Neîndurătorul, comandat de căpitanul Dorja, a părăsit Bastionul cu douăzeci de ore în urmă în drum spre Yaga Minor. Timpul de tranzit estimat la douăsprezece ore. Pasageri înscrişi: Moff Disra... Ridică privirea, iar Pellaeon îl văzu înghiţind cu greu. Şi Marele Amiral Thrawn.

Pellaeon dădu din cap.

— Mulţumesc, spuse el. Căpitane Ardiff?

— Domnule? zise Ardiff ridicându-şi ochii de la conversaţia lui cu ofiţerul de monitorizare a sistemelor.

— Stabileşte un curs către Yaga Minor, comandă Pellaeon. Plecăm de îndată ce nava este gata.

— Da, să trăiţi, spuse Ardiff întorcându-se şi ridicând mâna spre consola de navigaţie. Navigator?

— Sper că ştiţi ce faceţi, domnule, zise Vermel neliniştit. Dacă Thrawn şi Disra lucrează împreună, a forţa o confruntare cu Disra în prezenţa lui s-ar putea să nu fie o mişcare bună pentru cariera dumneavoastră.

Pellaeon zâmbii lipsit de veselie.

— Orice consideraţii despre mişcări bune în carieră sunt departe în trecut, spuse el. Revenind la subiect, încă există o mică şansă ca Thrawn să nu ştie de cele mai rele încălcări ale legii Imperiului făcute de Disra. Dacă este aşa, datoria mea ca ofiţer imperial este de a i le prezenta...

— Domnule amiral! zise repede o voce de la consola de senzori. Se apropie o navă – cincizeci şi cinci cu patruzeci. Configuraţie necunoscută, domnule.

— Pregătiţi apărarea, replică Pellaeon cu calm, căutând din ochi pe vectorul anunţat în timp ce mergea pe pasarela de comandă către videcran. Navele necunoscute, în experienţa lui, erau aproape întotdeauna alarme false: un unghi sau o modificare necunoscute, ori vreun model mai rar pe care ofiţerul de la consola de senzori nu îl mai întâlnise. Zări pentru puţin timp nava la marginea videcranului...

Şi se opri în mijlocul unui pas, holbându-se la ea cu neîncredere. În numele Imperiului, ce...?

— Domnule amiral? strigă timid ofiţerul de comunicaţii, cu o voce nefiresc de înaltă. Domnule, ne cheamă. Mai degrabă, vă cheamă.

Pellaeon se încruntă.

— Pe mine în persoană?

— Da, domnule. A cerut în mod special cu amiralul Pellaeon...

— Atunci n-ai face bine să-i faci legătura amiralului Pellaeon? îl întrerupse Ardiff brusc.

— Da, să trăiţi, se înecă băiatul. Transmisiune pornită, să trăiţi.

— Salutări, domnule amiral Pellaeon, bubui o voce din difuzoarele de pe punte. O voce bărbătească, vorbind bazica fără niciunul dintre accentele mai evidente sau dintre inflexiunile asociate de obicei cu aparatul fonator ne-uman.

Şi era o voce care părea ciudat de familiară, îşi dădu seama Pellaeon înfiorându-se. De fapt, neliniştitor de familiară. Ca un ecou din trecut...

— Sunt sigur că nu vă aduceţi aminte de mine, continuă vocea, dar cred că ne-am întâlnit o dată sau de două ori.

— Vă cred pe cuvânt, replică Pellaeon, păstrându-şi calmul vocii. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

— Am venit să vă fac o ofertă, zise vocea. Pentru a vă da ceva ce vă doriţi foarte mult.

— Zău. Pellaeon se uită la Ardiff care stătea acum pregătit şi încordat în spatele consolei de comandă a turbo-laserului de la tribord.

— Nu ştiam că sunt îngreunat de astfel de dorinţe neîmplinite.

— Oh, încă nu ştiţi că vreţi asta, îl asigură vocea. Dar vreţi. Credeţi-mă.

— Recunosc că sunt curios, spuse Pellaeon. Cum propuneţi să facem?

— Aş dori să vin la bord şi să vă întâlnesc. Odată ce veţi vedea ce am de oferit, cred că veţi înţelege nevoia de a avea un anumit grad de discreţie.

— Nu-mi place, murmură Vermel de lângă el. Ar putea fi vreun truc.

Pellaeon scutură din cap.

— Cu o navă extraterestră necunoscută drept momeală? replică el, făcând semn către nava care stătea nemişcată pe fundalul înstelat de lângă proră, la tribord.

Îşi drese glasul.

— Căpitane Ardiff? strigă el. Începi pregătirile pentru a-l aduce la bord pe oaspetele nostru.

35

În ultima parte a călătoriei lor, nu avusese loc niciun atac împotriva Doamnei Norocoase, aşa cum Han aproape că se aşteptase. Nici nu se întâmplă ca vreuna dintre cele cam o sută de nave de război care se urmăreau grijuliu una pe alta deasupra planetei Bothawui să pară prea interesată de iahtul care îşi alese cu atenţie drumul către locul în care orbitau cele trei corvette ale Noii Republici, strânse laolaltă ca şi cum ar fi fost îngrozite de puterea de foc uriaşă ce se întindea pe cer în jurul lor.

Ceea ce, hotărî Han cu amărăciune, probabil că se şi petrecea. Gavrisom, şi calibopii în general, erau mai curajoşi la vorbă decât la acţiune.

Ofiţerul de serviciu de pe nava lui Gavrisom nu dorise iniţial să le onoreze cererea de andocare, dar după câteva minute de ceartă – şi probabil o discuţie sau două în culise – îşi schimbase în cele din urmă atitudinea.

Când el şi Lando urcară la bord prin trapa de andocare a Doamnei Norocoase, iar Leia i se topi în

braţe, dintr-odată întreaga tevatură enervantă păru să fi meritat.

— Sunt aşa de bucuroasă că te-ai întors, murmură Leia cu glasul înfundat de pieptul lui în timp ce îl strângea în braţe. Am fost aşa îngrijorată pentru tine.

— Ei, dragă, mă ştii, zise Han, încercând să aibă un ton nepăsător, dar strângând-o în braţe la fel de tare pe cât îl strângea ea.

Brusc, acum că totul se terminase, era ca şi cum ar fi fost în stare să recunoască pentru el ce i-ar fi putut costa călătoria lor necugetată pe Bastion. Ce l-ar fi putut costa...

— Da, te ştiu eu, spuse Leia uitându-se la el şi încercând un zâmbet care nu-l păcăli nicio clipă. Poate că şi ea înţelegea că fuseseră pe punctul de a pierde.

— Şi ştiu că niciodată în viaţa ta nu ai fost în stare să nu te bagi în necaz. Sunt aşa de bucuroasă că de data asta ţi-a ieşit.

— Şi eu, zise Han sincer, privind-o mai atent. Pari obosită.

— Doar m-am trezit cam devreme, explică ea. Gavrisom merge după timpul de pe Drev'starn, iar acolo abia a răsărit soarele.

— Oh, spuse Han. Nu-i trecuse prin cap să-l întrebe pe ofiţerul de serviciu care era timpul navei. Scuze.

— Nu-i nimic, zise ea. Crede-mă, chiar a meritat să mă trezesc mai devreme. Ezită, abia vizibil. L-ai adus cu tine?

Han îi aruncă o privire lui Lando peste capul ei.

— Într-un fel, răspunse el. Avem unde să mergem să vorbim?

Îi simţi muşchii încordându-se sub mâinile lui.

— Fireşte, spuse ea, fără ca vocea să-i trădeze ceva din îngrijorarea ivită brusc. E o sală de şedinţe pe coridor.

Câteva minute mai târziu şedeau în scaune foarte confortabile în spatele uşii încuiate.

— Încăperea nu e monitorizată, zise Leia. Am verificat deja. Ce s-a întâmplat?

— Cum ţi-am spus, avem Documentul Caamas, zise el. Ceea ce nu ştiam atunci era că... ei, uite, să-ţi arăt toată povestea.

Însoţit de comentariile ocazionale ale lui Lando, Han făcu un rezumat al călătoriei lor pe Bastion, încheind cu felul în care Moegid descoperise că documentul fusese modificat.

— Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama că punea la cale o escrocherie, mârâi el uitându-se urât la datacardul aşezat pe masa centrală mai joasă. Trecând iar prin evenimente, îşi reaprinsese mânia ruşinat pe el însuşi pentru că se lăsase păcălit.

— Ar fi trebuit să aştept până când Lobot şi Moegid ar fi terminat de verificat chestia asta înainte de a-ţi spune ceva.

Leia îl strânse de mână pentru a-i reda încrederea.

— E în regulă, zise ea, forma gurii ei arătând că nu era deloc în regulă. Vina mea e la fel de mare ca a voastră. Ştiam că Thrawn s-a întors pe scenă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta a fost prea uşor.

— Da, dar nu ştiai că el a fost cel care ne-a dat datacardul, o contrazise Han, hotărât în secret să nu o lase să se învinovăţească de nimic. Tot ce ştiai...

În capătul opus al mesei, Lando îşi drese glasul.

— După ce voi doi terminaţi să vă daţi seama cine e de vină, spuse el doar un pic ironic, poate trecem la ce vom face în această privinţă.

Han se uită la Leia şi îi văzu buzele relaxându-i-se într-un zâmbet sarcastic.

— Ai dreptate, spuse ea pe acelaşi ton ca al lui Lando. Şi s-ar putea să nu fie atât de rău pe cât pare.

Încă mai avem o şansă de a pune mâna pe o copie a documentului din altă parte.

— Te referi la Karrde? întrebă Han.

— Nu, mai este o posibilitate. Leia ezită. Chiar nu ar trebui să mai spun nimic despre asta acum, doar că dacă merge, probabil că va mai dura câteva zile.

— Ideea este că tot trebuie să-i ţinem în loc pe toţi o vreme, spuse Lando energic. Acum, Han şi cu mine am avut vreo două zile să ne gândim la asta şi credem că am putea avea o soluţie ca cel puţin să câştigăm câteva zile.

— Aşa-i. Han dădu din cap, bucuros să schimbe subiectul. Mai întâi, îi voi spune lui Gavrisom că nu poate să primească Documentul Caamas încă.

Leia căscă ochii.

— Pe lumi, cum o să motivezi asta?

— În baza faptului că situaţia de deasupra lui Bothawui e prea încordată pentru gustul meu, zise Han semeţ. Voi cere ca toată lumea să se oprească şi să se ducă acasă înainte ca eu să dau documentul cuiva.

Figura Leiei era un exemplu de uluire.

— Han, n-ai cum să reuşeşti asta.

— De ce nu? replică Han ridicând din umeri. E vorba de mine, mai ştii? Toată lumea se aşteaptă să fac lucruri nebuneşti.

— Da, dar... Cu un efort vizibil, Leia îşi înfrână obiecţiile. Bine, să presupunem că Gavrisom e de acord cu asta. Şi pe urmă?

Han îi aruncă o privire lui Lando.

— De fapt, nu am trecut de partea asta, recunoscu el. Moegid spune că există o mică posibilitate de a reuşi să reconstruiască datele... depinde cât de bun a fost cel care le-a schimbat. Iar acum, că avem documentul, îi putem păcăli pe bothani să ne zică tot ce ştiu.

— Presupunând că ei chiar ştiu ceva, observă Leia. Dacă nu ştiu, nu stăm mai bine ca înainte. Ba chiar mai rău, deoarece toţi sunt porniţi să acuze Noua Republică pentru faptul că ar fi făcut o înţelegere cu ei ca să ascundă numele.

— Ştiu, zise Han, încercând să-şi ascundă valul brusc de frustrare. Dar dacă apărem şi le spunem că nu avem nimic, o să facă la fel, nu?

Leia îl strânse iar de mână.

— Probabil, spuse ea, ochii ei privind în depărtare, ceea ce însemna că se gândea cu furie.

— În regulă, zise ea. Cei mai mari doi instigatori sunt diamalii şi ishorii. Dacă reuşim să-i convingem să se dea bătuţi, chiar şi temporar, mulţi dintre ceilalţi ar trebui să-i urmeze. De aceea a venit Gavrisom aici, de fapt, să încerce să stea de vorbă cu ei.

Han se strâmbă, amintindu-şi încercarea lui mai puţin reuşită de a le face pe cele două rase să cadă de acord. Şi acel lucru privea doar detalii de transport.

— Doar ai grijă să nu fie în aceeaşi cameră, o sfătui el.

— Exact, zise Leia, uitându-se la Lando. Lando, tu şi senatorul Miatamia vă mai înţelegeţi bine?

Acesta o privi bănuitor.

— Nu ştiu dacă ne-am înţeles vreodată bine, de fapt, spuse el cu precauţie. Mai ales nu după ce acel drum pe care l-am făcut împreună s-a încheiat cu o şuetă cu Thrawn la bordul distrugătorului lui spaţial personal. La ce te gândeşti exact?

— Miatamia a sosit aici ieri seară pentru a verifica situaţia, zise Leia. Stă pe una dintre marile nave de război diamale, Gândurile Perseverente. Aş dori să te duci acolo şi să vorbeşti cu el.

Lui Lando îi tremură falca.

— Eu? Leia...

— Trebuie s-o faci, spuse Leia cu fermitate. Diamalii au un sentiment puternic de mândrie personală, iar Miatamia încă îţi este dator pentru acel drum. Te poţi folosi de asta.

— Uite, nu ştiu cât crezi tu că valorează ospitalitatea mea pe piaţa liberă, protestă Lando. Dar... se uită încă o dată la figura ei şi oftă. Bine. O să încerc.

— Mulţumesc, zise Leia. Gavrisom şi cu mine deja suntem programaţi să ne întâlnim cu conducătorii ishori pe Predominaţia, mai târziu, în dimineaţa asta. Poate că împreună reuşim ceva.

Se auzi un sunet dinspre comunicatorul de pe masă.

— Doamnă consilier Organa Solo? spuse vocea ofiţerului de serviciu.

Leia se întinse şi apăsă butonul de pornire.

— Da?

— Un trimis diplomatic doreşte să vă vadă, doamnă consilier. Sunteţi disponibilă?

Han simţi o explozie de iritare. Nu ar putea s-o lase în pace niciodatăl

— Aici Solo, strigă el către comunicator. Doamna consilier este ocupată cu...

Se întrerupse când Leia îl strânse brusc de mână. Pe faţa ei se citea ceva...

— Da, o să mă întâlnesc cu el, spuse ea. Trimite-l aici.

Închise comunicatorul.

— Leia... începu Han.

— Nu, e în regulă, spuse ea cu aceeaşi expresie ciudată pe faţă. Am un sentiment straniu...

Se întrerupse când uşa încăperii se deschise. Han se ridică în picioare, lăsându-şi instinctiv mâna pe pistol.

— Doamnă consilier Organa Solo, zise grav Carib Devist, intrând. Ochii i se mutară spre Han... şi Solo,

adăugă el, păşind către acesta şi întinzându-i mâna. Mă bucur să văd că aţi scăpat întregi de pe Bastion.

— Ba nu, spuse Han scurt, fără a face vreun gest de a apuca mâna celuilalt. Am fost prinşi.

Carib înlemni, cu mâna încă întinsă. Se uită spre Lando care încă stătea pe scaun, ca şi cum abia atunci l-ar fi observat; apoi, încet, îşi coborî braţul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, iar încordarea i se citea pe faţă.

— Cum ziceam, am fost prinşi, îi spuse Han. Ne-au urmărit prin oraş o vreme, apoi ne-au aşteptat la navă. Îşi ridică sprâncenele. Se pare că suntem destul de bine văzuţi acolo. Thrawn însuşi a venit să se întâlnească cu noi.

Crezuse că faţa lui Carib nu ar fi putut deveni mai încordată. Se înşelase.

— Thrawn era acolo? repetă celălalt, cu o voce abia şoptită. Era chiar el?

— În mod sigur nu a fost o hologramă cât un bănuţ, replică Han. Fireşte că era el. Am stat niţel de vorbă, apoi ne-a dat Documentul Caamas. Arătă cu degetul spre datacardul de pe masă. Uite-l.

Carib se uită la datacard.

— Şi? întrebă el îngrijorat.

— A fost modificat, spuse Leia cu o voce aproape prietenoasă.

Han îi aruncă o privire iritată. Ce-o apucase de se purta frumos cu omul ăsta?

— N-ai nicio idee despre cum or fi dat de noi sau altceva? mârâi el, uitându-se iar urât la Carib.

Celălalt primi replica fără să clipească.

— Nu, nu ştiu, zise el. Dar având în vedere că nu aţi fost săltaţi în clipa în care aţi aterizat, cred că doar aţi fost observaţi. Şi aş putea să mai observ, adăugă el cu o urmă de ameninţare în glas, că dacă au dat de voi

înseamnă că au dat şi de mine, ceea ce înseamnă că familiile noastre de pe Pakrik Minor sunt acum în pericol de a suferi represaliile imperiale. Oricât de puţin ar însemna asta pentru tine.

Han se strâmbă.

— Da, mormăi el. Îmi... bine, îmi pare rău.

— Lasă, spuse Carib, încă mânios. De fapt, de aceea sunt aici. Ne-am hotărât...

— Stai o clipă, interveni Lando. Ofiţerul de serviciu zicea că eşti un trimis diplomatic. Cum ai reuşit să-l păcăleşti cu asta?

— Nu a fost nicio păcăleală, spuse Carib. Directoratul a vrut să vină cineva aici să-i ofere sprijinul nostru preşedintelui Gavrisom şi Noii Republici în privinţa situaţiei Caamas. Noi am fost voluntari. Doar atât.

— Şi ai ajuns până la Gavrisom din prima încercare?

Carib ridică din umeri.

— Am tras câteva sfori. Dar nu a fost nevoie de prea multe. Zâmbii cu tristeţe. Am impresia că în aceste zile nu sunt prea multe persoane care să se înghesuie să-i ofere sprijin necondiţionat lui Gavrisom. Probabil că noi vom fi o schimbare bine-venită.

Se uită iar la Leia.

— Ideea este că am discutat între noi şi ne-am hotărât că nu putem sta deoparte şi să lăsăm asta să se rezolve de la sine. Luă poziţie de drepţi, probabil inconştient. Aşa că am venit să vă oferim ajutorul nostru.

Han îi aruncă o privire lui Lando. O grămadă de clone imperiale, care se ofereau voluntare să se implice în disputa Caamas. Exact ce le lipsea.

— Şi cum propui să faceţi asta? întrebă el.

— Oricum putem, zise Carib. Şi poate în feluri la care nici nu v-aţi gândit. De exemplu, ştiţi că grupul de nave de acolo include cel puţin trei imperiali?

Han miji ochii.

— Ce spui acolo?

— Vorbesc despre trei nave imperiale, repetă Carib. Unele mici, abia dacă se înscriu în clasa de vânător-stelar, probabil cu nu mai mult de trei sau patru oameni la bord fiecare. Însă sunt imperiale, cu siguranţă.

— Eşti sigur de asta? întrebă Leia.

Han se încruntă la ea. În ochi avea o privire ciudată, iar în glas se simţea o încordare neaşteptată.

— Absolut, spuse Carib. Pe drumul de venire am interceptat o frântură de transmisiune care folosea ultimele coduri de criptare de pe Bastion.

Leiei îi zvâcni buza.

— Înţeleg.

— Presupun că le-aţi identificat, zise Lando.

— Pe cele pe care le-am observat, da, spuse Carib scoţând un datacard din buzunar şi întinzându-i-l lui Han. Desigur, s-ar putea să fie acolo mai multe, care stau ascunse.

— Desigur, zise Lando.

Carib îi aruncă o privire tăioasă, apoi se întoarse spre Han. Pentru o clipă îi înfruntă privirea, cercetându-i faţa...

— Uite, Solo, spuse el încet, ştiu că nu ai prea mare încredere în mine. Presupun că dacă aş fi în locul tău, în aceleaşi condiţii, nici eu nu aş avea încredere în noi. Dar fie că tu crezi sau nu, suntem de partea voastră.

— Nu este o problemă de neîncredere, Carib, rosti Leia. Este întreaga nesiguranţă despre ce e real şi ce nu. Când Thrawn trage sforile, nu mai putem fi siguri nici de ce vedem cu ochii noştri, cu atât mai puţin de judecata noastră.

— Ceea ce s-ar putea foarte bine să fie cea mai puternică armă a lui, replică nerăbdător Carib. Faptul că nimeni nu este dispus să aibă încredere în aliaţi, în circumstanţele în care se află sau chiar în el însuşi. Nu se

poate trăi aşa, doamnă consilier. Cu siguranţă nu se poate lupta aşa.

Leia scutură din cap.

— M-ai înţeles greşit. Nu propun să cedăm nesiguranţei, ci doar explicam ezitarea noastră. Din contră, avem un plan şi vrem să încercăm să îl punem în aplicare.

— Bine, zise Carib, iar Han crezu că putea detecta o urmă slabă de uşurare în vocea lui. Ce vreţi să facem?

— Aş dori să te întorci la navă şi să începeţi să vă plimbaţi alene prin zonă, îi spuse Leia, băgând un datacard în datapad şi apăsând nişte taste, încearcă să găseşti şi să identifici fiecare navă imperială care e pe acolo.

— Şi dacă nu mai transmit? întrebă Lando.

— Nu va conta, îl asigură Carib. Sunt anumite moduri în care piloţii imperiali tind să facă lucrurile şi care îi scot în evidenţă. Dacă mai sunt şi alţii, o să-i descoperim.

— Bine, zise Leia scoţând datacardul din datapad şi dându-i-l lui Carib. Ai grijă să ţii legătura cu Han, cu Lando sau cu mine – aici sunt frecvenţele noastre personale de comunicare şi ale navei. În afară de asta, doar fiţi pregătiţi.

— Aşa vom face, promise Carib pipăind datacardul. Mulţumesc, doamnă consilier. Nu te vom dezamăgi.

— Ştiu, zise Leia pe un ton grav. Vorbim mai târziu.

Dând uşor din cap, Carib se întoarse şi ieşi din încăpere.

— Sper că ştii ce faci, Leia, mormăi Han, privind încruntat la uşa închisă. Tot nu sunt sigur că am încredere în el.

— Doar istoria va putea să judece acţiunile lui de azi, spuse Leia pe un ton obosit. Sau pe cele ale oricăruia dintre noi. Inspiră adânc şi păru să îşi scuture osteneala.

Dar nu putem face decât ce ne stă în puteri. Trebuie să merg să discut cu Gavrisom despre întâlnirea noastră cu ishori; iar tu, Lando, trebuie să vorbeşti cu senatorul Miatamia şi să încerci să ajungi să îl vezi.

— Bine, zise Lando săltându-se cu o neplăcere vizibilă din confortul scaunului. Ne vedem mai târziu.

Plecă.

— Şi eu? întrebă Han. Eu ce fac?

— Tu mă mai strângi o dată în braţe, spuse Leia ridicându-se şi venind lângă el. Nu, serios, ai face bine să nu te bagi deloc în asta, adăugă ea cu sobrietate. Tu eşti cel care are Documentul Caamas, cel care se află într-o poziţie morală superioară. Nu poţi fi văzut discutând direct cu niciuna dintre părţi.

— Da, zise Han strâmbându-se. Întotdeauna mi-a plăcut să am poziţia superioară... eşti o ţintă aşa de bună când eşti sus. Haide, Leia... nu pot să stau şi să nu fac nimic.

Fiind lipită de el, îi simţi corpul încordându-i-se un pic.

— Bine, de fapt... Şoimul chiar are nevoie de ceva reparaţii, spuse ea cu grijă. Am pierdut convertoarele de energie şi stabilizatorul de flux ionic de la tribord atunci când am intrat în sistem.

— E în regulă, am piese de rezervă pentru amândouă, zise Han. Ai idee ce s-a întâmplat cu ele?

Aproape o simţi tresărind.

— S-au ciocnit cu o sabie de lumină.

El îşi întoarse gâtul şi se uită la creştetul capului ei.

— Oh, spuse Han. Chiar aşa.

— A fost pentru o cauză bună, se grăbi ea să adauge. Chiar a fost.

Han surâse, mângâind-o pe păr.

— Te cred, draga mea, o asigură el. Bine, mă apuc imediat de treabă. Nava e andocată în partea cealaltă, da?

— Da. Leia se depărtă pe jumătate de el. Încă un lucru. E un pasager la bord, pe care îl ţinem, de asemenea, departe de politica locală deocamdată. Elegos A'kla, un împuternicit al Vestigiului Caamas.

Han ridică din sprâncene, apoi scutură din cap.

— Nu pot să te las singură nici o clipă, nu? zise el. Plec şi eu de pe Pakrik Minor într-o scurtă călătorie; şi imediat te însoţeşti cu un caamas de nivel înalt.

Leia îi zâmbii. Însă era un zâmbet neliniştitor de firav.

— Nu ştii nici măcar pe jumătate ce s-a întâmplat, spuse ea, întinzân- du-se pentru a-l mângâia pe obraz.

— Păi, zi-mi.

Fără tragere de inimă, Leia clătină din cap.

— Nu avem timp acum. Poate după ce mă întorc cu Gavrisom de pe Predominaţia, îţi voi putea povesti totul.

— Bine, spuse Han. Sigur. Atunci mă apuc să lucrez la Şoim, da?

— Bine. Leia îl strânse iar în braţe şi îi dădu un sărut scurt. Ne vedem mai târziu.

— Da, zise Han încruntându-se. Tocmai îşi dăduse seama de ceva... Leia?

Ea se opri în pragul uşii.

— Da?

— Acum un minut ai spus că istoria va judeca acţiunile de astăzi ale lui Carib, îi aminti el. De ce astăzi?

— Chiar aşa am spus, nu? murmură Leia privind în gol. Nu ştiu.

Han simţi un fior pe şira spinării.

— E o chestie din aia Jedi?

Leia inspiră cu grijă.

— Ar putea fi, zise ea încet. S-ar putea foarte bine să fie.

Vreme de câteva clipe se uitară unul la altul în tăcere.

— În regulă, spuse Han, forţându-se să aibă o voce nepăsătoare, ca de obicei. Oricum, ne vedem mai târziu, da?

— Da, zise Leia părând încă tulburată. Mai târziu.

Se întoarse şi ieşi din cameră. Pentru o clipă, Han rămase nemişcat, gândindu-se la implicaţiile a ceea ce tocmai se întâmplase. Erau o grămadă, toate la fel de neclare ca apa din mlaştină, niciuna dintre ele nefiind pe placul lui.

Dar un lucru era sigur aici, la fel de sigur ca faptul că soţia lui era un Jedi. Într-un fel sau altul, se părea că avea să fie o zi foarte agitată.

Înşfăcând datacardul cu Documentul Caamas, îl vârî într-un buzunar, în siguranţă. Şi dacă asta avea să fie o zi agitată, adăugă el cu asprime pentru sine, nu avea cum să nu ia şi el parte. Cu niciun chip.

Ieşind pe coridor, se întoarse spre cala de andocare unde era ancorat Şoimul. Oricare ar fi fost recordul de viteză la înlocuirea unui stabilizator de flux ionic, avea să îl depăşească.

***

Sala de informare a întreprinderii Rătăcitoare era destul de aglomerată când Wedge şi Corran sosiră. Bel Iblis stătea în picioare în spatele unei mese pentru holograme, ochii mutându-i-se asupra fiecărui căpitan sau colonel de escadrilă pe măsură ce veneau, măsurându-i dintr-o singură privire. Pentru toţi ceilalţi, bănuia Wedge, părea perfect calm.

Însă din îndelungata istorie a lui şi a escadrilei Vagabond petrecută alături de general, Wedge ştia altceva.

Previzibil, Booster Terrik a ajuns ultimul. Ignorând cele câteva scaune libere, rămase în picioare în faţa primului şir, direct în faţa lui Bel Iblis şi îşi încrucişă braţele în aşteptare.

— Acestea vor fi ultimele instrucţiuni înainte de a ajunge la destinaţie, începu Bel Iblis fără introducere. Ţinta noastră, pentru fiecare dintre voi care încă n-a ghicit, este baza Ubictorat de la Yaga Minor.

Din valul de surpriză care trecu prin cameră, hotărî Wedge, mulţi dintre ei nu ghiciseră corect, de fapt.

— Înainte de a începe să număraţi navele noastre şi să le comparaţi cu apărările de la Yaga, continuă Bel Iblis, lăsaţi-mă să vă încurajez un pic. Nu încercăm să cucerim baza, nici măcar să o slăbim în mod special. De fapt, în afară de întreprinderea Rătăcitoare, restul veţi sta în afara luptei, ca o diversiune.

Apăsă o tastă şi o imagine a bazei Ubictorat apăru pe masa de hologramă.

— Întreprinderea Rătăcitoare va ieşi din hiperspaţiu singură, în acest punct. O lumină albastră scânteietoare apăru imediat după inelul exterior de apărare. Vom transmite un semnal de pericol care să arate că fugim de o mare forţă de atac a Noii Republici – adică voi – şi că avem nevoie de adăpost. Cu ceva nororc – şi presupunând că identificarea falsă îi păcăleşte – ni se va permite să străpungem apărarea exterioară prin acest punct.

Booster pufni destul de tare cât să-l audă toată încăperea.

— Cred că glumeşti, tună el. Un distrugător spaţial imperial care fuge de o adunătură pestriţă de gunoaie din astea? N-o să creadă niciodată aşa ceva.

— De ce nu? întrebă Bel Iblis blând.

— De ce nul Booster făcu un gest atotcuprinzător prin cameră. Uită-te la noi. Ne-ai pus să pornim toate armele şi apărarea, avem practic un echipaj în plus, un lustru şi o strălucire care nu mai există de când era Palpatine copil de ţâţă. Cine o să creadă că avem probleme adevărate?

Bel Iblis îşi drese glasul.

— Înţeleg că nu te-ai mai uitat la carena exterioară de curând.

Braţul lui Booster împietri în aer în mijlocul unui alt gest.

— Ce? întrebă el cu o voce joasă şi ameninţătoare.

— Ai absolută dreptate despre nevoia noastră de a arăta ca o navă în pericol. Bel Iblis dădu din cap. Cred că vei descoperi că aşa facem.

Pentru un moment dureros de lung, cei doi bărbaţi se uitară fix unul la altul, expresia de pe faţa lui Booster amintindu-i lui Wedge de apropierea unei furtuni.

— O să plăteşti pentru asta, Bel Iblis, zise Booster în cele din urmă cu o voce înceată. Tu, în persoană, o să plăteşti pentru asta.

— O trecem în catastif, promise Bel Iblis. Stai liniştit, după ce se termină, punem totul la loc.

— Aşa să faci, ameninţă Booster. Totul să fie reparat. Şi un nou strat de vopsea. Se gândi. Altceva în afară de alb de distrugător spaţial.

Bel Iblis zâmbii şters.

— Voi vedea ce pot să fac.

Se uită iar în încăpere, apoi apăsă nişte taste de la panoul de control. Pe ecranul holografic, luminiţa albastră trecu de inelul exterior; şi când o făcu, un grup de luminiţe galbene apăru mai departe.

— În acelaşi timp, voi veţi apărea şi veţi forma o linie de atac, continuă el. Nu veţi ataca cu adevărat

perimetrul defensiv, ci doar îl veţi zgândări cât să le atrageţi atenţia spre voi. De asemenea, veţi trage un baraj complet de torpile protonice, având grijă ca unele dintre ele să treacă prin inel şi să ajungă la bază.

Luminiţa albastră se opri lângă un stâlp subţire care ieşea din baza principală.

— Între timp, întreprinderea Rătăcitoare se va opri aici, de unde vom lansa un asalt asupra extensiei de acces a calculatorului şi vom încerca să trimitem o echipă de sintezori înăuntru. Dacă Forţa este cu noi, s-ar putea să reuşim să localizăm şi să descărcăm o copie a Documentului Caamas.

— Şi cum ieşiţi după aceea? întrebă unul dintre căpitanii de nave. Presupun că nu vă aşteptaţi să nu vă observe la un moment dat.

Bel Iblis ridică uşurel din umeri.

— Suntem un distrugător spaţial imperial, îi reaminti el. Cred că vom putea să ne croim drum cu forţa fără prea mari probleme.

Wedge se uită la Corran şi văzu expresia acestuia. Nu, Bel Iblis greşea complet în această privinţă. Încredere calmă sau nu, distrugător spaţial sau nu, odată ce imperialii înţelegeau ce se întâmpla, bătrânul general avea să dea lupta vieţii lui. Sau altfel...

Wedge se uită iar la Bel Iblis cu o senzaţie stranie în stomac. Sau altfel, ştia foarte bine că nu era cale de ieşire. Ştia că tot ce putea spera era să găsească o copie a Documentului Caamas şi să o transmită la timp restului flotei.

Ştia că Yaga Minor era, de fapt, locul în care avea să moară.

Şi dacă ştia...

Wedge se concentră asupra lui Booster, care stătea iar cu braţele încrucişate. Nava lui Booster, mergând spre propria ei distrugere.

Cu Booster încă la bord? Probabil. Aproape sigur.

Lângă el, îl auzi pe Corran oftând.

— Nu face cu noi pe nobilul care se sacrifică pe sine, Wedge, murmură acesta. Se gândeşte la Mirax şi la Valin.

— Sigur, murmură şi Wedge. Fiica lui Booster – soţia lui Corran – şi nepotul de şase ani al lui Booster. Da, fireşte că era logic. Booster Terrik, bătrânul pirat egoist, gălăgios şi mare, ţinea mult la familia lui, indiferent dacă recunoştea sau nu.

Şi dacă încercarea de a preveni ca nepotul lui să crească în mijlocul unui război civil avea să îl coste viaţa...

— Bănuiesc că ar trebui ca escadrila Vagabond să aibă grijă ca ei să iasă de acolo, continuă Corran.

Wedge dădu din cap.

— S-a făcut, promise el.

— Dar vânătorii? întrebă colonelul de A-interceptor C'taunmar din cealaltă parte a încăperii.

— Presupun că doriţi ca escadrila mea să formeze un paravan?

Bel Iblis scutură din cap.

— Nu. Dacă aveam nişte vânători imperiali – TIE sau Păsări-de-Pradă – cu siguranţă i-aş fi luat şi pe ei. Dar toată această operaţiune depinde de a întinde păcăleala cât mai mult timp posibil; iar un paravan din A-interceptoare ne-ar demasca destul de repede. Nu, toţi vânătorii stelari vor sta afară cu grupul care atacă.

Ochii lui îl descoperiră pe Wedge.

— Inclusiv escadrila Vagabond.

Îi susţinu privirea lui Wedge destul de mult cât să fie sigur că nu va fi contrazis, apoi se uită iar în cameră.

— Însărcinările voastre individuale şi poziţiile în zona de luptă vă vor fi datte când ieşiţi de aici. Mai sunt întrebări generale?

— Da, domnule, zise cineva. Aţi spus că veţi pregăti o identificare falsă pentru întreprinderea Rătăcitoare. Va fi un nume real sau ceva fictiv?

— Oh, trebuie să fie real, zise Bel Iblis. Acum douăzeci de ani existau destule distrugătoare spaţiale, încât un singur imperial nu ar fi putut să le ţină socoteala la toate şi ar fi putut presupune că bazei lui de datte îi lipsea ceva. Dar nu mai este aşa.

— Din fericire, Contrainformaţiile au găsit trei nave despre care nu s-a mai auzit nimic de câteva săptămâni. Se presupune că au vreo misiune specială; indiferent, şansele sunt mici ca vreuna dintre ele să apară la Yaga Minor. Prin urmare, vom avea numele şi identificarea distrugătorului spaţial imperial Tiranicul – făcu semn spre Booster – sub comanda căpitanului Nalgol.

Cinci minute mai târziu, Wedge şi Corran se întorceau spre cala de andocare în care aştepta restul escadrilei Vagabond.

— Va fi cam dificil să-i apărăm din afara perimetrului de apărare, comentă Wedge încruntat.

— Ştiu, zise Corran, glasul lui sunând în mod ciudat, distant.

Wedge se încruntă la el.

— Probleme?

Corran clătină din cap încet.

— Tiranicul, spuse el. E ceva care mă nelinişteşte că Bel Iblis foloseşte numele ăsta. Dar nu ştiu ce.

O bănuială Jedi?

— Ei, ai face bine să-ţi dai seama repede, îl avertiză Wedge. Mai e doar o oră până la punctul de lansare.

— Ştiu. Corran inspiră adânc. O să încerc.

36

— Navett, scularea!

Navett se trezi într-o clipă, strângându-şi mâna automat pe pistolul cu laser de sub pernă. Ochii i se deschiseră brusc, văzând scena dintr-o singură privire: Klif stătea în uşa dormitorului, cu un pistol în mână şi cu o expresie furioasă pe faţă, abia distingându-se în lumina slabă a răsăritului din Drev'starn care intra pe fereastră.

— Ce? se răsti el.

— Cineva a fost în magazin, mârâi Klif. Trageţi ceva pe tine şi haide.

Da, cineva fusese în magazin. Navett păşea prin prăvălie uluit, strivind sub picioare datacarduri şi diferite aparate, holbându-se neîncrezător la carnagiul care se abătuse asupra micului lor magazinaş de animale.

— Nu-mi vine să cred, mormăi Klif, cam pentru a cincea oară. Nu-mi vine să cred. Cum naiba a intrat fără să declanşeze alarmele?

— Nu ştiu, spuse Navett, aruncând o privire spre unul dintre şirurile de cuşti. Cel puţin n-a luat mawkrenii.

— Din câte îmi dau seama, n-a luat nimic, mârâi Klif uitându-se în jur. Doar a desfăcut toate lucrurile în linişte şi le-a rearanjat.

Navett dădu din cap. Însă în ciuda energiei şi entuziasmului ei, se părea că ratase adevăratul trofeu. Porţiunea de perete din spate, de lângă panoul electric, unde el şi Klif îşi montaseră compartimentul lor secret de depozitare, părea neatinsă.

— Ei, în afară de a răvăşi totul, n-a făcut nimic, zise el trecând în spatele tejghelei. Calculatorul era deschis;

probabil că îşi băgase nasul prin documentele lor. Tot o pierdere de vreme şi asta.

— Navett.

Îşi ridică privirea. Klif era la cuşca şopârlelor, uitându-se fix pe raft, lângă ea.

— Ce-i? întrebă Navett, dând iar ocol tejghelei şi venind lângă el.

Aşezaţi pe raft, în şiruri ordonate, erau cilindrii mici care fuseseră ascunşi în fundul fals al cuştii cu mawkreni.

Şi lângă ei, era un alt comunicator bidirecţional.

— Vorbeşti cu ea? întrebă Klif.

— Şi ce să fac? replică Navett. S-o ascult iar cum se bucură?

— Poate o poţi face să spună ce o să facă mai departe. Klif arătă spre cilindri. Unul dintre ei lipseşte.

Navett îşi înghiţi o înjurătură. Apucând comunicatorul, îl porni.

— Ai fost tare ocupată, fetiţo, nu? scrâşni el din dinţi.

— Ei, bună dimineaţa, răspunse vocea femeii. Nu dormea niciodată? V-aţi trezit devreme.

— Iar tu te culci târziu, replică Navett. Şi ar trebui să ai mai mare grijă de tine. Exerciţiile cu care nu eşti obişnuită ar putea fi fatale la vârsta ta.

— Oh, vai, îl luă ea în râs. Niţel exerciţiu ţine inima bătrână în formă.

— Până dai cu ea de un obiect ascuţit, îi aminti Navett ameninţător. Ştii, pe Bothawui există legi împotriva vandalismului.

— Doar dacă ştii împotriva cui să emiţi mandatul, zise ea veselă. Iar voi nu ştiţi, nu?

Navett scrâşni din dinţi. Avea dreptate; toate eforturile lor de a verifica identificarea navei ei nu dăduseră niciun rezultat.

— Atunci cred că o să fim nevoiţi să ne ocupăm noi de tine, spuse el.

Se auzi un chicotit.

— V-am propus asta noaptea trecută. Chiar aş dori să vă hotărâţi. Apropo, ţi-ai luat puşca Xerrol Nightstinger?

Navett zâmbii încordat. O luase, da. Era chiar acolo, în capătul celălalt al încăperii, în compartimentul secret, pregătită să tragă.

— Totuşi, ce credeai că o să găseşti aici?

— Oh, nu se ştie niciodată, zise ea. Ştii, întotdeauna mi-au plăcut animalele. La ce folosesc cilindrii ăia?

— Tu le ştii pe toate. Gândeşte-te şi tu.

— Vai, eşti morocănos dimineaţa, îl dojeni ea. Nici măcar un indiciu?

— Facem schimb, propuse Navett. Ce-ar fi să-mi spui ce plănuieşti să faci mai departe?

— Eu? întrebă ea cu cea mai mare inocenţă. Ei, nimic. De acum încolo e treaba bothanilor.

Navett îi aruncă o privire lui Klif.

— Fireşte că e, spuse el. Hai, acum... nu poţi să anunţi Securitatea despre asta şi o ştim amândoi. E doar între noi.

— N-ai decât să crezi ce vrei, zise ea pe un ton încurajator. Ei, sunt cam obosită, iar vouă trebuie să vă vină nişte musafiri. Mai vorbim.

Transmisia se întrerupse cu un clic.

— La revedere şi ţie, mormăi Navett închizând comunicatorul şi punându-l pe raft. Îşi scoase cuţitul şi îl înfipse în aparat.

— Cum adică să ne vină musafiri? întrebă Klif bănuitor în timp ce Navett arunca bucăţelele de comunicator în coşul de gunoi. Doar nu crezi că a anunţat Securitatea, nu?

— Nici gând, spuse Navett. Haide, trebuie să facem ordine înainte de ora deschiderii…

Se întrerupse când în capătul celălalt al magazinului, se auzi o bătaie la uşă. Încruntându-se, traversă încăperea, ascunzându-şi pistolul şi cuţitul la locurile lor în tunică. Descuie uşa şi o deschise.

Şi se trezi faţă în faţă cu un grup de patru bothani care purtau diagonalele late în galben şi verde ale poliţiei locale.

— Sunteţi Navett, proprietarul ;Exoticallia Pet Emporium;? întrebă cel din faţă.

— Da, confirmă Navett. Programul este…

— Eu sunt anchetatorul Proy'skyn de la Departamentul de Descurajare a Infracţionalităţii din Drev'starn, îl întrerupse energic bothanul, ridicând o insignă sclipitoare. Am fost anunţaţi că aici a avut loc o spargere.

Ochii îi fugiră peste umărul lui Navett.

— Evident, anunţul a fost corect. Putem intra?

— Fireşte, spuse Navett, dându-se înapoi pentru a-i lăsa să intre şi încercând ca vocea să nu îi trădeze gândurile ucigaşe care îi veniseră dintr-odată. Nu, bătrâna nu făcuse ceva atât de evident ca a anunţa Securitatea. Nu ea.

— Eram pe punctul să vă sun, de fapt, adăugă el în timp ce bothanii se răsfirau prin magazin. Abia am descoperit şi noi.

— Aveţi făcută o listă a inventarului şi a stocului? strigă Proy'skyn peste umăr.

— V-o aduc acum, se oferi Klif îndreptându-se spre calculator.

Unul dintre bothani se oprise lângă cuşca şopârlelor.

— Domnule proprietar? strigă el. Ce sunt aceşti cilindrii? Se întinse spre unul dintre ei.

— Vă rog, aveţi grijă cu ăştia, zise Navett iute, grăbindu-se să ajungă lângă el în timp ce mintea îi căuta cu furie ceva care să pară logic.

— Sunt capsule cu picături hormonale pentru puii de mawkren.

— Ce fel de hormoni sunt necesari? întrebă bothanul.

— Mawkrenii nou-născuţi au nevoie de o combinaţie anume de spectru solar, condiţii atmosferice şi dietă, interveni Klif, preluând firul lui Navett şi trăgând de el aşa cum doar Klif ştia să o facă. Aproape niciodată nu poţi să nimereşti amestecul corect de pe planeta lor, aşa că folosim picături hormonale.

— Uite-i acolo, adăugă Navett arătând spre cuşca în care erau micile şopârle. Le prindem cilindrii pe spate cu nişte hamuri făcute la comandă.

— Înţeleg, spuse bothanul uitându-se la ele. Şi când trebuie să faceţi asta?

— Chiar în dimineaţa asta, spuse Klif. Ne pare rău, dar va trebui să căutaţi de unii singuri o vreme, domnule anchetator Proy'skyn, dacă nu vă supăraţi.

— Fireşte, fireşte, zise Proy'skyn. Vă rog, vedeţi-vă de treabă.

Navett se duse la una dintre mesele răsturnate, ascunzându-şi un zâmbet satisfăcut şi ameninţător în timp ce o ridica. Se terminase cu încercarea femeii de a fi subtilă – în mod clar, el şi Klif puteau să fie oricând mai subtili decât ea. Nu doar că acum aveau un motiv să amâne lungile întrebări oficiale, nu doar că adormiseră orice suspiciune posibilă lăsându-i pe anchetatori să facă ce voiau în magazin, dar vor pregăti ultima fază a planului lor chiar sub nasul blănos al oficialităţilor bothane. Desigur, nu avuseseră de gând să treacă la această etapă decât peste vreo două zile. Dar nu poţi să le ai pe toate. Montând grilajul de blocare, ignorându-i pe

bothanii care se agitau în tăcere în căutare de indicii, se apucară de treabă.

Terminaseră de echipat cu hamuri şi cilindri nouăzeci şi şapte de mawkreni şi mai aveau cam douăzeci, când Navett îşi dădu pentru prima dată seama de un nou miros care plutea prin magazin.

Se uită la Klif, care era preocupat să prindă unul dintre cilindrii pe spatele micii şopârle care stătea rigidă şi imobilă pe grilajul de blocare, apoi privirea i se mută asupra prăvăliei. Cei patru anchetatori bothani iniţiali plecaseră de mult, fiind înlocuiţi de un grup de tehnicieni care erau ocupaţi să ia amprente şi mostre de substanţe de pe diferite tejghele şi cuşti. Niciunul dintre ei nu părea să fi simţit mirosul.

Klif îşi ridică ochii şi surprinse expresia lui Navett.

— Probleme? murmură el.

Navett îşi încreţi nasul. Klif se încruntă mirosind aerul...

Şi, brusc, făcu ochii mari.

— Fum.

Navett dădu din cap abia vizibil, ochii măturând iar iute magazinul. Nu se vedea nimic, nici flăcări şi nici fum, dar mirosul devenea tot mai puternic.

— N-ar face-o, şuieră Klif. Sau da?

— Mai bine am presupune că da, zise Navett. Ia mawkrenii cu care am terminat şi du-i la cafenea.

— Acum? Klif aruncă o privire la soarele puternic de afară. Navett, chiar acum acolo lucrează tot personalul.

— Atunci ai face bine să găseşti o diversiune tare elegantă ca să scapi de ei, replică Navett. Dacă pierdeau mawkrenii, totul ar fi fost degeaba. Trezeşte-i pe Pensin şi pe Horvic; suntem în alertă maximă.

Klif dădu din cap furios.

— Am înţeles, zise el. Lăsând uneltele deoparte, începu să pună ultimii mawkreni înapoi în cuşcă...

Şi brusc unul dintre bothani scoase un ţipăt.

— Foc! mugi el. Clădirea a luat foc! Morv'vyal... cheamă stingătorii. Repede!

— Foc? întrebă Navett uitându-se în jur cu o uimire mimată. Unde? Nu văd niciun foc.

— Om prost, se răsti bothanul. Nu miroşi fumul? Repede... lăsaţi totul şi plecaţi.

Navett îi aruncă o privire urâtă lui Klif. Deci acesta era planul bătrânei. Nu-şi putuse da seama de ce aveau nevoie din magazin pentru acţiunea lor, aşa că voia să-i oblige să îl părăsească fără nimic.

— Dar marfa mea e foarte valoroasă, protestă el.

— Mai valoroasă ca viaţa ta?

Bothanul, ignorându-şi propriul sfat, se mişca rapid pe marginile exterioare ale magazinului, pipăind zidurile.

— Hai... ieşiţi.

— Ce faci? întrebă Klif.

— Ai dreptate, încă nu se văd flăcări, explică bothanul. Aşadar focul trebuie să fie în pereţi.

—Vin stingătorii, anunţă neliniştit un altbothan fluturând comunicatorul. Dar mai întârzie câteva minute.

— Am înţeles, spuse primul, oprindu-se la panoul de curent. Brusc, blana i se lipi de corp şi scoase un cuţit de la centură. Poate că îi putem ajuta să le pregătim calea.

— Stai aşa, strigă Navett, sărind înainte. Bothanul vârâse cuţitul între panourile de pe perete chiar sub compartimentul lor secret. Ce naiba faci?

— Focul miroase a cabluri, explică bothanul pe nerăsuflate. Aici la panoul de curent este cel mai probabil să fie. Dacă îl scoatem la iveală şi aducem extinctoarele...

Se întrerupse, când cuţitul care căuta sparse pe neaşteptate partea din faţă destul de subţire a compartimentului secret. Îşi recăpătă echilibrul, căscând

gura când puşca cu laser cu lunetă Nightstinger se văzu înăuntru.

— Proprietar Navett! exclamă el. Ce-i cu arma asta...?

Se prăbuşi la podea, cu întrebarea rămasă neterminată, când Navett îl împuşcă în spate.

Al doilea bothan apucă să scoată doar un ţipăt înainte ca al doilea foc al lui Navett să îl nimerească. Al treilea se scotocea nebuneşte după comunicator şi după pistol în acelaşi timp, când Klif îl împuşcă.

— Ei, s-a terminat, mârâi Klif, uitându-se laNavett. În numele Imperiului, ce...?

— S-a aşteptat să ne ocupăm ca nişte profesionşti de asta, scrâşni Navett. Iar profesioniştii nu se apucă niciodată să tragă decât dacă sunt obligaţi. Deci bine: am devenit neprofesionişti. Asta ar trebui s-o ia prin surprindere.

— Oh, minunat, zise Klif. O strategie sclipitor de neortodoxă. Acum ce facem?

— O rezolvăm, mârâi Navett, vârându-şi pistolul la loc în tunică şi păşind peste cadavru ca să scoată puşca Nightstinger din ascunzătoarea ei.

— Trezeşte-i pe Horvic şi pe Pensin şi mişcaţi-vă fundurile la navă şi în spaţiu. Aveţi două ore să ajungeţi pe Predominaţia şi să vă ocupaţi poziţiile.

Cu puşca în mână, se întoarse şi descoperi o expresie uimită pe figura lui Klif.

— Navett, nu putem s-o facem acum, protestă el. Forţa de atac va fi gata abia peste trei zile.

— Vrei să încerci să te fereşti de amica noastră atât timp? se răsti Navett, trântind puşca pe masă şi începând să bage restul mawkrenilor în cuşcă. Îi înţelegi planul... Încearcă să manipuleze poliţia, stingătorii sau Vader mai ştie ce uniformă, să ne bage beţe-n roate în

locul ei. Trebuie să ne mişcăm acum, când nu se aşteaptă.

— Dar forţa de atac...

— Nu-ţi mai face griji despre forţa de atac, i-o tăie Navett. O să fie gata, da. Sau o să se pregătească al naibii de repede. Ţi-ai primit ordinele.

— Bine, spuse Klif, băgându-şi arma la loc. Îţi las ţie speederul de teren... eu pot să şutesc altul pentru noi trei. Îţi mai trebuie ceva?

— Nimic pe care să nu-l pot lua singur, îi zise Navett scurt. Haide... ceasul ticăie.

— Da. Noroc.

Plecă. Navett termină de băgat mawkrenii în cuşcă, apoi adună restul cilindrilor şi îi strecură înapoi în fundul fals al cuştii. Da, bătrâna îi forţase mâna, iar această schimbare drastică a planului avea să-i coste scump.

Dar dacă se gândea că învinsese, se înşela. Nu-şi dorea decât să fie prin apropiere când ea avea să îşi dea seama.

***

— Sunt sigură că înţelegeţi, domnule Amiral, spuse Paloma D'asima, fiind evident că îşi alegea cuvintele cu foarte mare grijă, cât de lipsit de precedent ar fi acest pas pentru poporul nostru. Niciodată până acum nu am avut ceea ce ar putea fi considerate relaţii strânse cu Imperiul.

Aşezat la un sfert de masă distanţă, Disra îşi ascunse un zâmbet cinic. Paloma D'asima, una dintre mândrii şi slăviţii cei Unsprezece ai Mistryl s-o fi crezând subtilă, chiar isteaţă, în privinţa politicii şi a negocierilor politice. Dar pentru el, era la fel de uşor de citit ca un amator. Dacă asta era tot ce puteau face Mistryl, o să le facă să-i mănânce din palmă până diseară.

Sau, mai degrabă, să mănânce din palma Marelui Amiral Thrawn.

— Înţeleg conflictele pe care le-am avut în trecut, zise Thrawn pe un ton grav. Totuşi, după cum v-am arătat – şi lui Karoly D'ulin înaintea dumneavoastră, adăugă el făcând un semn politicos cu capul către femeia mai tânără de lângă D'asima, Imperiul sub conducerea mea va semăna foarte puţin cu cel al răposatului împărat Palpatine.

— Înţeleg acest lucru, spuse femeia mai în vârstă. Faţa ei nu trăda nimic; mâinile totuşi, o făceau foarte bine. Am adus vorba doar pentru a vă reaminti că vom avea nevoie de mai mult decât cuvântul dumneavoastră drept garanţie.

— Puneţi la îndoială cuvântul Marelui Amiral Thrawn? întrebă Disra, lăsând să se întrevadă în vocea lui doar o urmă de ameninţare.

Gambitul funcţionă; dintr-odată, D'asima era în defensivă.

— Deloc, îl asigură ea, prea repede. Doar că...

Fu salvată de semnalul interfonului din sala de conferinţe.

— Domnule Amiral Thrawn, sunt căpitanul Dorja, spuse glasul familiar.

Aşezat lângă Thrawn, Tierce atinse butonul.

— Aici mairoul Tierce, domnule căpitan, zise el. Domnul Amiral ascultă.

— Iertaţi-mi întreruperea, domnule, spuse Dorja. Dar aţi cerut să fiţi informat de îndată ce orice navă neprogramată se apropie de bază. Tocmai au primit o transmisiune de la distrugătorul spaţial imperial Tiranic, cerând urgent ajutor.

Disra îi aruncă o privire surprinsă lui Tierce. Tiranicul era una dintre cele trei nave care se ascundeau sub

ecranele lor de invizibilitate lângă Bothawui. Sau cel puţin acolo ar fi trebuit să fie.

— Au specificat natura urgenţei lor? întrebă Thrawn.

— Imediat, domnule... spun că au fost atacaţi de o forţă de atac considerabilă a Noii Republici şi că au suferit avarii serioase. Spun că forţa este chiar în urma lor şi că au nevoie de adăpost. Generalul Hestiv cere instrucţiuni.

Disra simţi cum un zâmbet uşor îi încreţea colţurile buzelor. Nu... fireşte că nu era adevăratul Tiranic acolo. Bănuiala lui Tierce fusese corectă: Coruscantul chiar se lansase într-o încercare nebunească de a fura o copie a Documentului Caamas.

Şi nu doar că era capcana pregătită, dar aveau cu ei şi pe una dintre cele Unsprezece Mistryl care să privească transformarea acelei încercări jalnice într-o înfrângere umilitoare. Nici măcar adevăratul Thrawn nu ar fi putut potrivi lucrurile mai bine.

— Spune-i generalului Hestiv să lase distrugătorul spaţial să treacă de perimetrul defensiv exterior, îi zise Thrawn lui Doija. Apoi trebuie să pregătească toată apărarea pentru luptă şi să aştepte atacul inamic.

— Da, să trăiţi.

— Iar apoi, căpitane, adăugă Thrawn, vei pregăti şi Neîndurătorul de luptă. Urmăreşte distrugătorul spaţial când se apropie şi determină-i cursul, apoi pune-ne direct între el şi bază. În acel moment, îi vei ordona generalului Hestiv să abată toată apărarea interioară asupra lui.

— Da, să trăiţi, zise Dorja, părând cam zăpăcit, dar, cu toate acestea, fără să pună întrebări. Veţi veni pe punte?

— Fireşte, căpitane. Thrawn se ridică, oferindu-i lui D'asima un zâmbet uşor în timp ce-i făcea semn către uşa sălii de conferinţe. De fapt, cred că vom veni cu toţi.

***

Zgomotul brusc îl făcu pe Ghent să tresară din moţăiala lui şi să se îndrepte zvâcnind în scaun. Se uită înnebunit prin zona de lucru, văzu că era tot singur. Doar atunci mintea lui înceţoşată de somn îşi dădu seama că sunetul era un fel de alarmă. Se uită iar prin cameră, căutând sursa problemei. Nu vedea nimic. Evident, trebuia să fie în altă parte a staţiei. O căutare de o clipă în partea de control al climatului de pe panou, şi găsi întrerupătorul.

Sunetul se transformă într-un ţârâit neplăcut pentru urechile lui. Se uită la panou încă o clipă, întrebându-se dacă ar fi meritat să intre în sistemul de comunicaţii principal şi să afle ce se întâmpla. Probabil că nu; orice ar fi fost, nu ar fi avut legătură cu el.

Brusc se încruntă. Panoul din faţa lui părea să pâlpâie. Să pâlpâie?

Încruntătura dispăru când înţelese cu uşurare. Fireşte... vedea reflexii ale luminii care intrau prin videcranul din spatele lui, aflat în zona de locuit. Ridicându-se în picioare, strâmbându-se când genunchii îl anunţară că stătuse prea mult într-un loc, şchiopătă prin uşa deschisă şi se uită pe videcran.

Sursa luminii pâlpâitoare se văzu imediat: o imagine minunată de explozii de turbo-laser şi de torpile protonice care veneau din depărtare, de lângă perimetrul defensiv exterior al bazei.

Şi, încadrată de toată această putere de foc, îndreptându-se inexorabil direct spre el, era masa uriaşă a unui distrugător spaţial imperial.

Ghent îşi ţinu respiraţia, holbându-se la nava care se apropia. Brusc, toate vorbele lui Pellaeon şi ale lui Hestiv despre ameninţări şi pericol, vârâte bine în adâncurile

minţii lui în ultimele câteva zile, ieşiră iute la iveală. Acel distrugător spaţial venea după el... era sigur de asta.

Fugi, îi trecu un gând prin minte. Să fugă de aici, pe tunelul lung până în baza principală. Să-l găsească pe generalul Hestiv sau pe acel pilot de TIE care l-a adus aici de pe Himera sau doar să găsească o ascunzătoare.

Dar nu. Hestiv îl avertizase despre spionii din interiorul bazei principale. Dacă se ducea acolo, sigur unul dintre ei avea să-l prindă.

Şi, în plus, îşi aminti el brusc, nu se putea duce nicăieri. Încuiase de trei ori singura uşă de acces, punându-i o serie de parole de care niciun inamic nu ar fi putut trece decât după ore întregi de muncă. Chiar şi el, care pusese barierele, probabil că ar fi avut nevoie de vreo jumătate de oră ca să treacă de ele. Iar peste o jumătate de oră va fi prea târziu. Mult prea târziu.

Vreme de încă un minut urmări nava care se apropia, întrebându-se în treacăt ce aveau să-i facă. Apoi, oftând, se întoarse cu spatele. Era prins aici, ei veneau după el şi nu avea ce face.

Întorcându-se în zona de lucru, închizând uşa după el de această dată, se aşeză iar în scaun. Cele două Wickstrom 220 terminaseră în sfârşit analiza complexă pe care el le pusese s-o facă înainte ca toate astea să înceapă. Trecând rezultatele la Cap-de-linie-70, împingând evenimentele încă o dată în străfundurile minţii sale, se apucă iarăşi de lucru.

***

Lui Navett îi luă o oră să găsească şi să cumpere butelia de lichid inflamabil de care avea nevoie şi încă un sfert de oră să îi potrivească un cap de pulverizare. Patruzeci şi cinci de minute în timpul cărora alarma provocată de bothanii morţi din magazinul de animale, probabil că se întinsese în fiecare colţ al oraşului.

Dar era în regulă. Extratereştrii urâţi şi blănoşi nu-l mai puteau opri acum; şi, cu cât îi lua mai mult să se pregătească aici, la suprafaţa planetei, cu atât mai mult timp ar fi avut Klif, Pensin şi Horvic pentru a reuşi să ajungă la bordul navei ishori de deasupra.

Străzile din jurul cafenelei ho'din, atât de liniştite şi de pustii noaptea târziu, zumzăiau de activitate acum, la prânz. Cu butelia de lichid aşezată pe locul de lângă el, înclinată într-un unghi incomod din cauza capotei joase, Navett conduse încet pe aleile pustii de pe laturile şi din spatele cafenelei, pulverizând sistematic un strat gros de lichid pe zidurile şi pe caldarâmul din jur. Peretele din faţă, care era îndreptat spre o stradă aglomerată, era prea expus pentru ca el să facă acelaşi lucru acolo fără a trezi pe loc suspiciuni. Dar oricum avea alte planuri pentru acea zonă. Întorcându-se la aleea din spate, asigurându-se iar că nu era urmărit, trase un foc de laser în combustibil în timp ce conducea pe lângă cafenea.

Făcu agale un ocol pe străduţe până când ieşi din nou în strada principală, rezultatul fiind că, atunci când speederul de teren se opri peste drum de cafenea, incendiul pe care îl pornise ardea deja cu furie pe zidurile exterioare. Trecătorii alergau înnebuniţi înainte şi înapoi, dând din mâni şi ţipând în timp ce ori fugeau de flăcări, ori se adunau în pâlcuri macabre pentru a privi de la o distanţă sigură; iar când Navett luă puşca Nightstinger de pe locul din spate, uşile cafenelei se dădură în lături şi o mulţime de clienţi şi de chelneri la fel de isterici se scurse afară prin norii de fum. Verificând indicatorul armei, care confirma că încă mai avea trei gloanţe, Navett se puse pe aşteptat.

Nu dură prea mult. Şuvoiul de refugiaţi din cafenea abia începuse să scadă când un camion-speeder alb al stingătorilor apăru urlând de după colţ şi frână brusc lângă clădire. Pe geamul lateral Navett îl văzu pe şofer

gesticulând când partenerul lui ieşi repede şi începu să urce pe scara exterioară către tunul cu apă de sus.

Nu ajunse. Proptind ţeava puştii de spătarul scaunului pentru stabilitate, Navett îl doborî. Al doilea glonţ invizibil îl elimină pe şofer; al treilea şi ultimul zbură capacul rezervorului camionului, vărsând spuma extinctoare pe pavaj, făcând-o să se scurgă nefolositoare, departe de flăcări.

Coborî arma acum goală pe podea, aruncând iute o privire mulţimii din jur. Dar nimeni nu acorda nici cea mai mică atenţie omului care sta singur în speederul lui de teren. Toţi ochii erau aţintiţi pe clădirea în flăcări, probabil fără ca nimănui să-i treacă prin cap chiar şi un gând trecător despre misterul celor doi stingători bothani care se prăbuşiseră la pământ brusc şi inexplicabil.

Şuvoiul de clienţi care ieşeau din cafenea se oprise acum. Navett mai aşteptă treizeci de secunde, doar ca să se asigure că ieşiseră toţi. Apoi, scoţându-şi pistolul şi aşezându-l la îndemână pe scaunul de lângă el, porni speederul de teren şi se strecură prin mulţime către uşile din faţă ale cafenelei.

Trecuse de partea principală a mulţimii înainte ca cineva să pară că observă ce făcea el. Cineva strigă, şi un bothan purtând diagonala verde/galbenă a poliţiei sări în faţa lui, dând cu putere din mâini. Înhăţând pistolul, Navett îl împuşcă, viră pe lângă cadavru şi se lăsă cu putere pe acceleraţie. Acum, în spatele lui cineva ţipa; ţinându-se bine, Navett mări viteza...

Lovi uşile cafenelei cu o putere zguduitoare, făcându-le praf, iar speederul de teren se opri chiar în mijlocul distrugerii. Ieşi înainte ca sfărâmăturile să se oprească din a cădea pe capotă, apucând cuşca cu mawkreni din spate şi gonind prin fum şi căldură către uşa care ducea în subsol şi la nivelul inferior de dedesubt.

Ajunsese la jumătatea primei scări când, în spate, auzi explozia provocată de căldura care aprinsese lichidul care mai rămăsese în butelia sub presiune pe care o lăsase în speederul de teren.

Cum partea din faţă a cafenelei era cuprinsă de flăcări ca şi restul clădirii, Navett era acum cu adevărat şi irevocabil rupt de lumea de afară.

Nimeni din întreg universul nu-l mai putea opri acum.

La nivelul inferior al subsolului era doar o urmă de fum. Nimic serios, doar o prevestire a ceea ce avea să vină inevitabil. Echipamentul era acolo unde-l lăsaseră, dar îşi rezervă un minut să verifice dezintegratorul de fuziune.

Făcu foarte bine. Bătrâna fusese iar aici, modificând aparatul pentru a se supraîncărca şi a arde circuitul de control principal atunci când era pornit prima dată. Rânjind fără umor pentru sine, Navett îl repară, apoi mai pierdu câteva minute preţioase pentru a reconfigura focarul ca raza de dezintegrare să se întindă cu câţiva centimetri faţă de gura recipientului.

În sfârşit, era gata. Prinzându-şi incomod cuşca cu mawkreni pe spate, sări în groapa pe care el şi Klif o săpaseră şi porni dezintegratorul.

Raza tăie pământul de sub picioarele lui ca un foc de laser prin zăpadă, făcând ca un nor de praf microscopic să-i bată în faţă. În trecere, îşi dori să-şi fi adus o mască de protecţie. Prea târziu. Privind printre gene ca să se ferească de vântul care îi ardea ochii, continuă, întrebându-se ce făceau bothanii cu miliardul de alarme pe care, fără îndoială, le pornea. Fugeau de colo-colo inutil, desigur, mai ales după ce vedeau că sursa pătrunderii le era total inaccesibilă.

Şi unii dintre ei probabil că se vor lăsa pe spate şi se vor relaxa, convinşi cu îngâmfare că pierderea canalului

de cabluri către care săpa el nu le va afecta nici un pic preţiosul scut planetar. Poate că vor râde sănătos de agentul imperial prost care credea că îl poate închide atât de uşor sau care credea că s-ar fi putut târî printr-o conductă cu un diametru de zece centimetri.

Nu vor mai râde prea mult.

Îi mai luă câteva minute să ajungă la canalul de cabluri. Învelişul lui era bine blindat şi dură aproape zece minute pentru ca raza dezintegratorului să-l străpungă. Cablurile fură arse aproape instantaneu când se întâmplă acest lucru, fireşte – până la urmă erau doar cabluri obişnuite, nu erau creeate să reziste la nimic mai puternic decât curentul electric de înaltă tensiune. Continuă până când săpă o gaură destul de mare în înveliş, apoi opri dezintegratorul şi comută pe unitatea de răcire care era montată în fundul lui. Câteva minute de pulverizare sistematică, şi zona era iar destul de rece pentru a fi atinsă.

Opri unitatea de răcire, se aşeză lângă deschizătură... şi, în tăcerea care se lăsase brusc, auzi un sunet.

Piuitul unui comunicator. Venea din dezintegrator.

Se încruntă, verificând aparatul. Iată-l, înfipt în gura de alimentare a unităţii de răcire. Zâmbind subţire, îl scoase de acolo şi îl deschise.

— Salut, zise el. Îţi merge bine totul?

— Pe praful Alderaanului, ce facil întrebă vocea femeii.

El zâmbii mai larg, prinzând comunicatorul la guler şi deschizând fundul fals al cuştii mawkrenilor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el scoţând un mic tub cu pastă de hrană. Doar nu te-am luat prin surprindere, nu? A fost frumos trucul cu fumul de la magazinul de animale, apropo. Bănuiesc că l-ai aranjat înainte să pleci azi de dimineaţă?

— Da, spuse ea. M-am gândit că aveaţi lucrurile mai interesante sus cu voi sau că le-aţi ascuns în spatele pereţilor sau al tavanului.

— Deci ai montat o fumigenă cu reacţie întârziată pentru ca stingătorii să vină şi să caute în spatele pereţilor în locul tău, zise Navett, deschizând cuşca şi scoţând una dintre micile şopârle. Foarte inteligent.

— Uite, n-ai timp să stăm la palavre, mârâi ea. Dacă n-ai băgat de seamă, deasupra capului tău clădirea arde ca o torţă.

— Oh, ştiu, spuse Navett.

Ţinând şopârla cu o mână, îi întinse o picătură de hrană pe vârful botului şi o aşeză în gaura pe care o tăiase, îndreptând-o în direcţia clădirii generatorului. O atingere pe un capăt al bombei cilindrice o activă, programând-o să explodeze când şopârla ajungea la punctul în care conducta trecea prin zidul blindat şi să arunce cablurile electrice în toate părţile. Eliberă animalul, iar acesta o luă la goană prin spaţiul îngust dintre cabluri şi învelişul canalului, urmând mirosul de care era prea prost să îşi dea seama că era prins de nasul lui.

— Cum adică, ştii? întrebă femeia. Dacă nu faci ceva foarte isteţ, foarte repede, o să mori acolo. Ştii şi as ta?

— Toţi suntem datori o moarte, îi aminti Navett, mânjind nasul altui mawkren şi trimiţându-l după celălalt. Abia dispăruse pe conductă, când sunetul slab al unei mici explozii răsună prin tub.

Urechile bătrânei auzeau foarte bine.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.

— Moartea planetei Bothawui, îi spuse Navett, mânjind un alt mawkren şi dându-i drumul când o a doua explozie se auzi. Acum, că mirosul pământului dezintegrat dispărea, îşi dădea seama că izul de fum era mai puternic.

— Ştii, nu am reuşit să aflăm cum te cheamă, adăugă el, scoţând alt mawkren şi întrebându-se neliniştit cât de repede se întindea focul de deasupra lui. Dacă flăcările sau fumul îi veneau de hac înainte ca mawkrenii şi bombiţele lor să reuşească să facă o gaură prin mănunchiul de cabluri până în interiorul clădirii generatorului, tot pierdea.

— Deci, cum te cheamă?

— Ce, numele meu? întrebă ea. Dacă mi-l spui pe-al tău, ţi-l spun şi eu pe-al meu.

— Scuze, zise el, eliberând mawkrenul. Numele meu s-ar putea să mai fie de folos cuiva de la capătul celălalt, chiar şi după ce eu nu mai sunt. Se auzi altă explozie...

Şi atunci, spre uşurarea şi imensa lui satisfacţie, o pală de aer rece îii bătu în faţă. Cablurile de curent fuseseră împrăştiate în perete, iar clădirea generatorului era deschisă pentru el.

— Uite, imperialule...

— Discuţia s-a terminat, o întrerupse Navett. Admiră incendiul.

Închise comunicatorul şi îl aruncă în lături. Apoi răsturnă cuşca, lăsându-i pe ceilalţi mawkreni să mişune liberi. Pentru o clipă, se învârtiră prin poala şi pe picioarele lui, recăpătându-şi echilibrul şi mirosind. Apoi, într-o grabă stârnită brusc, se căţărară unul peste altul şi dispărură prin conductă. Atraşi nu de pasta de hrană de pe boturi, ci de punctişoarele de substanţe nutritive pe care el şi Klif le aşezaseră cu grijă în urmă cu trei zile când pulverizaseră pentru carii-de-metal.

Şi mai rămânea un singur lucru de făcut. Căutând în fundul cuştii, scoase ultimul obiect de acolo: un semnalizator de armare; de la distanţă pentru a activa restul cilindrilor care erau purtaţi acum către întâlnirea lor cu destinul. Mai erau câteva minute şi bombele lui auto-ghidate se vor revărsa în clădirea generatorului

printre picioarele bothanilor uimiţi, grăbindu-se pe podeaua lustruită către punctele cheie ale instalaţiei.

Prin conductă auzea deja sunetele slabe ale exploziilor, acum când mawkrenii ajungeau la ţintele lor, şi fitilele de proximitate se aprindeau. Doar câteva secunde – cel mult un minut – şi secţiunea scutului planetar care proteja Drev'starnul avea să se prăbuşească.

Moartea planetei Bothawui începuse. Şi, cu ea, moartea Noii Republici.

Singurul lui regret era că nu va mai fi de faţă.

Deasupra, sunetele focului se auzeau acum, pârâitul amestecându-se cu zgomotul sacadat mai slab al bombelor care încă detonau în depărtare. Zâmbind spre tavan, Navett se sprijini de peretele de pământ. Şi aşteptă sfârşitul.

***

Discuţiile de la bordul Predominaţiei tocmai intraseră în a patra rundă când puntea de sub ei scoase brusc o vibraţie uruitoare. Un sunet şi o senzaţie pe care Leia le învăţase prea bine în decursul anilor.

Undeva, în adâncurile navei ishori, un cuib de turbo-lasere tocmai trăsese.

Căpitanul ajunse la interfon chiar înainte ca uruitul să se stingă.

— De ce trageţi? mârâi el.

Răspunsul se revărsă în ishori, prea repede şi prea slab pentru ca Leia să-l înţeleagă.

— Ce se întâmplă? mârâi Gavrisom. Aţi fost de acord că nu vor fi ostilităţi în timp ce...

— Nu suntem noi, mârâi căpitanul, plonjând spre uşă. Extratereştrii au pus stăpânire pe unul dintre cuiburile noastre de arme şi trag spre planetă.

— Ce? întrebă Gavrisom clipind. Dar cum...?

Însă căpitanul plecase deja, luând şi gărzile de la uşă cu el.

— Doamnă consilier Organa Solo...? începu Gavrisom, întrerupându-se când un alt uruit trecu prin navă. Doamnă consilier, ce se întâmplă?

Leia clătină din cap.

— Nu...

Şi, brusc, zvâcni în scaun, inspirând scurt, din cauza valului de frică, de durere şi de moarte care se scurse prin ea. Pe planeta de dedesubt, vocile ţipau îngrozite...

Şi în acea clipă oribilă, ştiu ce se întâmplase.

— Scutul planetar a fost doborât, zise ea repede, ridicându-se şi ducându-se iute la videcran. Ajunse la timp pentru a vedea o a treia rază groasă de turbo-laser plecând de dedesubt către suprafaţa planetei. Avu loc o explozie de alb când trecu sfârâind prin atmosferă; iar, apoi distorsiunea dispăru, lăsând în urmă o strălucire puternică roşie, pătată cu negru.

Derv'starn, capitala bothană era în flăcări.

Se întoarse, îndreptându-se către uşă.

— E doborât, da, îi strigă ea lui Gavrisom când trecu în fugă pe lângă el. Cel puţin deasupra Derv'starnului.

— Unde te duci? strigă Gavrisom după ea.

— Să încerc să-i opresc pe cei care trag, răspunse Leia.

Afară, douăsprezece ishori în armuri alergau pe coridor cu carabinele cu laser pregătite. Lipiţi de pereţii despărţitori, încercând să nu stea în drum, cele două gărzi noghri ale ei se uitară la Leia.

— Doamnă consilier...?

— Haide, le spuse ea. Desfăcându-şi sabia de lumină de la centură, întinzându-şi Forţa pentru putere şi înţelepciune, se alătură şuvoiului.

***

Han intră gonind în cockpitul Şoimului, abia oprindu-se cu o alunecare în faţa panoului de control.

— Unde? strigă el, trântindu-se în scaunul pilotului.

— Acolo, zise Elegos încordat, arătând prin videcran spre nava întunecată care se afla în spaţiu la nici doi kilometri de ei. Nu ştiu a cui este, dar...

Se întrerupse când o altă rază de foc roşu străpunse bezna spaţiului în drum spre planeta de dedesubt.

— Uite... ai văzut?

— Oh, da, am văzut, mârâi Han, simţind un fior puternic de frică în inimă, în timp ce apăsa butoanele de pornire rapidă. Poate Elegos pierduse şirul navelor şi al proprietarilor lor, dar el nu. Cea care trăsese era nava-portdrapel a forţei de atac ishori, crucişătorul spaţial Predominaţia.

Nava la bordul căreia era Leia.

Urmă o altă rază, îndreptată iar spre suprafaţa lui Bothawui.

— Ştii să desfaci un colier de andocare? îi zise Han repede lui Elegos, în timp ce mâinile îi fugeau peste panourile de control.

— Da, aşa cred...

— Fă-o, i-o tăie Han. Acum.

— Da, imediat. Sărind din scaun, caamasul se îndreptă spre pupa. Motoarele începeau să prindă viaţă acum. Han deschise comunicatorul, programându-l pentru scanarea tuturor frecvenţelor. Da, avea să fie aproape imposibil să repare această greşeală, indiferent ce credeau ishorii că făceau. Numerele de sincronizare pentru stabilizatorul pe care îl pornise apăreau acum; părea să meargă bine...

— Către toate navele, aici Gavrisom, preşedintele Noii Republici, bubui vocea încordată a lui Gavrisom din difuzorul cockpitului. Staţi pe loc şi nu trageţi; repet, vă

rog să staţi pe loc şi să nu trageţi. Incidentul care se desfăşoară acum nu este...

Nu apucă să îşi termine rugămintea. Brusc se auzi un ţipăt de bruiaj static pe acea frecvenţă, acoperindu-l...

— Atac! rosti o altă voce. Toate forţele corelliene, atacaţi de voie! Han căscă gura la difuzor. Ce naiba făceau corellienii?

Şi atunci căutarea trecu pe altă frecvenţă.

— Atac! tună o voce guturală de mon calamar. Toate navele mon calamare, la atac.

Atac, strigă calm o voce diamală în limba ei, pe o altă frecvenţă. *Atac*, veni replica mârâită a unui ishori pe o alta.

Han se uită la grupul de nave, inima bătând să-i spargă pieptul. Nu. Nu... era o nebunie. Sigur nu o s-o facă.

Dar o făceau. Peste tot, diferite nave de luptă prindeau greoi viaţă, îndreptându-se către cerul liber pentru a putea manevra mai bine sau doar întorcându-şi armele către oponenţi.

Şi chiar în timp ce le privea, primele sclipiri de foc turbo-laser începură. În spatele lui, Elegos intră grăbit în cockpit.

— Am desfăcut colierul, anunţă el gâfâind în timp ce se aşeza la loc. Putem pleca...

Se întrerupse, holbându-se neîncrezător la scena de afară.

— Ce s-a întâmplat? suspină el. Han... ce se întâmplă?

— Exact ce se vede, spuse Han încruntat.

— Noua Republică este în război.

37

Era un drum de doar cincisprezece minute, în zbor de qom qae, până în partea opusă a Mâinii lui Thrawn şi la lacul pe care îl pomenise Copilul Vânturilor. La început, Luke fusese sceptic în privinţa întregii idei, îngrijorat de capacitatea tinerilor extratereştri de a face faţă greutăţii pasagerilor lor, ca să nu mai vorbim de posibilitatea lor de a rămâne nevăzuţi şi în afara razei de tragere a ceea ce deja era, cu siguranţă, un grup ostil de inamici din fortăreaţă.

Dar qom qae-ii l-au surprins în ambele privinţe; şi, în timp ce ei intrau şi ieşeau cu experienţă în şi de sub acoperirea copacilor, a stâncilor şi a defileelor, aproape începu să se liniştească faţă de această fază a operaţiunii. Şi Mara, simţea el, îşi îndreptase deja gândurile înainte, la ceea ce vor găsi la capătul acestui scurt zbor.

Din păcate, despre R2 nu se putea spune acelaşi lucru. Suspendat în centrul cadrului pe care îl însăilaseră din ultimele lungimi de coardă- sintetică, gemu şi bolborosi tot drumul.

Tăietura în rocă era la mai puţin de zece metri de marginea lacului, coborând într-o pantă destul de abruptă de sub un fel de streaşină făcută din sol fixat de iarbă.

— Cel puţin stânca nu e prea neregulată, comentă Mara, trecându-şi mâna, de probă, pe suprafaţa inferioară. Probabil că e tocită de ani întregi în care picioruşele termitelor de foc au fugit pe ea.

R2 păru să se înfioare, ciripind neliniştit.

— Mă îndoiesc că vom mai da peste ele de data asta, îl calmă Luke în timp ce desfăcea coarda-sintetică şi o băga la loc în compartimentul de depozitare al droidului.

— Mulţimi atât de mari nu pot merge prea mult timp împreună – n-ar fi destul de multă hrană pentru toate.

— Să sperăm că sunt destul de deştepte ca să ştie asta, adăugă Mara.

— *Sunteţi norocoşi că aţi venit acum,* zise Copilul Vânturilor. *În ultimele câteva anotimpuri au fost multe ploi, iar Lacul cu Peşti Mici a crescut tot mai mare.*

— Şi nu s-au făcut şi peştii mici mai mari? întrebă Mara.

Copilul Vânturilor bătu din aripi.

— *Nu ştiu. E important?*

Mara clătină din cap.

— Era o glumă. Lasă.

— *Oh.* Copilul Vânturilor se uită la Luke. *Nu voiam să spun decât că în curând intrarea aceasta ar putea fi acoperită de ape.*

— Înţeleg, zise Luke. Dar deocamdată nu este, iar voi ne-aţi adus aici în siguranţă.

— *A fost onoarea noastră,* spuse Copilul Vânturilor. *Ce vreţi să facem acum ?*

— Deja aţi făcut mai mult decât era nevoie, îl asigură Luke. Mulţumesc. Mulţumesc tuturor.

— *Să vă aşteptăm?* insistă Copilul Vânturilor. *Am fi onoraţi să vă aşteptăm şi să vă ducem înapoi la aparatul vostru zburător.*

Luke ezită. Într-adevăr ar fi fost foarte util să-i ducă cineva înapoi la navă. Din păcate...

— Problema este că nu ştiu pe unde vom ieşi, zise el.

— *Atunci ne vom uita,* spuse Copilul Vânturilor cu hotărâre. *Şi alţii se vor uita.*

— Da, bine, aprobă Luke, nerăbdător să încheie discuţia şi să pornească la drum. Mulţumesc.

— Deci în ce ordine mergem? întrebă Mara.

— Eu sunt primul, zise Luke, aşezându-se pe marginea pantei şi lăsându-şi picioarele în deschizătură. Apoi R2, iar tu la urmă. O să fiu atent la locurile în care se îngustează şi o să încerc să le lărgesc din mers. Dacă pierd unul, va trebui să te ocupi tu de el.

— Bine, spuse Mara, scoţându-şi sabia de lumină de la brâu. Aterizare plăcută şi încearcă să nu-ţi tai picioarele pe parcurs.

— Mersi.

Aprinzându-şi sabia, ţinându-i lama pregătită pe picioarele întinse, Luke se strecură pe pantă şi începu alunecarea.

Nu era nici pe departe la fel de rău pe cât se temuse. Se putea ca, într-adevăr, ani întregi picioruşele de termite de foc să fi netezit piatra; şi mai important, tociseră şi majoritatea obstacolelor care trebuie să fi existat. Doar de două ori a fost nevoit să taie bucăţi de rocă în timp ce aluneca săltând, iar în unul dintre cazuri, probabil că nici nu fusese cu adevărat necesar. În spatele lui, auzea ţăcănitul metalic mai puternic al lui R2 care aluneca şi el pe pantă, aproape acoperindu-i piuitul nefericit neîncetat, dar nu de tot.

Panta se termină într-unul dintre aceleaşi tuneluri în care îşi petrecuseră prea mult timp în ultimele două săptămâni. Luke îl prinse pe R2 din zbor, dându-l din drum la timp pentru ca Mara să poată ateriza uşor.

— Ei, ne-am întors, zise ea, fluturând bagheta luminoasă în jur. Nu pare deosebit de cunoscut. Ai idee în ce direcţie să o luăm?

— După poziţia fortăreţei, aş spune că pe acolo, răspunse Luke, arătând spre dreapta.

— În regulă, zise Mara. Să mergem.

Qom qae-ii, fie intenţionat, fie dintr-o întâmplare norocoasă, îşi aleseseră bine intrarea. Nu parcuseseră mai mult de o sută de metri prin tunel când Luke văzu apărând pe după un cot al drumului o bine cunoscută arcadă naturală din piatră.

— Am ajuns, murmură el către Mara. Fii pregătită; dacă ştiu despre scară, s-ar putea să fi pus nişte gărzi care să ne aştepte înăuntru.

Nu erau gărzi. Cinci minute mai târziu, după ce se strecuraseră anevoie prin deschizătura îngustă din piatra încărcată cu cortoză, stăteau din nou în camera subterană.

— Cred că până la urmă nu ştiu de scară, comentă Mara, mişcând bagheta luminoasă peste tăietura pe care o făcuseră mai devreme în peretele galben interior.

— Sau nu au cum să ajungă la ea, îi aminti Luke. Chiar şi mecanismele de închidere păreau a fi făcute din piatră de Hijarna.

— Nu mă înţelege greşit... sunt şi eu la fel de bucuroasă că scăpăm de data asta, se grăbi Mara să spună. Mă întreb câte dintre canalele alea de cabluri funcţionează acum?

— Probabil mai multe ca data trecută când am fost pe aici, zise Luke întorcându-şi bagheta luminoasă în cealaltă parte. Ca şi mai înainte, capătul opus al încăperii se pierdea în umbre la care lumina nu ajungea.

— Eu mă întreb cât de lungă e camera asta?

— Nu poate fi prea lungă, observă Mara. E un lac pe undeva în direcţia aia, mai ştii?

— Corect, aprobă Luke. Ai vreun sfat înţelept înainte de a începe?

— Doar să fim atenţi, spuse Mara venind lângă el. Unul lângă altul cât se poate, cu droidul în spatele nostru, cu simţurile şi săbiile pregătite.

— Succint şi practic, zise Luke, întinzându-şi Forţa înainte. Tot nu era nici un pericol pe care să îl poată simţi.

— Haide, R2.

Remarca Marei despre dimensiunea încăperii se dovedi a fi corectă. Făcuseră doar câţiva paşi când zidul din spate intră în raza baghetelor luminoase. În centru era o arcadă care ducea mai departe prin stâncă.

Totuşi, nu era piatra naturală neregulată a cavernelor. Pereţii şi podeaua acestui coridor erau netezi şi finisaţi.

— Interesant, spuse Mara, mişcând raza baghetei luminoase în jur, în timp ce stăteau lângă arcadă. Observi ceva neobişnuit la tavan?

— Nu a fost netezit ca pereţii, zise Luke, uitându-se la colţurile de piatră care ieşeau din tavanul arcuit.

— Mă întreb, murmură Mara. R2, senzorii tăi înregistrează ceva?

R2 ciripi un răspuns care suna cam îngrijorat şi Luke se aplecă pentru a verifica traducerea de pe datapad.

— Spune că generatorul de electricitate maschează cam tot ce mai e pe aici, îi spuse el Marei. Probabil că de acolo se aude şi zumzetul ăsta. Crezi că mai e ceva acolo?

— Păstrătorul Promisiunilor zicea că această porţiune este mortală pentru qom jha-i, îi aminti Mara. Şi ştim cât de mult le place qom jha- ilor să se agaţe de tavan.

— Şi am întâlnit animalele alea de pradă care mănâncă zburătoare, de felul qom jha-ilor. Luke dădu din cap înţelegând unde voia să ajungă. Şi o grămadă de chiss-i în fortăreaţă care cred că ei sunt nişte dăunătoare.

— Ca să nu mai vorbim de stratul de minereu de cortoză pe care l-am lăsat în urmă, spuse Mara. Despre

care tot nu cred că a ajuns acolo pe căi naturale. Locul ăsta are de şase ori mai multe inele de protecţie decât Coruscantul.

— Aşa cum te-ai aştepta ştiind că Thrawn e şeful aici, zise Luke. Întrebarea este dacă să încercăm să facem ceva cu tavanul sau să presupunem că nu ne va face probleme?

— Niciodată nu e o idee bună să laşi un pericol în spate, declară Mara, făcând un pas sub arcadă. Începem. Aprinzându-şi sabia Jedi, o împinse cu îndemânare în sus, pentru a tăia tavanul de piatră.

Urmă o lumină strălucitoare, pârâitul şi mirosul curentului electric de înaltă tensiune...

Şi, brusc, întreg tavanul păru să se prăbuşească.

Mara ieşi din încăpere într-o clipă, chiar în timp ce Luke îşi aprindea sabia şi o vâra protector deasupra locului în care fusese capul ei. Tavanul căzu pe ea, îndoindu-se o clipă pe lama verde-albă, înainte de a fi tăiat şi de a-şi continua drumul spre podea.

— Ce drăguţ, zise Mara uitându-se peste umărul lui. E ca o plasă Conner sculptată. Un qom jha se aşază undeva, are loc o descărcare de înaltă tensiune care îl prăjeşte, apoi cade totul ca să-i elimine şi pe restul prietenilor lui care ar putea fi cu el.

— Da, drăguţ, murmură Luke, împungând plasa cu vârful sabiei, întrebarea este dacă pentru noi e sigur drumul.

— Probabil, spuse Mara. De obicei, plasele Conner sunt aparate cu o singură încărcătură şi nu e prea util să le laşi active când ajung pe podea.

— Pare logic, zise Luke, întinzându-şi Forţa în timp ce îndrepta uşurel un picior spre plasă. Nicio urmă de pericol... şi, destul de sigur, piciorul atinse plasa fără să se producă măcar o scânteie de energie rămasă.

— E liber, spuse el.

— Stai, şuieră Mara făcând un pas mare înainte şi punându-şi mânerul sabiei pe pieptul lui pentru a-l opri, mâna cealaltă ţinând acum pistolul de rezervă.

— Vine ceva.

Luke se opri, ascultând ţăcănitul slab de picioare pe piatră. Era mai mult decât un singur ceva, după cum suna. Flutură raza baghetei luminoase în lungul tunelului încercând să vadă ce venea...

Şi, brusc, dintr-un grup de deschizături laterale înguste, pe care nu le observase până atunci, veni o mulţime de creaturi ca nişte insecte, cât pumnul de mari, mişunând iute pe pereţi către ei.

— Ai grijă, zise Mara dintr-o suflare, urmărindu-le cu pistolul.

— Nu, aşteaptă, spuse Luke, împingându-i mâna. Zărise o sclipire metalică... Să continuăm să mergem. R2, hai, grăbeşte-te.

Simţi dezaprobarea puternică a Marei, dar ea făcu aşa cum i se spusese fără să îl contrazică. Creaturile grăbite trecură pe lângă ei fără să încetinească, din câte se părea fără măcar să le arunce o a doua privire. Luke ajunse la capătul plasei Conner căzute şi păşii pe podeaua de piatră; şi când Mara şi R2 făcură la fel, se întoarse să privească.

Creaturile se adunaseră în jurul marginii din faţă a plasei. Chiar în timp ce Luke se uita, ele începură să se caţere uşor pe pereţi, purtând marginea plasei cu ele.

Lângă el, Mara pufni încetişor.

— Fireşte, zise ea, părând cam dezamăgită de sine însăşi. Droizi de întreţinere care au venit să pună capcana la loc. Cred că am exagerat niţel.

— Considerând că avem de a face cu Thrawn, exagerarea nu va fi prea des o problemă, spuse Luke.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie să îmi înveseleşti sentimentele, îi zise Mara, punând la loc pistolul de

rezervă şi trecându-şi iar sabia de lumină în mâna dreaptă.

— Mi-am învăţat lecţia. Mergem?

***

— În numele Imperiului, ce tot spui acolo? întrebă căpitanul Nalgol, clipind pentru a-şi goni somnul de pe gene în timp ce îşi lua uniforma şi începea să o îmbrace. Cum de trag unii în alţii? Punctul de iniţiere e abia peste trei zile.

— Nu ştiu, domnule, răspunse înţepat ofiţerul de serviciu al Tiranicului. Tot ce ştiu este că navele-sondă raportează că lupta a început şi că secţiunea de scut planetar de deasupra capitalei bothane a căzut. E greu de zis de la această distanţă, dar ei spun că oraşul pare să ardă în câteva locuri.

Nalgol înjură amarnic pentru sine. Cineva greşise, şi greşise rău. Fie echipa de intervenţii a Contrainformaţiilor...

Fie Thrawn însuşi.

Era un gând şocant. Unul chiar destabilizator. Dacă socoteala lui Thrawn putea fi atât de eronată...

Îşi alungă îndoielile. Ce a fost a fost; şi orice greşeli şi erori de calcul fuseseră făcute, era hotărât ca el şi Tiranicul să nu li se alăture.

— Nimicitorul şi Mâna de Fier au fost anunţate? întrebă el, mârâind ultimul cuvânt în timp ce se apleca să-şi tragă cizmele.

— Da, să trăiţi. Navele-sondă raportează că acum îşi ocupă poziţiile de luptă.

— Asigură-te să ajungem acolo înaintea lor, îi spuse Nalgol muşcător.

— Da, să trăiţi, zise iar ofiţerul. Estimăm că vom fi pregătiţi de luptă în cinci minute. Navele-sondă continuă să raporteze.

— Bine, mormăi Nalgol. Acum că şocul veştii începea să dispară, îşi dădea seama că nu era chiar aşa de rău pe cât păruse prima dată. În regulă, deci bătălia începuse deja. Cele trei distrugătoare spaţiale erau pregătite sau vor fi înainte de a fi nevoie de prezenţa lor pentru a elimina supravieţuitorii luptei care se desfăşura acolo.

Şi, fiind orbiţi de ecranul de invizibilitate, aveau neapărat nevoie de rapoarte la minut de la navele-sondă. Pericolul era că, dacă navele intrau şi ieşeau de sub ecran cu regularitate, cineva ar fi putut observa că se petrecea ceva ciudat în jurul capului cometei şi ar fi putut veni să cerceteze.

Dar exista o cale de a reduce riscul.

— Toţi operatorii de raze tractoare să fie pregătiţi, comandă el. Dacă vreo navă în afară de navele noastre sondă – şi mă refer la orice navă – îşi vâră nasul după ecranul de invizibilitate, vreau să fie prinsă şi ţinută în spatele lui fără posibilitatea de a comunica. Asigură-te că mesajul ajunge şi la celelalte nave. Nimeni nu trebuie să dea peste noi şi să mai apuce să vorbească despre asta.

— Am înţeles, să trăiţi, spuse ofiţerul.

— Vin pe punte în două minute, zise Nalgol, luându-şi tunica şi centura. Vreau ca până atunci nava să fie complet pregătită de luptă.

— Va fi, să trăiţi.

Nalgol închise interfonul şi se îndreptă spre uşa apartamentului său. Bine; deci extratereştrii şi iubitorii de extratereştri nu-şi puteau ţine în frâu ura lor autodistructivă atât de mult pe cât se aşteptase Thrawn. Bine. Nu însemna decât că plictiseala şi frustrarea înăbuşite ale echipajului său vor fi eliberate ceva mai devreme.

Zâmbind ameninţător, merse pe coridor către turbolift într-un ritm măsurat cu atenţie. Avea să fie o plăcere.

***

Un turbo-laser sclipi, raza lui roşie, mortală sfârâind periculos de aproape de tribordul Şoimului, în drumul ei spre fregata de escortă cu însemne proslee. Han roti nava pentru a se feri de un al doilea foc, abia reuşind să evite două nave vamale bagmime care se îndreptau trăgând cu tunurile cu laser către proseli.

Întregul univers o luase razna. Iar el era chiar în mijlocul lui.

— Ce s-a întâmplat acolo? strigă el către comunicator, strecurându-se printre două nave de susţinere opquise.

— Din câte zic ishorii, trei oameni au venit la bord cam cu jumătate de oră în urmă, răspunse vocea Leiei, sunetul unei alarme bâzâind în fundal. Aveau identificări de tehnicieni ai Noii Republici şi o scrisoare de la înalta Confluenţă Ishori care îi autoriza să verifice conexiunile electrice ale Predominaţiei pentru avarii provocate de oxidare.

— Toate false, fireşte, mârâi Han, manevrând Şoimul într-un spaţiu relativ liber şi uitându-se în jur. Parcă era iar lupta de la Endor.

Doar că de data aceasta Imperiul nu era de zărit. Rebelii se luptau cu alţi rebeli.

— Acum ştim asta, aprobă Leia. Odată ajunşi la bord, şi-au ucis însoţitorii şi au pus mâna pe unul dintre cuiburile de turbo-lasere. Când scutul de deasupra Drev'starnului a căzut... Han, au tras opt focuri spre suprafaţă înainte să putem opri alimentarea acelui cuib. Ishorii tot n-au reuşit să intre în încăpere şi să ajungă la ei, chiar şi cu ajutorul lui Barkhimkh şi al lui Sakhisakh.

Lângă Han, Elegos murmură ceva în limba caamasă.

— Cât de rău a fost lovit Drev'starnul? întrebă Han. Lasă... nu asta contează acum. Ce s-a întâmplat cu tine şi cu nava?

— Suntem atacaţi, zise Leia pe un ton încordat. Trei nave diamale s-au unit împotriva noastră, una dintre ele stă între noi şi planetă, în caz că încercăm să mai tragem asupra Drev'starnului. Încă nu sunt avarii serioase, cred, de nicio parte. Dar nu va mai dura mult.

— Nu le-aţi spus ce s-a întâmplat? întrebă Han.

— Le-am spus eu, le-a spus căpitanul Predominaţiei, le-a spus Gavrisom, zise Leia. Nu vor să audă.

— Sau nu le pasă, spuse Han, strângând din dinţi atât de tare, încât îl duru. Leia, prinsă la bordul unei nave atacate puternic... Uite, o să încerc să ajung acolo, îi zise el. Poate că cel puţin pot să vă scot pe tine şi pe Gavrisom.

— Nu... stai deoparte, spuse Leia tăios. Te rog. N-ai cum să reuşeşti.

Han se uită cu amărăciune la lupta înflăcărată. Avea dreptate, fireşte; din noul lui punct de observaţie, vedea acum Predominaţia şi furtuna de focuri de turbo-laser care se abătea asupra ei şi ştia foarte bine că scuturile Şoimului nu ar fi avut nicio şansă acolo. Dar nu putea să stea şi să nu facă nimic.

— Uite, am mai învins distrugătoare spaţiale până acum, zise el.

— Le-ai întrecut, îl corectă Leia. E o mare diferenţă. Te rog, Han, nu încerca să...

Se auzi un ţiuit şi brusc se întrerupse.

— Leia! strigă Han, simţind cum i se strângea inima în piept când se uită iar la crucişătorul de luptă ishori. Părea să fie încă întreg, dar nu avea nevoie decât de un singur foc norocos în zona punţii...

— E bine, spuse Elegos, arătând spre ecranul comunicatorului. Doar sunt iar bruiaţi.

Han expiră, fără să îşi dea seama până atunci că îşi ţinuse respiraţia.

— Trebuie să facem ceva, zise el uitându-se pe cer după o idee. Trebuie să o scoatem de pe nava aia...

Comunicatorul cârâi şi reveni la viaţă.

— Leia? strigă Han aplecându-se plin de speranţă spre difuzor.

— Solo? îl strigă o voce bărbătească. Sunt Carib Devist.

Han se strâmbă.

— Ce vrei? Suntem cam ocupaţi.

— Nu mai spune, sări Carib. Şi a cui vină crezi că e?

— Deja ştim, mârâi Han. Nişte instigatori au ajuns la bordul Predominaţiei şi au început să tragă. Probabil imperiali.

— Sigur imperiali, replică Devist. Şi tot imperiali au fost şi cei care au stârnit restul mulţimii să facă la fel. Sau nu i-ai auzit emiţând ordine de atac înregistrate în şase limbi diferite?

Han îi aruncă o privire urâtă lui Elegos, simţind o împunsătură de umilinţă pentru că nu băgase de seamă. Deci de asta stătuseră pe lângă Bothawui toate navele alea imperiale pe care le identificase Carib. Evident.

Sau ar fi fost evident dacă vreunul dintre ei s-ar fi obosit să se gândească măcar un minut la asta. Dar nimeni nu o făcuse.

— Dar asta mai poate aştepta, continuă Carib. Te-am căutat să te anunţ că am impresia că se întâmplă ceva lângă capul cometei ăleia.

— Da? Ce fel de ceva? întrebă Han, atenţia lui fiind deja îndreptată iar spre Predominaţia şi spre cum avea să o scoată pe Leia de acolo.

— Nu ştiu, zise Carib. Dar pe acolo zboară o duzină de nave miniere. Toate sunt conduse de piloţi imperiali.

Han se încruntă spre difuzor.

— Ce tot vorbeşti acolo? Ce treabă au imperialii cu găleţile de minereu?

— Îţi spun că sunt piloţi imperiali, insistă Carib. Se vede foarte clar din stilul lor de zbor.

— Bine, fie, zise Han, care nu era prea interesat să se contrazică în această privinţă. Şi eu ce să fac?

Din difuzor se auzi şuieratul unei expiraţii.

— Noi o să verificăm, spuse el, părând dezamăgit. În aceste condiţii, m-am gândit că poate te interesează să arunci şi tu o privire. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Comunicatorul se opri.

— Şi mie îmi pare rău, mormăi Han. Îi aruncă o privire lui Elegos...

Se opri şi se mai uită o dată.

— Ce? mârâi el.

Caamasul îşi ridică mâinile cu palmele desfăcute.

— N-am zis nimic.

— Ce, crezi că ar trebui să renunţ şi să mă duc cu el? întrebă Han. Să o las pe Leia şi să plec în căutare de thresheri verzi pe pereţi?

— Poţi s-o ajuţi acum? replică Elegos cu blândeţe. Poţi s-o eliberezi, să învingi navele care atacă sau să opreşti toată lupta?

— Nu despre asta-i vorba, rosti Han muşcător. Zece la unu că sunt doar nişte mineri care au zburat cândva pentru Imperiu. Sunt mii ca ăştia prin Noua Republică... nu înseamnă nimic.

— Poate, zise Elegos. Trebuie să pui asta în balanţă cu restul.

— Cu ce rest?

— Cu restul lucrurilor, spuse Elegos. Cu ce ştii despre Carib Devist şi capacităţile lui de observare. Cu

credinţa ta – sau lipsa ei – că el de fapt nu te-a trădat Imperiului când ai fost pe Bastion. Cu propria ta experienţă în stilul şi acţiunile Imperiale şi cu faptul că ai încredere că cineva cu abilităţile lui Carib le-ar putea recunoaşte. Cu încrederea pe care o ai în soţia ta şi în ce a văzut ea la acest om.

Han ridică uşor din sprâncene.

— Şi cel mai mult, cu simţul tău înnăscut despre bine şi rău. Dacă într- adevăr acolo există vreun fel de pericol, dacă ar trebui sau nu să îl laşi să îl înfrunte de unul singur.

— Nu e chiar de unul singur, bombăni Han. Are o grămadă de alte clone cu el.

Elegos nu răspunse. Han oftă şi cercetă iute cerul. Iată cargobotul Acţiune 2; jerpelit al lui Carib, trecând de graniţele luptei către cometa în flăcări din depărtare. De unul singur.

— Ştii, voi, caamasii, aţi putea fi un adevărat ghimpe în coastă dacă v-aţi strădui niţel, îi spuse Han lui Elegos, întorcând Şoimul pentru a urma cargobotul şi pornind comunicatorul pe frecvenţa lui Lando.

— Lando? Hei, Lando, zi ceva.

— Da, Han, ce e? răspunse glasul încordat al lui Lando.

— Ai ajuns înapoi pe Doamna Norocoasă?

— Aş vrea eu, spuse celălalt înfierbântat. Sunt blocat pe Gânduri Perseverente cu senatorul Miatamia.

Han se strâmbă.

— Asta-i una dintre navele care o atacă pe Leia.

— Dacă e pe Predominaţia, da, zise Lando pe un ton dezamăgit şi neliniştit. Han, trebuie să oprim chestia asta, şi repede.

— Sunt total de acord, amice, spuse Han, ferindu-se de două nave de patrulare froffli care se înfruntau cu o corabie spaţială d'fariană.

— Gavrisom e cu Leia. Dacă îl convingi pe Miatamia să întrerupă bruiajul, poate că reuşeşte el să-i potolească.

— Deja am încercat, suspină Lando. Sunt ultima persoană pe care mai vrea s-o asculte cineva.

— Ştiu cum e, zise Han. Uite, am nevoie să-mi faci iute o favoare. Mă îndrept spre cometa aia de acolo alături de Carib Devist. Poţi să pui un macro-binoclu pe noi, te rog, în caz că avem necazuri?

Urmă o scurtă pauză.

— Sigur, nicio problemă. Cam la ce fel de necaz te aştepţi, mai exact?

— Probabil că nu-i nimic, zise Han. Lui Carib i se pare că zboară nişte imperiali în găleţi de minereu pe acolo. Fii atent la noi, da?

— Da, promise Lando. Noroc.

Han închise comunicatorul şi ocoli ultima mână de nave dintre el şi cometă.

— Ţine-te bine, îi spuse lui Elegos când acceleră la maxim motorul subluminic. Pornim.

***

— Uşurel, acum, avertiză Bel Iblis de lângă Booster. Încet şi cu calm. Suntem printre prieteni acum, cu protecţia perimetrului defensiv exterior între noi şi forţa aia urâtă de atac a Rebelilor. Acum suntem în siguranţă şi nu trebuie să pară că ne grăbim.

— Nu, n-am vrea să pară aşa, mârâi Booster, uitându-se neliniştit la corpul uriaş al bazei Ubictoratului care se profila în faţa lor. Dintr-odată, iubita lui întreprindere Rătăcitoare nu mai părea aşa de mare, de puternică şi de sigură ca de obicei.

— Stai liniştit, Terrik, zise Bel Iblis. Vocea lui, spre iritarea şi mai mare a lui Booster, era controlată şi de un calm glacial. Spectacolul va fi în spatele nostru, mai ştii?

Ultimul lucru pe care îl vrem este să le atragem atenţia asupra noastră.

Booster dădu din cap, aruncând o privire spre ecranul de la pupa. Da, era un spectacol acolo în spate, cu navele Noii Republici încasând-o pe cinste de la perimetrul defensiv al lui Yaga Minor.

Sau, cel puţin, aşa ar fi trebuit să pară. Dacă urmau ordinele, ar fi fost, de fapt, destul de departe ca să nu primească lovituri serioase de la focurile puternice de turbo-laser. Sperau ca, în toată zăpăceala, imperialii să nu observe asta.

— Nu ştiu, spuse el. Nu-mi place asta, Bel Iblis. Am intrat prea uşor.

— Domnule general, înregistrăm mişcare, anunţă ofiţerul de la consola de senzori. Distrugător spaţial imperial, se ridică de la tribord.

Booster făcu câţiva paşi pe pasarela de comandă, uitându-se pe videcran, având o presimţire urâtă. Distrugătorul spaţial apăruse pe după latura de la tribord a bazei şi se mişcase către vectorul întreprinderii Rătăcitoare.

Şi, chiar în timp ce privea, se opri acolo, între ei şi bază. Plutind în spaţiu în faţa lor, ca şi cum i-ar fi provocat să treacă...

— Identificarea navei este drept Neîndurătorul, anunţă cineva. Căpitanul Dorja este înregistrat ca fiind la comandă.

Presimţirea urâtă a lui Booster deveni dintr-odată şi mai rea. Neîndurătorul – nu asta era nava care apărea întotdeauna în zvonurile despre Marele Amiral Thrawn?

Bel Iblis venise iar lângă Booster.

— Generale...? murmură acesta din urmă.

— Ştiu, zise Bel Iblis, calmul părăsindu-l doar un pic. Dar dacă fugim acum o să părem vinovaţi. Tot ce putem face este să jucăm în continuare.

— Transmisiune de la Neîndurătorul, domnule general, anunţă ofiţerul de comunicaţii. Cer să vorbească cu căpitanul Nalgol.

Booster se uită la Bel Iblis.

— Tot ce putem face acum este să jucăm în continuare, repetă el. Haide, încearcă.

— Sigur. Inspirând adânc, Booster prinse privirea ofiţerului şi îi făcu un semn din cap. Acesta apăsă un buton şi îi răspunse cu acelaşi semn...

— Aici colonelul Raymeuz, aflat temporar la comanda distrugătorului spaţial imperial Tiranicul, rosti el cu cea mai bună imitaţie de care era în stare a vorbirii obişnuite imperiale, extrem de băţoasă. Căpitanul Nalgol a fost grav rănit în ultimul atac şi suferă un tratament de urgenţă.

Din difuzoarele de pe punte veni un chicotit încet.

— Zău, spuse o voce calmă. O voce liniştită; o voce educată; o voce care îl băgă în sperieţi pe Booster. Aici Marele Amiral Thrawn. Mă dezamăgeşti, domnule general Bel Iblis.

Booster se uită la Bel Iblis. Acesta încă se uita fix pe videcran, iar faţa lui nu trăda nicio emoţie.

— Chiar nu mai are rost să încerci să continui această şaradă, zise Thrawn. Dar poate că ai nevoie de o demonstraţie mai convingătoare.

Parcă cineva din spatele lui, i-ar fi tras brusc lui Booster un covor de sub picioare. Dintr-odată se prăvăli înainte, dând nebuneşte din mâini pentru a-şi recăpăta echilibrul. În jurul lui se auzeau sunetele de consternare ale restului echipajului de pe punte; de undeva de dincolo de acestea se auzi zgomotul ameninţător al metalului care scrâşnea.

— O mică demonstraţie, cum spuneam, continuă Thrawn, pe un ton aproape batjocoritor. Distrugătorul vostru spaţial este acum total neajutorat, ţinut pe loc de

aproximativ cincizeci dintre razele noastre de tractare de mare capacitate.

Booster îşi înghiţi o înjurătură care voia cu disperare să iasă. Care era treaba cu nava asta şi cu razele de tractare?

Tresări când Bel Iblis îl bătu pe braţ. Generalul se uita urât la el, îndemnându-l nerăbdător spre consola de comunicaţii. Booster se uită şi el urât, apoi luă o gură de aer.

— Domnule Amiral Thrawn, să trăiţi, ce faceţi? strigă el, încercând să amestece în glas respectul şi uimirea înspăimântată. Partea finală nu mai avu nevoie de niciun fel de interpretare.

— Domnule, avem la bord ofiţeri şi oameni din echipaj răniţi...

— E de ajuns, îl întrerupse Thrawn cu răceală. Se părea că încercarea de a fi degajat fusese prea mult pentru nenorocitul cu ochi roşii – iar era autoritar. Vă respect curajul de a face această încercare, dar jocul s-a încheiat. Chiar trebuie să ordon bateriilor de turbo-laser să înceapă să fărâme nava?

Bel Iblis expiră încet.

— Nu este nevoie, domnule Amiral, strigă el. Sunt generalul Bel Iblis.

— Ah, domnule general, zise Thrawn. Schimbase tonul încă o dată, observă Booster, acum de la ameninţarea rece, la camaraderia nerostită, aproape cordială dintre doi profesionişti. Omul era foarte nestatornic.

— Vă felicit, domnule, pentru încercare, oricât de inutilă a fost.

— Mulţumesc, domnule amiral, spuse Bel Iblis. Totuşi, propun ca succesul sau eşecul acestei operaţiuni să nu fie încă hotărâte.

— Deci aşa, zise Thrawn. Ei, atunci, să fac anunţul oficial. Din acest moment, vă cer să suspendaţi diversiunea şi să predaţi nava.

Bel Iblis îi aruncă o privire lui Booster.

— Şi dacă refuz?

— După cum am sugerat mai devreme, domnule general, vă aflaţi neajutorat în faţa mea, spuse Thrawn pe un ton încărcat de ameninţare. La ordinul meu, nava dumneavoastră va fi distrusă sistematic.

Pentru o vreme, puntea rămase cufundată în tăcere. Booster se uita la Bel Iblis; acesta, la rândul său, privea fix la distrugătorul spaţial care le stătea în cale.

— Trebuie să discut cu ofiţerii mei, zise el în cele din urmă.

— Fireşte, spuse Thrawn calm. Nu vă grăbiţi. Doar că vă sugerez să nu întârziaţi prea mult. Echipa dumneavoastră de diversiune se luptă vitejeşte, chiar dacă ineficient, însă răbdarea mea faţă de ei nu va dura la nesfârşit. Crucişătoarele interdictive îşi ocupă deja poziţiile pentru a-i prinde acolo, iar diferiţi colonei de vânătoare mă roagă să le permit să-şi lanseze aparatele TIE şi Păsările-de-Pradă.

— Am înţeles, zise Bel Iblis. Vă voi oferi răspunsul cât mai repede posibil.

Îi făcu un semn ofiţerului de comunicaţii să întrerupă transmisiunea.

— Ce o să faci acum? întrebă Booster. Gândul că întreprinderea Rătăcitoare ar fi ajuns iar în mâinile imperialilor...

— Cum am promis, îi voi oferi răspunsul meu, spuse Bel Iblis calm. Tanneris, Bodwae, care este punctul de origine al razelor de tractare? Vin de la bază sau din perimetrul defensiv?

— Eu detectez treizeci şi opt dintre amplasamente aflate în perimetru, raportă ofiţerul de senzori al lui Bel Iblis.

— Încă cincisprezece vin de la navă, adăugă Bodwae. Le însemnez locaţiile.

— Mulţumesc, zise Bel Iblis. Simons, avem ceva libertate de mişcare?

— Nu prea, domnule, spuse navigatorul. Suntem ţinuţi destul de bine în loc.

— Dar rotaţional? Putem să ne învârtim pe o axă verticală?

— Ah... da, domnule, cred că putem, zise celălalt, încruntându-se la ecranele sale. Probabil nu mai mult de un sfert de întoarcere, totuşi.

— Nu-i deloc de ajuns ca să scăpăm de aici, mormăi Booster.

— Scopul nu e să scăpăm de aici, îi reaminti Bel Iblis. Simons, roteşte-ne nouăzeci de grade spre babord sau cât de mult poţi în direcţia asta. Turbo-laserele de la babord şi torpilele, pregătiţi-vă să trageţi către perimetrul defensiv la comanda mea, ţintind amplasamentele razelor de tractare care ne ţin aici. Armamentul de la tribord, la fel, doar că ţintiţi amplasamentele de pe bază.

Urmă un cor de confirmări. Booster se uita la bază şi la distrugătorul spaţial care stătea pregătit în faţa ei; şi, în timp ce privea, începură să se mişte spre dreapta. Încet şi anevoie, dar se mişcau.

Făcu un pas mai aproape de Bel Iblis.

— Îţi dai seama, fireşte, că nu o să păcăleşti pe nimeni cu asta, avertiză el. Cu atât mai puţin pe cineva ca Thrawn. O să ne vadă că ţintim razele de tractare şi o să facă bucăţi nava cu noi cu tot.

Bel Iblis clătină din cap.

— Nu cred. Oricum, nu încă. Toate dovezile arată că încearcă să reclădească Imperiul, iar o grămadă de sfărâmături nu i-ar fi de ajutor. Ce vrea el cu adevărat de la noi sunt câţiva prizonieri cu rang înalt în Noua

Republică cu care să poată defila prin faţa potenţialilor convertiţi la cauza lui.

— Ca să nu mai vorbim de un distrugător spaţial în plus pe care să-l folosească împotriva celor care nu se lasă aşa de uşor convertiţi?

— Şi asta, recunoscu Bel Iblis. Pe scurt, nu o să înceapă să tragă până când nu suntem aproape liberi. Poate nici atunci.

Booster se strâmbă. Nu, Thrawn nu avea să se grăbească. Nu când întreprinderea Rătăcitoare era de partea greşită a întregii puteri de foc care aştepta lângă perimetru.

— Deci cum ai de gând să ne scoţi de aici?

Bel Iblis scutură din cap.

— Nu încerc să ne scot de aici. Ţi-am spus deja. Avem o treabă de făcut; şi treaba asta ne aşteaptă aici, înăuntru. Făcu semn cu capul spre baza Ubictorat care se vedea pe videcran.

— Cu Thrawn şi un distrugător spaţial între noi şi ea? Booster pufni. N-o lua ca pe o jignire, generale, şi sunt sigur că ai o minte de militar bună şi aşa mai departe. Dar încearcă s-o faci cu Thrawn de faţă şi suntem prăjiţi.

— Ştiu, zise Bel Iblis, iar vocea lui deveni dintr-odată foarte ameninţătoare. De aceea nu o să-l atacăm pe el. Cel puţin, nu aşa cum se aşteaptă să o facem.

Booster îl privi precaut. Pe faţa şi în glasul celuilalt era ceva care începea să-i trimită fiori reci pe şira spinării.

— Despre ce vorbeşti?

— Trebuie să trecem de Neîndurătorul, Terrik, spuse Bel Iblis încet, privind pe videcran. Şi, în acelaşi timp,

trebuie să îl avariem destul, cât să nu poată să tragă în sintezorii noştri înainte ca ei să ajungă la extensia calculatorului şi să pătrundă în ea.

— Şi cum rămâne cu armele de pe bază?

— Şi trebuie să o facem destul de repede ca armamentul bazei să nu apuce să se întoarcă spre noi, aprobă Bel Iblis. Adună totul, şi nu e decât un singur mod în care putem s-o facem.

Încă privind pe videcran, părea să-şi facă puţin curaj.

— De îndată ce ne eliberăm de razele de tractare, ne întoarcem şi accelerăm cât mai mult direct spre Neîndurătorul.

— Şi o să-l abordăm.

Booster simţi cum aerul ieşi din el într-o rafală tăcută.

— Doar nu vorbeşti serios? suspină el.

Bel Iblis se întoarse, privindu-l drept în ochi.

— Îmi pare rău, Booster. Îmi pare rău pentru nava ta; îmi pare rău că v-am lăsat pe tine şi pe echipajul tău să veniţi la bord.

— Domnule general? strigă navigatorul. Acum avem o deplasare de şaptezeci şi nouă de grade. E tot ce putem.

Pentru încă o secundă, Bel Iblis susţinu privirea lui Booster. Apoi, ferindu-şi ochii, păşii pe lângă el.

— E de ajuns, spuse el. Tot armamentul: porniţi focul asupra amplasamentelor razelor de tractare.

Brusc, pe videcran se văzu cum erupse o furtună de foc de turbo- laser, ţâşnind în ambele direcţii din carena aşezată pieziş.

— Şi, navigator şi motoarele subluminice, adăugă generalul cu calm, fiţi pregătiţi pentru toată viteza de urgenţă.

***

— Uite-l, zise Elegos arătând cu mâna. Acolo, la tribord.

— Îl văd, spuse Han. Pentru un minut, pierduse cargobotul lui Carib în strălucirea puternică şi agitată a cozii cometei. Vezi ceva din minerii despre care vorbea?

— Nu încă, zise Elegos. Poate că a greşit.

— Nu prea cred, mârâi Han, simţind cum firele de păr de pe ceafă începeau să se ridice. Poate nu era de acord cu faptul că Devist era în stare să recunoască piloţii imperiali doar după stilul de zbor; dar cu siguranţă nu se îndoia că tipul era capabil să deosebească spaţiul gol de găleţile de minereu.

— Mă întreb unde s-or fi putut duce?

— Poate că sunt ascunşi de coadă, sugeră Elegos. S-ar putea să lucreze pe sfertul din spate al suprafeţei cometei.

— Minerii nu lucrează niciodată acolo, spuse Han clătinând din cap. Praful şi gheaţa îmbâcsesc filtrele aluvionare ceva de groază.

— Atunci unde sunt?

— Nu ştiu, zise Han încruntat. Dar încep să am o presimţire urâtă despre asta. Poţi să-mi porneşti o transmisiune către cargobotul lui Carib?

Elegos porni comunicatorul.

— Gata.

— Carib? îl strigă Han. Vezi ceva?

— Nimic, răspunse celălalt. Dar erau aici, Solo.

— Te cred, spuse Han aruncând iute o privire la panoul de armament al Şoimului. Laserele în cuarte erau pregătite, dirijate de la distanţă de către el.

— Cred că e timpul să ne uităm de foarte aproape la suprafaţă. Să vedem ce ar putea fi ascuns acolo.

— De acord, zise Carib. Vrei să mergem noi înainte?

— Cargobotul tău e înarmat?

Urmă o ezitare foarte scurtă.

— Nu, nu chiar.

— Atunci mai bine trec eu în faţă, spuse Han, accelerând motoarele subluminice. Stai pe loc şi lasă-mă să te depăşesc.

— Cum zici.

— Vrei să mă duc la unul dintre terminalele de armament? întrebă Elegos încet.

Han îi aruncă o privire scurtă.

— Parcă poporul caamas ura omorul.

— Da, aşa este, spuse Elegos pe un ton sobru. Dar, de asemenea, acceptăm că există momente în care uciderea a câţiva este necesară pentru un bine mai mare. S-ar putea ca acum să fie un astfel de moment.

— Poate, mârâi Han, reducând uşor viteza în timp ce Şoimul trecea pe lângă cargobot. Începeau să se apropie de cometă acum, iar el nu voia să intre în vreo piatră desprinsă care s-ar fi hotărât dintr-odată să le iasă în cale.

— Stai liniştit... orice ar ascunde acolo, ar trebui să-i fac faţă cu uşurinţă. Nu că ai putea înghesui prea mare putere de foc într-o găleată din alea de minereu...

Şi, chiar în mijlocul frazei, chiar în faţa ochilor, cometa şi stelele din spatele ei dispărură brusc.

Şi, în locul lor, cu luminile strălucind diabolic în bezna din jur, era forma întunecată a unui distrugător spaţial imperial.

— Han! suspină Elegos. Ce...

— Distrugător spaţial invizibil, răspunse Han iute, rotind maneta de navigaţie cu putere, întregul plan fiindu-i dintr-odată clar. Bătălia de deasupra lui Bothawui – toate acele nave care se făceau praf una pe alta – şi un distrugător spaţial care aştepta aici, gata să le termine pe toate şi poate să ardă şi planeta în acelaşi timp. Fără

supravieţuitori, fără martori, doar cu o luptă pentru care toţi cei din Noua Republică vor da vina unii pe alţii.

Şi războiul civil pe care această bătălie l-ar porni s-ar putea să nu se mai sfârşească niciodată.

— Pregăteşte comunicatorul, îi spuse el lui Elegos în timp ce Şoimul vira strâns către marginea invizibilă a ecranului.

— În clipa în care ieşim…

Comanda i se opri în gât când brusc fu zguduit în centuri. Sub el, Şoimul zvâcni într-o parte ca un animal rănit, urletul motoarelor subluminice amestecându-se cu scrâşnetul îmbinărilor şi întăriturilor care erau forţate.

— Ce e? gâfâi Elegos.

Han înghiţi cu greu, strângând inutil manşa.

— E o rază de tractare, îi zise el caamasului, aruncând o privire disperată spre ecranul de senzori. Dacă prinderea era spre margine, ceva slab şi nesigur, poate ar fi reuşit să se scuture de ea.

Dar nu. Îl prinseseră. Îl prinseseră bine.

Se uită iar în sus când prinse o mişcare cu coada ochiului: cargobotul lui Carib, care acum era alături de el după ecranul de invizibilitate, se zvârcolea neajutorat în aceeaşi strânsoare nevăzută.

— Ne-au prins, Elegos, oftă el, simţind gustul amar al înfrângerii în gură.

— Ne-au prins pe amândoi.

38

Mai dădură peste două plase Conner ascunse în drum, iar Mara insistă să le declanşeze pe amândouă şi să scape de ele. Luke nu era convins că era nevoie de asta, dar, pe de altă parte, nu vedea cu ce ar fi putut strica. Dacă prima plasă nu pornise nicio alarmă – şi nu era niciun semn că ar fi făcut-o – atunci dacă le dădeau jos şi pe celelalte două, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi, cel puţin, le dădea ceva de făcut droizilor de întreţinere ca nişte insecte şi îi ţinea departe de ei.

Uruitul din fundal crescuse şi el pe măsură ce înaintau prin tunel, ajungând la un nivel la care Luke putea spune cu siguranţă că venea de deasupra. Uriaşul generator electric al fortăreţei era, fără îndoială, închis în siguranţă în stâncă, acolo unde ei nu puteau ajunge.

Şi, în cele din urmă, cam după o sută de metri, tunelul se sfârşi într-o încăpere largă, bine luminată.

— Am avut dreptate, murmură Mara de lângă Luke, în timp ce stăteau lângă arcada de la intrare. Ştiam că trebuie să aibă un loc ca ăsta ascuns pe undeva. Chiar şi în fortăreaţa lui, ascuns de oamenii săi. Ştiam.

Luke dădu din cap în tăcere, privind în cameră. Era aproape circulară, în formă de cupolă deasupra, lungă de şaizeci de metri la bază şi înaltă cam de vreo zece în centru, săpată toată în stâncă.

Un inel lat de trei metri din plăci de pardoseală mergea pe marginea exterioară la nivelul tunelului, coborând apoi un metru spre podeaua principală, care era, de asemenea, acoperită cu plăci. La cinci metri înălţime pe laterale, în spatele unui parapet, un balcon

adânc săpat în stâncă mergea pe două treimi din diametrul camerei, pereţii lui interiori fiind acoperiţi cu echipamente electronice.

La nivelul principal al pardoselii, în partea lor dreaptă, era o versiune mai modestă a centrului de comandă pe care îl descoperiseră la etajul superior al Mâinii lui Thrawn. Acesta avea un singur inel de console, aşezat nu în jurul unei holograme galactice, ci al cilindrului larg şi scund al unei baze de informaţii calculator/arhivă de capacitate extinsă. Din nou, ca şi în fortăreaţa de deasupra lor, o mână de luminiţe strălucea arătând că aparatul aştepta răbdător, pregătit. Restul nivelului principal era gol, cu excepţia unui şir de mobile aşezat lângă o margine a pasarelei, sub o foaie de plastic.

Dar toate acestea erau doar fundalul, lucruri care să fie observate în treacăt şi depozitate în memorie pentru ca el să le evalueze mai târziu. Din prima clipă în care Luke şi Mara intraseră în cameră, toată atenţia lui fusese concentrată asupra alcovului adânc care se extindea din încăperea principală către stânga. Închis acolo, în spatele unui perete de oţel transparent, era un echipament complet de clonare: un cilindru spaarti înfăşurat în tuburi pentru substanţe nutritive şi în cabluri pentru învăţare rapidă, înconjurat de aparate de ajutor, totul fiind legat la generatorul de fuziune care zumzăia.

Şi, plutind încetişor în centrul cilindrului, dormind sau poate nici măcar cu adevărat în viaţă, era un umanoid adult cu piele albăstrie. Un umanoid cu o figură extrem de familiară.

Marele Amiral Thrawn.

— Zece ani, zise Luke încetişor. Exact cum ai spus. Exact cum te-ai gândit. Le-a spus că o să se întoarcă în zece ani.

— Bătrânul impostor, mormăi Mara, vorbele ei fiind într-un contrast puternic cu veneraţia nedorită pe care Luke o simţea în ea. O putea înţelege: alcovul şi ocupantul lui intimidau cu grandoarea lor tăcută şi cu ameninţarea la fel de tăcută.

— Probabil că ciclul era programat pe zece ani să o ia de la capăt de fiecare dată când făcea câte o vizită pe aici.

— Probabil, aprobă Luke, smulgându-şi ochii de la imaginea aproape hipnotică a clonei plutitoare şi îndreptându-şi privirea spre inelul de console din capătul opus al încăperii.

— R2, du-te acolo şi găseşte o mufă la care să te poţi conecta. Începi să descarci tot ce găseşti despre Regiunile Necunoscute şi zona pe care a deschis-o Thrawn.

Micul droid ciripi o confirmare şi rulă pe lângă el spre una dintre cele şase rampe care duceau de la inelul exterior spre nivelul principal. Ajunse la rampă fără să se răstoarne şi porni către inelul de console, roţile lui ţăcănind ritmic peste micile spaţii dintre plăci. Se opri lângă una dintre console, fluieră aprobator, apoi îşi extinse mufa pentru calculator şi se conectă.

— A intrat, zise Luke, fugind înapoi la cuva de clonare. Haide, vreau să mă uit mai de aproape la asta.

Împreună, el şi Mara dădură ocol peretelui din oţel transparent.

— Nu-l atinge, îl sfătui Mara când el se întinse mai aproape. Probabil că e legat la alarme.

— Nici nu voiam, o asigură Luke, privind cu atenţie înăuntru. Din unghiul în care se afla, zărea ceva ce nu fusese vizibil de la arcadă.

— Vezi ce mai are acolo cu el?

— Doi ysalamiri. Mara dădu din cap. Pentru cazul în care apare vreun Jedi rătăcit.

— Thrawn era genul care se gândea la tot.

— Aşa era, sigur, aprobă Mara. Poate în afară de lacul de acolo.

Luke se încruntă.

— Cum adică?

— Acolo, spuse Mara, întorcându-se pe jumătate şi arătând cu mâna în capătul celălalt al camerei.

Luke se întoarse şi se uită. Era un perete de stâncă, mobilierul de sub husa de plastic şi balconul cu echipament care mergea în jurul domului de deasupra.

— La ce mă uit mai exact? întrebă el.

— Stricăciunile făcute de apă, zise ea şi arătă din nou. Pe peretele din faţa gurii tunelului. Vezi?

— Acum da, spuse Luke dând din cap. Zidul era uşor, dar în mod clar, decolorat, pata fiind marcată cu mai multe linii în locurile prin care apa se scursese prin piatră şi picurase pe jos. De fapt, acum că se uita mai atent, zărea apa care se scurgea încet prin piatră prin douăsprezece locuri.

— Copilul Vânturilor zicea că lacul s-a tot extins, spuse el. Se pare că şi-a croit drum spre caverne.

Se întoarse.

— Aş zice că această clonă şi-a încheiat ciclul de zece ani taman la timp.

— Cum crezi că o să fie? întrebă Mara cu o voce ciudată. Adică, cât de aproape de originalul Thrawn va fi?

Luke scutură din cap.

— Asta e o discuţie care se desfăşoară de zeci de ani, spuse el. Cu aceeaşi structură genetică şi cu un model de învăţare rapidă luat direct de la sursă, o clonă ar trebui, teoretic, să fie complet identică cu persoana originală. Însă în ciuda acestui lucru, nu sunt niciodată exact la fel. Poate că unele subtilităţi mintale se pierd în tranziţie sau poate că mai există ceva unic în noi pe care cititorul pentru învăţare rapidă nu-l poate înregistra.

Făcu un semn din cap spre clonă.

— Probabil că va avea toate amintirile lui Thrawn. Dar oare va avea geniul lui, ori calitatea lui de conducător sau hotărârea neînduplecată? Nu ştiu.

Se uită la Mara.

— Ceea ce cred că ne conduce la întrebarea despre ce să facem cu el.

— Ciudat că întrebi asta, zise Mara gânditoare. Cu zece ani în urmă, aş fi spus pe loc să spargem cuva şi să-l omorâm. Poate chiar şi acum cinci ani. Dar acum... nu mai e aşa de simplu.

Luke îi cercetă profilul, încercând să se descurce prin amestecul de emoţii care se agita în ea.

— Tu chiar ai fost speriată de toate ameninţările alea despre care s-a vorbit, nu?

Spre uşoara lui surpriză, ea nu se supără.

— Fel şi Parck erau îngrijoraţi din cauza lor, îi aminti ea. Eşti dispus să pariezi că se înşală amândoi?

— Nu chiar, recunoscu Luke, uitându-se iar la clonă. Doar că încerc să-mi imaginez ce s-ar întâmpla cu Noua Republică dacă Thrawn ar apărea din senin. Cred că s-ar răspândi panica, iar Coruscantul ar încerca să găsească destule nave pentru o lovitură preventivă asupra rămăşiţelor Imperiului.

— Nu crezi că ar asculta ce ar avea de spus?

— După cum şi-a săpat Thrawn drumul prin Noua Republică ultima dată? Luke clătină din cap. N-ar avea încredere în el nicio clipă.

— Probabil că ai dreptate, zise Mara. Parck spunea că umblă zvonuri cum că s-ar fi întors, deşi cum ar putea apărea un astfel de zvon, asta nu ştiu. Dar nu a pomenit despre ce reacţii au fost.

— Iar zvonurile sunt mult diferite de situaţia în care chiar ar intra pe uşă, observă Luke.

Vreme de un minut stătură acolo, în linişte. Apoi Luke inspiră adânc.

— Cred că e o dispută academică, zău, dacă stai să te gândeşti, spuse el. Orice ar fi făcut originalul Thrawn, această făptură de aici nu a făcut nimic rău. Cu siguranţă nimic care să merite execuţia pe loc.

— Adevărat, aprobă Mara. Deşi îmi dau seama cât de greu ar fi să-i convingi pe oameni de asta. Următoarea întrebare, atunci: îl lăsăm aici să se trezească normal şi să se alăture prietenilor noştri de sus? Având în vedere că în acest moment nu sunt prea încântaţi de noi sau de Noua Republică? Sau încercăm să grăbim procesul de creştere şi îl ducem pe Coruscant?

Luke fluieră încet pentru sine.

— Te descurci să găseşti întrebări grele, nu?

— Niciodată în viaţa mea nu a trebuit să caut vreo întrebare grea, replică ea muşcător. Întotdeauna m-au găsit ele pe mine.

Luke zâmbii.

— Ştiu cum e.

— Aş prefera să ştii răspunsul, zise ea. În concluzie: ar fi Coruscantul în stare să se descurce cu problema asta?

Din partea opusă a încăperii se auzi brusc o droaie de ciripituri. Luke se întoarse şi îl văzu pe R2 sărind agitat înainte şi înapoi pe picioarele lui îndesate.

— Ce e? strigă el. Ai găsit datele despre Regiunile Necunoscute?

Droidul piui nerăbdător.

— Bine, bine, vin imedia, îl linişti Luke, îndreptându-se spre cea mai apropiată rampă către nivelul principal. Începu să meargă pe lângă mobilierul acoperit cu plastic...

Şi se opri, uitându-se la obiectele adunate. Erau acolo şase scaune de diferite feluri, plus un pat, o masă şi câteva lucruri care păreau a fi nişte măsuţe.

— Ce crezi că-i cu astea? îi strigă el Marei.

— Par a fi lucrurile de care va avea nevoie ca să transforme locul ăsta într-un apartament confortabil când iese, sugeră Mara, sărind pe podeau principală şi venind lângă el. O să aibă nevoie de ceva timp să-şi revină, poate o să fie prins cu ce s-a întâmplat în ultimii zece ani. De fapt, fac pariu zece la unu că inelul de console e conectat la orice legături de ştiri sau de datte pe care le au sus.

— Da, dar de ce e totul adunat aici, în loc să fie pus prin cameră în aşteptarea lui? întrebă Luke. Nu cred că Thrawn nu a ştiut ce fel de aranjament i-ar fi plăcut clonei lui.

— Interesantă idee, aprobă Mara, pe un ton dintr-odată neliniştit.

Luke îi aruncă o privire.

— Ce e?

— Nu ştiu, spuse ea încet, uitându-se în jur. Brusc e ceva în neregulă.

Luke privi şi el prin încăpere. Nimic nu părea ameninţător... dar, dintr-odată, o simţea şi el.

— Poate că ar trebui să-l luăm pe R2 şi să ieşim de aici, propuse el pe un ton scăzut. Luăm orice a aflat şi plecăm.

— Hai mai întâi să vedem cât de mult a luat, zise Mara. Se întoarse spre droid şi făcu un pas...

— Cine îndrăzneşte să tulbure somnul sindicului Mitth'raw'nuruodo? tună o voce profundă de deasupra lor.

Luke se lăsă pe vine, cu sabia de lumină înălţată din reflex deasupra capului. Ridică ochii ...

Şi văzu o imagine extraordinară. Deasupra parapetului şi a balconului cu aparate, o secţiune ovală mare a tavanului se unduia ca un fel de rocă fluidă. Chiar în timp ce privea, se formă într-o faţă uriaşă care se uita la ei.

— Cine îndrăzneşte să tulbure somnul sindicului Mitth'raw'nuruodo? repetă glasul.

— Ăsta chiar e un truc frumos, murmură Mara. Ei, haide... răspunde-i.

Luke inspiră cu grijă.

— Suntem prieteni, strigă Luke. Nu vrem să-i facem niciun rău sindicului Mitth'raw'nuruodo.

Ochii fluizi părură să se îndrepte asupra lui.

— Cine îndrăzneşte să tulbure somnul sindicului Mitth'raw'nuruodo?

Luke se uită la Mara.

— O înregistrare?

— Aşa pare, aprobă ea încordată. Dar la ce e bună o... atenţie!

Dar Luke deja se întorcea, cu sabia Jedi sclipind în poziţie de apărare în faţa lui, căci propriile simţuri îl avertizaseră.

Erau doi, stând pe porţiunea superioară a podelei: o pereche de droizi santinelă mari şi solizi, fiecare ţinând câte o armă cu laser de mare calibru în mâna dreaptă.

— Treci în spatele meu! îi zise iute Luke Marei, făcând un pas mic în faţa ei.

Tocmai la timp. Chiar în timp ce îşi întindea Forţa, ambele santinele deschiseră focul.

— Proastă, proastă, proastă, o auzi pe Mara mârâind în spatele lui. O diversiune cât casa... cea mai veche şmecherie. Şi eu m-am lăsat păcălită ca o ţărăncuţă toantă.

— Vezi cum vorbeşti, o avertiză Luke. Santinele erau bune, trăgând sistematic după un model care ar fi

eliminat iute majoritatea oponenţilor. Până acum, totuşi, le ţinea piept cu uşurinţă.

— Poţi să le faci ceva?

Răspunsul ei a fost o rafală de foc de pistol peste umărul lui, care a trecut pe încheieturile şi ochii strălucitori ai droizilor.

— N-are rost... armura e prea groasă pentru pistolul meu, zise ea. Stai să încerc...

— Atenţie... se mişcă, o întrerupse Luke. Santinela din stânga începuse brusc să ruleze pe roţile ei în lungul inelului mai ridicat al podelei către capătul opus al camerei, încă trăgând. Luke îşi încleştă fălcile, întinzându-şi Forţa cu şi mai mare putere, simţind cum sudoarea îi ţâşnea pe frunte. Sursa razelor de laser venind acum din două direcţii opuse – şi distanţa dintre ele mărindu-se – devenea tot mai greu pentru el să mişte lama sabiei destul de repede pentru a para loviturile. În spatele lui, auzi un trosc-fâş când Mara îşi aprinse şi ea sabia...

Urmată de un ţipăt brusc şi de o bufnitură înfundată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luke iute, neîndrăznind să-şi ia ochii de pe santinele.

— Nu încerca să păşeşti, îl avertiză Mara, vocea ei venind, inexplicabil, de pe podea. Thrawn a mai lăsat o surpriză pentru musafirii nepoftiţi.

Luke se încruntă.

— Cum adică?

Cu coada ochiului, zări lama alb-albastră a sabiei ei respingând unul dintre focurile trase de santinela aflată mai departe, acum în capătul opus al încăperii.

— Bine, pe asta am prins-o, spuse ea. Dacă ai o secundă, uită-te la podea.

Lăsând Forţa să-i îndrume mâinile, Luke riscă să arunce o privire în jos.

Doar atât avu nevoie. Din podea răsăriseră bucle de coardă verde-

Închis care formau o grămadă încâlcită în jurul picioarelor lor.

— Se pare că s-au extins prin crăpăturile dintre plăci, continuă Mara. La primul pas pe care l-am făcut, era să îmi prind piciorul într-unul dintre laţuri.

— Inteligent, aprobă Luke cu încordare. Nu cred că mai avem cum să scăpăm cu fuga.

— Cel puţin acum ştim de ce e toată mobila adunată pe margine, adăugă Mara. Nu vrei să-ţi aglomerezi câmpul de execuţie cu o grămadă de chestii în spatele cărora victimele s-ar putea ascunde. Luke, cealaltă santinelă tot vine...

Luke riscă să arunce o privire. Al doilea droid trecuse de capătul opus al încăperii şi acum rula constant pe cealaltă parte.

Şi cam în zece secunde va ajunge într-un punct aflat direct în faţa Marei.

— Repede – înainte să se apropie mai mult, îi spuse el. Strecurându-se un pic spre stânga pentru a se putea apăra iar de ambele santinele. Foloseşte-ţi sabia pe el.

— Bine, zise Mara şi prin ceaţa concentrării el simţi înţepătura ei emoţională la amintirea felului mai puţin perfect cu care îşi mânuise arma în încăperea în care tăiaseră stalactitele şi stalagmitele împreună.

Dar momentul trecu; şi, în timp ce el se străduia din greu să pareze rafalele, văzu sclipirea când sabia ei zbură învârtindu-se prin încăpere către santinelă. Lovi drept la îmbinarea dintre cap şi trup...

Şi, brusc, alb-albastrul dispăru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luke.

— La naiba! mârâi Mara.

Cu coada ochiului, Luke văzu lama reapărând, rotindu-se către santinelă şi dispărând iar.

— A pus un strat de minereu de cortoză sub armură.

— Atunci ţinteşte arma.

— Da.

Lama alb-albastră sfârâi iar – se auzi un pârâit de metal şi de plastic – şi, dintr-odată, acel punct periculos se stinse din mintea lui Luke.

— Bună treabă, strigă el către Mara, îndreptându-şi toată atenţia către santinela din faţa lor.

— Acum vino aici şi fă-i şi ăstuia la fel...

Se roti iar, mutându-şi sabia tocmai la timp. Brusc santinela din faţa Marei începuse iar să tragă...

— Atenţie, strigă Mara iute un avertisment întârziat. Mai avea o armă pregătită pentru mâna stângă... oh, shavit.

— Ce...? Lasă, mârâi Luke.

Ca răspuns la atacul Marei, droidul din faţa lui scosese acum la iveală o a doua armă pentru mâna stângă.

— Are o armă de rezervă şi pentru dreapta...

— Am văzut, am văzut, o întrerupse Luke, luptându-se tot mai greu să se apere. Cum dinspre santinele veneau de două ori mai multe focuri de armă, erau acum într-o situaţie mai proastă. O rază de laser scăpată trecu sfârâind dureros peste umărul lui...

— Scuze, spuse Mara care acum stătea lipită cu spatele de el, iar zumzetul sabiei ei părea a fi al unei insecte furioase.

Luke se strâmbă. Şirul de chiss-i dotaţi cu ysalamiri cu care avusese de a face în fortăreaţă fusese destul de rău; dar, cel puţin, acolo avuseseră varianta de a-şi împuşca inamicii dacă apărarea devenea prea dificilă. Aici, prinşi în mijlocul unei camere goale, între focurile a doi droizi neobosiţi care nu puteau fi ucişi, cu sfori care li se prindeau de picioare răpindu-le orice şansă de a fugi...

— Luke? strigă iar Mara peste zgomot şi agitaţie. Mă auzi?

— Te aud, te aud, răspunse el iute.

— Ce facem acum?

Luke îşi înghiţi un nod din gât.

— Habar n-am.

***

Sub Leia, marea masă a Predominaţiei se zgudui când o altă torpilă protonică trecu de apărarea ishori, explozia ei violentă sfâşiind o altă bucată de carenă. În faţă, prin cupola punţii principale, cerul era o încurcătură de raze de turbo-laser care se spărgeau de scuturile lor sau, uneori, treceau prin straturile de metal sau de oţel transparent care se evaporau.

Dar, dintr-odată, într-o clipă înspăimântătoare, nimic nu mai contă: nici lupta, nici propria ei viaţă, nici măcar ameninţarea îngrozitoare a războiului civil. Cu o pâlpâire de emoţie îndepărtată, acel tremur brusc din Forţă, un singur lucru se ridică pentru a depăşi în importanţă totul pentru ea.

Undeva acolo, Han era în pericol de moarte.

— Căpitane Av'muru! strigă ea acoperind hărmălaia de pe punte, îndreptându-se iute spre consola de comandă. Două gărzi îşi ridicară armele în semn de avertizare. Fără să se gândească, Leia îşi întinse Forţa şi dădu armele în lături când trecu.

— Căpitane, trebuie să vorbesc imediat cu tine.

— Sunt ocupat, doamnă consilier, mârâi căpitanul ishori, fără ca măcar să se uite la ea.

— Vei fi şi mai ocupat decât doreşti dacă nu mă asculţi, replică Leia muşcător, întinzându-se din răsputeri către senzaţia neclară şi slabă care era Han. Emoţiile lui clocoteau încă de pericol, de ameninţare şi de furie

neajutorată; dar oricât ar fi încercat ea, nu putea străbate emoţia şi distanţa către gândurile din spate.

Însă un lucru era foarte clar.

— Mai este o ameninţare, îi spuse ea lui Av'muru. Una de care nu ştii nimic.

— Celelalte ameninţări nu au importanţă! aproape că strigă el. Nu există altă grijă decât atacatorii diamali din jurul nostru.

— Căpitane...

Se întrerupse când simţi o atingere uşoară pe braţ.

— Nu are rost, doamnă consilier, zise Gavrisom cu faţa lui lungă încordată şi aproape amară. Nu poate şi nici nu vrea să se gândească atât de departe înainte. Poţi să-mi spui mie care este această ameninţare?

Leia privi pe cupolă, încercând să străpungă acel spectacol de lumini orbitor şi mortal de afară.

— Han e în pericol, zise ea.

— Unde? Cum?

— Nu ştiu, spuse ea, simţind cum stomacul i se strângea din cauza propriului ei sentiment de neajutorare. Nu pot să-i prind gândurile destul de clar.

— Cine ar mai putea şti? întrebă Gavrisom.

Leia inspiră adânc, forţându-se să-şi calmeze mintea. Gavrisom avea dreptate: Han avea nevoie ca ea să îşi lase emoţiile deoparte şi să gândească liber.

— Elegos era cu el pe Şoim, zise ea, întinzându-şi Forţa din nou. Dar nu era nimic.

— Pe el nici măcar nu-l simt.

— Cine ar mai putea şti? insistă Gavrisom. Cineva aflat mai aproape?

Leia se uită iar la bătălie, un tremur brusc de speranţă timid stârnindu-se în ea.

— Lando. S-ar putea ca Han să-i fi spus ceva lui Lando.

— Atunci trebuie să vorbim cu el, zise Gavrisom cu hotărâre. Mă duc să vorbesc cu căpitanul despre străpungerea bruiajului diamal. Intre timp, abilităţile tale Jedi pot face ceva?

Leia inspiră adânc.

— Nu ştiu, spuse ea. O să încerc.

***

— Crede-mă, asta nu poate aştepta, insistă Lando, punându-şi în glas toată graba şi intimidarea pe care le putea aduna. Trebuie să vorbesc cu înaltul consilier Organa Solo chiar acum. Toată soarta Noii Republici atârnă de un fir de păr. Ca să nu mai zic de vieţile voastre.

— Zău, spuse senatorul Miatamia, cu o voce glacială. Diamalii, ştia Lando, erau recunoscuţi ca fiind greu de înţeles, dar era extrem de clar că senatorul nu era impresionat.

— Şi ce fel de ameninţare este aceasta?

— Prietenul meu Han s-a dus să arunce o privire la cometa aia de acolo, spuse Lando. L-am urmărit cu macro-binoclul... Şi a dispărut.

Obrajii lui Miatamia se încreţiră.

— Adică s-a prăbuşit?

— Adică a dispărut, insistă Lando. Chiar aşa, în aer liber.

— Totuşi, cât de liberă este partea din jurul unei comete? observă diamalul, mişcându-şi o ureche. Poate că a intrat în gazele din coadă sau poate că l-ai pierdut pentru scurt timp în strălucirea luminii soarelui reflectată de suprafaţă.

Lando se strâmbă. Miatamia nu doar că nu era convins, dar nici nu avea de gând să asculte serios.

Dar Lando ştia ce văzuse.

— Bine, atunci, spuse el cu dinţii încleştaţi. În acest caz, vă cer favoarea pe care mi-o datoraţi.

Acum ambele urechi zvâcniră.

— Care este această favoare?

— V-am dus de pe Cilpar pe Coruscant, mai ştiţi? îi aminti Lando. Nu m-aţi răsplătit pentru asta.

— Atunci ai afirmat că nu doreşti altă plată decât conversaţia noastră.

— Am minţit, zise Lando egal. Şi vreau să-mi întoarceţi favoarea acum.

Miatamia îl privi încruntat.

— Suntem în situaţie de luptă.

— Asta nu o s-o pună în pericol. Lando făcu semn către puntea care se întindea dincolo de peretele din oţel transparent al camerei de observaţie în care stăteau el şi Miatamia.

— Nu vreau decât ca bruiajul asupra Predominaţiei să fie ridicat, doar pentru frecvenţa personală a comunicatorului doamnei consilier Organa Solo. Doar pentru acea frecvenţă... atât.

Diamalul clătină din cap.

— Nu aş paria că o astfel de acţiune nu ar crea un pericol în plus pentru vieţile şi bunurile diamale.

Se întoarse, uitându-se iar la luptă. Lando îşi înghiţi o înjurătură, privind pe lângă el şi nava ishori asediată, la cometa care strălucea cu o seninătate atât de înşelătoare dincolo de bătălie. Han îi ceruse ajutorul. Han avea încredere în el.

Şi chiar ştia ce văzuse.

— În regulă, spuse el, păşind drept în faţa lui Miatamia. Era timpul să-şi pună banii unde trebuia.

— Un pariu, ziceţi? Bine... să pariem.

Arătă pe videcran la nava ishori.

— Uite rămăşagul. Mă lăsaţi să vorbesc cu Leia chiar acum; şi dacă se dovedeşte că ameninţarea nu este atât

de serioasă pe cât susţin eu, dumneavoastră şi diamalii primiţi cazinoul şi operaţiunea mea minieră de pe Varn.

Urechile senatorului zvâcniră.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios, zise Lando. Prietenul meu este în pericol şi eu sunt singurul care-l poate ajuta.

Pentru o vreme, diamalul îl privi fix.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Doar frecvenţa înaltului consilier Organa Solo. Şi nu mai mult de două minute.

— S-a făcut. Lando dădu din cap. Cât de repede puteţi să o rezolvaţi?

Miatamia se întoarse către interfonul de pe puntea de observaţie şi vorbi iute în diamală. I se răspunse la fel. Mai avu loc un schimb rapid de cuvinte...

— E gata, zise el întorcându-se spre Lando. Cele două minute se scurg.

Lando deja îşi scotea comunicatorul şi îl pornea.

— Leia?

— Lando! răspunse imediat vocea ei uşurată. Speram să dau de tine. Han are necazuri.

— Ştiu, spuse Lando. S-a dus cu Carib să verifice cometa şi mi-a cerut să-l urmăresc cu macro-binoclul. S-au apropiat de suprafaţă şi apoi au dispărut.

— Cum adică au dispărut? întrebă Leia neliniştită. Ca şi cum s-ar fi prăbuşit?

— Nu, zise Lando încruntat. Ca şi cum ar fi intrat după un ecran de invizibi- litate.

Auzi cum ea luă o gură scurtă de aer.

— Lando, trebuie să ajungem acolo imediat. Dacă o navă imperială e ascunsă acolo...

— Hei, nu te contrazic, spuse Lando. Dar deja mi-am folosit toate favorurile ca să obţin convorbirea asta.

— Bine, zise Leia cu un glas dintr-odată întunecat. Mă ocup eu, atunci.

— Ce o să faci? întrebă Lando.

— O să-l ajut pe Han, răspunse ea cu cel mai rece ton pe care el îl auzise vreodată în vocea ei. Stai deoparte... nu vrei să te bagi în asta.

Transmisiunea se întrerupse.

— Prea târziu, Leia, mormăi el în comunicatorul amuţit. Cu ani întregi prea târziu.

***

Un alt foc de turbo-laser de baraj ţâşni de pe cea mai apropiată dintre cele două platforme de armament Golan, rafala ţintind grupul de vânători stelari care o hărţuia din flanc.

Wedge îşi răsuci X-interceptorul în siguranţă între razele de laser şi făcu o verificare rapidă a restului escadrilei sale. Ca şi la ultima salvă, şi la cele patru sau cinci de dinaintea ei, nu fusese nimeni atins.

Din câte îşi dădea seama, nu fusese lovit nimeni nici din forţa de atac. Strategia lui Bel Iblis de a sta tocmai la marginea razei de acţiune a platformelor Golan dăduse roade până acum.

Dar această strategie era pe punctul de a se schimba.

— Către toate brigăzile de vânătoare, aici Perris, auzi el în cască vocea încordată a comandantului de vânătoare de pe Pribeagul. Căpitanul Trena a confirmat că generalul Bel Iblis are probleme.

Wedge se strâmbă, întrebă de ce avusese situaţia nevoie de vreo confirmare. Bot în bot cu un distrugător spaţial imperial, probabil ţinut pe loc de toate razele de tractare puternice pe care le avea baza Ubictorat...

— Uite... trag, zise repede Vagabond Cinci. Cu tot ce au, se pare.

— Văd, spuse Wedge, privind la razele de turbo-laser care ţâşneau din întreprinderea Rătăcitoare, în timp

ce ultima lui speranţă slabă că Bel Iblis ar fi putut scăpa din asta doar cu vorba se evapora ca ceaţa dimineţii la răsăritul soarelui. Dacă deschisese focul asupra bazei însemna că păcăleala nu ţinuse.

De asemenea, însemna că nu mai avea timp. Cel de-al doilea distrugător spaţial, ca să nu mai vorbim de colonelul bazei Ubictorat, nu aveau să stea cu mâinile în sân în timp ce Bel Iblis le distrugea amplasamentele razelor de tractare şi scăpa.

Trena şi restul echipei de comandă a flotei de la bordul Pribeagului ajunseseră, în mod clar, la aceeaşi concluzie.

— În regulă, vânători, zise Perris. Flota intră la atac, şi o facem cu putere. Treaba voastră este să atrageţi focul de la navele principale, să daţi ajutor oriunde reuşiţi să faceţi o spărtură în perimetrul defensiv şi să fiţi gata să formaţi un paravan când îşi lansează şi imperialii vânătorii.Toate brigăzile, confirmaţi şi pregătiţi-vă.

— Comandant Vagabond, am înţeles, spuse Wedge, trecând pe frecvenţa privată a escadrilei. Ei, Vagabonzi, v-aţi uitat cu toţii la perimetru. Aveţi vreo idee pe unde ar fi punctele slabe?

— Poate, zise Vagabond Doisprezece. Mi se pare că turbo-laserele de la tribordul celei de a doua platforme Golan au o oscilaţie.

— Eşti sigur? întrebă Vagabond Trei. Eu nu am observat nimic.

— E mică, dar există, spuse Vagabond Doisprezece. S-ar putea să fie de ajuns pentru a lăsa o mică deschizătură între...

— Generale Antilles? interveni o voce nouă.

Wedge se încruntă. Era un glas cunoscut, dar nu făcea parte din escadrila lui.

— Sunt Antilles, confirmă el precaut.

— Aici Talon Karrde. Cum merge?

Lui Wedge îi luă o secundă să-şi recapete vocea.

— Karrde, ce naiba cauţi aici? întrebă el.

— Să fiu foarte cinstit, încerc să trec de trupele voastre, zise Karrde. Colonelul Horn e cu tine?

— Sunt aici, spuse Vagabond Nouă. Ce vrei?

— Vreau să îţi cer favoarea pe care mi-o datorezi, zise Karrde. Cea despre care am vorbit când ne-am întâlnit ultima dată pe întreprinderea Rătăcitoare, îţi aminteşti?

Wedge auzi în cască un sunet exasperat.

— Karrde, eşti nebun? Suntem în mijlocul unei lupte aici.

— Iar acesta este exact motivul pentru care am nevoie de acea favoare, spuse Karrde. Am nevoie să mă escortezi printre liniile Noii Republici.

— Până unde? replică Vagabond Nouă. Dacă n-ai observat, de partea cealaltă e o bază a Ubictoratului imperial.

— Ceea ce este foarte potrivit, deoarece întâmplarea face ca aceasta să fie destinaţia mea, îi zise Karrde.

Wedge pufni încet.

— Înseamnă că Sălbaticul Karrde este mult mai bine blindat decât credeam.

— Imperialii nu vor fi o problemă, spuse Karrde. Am un cod de nivel înalt pentru a trece de liniile lor. Problema mea sunt liniile voastre.

— Uite, Karrde, nu ştiu ce pui la cale, zise Vagabond Nouă. Şi, sincer, acum nici nu-mi pasă. Dar noi avem treabă aici.

— Poate că eu pot face ca această treabă să nu mai fie necesară, răspunse Karrde, dintr-odată pe un ton ameninţător. Mă bagi înăuntru, şi s-ar putea să opresc lupta asta de tot.

— Zău, spuse Vagabond Doi cu glas brusc bănuitor. Pot să te întreb cum ai de gând să faci asta, mai exact?

Urmă o scurtă pauză, iar Wedge şi-l închipui pe Karrde zâmbind în acel fel misterios pe care îl îndrăgea atât de mult.

— Să zicem că am cel mai tare atu, rosti el încet.

— Şi acesta ar fi...?

— Toate brigăzile, aici Perris, se auzi vocea comandantului de luptă. Intraţi în formaţie; pornim.

Wedge inspiră adânc. Aveau ordine oficiale acum, nu mai putea să facă manevre sau să tragă de timp sau orice altceva.

Însă aici era în joc viaţa generalului Bel Iblis...

— Karrde, sunt Antilles, spuse el. Unde eşti?

— Vin din spatele şi pe deasupra Pribeagului, îi zise Karrde. Porniţi la atac?

— Cam aşa ceva, spuse Wedge, verificând scannerul din coadă. Sălbaticul Karrde era acolo, da, stând pe loc la o distanţă respectuoasă de linia de santinele a Noii Republici.

— Stai acolo... venim imediat. Vagabonzi; să mergem.

Întoarse strâns X-interceptorul şi se îndreptă spre spatele lor. Se auzi un clic în cască atunci când cineva intră pe frecvenţa lui privată...

— Wedge, ce facem? întrebă Vagabond Nouă. Avem nişte ordine de îndeplinit. Uite, dacă e vorba de aşa-zisa favoare pe care i-o datorez...

— Corran, nu-mi pasă mie de favoruri acum, îl asigură Wedge. Dar ai auzit ce a spus Karrde. Are un cod imperial pentru a intra în perimetru.

— Da, îmi amintesc. Dar pe noi nu ne ajută cu nimic că are el un cod de acces.

— În mod normal, nu, aprobă Wedge zâmbind subţire. Dar adu-ţi aminte şi ce a spus Vagabond

Doisprezece despre oscilaţia acelui turbo-laser. Dacă îl conducem pe Karrde prin acel loc – şi dacă stăm strânşi foarte aproape în spatele lui...?

Vagabond Nouă şuieră gânditor.

— S-ar putea să meargă.

— Oricum, merită încercat, zise Wedge. Pentru că dacă reuşeau să intre în perimetru, ar fi avut şanse mai bune să lovească amplasamentele razelor de tractare care ţineau în loc întreprinderea Rătăcitoare.

Şi cu cât mai repede nimereau acele amplasamente, cu atât mai repede ar fi reuşit Bel Iblis să întoarcă nava şi să fugă la loc sigur.

— Wedge? spuse Vagabond Nouă pe un ton ciudat. Nu crezi că poate cu adevărat Karrde să oprească lupta, nu?

Wedge începu să clatine din cap; se opri. Cel care punea întrebarea era Corran Horn, Jedi.

— Nu prea, zise el cu precauţie. Imperialii îl vor pe Bel Iblis – măcar asta e sigur. Singurul motiv pentru care cred că i-ar da drumul ar fi să primească ceva ce vor şi mai mult.

— La asta mă gândeam şi eu, spuse Vagabond Nouă, pe acelaşi ton straniu. Şi atunci de ce mă gândesc că; Karrde chiar are o şansă?

Wedge simţi un fior pe ceafă.

— Nu ştiu, spuse el încruntat. Tot ce ştiu este că el e cea mai bună ocazie a noastră de a-i scoate de acolo pe Bel Iblis şi pe Booster. Acum nu îmi pasă decât de asta.

Ajunseseră la Sălbaticul Karrde, iar Wedge îşi întoarse strâns nava şi intră în poziţie de escortă.

— Gata, Karrde, pornim, zise el verificând încă o dată că restul escadrilei îşi ocupase locurile. Stai aproape şi urmează-mă.

39

Droidul santinelă îşi continua atacul, trimiţându-şi razele mortale arzătoare în direcţia Marei. Sabia ei de lumină sărea pentru a le respinge, mâinile sucindu-i-se, întorcându-se şi lovind cu arma sub îndrumarea Forţei.

Ea ştia că mâinile i se mişcau, aşa cum ştia şi că strângea cu putere din dinţi şi că picăturile de transpiraţie i se scurgeau pe faţă. Dar nu le simţea. Nu simţea nimic. Atât de concentrată îi era mintea, atât de fixată pe supravieţuire, încât nu mai era nimic în univers care să pară să reuşească să-i pătrundă în conştiinţă. Nici restul încăperii, nici forma santinelei care abia se distingea în spatele luminii orbitoare a razelor de laser, nici măcar propriul ei trup. Nimic în afară de arme şi de sabia ei.

Şi de Luke.

Era o senzaţie ciudată, îşi dădu seama părticica ei de minte care încă mai reuşea să se gândească la astfel de lucruri. Lipiţi spate în spate, întinzându-şi Forţa cu atâta putere, era ca şi cum minţile lor practic s-ar fi contopit într-o singură entitate. Îi simţea încordarea psihică şi fizică în timp ce el păstra defensiva; îi simţea încrederea în Forţă şi căutarea lui disperată pentru un plan de a scăpa de aici; şi îngrijorarea lui puternică pentru femeia care era cu el.

Într-un fel, era o extensie logică a scurtelor contacte emoţionale pe care le avuseseră pe parcursul acestei călătorii. Dar, în alt fel, era ceva complet nou, ceva ce nu mai trăise niciodată.

Pentru că în acel raport mintal, îl cunoscu brusc şi total pe Luke Skywalker. Ştiu totul despre el: speranţele şi fricile; succesele şi eşecurile; puterile şi slăbiciunile; cele mai mari bucurii şi cele mai profunde şi mai intime tristeţi. Văzu în străfundurile spiritului său, în adâncurile inimii lui, chiar în centrul fiinţei lui.

Şi ştiu că exact în momentul în care el se deschidea în faţa ochilor ei, la fel şi inima şi spiritul ei se deschideau în faţa lui.

Totuşi nu era înspăimântător sau umilitor cum s-ar fi putut aştepta. Aşa cum s-ar fi aşteptat. În schimb, era ceva absolut înălţător. Niciodată nu trăise o profunzime şi o apropiere faţă de altă persoană, una care o înţelegea atât de intim pe cât o înţelegea şi Mara. Niciodată nu ştiuse că poate exista o astfel de relaţie.

Şi asta era, în felul ei, cea mai surprinzătoare parte: să îşi dea seama dintr-odată, după atâţia ani, cât de mult Îl rănise hotărârea ei de a se ţine departe de ceilalţi. Îi încetinise dezvoltarea şi viaţa la fel cum refuzul ei încăpăţânat de a accepta responsabilitatea abilităţilor Jedi îi limitase avansarea.

Era o perspectivă uimitoare, mai ales că apărea în focul şi fierbinţeala bătăliei. Nu putea decât să regrete că nu începuse să înţeleagă mai devreme, nu acum. Acum, când era în pragul morţii.

Pentru că moartea ei era într-adevăr aproape, într-un fel sau altul. Deja simţea cum muşchii îi oboseau în faţa atacului crâncen al santinelei şi ştia că nu mai putea susţine apărarea mai mult de câteva minute. Trebuia să acţioneze acum, cât mai avea puterea să o facă, altfel ar fi murit şi Luke.

Pentru că, dacă planul pe care îl alcătuise ar fi putut – ar fi putut – elimina ameninţarea droidului din faţa ei, era imposibil să-i dezafecteze ambele arme destul de repede pentru a evita să fie lovită. În treacăt, se gândi la

Corran Horn şi la abilitatea lui de a absorbi şi de a disipa energie; dar ea nu avusese niciodată acest talent şi, cu siguranţă, nu avea timp să înveţe acum acea tehnică. Nu, îşi va arunca sabia de lumină spre ţintă, iar santinela o va împuşca, iar ea va muri. Tot ce putea spera era să rămână în viaţă destul timp pentru a termina ceea ce trebuia făcut.

Nu, Mara. Nu! Era gândul ei? se întrebă ea. Sau al lui Luke?

Trebuie, Luke. Asta era al ei. Prin propriile ei temeri şi regrete simţi valul lui de emoţie disperată când încercă să găsească o cale prin care ea să nu fie nevoită să moară.

Dar nu exista niciuna. Mara deja se gândise la toate posibilităţile şi, pur şi simplu, nu exista niciun mod prin care Luke să poată face faţă de unul singur celor patru arme, când două dintre ele trăgeau din spatele lui. Dar dacă ar fi putut trăi destul pentru a duce asta la bun sfârşit, folosindu-şi trupul ca pe un scut până când santinela din faţa ei ar fi fost eliminată...

Cât mai am putere, îşi reaminti ea. Şi acum era momentul. Inspiră adânc...

Nu! emoţia trecu prin hotărârea ei întunecată. Stai. Uite.

Nu avea atenţie de irosit pentru a se uita în altă parte decât la droid şi la urmele lui. Dar nu trebuia. Luke deja văzuse noul factor important, iar acum imaginea se scurgea prin Forţă în mintea ei.

În dreapta, cu micul lui aparat de sudură cu arc electric întins înainte ca o armă, R2 rula hotărât pe inelul podelei superioare către atacatorul ei.

Primul gând al Marei a fost să se întrebe de ce naiba îi luase atât de mult micului droid să-şi mutte fundul metalic în ajutor, abia atunci dându-şi seama cât de puţin trecuse, de fapt, de când începuse lupta. Al doilea

gând, cam nerespectuos, a fost să observe că R2 alesese să atace santinela ei, nu pe a lui Luke, şi să se întrebe dacă se molipsise de tendinţa lui Skywalker către grija exagerată.

Al treilea gând a fost că Luke avea dreptate. Aceasta ar fi putut însemna pauza de care avea nevoie, deschiderea pentru ca planul ei să reuşească fără ca ea să fie obligată să moară pe parcurs.

Poate.

R2 aproape ajunsese la santinelă, acum, o scânteie albăstrie arcuindu-se între contactele aparatului de lipit. Droidul era perfect conştient de prezenţa lui, fireşte; singura întrebare era ce avea să facă...

Şi, atunci, o imagine pâlpâi în mintea Marei. Un tablou cu ea şi Luke zăcând întinşi pe podea, printre corzile încâlcite de acolo.

Se simţi suspinând. Oare aceasta era o viziune a viitorului, cu ei doi morţi unul lângă altul? Oare planul ei era sortit eşecului?

Vezi? străbătu emoţia lui Luke prin frica ce o cuprinsese brusc. Înţelegi?

Şi atunci imaginea se limpezi, iar ea înţelese într-adevăr ce însemna. Nu era o viziune a morţii, ci o speranţă de viaţă: contribuţia de ultimă clipă a lui Luke la planul ei. Am înţeles, răspunse ea.

Fii gata...

Simţi când îşi încleştă dinţii şi mai puternic, cu sabia de lumină încă respingând atacurile santinelei, şi se pregăti. R2 era aproape lângă santinelă, aparatul lui de sudură cu arc încă scânteind...

Şi, cu o uşurinţă dispreţuitoare şi calmă, droidul îşi roti mâna stângă într-o parte, sprijini laterala armei din acea mână de cupola lui R2 şi împinse micul droid pe spate.

Şi, pentru o jumătate de secundă, doar una dintre arme mai trăgea.

Acum!

Mara reacţionă instantaneu, strângându-şi piciorul stâng sub ea şi răsturnându-se pe partea dreaptă. Luke căzu împreună cu ea, spatele lui rămânând lipit de al ei tot drumul până jos. Atinseră podeaua – probabil că a fost o durere în umăr la impact, dar Mara nu era conştientă de ea – şi Luke se răsuci pe spate, cu faţa la tavan.

Şi, cu acea singură mişcare, dintr-odată nu mai erau două atacuri care veneau din direcţii opuse. Acum nu erau decât două atacuri care veneau de la doi inamici aflaţi la o distanţă mare între ei, amândoi fiind în faţa lui Luke.

Iar ăsta era un lucru căruia putea să-i facă faţă.

Du-te! veni comanda lui când lama alb-verzuie a sabiei lui sclipi peste capul ei, respingând o rază care i-ar fi lovit faţa. Mara nu avea nevoie de comandă; deja sabia ei se învârtea spre santinelă. O tăietură rapidă, şi arma din mâna dreaptă deveni inutilă. Cealaltă mână se legăna deja spre Mara; sabia de lumină îşi schimbă direcţia şi tăie din nou, iar cea de a doua armă a santinelei dispăru şi ea.

Urmă un urlet scurt, hodorogit dinspre marele droid – se părea că avea destulă judecată pentru a fi iritat că fusese înfrânt astfel. Dar, de asemenea, era destul de isteţ să ştie că acest avantaj era doar temporar, că sabia ei nu-i putea face rău direct, cel puţin nu destul de repede.

Şi creatorii lui îl pregătiseră, în mod clar, pentru o astfel de situaţie. În partea de jos a lui, pe laterale, se deschiseseră încă două compartimente, iar mâinile santinelei se băgaseră deja în ele pentru o altă pereche de arme de rezervă.

Dar, cu noroc, nu va mai apuca să le folosească. Mara îşi adusese deja sabia în faţa santinelei, cu lama îndreptată spre droid. Acum, gemând din cauza efortului, o împinse în faţă.

Nu inutil în santinelă şi carapacea ei din minereu de cortoză, ci drept pe lângă ea, înfigând lama alb-albastră în peretele pătat de apă din spatele ei.

Şuvoiul de apă care ţâşni pe lângă mâner fu instantaneu şi violent, o parte din el ajungând până la locul în care Mara şi Luke erau întinşi pe jos, la treizeci de metri distanţă. Mara simţi brusc o furnicătură faţă de puterea scurgerii; dar era prea târziu pentru a o mai opri. Ţinând arma împotriva presiunii, o roti într-un cerc cu diametrul de zece centimetri, mânerul aproape dispărând de mai multe ori în spatele şuvoiului tot mai mare de apă care intra prin deschizătura pe care o tăia. Droidul îşi întoarse capul pentru a vedea ce se întâmpla; îşi ridică armele către sabia Jedi...

Şi, cu un ultim efort, Mara termină tăietura.

Dopul de piatră ţâşni din perete cu viteza unei torpile protonice, lovind drept în trunchiul santinelei cu o forţă capabilă să zdrobească armura şi dărâmând droidul neajutorat de pe inelul superior pe podeaua principală. Mara zări metalul boţit; văzu că şuvoiul de apă care împinsese dopul traversa acum camera pe deasupra capului ei...

Şi, brusc, un val înspumat se sparse de ea din direcţia opusă.

Cu mintea încă prinsă în vederea unidirecţională a modului de apărare Jedi, valul o luă prin surprindere. Se simţi ridicată şi aruncată de acesta în timp ce picioarele îi erau cumva eliberate din laţuri şi bâjbâi nebuneşte după ceva de care să se ţină. Mâna stângă prinse un alt mănunchi de sfori şi se prinse cu înverşunare, încercând să se orienteze. Un alt val trecu peste ea, făcând-o să le

scape şi, încă o dată, se trezi rotită de vârtej. Se luptă să ajungă la suprafaţă, luă o gură de ceea ce păru să fie jumătate apă, jumătate spumă, îşi scutură apa din ochi şi văzu un alt val care se năpustea asupra ei…

Şi atunci două mâini o prinseră de subţiori şi, cu o smulgere care păru să o rupă de la mijloc, zbură dintr-odatăîn sus prin aer. Simţi un junghi când se lovi cu spatele de ceva tare – una dintre mâinile care o ţinea dispăru, iar cealaltă îşi întări strânsoarea…

— Uite… ţine-te, îi strigă Luke în ureche.

Mara se întoarse pe jumătate în mâna lui, văzu lângă ea parapetul de la balconul cu aparate şi se apucă de el.

— Gata.

— Aşteaptă... mă duc după R2. Dând drumul parapetului, se aruncă înapoi în apă.

Cu un efort, Mara se trase peste balustradă şi în balcon. Sub ea, vedea, camera devenea o masă umflată de apă înspumată.

Şi se umplea repede. Mult mai repede decât ar fi trebuit, îşi dădu ea seama cu nelinişte.

Şi, brusc, văzu de ce. Gaura mică şi netedă pe care o tăiase în zid nu mai era nici mică, nici netedă. Patru sau cinci metri pătraţi de zid umed cedaseră în jurul ei, iar Lacul cu Peşti Mici se vărsa prin deschizătură. Deja era la jumătatea distanţei dintre podea şi locul în care stătea ea...

O mişcare în capătul opus al încăperii îi atrase atenţia: Luke, ţinându-se de o ieşitură din perete, îi făcea semn.

— Sunt aici, strigă ea pentru a acoperi urletul apei. Ce-ţi trebuie?

Drept răspuns, partea de sus a cupolei lui R2 se înălţă cu câţiva centimetri peste valuri. Adunându-şi puterile, Mara îşi întinse Forţa şi ridică droidul spre ea.

Era mai greu decât se aşteptase. Mult mai greu decât ar fi trebuit să fie. Droidul se ridică deasupra apei cu o încetineală chinuitoare şi, de două ori în timpul acţiunii, ea aproape că îl scăpă. În mod clar, lupta cu droizii santinelă o obosise mai mult decât îşi dăduse seama.

Dar, într-un final, reuşi, iar droidul se aşeză cu un bolborosit îngândurat lângă ea. Fusese deformat de apă şi îşi pierduse datapadul pe care i-l ataşaseră pentru traducere, dar altfel părea întreg. Se uită iar în jos, căutându-l pe Luke...

O mână se prinse plesnind de parapetul de jos.

— L-ai ridicat pe R2? gâfâi Luke, trăgându-se greoi pe balustradă.

— E aici, confirmă Mara, întinzându-se peste parapet pentru a-l ajuta. Ai păţit ceva?

— Sunt bine, gemu el când ajunse dincolo de balustradă şi se prăbuşi în balcon lângă ea.

— Lecţia numărul unu, adăugă el printre inspiraţii. Un Jedi are nevoie de aer pentru a funcţiona ca lumea.

— O să-mi notez, spuse Mara uitându-se în jos prin parapet. Şi al doilea droid?

— M-am ocupat eu de el, zise Luke. Deja respira mai uşor. Uite-ţi sabia, adăugă el scoţând ambele arme din tunică şi întinzându-i-o pe a ei. Apropo, bună treabă cu peretele.

— Oh, sigur... bună treabă, replică Mara. Nimic nu e mai inteligent decât un plan care sfârşeşte aproape înecându-te. Că veni vorba, nu ar trebui să ieşim de aici înainte să crească apa şi mai mult?

Urmă o scurtă pauză.

— Ei, de fapt...

Ea se uită la el, simţind cum brusc un tremur de teamă îi cuprindea inima.

— Ce-i?

El se întinse şi o apucă de mână.

— Îmi pare rău, Mara, spuse Luke. Apa deja este deasupra nivelului tunelului. Deja umple camera subterană din spate.

Mara îl privi fix... nu ştiuse că apa intra atât de repede.

— În regulă, spuse ea, forţându-şi vocea să rămână calmă. În regulă. Deci camera se umple. Dacă reuşim să ajungem la scară, cel puţin putem să urcăm în fortăreaţă, nu?

Lui Luke îi zvâcni un muşchi pe obraz.

— Nu înţelegi, zise el. Este deja deasupra nivelului tunelului. Asta înseamnă să mergem o sută de metri fără aer, plus, probabil, să traversăm şi toată camera subterană.

— Dar transa de hibernare? propuse Mara. La fel ca aceea pe care ai folosit-o să ajungi la rece de pe baza piraţilor pe Gheaţa înstelată?

Luke scutură din cap.

— Camera subterană umplându-se cu apă sau poate fiind deja aproape plină, apa nu va curge destul de repede prin tunel ca să ne împingă.

Şi era sigur că nu puteau înota în timp ce erau în transă. Mara îşi împinse o şuviţă udă de pe faţă, încercând să gândească.

Lângă Luke, R2 scoase brusc un ţipăt agitat.

— Înţeleg, îi spuse Luke.

— Ce înţelegi? întrebă Mara.

— Nivelul apei începe iar să crească, spuse el fără tragere de inimă. Asta înseamnă că încăperea subterană s-a umplut. Singura scurgere are loc prin cele două găuri pe care le-am tăiat, cea din zona scării şi cea din caverne.

Mara înghiţi cu greu.

— Găuri mici.

— Mult prea mici ca să facă faţă la tot volumul de apă, aprobă Luke cu seriozitate. Mă tem…

Se întrerupse. Mara se uită în jos la apa care se umfla, acum destul de mare pentru a acoperi gaura pe care o tăiase. Dar tot mai intra; valurile constante de la suprafaţă erau destul pentru a demonstra asta.

— Când ai venit aici la început, zise ea, ţi-am spus că poţi să te întorci pe Coruscant dacă vrei şi să mă laşi pe mine şi pe qom jha-i să ne ocupăm de unii singuri de fortăreaţă. Tu ai spus că nu, că trebuie să fii aici, şi că să nu te întreb de ce.

Luke inspiră adânc.

— Pe Tierfon am avut o viziune cu tine, zise el încet. Înainte să ştiu că ai dispărut. Te-am văzut zăcând într-un bazin cu apă, înconjurată de pietre zimţate. Ezită. Şi păreai...

— Moartă?

El oftă.

— Da.

Pentru o vreme, rămaseră acolo, zgomotul apei fiind singurul care se auzea.

— Ei, cred că asta e, spuse Mara în cele din urmă. Cel puţin, am satisfacţia minoră să ştiu că mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Nu te da bătută încă, zise Luke. Dar în vocea lui nu se mai simţea nicio urmă de speranţă.

— Trebuie să fie o cale de scăpare.

— E prea rău, spuse Mara. Se uită la el, urmărindu-i contururile feţei cu ochii.

— Nu ştii, dar după chestia de la baza piraţilor, Faughn mi-a zis că tu şi cu mine facem o echipă bună. A avut dreptate. Chiar am fost.

— Chiar facem, o corectă Luke, uitându-se aproape neliniştit în ochii ei. Ştii, când ne luptam cu droizii ăia, mi s-a întâmplat ceva. Eram atât de aproape în Forţă, de

parcă devenisem o singură persoană. A fost... a fost ceva foarte special.

Ea ridică o sprânceană, o urmă de amuzament strecurându-se chiar şi în seriozitatea mortală a situaţiei. În expresia lui era un fel de gravitate ciudat de stânjenită.

— Zău? spuse ea. Cât de special?

El se strâmbă.

— Nu ai de gând să mă ajuţi, nu? mârâi el.

— Oh, haide, zise ea, pe un ton prefăcut acuzator. Când te-am ajutat eu pe tine?

— Nu prea des, recunoscu el.

Făcându-şi vizibil curaj, se întinse şi îi prinse iar mâinile.

— Mara... te măriţi cu mine?

— Adică după ce ieşim de aici în viaţă?

Luke clătină din cap.

— Adică indiferent.

În altă situaţie, Mara ştia, probabil că ar fi considerat a fi o datorie de onoare să îl facă să transpire, doar niţel. Dar cu apa care tot creştea sub ei, astfel de jocuri păreau cam lipsite de sens. În plus, nu avea rost ca vechile deprinderi de apărare să intervină. Nu acum. Nu cu el.

— Da, spuse ea. Mă mărit.

40

O rază de turbo-laser trecu pe lângă ei, lăsând o linie carbonizată pe cupola punţii Predominaţiei. Era ca un semn, se gândi Leia întunecată, în timp ce păşii pe lângă inelul exterior de ecrane către grupul de control

central: un semn al propriei ei căderi care era gata să se producă. Ceea ce era pe punctul de a face avea să fie cel mai probabil, ştia asta, sfârşitul carierei sale. Ar fi putut-o trimite într-o colonie penală. Chiar ar fi putut s-o coste viaţa.

Dar viaţa lui Han era în joc. Faţă de asta, nimic nu mai conta.

Se opri lângă ishoriul de la consola de navigare şi se uită peste umărul lui la panoul de control. Indicatoarele şi butoanele aveau nume în limba ishori, fireşte, dar panoul în sine era un model Kuat Drive standard, iar ea îl cunoştea. Inspirând adânc, îşi întinse Forţa şi împinse maneta motorului subluminic.

Navigatorul fu primul care observă că era ceva în neregulă. Mormăind ceva pentru sine, trase maneta înapoi în poziţia iniţială. Leia o împinse iar, de data aceasta stabilind un nou vector pentru navă, către cometa care ardea în depărtare. Navigatorul mormăi iar şi apucă din nou maneta.

Doar că de data aceasta nu se mişcă. Leia o ţinea cu putere împotriva sforţărilor lui; şi, când el se opri, zăpăcit, ea profită de ocazie şi o împinse şi mai mult. Navigatorul se întoarse cu scaunul pentru a se uita la căpitanul Av'muru...

Şi, cu coada ochiului, o zări pe Leia stând în spatele lui.

— Ce cauţi aici? strigă el rotindu-se şi mai mult pentru a o privi ameninţător. Gărzi!

Leia se întoarse. Două gărzi veneau cu paşi mari către ea, cu pistoalele în mâini. Întinzându-şi iar Forţa, le smulse armele din mâini şi le izbi de podea cu o putere zdrobitoare.

— Doamnă consilier! strigă Av'muru, sărind din scaun. Ce faceţi?

Leia nu răspunse, ci îşi întinse iar Forţa spre maneta de viteză.

— Nu! ţipă navigatorul, sărind din scaun cu mâinile întinse, încercând să o apuce de gât.

Însă degetele nu mai ajunseră la destinaţie. Leia îl prinse din zbor cu Forţa, schimbându-i direcţia saltului şi făcându-l să se înalţe peste inelul de ecrane şi să aterizeze grămadă în spatele punţii.

— Gărzi! strigă Av'muru. Toate gărzile!

Leia se întoarse către panoul de navigaţie, mărind iar viteza. Simţurile îi trimiseră un avertisment, iar ea îşi scoase sabia Jedi tocmai când două gărzi din partea opusă a camerei îşi ridicau armele. Traseră, dar razele paralizante se împrăştiară fără folos când se loviră de lama strălucitoare. Din nou le smulse pistoalele, de data aceasta aducându-le în zbor peste punte către ea şi tăindu-le frumos în două cu sabia.

— Încetează imediat, mârâi Av'muru, mergând drept către ea cu un pas egal şi hotărât. Altfel voi declara stare de război între Confederaţia Ishori şi Noua Republică.

— Întregul sistem este în pericol de moarte, zise Leia cu voce puternică. Aţi refuzat să faceţi ceva pentru a împiedica acest pericol. Prin urmare, am făcut eu.

— Rişti să porneşti un război între Isht şi Coruscant, strigă Av'muru, încă înaintând spre ea. Ai timp până ajung la tine să opreşti aceste acţiuni şi să repui nava sub comanda mea.

Cu coada ochiului, Leia îl văzu pe Gavrisom apropiindu-se la trap de Av'muru dintr-o parte... Şi acum nu mai avea decât o singură carte de jucat.

— Nu trebuie şi nici nu există motive să implici Noua Republică, îi spuse ea ishoriul. În acest moment demisionez din Consiliul Suprem, din Senat şi de la Preşedinţie. Nu mai sunt altceva decât un cetăţean obişnuit.

— Atunci renunţi şi la toate privilegiile diplomatice, sări Av'muru. Gavrisom ajunsese lângă el acum, trecând uşor în faţa lui în timp ce amândoi continuau să se apropie de Leia. După viteza lui, Leia îşi dădea seama că Gavrisom încerca să ajungă primul la ea. Probabil că spera să o oprească el şi, în acelaşi timp, să reducă răul diplomatic pe care ea tocmai îl făcuse Noii Republici.

Dar era prea târziu, iar Gavrisom o ştia, cu siguranţă.

— Eşti la bordul unei nave de război ishori, continuă Av'muru. Pedeapsa pentru revoltă pe o astfel de navă este moartea.

Leia simţi un nod în gât. Şi asta, îşi dădu ea seama cu tristeţe, era tot. Căpitanul rostise cuvântul „revoltă”, invocând automat cel mai înalt nivel de lege marţială ishori. Dacă nu dădea înapoi, înainte ca Av'muru să ajungă la ea, acesta nu ar fi avut de ales decât să aducă toată puterea navei lui de război asupra ei.

Puteau s-o oprească? Probabil că nu. Cu siguranţă nu înainte de a ajunge la cometă.

Dar cu ce preţ? Deşi îi putea respinge, în mod clar nu o putea face fără ca, în cele din urmă, să se ajungă la vărsare de sânge. Şi dacă acţiunile ei aduceau moarte, chiar moartea provocată de razele lor de laser ricoşate, soarta ei va fi pecetluită. Codul strict al legii marţiale ishorii ar fi cerut moartea ei în schimb.

Şi, de dragul unităţii din Noua Republică, ea ar fi trebuit să se supună. Av'muru şi Gavrisom aproape ajunseseră la ea acum...

Şi atunci, spre uimirea Leiei, Gavrisom se întoarse într-o parte şi se opri brusc, corpul lui lung întinzându-se în spaţiul dintre două console, tăind calea lui Av'muru.

— Cred că nu, domnule căpitan, zise el calm. Declar această navă de război sub comanda directă a Noii Republici.

— Deci este vorba de trădare şi din partea Preşedinţiei Noii Republici? ţipă Av'muru încercând să-l împingă cu trupul pe Gavrisom din drum. Dă-te sau mori alături de ea.

— Nu este vorba de nicio trădare, spuse Gavrisom. Glasul încă îi era calm, dar nu se clintise niciun milimetru. Doar dacă îndrepţi asemenea acuzaţie împotriva dumitale, pentru că refuzi rechiziţionarea oficială de urgenţă a acestei nave de către Noua Republică conform secţiunii 45-2 din Tratatele de Loialitate.

Dintr-odată, Av'muru încetă să mai împingă.

— Vorbeşti prostii, zise el, ţipând acum din toţi rărunchii. Nu a fost nicio cerere oficială de rechiziţionare.

— Tratatele sunt vagi în ceea ce priveşte felul în care trebuie făcută o astfel de rechiziţionare, spuse Gavrisom calm. Şi sunt astfel intenţionat, căci o situaţie de urgenţă cere, prin natura ei, flexibilitate.

Făcu un semn cu o aripă către Leia.

— În acest caz, rechiziţionarea a început când doamna înalt consilier Organa Solo...

— Chiar ea a spus că nu mai e înalt consilier!

— Când doamna înalt consilier Organa Solo, repetă Gavrisom, accentuând fiecare cuvânt, a început să mişte această navă către presupusa sursă a unui pericol.

Av'muru se uită urât la Gavrisom, îşi mută privirea spre Leia, o întoarse iar la Gavrisom.

— Doar nu crezi că va accepta Confederaţia un argument atât de absurd, urlă el.

— Ceea ce vor accepta sau nu rămâne de discutat, observă Gavrisom. Din păcate, bruiajul diamal a eliminat orice şansă ca tu să poţi comunica cu guvernele tale pentru a cere sfaturi.

Îşi scutură coama.

— Este decizia dumitale, domnule căpitan. Trebuie să te bazezi pe cerinţele legii, pe poziţia mea de preşedinte al Noii Republici şi pe cuvântul unui Cavaler Jedi care spune că nava dumitale este într-un pericol de moarte.

Av'muru tremura de emoţie, ochii fugindu-i între Gavrisom, Leia şi imaginea care se vedea prin cupolă. Leia aruncă şi ea o ocheadă în acea direcţie, confirmând că Predominaţia se îndrepta, într-adevăr, spre cometă.

— Navigator? strigă Av'muru.

— Aici, căpitane, răspunse celălalt, făcând un pas nesigur înainte.

— Revino la post, ordonă Av' muru cu o voce care începea să se calmeze. Continuă pe cursul stabilit de Cavalerul Jedi Organa Solo. Făcu o pauză. Şi măreşte viteza la maximum.

— Da, căpitane, zise navigatorul, frecându-se uşurel de Gavrisom în timp ce calibopul se dădea în lături. Leia se dădu şi ea din drum, iar el se aşeză îngrijorat în scaunul lui.

— Cursul şi viteza sunt după cum aţi ordonat, căpitane.

— Haide, doamnă consilier, spuse Gavrisom făcându-i semn Leiei cu vârful unei aripi. Să nu le stăm în cale.

Împreună, se retraseră înapoi în spatele inelului de monitoare.

— Mulţumesc, zise Leia încet.

— Doar mi-am făcut treaba, spuse Gavrisom. Adesea am auzit despre calibopi că sunt grăbiţi la vorbe şi înceţi la fapte.

Îşi zburli coama.

— Uneori, însă, vorbele trebuie să vină primele.

— Da, murmură Leia, uitându-se pe cupolă la cometă. Nu putea decât să spere că faptele ce vor urma vor fi la timp.

***

— I-am prins pe amândoi, domnule căpitan, ofiţerul de la raza de tractare de la tribord strigă către pasarela de comandă. Două cargoboturi: un YT-l300 şi un Acţiune 2 Corellian.

— Foarte bine, zise Nalgol, încă spumegând din cauza schimbării neaşteptate şi neanunţate din programul lor extrem de precis. Echipa de şoc de la suprafaţă, îşi promise el ameninţător, va avea nişte explicaţii serioase de dat când se va termina totul.

Dar, între timp, Tiranicul era gata de a face tot ce trebuia. Şi primul lucru pe listă ar fi fost să se ocupe de acele iscoade.

— Adu-i mai aproape, domnule locotenent, strigă el. Ai grijă să nu scape.

— Da, să trăiţi, răspunse ofiţerul de la raza de tractare.

Nalgol simţi o mişcare lângă el.

— Aţi trimis după mine, domnule căpitan? spuse Oissan.

— Lista de priorităţi/ameninţări pe care am cerut-o, zise Nalgol scurt. Unde e?

— Lista preliminară a fost înregistrată, spuse Oissan, părând niţel cam zăpăcit. Ne aşteptam să avem ceva mai mult timp să o terminăm.

— Ei, şi n-aţi avut, nu? rosti Nalgol muşcător, complet dezamăgit. Mai întâi echipa de şoc, acum Oissan. Treci înapoi la lucru. Încă mai avem o oră sau două până când bătălia de acolo va ajunge la punctul în care să intrăm noi.

— Da, să trăiţi, zise Oissan încordat. Doriţi ca oamenii mei să-i interogheze pe prizonieri?

— Ce prizonieri?

— Ei... bâigui Oissan. Echipajele celor două cargoboturi de acolo.

Nalgol scutură din cap.

— Nu vor exista prizonieri.

— Dar aţi spus...

— Am zis să-i aducă mai aproape, atât, i-o tăie Nalgol muşcător. Nu vreau ca sfărâmăturile să plutească în afara ecranului de invizibilitate, unde ar putea fi observate.

Se uită iar pe videcran. YT-l300 se zvârcolea nebuneşte în strânsoarea razei de tractare, tot încercând să scape, iar Acţiune 2, mai mare, era curios de liniştit.

— Încă un minut sau două, adăugă el, şi ne vom ocupa de ei. Permanent.

***

— Acolo! zise iute Lando, arătând pe videcranul Gândurilor Perseverente. Nu ţi-am spus? Ishorii şi-au dat seama de pericol şi se duc să vadă ce este.

— Nu fac decât să fugă în încercarea de a-şi salva pielea, replică senatorul Miatamia calm. Sau, altfel, cred că posibilităţile reduse de manevră din hiperspaţiu le vor servi apărarea mai bine.

— Fie, spuse Lando. Oricum, nu-i poţi lăsa să plece.

— Diamalii nu caută răzbunare împotriva nimănui, zise senatorul. Am oprit atacul lor neprovocat împotriva lui Bothawui. Deocamdată este suficient.

— Şi cum rămâne cu ameninţarea despre care te-am avertizat? întrebă Lando. Am pariat, mai ştii?

— Dacă o astfel de ameninţare există, şi dacă ishorii o caută într-adevăr, cu siguranţă o vor găsi singuri,

spuse Miatamia pe un ton egal. Nu există motive ca vreo navă diamala să se expună pericolului.

Lando se uită ameninţător pe videcran la nava care se depărta. Oricum o fi făcut, Leia convinsese Predominaţia să se ducă spre cometă şi spre orice surpriză or fi ascuns imperialii acolo.

Însă, cum Thrawn trăgea sforile, probabil că surpriza va fi una de neuitat. Aproape sigur, prea mare pentru ca un singur crucişător de luptă ishori să-i facă faţă...

— Înţeleg, zise el, încercând să-şi păstreze un ton nepăsător, ca al unei părţi dezinteresate, care oricum nu are nimic de câştigat. Sunt sigur că ishorii sunt la fel de bucuroşi să scape de voi.

— Ce contează părerea ishorilor? spuse Miatamia.

— Oh, nu contează, zise Lando ridicând din umeri. Tocmai mă gândeam că dacă s-ar hotărî că vor să se lupte cu adevărat, ar trebui să cheme întăriri. Şi, fireşte, odată ieşiţi din raza bruiajului vostru, vor putea s-o facă.

Urechile lui Miatamia se lipiră de cap.

— Cu siguranţă nu vor face aşa ceva.

— De ce? spuse Lando. Aminteşte-ţi, ei cred că întreaga specie bothană ar trebui să plătească pentru partea pe care a avut-o în distrugerea Caamasului. Dacă aş fi în locul lor, m-aş gândi că spaţiul de deasupra lui Bothawui ar fi locul cel mai potrivit să-mi închei socotelile cu diamalii.

Făcu un semn din cap în direcţia planetei de sub ei.

— Mai ales când o parte a scutului planetar este dezafectată, ca acum. Toate resturile luptei care cad prin gaura aia vor fi un cadou în plus, în ce-i priveşte.

Miatamia era deja la interfon, vorbind grăbit la el. Lando se uită fix pe videcran, ţinându-şi răsuflarea...

Şi atunci, la tribord şi la babord, văzu două nave diamale întorcându-se greoi către crucişătorul ishori care se depărta şi începând să-l urmărească. O clipă mai

târziu, simţi mişcarea uşoară provocată de acceleraţie, când Gânduri Perseverente porni după ele.

— Îi vom ţine cuminţi până când generatorul de scut din Drev'starn e reparat, zise Miatamia revenind lângă Lando. Dar după aceea, sunt liberi să plece dacă doresc.

— E bine, spuse Lando. Nu luaţi decât trei nave?

Miatamia se uită pe videcran.

— Am propus căpitanului ca toate navele diamale să fie chemate alături de noi.

— Pentru cazul în care până la urmă am dreptate?

Urechile senatorului zvâcniră.

— După cum am mai zis, neprevăzutul se poate produce uneori, spuse el egal. Diamalii cred că trebuie să fie pregătiţi pentru o astfel de ocazie.

***

— Ţine-te, scrâşni Han din dinţi, rotind puternic Şoimul, mai întâi la tribord, apoi la babord. Degeaba; raza de tractare încă îi ţinea bine. Întinzându-se către panoul de arme, mută ţinta la laserele în cuarte de sus, trăgând acum fără oprire către distrugătorul spaţial. Ca şi manevra de rotire, nici puterea de foc nu făcea nimic.

— Stabilizatorul de la babord pâlpâie din nou, anunţă Elegos, cercetând ecranele de monitorizare. S-ar putea să îl strici dacă mai continui în felul ăsta.

Han îşi înfrână o înjurătură. Da, se putea să strice stabilizatoarele. Se putea, de asemenea, să ardă o secţiune a motorului subluminic sau să topească laserele, ori chiar să crape carena.

Dar nu avea de ales decât să facă orice era nevoie pentru a scăpa, chiar dacă ar fi fost obligat să omoare Şoimul pentru asta. Un distrugător spaţial invizibil însemna ambuscadă... şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit un imperial care a pregătit o ambuscadă ar fi fost să lase martori.

Elegos, totuşi, încă nu înţelesese asta.

— Poate că ar trebui să încercăm să ne predăm, sugeră caamasul.

— Da? mârâi Han. De ce?

— Pentru a împiedica distrugerea noastră, fireşte, zise Elegos. În plus, Carib şi grupul lui par să fi făcut deja asta.

— Cum adică? întrebă Han căutând pe cer. Preocupat cu partea lui de luptă, pierduse urma celuilalt cargobot.

— Adică nu se împotrivesc razei de tractare, explică Elelgos, arătând pe videcran.

Avea dreptate. Uite cargobotul lui Carib, ceva mai la tribord şi mult mai aproape de carena întunecată decât era Şoimul. Nu făcea nicio încercare de a scăpa.

Dar nu era logic. Cu siguranţă, Carib ştia chiar mai bine decât el că aici nu încăpea predarea. Oare el şi ceilalţi fuseseră deja ucişi?

Sau proaspăt afirmata lor loialitate faţă de Leia şi de Noua Republică nu fusese decât o păcăleală?

— Solo? cârâi o voce din difuzor. Sunt Carib. Pregăteşte-te.

— Pentru ce să mă pregătesc?

— Tu pentru ce crezi? replică Devist. Şi fii atent; dacă nu reuşim, vreau să ai grijă să se ocupe cineva de familiile noastre. S-a făcut?

Han se uită încruntat la Elegos. În numele spaţiului, ce...?

— S-a făcut, strigă Elegos către comunicator, arătând la fel de nelămurit ca şi Han, dar părând că vrea să intre în joc. Stai liniştit.

— În regulă. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Comunicatorul se opri. Han se uită iar la cargobot, o premoniţie bruscă trimiţându-i un fior rece pe şira spinării...

Şi atunci, dintr-odată, Acţiune 2; explodă.

Lângă el, îl auzi pe Elegos suspinând.

— Ce...?

— Fii atent, îl întrerupse Han, strângând maneta de navigaţie. Şi, cum a spus omul, pregăteşte-te. Lumina şi praful exploziei se împrăştiară, suflate de aerul care fusese în navă sau trase de unda de tractare...

Şi, dintr-odată, din norul de sfărâmături, ţâşniră douăsprezece interceptoare TIE.

Imperialilor nu le luă mai mult de cinci secunde să reacţioneze la această nouă şi complet neaşteptată ameninţare. Dar, în acest caz, cinci secunde era mult prea mult. Interceptoarele se adunară aproape de carenă, ferindu-se cu uşurinţă nepăsătoare de focul de turbo-laser turbat, trăgând sistematic în amplasamentele razelor de tractare.

Han urmări fascinat, aducându-şi aminte de iscusinţa de pilot legendară a lui Baron Fel. Doar că de data aceasta doisprezece Baron Fel creau o diversiune pentru el.

Şi, cu o zgâlţâitură care îl făcu pe Han să clănţăne din dinţi, Şoimul fu liber.

— Ţine-te! strigă el iute, descriind un cerc strâns cu nava şi accelerând motoarele subluminice. Turbo-laserele distrugătorului spaţial începeau acum să tragă după el, văzând că prada le scăpa, iar el aruncă Şoimul într-o manevră răsucită de eschivă, în timp ce gonea cu toată viteza către marginea ecranului de invizibilitate.

— Mai ai comunicatorul pregătit să transmită către idioţii ăia de deasupra lui Bothawui? adăugă el, privind îngrijorat la indicatorul deflectorului din coadă. Dacă scuturile cedau înainte ca ei să scape, imperialii tot mai puteau câştiga.

— Sunt gata, zise Elegos. Imediat ce...

Se întrerupse gâfâind. Han îşi întoarse capul într-o parte când forma familiară a unui interceptor TIE apăru brusc pe lângă el. Din reflex, se repezi la panoul de arme...

Şi se linişti la timp. Pe panourile solare ale interceptorului era stema Noii Republici. Dincolo de el, restul unităţii lui Carib intra în poziţie pe flanc...

Şi, dintr-odată, bezna din jurul lor dispăru, şi fură iar înconjuraţi de stele.

— Asta e, spuse el. Treci la comunicator.

Elegos îşi drese glasul.

— Nu cred, zise el, că va fi nevoie.

Nelămurit, Han se întoarse să se uite.

Şi i se tăie răsuflarea. Înaintând cu hotărâre către ei din direcţia lui Bothawui, era un grup de peste douăsprezece nave mari.

Comunicatorul pârâi.

— Han? se auzi vocea lui Lando.

— Da, Lando, răspunse Han. Aveţi grijă... aici e un distrugător spaţial imperial sub un ecran de invizibilitate.

— Am înţeles, spuse Lando. Interceptoarele alea TIE sunt cu tine?

Han zâmbii încruntat.

— Mai întrebi? Poţi să chemi nişte ajutoare?

— Căpitane Solo, aici senatorul Miatamia, rosti o altă voce. Transmitem avertismentul tău către toate navele aliate cu diamalii şi le cerem sprijinul.

— Minunat, zise Han. Vă sugerez să-i invitaţi şi pe ishori la această petrecere. O să avem nevoie de tot ajutorul pe care îl găsim.

— Han? interveni glasul Leiei, părând sufocat, uşurat şi încordat în acelaşi timp. Han, ai păţit ceva?

— Sunt bine, dragă, o asigură el. Mai eşti cu ishorii?

— Da, spuse ea. Căpitanul tot nu e sigur...

Se întrerupse brusc.

— Leia? strigă Han.

— Nu-i nimic, zise ea, pe un ton dintr-odată ameninţător. Nu cred că mai are îndoieli.

Han se încruntă, rotind Şoimul strâns şi uitându-se în urmă. Distrugătorul spaţial renunţase la ecranul de invizibilitate acum, că ambuscada îi fusese împiedicată.

Doar că nu era un singur distrugător spaţial care venea către ei dinspre cometă. Erau trei.

Han inspiră adânc.

— Bine, spuse el. Acum ne batem.

41

— Raport de la Comanda Bazei, domnule Amiral, anunţă ofiţerul de comunicaţii din fosa echipajului de la babord. Distrugătorul spaţial inamic a mai dezafectat două amplasamente de rază de tractare.

— Reparaţiile să înceapă imediat, locotenente, zise Thrawn calm. Şi ordonă Comenzii Bazei să mai pună trei raze pe ţintă.

Stând puţin mai la stânga lui Disra, spre pupa pe pasarela de comandă, Paloma D'asima mormăi ceva încetişor către Karoly D'ulin.

— Întrebări? spuse Disra făcând un pas către cele două Mistryl.

Femeia mai în vârstă făcu un semn din cap spre Thrawn.

— Îi ziceam lui Karoly că nu îmi place ce se întâmplă, spuse ea pe un ton dezamăgit. Se joacă cu ei. De ce nu îi aruncă în aer şi gata?

— Marele Amiral Thrawn este o persoană foarte subtilă, spuse Disra sperând ca măreţia vocii lui să o descurajeze să-i pună întrebări la care nu ar fi putut răspunde. De fapt, nici el nu înţelegea ce voise Tierce cu asta. Dar maiorul stătea mândru lângă Thrawn, exact cum ar fi trebuit să facă o ordonanţă bună, deci probabil că totul mergea conform planului încă.

Trebuie că Thrawn auzise comentariul. Îi murmură ceva lui Tierce, primi un semn de aprobare din cap, iar maiorul se întoarse şi veni la Disra şi la cele două Mistryl.

— Domnul Amiral Thrawn a auzit fără să vrea întrebarea dumneavoastră şi mi-a cerut să vin să vă explic gândirea lui, zise el păşind lângă D'asima, de unde putea vorbi şi, în acelaşi timp, rămâne cu atenţia îndreptată asupra încercărilor lui Bel Iblis de a scăpa din capcană.

— Vedeţi dumneavoastră, nu doreşte să îl distrugă pe generalul Bel Iblis. Dimpotrivă, vrea ca generalul să îşi predea nava şi echipajul intacte.

Făcu semn către multiplele raze de turbo-laser.

— Dar după cum, de asemenea, puteţi vedea, Bel Iblis este un om mândru şi încăpăţânat. Mai întâi trebuie să fie convins că nu are nicio şansă împotriva resurselor acestei baze. Prin urmare, domnul Amiral Thrawn îi dă ocazia să facă tot ce poate împotriva noastră.

— Arătându-i inutilitatea împotrivirii, spuse D'asima. Nu părea chiar mulţumită, dar cel puţin în tonul ei nu se mai citea dezamăgire.

— Şi punând sare pe rană, căci măreşte numărul de raze de tractare de fiecare dată când Bel Iblis dezafectează una.

— Exact, zise Tierce zâmbind radios. Domnul Amiral Thrawn şi-a tratat întotdeauna cu respect chiar şi inamicii.

— Deşi, fireşte, îşi tratează aliaţii mult mai bine, interveni Disra. Nu făcea rău să-i amintească lui D'asima de ce era aici.

— Domnule amiral? anunţă iar ofiţerul de comunicaţii. Primim o transmisiune directă de la coordonatorul perimetrului defensiv. Vă cere urgent ajutorul pentru a se ocupa de X-interceptoarele care au trecut prin linia de apărare.

Disra îi aruncă o privire surprinsă lui Tierce pe lângă capul lui D' asima.

— X-interceptoare? întrebă el.

— Nu ştiu, replică Tierce cu o voce încordată. Făcu un gest ca şi cum s-ar fi grăbit să ajungă lângă Thrawn, dar îşi reveni la timp când Disra îi aruncă iute o privire urâtă, de avertisment. Nu s-ar fi potrivit, Mofful îi avertizase deja pe amândoi, ca Tierce să nu pară prea important. Maestrul în deghizări ştia cum să îl aducă la el dacă avea nevoie.

Dar deocamdată, cel puţin, Marele lor Amiral părea să aibă totul sub control.

— Ce X-interceptoare sunt acelea, locotenente? întrebă el cu o voce calmă, dar cu o urmă de ameninţare.

— Zice că a raportat pătrunderea generalului Hestiv acum zece minute, spuse ofiţerul de comunicaţii, părând zăpăcit. Se pare că s-au strecurat înăuntru în spatele unuia dintre cargoboturile noastre.

— Unul dintre cargoboturile noastrel întrebă Thrawn.

— Un cargobot imperial, să trăiţi, se corectă iute ofiţerul de comunicaţii. O cursă de aprovizionare, probabil. Coordonatorul raportează că avea toate codurile de acces.

— Sunt sigur că da, zise Thrawn, ochii lui strălucitori scăpărând. Iar întâmplarea face că generalul Hestiv a uitat să ne transmită această informaţie, nu?

Privirea i se roti şi se opri asupra lui Tierce.

— Domnule maior Tierce?

— Da, să trăiţi, spuse Tierce făcând un pas rapid în faţă, la semnal. Să localizez cargobotul?

— Te rog, zise Thrawn grav, înţelegând şi el semnalul.

Şi atunci, încă uitându-se în direcţia lor, ochii strălucitori se căscară brusc. Disra se încruntă...

— Nu te obosi, domnule maior, rosti o voce familiară din spatele lui Disra. Cargobotul în discuţie este acum andocat în terminalul numărul şapte.

Încet, neîncrezător, Disra se întoarse. Nu se putea. Nu se putea.

Dar aşa era. Iată-l acolo, în centrul arcadei care ducea spre puntea de la pupa. Amiralul Pellaeon.

***

Elementul surpriză dispăruse, bătălia fratricidă de deasupra lui Bothawui se oprise mai repede decât, probabil se aşteptaseră imperialii. Chiar acum, văzu Leia, ultimele focuri întârziate ale acelui conflict se stingeau când diferiţii combatanţi îşi dădeau seama de pericolul mai mare aflat pe flancul lor.

Dar chiar şi atât de scurtă, lupta îşi luase greul tribut, îşi dădu ea seama în timp ce studia ecranul tactic al Predominaţiei. Dintre cele aproape două sute de nave care se înfruntaseră, mai puţin de o sută zece se adunau să se opună celor trei distrugătoare spaţiale care acum se apropiau.

— Suntem depăşiţi, nu? zise Gavrisom încet de lângă ea.

— Mă tem că da, recunoscu Leia. Şi chiar şi navele care mai pot lupta au suferit cu toate avarii. Distrugătoarele acelea spaţiale sunt proaspete şi odihnite.

— Şi nu toate navele s-ar putea să mai rămână cu noi după ce socotesc şi ele şansele, spuse Gavrisom, zvâcnind din aripi. Chiar şi cu chemarea mea generală la luptă, în virtutea secţiunii 45-2, adevărul este că noi tot le cerem să lupte în apărarea lui Bothawui şi a poporului bothan.

Leia dădu din cap încruntată.

— Ceva ce nici măcar jumătate dintre ei nu sunt interesaţi să facă.

— Leia?

Luă comunicatorul.

— Sunt aici, Han, zise ea. Eşti bine?

— Oh, sigur, zise el, gonind pericolul cu nepăsare. Au renunţat să mai tragă în noi cu mult în urmă. Uite, Elegos a numărat navele pe care le aveţi acolo şi niciunul dintre noi nu e prea încântat de socoteala care i-a ieşit.

— Nici noi, spuse Leia. Gavrisom a lansat un mesaj către toate forţele Noii Republici din apropiere, dar până acum nu a răspuns nimeni.

— Da, ei, poate că reuşesc eu ceva, zise Han pe un ton studiat degajat. Ştii cumva dacă Fey'lya e acum pe Bothawui?

Leia se încruntă.

— De fapt, cred că e. De ce?

— Ai cum să dai de el?

— Frecvenţa lui privată de comunicator este în calculatorul Şoimului, la numele lui, spuse Leia. De ce?

— O să încerc ceva diplomaţie, îi zise el. Vezi dacă poţi să ţii pe loc distrugătoarele alea.

Închise.

— Da, murmură Leia pentru sine. Să le ţin pe loc.

Lângă ea, Gavrisom îşi scutură blana.

— Leia, mai există o problemă de interes imediat, spuse el. Flota este alcătuită din fiinţe care, în general, nu au încredere unele în altele. Avem nevoie de cineva

care să le comande şi în care să aibă încredere sau, cel puţin, pe care să îl suporte.

— Asta cred că se poate rezolva, zise Leia deschizând iar comunicatorul. Lando?

— Da, Leia?

— Lando, la cererea preşedintelui Gavrisom, aş vrea să accepţi imediat revenirea ta în armata Noii Republici, spuse ea. Avem nevoie să preiei comanda acestei forţe defensive.

Avu loc o scurtă pauză.

— Glumeşti, zise el.

— Deloc, generale, îl asigură Gavrisom. Ca erou de la Taanab şi de la Endor, eşti exact persoana care ne trebuie.

Urmă un suspin abia auzit.

— V-aş contrazice dacă aş crede că ar avea vreun rost, spuse Lando cu neplăcere. În regulă, o fac. Dar ar fi fost drăguţ din partea voastră să îmi daţi pe mână o flotă mai mare, totuşi.

— Hei, nicio problemă, amice, interveni vocea lui Han. M-am ocupat eu de totul. Ia vezi în spate.

Leia se uită la ecranul de la pupa navei, simţind cum căsca gura de uimire. Ridicându-se rapid de la suprafaţa lui Bothawui, erau peste o sută de nave, orice de la Vânători de capete Z-95 la nave-detonatoare Skipray şi chiar nave de luptă mai mici. Şi mai multe se continuau să se înalţe prin atmosferă.

— Han! zise ea. Pe lumi, ce ai făcut?

— Cum spuneam, ceva diplomaţie, răspunse el. Mi-am amintit că Thrawn ne-a sugerat lui Lando şi mie că Fey'lya are o mică armată privată ascunsă. Mi s-a părut corect, aşa că l-am sunat pe micul ghem de blană şi i-am arătat că orice bothan care ar ajuta la salvarea lui Bothawui ar avea mari beneficii după ce s-ar termina toate astea.

— Şi Fey'lya a scos toate asteal întrebă Leia, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Nu chiar, spuse Han plin de sine. Se pare că semnalul transmisiunii mele s-a răspândit peste tot. Probabil nişte avarii din luptă. Cred că jumătate de planetă a auzit.

Şi, în cele din urmă, Leia înţelese.

— Şi, fireşte, nimeni nu a vrut ca Fey'lya să aibă toată gloria de partea lui, zise ea, zâmbind subţire. Ţi-am spus de curând că eşti minunat?

— Nu, zise el. Dar nu-i nimic... ai fost ocupată. Suntem gata?

— Suntem gata, spuse Leia dând din cap. Generale Calrissian, flota aşteaptă ordinele tale.

***

Pentru un minut, puntea păru să fi îngheţat în timp şi spaţiu. Moff Disra rămase băţos unde era, la câţiva paşi de cele două femei, cu faţa schimonosită de neîncredere, de ură şi poate chiar de o urmă de frică. Maiorul Tierce se oprise şi el, la jumătatea drumului pe pasarela de comandă, uitându-se la Pellaeon cu o expresie indescifrabilă pe faţă. Căpitanul Dorja şi ofiţerii de la consolele de pe margini se uitau la el şi chiar şi oamenii din fosele echipajului simţiseră cumva că ceva era în neregulă şi vorbeau în şoaptă.

— Domnule amiral Pellaeon, sparse tăcerea vocea uşor modulată a lui Thrawn. Pellaeon se aşteptase ca el să fie primul care să vorbească.

— Bun venit la bordul Neîndurătorului. Mă tem că nu am primit vestea sosirii dumneavoastră.

— Aşa cum nici eu nu am primit vestea reîntoarcerii dumneavoastră, replică Pellaeon. Ca şi a lui Tierce, expresia din spatele acelor ochi strălucitori era de necitit.

— O scăpare neintenţionată, sunt sigur.

— Puneţi la îndoială deciziile Marelui Amiral? mârâi Disra.

— Dimpotrivă, îl asigură Pellaeon. Întotdeauna am avut cel mai înalt respect pentru Marele Amiral Thrawn.

— Atunci de ce v-aţi furişat aşa la bord? întrebă Tierce, venind pe pasarelă şi oprindu-se lângă femeia mai tânără. Aveţi ceva de ascuns? Vreo misiune întunecată de trădare de îndeplinit?

În mod intenţionat, Pellaeon îşi mută privirea de la maior la femeile de lângă el.

— Mă tem că nu ni s-au făcut prezentările, zise el, plecându-şi capul în semn de salut. Eu sunt amiralul Pellaeon, Comandant Suprem al forţelor imperiale.

— Ba nu mai eşti, mârâi Disra. Marele Amiral Thrawn e la comandă acum.

— Zău; spuse el calm. Nu am fost informat despre vreo schimbare a comenzii. O altă scăpare neintenţionată?

— Ai grijă, amirale, îl avertiză Tierce încetişor. Eşti pe un teren foarte alunecos.

Pellaeon clătină din cap.

— Greşeşti, domnule maior, zise el. Terenul alunecos este sub picioarele dumitale. Se uită la Disra. Şi ale dumneavoastră, excelenţă.

Îşi mută privirea spre personajul în uniformă albă de Mare Amiral.

— Şi ale tale... Flim.

Lui Disra, capul îi zvâcni ca şi cum ar fi atins un cablu de curent aflat sub tensiune.

— Ce tot vorbeşti? întrebă el. Dar în glasul Moffului era un tremur, iar ochii lui erau cei ai unui om care vede cum distrugerea bruscă se apropie inexorabil de el.

— Vorbesc despre un maestru în deghizări realizat, spuse Pellaeon, ridicând vocea pentru a fi auzit de toată puntea. Am chiar aici povestea lui cam colorată, adăugă

el, scoţând un datacard din tunică şi ridicân- du-l. Inclusiv holograme detaliate şi un profil genetic complet.

Se uită la Flim.

— Doreşti să mă însoţeşti la cea mai apropiată consolă medicală pentru o examinare?

— Dar i-am verificat profilul genetic, domnule, obiectă căpitanul Dorja, ieşind de după consola în spatele căreia stătuse. Căpitanul Nalgol a luat o mostră de piele şi a comparat-o cu dosarele oficiale ale lui Thrawn.

— Dosarele pot fi modificate, domnule căpitan, îi aminti Pellaeon. Chiar şi cele oficiale, dacă au fost învinse codurile de acces. Când ne întoarcem pe Bastion poţi verifica înregistrările genetice cu cele de pe acest datacard.

— Minciunile pot fi creeate chiar mai bine pe datacarduri, zise Tierce. Vocea îi era calmă, însă în spatele ei era o urmă de răutate. Aceasta nu este altceva decât o ultimă şi demnă de milă încercare de a submina autoritatea Marelui Amiral Thrawn, mânată de teama geloasă a lui Pellaeon de a-şi pierde poziţia şi prestigiul.

Se întoarse rapid.

— Înţelegeţi, căpitane Dorja, nu? strigă el. Thrawn a venit la dumneavoastră, nu la Pellaeon – asta nu poate suporta el. A venit la dumneavoastră, la Nalgol şi la alţii, nu la el.

Ochii lui Dorja îi întâlniră pe cei ai lui Pellaeon, faţa lui fiind încordată de confuzie.

— Domnule amiral, întotdeauna am avut încredere în cuvântul şi în judecata dumneavoastrăm, spuse el. Dar în acest caz…

— Pe acest datacard mai există un dosar interesant, zise Pellaeon, uitându-se iar la Tierce. Din nou, din aceeaşi sursă. Este dosarul şi povestea vieţii unui anumit maior Grodin Tierce.

Încet, Tierce se întoarse cu faţa la el. Şi, de data aceasta, în ochii lui se citea foarte bine dorinţa de a ucide.

— Şi ce spune acest dosar? întrebă el încet.

— Spune că maiorul Tierce a fost unul dintre cei mai buni soldaţi din trupele de şoc din câţi au servit vreodată Imperiul, îi zise Pellaeon. Că succesele lui l-au ridicat la rangul de comandă mult mai repede decât ar fi cerut chiar şi norma trupelor de şoc. Că la vârsta de douăzeci şi patru de ani, a fost ales să servească Imperiul ca unul dintre Gardienii Regali de elită. Că loialitatea lui înflăcărată pentru Noua Ordine a lui Palpatine nu era întrecută de nimic.

Pellaeon ridică uşor din sprâncene.

— Şi că, făcând parte din unitatea de trupe de şoc implicată în campania lui Thrawn împotriva planetei Generis, a murit în luptă.

— Acum zece ani.

Încă o dată, puntea amuţi. Dar, de data aceasta, nu mai era tăcerea provocată de surpriză. Era tăcerea unui şoc total.

— Eşti o clonă. Cuvintele veniseră dinspre Disra, însă vocea era atât de distorsionată, încât era aproape de nerecunoscut. Eşti doar o clonă.

Încet, Tierce îşi întoarse privirea veninoasă de la Pellaeon la Disra. Şi atunci, brusc, hohoti puternic, un râs scurt şi chinuit.

— Doar o clonă... asta ai spus, Disra? Doar o clonă? Habar nu ai.

Se uită prin încăpere.

— Nici unul dintre voi nu are. Nu am fost doar o clonă... am fost ceva foarte special. Ceva special şi glorios.

— De ce nu ne spui ce ai fost? îl pofti Pellaeon încetişor.

Tierce se roti iar cu faţa la el.

— Am fost primul dintr-o nouă rasă, rosti el muşcător. Primul din ceea ce ar fi fost o clasă de comandanţi de arme de un fel necunoscut în galaxie. Comandanţi de arme care ar fi combinat puterea de luptă a unui soldat din trupele de şoc cu loialitatea faţă de geniul tactic al lui Thrawn. Am fi putut conduce şi am fi putut cuceri, şi nimeni nu ne-ar fi putut sta în cale.

Se întoarse, mişcările devenindu-i aproape bruşte din cauza agitaţiei.

— Nu înţelegeţi? strigă el, ochii aruncându-i săgeţi către fiecare dintre ofiţerii care se holbau la el fascinaţi sau dezgustaţi. Thrawn l-a luat pe Tierce şi l-a clonat, dar a pus şi ceva din el în acest proces. A adăugat învăţării rapide obişnuite o parte din geniul lui tactic, amestecând-o cu mintea lui Tierce.

Se roti iar pentru a-l privi pe Disra.

— Ai văzut, Disra. Fie că o ştii sau nu, ai văzut. Te-am manipulat încă de la început – nu înţelegi? Eu am fost, chiar din clipa în care m-am insinuat ca ordonanţa ta. Toate acele atacuri ale piraţilor – afacerile cu Păsările-de-Pradă – eu am fost. Doar eu. Nu ai înţeles niciodată – nici măcar n-ai bănuit – dar eu am fost cel care a făcut propunerile în tăcere şi ţi-a dat informaţiile în ordinea potrivită pentru a te împinge să faci ce am vrut.

— Şi voi, tot restul, aţi văzut şi voi, strigă el, învârtindu-se iar. Eu am condus tactica aici. Nu Flim... nu păpuşa asta cu ochi roşii. Eu. Tot timpul am fost eu. Şi sunt bun la asta... aşa m-a transformat Thrawn. Pot să o fac.

Ochii i se opriră din nou asupra lui Disra.

— Vorbeşti despre Mâna lui Thrawn, arma lui supremă, zise el pe un ton aproape rugător. Eu pot fi Mâna lui Thrawn. Eu pot fi însuşi Thrawn. Eu pot înfrânge Noua Republică... Ştiu asta.

— Nu, domnule maior, spuse Pellaeon. Războiul s-a sfârşit.

Tierce se învârti spre el.

— Nu, mârâi el. Nu s-a sfârşit. Nu încă. Nu înainte de a zdrobi Coruscantul. Nu înainte de a ne răzbuna pe Rebeli.

Pellaeon se uită la el, mila şi repulsia amestecându-se în sufletul său.

— Nu înţelegi nimic, zise el întristat. Pe Thrawn nu l-a interesat niciodată răzbunarea. Scopul său a fost ordinea, stabilitatea şi puterea care se naşte din unitate şi ţeluri comune.

— Şi tu de unde ştii ce-l interesa pe Thrawn? îşi răsfrânse Tierce buzele. Ai tu vreo parte din mintea lui în tine? Ei? Ai?

Pellaeon oftă.

— Zici că ai fost primul dintre aceşti comandanţi de arme. Ştii de ce nu au mai fost şi alţii?

Ochii lui Tierce păreau să se fi retras în cap.

— Nu a mai avut timp, spuse el. A murit pe Bilbringi. Tu l-ai lăsat să moară pe Bilbringi.

— Nu. Pellaeon ridică niţel datacardul. Ai fost creat cu două luni înainte de moartea lui... avea destul timp să facă şi alţii. Adevărul este că nu au mai existat şi alţii pentru că experimentul a fost un eşec.

— Imposibil, suspină Tierce. Nu am fost un eşec. Uită-te la mine... uită-te la mine. Sunt exact ce a vrut.

Pellaeon clătină din cap.

— Ce a vrut el era un conducător cu inteligenţă tactică, spuse el cu blândeţe. Ceea ce a ieşit a fost un soldat din trupele de şoc cu inteligenţă tactică. Nu eşti un conducător, domnule maior. După propria ta afirmaţie, eşti un manipulator. Nu ai viziune, doar sete de răzbunare.

Ochii lui Tierce ţâşniră spre punte, ca şi cum ar fi căutat sprijin.

— Asta nu contează, scrâşni el. Ce contează este că pot să fac treaba. Pot să-i înving pe Rebeli. Mai lăsaţi-mi doar ceva timp.

— Nu mai este timp, zise Pellaeon pe un ton de finalitate liniştită. Războiul s-a încheiat. Se uită la Ardiff. Căpitane Ardiff, te rog să chemi un detaşament de securitate pe punte. Începu să se întoarcă...

Şi, în acea clipă, Tierce ţâşni în acţiune.

Femeia mai tânără de lângă el fu prima lui victimă, încovoindu-se de durere când Tierce îşi legănă pumnul în jos şi i-l împlântă cu răutate în stomac. Cu aceeaşi mişcare, înşfăcă pistolul care apăruse brusc în mâna ei, răsucindu-l pentru a trage un foc spre femeia mai în vârstă, în timp ce tânăra se prăbuşea pe podea. Se întoarse, aţintind arma asupra lui Pellaeon. Acesta zări cu coada ochiului o mişcare fugară...

Şi Tierce sări în spate, ţipând de furie şi durere în timp ce mâna cu arma îi era împinsă în lături, trăgând pe alături, pistolul zburându-i din strânsoare şi alunecând pe punte până în fosa echipajului de la tribord.

Şi, din ascunzătoarea de după marginea arcadei din spatele lui Pellaeon, alunecând în tăcere pe punte, apăru Shada D'ukal.

Tierce nici nu se obosi să scoată acul zenji lăcuit, care se legăna acum însângerat, înfipt în dosul palmei lui. Ţipând incoerent, îşi încovoie degetele ca nişte gheare de animal de pradă şi atacă.

Din reflex, Pellaeon făcu un pas înainte. Dar nu ar fi trebuit să se deranjeze. Shada era deja acolo, întâlnindu-l pe Tierce la mijlocul drumului.

Şi, într-o agitaţie neclară de palme şi braţe, totul se termină.

— Căpitane Dorja, cheamă o echipă medicală pe punte, ordonă Pellaeon în timp ce Shada păşea peste trupul zdrobit al lui Tierce, grăbindu-se să îngenuncheze lângă femeia rănită.

— Apoi, comandă tuturor forţelor imperiale să înceteze focul imediat.

— Da, să trăiţi, spuse Dorja nesigur. Totuşi...

Flim ridică o mână cu piele albastră.

— Ceea ce încearcă el să spună, şi nu-şi găseşte cuvintele, este că forţele imperiale se aşteaptă să primească un astfel de ordin de la Marele

Amiral Thrawn, zise el. Vocea i se schimbase subtil, dar vizibil; şi, când Pellaeon se uită pe punte, văzu că în cele din urmă acceptaseră adevărul.

— Dacă îmi permiteţi?

Pellaeon făcu un semn.

— Poftim.

Flim se întoarse către ofiţerul de comandă şi dădu din cap.

— Aici Marele Amiral Thrawn, anunţă el, încă o dată cu acea voce perfect de elegantă. Către toate unităţile, încetaţi focul; repet, încetaţi focul. Domnule general Bel Iblis, te rog să le ceri forţelor dumitale să facă la fel, apoi aşteaptă o transmisiune de la amiralul Pellaeon.

Inspiră adânc şi expiră; şi făcând acestea, aura de conducător şi de comandant se desprinse uşor de el. Era din nou doar un om, un om cu machiaj albastru şi uniformă albă.

Iar Marele Amiral Thrawn murise încă o dată.

— Şi, dacă îmi permiteţi, domnule amiral, adăugă el în timp ce se întorcea pe pasarela de comandă, mă simt foarte uşurat că sunteţi aici. Totul a fost un coşmar pentru mine. Un coşmar înfricoşător.

— Desigur, zise Pellaeon pe un ton grav. Mai târziu va trebui să ne facem timp să-mi spui toată povestea suferinţei tale.

Flim făcu o plecăciune pe jumătate.

— Abia aştept, domnule.

— Da, zise Pellaeon, uitându-se la Disra. Şi eu.

42

Sunetul puternic de curgere se redusese acum la un clipocit domol, în timp ce apa continua să urce încet, dar constant pe laturile camerei. Un clipocit care era punctat ritmic de zgomotele bucăţilor de piatră care cădeau pe măsură ce Luke săpa cu sabia de lumină o gaură conică tot mai adâncă în partea de sus a domului.

— Cred că-ţi pierzi vremea, zise Mara când sunetul produs de o bucată mai mare de rocă răsună prin toată încăperea. Nu-i nimic acolo în afară de piatră.

— Cred că ai dreptate, cedă Luke, mutându-şi braţul în alt loc pe umărul ei şi încercând să o ţină puţin mai aproape. Uzi până la piele, tremurau amândoi în aerul umed şi rece.

— Speram că ne-am putea croi drumul până în zona generatorului principal. Dar bănuiesc că dacă nu am dat de el până acum, nu e acolo.

— Probabil că e la douăzeci de metri în spatele nostru, spuse ea, clănţănind uşor din dinţi. N-avem cum să tăiem până acolo la timp. Pe tine încep să te doară urechile?

— Niţel, zise Luke, închizându-şi sabia Jedi fără tragere de inimă şi aducând-o înapoi în mână. Aerul de

aici se comprimă. Presiunea crescută ar trebui să încetinească puţin apa care intră.

— Şi, în acelaşi timp, o să ne împăienjenească ochii. Mara făcu un semn cu capul către peretele opus. Crezi că se poate ca partea de sus a camerei să fie deasupra nivelului apei? Dacă da, am putea scăpa pe orizontală.

— Şi dacă nu, ne înecăm şi mai repede, observă Luke. Oricum, nu cred că suntem destul de sus.

— Nici eu nu cred, aprobă Mara cu regret, întinzându-se pe lângă Luke să se uite la R2. Păcat că am pierdut datapadul... i-am fi putut cere lui R2 să îşi folosească senzorii. Desigur, tot putem să-l întrebăm, dar nu am înţelege răspunsul.

— Stai aşa, zise Luke când îi veni o altă idee. Cum e cu tunelul prin care am intrat prima dată aici? L-am putea trimite pe R2 cu sabia să îl lărgească.

— N-are rost. Mara clătină din cap, mişcarea făcând şuviţele de păr ude să îl lovească uşurel pe Luke peste obraz. Toată porţiunea este din minereu de cortoză. Am verificat când am venit prima dată.

Luke se strâmbă.

— Mi se părea mie că e prea uşor.

— Nu aşa e tot timpul? spuse Mara sarcasmul slab sunând ciudat când ieşi printre dinţii care clănţăneau. Păcat că nu avem un Jedi întunecat la îndemână să îl omorâm. Mai ţii minte explozia aia mare când a murit C'baoth?

— Da, zise Luke mecanic, privind în gol. Clona Jedi, nebună Joruus C'baoth, recrutată de Marele Amiral Thrawn pentru a lupta împotriva Rebeliunii.

Thrawn. Clonă...

— Mara, mi-ai spus că minereul de cortoză nu e foarte rezistent. Cât de slab e?

— Se desprindea sub cizmele noastre când mergeam prin tunel, zise ea aruncându-i o privire

zăpăcită. În afară de asta, nu am nici cea mai mică idee. De ce?

Luke făcu un semn din cap către bazinul de sub ei.

— Avem o grămadă de apă aici, şi apa nu se comprimă ca aerul. Dacă am putea provoca un şoc destul de mare aici, în cameră, valul stârnit de presiune ar putea ajunge prin tunel până la deschizătură. Dacă e destul de puternic, poate că putem dărâma toată zona.

— Pare minunat, aprobă Mara. Doar o problemă: cum faci tu şocul ăsta puternic al tău, mai exact?

Luke îşi adună curajul.

— Tăiem bariera aceea de oţel transparent şi inundăm alcovul de clonare.

— Oh, pe stele, murmură Mara; şi, chiar şi cu epuizarea lui mintală, Luke simţi tremurul ei de înţelegere uimită.

— Luke, acolo e un generator de fisiune Braxxon-Fipps 590. Toarnă apă pe el, şi o să ai un şoc mai mare decât te aştepţi.

— Ştiu că e riscant, spuse Luke. Dar cred că e singura noastră şansă. Dându-i drumul Marei, înfiorându-se când hainele ude i se lipiră de piele, se ridică.

— Aşteaptă aici; mă întorc imediat.

Mara oftă.

— Nu, zise ea, ridicându-se lângă el şi prinzându-l de mână. O fac eu.

— Pe naiba, mârâi Luke. E ideea mea nebunească. Eu o fac.

— Bine, spuse eaîncrucişându-şi braţele. Zi-mi cum se face o tăietură crucişă Paparak.

El clipi.

— O ce?

— O tăietură crucişă Paparak, repetă ea. Este o tehnică de a slăbi un perete care este forţat, astfel încât se prăbuşeşte cam la un minut după ce pleci de lângă el.

Palpatine m-a învăţat asta ca parte a antrenamentului meu de sabotaj.

— În regulă, spuse Luke. Ţine-mi repede o lecţie.

— E ca o lecţie rapidă despre cum să devii Jedi? replică ea în batjocură. Nu e aşa de uşor.

— Mara...

— În plus, adăugă ea încet, când oricare dintre noi se duce acolo jos iese la suprafaţă, celălalt va trebui să-l ridice aici din calea exploziei. Nu cred că pot să te ridic atât de mult, atât de repede. Îşi strânse scurt buzele. Şi, sincer, nu vreau să stau aici şi să văd cum dau greş.

Luke se uită urât la ea. Dar avea dreptate şi amândoi ştiau asta.

— Ăsta-i şantaj, ştii.

— E bun simţ, îl corectă ea. Omul potrivit la locul potrivit, ţii minte? Zâmbii şters. Sau trebuie să-ţi mai ţin o prelegere?

— Scuteşte-mă, zise el suspinând şi îşi trecu degetele peste obrazul ei. În regulă, te ridic eu aici. Ai grijă, da?

— Stai liniştit, spuse ea luând o gură mare de aer şi desprinzându-şi sabia de la brâu. Gata.

Întinzându-şi Forţa, el o ridică peste balustradă şi o duse până în partea opusă a camerei, către peretele din oţel transparent. Mintea ei o atinse pe a lui, gândurile arătând că era pregătită, iar el o coborî în apă. Mara mai luă câteva guri de aer, apoi se îndoi de la mijloc şi se scufundă. O singură mişcare verticală a picioarelor, şi dispăru.

În partea cealaltă a balconului, R2 gemu neliniştit.

— O să fie bine, îl asigură Luke, strângând balustrada în mâini în timp ce se uita temător la apa cu valuri mici. Simţea gândurile Marei în timp ce ea înota înainte şi înapoi pe lângă perete, făcând tăieturi scurte în anumite locuri, cu sabia. Întinzându-şi Forţa şi mai mult,

el simţi schimbarea curentului pe pielea ei când apa începu să se scurgă prin crăpături.

Şi, dacă nivelul apei creştea prea repede acolo şi ajungea la generator înainte ca ea să termine...

— Haide, Mara, haide, mormăi el încetişor. Ajunge... să mergem.

Simţi gândul ei negativ; peretele nu era încă tăiat pe placul ei. Luke

Îşi împinse înapoi nerăbdarea şi teama, feţele Callistei şi Gaerielei plutindu-i în faţa ochilor. Doar cu o săptămână în urmă îşi spusese cu fermitate că nu şi-ar putea permite niciodată să o iubească pe Mara, că o asemenea apropiere şi un asemenea angajament din partea lui ar fi pus-o, inevitabil, în pericol.

Iar acum îşi nesocotea acea hotărâre. Şi, destul de sigur, ca şi cu celelalte, ceea ce făcuse sau nu făcuse o pusese pe ea în pericol de moarte. Simţi un tremur în emoţiile ei, amestecându-se cu frica şi groaza care se ridicau sufocant în interiorul lui...

Şi, brusc, ea ieşi la suprafaţă.

— Gata, gâfâi ea.

Începuse să o mişte înainte ca a doua silabă să-i iasă din gură, trăgând-o către el cu toată viteza de care era în stare. O trecu peste parapet şi o coborî pe burtă în balcon, culcându-se protectiv peste ea când ateriză.

— Cât mai e? întrebă el, întinzându-şi Forţa pentru a încerca să creeze un scut slab care ar fi putut oferi cel puţin o protecţie minimă împotriva exploziei care urma să aibă loc.

— Din clipă în clipă, răspunse Mara cu vocea înăbuşită de peretele de piatră din faţa ei. Şi, apropo, pe viitor, niciodată să nu te mai împotriveşti să ţii la cineva doar de teamă că ar putea fi rănit din această cauză. Mai ales când e vorba de mine. Ai înţeles?

Luke se strâmbă ruşinat.

— Nu trebuia să auzi asta. În spatele lui, auzi trosnetul brusc şi răbufnirea apei când peretele de oţel transparent cedă...

Şi, cu o lumină strălucitoare, pe care o putu vedea chiar şi cu ochii strâns închişi, generatorul explodă.

Bubuitura a fost aproape înfundată; însă urletul valului care se sparse peste ei îi ţinu cu prisosinţă locul. Apa se umflă şi se revărsă peste tot în jurul lor, ridicându-i fără greutate şi lovindu-i înainte şi înapoi între perete, balcon şi parapet. Luke se ţinu cu înverşunare de Mara, dorindu-şi cu întârziere să se fi gândit să-l lege pe R2 de ceva.

Şi atunci, la fel de brusc pe cât lovise, vârtejul de apă scăzu, lăsându-i uzi şi plini de vânătăi, dar altfel întregi. Scuturându-şi apa de pe ochi, Luke se ridică într-un cot şi se uită prin încăpere.

Şi i se tăie respiraţia. Doar unul dintre panourile luminoase supravieţuise exploziei; dar, în lumina lui slabă, vedea că apa scădea cu repeziciune.

— Mara... uite. A mers.

— Fir-aş kessel, zise ea scuipând nişte apă. Şi acum? Sărim şi urmăm curentul?

Luke se aplecă peste balustradă, încercând să vadă tunelul de ieşire. Dacă nu mai era plin până la tavan...

Dar era.

— Nu e chiar aşa de simplu, îi spuse el Marei. Curentul ar trebui să ne ducă înapoi în peşteră, da, însă mai e şi problema de a trece prin tunel şi prin camera subterană.

— De ce nu aşteptăm aici până scade nivelul apei destul de mult?

— Nu putem, zise Luke. Nu ştiu de ce.

— Bănuială Jedi, spuse Mara. Atunci revenim la transele de hibernare. Cât de repede poţi să mă pui într-una?

— Destul de repede, îi zise el. Ia câteva guri de aer şi spune-mi ce frază vrei să folosesc pentru a te scoate din transă.

— O frază, da, spuse ea inspirând adânc în timp ce o dispoziţie straniu de precautǎ îi atingea mintea. Bine. Să vedem dacă te descurci cu asta...

I-o; zise, iar Luke zâmbii.

— Am înţeles, spuse el şi îşi întinse Forţa.

Un minut mai târziu, Mara dormea adânc în braţele lui.

— Tu mergi primul, R2, îi zise Luke droidului, trecându-l peste parapet. Venim chiar în spatele tău.

Droidul ciripi; şi apoi fu în apă, cupola săltându-i pe valuri în timp ce plutea spre tunel. Luând-o pe Mara protector în braţe, Luke sări după el. Curentul îl prinse, împingându-i în spatele droidului în timp ce Luke se lupta să ţină capul lui şi al Marei deasupra apei. Peretele şi partea de sus a arcadei tunelului se profilau în faţă; şi, chiar înainte de a ajunge la ele, Luke inspiră adânc şi se scufundă împreună cu Mara.

Restul călătoriei a fost un amestec neclar de viteză ameţitoare, de lovituri neîncetate ale apei, de evitări la limită ale pereţilor netezi şi ale pietrelor neregulate, de dureri în plămâni şi în ochi. Prin semi-transa; lui, Luke a fost conştient cu greu de locul prin care au părăsit tunelul şi au intrat în camera subterană; a fost mai conştient de locul în care au trecut prin deschizătura lărgită de curând din peretele şi din bariera de minereu de cortoză, când vârtejul i-a aruncat dintr-o parte în alta de stâncă. Torentul i-a târât, sucindu-i şi învârtindu-i, prin cavernele şi coridoarele prin care ei înaintaseră atât de atent cu câteva zile în urmă împreună cu Copilul Vânturilor şi cu qom jha-ii. Slab, prin asfixierea lui înceată, Luke şi-a dat seama că se potrivise că tăiaseră

atât de multe dintre stalactitele şi stalagmitele care le-ar fi stat în drum...

Brusc, se trezi, pe jumătate în apă, cu capul şi pieptul odihnindu-se instabil pe un bolovan alunecos, simţind în urechi piuitul înnebunit al lui R2.

— Da, bine, îngăimă el, scuturându-şi capul pentru a-şi limpezi gândurile.

Şi, brusc, se încordă. Mara nu mai era.

Îşi scutură iar capul, scormonind după bagheta luminoasă cu degete amorţite, pe jumătate îngheţate în timp ce se împleticea, căutând să se ridice în picioare. Reuşi imediat, apa în care era se dovedi că îi ajungea doar până la talie. Scoase până la urmă bagheta şi o aprinse.

Stătea într-un lac mic chiar lângă marginea ultimului dintre râurile subterane pe care el şi Mara le traversaseră în primul lor drum prin peşteră. La cinci metri în stânga, torentul care îi adusese aici dispăruse, lăsând în urmă doar râul care curgea molcom.

Şi, la doi metri în dreapta lui, legănându-se uşor în lac în timp ce plutea pe lângă pietre zimţate, era Mara. Cu ochii închişi, cu braţele şi picioarele inerte. Ca moartă.

Exact imaginea pe care o văzuse în acea viziune Jedi de pe Tierfon.

Şi într-o clipă fu lângă ea, ridicându-i capul din apă, uitându-se la faţa ei cuprins dintr-odată de frică. Dacă transa nu o ţinuse în viaţă... dacă se lovise de ceva destul de tare ca să moară după ce o scăpase...

În spatele lui, R2 fluieră nerăbdător.

— Da, aprobă Luke, gonindu-şi panica. Tot ce avea de făcut pentru a o aduce înapoi era să rostească fraza cheie pe care ea şi-o alesese, fraza despre care se întrebase cu voce tare dacă el o să se descurce. Ca şi cum i-ar fi fost teamă că nu...

Inspiră adânc.

— Te iubesc, Mara.

Ea îşi deschise ochii şi clipi ca să gonească apa din ei.

— Salut, zise ea respirând greu în timp ce îl prindea de braţe şi se sprijinea de ele pentru a se ridica.

— Văd că am reuşit.

— Da, spuse Luke, luând-o în braţe şi strângând-o cu putere, toată încordarea şi teama lui evaporându-se într-o ceaţă de calm şi uşurare. Viziunea fusese depăşită, iar Mara îi supravieţuise.

Şi erau iar împreună. Pentru totdeauna.

— Da, murmură Mara. Pentru totdeauna.

Îşi slăbiră amândoi strânsoarea puţin... şi, stând acolo în apa rece, buzele li se uniră într-un sărut.

Păru să treacă mult timp până când Mara se trase, uşurel, din îmbrăţişare.

— Nu că vreau să stric asta, spuse ea, dar amândoi tremurăm şi tot mai avem mult de mers până acasă. Chiar, unde suntem?

— Înapoi în râul subteran, îi zise Luke, aducându-şi înapoi mintea, fără tragere de inimă, la probleme mai practice.

— Ah. Se uită la apa curgătoare. Ce s-a întâmplat cu potopul nostru?

— Se pare că s-a terminat, spuse Luke. Sau altfel a fost oprit cumva.

— Probabil că s-a mai prăbuşit o parte din cameră, zise Mara dându-şi pe spate părul care i se lipise de faţă. S-au altfel a fost blocat de ce a mai rămas din echipamentul de clonare.

Luke dădu din cap, ajutând-o să-şi dea restul părului din ochi.

— Bine că nu am mai aşteptat acolo.

— Sigur că da, aprobă Mara. Utile chestii, intuiţiile astea Jedi. Trebuie să mă înveţi şi pe mine.

— Ne ocupăm noi de asta, promise Luke, mergând către marginea bazinului. Cred că qom jha-ii spuneau că râul ăsta se scurge într-o mică cascadă.

— Sună bine, zise Mara. Hai să verificăm.

***

Un alt val de nave detonatoare Skipray trecu, bombardând Tiranicul cu focuri de laser. În spatele lor, două dintre crucişătoarele de luptă ishori intraseră în raza de tragere şi împrăştiau pe coronament o ploaie orbitoare de raze de turbo-laser mai puternice.

— Încă două turbo-lasere de la tribord au fost distruse, anunţă ofiţerul de control pe un ton încordat. Coronamentul din faţă a fost spart; echipajul îl închide la loc.

— Am înţeles, spuse Nalgol, auzind cum îi tremura vocea de furie frustrată şi total neputincioasă. Era de neconceput – de neconceput – ca o flotă formată din trei distrugătoare spaţiale imperiale să se trezească luptând pentru supravieţuire cu o asemenea gloată prăpădită de extratereştri şi iubitori de extratereştri.

Dar exact asta făceau. Erau prea mulţi ca să le mai ţină socoteală. Prea mulţi ca să-i respingă.

Şi, cu toată mândria lui faţă de navă, de echipaj şi de Imperiu, Nalgol era destul de realist pentru a-şi da seama că lupta era fără sorţi de izbândă.

— Mesaj către Nimicitorul şi Mâna de Fier, comandă el printre dinţii încleştaţi. Încetaţi focul şi retragerea. Repet: încetaţi focul şi retragerea.

— Confirmat, domnule căpitan, răspunse ofiţerul de comunicaţii.

— În ce direcţie, domnule? strigă navigatorul.

— Un salt scurt în orice direcţie. Nalgol se uită urât pe videcran. Şi, după aceea, alegeţi cursul direct spre Bastion. Marele Amiral Thrawn trebuie să audă despre asta.

Şi chiar o să audă, îşi promise Nalgol în gând. Da, într-adevăr. O să audă totul despre asta.

***

Gura de ieşire a cascadei era mult mai puţin strâmtă decât se aşteptase Luke, gaura probabil fusese lărgită de potopul care tocmai trecuse prin ea. Nu erau prize de picior chiar lângă ea, dar în lumina slabă a stelelor, Mara zări o margine destul de bună cam la cinci metri în dreapta. Folosind Forţa, Luke îi trecu mai întâi pe Mara, apoi pe R2, peste deschizătură. După aceea, ceva mai nesigură, Mara îl aduse şi pe el lângă ei.

— Ştii cumva pe ce parte a fortăreţei suntem? întrebă ea, uitându-se în jur la peisajul întunecat. Sau cât mai avem până la răsărit?

— Nu, la ambele întrebări, spuse Luke, întinzându-şi Forţa. În apropiere nu se simţea niciun pericol.

— Probabil că în partea opusă; şi probabil că nu mai sunt decât vreo câteva ore.

— Ar fi bine să folosim timpul ăsta pentru a ne ascunde, sugeră ea, studiind stânca de deasupra lor. Nu vrem să fim la vedere când Parck îşi trimite echipele de căutare după noi.

— Eu sper să nu fi găsit nava pe care am împrumutat-o, zise Luke. În afară de faptul că ar căpăta iar acces rapid la Bastion, ar însemna şi că am pierde orice mijloc de a pleca de aici împreună.

— Ei, dacă se întâmplă asta, tu şi R2 va trebui să luaţi X-interceptorul şi să mergeţi după ajutoare, spuse Mara.

— Adică tu şi R2, zise Luke ferm. Şi vorbesc serios, Mara. Nu ne contrazicem de data asta...

— *Jedi Skywalker?*

Luke se uită în sus. Aterizând pe un bolovan de deasupra lor erau douăsprezece forme întunecate.

Iar tonul şi mintea uneia dintre ele îi părea foarte cunoscute.

— Da, spuse el. Tu eşti, Vânătorul Vânturilor?

— *Eu sunt,* confirmă qom qae-ul. *Fiul meu, Copilul Vânturilor, a informat toate cuiburile din apropiere despre faptele voastre în noaptea asta. Am aşteptat întoarcerea voastră.*

— Mulţumesc, zise Luke. Vă suntem recunoscători pentru eforturile voastre. Poţi să ne conduci spre un adăpost din apropiere? Trebuie să ne ascundem de cei din Turnul înalt până când vom putea ajunge la nava noastră.

Vânătorul Vânturilor bătu din aripi.

— *Nu este nevoie de adăpost, Jedi Skywalker,* spuse el. *Vă vom duce la maşina voastră de zbor aşa cum fiul meu şi tovarăşii lui au făcut mai devreme, în această noapte.*

Luke se încruntă. După ce Vânătorul Vânturilor îşi arătase nepăsarea iute şi deschis faţă de el şi de misiunea lui, o astfel de mărinimie părea ciudat de nepotrivită.

— Pot să te întreb de ce doreşti să îţi asumi aceste riscuri pentru noi?

Vânătorul Vânturilor bătu din aripi.

— *Am vorbit cu negociatorul acestui cuib de qom jha,* zise el. *Mâncătorul de Termite de Foc a fost de acord să te elibereze de promisiunea de a ne ajuta împotriva Ameninţătorilor, cu condiţia să părăseşti această lume imediat.*

Luke simţi cum se înroşea.

— Cu alte cuvinte, prezenţa noastră aici a devenit un pericol pentru voi?

— *Copilul Vânturilor a spus că Ameninţătorii nu ne vor face rău dacă nu îi deranjăm,* spuse Vânătorul Vânturilor cu brutalitate. *În acest scop dorim să pleci.*

— Nimic nu se compară cu a fi apreciat, nu? mormăi Mara.

— Nu-i nimic, zise Luke, atingându-i mâna şi mintea liniştitor. Amintindu-i că, lăsând deoparte ruşinea şi chiar insulta ascunsă, acesta era, de fapt, rezultatul pe care chiar ea spusese că îl dorea. Parck şi chiss-ii vor fi acum lăsaţi în pace, nederanjaţi de qom jha şi de qom qae şi liberi să-şi concentreze toate energiile asupra muncii lor în Regiunile Necunoscute.

— Bine, zise ea, iar Luke simţi că accepta în silă. Dar nu îl mai cheamă Copilul Vânturilor. După toate prin câte a trecut, merită să aibă numele lui.

— *Zău,* spuse Vânătorul Vânturilor aruncându-i o privire lungă şi gânditoare. *Şi ce nume propui pentru el?*

— Cel pe care şi l-a câştigat, zise ea încet. Prietenul Jedi.

Vânătorul Vânturilor bătu iar din aripi.

— *Mă voi gândi la asta. Dar acum, să mergem. Noaptea e pe sfârşite, iar voi veţi vrea să plecaţi înainte de răsărit.*

***

— Abia aştept, îi spunea Flim lui Pellaeon când Karrde apăru pe puntea Neîndurătorului de după arcadă.

— Da, zise Pellaeon. Şi eu.

Amiralul se întoarse când Karrde păşii în spatele lui.

— Ai întârziat, spuse Pellaeon blând.

— Am păzit turboliftul, explică Karrde. M-am gândit că Flim şi asociaţii lui ar putea încerca să aducă de partea lor un pluton de soldaţi din trupele de şoc.

— S-ar fi putut, de fapt, zise Pellaeon. Mulţumesc.

— Pentru puţin, răspunse Karrde, uitându-se pe punte. Clona maiorului Tierce zăcea nemişcată pe jos, Shada era în partea opusă cu celelalte două Mistryl, maestrul în deghizări Flim aştepta cu o lipsă de griji studiată la capătul pasarelei de comandă, iar Moff Disra stătea mai într-o parte, pe cât de distant, de rece şi de demn poate sta cineva care îşi vede sfârşitul.

— În plus, nu mi se pare că ar fi fost nevoie de prezenţa mea.

— Nu, pentru această parte, nu, aprobă Pellaeon. Prietena ta, Shada, este destul de impresionantă. Nu cred că ar fi interesată de o slujbă.

— Ei, ea îşi caută o cauză mai înaltă pe care să o servească, îi spuse Karrde. Totuşi, ca să fiu foarte sincer, nu cred că este Imperiul.

Pellaeon dădu din cap.

— Poate că putem schimba asta.

— Domnule amiral Pellaeon? strigă o voce dinspre fosele echipajului. Am legătura cu generalul Bel Iblis.

— Mulţumesc. Pellaeon se uită la Karrde. Nu pleca... vreau să vorbesc cu tine mai târziu.

— Desigur.

Amiralul plecă pe pasarela de comandă, trecând pe lângă Flim fără să-i arunce o privire. Uitându-se pentru ultima dată la Disra, Karrde se duse la locul în care Shada şi cealaltă tânără Mistryl o ajutau pe femeia mai în vârstă să se ridice în capul oaselor.

— Cum se simte? întrebă Karrde.

— Nu e atât de rău pe cât credeam, spuse Shada, împungând cu grijă tunica arsă. A reuşit să se ferească aproape de tot de raza de laser.

— Reflexe bine formate. Karrde dădu din cap. Odată Mistryl, toată viaţa Mistryl, cred.

Femeia mai în vârstă se uită ameninţător la el.

— Eşti foarte bine informat, mârâi ea.

— Despre foarte multe lucruri, aprobă Karrde cu calm. Printre ele, şi despre faptul că Shada se pare să-şi fi atras cumva supărarea ta.

— Şi ce, crezi ca asta o spală de păcate? se răsti femeia pe un ton dispreţuitor.

— Nu? replică Karrde. Dacă nu l-ar fi oprit pe Tierce, voi două aţi fi murit primele după Pellaeon. Eraţi cele mai apropiate ameninţări pentru el.

Ea pufni.

— Sunt Mistryl, Talon Karrde. Îmi dau viaţa cu bucurie în slujba poporului meu.

— Zău. Karrde se uită la femeia mai tânără. Nici tu nu crezi că viaţa ta merită puţină recunoştinţă?

— N-o băga şi pe Karoly în asta, zise femeia mai în vârstă pe un ton muşcător. Nu are nicio legătură.

— Ah, spuse Karrde. Soldaţi fără voce sau opinie. O filozofie remarcabil de asemănătoare cu cea a trupelor de şoc.

— Karoly a lăsat-o pe Shada să scape o dată, zise femeia uitându-se urât la ea. Este norocoasă că nu a fost pedepsită pentru asta.

— Oh, da, murmură Karrde. Ce noroc pe capul ei.

Ochii femeii scăpărară.

— Dacă ai terminat...

— Nu am terminat, spuse Karrde. În mod clar, nu crezi că vieţile celor din Mistryl valorează ceva. Cum rămâne cu reputaţia Mistryl?

Ea miji ochii.

— Cum adică?

Karrde făcu semn către Flim.

— Erai pe punctul de a face o alianţă cu oamenii ăştia. Erai pe punctul de a te lăsa convinsă de nişte vorbe dulci, de iluzii şi de un artist în deghizări de la limită. Şi nu te obosi să negi; un membru al celor

Unsprezece nu pleacă de pe Emberlene doar ca să mai facă nişte mişcare.

Femeia îi evită privirea.

— Subiectul era încă în discuţie, mormăi ea.

— Mă bucur, zise Karrde. Pentru că dacă nici reputaţia nu contează pentru tine, gândeşte-te ce ar fi însemnat să legi Mistryl de un om răzbunător ca Moff Disra. Cât crezi că ar fi durat până aţi fi devenit comandourile personale ale morţii?

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, interveni Karoly .cu hotărâre. Nu ne-am coborî niciodată atât de mult, nici chiar obligate de un tratat.

Shada se mişcă.

— Asta încercai să mă împiedici să fac pe acoperişul Complexului Resinem? întrebă ea încet.

— Aia a fost altceva, protestă Karoly.

Shada clătină din cap.

— Nu. Să permiţi şi să sprijini crima nu este diferit de a o comite.

— Are dreptate, spuse Karrde. Şi odată ce aţi fi luat-o pe acest drum, ar fi fost sfârşitul pentru Mistryl. V-aţi fi distrus toate legăturile cu orice potenţial client; şi când balonul de săpun al lui Flim s-ar fi spart, ceea ce ar fi fost inevitabil, nu aţi mai fi avut nimic.

— Şi, cu sfârşitul Mistryl, ar fi venit şi moartea lui Emberlene.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi aşteptă... şi, după câteva secunde, femeia mai în vârstă se strâmbă.

— Ce doreşti?

— Vreau ca echipele de vânătoare ale Mistryl să fie retrase de pe urma Shadei D'ukal, zise el. Oricare ar fi pretinsa ei vină faţă de voi, trebuie iertată, şi sentinţa la moarte ridicată.

Gura femeii se schimonosi.

— Ceri mult.

— Am oferit mult, îi aminti Karrde. S-a făcut?

Ea ezită, apoi dădu din cap în silă.

— Foarte bine. Dar nu va fi reprimită în Mistryl; nici acum, nici altădată. Iar Emberlene va fi întotdeauna închisă pentru ea.

Îşi întoarse ochii arzători spre Shada.

— De acum înainte, este o femeie fără casă.

Karrde se uită la Shada. Faţa îi era încordată, buzele strâns lipite una de alta. Dar îi întoarse privirea cu calm şi dădu din cap.

— Bine, spuse el. Atunci va trebui să-i căutăm altă casă.

— Cu tine? Femeia pufni. Cu un contrabandist şi un vânzător de informaţii? Mai zi-mi cât de mult se pot coborî Mistryl.

Nu avea răspuns la asta. Dar, din fericire, Karrde nu trebui să găsească unul. Lângă el avu loc o agitaţie bruscă şi fu dat într-o parte uşurel, dar ferm, de echipa medicală care se aduna în jurul femeii rănite. Se dădu din calea lor, mutându-şi atenţia spre echipa de securitate care sosise în acelaşi timp. Cu eficienţă profesională, aceştia îi scanară pe Flim şi pe Disra de arme ascunse, îi legară pe amândoi şi îi conduseră spre turboliftul de pe puntea de la pupa.

Un alt grup, venind în urma lor, ducea trupul lui Tierce.

— Karrde?

Se întoarse şi îl văzu pe Pellaeon venind spre el pe pasarela de comandă.

— Trebuie să merg pe întreprinderea Rătăcitoare să vorbesc cu generalul Bel Iblis, spuse amiralul când ajunse lângă el. Dar, înainte de a pleca, am vrut să discut cu tine preţul pentru informaţiile despre Flim şi Tierce pe care mi le-ai adus.

Karrde ridică din umeri.

— Pentru prima dată în viaţa mea, domnule amiral, nu ştiu ce să zic, recunoscu el. Datacardul a fost un cadou. Mi s-ar părea cam necinstit să vă taxez pentru el.

— Ah. Pellaeon îl privi meditativ. Un dar de la acei extratereştri a căror navă i-a băgat în sperieţi pe ofiţerii mei de senzori de pe Bastion?

— De la un asociat de-al lor, spuse Karrde. Nu am permisiunea să dezvălui detaliile.

— Înţeleg, zise Pellaeon. Totuşi, lăsând etica ta deoparte – pe care o găsesc demnă de laudă, apropo – aş vrea să găsesc un mod de a-ţi mulţumi cu ceva mai concret decât vorbe.

— O să văd ce găsesc. Karrde făcu semn către distrugătorul spaţial care se vedea pe videcran. Între timp, îmi permiteţi să întreb ce veţi discuta cu generalul Bel Iblis?

Pellaeon îşi miji ochii uşor. Dar apoi ridică din umeri.

— Este ceva încă foarte secret, fireşte, spuse el. Dar, cunoscându-te, probabil că oricum vei afla în curând. Propun un tratat de pace între Imperiu şi Noua Republică. Este timpul ca acest lung război să se încheie.

Karrde clătină din cap.

— Ce de lucruri se întâmplă când sunt la marginea spaţiului cunoscut şi nu ţin legătura, zise el pe un ton filozofic. Dacă are vreo importanţă, domnule amiral, sunt de acord din toată inima cu scopul dumneavoastră şi vă urez noroc.

— Mulţumesc, spuse Pellaeon. Poţi pleca oricând doreşti sau îi poţi permite echipajului tău să profite de oricare dintre facilităţile Neîndurătorului, dacă doreşte. Şi, din nou, mulţumesc.

Se îndreptă către turbolift. Karrde îl urmări plecând, apoi se uită iar la Shada. Echipa medicală îşi terminase munca de prim-ajutor şi o ajuta pe femeia rănită să se urce pe o targă. Shada îi privea de la câţiva paşi

distanţă, cu o expresie de durere ascunsă pe faţă. Precum cineva care priveşte cum ultimul membru al familiei lui părăseşte casa.

Şi atunci, nechemată, o idee pluti în mintea lui Karrde. Ceva mai important decât ea, îi spusese lui Car'das. Ceva la care să ţină, pentru care să poată servi şi în care să poată crede. Ceva mai onorabil şi mai nobil decât viaţa unui contrabandist de la limită.

Ceva care ar fi contat...

— Domnule amiral Pellaeon? strigă el grăbindu-se către puntea de la pupa. Domnule amiral?

Pellaeon se oprise lângă uşa deschisă a turboliftului.

— Da?

— Haide să merg cu dumneavoastră la întreprinderea Rătăcitoare, dacă îmi permiteţi, zise Karrde venind lângă el. Aş vrea să vă fac o mică propunere.

***

Ultima teamă a lui Luke era că turnurile înarmate ale Mâinii lui Thrawn i-ar fi observat când s-ar fi ridicat din ascunzătoare cu nava împrumutată, obligându-i ca plecarea lor de pe Nirauan să fie încă o cursă nebunească împotriva morţii. Dar se părea că şi chiss-ii se ocupau încă de urmările distrugerii hangarului, fără să mai fie atenţi şi afară.

Şi, astfel, se ridicară în spaţiu fără piedici; iar când Mara atinse maneta motorului de hiperpropulsie, stelele deveniră linii de stele şi se pierdură în hiperspaţiul pestriţ.

Şi, în cele din urmă, erau în drum spre casă.

— Următoarea oprire, Coruscant, zise Luke cu un suspin, lăsându-se pe spate, obosit, în scaunul copilotului.

— Următoarea oprire, cea mai apropiată bază a Noii Republici sau unul dintre avanposturile lui Karrde, îl corectă Mara. Nu ştiu tu cum eşti, dar eu vreau un duş, nişte haine curate şi altceva de mâncare decât batoanele de hrană.

— Ai dreptate, spuse Luke. Întotdeauna ai fost practică, nu?

— Şi tu ai fost întotdeauna idealist, zise ea. Cred că de asta lucrăm atât de bine împreună. Apropo de spirit practic, mai ştii când în camera de clonare a început R2 să ţipe?

— Chiar înainte să apară droizii santinelă?

— Exact. Nu am apucat să aflăm ce îl agitase aşa de rău.

— Ei, să vedem, spuse Luke, ridicându-se din scaun şi mergând până la alcovul droidului unde îl legaseră pe R2 la calculatorul navei. În regulă, R2, ai auzit-o pe domniţă. Ce ai găsit în informaţiile despre Regiunile Necunoscute de ai devenit aşa de agitat?

R2 ciripi, cuvintele apărând pe ecranul calculatorului.

— Zice că nu are nicio legătură cu Regiunile Necunoscute, raportă Luke. Despre care, apropo, zice că nu a obţinut mai mult de o imagine generală.

— Nici nu credeam că a aflat prea multe, spuse Mara cu regret. Nu a fost conectat destul de mult la calculator pentru a descărca totul.

— Ei, cu siguranţă nu ne întoarcem să luăm şi restul, zise Luke privind cu atenţie cuvintele care se derulau. Dar a dat peste ceva într-unul dintre dosare...

Probabil că Mara prinsese ceva din şocul lui.

— Ce-i? întrebă ea repede.

— Nu-mi vine să cred, murmură el încă citind. Mara, l-a găsit. L-a găsit.

— Minunat. Ce a găsit?

— Ce altceva? Luke se uită la ea. Copia lui Thrawn după Documentul Caamas.

43

Cincisprezece zile mai târziu, în camera de comandă secundară a distrugătorului spaţial imperial Himera, se semna acordul de pace dintre Imperiu şi Noua Republică.

— Eu tot cred că tu ar fi trebuit să fii acolo, se plânse Han, în timp ce el şi Leia urmăreau din spatele sălii cum Pellaeon şi Gavrisom îndeplineau ceremonia în mijlocul mulţimii de demnitari reuniţi.

— Ai făcut mai multe pentru asta decât el.

— Nu-i nimic, Han, zise Leia, ştergându-şi pe ascuns o lacrimă din colţul ochiului. Pace. După toţi aceşti ani, după tot sacrificiul, şi distrugerea şi moartea. În cele din urmă, aveau pace.

— Da? replică Han bănuitor. Atunci de ce plângi?

Ea îi zâmbii.

— Amintiri, spuse ea. Doar amintiri.

El îi căută mâna şi i-o strânse liniştitor.

— Alderaan? întrebă încet.

— Alderaan, stelele morţii... Leia îl strânse de mână. Tu.

— Mă bucur că sunt între primii trei, oricum, zise el uitându-se prin cameră. Că veni vorba de amintiri, unde-i Lando? Credeam că o să fie aici.

— S-a răzgândit, spuse Leia. Cred că Tendra nu a fost prea fericită că el a plecat pe Bastion cu tine fără ca măcar să o anunţe şi pe ea. A dus-o la cumpărături pe Celanon ca să se revanşeze.

Han clătină din cap.

— Femeile puternice, zise el, prefăcându-se întristat. Te prind de fiecare dată.

— Ai grijă, îl avertiză Leia, înghiontindu-l. Întotdeauna ţi-au plăcut femeile puternice. Recunoaşte.

— Ei, nu întotdeauna, spuse Han. Au... bine, bine. Îmi plac femeile puternice.

— Ce-i cu femeile puternice? întrebă Karrde din partea cealaltă a lui Han.

— Doar o discuţie prietenească de familie, îl asigură Han. Mă bucur să te revăd, Karrde. Cum de nu eşti acolo cu restul celor de rang înalt?

— Probabil din acelaşi motiv ca voi, zise Karrde. Nu prea mă potrivesc într-un astfel de grup.

— Asta o să se schimbe în curând, îi spuse Leia. Mai ales acum, că ai devenit respectabil şi aşa mai departe. Cum ai reuşit să-i convingi pe Gavrisom şi pe Bel Iblis să accepte această idee cu serviciul de contrain- formaţii unit?

— În acelaşi fel în care l-am convins şi pe Pellaeon, de fapt, zise Karrde. Nu am făcut decât să observ că pentru o pace stabilă şi liniştită, cheia este ca ambele părţi să ştie că nici celălalt nu pune la cale o mişcare împotriva lui. Bastion nu are încredere în reţeaua noastră de Contrainformaţii, în mod clar nici Coruscantul nu are încredere în a lor.

Ridică din umeri.

— Adaugă o a treia parte, neutră – noi – care cuprinde ambele regimuri şi este deja pregătită să strângă şi să adune informaţii. Acum doar o să le furnizăm celor două guverne, în locul cumpărătorilor privaţi.

— Cred că ar putea merge, aprobă Han cu precauţie. Biroul de Nave şi Servicii funcţionează

independent de ani întregi fără să devină politic, nici sub Imperiu, nici sub Noua Republică. S-ar putea să-ţi iasă.

— Îmi place faptul că vom primi aceleaşi informaţii despre sistemele noastre pe care le vei da şi Bastionului, zise Leia. Se va adăuga datelor pe care ni le trimit Observatorii şi ne va ajuta să ţinem pasul cu ce pun la cale guvernele de sector şi de sistem. Asta ar trebui să ne ajute să identificăm problemele înainte de a deveni prea arzătoare.

— Da, spuse Han întunecat. Doar pentru că Documentul Caamas pe care Luke şi Mara l-au adus înapoi a încetinit mult războaiele de hărţuire, asta nu înseamnă că nu vor începe iar.

— Totuşi, bănuiesc că după ce au văzut cu câtă uşurinţă le-au fost manipulate vechile rivalităţi de către Disra şi Flim, au devenit mai precauţi, observă Leia. Ştiu cel puţin opt conflicte în care participanţii au semnat petiţii pentru a cere medierea Coruscantului.

— S-ar putea să depindă şi de cum decurge procesul, zise Karrde. Am fost cam surprins să văd cât de mulţi dintre vinovaţi sunt încă în viaţă.

— Bothanii trăiesc mult, de obicei, spuse Leia. Sunt sigură că acel grup regretă faptul ăsta.

În capătul opus al camerei, Leia îi vedea pe Bel Iblis şi pe Ghent discutând cu Pellaeon acum. Ghent părea extrem de stânjenit din cauza includerii lui într-o companie – pentru mintea lui – atât de sus-pusă. Ceva mai în spatele lui, Chewbacca îi supraveghea răbdător pe Jacen, Jaina şi Anakin, în timp ce copiii pălăvrăgeau agitaţi cu Barkhimkh şi alţi doi noghri despre aventurile prin care trecuseră în ultima lor vizită pe Kashyyyk.

— Apropo, v-a spus Luke unde a găsit copia documentului? întrebă Karrde. Eu n-am putut să scot nimic de la Mara.

— Nu, el şi Mara au fost foarte tăcuţi în privinţa asta, zise Leia. Luke a spus că trebuie să se gândească o vreme înainte de a ne da detaliile. Cu siguranţă are legătură cu nava aia ciudată cu care s-au întors.

— Bănuiesc că e o poveste interesantă, rosti Karrde.

Leia dădu din cap.

— Sunt sigură că până la urmă o să o auzim.

Han îşi drese glasul.

— Vorbind de Luke, zise el, şi de femei puternice, adăugă el rânjind spre Leia, cum o să se descurce organizaţia ta fără Mara?

— O să avem ceva greutăţi, recunoscu Karrde. Ea conducea mare parte din organizaţie, până la urmă. Dar o să ne descurcăm.

— În plus, are deja o înlocuitoare pentru ea, nu se putu abţine Leia să adauge. Shada i s-a alăturat oficial... ai auzit?

— Da, spuse Han, aruncându-i lui Karrde o privire foarte meditativă. Ştii, te-am întrebat odată ce ţi-ar trebui ca să te alături Noii Republici. Mai ţii minte? M-ai întrebat ce mi-ar trebui mie să mă alătur...

— Da, ştiu, îl întrerupse Karrde, cu o urmă neobişnuită de jenă în voce. Te rog frumos să ţii minte că nu m-am alăturat Noii Republici. Şi că relaţia mea cu Shada nu este aşa.

— Nici a mea nu a fost, zise Han plin de sine, punându-şi braţul în jurul Leiei. Nu-i nimic. Mai aşteaptă niţel.

— Nu o să se întâmple, insistă Karrde.

— Da, spuse Han. Ştiu.

Pe planul interior al navei, camera se numea un loc de triangulare vizuală din faţă, pentru a stabili ţintele armelor din raza vizuală dacă inamicul reuşea să distrugă porţiunea principală de senzori.

Dar în această seară, cel puţin, devenise o galerie de observaţie privată.

Mara se sprijini de videcranul rece din oţel transparent, uitându-se la stele. Gândindu-se la întorsătura de o sută optzeci de grade pe care o luase viaţa ei.

— Îţi dai seama, fireşte, comentă Luke când veni în spatele ei cu băuturile, că probabil se întreabă unde suntem.

— Lasă-i să se întrebe, zise Mara mirosind cu plăcere aburii din cana pe care el tocmai i-o dăduse. Curtenii lui Palpatine avuseseră întotdeauna un dispreţ făţiş pentru ciocolata caldă, considerând-o sub demnitatea unei elite ca a lor. Karrde şi oamenii lui, ca nişte buni contrabandişti ce erau, strâmbau din nas la băuturile nealcoolice în general.

Însă ciocolata se potrivea perfect cu trecutul de fermier al lui Luke. Îi dădea o senzaţie caldă, evocându-i un sentiment de confort, de stabilitate şi de necesitate. Lucruri simple, cărora le dusese dorul atât de mult pe parcursul vieţii.

Luă o înghiţitură. Şi, în plus de asta, băutura chiar avea un gust bun.

— Ţi-a vorbit Leia despre nuntă? întrebă Luke, sorbind şi el din cana lui în timp ce se sprijinea de videcran, cu faţa la ea.

— Nu încă, zise Mara strâmbându-se. Presupun că o să vrea o ceremonie fastuoasă în stilul nobilimii alderaaniene.

Luke rânjii.

— Probabil că vrea. Dar să nu se aştepte.

— Bine, spuse Mara. Aş prefera ceva liniştit, intim şi maiestuos. Oricum, în cea mai mare parte, maiestuos. Cu demnitarii Noii Republici de o parte şi cu contrabandiştii

lui Karrde de cealaltă, probabil că va trebui să facem o zonă de lăsat armele la intrare.

Luke chicoti.

— Ne gândim noi la ceva.

Ea îl privi peste buza cănii.

— Apropo de gândit la câte ceva, te-ai hotărât ce o să faci cu Academia?

El îşi întoarse capul şi se uită pe videcran.

— Nu pot să-i părăsesc pe elevii pe care-i am acolo, zise el. Măcar asta ştiu. Mă gândeam că poate aş putea s-o transform încet în... oh, să-i spunem o şcoală pregătitoare de Jedi. Un loc în care elevii începători să afle elementele de bază, poate să înveţe de la cei mai mari şi să facă ceva exerciţii între ei. Odată ce trec de etapa asta, tu, eu şi alţi instructori le putem încheia antrenamentul. Poate într-un stil mai personal, de la om la om, în felul în care Ben şi Maestrul Yoda m-au învăţat pe mine.

Se uită iar la ea.

— Asta presupunând că vrei să te implici în antrenament, desigur.

Ea ridică din umeri.

— Nu-mi prea convine ideea, recunoscu ea. Dar acum sunt Jedi – cel puţin cred că sunt – şi până când o să mărim rândurile profesorilor, cred că predarea o să facă parte din munca mea. Se gândi. Cel puţin, va face parte, după ce o să am şi eu mai mult antrenament în spate.

— Antrenament particular, fireşte?

— Aşa sper, spuse ea. Înainte de a face asta, totuşi, am nevoie de ceva timp de a mă despărţi cu eleganţă de organizaţia lui Karrde. Am responsabilităţi pe care trebuie să le transfer altor persoane, nu pot să le las să se rezolve singure. Zâmbii. Responsabilitate şi angajament, ştii.

Avu loc un tremur în emoţiile lui.

—Da, murmură el.

— Deşi chiar şi când voi fi gata să mă apuc de predat nu cred că o să vreau să stau pe Yavin, continuă ea, privindu-l cu atenţie. Poate că noi doi am putea călători prin Noua Republică cu elevii mai avansaţi, învăţându-i pe parcurs. În felul acesta am fi disponibili pentru medierea şi concilierea conflictelor urgente şi tot ce mai trebuie să facă un Jedi, dar, în acelaşi timp, le-am face elevilor o idee despre situaţiile din viaţa reală.

— Ar fi foarte util, zise Luke. Ştiu că şi mie mi-ar fi prins bine aşa ceva.

— Bun. Se uită la el gânditoare. Acum spune-mi ce te frământă.

— Cum adică? întrebă el îngrijorat, gândurile retrăgându-se în carapacea lor.

— Oh, haide, Luke, spuse ea cu blândeţe. Am fost în capul şi în inima ta. Nu mai poţi să ai secrete faţă de mine. Ceva te-a lovit când am vorbit despre responsabilitate şi angajare acum o clipă. Ce a fost?

El oftă, iar ea îl simţi cedând.

— Cred că încă mai am nişte îndoieli despre motivul pentru care ai vrea să te căsătoreşti cu mine, zise el nesigur. Adică, eu ştiu de ce te iubesc pe tine şi de ce vreau să mă căsătoresc cu tine. Doar că nu mi se pare că ai avea prea mult de câştigat din asta, aşa ca mine.

Mara se uită în lichidul întunecat din cana ei.

— Aş putea să observ că într-o căsătorie nu este vorba de profit şi de pierdere, spuse ea. Dar cred că asta ar însemna să evit întrebarea.

Inspiră adânc.

— Adevărul este, Luke, că până la acea unire mintală şi emoţională pe care am avut-o în timpul luptei din camera de clonare a lui Thrawn, nici nu ştiam ce voiam. Sigur, aveam prieteni şi asociaţi; dar mă

rupsesem atât de mult de orice ataşamente emoţionale, încât nici nu îmi dădeam seama cât de mult pierdeam o parte a vieţii.

Clătină din cap.

— Adică, uite, am plâns când s-a prăbuşit Focul lui Jade. O navă... un obiect; şi, totuşi, am plâns pentru el. Ce a spus asta despre priorităţile mele?

— Totuşi, nu era doar un obiect, murmură Luke. Era libertatea ta.

— Sigur, zise Mara. Dar asta face parte din idee. Reprezenta libertatea, dar era libertatea de a scăpa de alţii dacă mă hotăram că vreau să plec.

Se uită la stele.

— În multe feluri, încă sunt închisă emoţional. Tu, pe de altă parte, eşti atât de deschis emoţional, că uneori mă scoate din minţi. Asta trebuie să învăţ; iar tu eşti cel de la care vreau să învăţ.

Veni mai aproape de el şi îl luă de mână.

— Dar iar e vorba doar de pierdere şi câştig. Adevărul simplu şi final este că aceasta e calea potrivită pentru noi. Ca în proverbul acela qom jha pe care ni l-a spus Constructorul cu Liane în peşteră, cel despre multe liane împletite care sunt mai puternice decât acelaşi număr, luate separat. Ne completăm perfect, Luke, în toate privinţele. În multe feluri, parcă am fi două jumătăţi ale aceleiaşi fiinţe.

— Ştiu asta, zise el. Cred că doar nu eram sigur că o ştii şi tu.

— Acum ştiu cam tot ce ştii şi tu, îi aminti Mara. Faughn avea dreptate – chiar facem o echipă bună. Şi nu putem decât să fim şi mai buni. Să mai treacă un număr de ani, şi inamicii Noii Republici o să fugă înnebuniţi.

— Şi, cu siguranţă, acei inamici vor exista, spuse Luke, devenind serios în timp ce se întorcea iar pentru a se uita la stelele din depărtare.

— Acesta e viitorul nostru, Mara... acolo, în Regiunile Necunoscute. Speranţele şi visele noastre; promisiunile şi oportunităţile; pericolele şi duşmanii. Şi, deocamdată, noi suntem cei care au acea cheie.

Mara dădu din cap, venind lângă el şi punându-şi mâna în jurul lui.

— Va trebui să hotărâm ce vom face cu acea imagine de ansamblu pe care a descărcat-o R2. Poate trimitem nave-sondă să arunce o privire la unele dintre lumile pe care le-a înrolat Thrawn, să vedem despre ce e vorba.

— Pare corect, zise Luke. Fie pe cont propriu, fie cu ajutorul Noii Republici. Şi, de asemenea, trebuie să ne hotărâm ce facem cu Mâna lui Thrawn.

— Eu propun să nu-i amestecăm şi pe ei, spuse Mara. Dacă nu sunt interesaţi să discute cu noi, ultimul lucru pe care vrem să îl facem este să îi forţăm.

— Şi dacă Parck se decide să vorbească cu Bastionul, în schimb? întrebă Luke.

Mara clătină din cap.

— Nu cred că o va face. Dacă nu i-a contactat până acum, înseamnă că a aflat ştirile despre faptul că apariţia Amiralului Thrawn a fost o farsă şi s-au hotărât să rămână în continuare ascunşi.

— La fel, s-ar putea să pună la cale cum să vină după tine pentru ce i-ai făcut la hangar şi la nave, o avertiză Luke.

— Nu-mi fac griji pentru asta, spuse Mara. Fără îndoială că poate înlocui navele şi ar trebui să îmi fie recunoscător pentru că l-am împiedicat să dea Mâna lui Thrawn lui Disra şi lui Flim.

Ridică din umeri.

— În plus, Fel mi-a zis să fac tot ce pot.

Luke zâmbii.

— Mă îndoiesc că la asta se gândea.

— Nu, nu e treaba mea ce gândeşte Baron Fel, îi aminti Mara. Serios, cred că dacă vor încerca ceva, va fi să încerce din nou să mă recruteze.

— Şi, fireşte, să aştepte întoarcerea lui Thrawn.

Mara se gândi la clona moartă care plutea în camera inundată.

— S-ar putea să dureze o vreme.

— Adevărat, zise Luke. Totuşi, cred că şi dacă se vor plictisi de aşteptat şi vor lua legătura cu Bastionul, avem un tratat cu Imperiul acum. Poate că, în final, vom începe să descoperim acele regiuni împreună.

Mara dădu din cap.

— Şi să înfruntăm ce este acolo. Ar putea fi interesant.

Luke dădu şi el din cap, şi, pentru câteva minute, rămaseră ţinându-se de mână şi uitându-se la stele. O aproape-viziune pluti în faţa ochilor Marei, o viziune din viitor – viitorul lor – şi a ceea ce vor înfrunta împreună. Provocări, copii, prieteni, duşmani, aliaţi, pericole, bucurii, tristeţi... toate acestea se amestecau într-un fel de mozaic viu, pierzându-se în depărtare. O viziune cum nu mai avusese până atunci.

Dar, totuşi, până atunci nu fusese Jedi. Într-adevăr, o aşteptau nişte provocări interesante.

— Dar acela e viitorul, murmură Luke, iar ea îi simţi respiraţia pe faţă. Acesta e prezentul.

Mara se trase puţin de lângă el.

— Şi, în calitate de conducător al Academiei Jedi şi de frate al înaltului consilier Organa Solo, n-ar trebui cel puţin să te arăţi şi tu pe la ceremonie? propuse ea.

El îi aruncă o privire ironică.

— Da, asta voiam să spun şi eu, recunoscu el. Înţeleg că o să dureze ceva până o să mă obişnuiesc cu asta.

— Tot mai ai timp să dai înapoi, observă ea.

El o sărută cu căldură.

— Nicio şansă, zise el. Ne vedem mai târziu.

Punând jos cana, se îndreptă spre uşă.

— Stai aşa, spuse Mara depărtându-se de videcran şi de scurta ei viziune tentantă a viitorului. După cum zisese Luke, acesta era prezentul. Viitorul putea să-şi vadă singur de grijă.

— Vin şi eu cu tine.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars

Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe

crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au

dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau

controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei

Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

